

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Thương Lam

Thể loại: Hiện đại, trùng sinh

Editor: Mỡ

Trước hôn nhân, nàng thực sự thương hán nhưng người hán thương không phải là nàng.

Sau khi kết hôn, nàng vẫn luôn cố gắng lấy lòng hán nhưng hán vẫn chưa từng thương nàng. Thời điểm nàng còn trẻ, luôn ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần bền lòng thì dù hán có tâm địa sắt đá ra sao cũng sẽ trở nên ôn nhu. Hóa ra tất cả chỉ do nàng tưởng tượng, đánh giá hán quá thấp.

Triển Mộ - người đàn ông này, không thương chính là không thương, cho dù quý trước mặt hán thì hán cũng không yêu người. Nhưng Đạo lý này, cho đến khi nàng chết mới có thể hiểu được.

Nàng đã thua, nàng đầu hàng, nếu như được lựa chọn một lần nữa thì Triển Mộ, ta nhất định sẽ buông tay người, cũng sẽ buông tha cho bản thân mình.

Lời nói đầu: Truyện có logic hợp lý.

Ở kiếp đầu nữ 9 được gả cho nam 9 nhưng nam 9 ko trân trọng, thậm chí có bỏ có con riêng, quá đáng hơn lại còn cặp với em gái của vợ (nhỏ em gái cũng mất nét lắm).

Nữ 9 là tủy người hiền lành, nhẩn nhục nên chịu đựng, cực kỳ yêu nam 9 và nói luôn nữ 9 cũng có chứng tự bế nhẹ, nên ko dám đấu tranh, rất sợ hãi người khác hại mình, có chuyện thì rút đầu trốn (cái này 2 kiếp tính cách đều vậy luôn nên bạn nào mong muốn hình tượng nữ cường nên tránh xa vì dễ gây ức chế). Nữ 9 bị người hại chết. Nam 9 nhận ra nữ 9 mới là người mình yêu, thế là như hóa điên, giữ bình tro nữ 9 trong phòng ngủ, bỏ tiền thuê pháp sư dán bùa để giữ linh hồn nữ 9 trong nhà.v. 10 năm sau thì chết trước khi chết còn nuốt luôn tro của nữ 9 mong muốn được hòa làm một với nữ 9.v.

Nữ 9 quay về năm 16 tuổi trước vì đã trải qua một kiếp, nên rất quý trọng cuộc sống, tự hứa với lòng là sống tốt và nhất quyết tránh xa nam 9. Chẳng ngờ kế hoạch đang tiến triển tốt đẹp, thậm chí nữ 9 còn có bạn trai. Thì nam 9 "sống dậy", mang theo ký ức của kiếp trước tới kiếp này, bắt đầu bá đạo lên, giam giữ, bắt ép, cưỡng hiếp..., qua kiếp này thì anh sạch, sắc, sùng (gần cuối mới thấy rõ sùng) quyết giữ thân và chỉ cần một mình nữ 9.

Bộ này khá nặng, nên cân nhắc kỹ trước khi đọc, đừng oán trách ta, oán trách nữ chính a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1

Triển Tử Tu đứng trước phòng bệnh, chậm chạp không chịu đẩy cửa đi vào. Hán ngưng trọng mắt nhìn túi vải trong tay, cảm trên tay nặng trĩu, phảng phất như thể ngàn cân.

Nơi này bệnh viện nổi danh nhất thành phố B, trên hành lang người đến người đi, lọt vào tai là tiếng bước chân mất trật tự cùng âm thanh nói chuyện, có buồn có vui.

Hán kì thật đã tới từ sớm. Đứng trước cửa hơn nửa giờ sừng sốt không dám đi vào. Hán nghĩ, đối với người nằm trong kia là có hận, mặc dù người kia là cha hán.

Triển Mộ - đầu sỏ thành phố B, nam nhân có thế lực không lồ, một cái hắc- bạch hai nhà đều ăn sạch... Những thứ này đều là ngoại giới thuyết pháp. Còn chuyện của hán, người ngoài ngoài trừ những thứ này hoàn toàn không biết gì hết, dù sao Triển Mộ cự tuyệt tiếp nhận phỏng vấn.

“Như thế nào đứng ở cửa không vào?” Thương Hồng từ trong phòng mở cửa đi ra, xem ngoài cửa là Triển Tử Tu, dừng một chút, tầm mắt chuyển qua túi vải trong tay mất tự nhiên ngó mặt đi nơi khác.

“Hồng đi” Tử Tu nhàn nhạt nhìn nàng một cái, nắm thật chặt túi vải trong tay hướng trong phòng đi đến.

Thương Hồng năm nay vừa tới 40, được bảo dưỡng thích hợp nên trên mặt nhìn không ra dấu vết năm tháng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp như xưa, vóc người thon dài, có lồi có lõm, nửa điểm nhìn không ra là nữ nhân trung niên.

“Cha”

Triển Tử Tu đi đến trước giường bệnh, hững hờ hô một tiếng:

“Ta đem mẹ mang đến”.

Trên giường bệnh, nam nhân ừ nhẹ một tiếng, mở mắt. Đôi mắt nóng bỏng rơi vào túi vải trong tay Từ Tu.

Tuổi đã hơn năm mươi, thế nhưng vẫn anh tuấn như cũ, thân thể to con, nhìn qua không thua gì hần, còn có trội hơn. Chỉ là kể từ khi mẹ hần qua đời, vị này từng “tại chiến trường bày mưu giết định Đại Tướng Quân” hôm nay trước mắt là người bệnh đi.

Triển Mộ rung rẩy giờ tay lên: “Đem mẹ người đến đây”.

Triển Mộ đời này, làm cho người kính, làm cho người sợ. Càng làm cho người sợ chính là dựa vào nhà vợ, hần phản bội lời hứa của cha hần, bức chết vợ chính, mưu đoạt gia tài Thương Trung Tín, thủ đoạn tàn ác tàn nhẫn.

Triển Từ Tu nhìn trước mắt, nam nhân tuổi xế chiều, khó khăn đem túi vải vào hai tay run run của cha hần đối lập với người trên thương trường làm người ta rợn tóc gáy.

Vì Cái gì làm hần thay đổi?

Triển Từ Tu móc ra trong túi sách cái bình, dè dặt nâng đến trước mặt Triển Mộ, này nghiêng nhiên chính là cái bình tro cốt, bên trong chứa mẹ hần.

Mười năm

Mẹ hần chết ngày đó hần còn nhớ rõ, đó là trước mắt vị nam nhân này tâm cứng như sắt thép, lần đầu tiên lộ ra một mặt bộ dáng yếu ớt không chịu nổi.

Hần ôm nàng thật chặt, mặc dù trong ngực hần là thi thể sớm đã bị hỏa hoạn cháy sạch chỉ còn một bãi than đen, ôm thật chặt như xưa, hần không cho phép bất luận kẻ nào đụng đến nàng, càng không cho phép nàng hạ táng, người không tin quỷ thần như hần thậm chí mời đến cái gọi là cao tăng đặc đạo, thỉnh cầu đem hồn phách khóa lại.

Triển Từ Tu nhìn xem Triển Mộ mở ra tro cốt, tay vững vàng hốt một ít tro bụi, lúc này lông mày nhíu chặt mới có thể giãn ra, trên mặt nổi lên một vết mờ cười.

Trong mười năm, tro cốt mẹ hần luôn luôn tại trong phòng Triển Mộ, trong phòng dán lên đủ mọi bùa phù, làm như vậy để khóa chặt hồn phách mẹ hần không thể đầu thai.

Hần nghĩ, kể từ khi Thương Lam chết, cha hần hoàn toàn điên rồi.

“Sớm biết như thế này, cần gì lúc trước...”

Thời điểm người vẫn còn vì sao không quý trọng, hôm nay ôm một vò tro cốt thì có ích lợi gì?

“Các người đều đi ra đi”

Triển Mộ cũng không ngăn đầu lên, như xưa chấp nhất cầm lấy bụi trong tay, hần từ từ mà sát lớp bụi trong tay, nhẹ nhàng, giống như vuốt ve mặt Thương Lam, dè dặt, chỉ sợ hù đến nàng.

Rất xa nghe được tiếng Triển Từ Tu đóng cửa, cùng tiếng thở dài như có như không.

Đêm đó, Triển Từ Tu nhận được điện thoại bệnh viện gọi tới, Triển Mộ trời vừa rạng sáng ba mươi lăm phút qua đời, trước khi chết, hần nuốt chửng tro cốt mẹ hần.

Hần yêu, làm cho người run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Tuyệt vọng, Thương Lam đóng chặt lại hai mắt, tay chân bị trói không thể động đậy, cổ tay cô đau rất do bị dây thừng siết chặt, không gian một cỗ nồng đậm mùi khét, cô không biết mình bị đốt tới đâu, hay là toàn thân đều chìm trong biển lửa, đã đau đến chết lặng.

Nước mắt từng giọt từng giọt đi xuống bốc lên, cô hồi hận.

Cô còn không nhìn thấy đủ thế giới này, cô, không muốn chết.

Thương Lam sợ hãi toàn thân run rẩy, tuyệt vọng co lại thành một đoàn, Triển Mộ sẽ không tới. Triển Mộ đã không cần cô.

Triển ca ca, ta sai rồi, ta không dám nữa.

Chỉ là đã quá chậm.

Nếu như, nếu như cô quay về thời gian trước, cô nhất định.....

“ A! “

Hai giờ khuya, Thương gia biệt thự tại thành phố B đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai.

Thương Lâm đầu đầy mồ hôi từ trong chăn ngồi dậy, ngoài cửa truyền tiếng bước chân dồn dập, “ kết “ một tiếng, cửa phòng của nàng bị dùng lực mạnh đẩy ra.

“ Tiểu thư, người sao vậy? “

Nghe tiếng nói có chút khàn khàn, Thương Lam ngược mắt không dám tin trước mắt mình là người phụ nữ trung niên.

Nhũ mẫu?

“ “

Vừa phát ra khỏi miệng, liền phát hiện cổ họng mình giống như mới vừa bị lửa đốt qua, phát không ra nửa điểm âm thanh.

Trước mặt là người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi, xấu xí, trong ánh mắt lạnh như băng không nhìn thấy nửa điểm ôn nhu, ngược lại thân thể có chút mập mạp mở đèn bàn phòng ngủ, bàn tay nhẹ nhàng sợ trán Thương Lam, không vui nói

:

“ Bên ngoài không khí giá rét không mặc thêm mấy bộ quần áo, giờ thì người cảm sốt rồi đi, lão gia lại xuất ngoại nói chuyện làm ăn, có thể không về sớm, cũng không biết chiều cổ mình thật tốt. “

Nhìn người phụ nữ mập mạp trước mắt, Thương Lam hộc mắt nóng lên, chỉ có cô biết rõ, trước mặt vị này bề ngoài chanh chua, nhưng là người khẩu xà tâm phật, ở cái nơi gọi là nhà nhưng lạnh như băng này, chỉ có duy nhất nhũ mẫu là tốt với cô.

“ Nhũ mẫu, nơi này là thiên đường sao? “

Thương Lam ghen ngào bắt lấy tay nhũ mẫu không tha, kể từ ngày nhũ mẫu qua đời, không có người cho cô loại ấm áp này.

Dứt lời, bên trán có người vỗ nhẹ:

“ Người nói hưu nói vượn cái gì, người đứa nhỏ này thật tốt, nguyên rửa ta lại nguyên rửa chính mình. “

Nhũ mẫu giúp nàng sửa lại góc chăn, đem nàng che phủ cực kỳ chặt chẽ.

“ Ngoan ngoan, thấy ác mộng cũng đừng sợ, có nhũ mẫu ở đây “.

“ Nhũ mẫu chớ đi, con sợ. “

Thương lam vững vàng bắt được vạt áo nhũ mẫu, chết cũng không muốn buông tay, đây nhất định là mộng đi, hơn nữa còn là mộng đẹp.

“ Nhũ mẫu, xin người, ngủ cùng con đi. “

“ Đều đã lớn, lại giống đứa con nít mè nheo. “

Trong miệng mặt dù bất mãn cầu nhàu, người lại dè dặt vén góc chăn, bò lên đi vào.

Thương Lam ôm cánh tay mềm dầy của nhũ mẫu, trong lòng thỏa mãn nhắm mắt lại, nếu như đây là mộng, xin ngàn vạn lần đừng để nàng tỉnh lại, nàng tình nguyện ở trong mộng suốt a.

Nói đến Thương gia, thành phố B – không có người nào không biết, năm đó cha Thương Lam bắt quá là người không học tới nơi tới chốn, là cái nông thôn không biết nhiều chữ, chỉ có thể dựa vào trên người đáng về hung ác mạnh mẽ, do đầu đường lưu manh làm nên, liều mạng bắt chấp tất cả để lên được vị trí lão đại, mọi thứ làm ăn đều không bỏ sót, vì kiếm tiền có thể nói chuyện xấu gì cũng làm.

Cũng không biết có phải báo ứng hay không, mẹ Thương Lam tại thời điểm khó sinh mà chết trên bàn giải phẫu, sau vô luận cha cô tái giá, bên ngoài như thế nào cũng không ai có thể sinh hạ con trai.

Thương Trung Tín tư tưởng cổ hủ, gia nghiệp nhất định là muốn nam nhân đến kế thừa, mấy năm này thân thể hắn dần suy yếu, đối mặt với cặp nữ nhi sinh đôi, bất đắc dĩ nổi lên tâm tư kén rể.

Người được chọn sớm đã chọn xong, không có gì hơn là anh em tốt cùng nhau sinh ra vào từ từng ủy thác, Triển Mộ.

Triển Mộ người này do Thương Trung Tín đào tạo mà lớn lên, ông nhìn ra được người tuổi trẻ kia trên người hung ác mạnh mẽ cùng cay độc không thua chính mình năm đó. Thậm chí, càng sâu hơn, nếu như hắn là con trai mình, làm người thừa kế không thể tốt hơn

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-3

Thời điểm trời mới vừa mờ sáng, Thương Lam tỉnh lại, cô trừng mắt sững sờ nhìn trần nhà, nhất thời không phản ứng kịp, bên tai truyền đến tiếng ngáy uy dũng của nhũ mẫu làm cho thân thể cô hưng phấn đến phát run.

Này rõ ràng không phải là mộng a!

Ngó qua di động để đầu bàn, cô phát hiện tay mình hiện tại run đến độ không thể cầm kéo léo thân máy. Mở khóa, giải khóa, cô cắn răng trừng mắt nhìn chằm chằm màn hình di động.

Ngày *** tháng*** năm***

Thương Lam dùng sức vuốt vuốt hai mắt, cô không thể tin vào mắt mình, rõ ràng đây là cô trở lại năm cô mười lăm tuổi. Hết sức khủng bố a.

Bên tai truyền đến âm thanh sột soạt của nhũ mẫu.

“Như thế nào dậy sớm thế, hôm này không phải cuối tuần sao?”

Mở máy, tắt máy, lại mở máy, tắt máy.

Thương Lam ngây ngốc ngồi ở trên giường, tay run run liên tục tải diễn động tác này, không ngừng nhìn xem, cô bối rối.

Bên tai truyền đến nhũ mẫu rời giường tiếng vang “tắt tắt sách sách”, nàng mạnh mẽ xoay người bắt lấy tay nhũ mẫu

“nhũ mẫu, người đánh con cái đi.”

Nói xong, cái trán bị vỗ nhẹ nhàng, nàng ngẩn đầu, ánh mắt không giải thích được nhìn nhũ mẫu

“Lại nói linh tinh cái gì, người ngủ thêm một lát đi, bữa sáng làm xong ta đi lên gọi người.” “Nhũ mẫu đi tới cửa, “Đừng” một tiếng đóng cửa lại.

“Đứa nhỏ ngày hôm nay như thế nào kỳ quái vậy, không biết Hồng tiểu thư đã dậy chưa, ông chủ có báo hôm nay trở lại..” thao thao bất tuyệt, lời nói nhỏ dần đi, sau cùng không nghe thấy.

Sờ sờ cái trán có chút đau, Thương Lam mạnh mẽ đứng dậy, bước nhanh hướng tới phòng tắm.

Trong gương là thiếu nữ ngũ quan tinh xảo so với chính mình vài chục năm sau, nhiều hơn vài phần ngây thơ hồn nhiên, Thương Lam nhẹ nhàng nhìn thẳng chính mình trong kính, tay dài thon trắng nhìn không được xoa lên khuôn mặt mình.

Đến bây giờ cô không thể nào tin nổi, Cô sống lại.

Thương gia sáng sớm cực kỳ yên tĩnh, Thương Trung Tín tối qua xuất ngoại, không kịp chạy về, mà Thương Hồng sáng sớm đã ra chạy bộ, cho đến thời gian dùng điểm tâm cũng không thấy bóng dáng, cho nên cái nhà to như vậy cũng chỉ có mình cô đang dùng bữa.

“Nhũ mẫu, chúng ta ăn cùng nhau đi, người ăn với con đi.”

“Tiểu thư, người ăn trước đi, này là không hợp quy củ a” “lông mày nhũ mẫu cũng không động cùng người giúp việc đứng một bên.

Thương Lam chậm rãi uống sữa, có chút thất vọng a.

Trong nhà một đồng lớn khuôn sáo đầy quy củ, Thương Trung Tín vì che lấp thân phận là nhà giàu mới nổi cố ý mời giáo sư đứng đầu thế giới từ nước ngoài về chỉ đạo lễ nghi thương lưu, hai chị em cô cũng không ngoại lệ từ nhỏ tiếp nhận giáo dục thượng lưu các loại.

Kể từ khi cô chết qua một lần, nhìn vấn đề so với trước mờ hơn nhiều, đối với rất nhiều chuyện cũng không cố chấp như trước kia (=. = khổ bà chị này a, cái gì cần cố chấp thì ko cố, cái gì ko cần thì cứ chấp cho bằng được.)

Thương Trung Tín càng là tổn tâm tư che lấp, thì càng dễ bại lộ, nhiều thói quen đã tận sâu vào xương tủy, bằng vào những thứ ngoài mặt này cũng không đập nổi đi.

Tựa như Triển Mộ đối với Thương Hồng yêu, mặc dù cô có tổn tâm tư đi nhìn hót như thế nào, bộc lộ hay ẩn dấu tình yêu đối với anh như thế nào, từ lúc bắt đầu anh cũng không che dấu chán ghét đối với cô, cho dù cô lau cũng không sạch, càng xóa không mất.

Đạo lí này cô từ trước không hiểu, cố chấp một mực với anh, cho dù có đánh vỡ thân thể, roi đầu chảy máu còn chưa biết sợ hãi.

Thương lam yên lặng cắn một cái bánh bao, không nói một lời nhìn ly sữa ngăn người.

Kỳ thật buông tha đoạn tình yêu này tuyệt không khó, chỉ là trước kia cô đối với Triển Mộ quá mức chấp nhất, bây giờ suy nghĩ một chút, cuộc đời cô đi qua tựa hồ là lấy Triển Mộ xoay quanh, khi đó trong lòng tràn đầy đều là anh, bởi vì cái gọi là nâng trên tay sợ rớt, ngậm trên miệng sợ tan.

Năm đó, vì muốn ở bên anh, cô có thể hèn mọn đối với tình nhân bên ngoài là mất nhắm mắt mờ, thậm chí coi thường sự quan hệ giữa anh và Thương Hồng, giữ chặt lấy vị trí vợ cả, lại làm chuyện người giúp việc nên làm vì đơn giản một câu anh nói:

“ anh thích món ăn do em làm “

Từ nay, Cô cho rằng cô cùng Triển Mộ vợ chồng vài chục năm, giữa hai người không có tình yêu, cũng có chút tình thân, dù sao cô đối với anh quá tốt, quá mức hơn cả cha mình.

Đáng tiếc, đoạn tình cảm này sớm đã bị biển lửa đốt sạch.

Thương Lam từ trước cho rằng mình thành công xây dựng nhà tù kiên cố, nhưng không trói được anh, lại nhốt chính bản thân mình.....

Các nàng xem giúp ta cái vụ xưng hô, quả thực lần đầu edit hiện đại, xưng hô cứ lộn tùm lum lên TT_TT nhất là nhũ mẫu, ta ko biết nên dùng sao cho dễ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-4

“Nhị tiểu thư”.

Thương Lam nghe được âm thanh nhũ mẫu, tầm mắt chuyển qua cô gái mới từ ngoài cửa tiến vào”.

Tắm rửa trong ánh mặt trời là Thiên Sứ.

Đây là ấn tượng đầu tiên khi gặp Thương Hồng.

Mới vừa vận động qua, làn da khỏe mạnh ửng hồng, mặc dù là sinh đôi, tính tình lại khác nhau một trời một vực, Thương Hồng hướng ngoại từ nhỏ là sủng nhi, quần áo thể thao tôn lên thân thể mảnh khảnh, xa xa nhìn lại kia chính là một linh tinh rơi xuống trần gian, dí dỏm đáng yêu, thiện lương thuần khiết.

Khác với Thương Lam âm u, Thương Hồng đối đãi với mọi người luôn nhiệt tình hào phóng, vóc người cũng xinh đẹp, cho nên nhân duyên cũng vô cùng tốt, mà ngay cả bản thân Thương Lam dù cho là ghen ghét em gái mình, cũng không đến nỗi phải đứng dậy bỏ đi.

“Đói quá đói quá, nhũ mẫu người làm món gì ngon thế.”

Thương Hồng bỏ balo xuống, hấp tấp chạy tới bỏ nhào vào trong ngực nhũ mẫu cọ xát: “nhũ mẫu thật là tốt, vừa mềm vừa thơm”

“xem kia, cái miệng Nhị tiểu thư thật là ngọt.”

Đột nhiên nhìn em gái Thương Hồng đột ngột trẻ hơn mười mấy tuổi, trong lòng Thương Lam cảm xúc trăm mối ngổn ngang, Thiên Sứ của cô, em gái của cô vốn nên có cuộc sống tốt đẹp nếu như năm đó cô không chen ngang vào, nếu như không phải cô ích kỷ, gả cho Triển Mộ nhất định là Thương Hồng, như vậy cũng không dính dấp về sau nhiều loạn chuyện không cắt đứt được.

“chị, trên mặt em bẩn lắm sao?” Thương Hồng cầm lấy bánh bao, cười hi hi nhìn xem Thương Lâm.

Thương Lam mắt tự nhiên quay mặt:

“Em sáng sớm đi ra ngoài hiện tại mới về, chạy bộ như thế nào mà lâu vậy?”

“Em...” khuôn mặt trẻ con hiện lên một cái khả nghi ửng hồng.

“Người ta chẳng phải muốn giảm béo sao, cho nên mới chạy lâu vậy.”

Thương Hồng vâng dạ nói xong, lập tức cúi gặm bánh bao, lại không dám nhìn Thương Lam, có phải hay không mình nhìn nhầm rồi, ánh mắt của chị ấy lại sắc bén.

“Phải không?”

Thương Lam thu hồi ánh mắt, cô đương nhiên biết rõ Thương Hồng không chỉ là đi bộ sáng sớm, đời trước cũng là như thế này, cũng tại năm này, Thương Hồng nàng thích học trường năm hai, mỗi ngày đều lén trộm đi hẹn hò, cuối cùng, vào trước một đêm đính hôn với Triển Mộ, cùng người bỏ trốn...

“Chị, chị cũng nên vận động chút, cả ngày cứ ở trong phòng buồn bức sẽ xảy ra bệnh” Thương Hồng chính là như vậy, không có tâm cơ, đối với người nào cũng tốt, có lẽ chính phần thiện lương này, đã động vào tâm sắt đá của Triển Mộ.

“Uh, ta sẽ...”

“Chị, chị cảm thấy Cung học trường năm hai ban A như thế nào?” Rốt cuộc cũng còn trẻ, Thương Hồng cũng không phải là cái loại người giấu tâm sự.

“Ta.... Không biết.”

Thương Lam nhìn chằm chằm Thương Hồng khuôn mặt đỏ au, rất muốn nói cho cô biết, Cung học trường kỳ thật không phải là người tốt lành gì, năm đó các người bỏ trốn sau còn chưa tới một năm, học trường vạn tốt trong miệng liền bỏ người bụng to mà xuất ngoại.

Cuối cùng vẫn là ta len lén đi bệnh viện phá thai.

Những lời này ở trong cổ miệng lên xuống làm cô khó chịu, đúng là lời vừa tới miệng cô lại không thể nói, chỉ có thể rầu rĩ hương trong bụng nuốt xuống.

“Ta ăn no”

Thương Lam đứng dậy, không có đi lại xem Thương Hồng, từ từ đi vào trong phòng, cô ở trong lòng niệm một câu:

“Thực Xin Lỗi”.

Đời trước, cô vì một người nam nhân không tìm không phổi một lần lại một lần tổn thương em gái mình, lại cũng tổn thương chính bản thân mình, nếu như không có cô, Thương Hồng cùng Triển Mộ, sẽ là một đôi uyên ương người người ca ngợi.

Lúc trước là Thương Lam không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể nắc thêm lỗi lầm. Hôm nay trời cho nàng nhiều cơ hội, vì vậy cả đời này, cô muốn vì chính mình mà sống!

Các nàng a, ta mới tham gia diễn đàn lần đầu, edit truyện cũng rất non, các nàng hãy cảm ơn hay cmt đi, cho ta có động lực mà lao lên. truyện này 1 chương nó dài a. Ta vừa edit bằng bản chữ TQ và convert rất cực a (vì ta đang học tiếng TQ nên mới tự làm khổ mình như thế này) hãy cho ta động lực tiếp thêm sức a ~~, nhìn nhà mình vắng toe mà rầu quá

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-5

Đôi khi Thương Trung Tín về tới nhà là cũng bốn giờ chiều, Thương Lam nằm ở trên phòng ngủ mơ mơ màng màng nghe âm thanh không rõ dưới lầu, giống như kể từ khi bị lừa đốt, cô đặt biệt thích ngủ, có lẽ do linh hồn bài xích, kể từ khi cô quay về với thân thể chính mình lúc mười lăm tuổi, thân thể vẫn suy yếu.

Cho đến khi người giúp việc đã chuẩn bị xong buổi tối, nhẫu mẩu lên gọi, cô lúc này mới không tình nguyện xoa mắt hướng tới phòng ăn.

Vừa mới đi tới bậc cầu thang liền nghe đến phòng khách truyền ra âm thanh

“Đại ca, lần này anh phải giúp em! “

Thương Lam nhận ra âm thanh này, ánh mắt lướt qua cầu thang nhìn xuống, cô xem trên ghế sofa kia là cái bóng đáng mập mập.

Đây là em trai Thương Trung Tín, Thương Trung Thời, một cái không học vẫn không nghề nghiệp, cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng.

Thương Trung Tín nhúc nhích hai tay xoay thái dương, Thương Trung Thời là cái tên luôn mang theo phiền toái dai dẳng ám ông.

“Đại ca, trước kia anh mặc kệ em không tính, nhưng lần này anh nhất định phải cứu em, phải cứu em a, anh còn nhớ không thời điểm ra đi mẹ đã nói qua cái gì... “

Vốn ông đang ảm đạm không muốn phác tác, nghe đến đó đột nhiên vỗ mạnh bàn.

“Phi! ta mặc kệ người? Ta mặc kệ người, người có nhà để ở, có xe tốt để lái, mỗi ngày có thịt có cá, đi chơi với mỹ nhân sao? “

“Đừng nói đại ca xem thường người, người cũng không nhìn lại chính mình là cái đức hạnh gì, nếu hôm nay không có ta, người đã chết từ sớm, còn ở đây gây cái tai họa này. “

Suốt ngày chỉ biết lêu lổng thì cũng thôi đi, nhưng hần xem ca ca này là chỗ dựa mà dựa vào, khi dễ người khắp mọi nơi, gây họa thì cũng chỉ biết tới ôm chân ông khóc lóc.

“Đại ca, xem như lần này em cầu xin anh, em không muốn ngồi tù a! “ hai đầu gối Thương Trung Thời mềm nhũn quỳ xuống, ôm ống quần Thương Trung Tín không tha.

Thương Lam trào phúng nhìn xem bộ dáng giả tạo của Thương Trung Thời, đây là mảnh khốc của nhị thúc cô thường dùng nhất, từ nhỏ đến lớn cô nhìn tiết mục này không biết bao nhiêu lần, khi còn tại thế cũng không biết ba ba cô phải thu thập bao nhiêu cục diện rối rắm do nhị thúc này gây ra, cho đến khi ba ba cô qua đời, này bốn nước bản bám lấy Triển Mộ không tha.

Thương Trung Tín hun hấn cho Thương Trung Thời cái tát,

“Người có biết lần này người đụng chết ai không? Lam gia có uy tín có danh dự như thế nào khả người cũng biết đi, người cho rằng dùng tiền là có thể giải quyết?Người ta bây giờ là không cần tiền mà chẳng phải muốn mạng người sao? Ta xem người hay là đảng hoàng đi tù vài năm, chờ sau khi tai tiếng qua đi, ta dùng người quen khai thông quan hệ giúp người ra... “

Đột nhiên, khốc mắt Thương Trung Tín quét đến cầu thang ở Thương Lam dừng lại.

“Đại ca... Đại ca! Em không cần phải ngồi tù, anh nhất định có biện pháp, em là em trai duy nhất của anh, anh nhất định phải cứu em. “

Thương Trung Tín gạt phắt cái tay của Thương Trung Thời đang níu lấy ông không tha, mắt thẳng băng Thương Trung Thời đụng ngã ly thủy tin trên bàn, “phanh “ một tiếng, cái ly ngã trên mặt đất phát ra tiếng chói tai.

Sừng sốt hồi lâu, Thương Trung Tín thu hồi vẻ giận dữ, bực mình phát phát tay:

“Việc này để sau hay nói, ăn cơm trước đã, “

Tại Thương gia, mệnh lệnh Thương Trung Tín tương đương thánh chỉ, không ai không nghe theo.

Thương Lam luôn chán ghét Thương Trung Thời, mấu chốt là nhị thúc này không biết lựa trường hợp, nếu như là thời điểm mới vào nhà, hần biết rõ tính cha mình, nếu kéo vào thư phòng đàm hiệp, mà không phải ngay tại phòng khách diễn tiết mục này, Thương Trung Tín cũng không phát hỏa lớn như vậy.

Bữa cơm này ăn trong không khí áp lực, dĩ vãng một nhà ăn cơm, Thương Trung Tín muốn làm trọn tình cảm người cha, ôn nhu gấp thức ăn cho các con, hôm nay nhiều hơn một cái là Thương Trung Thời, không khí đột nhiên có chút lạnh băng.

Thương Hồng chịu không nổi áp lực đè nén này, dẫn đầu mở miệng:

“Ba ba, Lệ đi sao không về chung với ba? “

“Lệ đi nói muốn ở Nhật Bản chơi vài ngày. “ Thương Trung Tín dừng chút, nhàn nhạt trả lời.

Thương Lam nghe xong tay run lên, Vừa mới gấp rau lên liền rơi trở về đĩa, yên lặng nhìn thoáng qua thần sắc tự nhiên Thương Trung Tín, cô điện nhiên như không một lần nữa gấp thức ăn vào trong chén.

Qua nhiều năm như vậy, có rất nhiều chuyện cô không nhớ rõ lắm, nếu như năm đó Lệ đi không bị bệnh tâm thần thốt câu kia, cô có lẽ sẽ cùng ý nghĩ giống Thương Hồng, vẫn là cái kiểu tiểu thư không biết chuyện gì.

“Ngươi cho rằng Thương Trung Tín đối với ta rất tốt? Nếu như hắn thực tốt với ta, năm đó sẽ không đưa ta cho một cái sắc lang, ngươi có biết hay không lão đầu Nhật Bản là cái biến thái...”

Thương Trung Tín rất ít đi Nhật Bản, mà Lê đi ngoài lần này cũng ông xuất ngoại qua, về sau cũng không xuất ngoại nữa, nếu như không phải Lê đi nói dối, như vậy chính là vài ngày kia là chuyện này.

Điều này cũng giải thích được vì sao Lê đi ôn nhu chăm sóc, tại sao khi ba ba cô mất tính tình đại biến, làm ra loại chuyện này.

“Ba ba, Lê....”

“Tiểu Hồng, như thế nào chỉ ăn rau, ngươi ốm đi nhiều, nên ăn một chút thịt.”

Thương Trung Tín một tia lãnh cắt đứt lời nói Thương Hồng.

“Mau ăn đi, Lê đi ngươi hai ngày sau sẽ trở lại..”

Sau khi ăn xong, Thương Lam yên lặng ở trong phòng ôn bài tập, cầm trong tay sách giáo khoa lớp mười, cô rất đau đầu, đến bây giờ, tuổi của cô đã cách xa trung học cực xa, những kiến thức trong sách giáo khoa cô đã sớm quên, thứ hai, năm đó, trong lòng cô tràn đầy ngưỡng mộ Triển Mộ, căn bản không có tâm tư học tập, cuối cùng vẫn là Thương Trung Tín dùng tiền và người chấp nối, đi cửa sau các loại, mới miễn cưỡng leo được đến đại học. (=.)

Mà cô sau khi tốt nghiệp, liền lập tức gả cho Triển Mộ, sau khi cưới chuyên tâm làm cái bà chủ nhà, cuộc sống mỗi ngày là cùng những phu nhân thượng lưu đi dạo phố, đánh bài, thổi phồng bát quái (888 đây ạ) căn bản cũng không có làm qua việc gì.

Khi đó, cô cũng được xem là kẻ mù chữ đi.

Xem lướt qua công thức, Thương Lam vỗ trán, không tốt là ngay cả sơ trung học qua cô đều quên hết.

“Chị, có ở trong phòng không?” tại bên ngoài Thương Hồng gõ cửa.

“Ừ, ở đây, cửa không khóa đi vào đi,”

Thương Lam cũng không ngần đầu lên tiếp tục cùng những công thức đấu tranh.

Thương Hồng rón rén đi vào “Chị, tối mai không bận gì chứ, có thể giúp em đi học lớp nấu ăn.”

Thương Lam từ sách giáo khoa ngẩng đầu: “Ngươi muốn đi đâu, sao không đi học?”

“Này....” gương mặt Thương Hồng nổi lên tầng ứng đồ, có chút thẹn thùng nói:

“Đêm mai học trường có trận đấu bóng, em nghĩ em muốn đi xem cổ vũ a.”

Nhìn Thương Lam có chút do dự, Thương Hồng vội vàng nói: “chị, em sẽ giúp chị chép bài tập một tuần lễ, chị giúp em học buổi học này được không? Một lần thôi mà”.

Nói xong, sợ Thương Lam không đồng ý, đem cuốn sách giáo khoa nấu ăn nhét vào lồng ngực cô.

“Quyết định vậy đi nha,”

Thương Lam không biết khóc hay nên cười nhìn Thương Hồng hấp tấp vội vã chạy ra khỏi phòng, nghe được âm thanh cửa đóng, tâm tình lần nữa ngưng trọng.

Tình yêu và cô, Thương Hồng nhất định sẽ không nghe vô lời mình, làm không tốt Thương Hồng còn nghĩ rằng cô bói móc ghen tức, lần này, vì Thương Hồng, càng là vì chính mình, cô nhất định phải làm cho em ấy chính mắt thấy được, học trường trong miệng cô giỏi đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Nếu như Thương Lam biết rõ lần này giúp Thương Hồng đi học sẽ phải gặp Triển Mộ, cô nhất định mặc kệ không đáp ứng, dù sao cô cũng không biết nên dùng vé mặt gì để đi đối mặt anh, trong lòng nghĩ sẽ hận nhưng ngoài mặt không thể hận nổi,

Thương Lam khi đó, đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước, ngoại trừ Triều Mộ, không để ai vào mắt, tự nhiên sẽ không quan tâm cái gì nấu nướng, mà khi cô rửa tay xuống bếp là lúc, cô gả cho Triều Mộ, mưu toan sẽ bắt được dạ dày anh, tiến tới nắm chặt tâm anh.

Không thể phủ nhận, Thương Lam về phương diện nấu nướng là có thiên phú, rất nhiều món ăn cô chỉ cần nhìn qua một lần, là có thể hình dung ra làm như thế nào, không sai một chút nào.

Trong đêm nay, sư phụ điểm tâm Brian – đến từ Italy liên tục dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô, thẳng đến khi da đầu Thương Lam tê dại, thực hoài nghi trên mặt mình có vết bản gì không.

“hi.”

Cuối cùng, điểm sư anh tuần nhin không được đi đến gần.

“Thực vui khi người cũng có tiền bộ.”

Nói xong, hần nhin không được nhìn bánh ngọt hạt dẻ Thương Lam mới vừa làm xong.

“Nhìn bánh ngọt này ta thấy cô không cần tới nơi này học đi, thật sự là rất có tiền bộ.”

Thương Lam tươi cười, nhàn nhạt nhìn điểm sư (thầy dạy nấu ăn) “tiếng trung của thầy rất lưu loát.”

“Thank you.”

Brian nhếch miệng cười một tiếng: “ mới vài ngày không gặp, nhìn cô không giống trước đi.”

Thương Lam rửa sạch máy đánh trứng, cùng cười theo một cái: “ Ngày hôm trước tôi như thế nào a?”

“ừ..” Brian do dự nửa ngày, thật lâu mới xuất hiện hai chữ: “Rất ngốc”

Thương Lam cười xì một tiếng, bốn chữ trở về: “ Anh thật đáng yêu.”

Nói xong lời từ biệt bỏ lại Brian, cô đứng trước cổng trường học chờ lái xe tới đón.

Tháng mười, ban đêm nhiệt độ có điểm thấp, cô nắm thật chắc chiếc áo khoác mỏng, chậm chạp đá cục đá dưới chân, chỉ là không nghĩ tới người lái xe tới đón cô, lại là Triều Mộ,

Một chiếc xe thể thao màu xám khói tới ngay trước mặt cô, anh hạ cửa sổ xuống: Lên xe”

Thương Lam chỉ cảm giác có chậu nước đá hắt vào người cô làm cô trở tay không kịp, cô còn chưa chuẩn bị tốt nên làm như thế nào để đối mặt anh đi.

“ Em đang đợi lái xe....”

“Ông già để anh tới đón em, lên xe.” Vẫn là mệnh lệnh lạnh lùng như băng,

Thương Lam thờ dãi, không có kéo ra tay lại cửa phụ, ngược lại đi qua đầu xe, đi đến phía sau chỗ ngồi.

Triều Mộ có một giây tim đập loạn nhịp, chỉ là một giây kia lập tức khôi phục lại như thường, thật nhanh không làm người khác bắt kịp.

Mà Thương Lam lại chú ý tới, bọn họ vài chục năm vợ chồng, phỏng đoán không có ai hiểu anh hơn cô, anh nhất định đang kì quái, bình thường cô thích nhất quần quýt lấy anh, tại sao bây giờ cô đối với anh là kính trọng mà cách xa.

Xe ở trên đường lớn từ từ chạy, hai người không nói gì, Triều Mộ cho tới bây giờ không thích cô.

Tại Thương Hồng trước nếu không gặp chuyện không may, anh đối với cô ít nhất coi như là tình nghĩa anh em, gặp mặt cũng có thể chào hỏi nhỏ nhen là được.

Năm đó vì gả cho Triều Mộ, cô đối với tình yêu Thương Hồng mất nhấm mất mờ, thậm chí còn giúp đỡ cô ấy lừa gạt mọi người, mà ngay cả đêm đó Thương Hồng đào hôn, cô có cơ hội đi ngăn cản, lại cứ theo tâm tư mình, cho bọn họ một quyền sở tiếp kiệm.

Cô tin tưởng, nếu như không phải bởi vì cô cho Thương Hồng nhiều tiền vậy, hai người bọn họ không có cách nào trốn lâu như vậy,

Thủy chung giấy không gói được lửa, điểm mờ ám này cô sao có thể giấu giếm được Triều Mộ, tiệc đính hôn buộc thay đổi người, Triều Mộ ăn cục tức này cũng đủ chết ngẹn người.

Mà khi đó Triều Mộ, quyền lợi trong tay còn chưa đủ cùng Thương Trung Tín chống lại, chỉ có thể bầm bụng dạ tiếp nhận cô, anh nhận bao nhiêu uất khí (uất ức cùng tức giận) muốn tìm người gánh lấy, cho nên vào ngày thứ hai, anh đối với chán ghét thể hiện càng lúc càng rõ ràng, chưa bao giờ cho cô sắc mặt tốt dù là bên ngoài.

“Thế nào lại là cô?”

Triển Mộ nhìn xuyên thấu kính chiếu hậu xem một thân áo khoát màu vàng nhạt, màu Thương Hồng yêu thích nhất,

“Ba người phải ta tới đón Thương Hồng”

Thương Lam cuối đầu vuốt điện thoại, trầm mặt không nói.

Cô như thế nào yêu Triển Mộ?

Hắn là từ thời điểm bắt đầu, anh liếc nhanh cũng có thể phân biệt được hai chị em cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

“Tiểu Hồng có việc.”

Thương Lam cuối đầu xuống, không có ý định tiếp tục đề tài này.

Triển Mộ từ trong kính chiếu hậu nhìn cô cái, cố gắng trên gương mặt nhợt nhạt của cô tìm ra dấu vết để lại.

Trong xe lại lần nữa lâm vào trầm mặc, Thương Lam nghiêng đầu sang chỗ khác, cả người ngần ngừ ngoài nhìn cảnh tượng ngoài cửa xe, cô theo bản năng không muốn nhìn mặt Triển Mộ.

Cô rất sợ sự nỗ lực giả vờ không quan tâm trên khuôn mặt sẽ bị Triển Mộ thấu triệt.

Triển Mộ khẽ nhíu mày, trực giác cho anh biết, Thương Lam đang có gì giấu anh, anh nghi hoặc Thương Lam có gì khác thường, trước kia luôn lén lút ánh mắt ái mộ nhìn chăm chú anh, tiểu cô nương còn đây nhưng cái loại ngây thơ ai mộ phản phát đã biến mất.

Trong xe hai người đều có tâm tư riêng, cho đến khi di động Thương Lam vang lên,

Cô nhìn xem màn hình di động, là Thương Hồng,

“Chị, chị có thể tới đón em chút được không, bên này em không tìm được xe a.”

Không chú ý bên ngoài có mưa nhỏ, trời cũng dần biến thành màu đen, Thương Lam nhớ lại hôm nay Thương Hồng tới sân bóng rổ khúc đường vắng vẻ, không có xe tốt để đi.

Chỉ một tiếng, xe dừng lại trước biệt thự, Thương Lam đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt lóe lóe:

“được, em chờ ở cửa, đừng chạy lung tung, trong chốc lát có người tới đón em.”

Đợi sau khi Thương Lam cắt đứt điện thoại, Triển Mộ đã tắt máy xuống xe, vòng qua sau giúp cô mở cửa sau: “Cô đi lên đi.”

Kỳ thật Triển Mộ là cái nam nhân trọng ân nghĩa, năm đó, Thương Trung Tín có ân với anh, cho dù anh bị buộc cưới cô, sau khi Thương Trung Tín chết cũng không lập tức cùng cô ly hôn, mà anh đối đãi với người nhà Thương Trung Tín dù không thể nói là quá tốt, cũng không thể nói là kém.

Giống như anh xem thường Thương Trung Thời, lại chán ghét hắn luôn làm cục diện thêm rối rắm phiền toái, cũng niệm tình cha cô ngày xưa, chịu đựng con tức đi thu thập.

“Triển ca ca, có chuyện em không biết có nên nói với a.?” Thương Lam trừ trừ trong chốc lát, đi theo xuống xe.

“Chuyện gì, mau nói,” Triển Mộ tắt máy, mặt không chút thay đổi ngồi yên, anh biết rõ chuyện cô nói có quan hệ với Thương Hồng.

“Tiểu Hồng còn đang ở sân vận động, anh có thể qua đó đón em ấy?”

“Cô ấy đi sân vận động làm gì?” Triển Mộ tiếp tục hỏi cô.

Thương Lam nắm chặt lấy di động trong tay, về mặt “khiếp ý” (hoảng sợ)

“Nói là đi xem trận bóng.”

Triển Mộ ánh mắt lạnh lẽo

“Triển ca ca, người đừng nói cho baba nghe, có được hay không?”

Triển Mộ hít một hơi, anh đột nhiên cảm thấy Thương Lam rất cổ quái, nhưng là cụ thể như thế nào anh lại không nói được, dò xét cẩn thận cô nửa ngày, anh như huynh trưởng vỗ đầu cô

“Em đi lên trước đi, chờ ta qua đón em ấy, việc này sau hãy nói.”

Đưa mắt nhìn Triển Mộ rời đi, ánh mắt Thương Lam trở nên u ám, như vậy là tốt rồi. Bên ngoài vẫn cho rằng Triển Mộ đối với Thương Trung Tín là cái trung thành, cho đến nhiều năm sau, cô mới biết được thật ra Triển Mộ là con sói giồi ăn núp.

Nếu như con sói này thích Thương Hồng, như vậy như thế nào lại ngồi nhìn con mồi của mình bị cướp đi.

“Tiểu thư, cô đã trở lại, trong phòng bếp đang hâm nóng soup, đợi lát nữa cô uống chén đi.” Nhũ mẫu liếc về phía Thương Lam đang đổi giày, vẩy vẩy tay.

Cô cười gât đầu: “Tốt”

Đời trước cô làm quá nhiều việc, sai quá nhiều, lần này cô nhất định không làm cái gì cả, để cho hết thảy mọi thứ trở về quỹ đạo, nếu như có thể, tương lai không lâu sau, cô sẽ đề nghị baba cho xuất ngoại du học, lui về phía sau nhìn Triển Mộ sẽ biến thành cái dạng gì, cô đã bắt đầu mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Trường Thương Lam đang theo học là trọng điểm trong thành phố, thầy giáo xuất sắc, dụng cụ học tập xuất sắc, tự nhiên học phí một quý cũng cao hơn so với trường thường, ngoài cửa trường học đậu xe con đầy đường, có thể thấy được thành phần gia đình học sinh không quá kém.

Ánh mặt trời tà tà chiếu rọi trên người, tan trường, Thương Lam cầm phiếu thi báo điểm từ trong trường đi ra, im lặng đi thường.

Bài thi nhiều dấu gạch không ngừng đã kick lòng tự tin của cô, rõ ràng cô đã cố gắng ôn bài như vậy, vì cái gì thi không khá...

Thiệt thòi cô sống hai đời, toán lý hóa điểm này lại làm không xong.

Lấy điện thoại di động ra, Thương Lam do dự chốc lát, lại bỏ trở về, cô bỏ đi ý niệm gọi taxi tới, đi theo dòng người chen lấn hướng tới xe bus, vì về sau, cô nhất định phải học tập được cuộc sống độc lập.

Vừa lúc tan ca, trạm xe bus đầy ắp đầu người, Thương Lam vật vờ chen đến bến số xe, lại bị một cỗ lực mạnh hung hăng đẩy ra, ngay sau đó ví tiền trong tay cô bị kẻ khác giật lấy kéo đi.

Thương Lam chật vật ngã trên mặt đất, chung quanh có nhiều người vây xem náo nhiệt, rất xa chứng kiến đạo tặc mặc áo sơ mi kẻ sọc đang cầm ví tiền cô chạy trốn.

“Bắt kẻ trộm”

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, cô từ trên mặt đất đứng dậy chạy ra đám người chen lấn, đuổi theo phương hướng ăn trộm chạy trốn.

Trong tiền sách tiền không nhiều lắm, điện thoại di động bị trộm còn chưa tính, nhưng mà thành tích điểm thi của cô còn trong đó a....

Thế lực nam nữ vốn không thể tương đồng, chứ nói chi cô là cái tiểu thư hàng năm không vận động, chạy vài bước chịu không nổi Thương Lam bắt đầu thở dốc.

Người chung quanh mắt lạnh nhìn, không có một người nào không có ai nguyện ý từ tiền lên giúp đỡ, Nếu là lúc trước Thương Lam có lẽ sẽ tức giận, nhưng trải qua thực tế tình người ấm lạnh lúc trước, cô cũng phai nhạt bỏ qua.

Nhìn kẻ cắp chạy càng lúc càng xa dần, Thương Lam thở hổn hển ở góc đường, coi như quên đi, dù sao cô không quen biết hắn, phiếu điểm nếu muốn nhìn thì nhìn đi.

Tại lúc này, bóng dáng sơ mi kẻ sọc gần biến mất, đột nhiên xuất hiện một thiếu niên bắt lấy bẻ tay hắn ra sau. (Á, anh hùng cứu mỹ nhân)

Thiếu niên làn da ngăm đen, ngũ quan thô lỗ, cả người cao to, tóc ngắn cạo sát đầu làm nổi bật lên khuôn mặt càng thêm hung thần, xa xa nhìn lại chính là một cái thiếu niên bất lương (.= ~)

Thương Lam sững sốt hồi lâu, chân nhỏ cố gắng chạy tới, cô nhận ra hẳn là ai.

Lam Minh, bạn học cùng lớp với cô, một năm 365 ngày, cuộc sống tới trường học của hắn đếm trên đầu ngón tay, Lam gia là thương gia tài trợ trường học, hàng năm trường cô xây dựng đều là một nửa từ Lam gia, cho nên thầy giáo trong trường đối với chuyện Lam Minh đều mở một mắt nhắm một mắt.

“Cảm ơn, Cái ví kia là của tôi.”

Lam Minh không nhìn cô, rút túi tiền ăn trộm trong tay, xoay người liền đem qua cho đàn em mình xử lý.

“Người nói là của người thì là của người sao? Có chứng cứ gì?”

Lam Minh đứm thẳng, cho nên từ Thương Lam bên này nhìn lại mặt hắn có chút kinh khủng, cô đè nén âm lượng thấp xuống, chỉ sợ chọc tới hắn nổi xung đánh cô:

“Ví tiền thực là của tôi, bên trong có điện thoại cùng 500, còn..... còn có một phiếu điểm.....”

Thương Lam có chút khản trương nhìn Lam Minh rút ra phiếu điểm trong ví tiền, trên mặt hồng có thể nhỏ ra huyết.

“45 điểm, người sao ngu ngốc đến vậy, vấn đề đơn giản vậy cũng đếm sai.”

Lam Minh run rẩy cầm bài thi, cười đến cạn rờ.

«Mắc mớ gì tới người»

Bị người trước mắt nói rõ điểm yếu trắng trợn, Thương Lam trên mặt không nhịn được, có chút tức giận muốn đoạt bài đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bắc dĩ Lam Minh so với cô cao hơn nhiều, chính cô khiến chân cũng không sờ tới một góc bài thi.

“Người đã xem xong, còn không mau đưa ví trả lại cho ta.” trong lời nói của Thương Lam có chút nóng giận.

Lam Minh nhếch miệng cười một tiếng: “Được, ví tiền ta trả lại người.” Nói, tự nhiên đem ví hồng nhạt nhét vào trong tay Thương Lam, bên trong còn thiếu bài thi của cô.

Thương Lam hung hăng trừng mắt hắn đem bài thi xếp gọn lại bỏ vào trong túi chính mình như thể chính đáng, bất quá lại lộ ra điểm thi 45 mực viết màu đỏ chói mắt.

“Người có phải hay không quên đưa cho ta cái gì?” Cô không thể bình tĩnh nổi nữa.

Lam Minh cao mi: “Không phải ta đưa ví tiền cho người rồi sao?”

Hít sâu một hơi, Thương Lam cố gắng ổn ổn chính mình, “Như thế nào người mới bằng lòng trả lại bài thi cho ta a?”

“Ta khi nào cầm bài thi của người? Ai thấy đi?” Lam Minh liếc chết không nhận, đứng đặc đứng ở nơi đó, dưới ánh sáng mặt trời chiếu vào con mắt lạnh lợi.

Ánh mắt chạm đến túi Lam Minh, ánh mắt cô chợt lóe, đưa tay phải đoạt đi.

Lam Minh sững sốt, không ngờ tới ban ngày nhiều người đi lại con thỏ nhỏ này đột nhiên hướng mình nhào tới.

Tay mất anh lạnh lẽo ngăn trở cô, đè lại túi quần của mình, lưu manh cười xấu xa:

“Bây giờ nữ học sinh đều nhiệt tình như vậy sao.”

Tay Thương Lam bị anh siết sao bắt lấy, giận dễ sợ, ý thức được bọn họ đã thành đối tượng cho mọi người vậy xem, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, cũng không biết xấu hổ hay là tức.

Cô dùng sức rút tay ra, bắt đầu dĩ Lam Minh nắm cực kỳ chặt, cô càng ra sức càng không rút được,

“Ngươi buông tay!”

“Nha!” Lam Minh hào phóng buông tay.

Không nghĩ đến Lam Minh sẽ buông tay nhanh vậy, trở tay không kịp, cô mạnh mẽ bị hướng lui về phía sau mấy bước, chò thân thể ổn định trở lại, đỏ mặt hướng anh quát:

“Xem ra ngươi rất yêu bài thi của ta đi!”

Nói xong, cô ôm túi sách xoay người rời đi.

Đi chưa được mấy bước bị người giữ chặt lại. “Ta dù gì cũng vì ngươi liều mạng giúp ngươi bắt kẻ trộm nhưng ngươi như vậy liền đi.”

Thương Lam quay đầu lại trừng mắt nhìn anh, cô nữa điểm cũng không nhìn ra anh ruột cuộc ở đâu “liều mạng”!

Hít một hơi thật sâu, Thương Lam xoay người, lạnh lùng nói: “Cảm ơn.” Nói xong bỏ tay anh ra, muốn chạy đi.

“Ngươi …” Lam Minh cầm bài thi trước mặt cô quơ quơ “Ta đói bụng, người mời ta ăn cơm ta liền cảm ơn ngươi, trả lại cho ngươi.”

Thương Lam không thể tưởng tượng nổi nhìn xem hắn, chưa từng gặp qua kẻ không thể nói đạo lý cùng lý lẽ như hắn

“Này rõ ràng chính là của ta!”

Lam Minh kéo qua vài cô, cười nói: “Hiện tại là của ta “

Bữa cơm này ăn thực sự không nổi, ngày thường cô có thói quen ăn thức ăn thanh đạm, mà Lam Minh là cái không cay chủ không vui.

Bên trong quán huyên náo, trên mặt bàn đầy đủ loại đậu hủ non tê dại, lòng cá ướp cay, nòi lẩu cay... Tràn đầy một bàn toàn ớt, nhìn thôi cũng đủ tê mũi.

“Ăn a, như thế nào lại không ăn. » một người đối diện cô - Lam Minh ăn thông khoái.

Thương Lam nghiêng răng nghiêng lợi, gấp muỗng cơm cùng rau cải.

Chú ý tới Thương Lam chỉ ăn cơm trắng cùng rau cải, Lam Minh mắt hứng nhử mảy.

“Uy, há môn. “

“Tại sao? “ Thương Lam ngẩng đầu, trừng mắt liếc một cái

Tại lúc cô vừa mở miệng, nháy mắt Lam Minh đã lanh lẹ hướng trong miệng cô đút một khối đậu hủ cay, vung tay lên, vờn vàng che miệng của cô.

“Ngô... Ngô...”

“Nuốt vào!”

“Ngô...ô...ô...”

Thương Lam dùng sức muốn đẩy bàn tay hắn đang che lấy miệng cô bằng món đậu hủ cay, trong cổ họng vị cay sắc đến muốn chảy nước mắt.

“Ngô...ô...ô... O..... “

Cô tránh không thoát anh, nhìn xem anh cố chấp, rất có nghĩa khí nếu ngươi không nuốt vào ta liền không buông tha ngươi.

Trong mắt chưa ngậm lệ, cô nỗ lực nuốt xuống miếng đậu hủ trong miệng, Lam Minh hài lòng nhìn cô nuốt vào, buông tay ra.

“Khụ... khụ... khụ... Ngươi khôn kiếp! “ Thương Lam đẩy tay anh ra, co lại một góc không ngừng ho khan.

“Đi, không phải chỉ ăn một miếng đậu hủ thôi sao, nhìn ngươi bộ dạng nửa sống nửa chết thế này “ Lam Minh cười ha ha, tựa hồ rất hưởng thụ bộ dáng Thương Lam luống cuống.

Ho khan nửa ngày rốt cục dừng lại, cô tức giận cướp đi cái ly Lam Minh đưa tới, mạnh mẽ ực một hơi.

“Ai nha, cầm nhầm, ly của ta. “

Lam Minh tìm tìm gấp miếng thịt bò trong nồi lẩu, “hào tâm” nhắc nhở cô

“Chúng ta như vậy được tính là hôn môi gián tiếp rồi.”

“Phốc!”

Thuong Lam cùng Lam Minh không quen biết, vô luận đời trước hay hiện tại, cô đối với chuyện hân biết rất ít.

Đời trước hân cũng chẳng bao giờ trêu chọc cô, gặp mặt dường như cũng giống người xa lạ, ngay cả cái gọi giao sơ cũng không được tính.

Sau khi ăn xong, Minh Lam không khách khí từ trong ví tiền cô rút ra vài tờ một trăm đồng, một chút ý thức này là của người khác cũng không có, ra khỏi quán ăn, coi thường ý tứ cô đi về, lôi kéo cô hướng Karaoke đến.

Bọn họ vào phòng, kêu chục chai bia

“Thuong tâm luôn khó tránh khỏi... người mỉm cười....” Thuong Lam cứ việc gắt gao che đi lỗi tai cũng không ngăn cản được âm thanh loạn bầy tám bài như ma âm xuyên não này.

Hát một hồi, Lam Minh cảm thấy mấy bản tình ca không đủ ghiền, thay đổi kinh kịch (má ơi!)

Theo tiếng rống của Lam Minh âm bản Bá Vương Biệt Cơ, Thuong Lam kinh hãi.

Cô run lấy bầy bắt giác ôm túi sách của mình, dọc theo vách tường lên lên lút lút hướng cửa sổ soạng, trong lòng không ngừng mặc niệm: Hân không nhìn thấy cô, Hân không nhìn thấy cô.

“cô ngồi chỗ này làm gì, đến uống với ta hai ly.”

Thời điểm cô đương tay vừa vặn sợ tới cầm cửa, sau cổ căng thẳng, bị người kéo trở về ghế sofa

Đập vào mắt chính là Lam Minh mùi rượu lên não sau trở về, khuôn mặt đỏ bừng, dưới ánh đèn nhìn cô mở mắt không ra.

Lam Minh đem cô đẩy qua ghế sofa, tự nhiên ngồi qua một bên.

“Cô nói, tôi có đẹp trai hay không?” (lúc này tỷ đã nói anh giống lưu manh rồi mà □)

Thuong Lam nhìn ngũ quan hung thần, đầu cắt sát của anh, nuốt một ngụm nước bọt: “Suất!”

Nếu như người đem tóc nuôi dài hơn tí, vậy nhìn,...

“Ngay cả người cũng nói ta suất...” “Lam Minh lại uống thêm ngụm bia: “Láo! Gia ở đây so ra kém tiểu tử ốm tong ốm teo Ngụy Vô Lan chỗ nào, mẹ nó, dám cùng lão tử nói chia tay!”

“Người nói!” “Lam Minh đột nhiên một thân rượu mạnh mẽ đến gần cô

“Ta tốt hay là Ngụy Vô Lan tốt!”

Thuong Lam mơ hồ lui về lại phía sau: “Ta không biết Ngụy Vô Lan...”

“Hừ!...”

“Người.... Tốt lắm!” “Tại ánh mắt hân bốc lửa, cô thấy gió đổi chiều, xu nịnh cực nhanh.

“Ngô...” “Đối với đáp án của cô không được hài lòng cho lắm, lông mày nhú lại tản ra, kéo chai rượu qua liền rót vào trong bụng....

“Như thế nào..... mỹ nữ lại đến chục người....”

Kế tiếp Lam Minh không để ý đến cô, thẳng khi uống thả ga, Thuong Lam núp trong góc vẽ mặt đưa đám kiểm kê ví tiền của mình, Mặc dù sẽ còn lại không nhiều, nhưng chỉ ít đủ cô đi xe về.

Cô có cảm giác hôm nay mình không bị trộm thành, lại gặp phải cường đạo,

Sau khi uống say Lam Minh càng điên, cứ chiếm mic gào thét khóc thảm thiết không biết mệt mỏi, bất quá mặc kệ hân điên cuồng như thế nào, cũng có thể lập tức đem Thuong Lam lên lên mở cửa bắt lại.

Thuong Lam bị cưỡng chế tắt máy, cũng tịch thu di động, trên ti vi biểu hiện thời gian cũng là hơn mười giờ tối, đã qua thời gian tự học, hiện tại trở về cô không biết nên dùng có gì để không khi rầy la.

Ba Ba mặc dù bình thường mặc kệ cô, nhưng gác cổng trong nhà vẫn có, vừa nghĩ tới ánh mắt ba ba nghiêm nghị, da đầu cô không khỏi một trận tê dại.

Bên này Lam Minh đã say bí tỉ, ngay cả mình hát bài gì cũng không biết, hất té vào trong ghế sofa, miệng lảm bảm nói mê: “Tiểu tiện.. chớ đi... anh yêu em. “

Cuối cùng,dưới tình huống này Thương Lam vỗ nhẹ trán, chụp lại quyền cước đấm đá loạn xạ của anh, chỉ có thể nhận mệnh đờ Lam đại gia say gần chết ở trên đường dạo lòng vòng, thực tế cô không biết địa chỉ nhà hân, chỉ có thể bỏ mặc tại một nhà nghỉ nhỏ nào đó, không có biện pháp, tiền trong cô cũng không còn nhiều, trừ đi tiền thuê taxi, chỉ còn đủ cho cô thuê phòng nhỏ.

Cô đã sớm nhìn xem ví tiền của anh, bên trong rỗng tếch, ngay cả một đồng tiền cũng không có, điện thoại không thể mở lên được, cô cũng còn chút ít lương tâm, không làm sao ném anh ra đường bắt kẻ hành vi phiến toái từ anh, mặt dù anh mang bộ mặt Quan Công, thế nhưng vóc dáng thực sự là quá tốt, nói không chừng lại quyền rũ biến thái nào đây,

Chờ chuẩn bị xong hết thấy, Thương Lam về nhà cũng là mười hai giờ đêm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Thương Lam buông lỏng bước chân hữu khí vô lực vào cửa.

“Đại tiểu thư, cô đã về.” Người giúp việc cung kính tiếp nhận túi trong tay cô.

“Ba tôi đâu? Đã ngủ chưa?” Ban đêm có chút lạnh, cô hít mũi một cái, đã chuẩn bị tâm lí tốt nghe chửi.

“Lão gia buổi chiều đã bay đi Nhật Bản.”

Động tác đôi gầy của cô chậm lại chút, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

“A, vậy chị đi xuống trước đi, tôi tự mình làm là được.”

“Vâng tiểu thư, vậy tôi đi ngủ trước.”

“Ừ, đi đi”

Cả đêm tối tăm bị đảo tới đảo lui, Cô không thể tưởng tượng được vận khí của mình lại tốt như vậy, đương nhiên, cô hiện tại quên mất chuyện chính mình bị bóc lột bởi chính người nào đó. Người này điểm tốt lắm là mau quên,ngay cả vết sẹo sâu cỡ nào đều quên đâu,

Đợi đến khi cô tắm rửa sạch sẽ đi ra, chứng kiến Thương Hồng đang ngồi trên giường mình an tĩnh lặng lẽ đọc sách đến gần ngủ.

“Trẻ thế này rồi còn chưa ngủ?”

“Ngươi không phải cũng mới trở về sao?” giọng nói bất thiện.

Chú ý tới Thương Hồng đối với mình địch ý, hơn nữa có nguyên nhân trước làm cho tâm tình cô ngày này cũng không tốt gì, Thương Lam trầm mặt nói: “Có việc?”

“Ngày đó tại sao ngươi lại kêu Triển ca ca đi đón ta!”

“Lái xe xin nghỉ, ngoại trừ Triển Mộ, ta không tìm được người đón ngươi.”Thương Lam nhàn nhạt nói, trong con ngươi lạnh như băng lóe dọa người.

“Một trận bóng thôi, vì cái gì ngươi không để Triển ca tới đón?”

“Ngươi... Ngươi rõ ràng cũng biết...” Cô khiếp sợ ánh mắt lạnh như băng, Thương Hồng ngữ điệu dần suy yếu.

“Ta? Ta biết cái gì rồi? Ta cái gì cũng không biết. ”

Thương Lam xoay người không để ý tới cặp mắt trừng lớn mặt mũi tràn đầy ủy khuất của Thương Hồng, trực tiếp tiến vào phòng tắm xấy khô tóc.

Thương Hồng trầm mặc một lúc sau, áp úng mở cửa tiến đến:

" Chị hai, trong lòng em chỉ có Cung học trưởng, em sẽ không tranh Triển ca với chị. "

Người sẽ không đạt??

Thương Lam nhìn chăm chăm Thương Hồng, âm thầm cười lạnh, vài năm sau, lời người nói và việc làm chẳng liên quan đến nhau.

Hơn nữa, hiện tại cô không cần sự nhượng bộ đó.

"Người tin cũng được, không tin cũng không sao, việc này từ đầu tới cuối ta một chút quan hệ cũng không có, có vấn đề gì người đi tìm Triển ca hỏi. "

Nói xong, cô quay lại tiếp tục sấy tóc, sau lưng không có nửa điểm âm thanh, cho đến khi phòng truyền đến âm thanh đóng cửa, cô mới biết Thương Hồng thỏa hiệp.

Quả nhiên cô là người xấu, Triển Mộ luôn là người tốt.

Cô vốn cho rằng sẽ không cùng Lam Minh cái gì tiếp xúc, lại không nghĩ tới sáng nay trường học x axa chứng kiến cửa trường học có bóng dáng cao lớn, Thương Lam đột nhiên xoay người có một loại xúc động muốn bỏ chạy.

Bản năng cô lui về chỗ rẽ, len lén thò đầu ra.

Lam Minh tà tà dựa vào cây cột bên cạnh cửa trường học, phía trước anh là hai cái thiếu niên bắt lương tóc nhuộm đủ màu sắc đang không ngừng thị sát học sinh qua lại, giống như đang tìm người.

Thương Lam không xác định người Lam Minh muốn tìm có phải là cô, nhưng cô không muốn mạo hiểm như vậy, Lam công tử tính tình hư hỏng như vậy, chính mình ngày hôm qua lại len lén đem hán nhét vào nhà nghỉ nhỏ liền đi, cũng không nghĩ hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ hôm nay cô cần xin trường học nghỉ 1 ngày.

Thương Lam không ngừng tại chỗ này loay hoay, vốn dĩ cô hoàn toàn có thể từ cửa sau len lén đi vào, thế nhưng xui là bọn họ căn bản chính là học chung lớp, này trốn được hòa thương không trốn được miếu mà...

Cảm thấy hung ác, Thương Lam khế cắn răng quyết đoán hướng cửa chính hiên ngang mà đi.

Đến đây đi, đến đây đi, đạo lý chính là cô, cô cũng không tin trước mặt công chúng hán có thể làm mình thành bộ dạng gì.

Thương Lam kéo dài bước chân, có thể đi chậm bấy lâu cô cố gắng đi chậm hơn, xa kia, Lam Minh nhìn thấy bóng dáng Thương Lam tiến tới, lập tức thân thể chấn động, màu quang sắc lại, sai bước lớn hướng về phía cô.

Mặt chữ quốc tối om một mảnh, phụ trợ thêm đầu trục nhìn có vẻ càng dữ tợn, bản thân hán bộ dạng cao lớn. 1m9, đứng giữa học sinh cấp 3 như hạc giữ bày gà, dễ dàng đẩy ra đám người, hán hùng hổ hướng tới Thương Lam mà chạy.

Này... Rõ ràng là chính là đến tìm cô trả thù rồi!

Thương Lam hoảng sợ dừng bước lại, bản năng xoay người bỏ chạy.

"Mẹ kiếp! Xú nữ nhân, mau đứng lại cho lão tử. "

Đó... Ngu sao mà đứng lại! Nhất định không thể đứng lại!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thương Lam vừa chạy, vừa ôm đầu cũng không nghĩ ra, tối hôm qua rõ ràng chính mình tận tâm tận lực "hầu hạ" nhị thiếu gia Lam Minh này rất tốt, tự hỏi mình có làm chuyện gì có lỗi với hán? Cô liền không hiểu cuối cùng cô chọc hán nơi nào.

Vốn là dựa vào thể lực tiểu trạch nữ tuyệt đối không thể nào thắng được Lam Minh, có thể thời gian tự mình đi học không đưa đón, trên đường phổ nhiều người đi qua đi lại, Thương Lam dựa vào vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn thế nhưng cũng có thể đem Lam Minh bỏ xa một đoạn.

Đang lúc cô cảm thấy may mắn, nhanh tay lấy điện thoại gọi người tới cứu trợ, sau lưng truyền đến một tiếng quát giận rung trời:

"Đều tránh ra cho lão tử! "

Một rống này, hù dọa cô chút nữa té xỉu quăng điện thoại đi động của mình.

Bản thân Lam Minh trong trường là ác bá chính gốc, hơn nữa mặt này nay lại rất hun tợn, một tiếng rống này, học sinh bên cạnh đều ngoan ngoãn rẽ tạt hướng, nhượng xuất hẳn một đường lớn chạy tới.

Thương Lam thẳm kêu một tiếng không xong, chạy trốn nhanh hơn, nhưng cô có mau đi chẳng nữa cũng không thể hơn đại ca trường học này, chỉ thấy hẳn một bước đã đuổi gần cô, cánh tay dài nhấc lên, níu lấy cổ áo cô kéo vào trong lòng mình.

" A!!!! " Thương Lam thét một tiếng chói tai, điện thoại di động rớt xuống đất, pin rớt ra, tán đầy đất.

Người đang làm gì, có chuyện gì chúng ta nói thật tốt "

Thương Lam nắm lấy cánh tay hắn đang kiểm chế cô, gấp anh không có ý tứ muốn buông ra, ngược lại cánh tay càng thu chặt:

" Người đừng như vậy, trước công chúng rất khó coi! "

" khó coi? Ta một hồi để cho người biết như thế nào mới là khó coi! " ánh mắt Lam Minh bốc hỏa chống lại cô.

Thương Lam không biết câu nào làm anh mất hứng, khiến cho Lam Minh lực tay bắt lấy trở nên càng lớn, anh một đường sau cổ dắt lấy hướng trên xe đi, Thương Lam tránh thoát không ra chỉ có thể lao đảo đi theo sau.

Dừng ở trước cửa trường học chính là 1 chiếc BMW màu đen, sau khi cửa xe mở ra, Thương Lam bị anh đẩy vào.

" Lái xe " Lam Minh thắt chặt dây an toàn, thuận tiện hung hãn liếc mắt cô một cái,

Xe chậm rãi chạy trên đường lớn, ước chừng qua mười lăm phút, bọn họ tới một gian khách sạn.

" Đây,... » Thương Lam nhận ra đây là nhà nghỉ tối hôm qua cô đưa anh tới, bởi vì đèn đường nơi này mấy ngày trước bị hư, cho nên tối qua cô không thấy rõ tên nhà nghỉ liền lôi kéo Lam Minh vào.

Hôm nay đứng trước cửa nhà nghỉ, nhìn bảng tên lớn " Đồng chí tiểu quán " bốn chữ... cô sợ...

Lam Minh nặng nề hừ một tiếng, nửa điểm thương hoa tiếc ngọc cũng không có, cứng rắn dắt cô vào bên trong.

Nhà nghỉ này ban ngày trông rộng, ngay cả cái chiều dài người cũng không có làm cho Thương Lam có loại cảm giác đây không phải khách sạn mà là phòng quý a...

Lam Minh lôi kéo cô đi vào phòng an ninh, nhân viên bên trong ngồi cùng chào hỏi một tiếng, trên màn hình xuất hiện bóng dáng cô.

Bọn họ nhìn qua camera tối ngày hôm qua.

" Kéo kẹt kéo kẹt... " Âm thanh từ Lam Minh trong tay truyền đến, Thương Lam cúi đầu xuống, lặng lẽ xóa đi mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, cô rất lo lắng cho mình cô có thể hay không trở về nguyên vẹn.

" Đầu cúi thấp làm gì, tiếp tục xem a, đặc sắc còn ở phía sau. " Lam Minh một tay nâng lên cằm của nàng.

Thương Lam đau nhếch miệng, thức thời thu hồi lời thô tục truyền đến miệng.

11 giờ 45 phút, cô không có ở khách sạn quá lâu, có thể vừa để Lam Minh xuống liền rời đi.

Trên TV sau khi cô ly khai ngược lại có tốp 3 tốp 5 đồng chí cùng người yêu đi ngang qua, nhưng không có gì đặc biệt.

" Next qua nhanh! " Lam Minh đưa mặt lạnh ra mệnh lệnh.

Lướt qua nhanh, sau đó dừng lại ở thời điểm 12 giờ 45 phút.

Lúc này hành lang vốn không có người nào lại nhiều hơn một người đàn ông trung niên, một bộ áo T-shirt quần áo, lén lút từ cửa sổ lầu hai bỏ đến.

Khách sạn phía sau một mảnh đều nhà dân, phòng cùng phòng trong lúc đó cách nhau cũng gần, nam trung niên này rõ ràng là từ phòng cách vách chui qua tiến tới.

Hắn giống như đã biết chuyện tầng lầu này trang bị camera, cho nên sớm đã đeo len mặt nạ xinh đẹp kì lạ, chế phẩm bình thương, tùy ý đi trên đường đều có thể nhìn thấy.

Rất hiển nhiên, đây là một kẻ hay tái phạm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Ông kính không được tốt lắm, mông lung hình ảnh làm cho người ta không nhìn quá rõ, chỉ thấy ngoài cửa nam trung niên này loay hoay chốc lát, mở cửa phòng Lam Minh ra, trực tiếp đi vào.

Thương Lam cả kinh, miệng nhỏ khê nhếch, tầm mắt di chuyển qua Lam Minh ngao ngễ ưỡng mông, hẳn có thể hay không đối với người như vậy?? Cô cảm thấy đồng tình với Lam Minh,

Tựa hồ lời nói kế tiếp nhất định sẽ làm cho Lam Minh nổi cơn tanh bành, cho nên đề phòng cô thức thời nuốt vào vấn đề mình nghĩ.

Nam tử sau khi tiến vào, trong phòng lần nữa lại khôi phục bình tĩnh dị thường, nhân viên ghi hình lướt nhanh qua 10 phút sau, trung niên này lúc sau bao lớn bao nhỏ đi ra.

Nhìn đến đây, Thương Lam âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo hoàn hảo, hẳn không có thất thân a. An toàn của cô xem như đảm bảo, dù sao ngắn ngủi trong 10 phút, có thể làm được gì đây?

Hôm nay Thương Lam rất là ngây thơ thuần khiết, trong đầu cô sợ là chưa bao giờ nghĩ tới trên thế giới này sẽ có hai chữ " hối hận "

Chuyện bây giờ đều rõ ràng, bởi vì đêm qua cô " sơ sẩy ", làm cho đại gia Lam Minh bị người ta lấy cắp, nếu như vừa rồi cô nhìn không nhầm, tên trộm đó cầm trên tay hẳn là quần áo Lam Minh mặc tối qua,

Thương Lam thờ dãi

" Người không thấy vật gì đó? tôi bồi thường là được? "

" Người bồi thường được ư? " đôi mắt Lam Minh mở lớn, từ đàn em chỗ đó cầm lấy một tờ đơn, hướng trên người cô ném đi.

Thương Lam vững vàng tiếp thu, một chuyển nhìn xuống, càng xem sắc mặt càng ngưng trọng.

Y phục tối qua Lam Minh trộm đều là hàng hiệu, nhưng là cũng không quá đáng quý, mấy vạn khối cô còn đưa nổi, phiền toái nhất là đồng hồ anh đeo bị trộm đi,

đại sư Clifford Italia thủ công tinh khiết chế phẩm, trên thế giới duy nhất một món đồ này, hơn nữa hiện lại hơn một năm trước, vị đại sư Clifford kia bất hạnh qua đời, khiến cho vốn là đồng hồ tốt nhất thế giới hiện tại biến thành không giá nào mua nổi.

Này.....

Toàn bộ chỉ có một cái đó, cô bồi thường thế nào đây?

" Người có phải hay không không nói đạo lý, đồ cũng không phải do ta trộm đi, dựa vào cái gì để cho ta chịu trách nhiệm hết? »Nếu bồi không nổi, cô liền ăn vạ... "

" Nếu như không phải là người, ta cũng không ngủ tại nơi quý quái này " Lam Minh khiêu mi, hung thân ác sát trừng mắt cô.

" Ta cũng không thể ném người trên đường cái đi? " Nói đến đây, Thương Lam tính tình cũng mềm mỏng đi, cô hiện tại biết rõ người ở đây không thể trêu vào, chỉ có thể ủy khuất nuốt vào trong bụng.

" Người có thể đem ta đi khách sạn hoặc nhà nghỉ lớn một chút! "

" Nhưng ta không có tiền! "

" Mẹ nó, không có tiền người có thể đem ta về nhà cũng được a, liền người vớt ta nơi này, người ta rằng lão tử mất mù để ý đến người? "

Thương Lam cắn chặt khóe môi, chính là cho cô một ngàn lá gan cô cũng không dám đem Lam Minh về nhà, trước không đề cập tới cô một thiếu nữ chưa trưởng thành đem trai say rượu về sẽ có ảnh hưởng gì, chỉ là gần đây Lam gia cùng Thương gia liên quan đến chuyện quan tòa, cô không thể để ba ba biết cô cùng Lam Minh tới lui quen biết.

Đều nói cô từ nhỏ đã là tiểu thư, có thói quen ăn ngon mặt đẹp, tự hỏi không có phần quyết đoán có thể một mình thoát ly đi ra ngoài tạo dựng cuộc sống độc lập, mà ba ba cô lòng dạ hung ác như thế nào cô biết rõ, hơn nữa gần đây Thương gia cùng Lam gia dính dáng đến quan tòa... "

Này khẩn yếu quay đầu, cô sẽ không mạo hiểm đắc tội Thương Trung Tín nguy hiểm đem Lam Minh vào trong nhà, dù sao cuộc sống sau này còn phải nhìn người cha này an bài.

" Đồng hồ đeo tay tôi thường không nổi, anh muốn như thế nào cứ việc nói thẳng. "

Nói xong, Lam Minh một tay lấy cô tóm đến, cẩn thận dò xét,

Lam Minh hiểu rõ, cũng không phải có thể bồi được. mà là chuyện này liên quan đến tự tôn nam nhân, anh trực tiếp kéo cô vào lòng, thô trọng hơi thở phun lên mặt cô, cảm giác được tay cô bị anh cầm lấy, mặt cô dần dần hồng lên bóng cả mặt, theo Lam Minh hơi thở ngày càng gần, rạn mây hồng từ từ kéo đến mang tai.

Cô không được tự nhiên ở cánh tay trắng kiết gầy giữa

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Không quan hệ tình yêu, Lam Minh chỉ là muốn chế trụ cử động gãy dựa của cô, tâm trạng không tốt nên không có chú ý đến Thương Lam gương mặt đỏ hồng quần bách, một tay tóm lại cô không để cô tránh thoát.

“Được rồi, ta chưa từng có thói quen muốn tiền của nữ nhân, cho dù là đánh ta cũng chưa từng có”

Thương Lam kinh ngạc ngược mắt, như được nhật đại xá.

“Nhưng là người dù sao cũng nên đền chút gì đó bồi thường tổn thất của ta a” Lam Minh buông cô ra, hai tay ôm ngực ngồi một bên.

“Người có thể hay không làm việc nhà?”

“Sẽ một chút” Thương Lam cẩn thận nhìn anh.

Lam Minh nhìn cô một hồi, tựa như đang tự hỏi cái gì, sau đó, anh từ bên cạnh rút ra một tờ giấy, bút xanh viết lên một cái địa chỉ ném cho cô.

“Về sau, trong ba năm này, người đến chỗ đó nấu cơm dọn dẹp phòng cho ta, điện thoại người đâu, đưa đây.”

Thương Lam chật vật tiếp thu tờ giấy, oán trách nói: “Điện thoại di động tại vừa rồi rớt bể tan tành rồi.”

“sim điện thoại cũng gãy luôn đi, lấy ra”

Thương Lam từ trong túi lấy ra “hài cốt” điện thoại di động, chống lại Lam Minh duỗi bàn tay hướng chính mình đến, do dự rút ra điện thoại.

Lam Minh một tay đoạt lấy: “Người như thế nào lại ngu ngốc như vậy.”

Thương Lam nhìn xem anh móc ra điện thoại di động của mình, đem sim bỏ vào, một hơi thất tại ngực, nuốt không được nhả ra không xong rất khó chịu, trên cái thế giới này nào có người không biết xấu hổ thế này a.

“Thành, đêm nay cứ tới đây.”

Lam Minh đưa tay vỗ vỗ mặt cô: “Mau tan học đi, ta đưa người về.”

Buổi trưa, người trên phố thừa thốt, Thương Lam như cô vợ nhỏ tự đắc đi theo đằng sau Lam Minh, lén lén lút lút chỉ sợ người quen chứng kiến, người không biết còn tưởng rằng đôi nam nữ này đang vụng trộm yêu nhau.

Thương Lam ở đầu quán được người khác nghĩ như thế nào, dù sao cô tuyệt đối không thể để cho người biết rõ cô cùng Lam gia có quan hệ gì.

Ra khỏi nhà nghỉ, Lam Minh vung tay lên, phản phó nói: “Đem cái khách sạn phá sạch cho ta.”

Sau bên tai truyền đến tiếng ầm ầm ngã xuống đất, cô mới chú ý tới cửa trước khách sạn không biết khi nào thì có máy ủi đất, thật ngoan tuyệt.

Không đợi cô nhìn kĩ hơn, đã bị Lam Minh đẩy vào trong xe.

Xe màu đen chậm rãi chạy băng băng trên đường, Thương Lam cố ý cúi gập giảm thấp thân thể lại, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, xe đi ngang qua chỗ ngã rẽ, tầm mắt cô xuyên thấu qua cửa xe không tự giác chống lại một người,

Người kia là, Triển Mộ.

Nội thành ồn ào, Chim én nhỏ Thương Hồng nép vào người Triển Mộ bên cạnh, một thân đồng phục học sinh thiếu nữ cầm trong bánh chocola quế ba tầng, vẻ mặt tươi cười ngọt ngào, xinh đẹp động lòng người như tinh linh rơi vào phạm trảo.

Ba giây sau đèn xanh sáng, thiếu nữ cất bước, đi chưa được mấy bước, cô chú ý Triển Mộ vẫn đứng phía sau mình, không có đi đến bên cạnh, quay đầu lại hỏi

“Triển ca ca, anh đang nhìn gì đó?”

Triển Mộ đột nhiên hoàn hồn. Tầm mắt vội vã đang để trên chiếc xe vừa rẽ dỏi qua thiếu nữ, thần sắc tự nhiên cười cười

“Không có gì, đi thôi.”

Thiếu nữ không nghi ngờ gì, dặt lấy tay của anh, đem bánh quế mới cắn miếng đưa tới.

“Triển ca ca, cái này là kem mới ra a, anh có hay không ném thử một chút.”

“Không cần” Chứng kiến bánh quế đã có dấu răng, đáy mắt âm thầm hiện lên một tia chán ghét.

“Thử một chút thôi, ăn thật ngon” Thương Hồng bắt quát.

Triển Mộ không để lại dấu vết chán ghét, kéo miệng quẹt một tia cười ngược ép, khẽ cắn một góc Thương Hồng chưa đụng tới. “rất ngọt”

“Ăn rất ngon đi, lần sau em cũng muốn ném thử hương vị Vani”

Thương Hồng cười đến vẻ mặt như ánh mặt trời quay lưng đi, tự nhiên đi về phía trước.

“Triển ca ca, anh không nhanh lên nếu không sẽ không có vị trí, quán ăn kia thật sự rất đông.”

“Hồng, coi chừng xe” Triển Mộ ở sau lưng cô, trong miệng lời nói mặc dù quan tâm, lúc cô xoay người trên mặt như phủ thêm lớp băng lạnh lẽo.

Lúc này Thương Lam sắc mặt xanh trắng lẫn lộn ngồi trong xe, có lẽ còn ảnh hưởng di chứng thê tử Triển Mộ đời trước, cô hiện trong tiềm thức vẫn chưa hoàn toàn thoát ra đoạn tình cảm này, Triển Mộ rất bá đạo, dù cho không thương cô, nhưng cũng không cho phép bên cạnh có nam nhân nào, mặc dù chỉ là cái liếc nhanh, chứ nói chi đến việc cô đang ở trong xe cùng nam nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Thương Lam dốc sức đè xuống run sợ trong mắt, cô nghĩ mình giả cho Triển Mộ rồi âm ỉ đòi ly hôn với người kia một chút, lần đó cô biết Triển Mộ mang Thương Hồng trở về biệt thự trên núi Liễu Minh, nếu như là cô gái khác khác còn chưa tính, hết lần này tới lần khác lại là Thương Hồng!

Trong cơn tức giận, cô lấy ra đơn ly hôn.

Thực ra thật sự trong lòng cô không có ý định cùng Triển Mộ ly hôn, chẳng qua là muốn lấy danh nghĩa ly hôn để làm cho hắn bớt phóng túng lại, dù sao lúc cha qua đời cũng đã giấy trắng mực đen ký xong hợp đồng với hắn, nếu như bọn họ ly hôn, một phần tiền hắn cũng không mang đi được.

Đề nghị của cô, thực sự đã làm “Hù dọa” được Triển Mộ, lần đó hắn công khai đem cô giam lỏng, mặc dù là giam lỏng nhưng ở trong khoảng thời gian đó hắn đối với cô là chăm sóc thật chu đáo, trước giờ chưa từng có được, cô bị yêu làm cho mờ đầu óc, hoàn toàn đắm chìm trong ôn nhu của hắn.

Đến lúc cô tỉnh táo lại, phát hiện sai thời điểm, trên tay cô có cổ phần của công ty, tất cả đều biến thành một đồng giấy vụn.

Từ đó Thương thị đổi chủ.

Cô bắt đầu tỉnh lại, trong này có rất nhiều truyện là cô tự làm tự chịu, có thể thấy được cô cũng không đủ tư cách đấu cùng Triển Mộ, thậm chí cô còn không biết từ khi nào hắn vạch ra kế hoạch bắt đầu hành động.

Thương Lam kìm nén rừng mình một cái, từ chối áo khoác của Lam Trí đưa tới, cô đẩy cửa xuống xe.

Lần này coi như là liều mạng hết tất cả, cô cũng sẽ không lại quay về lối cũ.

Nếu muốn nói đến Lam gia so với Thương gia khác nhau một trời một vực, đó là quý tộc thượng lưu chân chính, con cái của Lam gia đều ngâm thìa vàng

vững chắc đẻ sinh ra, nhận đủ loại giáo dục tốt đẹp, huyết thống thuần khiết, cùng Thương Trung Tín loại nhà giàu mới nổi khác biệt, Lam gia ở thành phố B lịch sử lâu đời, gốc rễ quán lại rất sâu, nhỏ đến khu vực đường phố thành thị, lớn đến cơ quan chính phủ, Hắc-Bạch lưỡng đạo không người nào dám không để cho Lam gia mặt mũi.

Cũng không biết có phải hay không là hưng thịnh tất suy, từ lâu đại công tử Lam gia đã bị xe đụng chết, hiện tại còn lại đứa con trai Lam Trí, anh ta chính là dựa vào trong nhà có tiền, không học vẫn không nghề nghiệp, một tiểu bá vương không chuyện ác nào không làm.

Con lớn ưu tú nhất chết, người đầu bạc tiền người đầu xanh, bệnh tim của Lam phụ tái phát tại chỗ, hộ tổng vào trong phòng bệnh, mà lúc này Thương Trung Tín là đệ đệ nhà giàu mới nổi, lại có thể có ý nghĩ viễn vông hi vọng dùng tiền tới bãi bình...

Lần này thù hận giữa Lam gia cùng Thương gia xem như là kết thúc, còn từng bước mở rộng xu thế làm ăn sâu rộng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ngày hôm đó Thương Lam và Thương Hồng khó có được dịp xuất hiện ở cùng một nơi.

Trước cửa đồn công an của thành phố B, các cô tới làm thẻ căn cước.

Tối hôm qua Thương Lam và Thương Trung Tín bắt đầu nhắc đến tuổi của cô, mấy ngày nay Thương Trung vẫn qua đây làm khách chen mồm vào, tỏ vẻ ân cần mình có thể cùng đi làm các loại giấy kiểm chứng cùng cháu ngoại, nịnh hót nói.

Thương Trung Tín suy nghĩ qua, ông gần nhất thật sự bận bịu, sốt ruột đầu rối loạn nên cũng không có thời gian cùng đi chung, liền đáp ứng.

Từ lúc Thương Trung bị người kiện ra tòa, sau đó trở nên thành thật hơn nhiều, thường ngày rảnh rỗi cũng không đi lén lút, ngày nào cũng chạy qua Thương gia, thay đổi cách đùa làm Thương Trung Tín hài lòng, theo lời nói của hắn chính là bồi dưỡng tình cảm anh em thêm sâu đậm.

Buổi trưa, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua cây đa lớn trước cửa, chiếu xiên qua cửa sổ đồn công an, Thương Hồng tìm một chỗ bóng mát ngồi xuống, tay nhỏ không ngừng quạt.

"Làm sao nhứt thúc dùng xe lâu như vậy, nóng chết em mất. "

"Nơi này cách bãi đỗ xe khá xa, cần chút thời gian đi đến nữa!" Thương Lam lau một chút mồ hôi trên trán, đều đã vào thu rồi, thời tiết vẫn là nóng như vậy.

Một lúc sau, từ đằng xa cô nhìn thấy bóng dáng Thương Trung, áo sơ mi xinh đẹp, dây chuyền vàng lớn, nét mặt bóng loáng muốn có bao nhiêu tục khí liền có bấy nhiêu.

Quanh năm sống về đêm làm cho nét mặt Thương Trung ó vàng, mắt và vành mắt thâm đặc biệt nghiêm trọng, không thường xuyên đến phòng tập thể dục nên hậu quả chính là tích lũy phì nhục (vàng đây là thịt mỡ ạ) đầy mình, còn đi chưa nổi mấy bước mà đầu đã đầy mồ hôi, bắt đầu thở hồng hộc.

Nếu như không phải đất nước quy định, chưa đến 16 tuổi-chưa đến tuổi trưởng thành nên làm thẻ căn cước phải có người giám hộ đi cùng, Thương Lam tình nguyện qua đây cũng không nguyện ý cả ngày đều gập khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười giả tạo của Thương Trung.

Ngày hôm nay có rất nhiều người làm giấy kiểm chứng, trước đó nếu như không phải Thương Trung Tín chào hỏi người của đồn công an, bọn họ dự tính phải xếp hàng đến xế chiều.

Có tiền mua tiền cũng được, đây chính là quan hệ trên dưới khai thông, Thương Lam chỉ cần ngồi xuống chụp tấm hình là được.

Lúc đi ra, cô nhìn thấy nhân viên công tác ân cần đối với Thương Trung nói.

"Hai tháng sau chúng tôi sẽ đích thân đưa tới cửa, ngài đi thông thả. "

Thương Trung gật đầu, mang theo các cô ra cửa chính.

Thương Lam chú ý tới Thương Hồng từ sáng sớm thường xuyên kiểm tra điện thoại di động của mình, hình như là đang chờ điện thoại của ai.

Mặt trời giữa trưa càng ngày càng mãnh liệt, giống như là muốn trời mưa, trong không khí mang theo một trận oi bức.

Ra khỏi đồn công an, Thương Trung một đường hùng hùng hổ hổ:

"Sớm biết thì không đem xe dừng xa như vậy, địa phương quý gì mà ngay cả một bãi đỗ xe cũng không có."

"Chị, em đi một cái WC một chút, chị giúp em cầm túi xách nhé. "

Cũng không biết Thương Trung lúc đem xe dừng ở chỗ nào, các cô đi qua hai con đường cũng không tìm được, ra sau đường hầm, Thương Hồng đoán chừng là không chịu nổi, xa xa nhìn thấy một nhà làm lúa mạch, tay ném túi sách lại, không đợi Thương Lam lên tiếng trả lời, lòng như lửa đốt lập tức chạy vào đó.

Thương Trung nhìn trên lên mặt trời một chút, nhìn qua nhìn lại mở máy điều hòa ở trong quán, làm một quyết định:

"Tiểu Lam, con có đói bụng không, nếu không chúng ta ăn cơm trưa ở đây luôn?"

Thương Lam không thích ăn loại tiệm bán thức ăn nhanh Âu Mỹ này, thứ nhất là năng lượng quá cao dễ dàng béo lên, thứ hai là không có dinh dưỡng ăn không đủ no, thế nhưng xung quanh đây ngoại trừ quán cóc này thì không có bóng dáng của một tiệm cơm.

Thương Trung không ngừng lau mồ hôi trên trán, rõ ràng đi không xa cũng đã thở gấp thành như vậy, nếu không cho hẳn nghỉ ngơi một chút nhất định một lát nữa sẽ ngất.

Thương Lam cũng không phải là đang quan tâm hẳn, cô chỉ là lo lắng nếu hẳn ngã xuống, cô lại gặp rắc rối hơn mà thôi, do dự một lát cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Thương Trung cho các cô một phần điểm tâm gia đình cùng ba cốc nước, thức ăn vừa mới đặt người lập tức chạy đến WC, bây giờ Thương Hồng vẫn chưa về, còn lại một mình Thương Lam ngồi chờ ở đây.

Đột nhiên điện thoại di động của Thương Hồng reo, rung ba giây sau đó dừng lại, cô tò mò ghé mắt, đây là một tin nhắn ngắn, người gửi là Cung Vân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Đây là thế nào? Không phải gần đây Thương Hồng đang quan hệ cùng Triển Mộ sao? Tại sao lại liên lạc cùng Cung học trưởng.

Thương Lam chậm rãi nhìn bốn phía, cô rất muốn biết rốt cuộc Cung Vân và Thương Hồng xảy ra chuyện gì, bàn tay nhỏ bé vươn ra, lúc chạm đến bàn phím điện thoại di động lại do dự, cuối cùng vẫn không làm, đem điện thoại bỏ vào túi.

Chuyện của Thương Hồng cô vẫn nên bớt can thiệp vào!

Đến khi bọn họ ăn uống no đủ, cũng qua hơn 30 phút, nhìn ánh mặt trời bên ngoài cũng không biến mất, lúc này Thương Trung không tình nguyện cũng chỉ có thể mang theo các cô đến bãi đỗ xe.

Cuối cùng, lúc bọn họ đi tới bãi đậu xe, nhìn chỗ đậu xe rộng tuếch ba người đều ngẩn ra.

"Đánh! Xe của lão tử mà cũng dám trộm!" Lúc Thương Trung phản ứng kịp, miệng đầy thô tục lấy điện thoại cầm tay ra, hùng hùng hổ hổ không biết gọi điện thoại cho ai.

Thương Hồng từ khi nhìn thấy cái tin nhắn ngắn, sau đó cả người hốt hoảng nhìn sàn nhà mà dờ ra, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Thương Trung gọi điện thoại rất lâu, Thương Lam chỉ nghe được hẳn không ngừng ở một bên chửi bậy, chờ hẳn mắng đủ rồi cúp máy, đi đến trước mặt các cô nói.

"Các cháu ở chỗ này chờ, lát nữa thúc đề Triển Mộ tới đón các cháu, thúc thúc phải đi đến một nơi để thảo luận chút chuyện."

"Nhị thúc, chúng ta thuê xe taxi trở về được rồi."

Giọng nói Thương Lam lạnh lùng, thật sự cô không muốn nhìn thấy hẳn nhiều.

"Đúng vậy nhị thúc, Triển ca ca bận rộn như vậy, cũng đừng làm phiền anh ấy."

Thương Hồng khó có được hòa theo cô, Thương Lam ghé mắt kinh ngạc, thường ngày cô không phải thích nhìn thấy Triển Mộ sao? Còn cùng với người trong tin nhắn ngắn kia có quan hệ nữa.

"Hắn làm gì mà vội vàng."

Không phải là cầu, lúc này gương mặt hèn mọn của Thương Trung nói.

"Được rồi, hai cháu cứ ngoan ngoãn ở chỗ này chờ, thúc thúc đi."

Thương Lam nhìn bóng dáng mập mạp dần dần đi xa, ở kiếp trước bộ dáng của Thương Trung chính là như vậy, hắn vẫn cho rằng Triển Mộ là cầu được Thương gia nuôi lớn, vẫn rất coi thường hắn không phải người cùng họ, thế nhưng sau khi Thương Trung Tán chết, lại không thể không đi cầu viện trợ từ Triển Mộ, mỗi lần huyền não, bây giờ cô nhớ lại cũng cảm thấy đau đầu.

Rất nhiều chi tiết cô đã quên mất không sai biệt lắm, chẳng qua lần đó Thương Trung chịu tai họa vào tù là không sai biệt lắm, dù sao bọn hắn cũng không chọc nổi Lam gia.

Nơi này cách khu vực thành thị không xa, các cô chờ không lâu thì Triển Mộ đến.

"Két" Một tiếng thắng xe bén nhọn vang lên, cắt ngang không khí nóng nực.

Thương Lam xoay người lại chứng kiến khuôn mặt Triển Mộ lạnh như băng.

"Triển ca ca!" Thương Hồng hoan hô một tiếng.

"Ừ, lên xe đi!" Triển Mộ sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra một tia giận giữ thế nhưng dựa vào hiểu biết của cô đối với hắn cô vẫn có thể cảm nhận được hắn không vui.

Thương Hồng theo thói quen mở ra cửa tay lái phụ, tiếp nhận nước của Triển Mộ đưa tới, ừng ực ừng ực uống vào trong bụng, uống xong lập tức bật ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Tiếp theo xoay người lại đem trái nước suối đưa cho Thương Lam.

"Không cần, tôi không khát."

Thực ra cô cũng là miệng đắng lưỡi khô, chỉ là cô có tính kiêu phách, người khác chạm miệng qua cô nhất định sẽ không đụng vào.

Ba giờ nhưng ánh mặt trời vẫn rất gay gắt, may mà trong ô tô có bật điều hòa so với không khí nóng bức ở bên ngoài tốt hơn nhiều.

Đường cái trống rỗng, xe cô rất ít đi qua Thương Lam ngồi phía sau xe nghe phía trước nói chuyện, phần lớn là Thương Hồng nói, chỉ những lúc Thương Hồng buồn bức thì Triển Mộ đáp một tiếng.

Trên đường xe chạy ổn định, giọng nói Thương Hồng nhẹ nhàng mềm mại như khúc hát ru hay nhất, Thương Lam nghe một hồi rồi mơ màng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Không biết cô ngủ bao lâu, gương mặt bị người nhẹ nhàng vỗ vỗ, Thương Lam mơ mơ màng màng mở mắt, đập vào mắt là khuôn mặt lạnh như băng kia của Triển Mộ.

Một giây đồng hồ tim cô đập mạnh và loạn nhịp, sau khi lấy lại tinh thần, trên mặt lộ ra mấy phần sợ hãi, phản ứng nhanh chóng lui về phía sau, sau đó "Àm" một tiếng, cái ô va vào cửa sổ thủy tinh ở chỗ ngồi phía sau xe.

Ánh mắt Triển Mộ lóe lên một nghi hoặc sắc bén, nhẹ nhàng nhíu mày lại, mắt lạnh nhìn cô ở một bên xoa bóp da đầu bị đau.

"Xuống xe, chúng ta đã đến nơi."

Giọng nói nhàn nhạt khiến người ta không nghe ra một chút tâm tình.

"À..." Thương Lam cắn chặt bờ môi, thầm mắng mình phản ứng thái quá.

Cô mở cửa xe theo chiều ngược lại với Triển Mộ, khéo mắt quét qua chỗ lái xe, lúc này mới chú ý vị trí của Thương Hồng ngồi ở ghế lái phụ không thấy đâu.

"Tiểu Hồng đâu?"

"Nghe nói trường học có việc, trở về rồi." Triền Mộ khóa kỹ xe, vòng qua đầu xe đi đến chỗ cô.

Trường học có việc?

Ánh mắt Thương Lam hiện lên một tia tối tăm xẹt qua khiến người ta không nắm bắt được.

"Trường học thì có chuyện gì? Sao tôi không biết?"

Các cô cùng lớp, có việc cô làm sao lại không biết? Chẳng qua Thương Hồng chỉ là một học sinh cấp hai trung học mà thôi, trường học có thể tìm cô ta làm cái gì.

Thương Lam lẳng lặng đánh giá biểu tình của Triền Mộ, trong lòng âm thầm sốt ruột, động tác của Thương Hồng rõ ràng như vậy, cô không tin Triền Mộ giao hoạt lại không nhìn ra.

Vì sao hán không hành động, lấy bản lĩnh của hán, đừng nói một Cung học trưởng, coi như có tới mười người, trăm người cũng không phải là đối thủ, nếu như đến khi Thương Hồng cùng người khác quyết định chuyện cả đời, vậy thì đã trễ rồi!

Đây là đạo lý, nếu như không tận mắt được chứng kiến Thương Hồng và Triền Mộ xác định quan hệ nam nữ, như vậy thế nào cô cũng sẽ không an tâm, dù sao kế hoạch lớn trong tương lai của cô đã vẽ xong từ trước, đó là hi vọng có bao nhiêu tốt đẹp, cô kiếp trước cũng không thể hoàn thành giấc mơ của mình.

Nhìn về phía Triền Mộ càng lúc càng tới gần cô, Thương Lam bài xích lui về phía sau mấy bước, tương lai của cô, không thể lại bị hán làm hỏng!

"Tiểu Lam, gần đây em làm sao vậy?" Triền Mộ tới gần cô, đưa tay chạm lên mặt của cô.

Thương Lam cả kinh, phản xạ trốn thoát tay chạm vào, dốc sức đè thấp ý nghĩ sợ hãi trong mắt. Trước đây cô thích Triền Mộ, lại vô cùng sợ hãi hán đối với cô có ham muốn, ở phương diện chuyện phòng the, chỉ cần hán muốn, cô cũng không đòi quyền lợi gì, hơn nữa cho tới bây giờ hán chỉ xem cô như một món đồ, một công cụ phát tiết, cho nên khi làm chuyện yêu đương như vậy cô chỉ có đau nhức, lại không cảm giác gì khác.

Trước đây, bất kể cô cầu xin thế nào đều không được, hán vẫn không thay đổi, nên làm như thế nào thì làm như thế đó, có một khoảng thời gian, thậm chí cô có cảm giác mình còn không bằng người phụ nữ quan hệ với hán ở bên ngoài, ít nhất trong thời điểm đấy, lời nói, cử chỉ của hán cũng coi như là ôn nhu như thân sĩ.

Triền Mộ ngăn người, thu tay về.

"Có phải Triền đại ca đã làm gì khiến cho Tiểu Lam mất hứng."

"Không có... Sao lại thế." Thương Lam nặn ra một nụ cười gượng gạo.

"Chẳng qua là em không thoải mái..."

Tốt, Triền Mộ sải bước tới rút ngắn khoảng cách giữa bọn họ, trực tiếp đem cô giam vào giữa, ngăn cách ở cửa xe.

Hán nhẹ nhàng đem sợi tóc của cô vén ra đằng sau tai, ôn nhu nhìn chăm chú vào cô.

"Tiểu Lam, anh cũng coi như là làm một nửa anh trai của em, anh hy vọng em có điều gì phiền não thì có thể trực tiếp nói với anh."

Thương Lam không thể lui được nữa đành tựa sát trên cửa xe, tim đập dồn dập như nổi trống vậy.

"Em... Em không có phiền não, Triền đại ca. Em vẫn luôn coi anh là ca ca ruột thịt của mình mà đối xử, thật sự không giận anh..." Lời giải thích không mạch lạc của cô, mỗi lần ở trước mặt Triền Mộ, vì hán có thể nhìn thấu mọi thứ qua ánh mắt của cô, chính là cô muốn khoác thêm một tầng phòng bị đao thương bất nhập, hán cũng có thể dễ như trở bàn tay vạch trần.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: jj của anh liền lấy ra quát.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

"Phải." Triền Mộ nhìn Thương Lam, dò xét cô cẩn thận.

Cô bé trước mắt tính tình trẻ con, bởi vì yêu thích yên tĩnh không thích hoạt động, làn da Thương Lam không giống Thương Hồng khỏe mạnh màu lúa

mạch, cũng không phải loại lóa mắt, Triển Mộ hạ thấp thân thể đem cô đặt ở trên cửa xe, đơn độc nghiên cứu kỹ, hần thậm chí có thể nhìn thấy mạch máu dưới làn da của cô.

Thương Lam nhìn ánh mắt của Triển Mộ như muốn nhìn thấu vào xương cốt của cô, không dám thờ ơ gấp nhiều, có chút khản trương nhìn lại hần, phản ứng của hần làm cô trở tay không kịp, ở kiếp trước, rõ ràng hần không phải như thế...

"Triển đại ca, nếu như không có chuyện gì để nói, em đi lên trước. "

Không nghe được lời nói của cô thường ngày, Triển Mộ như trước không nói một lời nhìn cô.

Rốt cuộc là không đứng chỗ nào?

"Triển đại ca?"

"Anh đưa em lên." Triển Mộ nheo mắt lại.

"Không cần, cũng không còn xa." Thương Lam cúi thấp xuống đầu, tránh thoát tầm mắt của hần.

"Anh cũng có chuyện tìm Thương bá..." Triển Mộ trở lại trạng thái xa cách ngày thường, cảm giác phảng phất như cô vừa tỉnh ngủ sinh ra ảo giác, hần thoáng lui ra phía sau mấy bước, nói.

"Đi thôi. "

Dứt lời, lướt qua Thương Lam đi đến cửa chính của Thương gia.

Sau 12 giờ trưa, ánh mặt trời dần dần trở nên nhu hòa, ảm áp chiếu vào trong vườn hoa của Thương gia, khiến cho cả biệt thự nổi bật trong màu vàng óng ánh, Thương Lam không để ý đi theo phía sau Triển Mộ, nhìn Triển Mộ bị ánh mặt trời chiếu vào bóng lưng xuất hiện kim quang, chợt cảm thấy ảm áp đáng tin cậy.

Đương nhiên, đang hưởng thụ phần ảm áp này, điều kiện tiên quyết cô không thể làm vợ của hần.

Mà Thương Lam không thấy được vẻ mặt âm trầm của Triển Mộ mang tâm tình nặng nề.

Hiện tại Thương Lam cho hần cảm giác không thể nắm bắt được, cặp mắt xinh đẹp kia, dường như ẩn dấu điều gì, làm hần nhìn không rõ, nhìn không thấu.

Thói quen nắm giữ tất cả mọi thứ trong tay khiến Triển Mộ không thích loại cảm giác này, đối với Thương gia, tình thế của hần là bất buộc, lúc này chưa đến lúc phải sử dụng, coi như bỏ qua đi.

Vừa về tới, Triển Mộ liền vào thư phòng của Thương Trung Tín thảo luận công việc, Thương Lam chán muốn chết ở trong phòng làm bài tập, mấy ngày nữa lại có một cuộc khảo sát nhỏ, lúc này cô cũng phải nắm chắc đạt được kết quả...

Giữa lúc cô đang tập trung tinh thần vào đề thi, tiếng gõ cửa vang lên, làm cắt đứt đến ý nghĩ của cô.

Thương Lam không tình nguyện đi mở cửa, vốn tưởng rằng là người giúp việc, nhưng mở cửa trong nháy mắt thấy dung mạo tuấn tú của Triển Mộ đập ngay vào mắt, cả người ngẩn ra.

"Sao anh đến đây, Triển đại ca." Cô lễ phép với đối phương cười cười, làm thế nào cũng không chịu để người đi vào trong.

"Còn nói coi anh là anh trai, anh trai đến xem em gái của mình không thể được sao?" Triển Mộ cười đến vẻ mặt vô hại.

Thương Lam ngây ngốc rơi vào ôn nhu, khuôn mặt tươi cười của hần, sau khi lấy lại tinh thần quả thật muốn tát vài cái vào miệng.

Thương Lam nguoi thật vô dụng! Vì người đàn ông trước mặt, nguoi ngay cả mạng sống cũng không còn, thật vất vả có thể trùng sinh sống lại, nguoi chẳng lẽ còn muốn đắm đuối vào hố sâu một lần nữa? Triển Mộ - đúng là ma quỷ của đời cô!

"Làm sao biết chứ." Cô trầm mặc một lát, lui về phía sau mở một con đường, để hần dễ dàng đi vào.

"Đang đọc sách?" Triển Mộ chú ý tới bài tập đang mở ra của cô, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Vâng, mấy ngày nữa thi. "

"Có điều gì không hiểu không?" Không khách khí cầm lấy bút viết lên một nửa bài thi, hần như mảy mòi nhìn xuống, trong ký ức của hần, cô bé Thương Lam chưa từng học hành chăm chỉ như vậy.

Ánh mắt lướt qua giá sách ở trên bàn, vốn nên để đầy tạp chí làm đẹp, thời trang nhưng không biết khi nào đã đổi lại thành nhiều loại sách tham khảo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

"Đề mục này, không nên dùng công thức này. "

Không thể phủ nhận, Triển Mộ làm con nuôi Thương gia, bởi vì từ nhỏ đã bị người khác xem thường, cho nên so với người bình thường phải cố gắng rất nhiều, ở trong ấn tượng của cô, thời học sinh của Triển Mộ ở phương diện học tập đều vượt bậc.

Vóc người cao lớn đẹp trai, đầu óc thông minh biết tiến biết lùi, cử chỉ ưu nhã khéo léo, một người đàn ông toàn diện ưu tú như vậy cùng đã đủ làm bạch mã hoàng tử trong mắt các thiếu nữ, đương nhiên, năm đó cô cũng là ở cùng một hội với đám thiếu nữ đó...

"Triển đại ca, còn cả đề này nữa, anh có thể giảng cho em một chút được không?"

Nhìn ra Triển Mộ quả thật có tâm chỉ mình học bài, Thương Lam vội vàng đem những gì mình không hiểu đều hỏi ra.

"Chỗ này, còn có chỗ này, em sửa sai rồi."

Triển Mộ cầm bút Thương Lam đưa tới, kéo ghế ra ngồi xuống.

"Không phải nói vài ngày sau mới thi sao, em lấy hết sách giáo khoa đến đây, anh xem thử có thể đoán ra mấy đề hay không?"

Nhìn dáng vẻ hần trau mày trầm tư, Thương Lam che giấu một màn cảm động vừa tràn ra, thì ra làm em gái của Triển Mộ lại hạnh phúc như vậy.

"Triển đại ca, từ nay về sau em có thể gọi anh bằng anh được không?"

Triển Mộ dừng bút một chút.

"Không phải em vẫn gọi như vậy sao?"

Thương Lam căn môi hình cánh hoa, hết lần này đến lần khác nói.

"Ý của em là, em muốn coi anh là thành người thân, là anh trai vậy, được không?"

Dứt lời, cô chợt cảm thấy chính mình dùng từ không thích hợp, đứng tại chỗ ngượng ngùng, có chút khấn trương nhìn Triển Mộ.

Triển Mộ sợ run một lát, rất nhanh phục hồi lại tinh thần, đột nhiên cười nói:

"Tiểu Lam, lẽ nào từ trước đến giờ em không đối xử với anh như anh trai?"

"Không phải, Triển đại ca, ý em không phải như vậy..."

Triển Mộ ngăn tay chân cô luống cuống giải thích, đứng lên khẽ vuốt gò má của cô.

"Nhìn em hoảng sợ như vậy, anh chỉ đùa em thôi. Tiểu Lam, em biết từ nhỏ Triển đại ca không có anh chị em, cho nên anh vẫn coi em và Thương Hồng như em gái thân sinh mà đối đãi, nếu như em thích, muốn gọi thế nào cũng được. "

"Anh trai, anh giúp em xem cái đề này đi! Em giải cả nửa ngày rồi mà vẫn không ra. "

Nghe tiếng "Anh trai" kia, ngũ quan lạnh lẽo cứng ngắc của Triển Mộ cũng nhu hòa đi rất nhiều, ngay cả ánh mắt nhìn Thương Lam cũng nhiều hơn mấy phần ôn hòa:

"Ừ, chắc là như vậy..."

Thương Lam nghe hần giảng giải bài tập trong khoảng không, nhẹ nhàng cười lộ ra vẻ mặt thư thái, khéo léo ngồi bên cạnh Triển Mộ.

Nở nụ cười quên hết thù oán, đột nhiên cô cảm thấy chính mình tất cả đều buông xuống, những chuyện trong quá khứ của hần đều quên đi. Triển Mộ bây giờ cũng không phải Triển Mộ trước kia, hần như vậy, cũng không bao giờ có thể xúc phạm đến cô.

Với hiểu biết của hần, cô biết cuộc sống từ nay về sau, Triển Mộ nhất định sẽ đối xử với cô như em gái ruột vậy, yêu thương phải phép.

Buổi tối tám giờ, Triển Mộ ở Thương gia ăn cơm xong liền lái xe rời đi, mãi cho đến khi hần rời đi cũng không thấy Thương Hồng xuất hiện, đến khi Thương Lam tắt đèn đi ngủ, cũng không nhìn thấy Thương Hồng trở về.

Sáng ngày thứ hai, cô đặc biệt đi đến phòng ngủ của Thương Hồng thăm dò một chút, người vẫn chưa trở về.

Điện thoại di động của Thương Hồng không gọi được, trong nhà chợt cảm thấy không ổn, sáng sớm Thương Trung Tín đã cho người đi truy quét khắp nơi, nhưng vẫn không thể tìm được.

Người hầu trong nhà run run rẩy rẩy, rất sợ làm chuyện gì sai sẽ bị Thương Trung Tín giận chó đánh mèo, ngay cả Thương Lam và Thương Trung Tín cùng ngồi ăn cơm cũng bị bao phủ bởi một tầng áp suất thấp, không dám thở nhiều.

Trong buổi sáng yên lặng này, bởi vì cả đêm Thương Hồng không về, toàn bộ Thương gia bị sợ hãi bởi khí tức của Thương Trung Tín, cô không biết là Thương Trung Tín đã lái xe qua đây rất sớm, hiện tại đang ngồi trên ghế sofa lon cùng Triển Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Lại nói tiếp, Thương Hồng mất tích Triển Mộ không thể không quan tâm, dù sao ngày hôm qua hẳn là người đưa các cô trở về.

"Con đi học."

Thương Lam vội vàng nuốt miếng sandwich cuối cùng, cầm lên túi sách chạy trốn chết vọt ra Thương gia, thẳng đến khi cô chạy ra cửa chính của Thương gia, lúc này mới thở dài một hơi.

Tài xế rất cung kính đứng ở chỗ xe.

Xe chạy ổn định trên con đường quen thuộc, Thương Lam tâm sự nặng nề nhìn điện thoại di động dờ ra, mới vừa rời ở nhà bị bầu không khí đè nặng, cô không còn cảm giác với mọi thứ, chờ đến khi tỉnh tạo lại đã ra đến cửa, lúc này mới phát hiện sự việc khác thường, nếu như lần này không phải vì Cung học trưởng mà Thương Hồng bị người khác bắt cóc...

Nghĩ tới đây Thương Lam không kiềm chế được suy nghĩ miên man, nếu con tin của Thương bị giết rồi, thế giới của cô đột nhiên thiếu mất một người như Thương Hồng, cô nên làm cái gì bây giờ?

"Lam tiểu thư, Hồng tiểu thư không có việc gì đâu, cô không cần lo lắng như vậy."

Tài xế chú ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thương Lam, quan tâm an ủi.

"Vâng."

Thương Lam lên tiếng, tay cầm điện thoại di động hơi run rẩy, Thương Hồng sống chết liên quan gì đến cô, kiếp trước, khi cô chính mắt nhìn thấy hình ảnh Thương Hồng và Triển Mộ nằm ở trên giường, tình nghĩa chị em cũng đã mất.

Đời này, tuy là lý trí tự nói với mình quên đi tất cả, nhưng đã ăn sâu vào tận xương tủy cũng không cách nào gạt bỏ ngay lập tức được, cho nên cô vẫn không thể thân thiết cùng Thương Hồng, cho dù hai người đứng chung một thuyền, giữa các cô vẫn luôn có một tầng ngăn cách không thể vượt qua.

Đối với chuyện Thương Hồng mất tích, đúng là cô sợ, sợ của cô cũng không phải vì Thương Hồng là em gái, càng không vì thân tình giữa các cô, chỉ vì chính cô ta.

Nếu như không có Thương Hồng, không hề nghi ngờ, nhất định Thương Trung Tín sẽ đem cô gả cho Triển Mộ, cô dự đoán điều như vậy sẽ lại xảy ra, mọi thứ lại trở lại như kiếp trước....

Không phải, không phải!

Thương Lam cúi đầu, che giấu tia dậy sóng trong mắt, nhất định Thương Hồng không có việc gì!

Tài xế ra sau đỗ xe, Thương Lam dọc theo đường nhỏ chậm rãi đi tới.

Ngày hôm nay đi sớm, cô không lo lắng mình đi muộn.

Lẽ nào gần đây lưu hành đầu trọc?

Chú ý tới nam sinh ở phía trước mình, ánh mắt Thương Lam kinh ngạc nhìn trên sau gáy nhẵn bóng của hắn.

Dáng dấp nam sinh rất cao, ước đoán tầm 1m9 mấy, cái bóng lưng này cô cảm thấy rất quen thuộc, giống như đã từng để lại ấn tượng trong đầu của mình, Thương Lam chạy chậm lướt qua hắn, tò mò quay đầu nhìn lại.

Vừa mới nhìn, cô phát ra một thân mồ hôi lạnh.

"Thương Lam chết bầm! Nét mặt của cô là ý gì!"

Hôm nay lớp mười tan ban rất an tĩnh, vô cùng an tĩnh.

Rõ ràng đã tan học, bình thường khẳng định là sẽ làm náo loạn cả phòng thi, thế nhưng hôm nay từng đám lại ngồi ngay ngắn không dám thờ ơ gấp nhiều.

Nếu như bây giờ có người nói cho Thương Lam biết, bên ngoài có mưa máu, nhất định cô lập tức tin tưởng và hơn nữa tin tưởng không nghi ngờ, bởi vì ngày hôm nay Nhị thiếu gia của Lam gia Lam Trí đi học, lúc đầu Lam Trí cũng là học sinh nơi này, hắn muốn đi học cũng không có gì, mặc dù chỉ bắt đầu buổi lễ khai giảng của trường mới thấy lộ mặt.

Mọi người đều biết nhận thức của Lam Trí, tính tình Lam Trí quái gở, hắn cho tới bây giờ chỉ mặc một bộ quần áo, không phải, không thể nói là một bộ, mà là rất nhiều bộ quần áo giống nhau như đúc.

Nghĩ tới đây những ký ức của Thương Lam vẫn còn mới mẻ như cũ, lần đầu tiên cô đến nhà Lam Trí, kéo từ quần áo của hắn ra, tất cả quần áo đều cùng một kiểu dáng và nhãn hiệu chất thành một đống bừa bộn, ngay cả đến quần lót cũng cùng chung một loại...

Đang sau chuyện đó, Thương Lam mới hiểu được, tất cả đây đều là bởi vì một người!

Cho nên, thời điểm Lam Trí mặc một bộ đồ học sinh xuất hiện, Thương Lam chỉ cảm thấy thời tiết đại khái là muốn thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Thương Lam cầm bút trong tay, cả phòng ngạc nhiên vô cùng lẫn ánh mắt kinh ngạc, đầu nhỏ nhỏ nhỏ của cô vùi đầu vào trong sách.

Cho dù không quay đầu lại, từ sau gáy cô truyền tới nhiệt độ cũng biết là nhất định Lam Trí ở sau lưng cô nhìn cô chăm chăm.

Trường học vì bảo đảm tỷ lệ học sinh lên lớp, đám con em nhà giàu trong nhà lại có tiền không biết vuron lên lại sắp xếp cho thầy cô giáo không nhìn thấy chuyện xảy ra.

Thật vừa đúng lúc, Thương Lam liền ngồi phía trước Lam Trí, trước đây Lam Trí không đi học, ngược lại cô lại mừng rỡ vì được thanh tĩnh, bây giờ cả phòng học vô cùng hiếu kỳ đối với ánh mắt nóng hừng hực của người phía sau, trực giác đè ép áp lực lớn sau khi sống lại.

Cô âm thầm quyết định, lát nữa tan học nhất định phải đi gặp lão sư để vỗ mông ngựa, chỉ mong sớm thoát khỏi chỗ thị phi này.

Bên này, Thương Lam quyết định tập trung nỗ lực làm bài, sau lưng Lam Trí liên tục làm trò mờ ám, không phải dùng bút hơi chọc áo lót của cô, chính là giật nhẹ mái tóc đuôi ngựa của cô.

Lam Trí bận việc nửa ngày cũng không làm cho Thương Lam chú ý đến hắn, trong lòng lão đại không vui, chân thon dài vắt chéo trên bàn học, không nói một lời, để gậy dính bùn đất trực tiếp quệt lên trên đồng phục học sinh trắng tinh của cô.

Sợ!

Thương Lam đứng bật dậy, có chút buồn bực lườm hắn một cái, nhưng hắn vẫn đứng giữa cười khoe khoang, giận mà không dám nói phui bụi đất trên vai.

Tại sao có thể có người ngây thơ như vậy!

"Này, tôi khát." Lam Trí tựa lưng vào ghế ngồi hai tay ôm ngực, lồng mày nhỏ nhếch lên.

"Đứng như vậy làm gì, còn không mau đi mua chai nước cho tôi."

Thương Lam chống lại khóe môi nhếch lên của hắn, ở nơi cùng thời điểm nhạy cảm này, cô vô cùng không muốn dính líu quan hệ với hắn, đáng tiếc tên họ Lam này không bằng lòng buông tha cho cô.

Hắn cười híp mắt ở trong túi lấy ra một tấm giấy nọ, ở trước mặt cô đắc ý quơ quơ.

Nhất thời Thương Lam giận tái mặt, chú ý tới bốn phương tám hướng đưa ánh mắt xem kịch vui, cô khề thờ dài, nuốt vào tất cả không tình nguyện, cúi thấp xuống đầu chạy đến quầy bán quà vật.

Thương Lam chưa từng cảm thấy đi học là chuyện mệt nhọc gì, ngược lại rất hưởng thụ ngồi trong phòng học làm học sinh, chỉ là hôm nay có chỗ khác biệt, bởi vì đại gia Lam Trí đến thăm, đây giống như là thượng đế xuống thăm vậy, cô chỉ cảm thấy mình bị chiếm hết thời gian cùng sức lực, mềm oặt tựa ở trên bàn không muốn dậy.

Một buổi sáng ngán ngùi, số lần cô chạy đến quầy bán quà vật như thể một tuần cộng lại.

Giữa trưa ánh mặt trời mãnh liệt chiếu vào đám học sinh thanh xuân rực rỡ, không biết có phải ảo giác hay không, ngày hôm nay trong phòng ăn học sinh đặc biệt nhiều, mà thường ngày con gái nhà giàu quen ăn ở nhà hàng lần đầu tiên chen lấn vào trong căn tin, khẳng định thức ăn đồ uống trong bát như hóa đá.

Thương Lam đỏ mặt cắn môi ăn cơm, thực sự không có thói quen bị người khác coi như con khỉ trong vườn thú mà quan sát, trái lại ngồi đối diện với cô là Lam Trí, chính là trung tâm mục tiêu chú ý của mọi người, nhưng so với cô còn bình tĩnh hơn nhiều, ở đây... Ánh mắt nóng rực không quan tâm đến đám người xung quanh, căn bản là cặp lồng cơm của cô nên thuộc về cô chứ.

Thương Lam vui đầu kho ăn, chợt cảm thấy bó tay toàn tập, cô rút cuộc cũng hiểu cảm giác tú tài thời xưa gặp phải binh sĩ không nói lý lẽ là loại cảm giác gì rồi.

Lam Trí cao giọng thành như vậy, Thương Trung Tín muốn không biết thì thật khó, con gái nhỏ đi suốt đêm không về, con gái lớn cùng đối thủ một mắt một còn Lam gia Nhị thiếu gia thân mật... Thương Lam âm thầm phát ra một tiếng thở dài, cục diện hỗn loạn này làm sao mà cô có thể thu dọn sạch sẽ được đây.

Đang suy nghĩ, một cây đũa còn dính mấy hạt cơm từ từ nâng cằm của cô lên, Thương Lam bị ép đón nhận đôi mắt sáng như sao kia mang một tia không vui.

"Nghĩ gì thế, tôi gọi cô cả buổi rồi."

Suy nghĩ... Cái vết bẩn này.

Thương Lam chán ghét lau dầu mỡ dính trên áo của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

"Lam Trí, chúng ta nói chuyện đi!" Cô đánh giá bốn phía, tận lực hạ giọng.

"Ah? Nói chuyện gì?" Lam Trí chợt cảm thấy thú vị, cũng học theo cô đem thanh tuyến đề thấp.

Không có phát giác cái gì không thích hợp, Thương Lam cúi thấp người nói.

"Gần đây chuyện nhị thúc của tôi, người nhà các người đang nghiêm ngặt. "

"Ừ, tất cả mọi người ở thành phố đều biết chuyện này." Lam Trí nhướn mày, trong mắt cất giấu mấy phần hứng thú.

Bị hấn hỏi ngược lại như vậy, đột nhiên Thương Lam không biết tiếp tục làm như thế nào nữa, hoang mang không hiểu chống lại gương mặt không có vắn đề gì cả của hấn, dường như người đâm chết đại ca hấn không phải là nhị thúc của cô, cứ như là quan hệ với một người qua đường vậy.

"Hiện tại nơi đầu sóng ngọn gió, chúng ta có cũng nên có điểm kiêng kỵ..." Thương Lam có chút nịnh hót nhìn hấn.

"Kiêng kỵ?" Lam Trí bất mãn đề cao âm lượng.

"Thứ nhất cô không phải hồng hạnh xuất tường theo tôi yêu đương vụng trộm, thứ hai đụng chết Lam Lăng cũng không phải cô, chúng ta quan hệ bình thường dựa vào cái gì muốn kiêng kỵ. "

Bọn họ coi cô đây là người sai vật "Quan hệ bình thường"

Nghe hấn nói chuyện đương nhiên, giọng nói lớn phồng chùng cả căn tin đều nghe thấy giọng của hấn, Thương Lam nuốt chút nữa thì cắn nát môi của mình.

Nếu như có thể, sao cô không suy nghĩ vừa nãy vào căn tin nên đi đến chỗ thật xa, phun nước đầy mặt hần.

!

Da mặt Thương Lam mỏng, trải qua một trận trêu đùa, bị Lam Trí nháo trò như thế, cũng không còn hứng thú ăn uống, tùy tiện uống một ngụm nước đem cơm chuẩn bị rời đi.

Muốn đi?

Nào có dễ dàng như vậy, đột nhiên ánh mắt lóe lên, Lam Trí nuốt món điểm tâm vào trong miệng, trực tiếp cầm cặp sách của cô, tiện tay đệm ở dưới mông.

"Cô làm thức ăn này sao?"

Thương Lam nhìn chằm chằm vào hành động vô lại của hần, nơi đông người, cũng chỉ có hần mới làm ra chuyện này.

"Là người giúp việc làm." Thương Lam nói dối mặt không đổi sắc.

Cô không có ngu như vậy đâu, nếu như cho hần biết cô làm đồ ăn này, không chừng về sau cô phải làm ba bữa cơm cho hần.

"Ah, thật đáng tiếc." Lam Trí than nhẹ, ăn hết miếng điểm tâm cuối cùng trong cặp lồng cơm.

"Về sau bảo người giúp việc làm thêm một phần đi."

Thương Lam ngạc nhiên.

Tình cảm yêu mến của cô cũng trời dấy so với tình cảm kia có điểm khác biệt, cuối cùng cô vẫn phải làm ba bữa cơm cho hần.

Lúc trước một mực ngăn ở trong lòng, giữ kín không muốn cho ai biết, cô biết, nếu như cô tiếp tục cùng dây dưa với Lam Trí, nhất định sẽ chết sớm vì trảng niên.

Thương Lam suy nghĩ có phải đến lúc trả lại cho cô cặp sách hay chưa, điện thoại di động trong túi liền vang lên.

Cô móc ra nhìn, là một số xa lạ.

Do dự tiếp.

"Chào?"

"Chị... Là em."

Nghe được giọng nói mềm mại của Thương Hồng ở đầu dây bên kia, cả người cô ngẩn ra.

"Tiểu Hồng?"

"Vâng, chị, tối hôm em không về nhà, ở nhà thế nào rồi ạ?" Qua điện thoại, vẫn có thể nghe được giọng nói luống cuống và sợ hãi của Thương Hồng.

"Bây giờ em ở đâu?" Thương Lam trầm mặt xuống nói.

"Chị, em sợ, nếu để cho ba ba biết được, ba nhất định sẽ không tha cho em."

Biết sợ cô còn đi làm!

Trong mắt lộ ra vẻ không kiên nhẫn nhưng giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng.

"Ngoan, đừng sợ, trước tiên em nói địa chỉ cho chị biết."

Đầu điện thoại bên kia do dự một lát, cuối cùng vẫn nói ra, đó là một quán cà phê cách trường học không xa.

Thương Lam âm thầm ghi lại địa chỉ của Thương Hồng đọc nói.

"Em ngoan ngoãn chờ ở đó, chị lập tức đến ngay."

Lam Trí ăn hết một miếng cơm tẻ cuối cùng, đang muốn phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, túi sách dưới mông bất chợt bị người ta rút ra, thân thể đột nhiên mất đi thăng bằng nghiêng sang một bên, một tiếng "ầm" trực tiếp ngã xuống gầm bàn.

Ý thức cái túi bị rút đi mất, hần nổi trận lôi đình nhảy dựng lên, mà người gây ra họa sớm đã bỏ chạy mất dạng, chỉ lưu lại một bóng lưng lớn bằng hạt

đậu.

Không một lý do giữa buổi trưa căn tin vang lên một tiếng hồ gầm

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Trong quán cà phê vang lên khúc nhạc dương cầm êm ái, phong cách trang trí những tấm áp phích làm nổi bật lên toàn bộ quán cà phê giản dị trở nên khác biệt. Mùi thơm của hạt cà phê lượn quanh bốn phía, hương vị thanh thuần tạo nên cảm giác an tĩnh, ấm áp khiến con người ta thỏa mãn.

Ngoài cửa tiếng thắng xe vang lên, một người đàn ông đẩy cửa chính bước vào.

Ở cửa, Triển Mộ mặc đồ Tây đẹp trai bức người, toàn thân hân tắn ra một loại khí thế khiến người khác run sợ, trong một khoảng thời gian rất ngắn đã thu hút được sự chú ý của mọi người.

Nhìn xung quanh, hắn đi về phía góc mà cô gái trẻ đang ngồi.

Hai giờ chiều là khoảng thời gian cao điểm, Thương Lam vất vả lắm mới đón được một chiếc xe ở cửa trường học, ước chừng tắc nghẽn giao thông gần nửa giờ.

Đến khi cô chạy đến quán cà phê, chẳng biết Thương Hồng đã chạy đi đâu mất.

Cô lo lắng gấp gáp mở điện thoại ra, gọi lại số điện thoại vừa nảy nhưng chỉ nghe được tiếng tắt máy.

Không thể làm gì khác cô đành gọi vào số điện thoại của Triển Mộ.

Sau hai tiếng “đồ đồ”, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp của Triển Mộ.

"Có chuyện gì sao, Tiểu Lam?"

"Triển M... ca, anh đã biết tin tức gì về Thương Hồng chưa?"

"... Ừ." Đầu bên kia trầm ngâm một lúc.

"Không còn sớm nữa, em đi lên lớp trước đi, chuyện của Tiểu Hồng anh sẽ xử lý. "

"Nhưng mà..."

"Ngaoan, bây giờ anh hơi vội, đợi đến lúc em về nhà đi." Vừa dứt lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Thương lam nghe tiếng “đồ đồ” từ điện thoại di động, đứng ngay tại chỗ, mơ hồ cảm thấy có dự cảm xấu.

Nhà họ Thương...

Thương Trung Tín nhìn Triển Mộ cúp điện thoại nói.

"Tiểu Lam gọi?"

"Đúng vậy."

Kèm theo đó là tiếng nước nở thật thấp của Thương Hồng, trên tầng truyền đến tiếng rơi bẻ nát của đồ thủy tinh.

Mặt Thương Trung Tín giãn giữ, áp chế nóng giận uống trà.

"Tiểu Hồng, chuyện đó tao giao cho mày, tùy mày giải quyết như thế nào nhưng đừng để tao nhìn thấy mặt thằng đó."

Triển Mộ đáp một tiếng thật thấp.

"Tháng sau là ngày các con đính hôn, các con cũng nên quyết định chuyện kết hôn, có Triển Mộ trông coi Tiểu Hồng, ông già đây cũng bớt lo. "

Triển Mộ ngừng lại một lúc, nói.

"Tôi biết rồi."

Nhìn Triển Mộ do dự, Thương Trung Tín không hiểu hỏi.

"Cậu không thích Tiểu Hồng sao, cảm thấy đứa con gái này không xứng với cậu?"

"Thương bá, ngài nghiêm khắc rồi, không có ngài bồi đường làm sao có tôi như bây giờ, làm sao tôi có thể nghĩ như vậy được." Triển Mộ rất cung kính đáp ứng.

"Tôi sẽ đối xử thật tốt với cô ấy. "

Thương Trung Tín cười ha ha.

"Nhìn cậu nghiêm túc kìa, Thương bá chỉ đùa cậu thôi, từ nhỏ ta đã nhìn cậu lớn lên, cậu là người như thế nào chẳng lẽ ta không biết sao? Con gái này của ta tính tình tốt, hai người hợp lại với nhau rất đẹp đôi, đúng không!"

Triển Mộ yên lặng che dấu sóng ngầm trong mắt không nói.

Với hân mà nói, cưới ai cũng như nhau.

Kỳ thực đối với dã tâm của Thương Trung Tín làm sao Triển Mộ anh không biết, cái vương quốc ông ta đã dốc hết tâm huyết gây dựng thà bỏ xuống một cuộc hôn nhân cũng bằng ông ta từ nhỏ đã nhìn Triển Mộ lớn lên.

Mà một phương diện khác, vì làm một người cha, hân biết tính cách của Triển Mộ, cho dù hân có chết, cô con gái thứ hai kia cũng không lo ăn mặc sống một cuộc sống an nhàn.

Buổi chiều đó, Thương Lam trốn học.

Vừa mới ngắt điện thoại, trong lòng nghi hoặc liền mạo hiểm từ từ đi ra bên ngoài, đón xe chạy về nhà.

Trực giác cho cô biết chuyện Triển Mộ lảng tránh chắc chắn không có gì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Lúc đó, Thương Lam chạy về nhà, không chạm mặt với Triển Mộ, ngược lại từ đằng xa nhìn thấy hân ở đuôi xe chuẩn bị rời đi, dáng vẻ của nhũ mẫu muốn nói lại thôi nhìn Thương Hồng trong phòng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng đồ đạc rơi vỡ, cô đã đoán được vài phần sự tình.

May mắn buổi chiều Thương Trung Tín đều ở trong phòng không đi xuống nhà cho nên khi Thương Lam về nhà không chạm mặt.

Thở phào nhẹ nhõm, cô cầm lấy ly nước lọc của nhũ mẫu đưa tới, nói.

"Nhũ mẫu, chuyện hồi chiều con về nhà, nhũ đừng nói cho ba con biết được không?" Nhìn dáng vẻ nhũ mẫu do dự, Thương Lam làm nũng nói.

"Con cũng vì lo lắng cho Tiểu Hồng... Con ngồi ở đây, uống xong ly nước này con lập tức trở về học bài thật tốt, nhũ mẫu đừng nói với ba ba nha, con sẽ bị mắng."

Nhũ mẫu bất đắc dĩ lắc đầu, vẻ mặt cười lộ ra cung chiều.

"Cũng đã lớn rồi còn giống như đứa bé sợ hãi bị gả đi."

Dứt lời, dường như cô nghĩ tới điều gì, bất chợt thay đổi sắc mặt.

"Tiểu thư, má nói cho con một việc, con nghe xong đừng quá đau lòng, ngược lại sớm muộn gì con cũng biết."

Thương Lam ngẩn người, gật đầu ý bảo nhũ mẫu tiếp tục.

"Lúc chị Hoàng nghe thấy khi đưa trà cho ông chủ." Nhũ mẫu quan sát bốn phía, hạ giọng thấp xuống.

"Ở thư phòng, ông chủ nói chuyện với trợ lý đặc biệt là Triển Mộ, tháng sau để Hồng tiểu thư đính hôn."

Sau khi nghe xong, ánh mắt Thương Lam tối sầm lại, trầm mặc không nói.

Làm sao lại nhanh như vậy...

Ở kiếp trước, rõ ràng Thương Hồng đủ 18 tuổi mới cùng Triển Mộ kết hôn.

Ôm ngực, đột nhiên cô cảm thấy đau, nước mắt không thể khống chế chảy ra ngoài.

Một tháng sau, tất cả mọi thứ đều lắng xuống, cả đời này của cô chỉ sợ rằng không còn khả năng với Triển Mộ nữa.

Nghĩ tới đây, trái tim tựa như dao cắt, đau tê tâm liệt phế, Thương Lam cầm lấy ly nước trong tay mơ hồ run rẩy, thích một người là chuyện một giây trước, có thể quên một người lại phải tiêu tốn một đời trước.

Thương Hồng và Triển Mộ đính hôn, đây là điều cô muốn thấy nhất, thế nhưng khi nghe được tin tức này, lòng của cô vẫn không thể khống chế được run lên.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Cô thích Triển Mộ vài chục năm, trong khoảng thời gian này, không phải cô muốn quên, liền có thể quên.

"Tiểu thư, tại sao cô lại khóc, không phải vẫn chưa quyết định sao, cô nói chuyện với ông chủ thử xem, ông chủ rất thương cô..." Nhũ mẫu tay chân luống cuống lau nước mắt cho cô.

"Nhũ mẫu, con không sao, chỉ là cảm thấy hạnh phúc thay Tiểu Hồng."

Vừa mới yếu đuối giống như phảng phất lóe lên một cái rồi biến mất, cô dốc sức đè ép lại cảm xúc của mình, nở một nụ cười: "Thật sự... Con không còn thích anh ấy."

Cô có tương lai của mình, mà trong tương lai của cô không nên có sự tồn tại của Triển Mộ. Sau tất cả, cô và hắn sẽ là anh em.

Sau đó Thương Lam cũng không có về trường học, cô đi đến tiệm bán điện thoại lớn nhất của thành phố B.

Thân máy màu trắng bị tháo ra vô cùng thâm, pin cùng chủ bản (motherboard) bị nhân viên phân tách thành vài bộ phận, Thương Lam đứng ở trước cửa tiệm bán điện thoại di động nhìn anh chàng đẹp trai đang bận bịu, cuối cùng từ bên trong chủ bản (motherboard) tháo dỡ ra một máy nghe lén nhỏ.

Anh chàng đẹp trai nghiên cứu tỉ mỉ trong chốc lát, liu lười nói.

"Mỹ nữ, làm sao cô tới đây. "

Sắc mặt Thương Lam hơi trầm xuống.

"Không liên quan gì đến anh."

Chẳng trách cô vừa cúp điện thoại thì Triển Mộ lập tức đến mang Thương Hồng đi.

Cẩn môi dưới thật chặt, đưa mắt nhìn về phía máy nghe lén nhỏ màu trắng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Lam lộ ra tái nhợt cùng hoang mang.

Sau khi sống lại, cô không giống như trước cùng Triển Mộ thân cận, theo lý thuyết, Triển Mộ sẽ không có cơ hội lắp máy nghe lén vào máy của cô, dù sao điện thoại di động cũng là đồ cá nhân.

Đột nhiên, cô nghĩ đến điều gì đó, lập tức trên trán đổ mồ hôi lạnh, cô nhớ lại, bộ điện thoại di động này là món quà sinh nhật một năm trước hắn tặng cô.

Bởi vì là hắn tặng cho nên vẫn không đổi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

"Ông chủ, nó trừ nghe trộm ra, còn có tác dụng nào khác không?"

Anh chàng đẹp trai yêu thích nghịch nghịch linh kiện trong tay, vẻ mặt quỵn rũ nói.

"Đây là BJ 8897(1), sản phẩm mới nhất của nước Mỹ, ngoài chức năng nghe trộm còn có chức năng định vị, mỹ nữ, tôi xem cô cũng không cần, nếu không cô bán cho tôi với giá 5 vạn(2), được chứ?!" Dứt lời, hắn che dấu ý tham lam trong mắt, thứ này cũng không phải là có tiền là có thể mua được, chuyển tay một cái là nửa phút có thể kiếm hơn mấy triệu.

"Định vị..." Tim Thương Lam đập liên hồi, năm đó tặng cho cô... Đến cuối cùng Triển Mộ còn làm cái gì, còn chuyện gì cô không biết.

"Anh lấp đặt lại để tôi mang về"

Chủ quán ngạc nhiên.

"Tiểu thư, cô suy nghĩ thêm đi."

"Tôi không bán, anh lấp đặt như cũ lại cho tôi đi."

Thứ này giữ lại, nhờ đâu sau này có tác dụng khó nói, hơn nữa, cô cũng không thể để cho Triển Mộ biết.

"Tôi muốn tìm một cái điện thoại giống như cái này."

Đến khi Thương Lam lấy điện thoại đi ra quán, ánh nắng cam nhạt dần dần biến đổi, đã sắp đến bốn giờ chiều nhưng vẫn chưa đến giờ tan học.

Cô không có việc gì đi loạn trên đường, đang suy nghĩ chọn một quán cà phê để giết thời gian, bất ngờ đụng phải một việc cực kỳ phiền phức.

Gió thu lành lạnh cuộn cuộn nổi lên cuốn đi lá rụng dưới đất, xa xa truyền đến tiếng nhạc rock trong quầy rượu ở ngõ hẻm không người.

Năm thanh niên làm thành một trận ẩu đả, nói chính xác, đây là cục diện bốn đánh một.

Phản ứng Thương Lam cực nhanh, thừa dịp của bọn chúng không có phát hiện, cô nhanh chóng ngồi xổm trốn sang một bên, cô lạnh mắt phát hiện, thiếu niên bị đánh mặc đồng phục của trường cô, cho dù mặt mũi đã bầm dập nhưng vẫn không che được khuôn mặt đẹp trai nhả nhặn kia.

Thương Lam dùng sức dụi dụi con mắt, cô cứ cảm thấy mình đã từng gặp hắn.

Cầm đầu là học sinh toàn thân quần áo màu da cam, kiểu tóc con nhím, hắn đem thiếu niên hất tung trên mặt đất, giày chơi bóng cũ nát đập lên người thanh niên bị đánh.

Ngụy Vô Lan chặt vật ngã trên mặt đất, khuôn mặt vạm vỡ, toàn thân không có chỗ nào lạnh lặn, nắm đấm kéo kẹt kẹt rung động.

"Ngụy Vô Lan, tao nhìn mày lâu rồi, đừng tưởng rằng khuôn mặt mày giống con gái thì ngon, hôm nay tao cho mày phết luôn!"

Đầu con nhím hung hăng đá hắn một cái, từ trong túi rút ra một con dao nhỏ.

"Để tao xem nếu mày không có khuôn mặt giống như con gái này còn đi của ai được nữa, đề hắn lại."

Mấy tên côn đồ một trước một sau chế trụ tay chân của hắn, Ngụy Vô Lan không thể động đậy, trừng mắt nhìn con dao bạc đang càng ngày càng tiến lại gần.

Cho dù sắp chết hắn vẫn cắn môi không rên một tiếng, nhìn đám người kia, tuyệt vọng nhắm mắt lại, xung quanh lọt vào tai là tiếng gió thổi vi vu, ngõ hẻm này rất heo lạnh, bình thường hầu như không có người nào đi qua.

Lúc con dao lạnh như băng đến gần khuôn mặt hắn, một giọng nữ ở cuối hẻm vang lên, mềm mại nhẹ nhàng, đây là giọng nói dễ nghe nhất hắn từng nghe trong đời mình.

"Ồ đây, chú cảnh sát!"

Tên đầu con nhím cầm dao chợt dừng lại, nể một tiếng, tay ném con dao, một đám người ở ngõ hẻm chạy trốn tán loạn.

Tay chân bị kiềm chế có được tự do, Ngụy Vô Lan chặt vật đứng dậy, vịn tường mà đứng, nhìn bóng lưng bốn tên côn đồ dần dần biến mất, suýt nữa thì ngã.

Đột một lúc, vẫn không nghe thấy bất cứ tiếng bước chân nào ở cuối ngõ hẻm, Ngụy Vô Lan sững sốt, đột nhiên giẫm cọt cười rộ lên.

Vịn tường, hắn khập khểnh đi đến cuối hẻm, đi tới khúc quanh, đôi mắt hẹp dài hiện lên ánh sáng, chỗ này không có một bóng người nào chứ nói gì đến "cảnh sát"

Xem ra, cô gái cứu hắn đã chạy rồi.

Bỗng nhiên, một vệt sáng xanh vụt qua, lọt vào góc tường, một cái dây buộc tóc màu xanh thẫm lẳng lẳng nằm ở đó.

Ngụy Vô Lan nhặt dây buộc tóc lên, đưa lên mũi ngửi thấy một mùi thơm thoang thoang, không giống như là nước hoa nhân tạo tổng hợp, ngược lại lại giống như mùi hương trong thiên nhiên rộng lớn, vị cỏ xanh biếc.

(1) ta tìm không thấy cái hăng này chắc tác giả chém cmnr

(2) 5 vạn: khoảng 16 triệu 200 nghìn đồng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Còn trẻ có ai không ngông cuồng, ai cũng từng làm qua chuyện kinh thiên động địa thì thủy chung vẫn không hối hận, trong lòng Thương Lam vẫn còn sợ hãi nuốt nước bọt, không nghĩ tới cô sống hai đời cộng lại cùng với Thương Trung Tín làm ba ba cũng trải qua những thời gian nông cạn thiếu suy nghĩ.

Sau một lúc, Thương Lam khép cổ áo lại .

Thực sự là quá lỗ mãng! Nếu như đám côn đồ kia không mắc lừa, cô và người thiếu niên kia sẽ cùng nhau gặp nguy hiểm sao?

Tiền tay làm anh hùng, Thương Lam rơi vào trầm tư, người con trai kia cho cô cảm giác rất quen thuộc, làm thế nào cũng nhớ không nổi, cuối cùng cô đã từng gặp hắn ở đâu?

Năm sau, Thương Trung Tín đã gần đến tuổi về hưu, rất nhiều chuyện đã không còn nhúng tay vào để cho Triền Mộ làm, có một khoảng thời gian rất dài Thương Lam không gặp Triền Mộ đến Thương gia làm khách, có người nói hẳn bề bộn nhiều việc, thậm chí bận đến nỗi không có thời gian đến ngủ.

Sinh hoạt của học sinh trung học cấp hai rất đơn giản, đến trường, về nhà, mỗi ngày hai nơi một đường. Thành tích của Thương Lam vẫn giống như cái bảng điểm lúc trước, cho dù cô đã cố gắng học thuộc lòng tất cả các công thức, vẫn như cũ không thể giải quyết được một đồng bài tập toán lý hóa, ở trong trường học Lam Trí vẫn coi cô là chân sai vặt không hơn không kém, bọn họ kẻ tám lạng người nửa cân, cặp đôi oan gia ở trong lớp học...

Ở trong trường, hai người bọn cô gắn bó như keo sơn, gắn bó đến mức cùng nhau ở dưới sân trường, chia lia cũng khó khăn, quán quýt dây dưa, muốn Thương Trung Tín không biết thì thật khó hơn cả lên trời, nhưng làm người khác ngạc nhiên là sau khi Thương Trung Tín biết lại có thể không tỏ một chút thái độ nào, không nổi giận, không giam lòng lại, ngược lại giống như không có việc gì, nên làm cái gì thì làm cái đó, làm người khác không thể đoán ra mục đích của hắn.

Sau khi nhị thúc Thương Trung biết chuyện Thương Lam thân thiết với Lam Trí, tràn đầy không vui viết hết lên mặt, cường bách Thương Trung Tín mà hắn không tỏ thái độ, hắn đã làm gì xấu, mỗi lần gặp Thương Lam đều cố ý xệ mặt xuống, rõ ràng là không muốn cho người khác sống tốt mà.

Bây giờ sắc mặt Thương Hồng không tốt, Thương Trung Tín lại càng không có ý định gặp cô ta, thường ngày Thương Trung Tín cũng không còn quản chuyện của cô, cùng cô nói chuyện vài câu cũng chỉ có nhũ mầu.

Cả ngày Thương Lam phiền muộn, rốt cục cô đã làm sai chuyện gì khiến cả nhà đều tức giận như vậy.

Vừa lúc đó, di Lê đi du lịch Nhật Bản đã trở về.

Lúc đầu chỉ dự định đi vài ngày, cuối cùng lại đợi nửa năm.

Nói đến Trần Lệ, so với Thương Lam và Thương Hồng cũng không lớn hơn mấy tuổi, sau khi mẹ qua đời, phụ nữ bên ngoài của Thương Trung Tín rất nhiều, không những thay đổi nhiều mà còn thay đổi nhanh hơn.

Mà Trần Lệ so với đám phụ nữ kia thời gian trung thành tận tâm lâu nhất, cũng là một chuyện đáng buồn nhất...

Thương Trung Tín độc ác thế nào, vì tiền, vì quyền cái gì hắn cũng sẽ bán.

Cũng chính vì lần kiên quyết này, hẳn vì bản thân chôn vùi một mầm mống tai họa chết người.

Nửa đêm lúc ba giờ, Thương Lam thức dậy từ trên giường, đèn bàn kim loại chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của cô, chậm rãi sờ lên mép giường, trống không.

Thở dài, cô đứng dậy đi xuống tầng rót nước.

Đôi dép làm bằng bông vải thượng hạng đi trên mặt đất không một tiếng động, Thương Lam không mở đèn, cô đã ở đây vài chục năm, cho dù nhắm mắt

lại cũng có thể mò xuống dưới tầng.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ nghiêng qua chiếu lên sàn nhà, cô làm biếng đi thông thả, từ từ tản bộ, mở cánh cửa phòng bếp ra.

Cánh cửa nhẹ nhàng lộ ra một khe hở, cứ tưởng rằng không có người ở phòng bếp lại mở đèn sáng như vậy, Thương Lam ngẩn người, nhìn qua khe cửa, thấy bóng lưng nhỏ bé yếu đuối của dì Lệ.

Quay lưng lại với cảnh vật, cô không biết cái gì đang xảy ra.

"Dì Lệ, đã muộn thế này còn chưa ngủ?" Thương Lam nhìn không được lên tiếng.

Trần Lệ nghe vậy toàn thân chấn động, kinh ngạc làm cho gói thuốc trắng vãi ra hết.

Nhìn dưới đất bột trắng rơi vãi, ánh mắt Thương Lam lóe lên một tia kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

"Thì ra là Tiểu Lam, muộn thế này sao còn chưa ngủ?" Trần Lệ thu hồi gương mặt sợ hãi, lộ ra vẻ ôn nhu cười.

"Không phải dì Lệ cũng không ngủ sao?"

Thương Lam không thêm đề ý nhún nhún vai, ánh mắt vẫn nhìn xuống bột trắng rơi vãi trên sàn nhà.

Nếu như cô đoán không sai, đây là thuốc mẫn tính sẽ giết chết Thương Trung Tín.

"Dì vừa về, buổi tối ngủ không tốt lắm, rót ly sữa uống thử xem có cải thiện được không, Tiểu Lam, con có muốn uống một ly không?" Trần Lệ thu lại ánh mắt lo lắng, đối mặt với Thương Lam mỉm cười nhân nhậ.

"Cảm ơn dì Lệ."

Thương Lam khách sáo trả lời, nhìn Trần Lệ dùng khăn lau nhẹ bột phấn trên đất sạch sẽ, mở vòi nước ra rửa lại không còn dấu vết.

Ở kiếp trước, cô vẫn không thích Trần Lệ, không phải nói cô bài xích những người phụ nữ bên cạnh Thương Trung Tín, Trần Lệ không phải người đàn bà tham tiền, năm đó cô ta chấp nhận kết hôn với Thương Trung Tín lớn tuổi hơn mình, cũng là vì khẳng khẳng cho rằng đó là tình yêu.

Từ trước đến nay Thương Lam không tin điều đó, mỗi người đều có tình cảm riêng, vóc người Trần Lệ xinh đẹp, gia đình cũng không thua kém, trừ tiền ra, cô ta có thể cho Thương Trung Tín bất cứ cái gì.

Bây giờ trùng sinh sống lại lần nữa, đem chuyện tình từ trên xuống dưới suy nghĩ kỹ lại, cô cũng không thể nào không tin.

Năm đó, đột nhiên Thương Trung Tín đi khám phát hiện mình bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, không tới một tháng đã chết, mọi người tưởng rằng tất cả chỉ là chuyện ngoài ý muốn, không nghi ngờ một chút nào thế nhưng Trần Lệ lại chủ động đi nhận tội.

Bản thân còn nhớ đã gặp Trần Lệ ở viện cảnh sát.

"Tiểu Lam, dì biết con hận dì, nhưng dì không còn cách nào khác."

Trần Lệ mặc quần áo tù, hai tay che mặt, cả người gầy phảng phất như gió thổi qua là bay.

"Con không hiểu, hấn phá hủy cuộc đời của dì, dì yêu nhưng cả đời này dì cũng sẽ không tha thứ cho hấn..."

...

Sữa tươi ấm áp dán lên mặt mình, Thương Lam lấy lại tinh thần, cảm xúc của Trần Lệ đưa tới.

Trần Lệ vỗ vỗ vai của cô, nói.

"Cũng không còn sớm, uống xong liền đi ngủ đi."

Miệng nhỏ nhắn của Thương Lam nhấp một ngụm sữa, trầm mặc không nói.

Chính là yêu ai yêu cả đường đi! Trần Lệ đối xử với các cô không phải quá tốt nhưng cũng không tệ bạc, cho dù ở quá khứ, không che dấu một chút địch ý nào, cô ta cũng không làm cho hai cô mất mặt.

"Dì Lệ!" Đưa mắt nhìn bóng lưng Trần Lệ đi tới cửa thang trên tầng, Thương Lam nhàn nhạt mở miệng.

Thân thể dừng lại, Trần Lệ không có quay lại, chỉ có giọng nói êm ái phát ra.

"Làm sao vậy?"

"Cho dù hấn làm qua điều gì, hấn mãi mãi vẫn là người thân của con, có một số việc... Con không thể không quan tâm, lần này, chỉ cần đi đồng ý thu tay lại, con có thể xem như cái gì cũng không biết."

Cô thông cảm cho hoàn cảnh của Trần Lệ, cô cũng không phải là thánh nhân, không có ý chí rộng lớn như vậy, nói cho cùng Trần Lệ cũng là vì tư lợi của bản thân. Dù sao người đó cũng là cha của cô, thế nên cô cũng chủ yếu nghiêng về phía của cha mình.

"Đêm nay Tiểu Lam thật kỳ lạ, di không hiểu ý của con." Trần Lệ đưa lưng về phía cô, mang nét cười khổ trên mặt.

"Dì hiểu..." Dì Lệ, thật ra con cũng không ghét dì, thậm chí còn hơi thích, Thương Lam than nhẹ:

"Bây giờ quay đầu còn kịp."

"Đã muộn..." Trần Lệ thân thể cương cứng, trầm lặng nói.

"Đừng suy nghĩ lung tung, ngủ nhanh đi."

Dứt lời, người đã vội vã biến mất ở chỗ rẽ.

Gần đến mùa đông, khí trời dần dần trở nên lạnh, các bộ quần áo mỏng mùa thu bắt đầu đổi thành áo khoác bông.

Đương nhiên, cũng có trường hợp ngoại lệ.

"Hắt xì, hắt xì.....hã...hã...xì!!!"

Trong sân trường, giọng nói lạnh lạnh vang lên sau buổi trưa, một tiếng hắt mũi vang vọng làm hoảng sợ đến những chú chim trên cành.

Toàn thân Thương Lam chấn động, chán ghét lau đi một vài giọt nước bọt bắn sau gáy, quay đầu trừng mắt với Lam Trí toàn thân đều là quần áo mùa hè.

Hít vào một hơi thật sâu, hồ đồ hơn mười giây mới phun ra, sau khi bình tĩnh lại, Thương Lam khuyên nhủ.

"Chỗ của tôi vẫn còn một cái áo khoác, mặc vào trước đi."

"Bảo bối, thì ra em quan tâm anh như vậy." Hít hít nước mũi, Lam Trí cố chấp không chịu.

"Nhưng không cần đâu, lạnh một chút thôi, đại gia chịu được." Nói xong cơ bụng tám mũi đều nở hoa, sau đó hấn nhìn những đứa con trai xung quanh, cười nhạt: "Đều không phải đàn ông!"

"..."

Có bệnh nhớ phải đi khám bác sĩ.

Thương Lam nuốt nước miếng nói, xoay người không để ý đến hấn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Thương Lam thật lòng không hiểu tại sao Lam Trí lại thích cùng cô ở một chỗ, nói cô đẹp không, thì cũng trên trung bình, bình thường cô đối với hấn xa cách, ngoài lạnh trong nóng, luôn luôn không tỏ vẻ thân thiện.

Ví dụ nói cô ký tám giấy nợ kia, cô cũng chỉ đến biệt thự cá nhân của Lam Trí một lần, giao cho cô làm thêm giờ, mà sau lần đó cô thẳng thừng tìm một

lý do trả lại chìa khóa dự phòng cho hắn, từ đó cô không bước vào biệt thự đó nữa bước.

Toàn bộ chuyện này Lam Trí đều không biết, từ trong mũi Thương Lam hừ một tiếng, có thể dùng tiền giải quyết vấn đề là xong, hơn nữa ai bảo hắn tự đem nhà của mình trở thành khách sạn.

Á, nếu như Thương Lam biết Lam Trí thích cô nhưng không dám nói, đến mức khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bày ra dáng vẻ ủy khuất...Liệu có tức đến ngất đi hay không.

Đợt thi lần này kết quả không tệ xuống, cũng không uổng hàng đêm cô bật đèn học, kết quả cũng chỉ cao thêm một chút.

Mà Thương Hồng ngồi ở phía trước, vẫn như cũ vững vàng ở vị trí đầu, Thương Lam than nhẹ, cùng một mẹ sinh ra, làm sao kém nhiều như vậy.

Sau giờ trưa, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên trên người, lợi dụng lúc Lam Trí chạy vào WC, Thương Lam lẩn trong đám học sinh đi ra khỏi trường.

Che cái miệng nhỏ nhắn khẽ ngáp một cái, cô lau đi nước mắt ở khóe mắt, vẻ mặt uể oải, mấy ngày nay mệt mỏi đối phó gần đến kỳ thi cuối, mất thâm quầng nặng nề rồi.

Đang đi, cổ tay mảnh khảnh bị bàn tay thô lỗ nắm vững.

"Vì sao mấy ngày nay không trả lời điện thoại của tôi!"

Bị anh ta xoay người kiên quyết dắt đi, Thương Lam ngược mắt trừng sốt, kinh ngạc.

Là Cung Vân.

"Đêm đó... Chúng ta không phải vẫn tốt sao, có phải tên họ Triển kia uy hiếp em, em nói cho anh biết, anh đi tìm hắn!"

Thương lam chống lại ánh mắt sáng như sao nóng rực của hắn, dự tính nói chuyện.

Cảm xúc này là Cung học trưởng đã nhắm lẫn cô và Thương Hồng.

"Tại sao không nói chuyện? Tiểu Hồng, em đừng sợ, tất cả đã có anh." Cung Vân là một người đẹp trai như ánh mặt trời, tính tình trẻ con trên mặt hiện lên mấy phần sốt ruột, Thương Lam nhìn bàn tay anh ta nắm chặt không buông, đáy mắt âm thầm hiện lên một tia giảo hoạt.

Chú ý đến người qua đường tò mò ghé mắt, Thương Lam nắm tay nhẹ nhàng anh ta.

"Học trưởng, việc này... Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống bàn lại, được không?"

Cung Vân nheo mắt lại, cầm chặt tay cô gạt đầu đồng ý.

Dù sao cô chạy cũng không thoát.

Bọn họ tìm một quán cà phê, gọi hai cốc mocha.

"Vì sao không trả lời điện thoại, anh trở về không thể thờ được, có phải anh đã làm gì khiến em không vui?" Mới vừa ngồi xuống, Cung Vân nắm lấy tay cô vội vàng, rất sợ cô chạy trốn giống như lần trước.

"..." Lòng này Thương Lam nhũn chặt, cổ tay chuyển động, da thịt trắng nõn trên xuất hiện một vòng vết nằn đỏ.

"Tại sao không nói chuyện? Tiểu Hồng, anh yêu em, em đừng rời xa anh, không có em anh sẽ không thể tiếp tục sống được."

Cầm lấy bàn tay to của mình liên tục run rẩy, Thương Lam chống lại ánh mắt già bộ của hắn, giận tái mặt.

Thật là một tên đàn ông cặn bã, lời nói như vậy cũng chỉ có Thương Hồng tin.

Thấy anh ta vẫn không buông tay, cô thờ dãi, đáy lòng dè xuống chán ghét giãy giụa trốn thoát.

"Học trưởng." Mím môi, Thương Lam cầm lấy tay anh ta.

"Xin lỗi, thật ra người em vẫn thích là Triển ca ca."

Không ngờ được "Thương Hồng" sẽ trả lời mình như vậy, rất lâu Cung Vân cũng không bình tĩnh được.

"Em lừa anh, lần trước em không nói như vậy!" Bật lấy hai tay cô thật chặt, Thương Lam cau mày kêu lên một tiếng đau đớn.

"Anh làm em đau."

"Nhất định là tên họ Triển kia uy hiếp em..." Cung Vân thông suốt đứng dậy:"Bây giờ anh sẽ đi tìm hắn, yên tâm, không ai có thể chia rẽ chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Nghe vậy, Thương Lam kinh ngạc, vội vàng nắm lấy tay áo của hắn không kiên nhẫn nói.

"Anh nào loạn đủ chưa."

"Anh ảm ỉ thì sao? Em dám nói bây giờ em không còn yêu anh nữa!"

"Người tôi yêu là Triền đại ca." Thương Lam lạnh như băng nói.

"Chúng ta chia tay đi, cho tới bây giờ tôi cũng chưa bao giờ yêu anh, chẳng qua là tôi dùng anh để đá kích Triền đại ca mà thôi."

Như là nghe được chuyện động trời, ánh mắt Cung Vân mở lớn khiếp sợ.

"Cô không yêu tôi mà còn theo tôi lên giường!"

Giọng nói Cung Vân rất lớn, khiến ánh mắt cả phòng tò mò nhìn, Thương Lam làm mặt lạnh không vui nói: "Nam nữ hoan ái là chuyện bình thường, cái này không có gì lớn, nếu không thì tôi có thể bồi thường tiền cho anh, về sau anh không nên đến tìm tôi nữa."

Lời nói của cô tuy hung ác nhưng cũng không thể trách cô, nếu như không phải trước mặt mọi người Cung Vân nói như vậy thì cô cũng sẽ không nói tuyệt tình đến vậy.

"Cô coi tôi là cái gì!" Cung Vân phẫn nộ trên trán nổi lên gân xanh.

"Bỏ tiền mua – đổi tượng tình một đêm? Cũng là thủ đoạn của Thương đại tiểu thư vứt bỏ món đồ chơi này!"

"Anh nghĩ như thế nào cũng được." Thương Lam cầm cặp sách lên, đứng dậy rồi đi, hôm nay mặt mũi của cô coi như hoàn toàn mất hết, cũng may cô đang trong thân phận của Thương Hồng, mặt mặt cũng không phải cô.

"Đứng lại, ai cho cô đi." Cung Vân ngăn cản đường đi của cô, mặt dày nói: "Ngày hôm nay đem mọi chuyện nói rõ ràng ra, nếu không đừng hòng đi."

Không thể thoát khỏi sự trói buộc của hắn, Thương Lam cũng đau đầu, đang suy nghĩ làm sao có thể thoát khỏi quấy rối của anh ta, sau lưng vang lên một giọng nói âm u.

"Cô bỏ lại đại gia tôi để cùng tên mặt búng ra sữa này nói chuyện yêu đương vụng trộm có phải hay không?"

Cung Vân khiếp sợ nhìn Lam Trí đứng sau lưng của Thương Lam, ánh mắt cô trở lên trắng bệch: "Vậy mới tốt chứ, ngoại trừ tôi cô còn bao nhiêu cái vỏ xe phòng hồ."

Thương Lam ảo não rên rỉ.

Đằng trước có sói đằng sau có hổ, cô ở giữa chỉ mong sống sót.

"Lúc đầu tôi có mắt mà như mù, lại còn nghĩ cô đơn thuần đáng yêu... Không nghĩ tới cô là loại con gái này."

Thương Lam giật mình đứng tại chỗ, lúc này cô không biết nên làm gì, Cung Vân hất tay của cô ra, giận giữ rồi đi.

Căng thẳng sau lưng, cô không cần quay đầu cũng sắp có chuyện gì xảy ra, Thương Lam cười trừ ghẹo nói vài ba câu qua loa.

"Anh thật kỳ lạ, tôi vẫn nói anh ta nhận nhầm người nhưng anh ta không tin."

"Cô tưởng tôi ngu sao?" Lam Trí nguy hiểm nắm lấy cổ của cô, hô hấp nóng rực phun vào cổ áo đang mở rộng.

Thương Lam không quen cùng người khác thân mật, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dần dần đỏ ửng, cô lặng yên lui lại hai bước, kéo dài khoảng cách với hắn.

"Sao tôi có thể nghĩ như vậy, anh đa nghi quá rồi." Cưng nhiên lại bị anh ta nhìn ra.

Tính tình Thương Lam yếu đuối, đối phương hơi cương quyết một chút thì cô sẽ hạ xuống thật mềm mòng, tuy là miệng nói không, nhưng trong lòng sẽ có

dự tính khác, nói dễ nghe một chút, chính là tính khí tốt, tốt đánh cứng, khó nghe một chút, chính là khó chịu, trong ngoài một bộ dáng khác nhau.

Hơn nữa cô còn đặc biệt cố chấp, cho rằng mình quyết định mọi chuyện, nếu như không đụng đến đầu roi máu chảy nhất định không quay đầu lại, trong lúc đó ai khuyên cũng vô dụng.

Cô đóng giả Thương Hồng nói chuyện chia tay với Cung Vân, đây cũng chẳng phải chuyện gì lớn lắm, quan hệ giữa cô và Lam Trí như thế nào chứ, cùng lắm thì là bạn học cộng thêm chủ nợ, quả thật cô không có nghĩa vụ phải giải thích cho hắn.

"Học trường nhầm lẫn giữa em và Thương Hồng, thực sự có mượn lá gan của trời em cũng không dám lừa anh." Giương mặt Thương Lam thành khăn, tránh nặng tìm nhẹ nói.

"Vừa rồi cô cũng đâu có nói như thế." Ánh mắt Lam Trí hiện lên một tia lo lắng: "Các người lên giường?"

"Anh nghe trộm chúng tôi nói chuyện?" Toàn thân Thương Lam chấn động, lời vừa bật ra, cô cảm thấy Lam Trí bắt đầu kỳ lạ.

"Các người đã quan hệ?" Giọng Lam Trí phát ra cực kỳ lạnh lẽo, lạnh đến kinh người.

"Không phải, anh hiểu lầm rồi." Khiếp sợ khí thế bức người của hắn, cô mở miệng giải thích.

"Chuyện đó không giống như anh nghĩ đâu."

"Cô là người đàn bà miệng toàn lời nói dối, tôi không biết câu nào từ miệng cô là thật là giả, rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả."

Rút lại lời định nói ra, trong lòng Thương Lam dâng lên một trận phẫn nộ, nếu hắn không tin cô, vậy thì cô cũng không muốn tốn nước bọt mà giải thích nữa.

Cô rút tay bị túm về, nói nhỏ.

"Lam Trí, tôi và anh cũng chỉ là bạn học cùng lớp, những thứ khác cũng không có một phân tiền nào quan hệ, đây đều là chuyện riêng của tôi, tôi cho rằng không cần phải... giải thích với anh, anh buông ra, tôi phải đi về."

Lời Thương Lam vừa nói không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, ầm một tiếng, lập tức mang lý trí của Lam Trí đốt sạch.

Làm sao mà cô đã quên mất một việc, cho tới bây giờ Lam Trí là một người chủ không phân rõ lý lẽ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

"A!"

Thương Lam thét chói tai một tiếng, cô chưa phản ứng kịp thì đã bị Lam Trí chặn ngang ôm lấy, ném phịch lên vai.

"Lam Trí! Anh điên rồi sao, buông!"

Hoa mắt một lúc sau, cô bị ném lên một chiếc mô tô phân khối lớn, đội mũ bảo hiểm cài dây an toàn vào đầu cô. Động tác Lam Trí một mạch dứt khoát làm cô đến cả thời gian giây giụa cũng không có, bên tai nghe được tiếng động cơ nổ máy, ngay sau đó mô tô giống như mũi tên lao đi.

Thương Lam sợ đến về mặt trắng bệch, ôm thật chặt hông của Lam Trí, cô chưa từng đi xe như vậy, cái cảm giác cùng tử thần chạy đua này, cô không muốn thử!

Gió lạnh thấu xương giống như đao thổi lên mặt của cô, cái lạnh tập kích toàn thân, khung cảnh xung quanh nhanh chóng rút lui, bốn phía không ngừng truyền đến tiếng động cơ của mô tô.

Lam Trí là đang liều mạng!

Dường như hắn rất hưởng thụ loại sáng khoái nhanh như bay này, điên cuồng đem chân ga đạp đến tối đa.

Thời điểm làm người khác sợ hãi đến mức tận cùng này, tốc độ phản ứng của đại não kịch liệt gia tăng, Thương Lam bắt đầu cảm giác thời gian đang đọng lại, bên tai ngoại trừ tiếng gió thổi gào thét, trong đầu chỉ còn lại trống rỗng.

Tiếng thắng xe chói tai vang lên.

Thân thể không tự chủ được co rúc, cô không biết thì lúc nào hắn để xe dừng lại, xuống xe trong chớp mắt, chân mềm nhũn, Thương Lam ngã ngổ trên nền xi măng rắn chắc, chưa kịp đổ xe xong Lam Trí nhanh tay ôm lấy.

Thân thể không chịu nổi, hai chân run rẩy, Thương Lam mềm nhũn ngã vào lòng Lam Trí, một lúc lâu kìm nén sợ hãi cuối cùng cũng bộc phát, cô nắm lấy áo sơ mi trước ngực hắn bị thương nước nỡ.

Nơi này là đường quốc lộ đối diện biển có núi bao quanh, Lam Trí ngăn cô ở lan can đường.

"Bây giờ có thể nói?" Giọng nói thản lạnh luân chuyển bên tai, lãnh ý chậm rãi lan tràn ra, một mạch đi vào tim phổi.

"Anh... Thần... Bệnh thần kinh..." Thương Lam cúi đầu khóc.

"Còn muốn một lần nữa?" Hai chân cách mặt đất, Lam Trí một tay đem cô vòng lên, giả vờ đi đến chỗ mô tô.

Soạt một tiếng, trong nháy mắt huyết sắc trên mặt Thương Lam tụt xuống bảy tám phần, khóe mắt ướt lệ, ôm cánh tay Lam Trí thật chặt.

"Không phải, không phải, tôi... Tôi nói!" Cô nhìn hắn cầu xin tha thứ, lấy giọng khàn khàn nói.

"Không phải là bạn trai của tôi, là Thương Hồng, tôi chỉ giả làm Thương Hồng chia tay anh ta.."

"Xem ra, cô thật sự muốn một lần nữa." Lam Trí không vui lòng mi nâng lên cao, trong mắt hiện lên tức giận.

"Thật sự, thật sự đều là thật!" Bị ép, Thương Lam khóc lên òa lên một tiếng.

"Cung Vân không phải là người tốt, tôi không muốn họ ở cùng nhau..."

"Bình thường không thấy cô làm một người chị tốt vậy?" Ánh mắt sắc bén lóe lên một cái rồi biến mất: "Việc này tôi muốn tra rất dễ dàng, đừng để tôi biết cô lừa tôi."

Thương Lam nước mắt dàn dụa, liều mạng lắc đầu:

"Anh tra đi, tôi không có lừa anh!"

Giọt nước mắt uyển chuyển xẹt qua khuôn mặt trắng nõn rơi xuống giữa môi, bờ môi màu hồng phấn run rẩy, lúc đóng lúc mở, thân thể thiếu nữ có lỗi có lỗi dựa sát vào thân thể của hắn, mũi thơm mát tràn vào trong mũi...

Hầu kết hơi hơi chuyển động, nhất thời hô hấp Lam Trí dồn dập, ngay cả khi hắn nghe được cô lấy chồng rồi lên giường chính mình sẽ tức giận như vậy, càng kinh người là nhìn môi cô dính đầy nước mắt, hắn lại có một loại cảm giác khô miệng khô lưỡi.

Ánh mắt Lam Trí chợt chuyển động.

"Đi về."

Đùa gì thế, hắn làm sao có thể thừa dịp này mà làm thịt cô!

Bầu trời xanh thẳm, mây trắng nhẹ nhàng trôi, kèm theo tiếng sóng biển ào ào, gió thổi vù vù cái mằn mặn trên biển.

Thương Lam bị Lam Trí ôm, còn chưa trở lại bình thường, mãi đến khi cô phát hiện Lam Trí định giờ mánh khóe cũ, thời điểm đưa cô đến chỗ mô tô, vừa mới thu lại nước mắt lại ào ào chảy ra.

Cô khóc không thở được, sống chết không muốn đi.

Lam Trí đành dừng lại động tác, dường như lần này hắn chơi hơi quá, Thương Lam càng ngày càng sợ, nhớ đâu sau này không muốn ngồi xe của hắn nữa.

"Nhìn lá gan của cô thật nhỏ, nhỏ giống như con chuột vậy, cái này... Lần này tôi lái chậm một chút là được chứ gì."

Thương Lam không nói, vừa khóc vừa trừng hắn.

"Được rồi được rồi, chúng ta đi về."

Giọng nói không kiên nhẫn, ngay cả chính hắn cũng không biết, bên trong đó là tràn đầy sự cung chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Ánh mắt nhìn chăm chăm đồng hồ treo trên vách tường, cho thấy thời gian là chín giờ tối.

"Khuya lắm rồi, không có tiện." Thương Lam mềm nhũn cự tuyệt.

"Xuống đây, một lát thôi, sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô." Giữa lúc Thương Lam còn đang suy nghĩ tìm lý do gì từ chối lúc này, Lam Trí nghiêm túc vô cùng nói.

"Một phút đồng hồ, cô không xuống tôi lập tức lên đi tìm cô."

"Đừng, anh chờ một chút..." Lam Trí chính là một người điên, cái gì cũng có thể làm ra.

Thương Lam rất sợ hấn tìm tới cửa, ngay cả đồ ngủ cũng chưa thay liền vội vã chạy nhanh xuống dưới tầng.

Đèn đường lúc sáng lúc tối lóe ánh sáng vàng kim, xung quanh con đường này đều xây biệt thự tư nhân, có rất ít người qua lại, ánh trăng sâu thẳm chiếu vào địa rừng, ban đêm ở bãi cỏ xanh biếc lóe lên một vòng màu vàng lấp lánh.

"Anh tìm tôi có chuyện gì." Thương Lam chậm chậm đi tới, thờ hờn hờn nói.

Lam Trí nhìn cô một cái, mở cửa xe.

"Lên xe nói."

Thương Lam không nghĩ ngờ gì ngồi vào đi, vậy mà cửa xe vừa đóng Lam Trí đã chạy, xe thể thao màu đỏ rời khỏi Thương gia, càng ngày càng xa tiến gần đến quây rượu.

Thương Lam tròn tròn mắt, nắm chặt góc áo của quần áo ngủ nói.

"Anh muốn mang tôi vào đây."

Lam Trí không nói một lời nhìn chăm chăm tình hình giao thông, không trả lời vấn đề của cô.

"Lam Trí, anh lừa tôi." Nói xong chỉ một lúc.

"Ba tôi muốn cho tôi vào trong bộ đội rèn đúc mấy năm, ngày mai tôi sẽ không đến trường." Xe dừng ở đường cái ven bờ biển.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ xe chiếu vào khuôn mặt âm trầm của Lam Trí.

Hóa ra là nói lời từ biệt với cô, Thương Lam thu lại một tia không nỡ trong mắt, nói rằng.

"Đi vào rèn luyện một chút cũng rất tốt."

"Thương Lam, cô cảm thấy tôi thế nào." Lam Trí hét giận giữ, xoay người cầm bả vai của cô.

Thương Lam trầm mặc, đương nhiên cô biết tại sao hấn hỏi điều này, trước mắt là cậu trai trẻ vừa tròn 16 tuổi mang theo nét cứng rắn cùng ngượng ngùng trên mặt, cô nhìn ra hấn rất khẩn trương, rất khẩn trương mong chờ câu trả lời của cô.

"Là bạn bè....rất tốt."

"Chỉ là bạn bè?" Đột nhiên hấn trở nên rất táo bạo, nắm tay cô từng bước dùng sức, đột nhiên hấn không có tính nhẫn nại, trực tiếp nói.

"Thương Lam, tôi thích lên cô, cô nói phải làm sao bây giờ!"

Thương Lam bị Lam Trí ép ở chính giữa, cô nhúc nhích che trán, mắt nỏ đom đóm, rõ ràng nhìn thấy đường cầu lại không thoát được.

... Bây giờ ngoại trừ cô kêu đau, không biết còn có thể làm gì.

"Cũng không phải là cá thối tư, anh đùa tôi gì thế." Thương Lam cười lảng tránh, chết cũng không nhận, hồ đồ đến cùng: "Lam Trí, nhất định anh nhầm rồi, không phải anh nói không thích loại con gái như tôi sao."

"Không có nhầm, tôi liền thích loại con gái không ngực, không mông má giống như cô." Lam Trí nắm bả vai của cô, ánh mắt kiên định lạ thường.

Rõ ràng là lời thông báo, làm sao nghe lại chói tai như thế...

"Tôi, ba tôi không cho tôi yêu sớm." Thương Lam ngẹn lại, đẩy Thương Trung Tín làm bia đỡ đạn.

"Tôi không để cho cô yêu sớm, tôi chỉ muốn cô chờ tôi mấy năm." Lam Trí nghiêm túc không gì sánh được chăm chú nhìn cô nói: "Nhiều nhất năm năm, trong thời gian này cô không được quan hệ với người khác."

Cuộn mình co người lên, Thương Lam suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu đáp ứng.

"..."

Trong lòng cô suy nghĩ, dự tính bản thân cũng không yêu đương trong mấy năm tới, đồng ý cũng không có gì, hơn nữa, thời gian năm năm cái gì đều có thể xảy ra, không chừng Lam Trí ở trong bộ đội gặp được đại mỹ nhân, nam anh tuấn nữ xinh đẹp, đến lúc đó có khi ngay cả họ của cô cũng quên.

Thương Lam đang dự tính ở trong lòng "Dùng dùng" thời điểm vang lên, Lam Trí từ trong túi quần lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, là một khối cảm thạch thượng hạng.

Lấy ra dây chuyền, hắt đem ngọc thạch luồn qua đeo vào cổ của cô.

"Cái này cô mang theo, không cho phép lấy xuống."

Ngọc lục bích màu xanh thẫm tinh tế tỉ mỉ, trong suốt óng ánh, người bình thường như Thương Lam cũng nhìn ra đó là khối ngọc quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 35

"Đây là cái gì." Thương Lam yêu thích không buông tay vuốt vuốt.

"Vật gia truyền của Lam gia dành cho con dâu." Lam Trí hừ hừ, không nghĩ tới khối ngọc của bà lão kia đeo trên cổ Thương Lam lại đẹp đến vậy, gật đầu, hẳn rất là thoải mái, quả nhiên là lão bà nhà mình, thấy thế nào cũng rất xinh đẹp.

Nghe vậy, cô ngăn người, phản xạ có điều kiện tháo dây chuyền ngọc bích ra.

"Không phải, không phải, đồ quý trọng như vậy tôi không thể nhận."

Lam Trí dè dặt tay cô.

"Sao có thể không muốn, vừa rồi không phải cô đã đồng ý tôi rồi sao."

"Đây là đồ gia truyền nhà các người, làm hỏng tôi không thể đền nổi, anh cầm lại đi." Thương Lam mượn cớ tùy tiện từ chối, cô đồng ý cũng không phải chuyện này.

"Phá hủy thì phá hủy..." Lam Trí liếc mắt nhìn cô, tiếp tục nói.

"Cô yên tâm, đồ vật này không dễ dàng hỏng như vậy đâu."

Ít nhất khi hắt ném trúng chim. Vẫn đủ bền chắc.

"Thật sự tôi không thể nhận." Thương Lam nhìn hắt, nghiêm mặt nói: "Lam Trí, nói không chừng đối với tôi chỉ là nhất thời mới mẻ, trước hết anh cầm đồ về đi, về sau có khi có thể gặp được người tốt hơn... Đến lúc đó anh lại đưa cho cô ấy."

"Sát!" Đột nhiên sắc mặt Lam Trí trở nên âm trầm, trong mắt rõ ràng toát ra tức giận, giọng nói hắt tức giận rống lên cực cao: "Cô coi lão tử vừa mới đánh rầm chắc!"

Tiếng hô vang lên của hắt chấn động làm hai tai của cô ong ong, Thương Lam không tự chủ được rút cổ một cái, làm bộ đáng thương nhìn hắt.

"Tôi biết cô trong thời gian ngắn không chấp nhận được..." Lam Trí nỗ lực bình ổn hô hấp, than thở.

"Cho tôi chút thời gian, tôi sẽ chứng minh cho cô thấy, tôi đối với cô là nghiêm túc."

Ban đêm gió vù vù thổi vào trong cửa sổ xe, Thương Lam nhìn vẻ mặt nghiêm túc Lam Trí không gì sánh được, lặng lẽ che giấu đáy lòng đang rung động, cô lại do dự, cuối cùng tay cầm vòng buông xuống, khéo léo để vào trong túi.

"... Được rồi, tôi sẽ giúp anh giữ, về sau muốn lấy thì trở về nói một tiếng, lúc nào cũng có thể tới tìm tôi."

Đáy mắt hiện lên vẻ vui mừng, Lam Trí ôm cô khàn giọng nói.

"Tôi xin thề." Hấn sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Lúc còn trẻ chúng ta không hiểu tình yêu, Lam Trí thật lòng đối với cô hay không thì cô không biết, có thể cô thử tin tưởng hấn một lần, thử một lần nữa, ai biết vách đá vạn trượng ở xuống không phải phong cảnh trăm hoa đua nở.

"-- Kết --" Tiếng thắng xe cắt ngang đêm tối tĩnh mịch.

"Tôi đi lên." Thương Lam khép lại cổ áo của mình, áo ngủ thật mỏng không ngăn được cái lạnh ban đêm.

Lam Trí lái xe một bên không trả lời, cô cho rằng hấn cam chịu, tự ý mở cửa nhưng lại phát hiện mờ làm sao cũng không ra.

Thương Lam nhú nhú mày, quay đầu lại nói.

"Anh mau mở cửa ra."

Nghe vậy, Lam Trí ung dung thản nhiên, nhướn mày nhìn cô.

"Ngày mai tôi phải đi, cô không muốn bày tỏ một chút gì sao?"

Hả miệng, gương mặt Thương Lam vô cùng kinh ngạc.

"Anh muốn tôi bày tỏ cái gì?"

Dứt lời, không kịp thét chói tai, đã bị Lam trí nắm chặt góc áo kéo lại gần, sau đó khuôn mặt Lam Trí càng ngày càng gần.

Trong khoảnh khắc, hấn cắn lên cổ mảnh khăn trắng nõn của cô.

Cảm giác mát lạnh tập kích sau cổ, cô đẩy Lam Trí không được, chỉ có thể ủy khuất, bây giờ Lam Trí ôm cổ của cô gặm cắn giống như phong cách của một con vẹt vậy, cắn nồng nhiệt, gặm "sân sân" có tiếng.

Hơi thở ẩm ướt nóng rực phả vào mỗi tác da thịt của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Lam đỏ bừng như sắp nhỏ ra máu.

Đến khi rốt cục Lam Trí ăn được rồi, Thương Lam đứng ở ven đường nhìn theo đuôi xe của hấn rời đi, cái cổ trắng nõn của cô lúc đầu đã thay đổi.

"Tiểu Lam." Cúi đầu giọng nói trầm trầm từ phía sau vang lên.

Phảng phất như đứng ngồi không yên, Thương Lam quay đầu nhìn cặp mắt băng lãnh kia của Triển Mộ, âm u giống như độc xà rình con mồi trong đêm tối, sâu lạnh khiến người khác run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 36

Đêm đã khuya.

Trong mộng Thương Lam trở về đêm tân hôn của cô và Triển Mộ, đại sảnh rộng rãi không bật đèn, ánh trăng yếu ớt rọi trên sàn nhà, bên tai truyền đến Híz-khà zz Hí-zzz như tiếng của độc xà đang thè lưỡi.

Trong lòng càng hoảng sợ, cô hoảng hốt chạy loạn về phía cửa, cầu thang kéo dài không dứt, dường như không có điểm cuối cùng, phía sau tiếng bò sát tron nhần càng ngày càng gần, nhện không được xoay người nhìn lại, một đôi mắt lạnh lẽo phát ra ý lạnh thấu xương.

"A!"

Thương Lam hét lên một tiếng, từ trên giường ngồi dậy.

Lau đi mồ hôi đổ xuống, cô ôm ngực thở hồng hộc.

Đèn ngủ kim loại chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của cô, trên mặt hiện lên đầy nét sợ hãi.

Mở đèn sáng lên, ánh đèn màu da cam chiếu lên cả căn phòng âm u, Thương Lam lấy nước sạch hắt lên mặt khiến cơn buồn ngủ đã biến mất một nửa.

Ngoài cửa sổ trời vẫn rất tối, đồng hồ treo trên tường tích tắc tích tắc cho biết bây giờ vẫn là bốn giờ tối.

Gương ở phòng vệ sinh soi sáng ấn ký trên cổ của cô đã dần dần nhạt đi, nếu nhìn không kỹ thì sẽ không thấy gì.

Đã bao lâu?

Giấc mộng này quán lấy cô bao lâu rồi?

Đêm đó, Triển Mộ cũng không nói gì, chỉ là lặng lặng đứng ở một bên nhìn cô, lạnh lùng dò xét, dường như ở dưới ánh mắt của anh cô giống như một đứa trẻ hoảng hốt, cuối cùng ngay cả một câu bắt chuyện cũng không dám nói thì đã chạy trốn chết.

Cho dù là Triển Mộ lúc trước hay là Triển Mộ bây giờ thì ở trước mặt hắn cô vẫn đơn phương yếu thế, anh ta cũng không nói gì, chỉ hơi dùng một ánh mắt liền có thể làm cô liên tục thấy ác mộng.

Cô có thể đấu với anh sao? Đấu thế nào?

Không phải, đấu không lại!

Chỉ về cấp độ của cô, ngay cả tư cách làm đối thủ cũng không có!

Thương Lam nhìn mình trong gương, làm gì cũng không thể đè ép được sợ hãi trong lòng, vì sao anh ta không nói câu nào, thậm chí không nói với Thương Trung Tín.

Anh ta muốn đem chuyện này làm nhược điểm sau này dùng để uy hiếp cô sao? Chính là cô suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra trên người mình có điểm nào để anh ta áp chế.

Vẫn là cô quá đa nghi, bàn về âm mưu?

Ngồi xổm xuống, cuộn thành một đoàn, Thương Lam cắn ngón tay lắc đầu không được.

Không phải, sẽ không.

Triển Mộ là người có thù đoạn độc ác, có thù tất báo, hôm nay để xuống một ân huệ nhất định ngày sau đòi về gấp mười lần.

Anh ta không thể vô duyên vô cớ giúp cô, anh ta nhất định có âm mưu khác... Chỉ là âm mưu cuối cùng của anh ta là gì?

Sáng sớm chủ nhật.

Thương Lam gọi taxi ở cửa, đứng ở ven đường, ánh mắt thâm thúy nhìn khu dân cư cao cấp trước mặt.

Căn nhà trọ này là Triển Mộ tích góp hết tiền để mua mấy năm trước, hoàn cảnh xung quanh tiểu khu rất tốt, diện tích cây xanh chiếm rộng rãi, xung quanh không có trường học, toàn bộ phương tiện công cộng ở công trình này rất tốt.

Mà ở trong đó... Bọn cô cũng đã từng sống.

Sau khi kết hôn, Triển Mộ từ chối khu nhà cao cấp của Thương Trung Tín, mang theo cô dọn vào căn nhà này.

Đang đi trên con đường nhỏ quen thuộc, cô trở về chốn vui thích xưa nhưng ngược lại cô sinh ra một loại buồn sâu kín vô cớ.

Muốn hỏi tại sao cô ở chỗ này?

Chuyện dừng lại ở cuộc điện thoại cách đây hai tiếng.

Lúc đó, cô đang ở trong phòng làm bài thi tiếng anh, điện thoại di động lại vang lên.

Tùy ý ấn nút trả lời, giọng nói khàn khàn của Triển Mộ phát ra.

"Tiểu Lam, anh có một phần văn kiện ở trong phòng của Thương bá, nếu em rảnh thì mang đến giúp anh... khụ khụ..."

Thương Lam do dự một lúc, Triển Mộ tiếp tục nói.

"... Khụ khụ... Khụ khụ... Phần văn kiện này rất quan trọng, buổi tối họp cần dùng đến, anh để trong túi màu vàng, làm phiền em... Khụ khụ..."

Tài xế nghỉ, Thương Hồng đi lớp luyện thi, sáng sớm Thương Trung Tín đã ra ngoài cùng bạn bè chơi cò, Thương gia lớn như vậy trừ người giúp việc ra

thì chỉ còn mỗi cô.

Làm sao lại trùng hợp như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Hai tiếng sau chuông cửa vang lên, mở ra từ bên trong.

"Đến rồi? Vào trong ngồi." Về mặt Triền Mộ một mỗi xuất hiện ở sau cửa, râu ria mới mọc chưa kịp cạo nổi bật lên sự cô đơn trên gương mặt tuần tú.

Ánh mắt nhìn đến tất thủng lỗ chỗ trên chân anh, Thương Lam âm thầm thở dài, ai biết được một trợ lý đặc biệt sống trong hoàn cảnh như thế này.

"Không được, em sẽ về luôn." Cô lấy văn kiện từ trong túi ra giao đến trên tay anh.

"... Khụ khụ..." Triền Mộ tiếp nhận văn kiện không nhận được ho khan: "... Khụ khụ... Vậy được rồi, anh sẽ không tiễn em, trên đường nhớ đem tiền số xe taxi nói cho anh biết... Khụ khụ..."

"Anh, anh bị bệnh?" Dứt lời, cô nhanh chóng sờ lên trán của anh, quả nhiên rất nóng.

"Đừng quan tâm, không có việc gì, một lúc là tốt thôi, anh đưa em ra ngoài." Triền Mộ lùi về phía sau mấy bước.

"Ăn rồi?" Ánh mắt Thương Lam rất nghiêm túc, giọng nói hơi giống như là đang dạy dỗ con trai.

Trong mắt Triền Mộ hiện lên vẻ kinh ngạc.

"... Ăn một ít điểm tâm."

Lừa người!

Đang nói, Thương Lam đẩy anh đi vào trong phòng khách.

Đúng là một đồng bừa bãi trên đất...

Không trách được anh không kiên trì giữ cô vào nhà...

Có thể nói Triền Mộ làm việc mất hết tính người, lúc bận rộn anh có thể ba ngày ba đêm không ngủ, không ăn cơm, không tắm rửa.

Ngay cả anh cũng không có thời gian xử lý hết hướng chỉ một căn phòng, mà anh ta là một người không coi trọng việc riêng tư luôn làm thêm giờ, cho nên cuộc sống sau hôn nhân cô không chỉ phải làm một bà xã tốt, bạn chân gối mà còn phải chú ý công việc của người giúp việc.

Sau khi vào cửa, cô đi thẳng đến phòng của anh, mở ngăn kéo ra, mới phát hiện hòm thuốc trong ngăn kéo biến mất không cánh mà bay.

Lúc này, cô mới nhớ tới, hòm thuốc nhỏ màu trắng trong ngăn kéo kia là sau khi kết hôn cô mới mua thêm, bởi vì người này liên tục không ăn uống đủ, ngay cả bị bệnh cũng không chịu uống thuốc.

"Đang tìm cái gì?" Triền Mộ dựa vào cửa, không hiểu nhìn cô.

"Anh, anh hãy thật lòng nói cho em biết, anh ăn gì chưa?"

Chống lại ánh mắt nghiêm túc của cô, Triền Mộ ngăn người, có chút quần bách nói.

"... Đã quên."

Quả nhiên --

Thương Lam sáng tỏ ánh mắt híp lại, ngay cả cơm cũng không ăn chứ đừng nhắc tới uống thuốc đi.

Chạm đến ánh mắt Triền Mộ hoang mang không hiểu, Thương Lam sững sốt, nhất thời phục hồi lại tinh thần.

Đây là cô đang làm cái gì!

Làm sao cô đã quên, cô và Triển Mộ đã không còn quan hệ.

Nhìn nhau không nói gì, thói quen -- thật là một thứ đáng sợ.

Thương Lam đứng tại chỗ chần chừ một lúc mới nói.

"Nếu đã tới, em nấu ít đồ ăn cho anh, cả ngày nhịn đói không tốt cho cơ thể."

Cái này... Coi như là trả lại ân tình của anh ta!

Không để ý đến Triển Mộ nói như thế nào, cô đi thẳng xuống bếp.

Mở tủ lạnh ra, tuy là đã chuẩn bị tâm lý từ trước có thể đối mặt với ngăn tủ trống, cô không nhịn được che trán, có hơi tức giận đóng ngăn tủ lại.

Trước đây Triển Mộ mua nó dùng để làm đồ trang sức sao?

Không bột đồ gột nên hồ, không có nguyên liệu nấu ăn, cô chỉ có thể tùy tiện nấu cho anh ta ít cháo trắng cũng thuận tiện dọn luôn nhà cho anh, coi như trả lại anh ta...

Bất tri bất giác đã đến xế chiều.

Triển Mộ từ trong phòng đi ra, suýt nữa trượt chân một cái, ổn định lại cơ thể.

"Anh, sàn nhà mới vừa lau qua, anh bước đi cẩn thận một chút."

Tạp dề màu tím đậm rộng thùng thình khoác trên người ẩn dưới vóc dáng một cô bé thật nhỏ nhắn, thật xinh đẹp.

Thương Lam cầm khăn lau trong tay, khom người quỳ xuống chà lau sàn nhà, đối mặt mép tường phải lấy tay lau.

Trong nháy mắt, Triển Mộ cảm giác mình như bị đun nóng qua xuất hiện ảo giác, cho tới bây giờ những công việc này chỉ có người giúp việc làm, Đại tiểu thư yếu điệu lại có thể biết quỳ gối ở chỗ này lau sàn nhà cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Từ nhỏ Thương Lam đã chịu không nổi dơ dáy bẩn thỉu, dễ nghe một chút chính là thường xuyên thích sạch sẽ, khó nghe một chút chính là con rùa nhỏ có tính khiết phích, có khi cô chỉ ngồi trên đất một giờ hoặc lâu hơn chỉ vì cạo một miếng kẹo cao su dính trên đó.

Kỷ thực việc này Triển Mộ cũng biết, lúc Thương Lam ngồi trên xe của anh, lúc nào cũng thích cầm khăn tay lau, một bên nói chuyện phiếm với anh một bên thanh lý không bỏ sót bụi bặm trên xe anh...

Lúc này khi nhìn Thương Lam ngồi xổm dưới đất, có một khoảng khắc tim đập mạnh và loạn nhịp, sau đó lập tức khôi phục bình tĩnh.

Ánh mắt của anh lóe lên dần dần thâm thúy, anh không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì trên người của cô.

Vì sao trong khoảng thời gian này, cô không đợi anh, đột nhiên không còn những ngày thân thiết ngược lại có mấy phần xa cách.

Thương Lam xoa xoa cánh tay mỗi nhừ, xoay người lại, phát hiện Triển Mộ đang dùng ánh mắt cổ quái nhìn cô.

Cô ngăn người, nhất thời phục hồi tinh thần lại.

Như là nhớ tới cái gì, khăn lau trong tay "Bộp" một tiếng rơi trên mặt đất.

Phòng không dính một hạt bụi, vừa nãy còn là một đồng bừa bộn.

Thương Lam ảo não.

Nhìn qua cô đã làm gì...

"Tiểu Lam, bệnh cũ của em vẫn không thay đổi." Giọng Triển Mộ mang chế giễu: "Không có em, anh còn thật sự không biết sofa thì ra là như vậy."

"..."

Hiện tại Thương Lam cũng không rảnh rồi nói đùa cùng anh, ngược lại cô muốn đập đầu tự tử một cái cho quên đi. Làm gì có người đưa văn kiện lại kiểm luôn nhân viên tổng vệ sinh.

"Em.. Em tiện tay... Không có ý gì khác..." Cô bắt đầu nói năng lộn xộn, càng tỏ càng đen.

"Đã tối lắm rồi, ở lại ăn cơm xong hãy đi?" Anh khàn khàn khẽ cười một tiếng.

"Không được, nhũ mẫu vẫn chờ em về ăn cơm." Vợ vả lướt qua anh, Thương Lam cầm túi trên ghế sofa lên: "Trong phòng bếp có cháo, nhớ ăn lúc còn nóng, em đi trước."

"Anh đưa em về." Triển Mộ đi theo Thương Lam ra cửa.

"Trời vẫn sáng không có chuyện gì đâu, anh, anh đang bị bệnh, đi về nghỉ ngơi đi, một mình em có thể về được." Cô chặn ở cửa, ánh mắt chuyển qua vành mắt đen trên mặt anh.

Cho dù là kiếp trước hay là kiếp này, Thương Lam đối xử với anh tốt ngay cả bản thân cô cũng không phủ nhận, thật sự tốt vô cùng tốt, đau tận xương tủy, yêu đến tận tâm phổi.

Thương Lam không khỏi nhớ lại trước kia, mình và mẹ đi theo sau anh quán chuyện đông chuyện tây, ngày nào cũng làm như vậy.

Trong lòng hay trong mắt cũng là chuyện của anh, đồ vật của anh luôn luôn đặt ở vị trí đầu, bây giờ suy nghĩ lại, nếu như có người có thể giống như trước đây cô đối xử với Triển Mộ mà đối xử với cô như vậy, thật là tốt biết bao.

Chỉ riêng phần tình cảm này là thật lòng, chẳng bao giờ hấn quý trọng mà thôi.

Luôn cho là vừa chuyển chủ, một cái ngoái đầu nhìn lại, tay cô có thể chạm đến chỗ đó, cho dù toàn bộ thế giới này ruồng bỏ anh, cô vẫn như trước ở bên người anh không rời.

Kiếp trước Triển Mộ bị làm hỏng rồi, anh quá chắc chắn cô yêu anh, cô không có gì ngoại trừ anh, cái gì cũng sẽ không, giống như dây hoa tơ hồng dựa vào anh mà sống vậy.

Anh nhận định, không có anh, một mình cô không còn cách nào sinh tồn.

Cho nên anh không sợ, cho đến khi phần tình cảm này đưa tay chạm vào thì biến mất, anh bắt đầu biết sợ, biết hoảng loạn.

Dù sao trên cái thế giới này, ngoại trừ cô cũng không có ai đối xử tốt với anh như vậy.

"Tiểu Lam, anh đang mơ ước mình làm một người chồng trong tương lai." Giọng Triển Mộ chân thành nói.

"Chắc chắn anh sẽ là một ông xã tốt."

Cả thân thể Thương Lam đều rung động khi nghe như vậy, bỗng ngẩng đầu nhìn anh cất giấu mấy phần suy nghĩ sâu xa trong mắt, giọng nhàn nhạt nói.

"Phải không?"

Cô suy nghĩ nếu như có thể hỏi anh nhiều hơn, anh đã biết mơ ước nhưng vì sao trước đây lại không muốn dành một chút tình yêu dư thừa cho cô, cho dù chỉ là một phần ba tình cảm dành cho Thương Hồng.

"Em đi đây."

Thương Lam ôm túi sách, không một chút lưu luyến xoay người rời đi, điều cô muốn không nhiều, chỉ là anh không muốn cho thôi.

Thôi được, hiện tại cô không muốn nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (' ▽ ') ta sẽ nói cho các người biết tại sao văn về này lại kéo dài từ đầu đến giờ? Không thích bỏ lỡ, không thích bỏ lỡ (v_v)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Từ sau buổi tối hôm đó, Thương Lam cũng chưa từng nhìn thấy Lam Trí.

Ngọc lục bích lạnh lẽo dính trên da thịt, trên sân ban huấn luyện đang giảng giải không ngừng nghỉ, cô tìm một chỗ trống không kiểm chế được quay đầu nhìn lại.

Dường như còn nhìn thấy đại lão gia Lam Trí hai chân vắt chéo dương dương tự đắc ngồi đằng sau. Đến cả bên tai vẫn còn nghe thấy giọng hét lớn đằng sau.

Bây giờ tốt rồi, cô không còn bị ai gây rắc rối nữa cũng không còn ai quẩn quýt lấy cô khi tan học, không còn ai ở bên tai cô hét lớn hù dọa, cô cũng không cần phải thường xuyên chạy đến cửa hàng bán quà vặt.

"..." Thương Lam thở dài, mở sách tham khảo ra nhưng một chữ bên trong cũng không đọc nổi.

Chợt cô muốn ôm đầu khóc thật lớn, kêu gào lên tại sao cô lại hèn như vậy, bây giờ không còn ai xem cô như người hầu để sai bảo nhưng ngược lại cả người cô lại không được tự nhiên.

Thói quen --

Lật một trang qua, Thương Lam tự làm mình thoải mái.

Nhất định là thói quen, từ từ rồi cũng sẽ tốt thôi...

"Honey của em tìm... Honey của em tìm..."

Tiếng chuông truyền ra từ cặp sách của cô, Thương Lam sững sốt, vẻ mặt lập tức đen lại.

Đây là nhạc chuông, buổi tối hôm đó sau khi nói lời từ biệt Lam Trí cương quyết ghi âm làm nhạc chuông cho cô, sau đó cô quên mất nên không đổi.

Ngẩng đầu nhìn những ánh mắt hiếu kỳ hoặc muốn xem kịch vui trong lớp học, Thương Lam chỉ hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Ban huấn luyện chăm chú giảng giải, ngoài mặt cười nhưng bên trong không cười, Thương Lam vội vàng ấn nút tắt máy.

Sau khi tan học, cô tìm một nơi không có ai để gọi lại nhưng rất lâu không ai nghe máy, đang lúc cô định cúp máy thì điện thoại liên hệ.

Microphone đầu bên kia truyền đến giọng lên lút của Lam Trí.

"Đi đâu mà vừa rồi không nghe điện thoại?"

"Giọng nói của anh sao kỳ lạ vậy." Thương Lam nhú mày lại.

"Đánh, cô ngu ngốc không biết bộ đội không thể mang điện thoại di động vào sao, bây giờ tôi đang lên gọi... Không biết cái gì là lên lút à? Cô nhỏ giọng một chút."

Rốt cuộc là người nào ngu ngốc, rõ ràng giọng nói tương đối lớn...

"Bà xã, anh nhớ em, chỗ này chim không ỉa phân chó không để trứng, lão tử cũng sắp chết ngộp rồi." Giọng nói Lam Trí nghe rất oan ức.

Tự dưng Thương Lam nhớ đến ngày hôm qua có gặp một con chó lang thang cắn ống quần của cô, hai mắt tội nghiệp nhìn hộp đồ ăn trong tay cô.

Khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

"Chó sẽ không đẻ trứng." Sau đó lại bỏ sung.

"Anh đừng nói loạn." Ai là bà xã của anh.

Từ nhỏ Lam Trí đã là một cậu nhóc tinh nghịch lại hay gây chuyện, liên tục xảy ra tai họa lớn nhỏ, cũng không trách được Lam phụ đem anh ta ném vào trong bộ đội tiến hành đặc huấn, tính tình coi trời bằng vung đó cho dù sớm hay muộn cũng xảy ra chuyện.

"Gần đây cô có lên lút sau lưng tôi thân thiết với thằng khác không, đừng tưởng tôi đi thì cô có thể làm loạn." Lam Trí đe dọa ở đầu dây: "Để tôi biết, nhất định cô sẽ chết."

Ý nghĩ hiện lên trong đầu, Lam Trí như sương mù, đáng về cà lơ phất phơ, Thương Lam thở dài.

"Vào học nhanh đi. Không còn việc gì tôi cúp."

"Vội cái gì, chờ một chút... Làm!"

"Tút TUT TUT TUT TUT TUT TUT..."

Thương Lam chẳng hiểu tại sao điện thoại tự dưng cất liên lạc, đầu óc mơ hồ gần đầu một cái, đây là Lam Trí xảy ra chuyện gì sao?

Cũng trong lúc đó.

Phía Lam Trí đang khò nảo bên này.

Đối với chuyện anh đã bị tịch thu mười chiếc điện thoại di động mà nói, máy Nokia này là chiếc cuối cùng hân tâng trư.

Anh cau mày lo lắng nhìn chăm chăm điện thoại di động trong chuồng phân.

Tim... Còn tim ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Thang máy dừng ở tầng 21 của Thương thị, Triển Mộ tây trang trắng tắp gõ cửa phòng chủ tịch.

"Vào đi." Thương Trung Tín không ngẩng đầu lên.

"Chủ tịch, đây là hợp đồng RIT bên nước Mỹ, ngài nhìn xem còn vấn đề gì hay không?"

"Đề đẩy đi." Thương Trung Tín uống hớp trà, thản nhiên nói: "Tôi nghe nói lão Ngũ bên kia luôn luôn tranh giành bản hợp đồng này với chúng ta, cậu nói xem tại sao bọn họ lại không có động tĩnh gì?"

"Khoảng thời gian gần đây YUH quốc tế bị truyền thông tung tin khi kiểm tra sản phẩm ở nhà máy kém chất lượng. Công ty RIT bên nước Mỹ khi nhận được thông báo đã kết thúc hợp đồng với bọn họ, quyết định hợp tác với chúng ta."

"Có chuyện trùng hợp như vậy?" Ánh mắt Thương Trung Tín lóe lên, cười nói:

"Làm sao cậu làm được."

"Quá trình không quan trọng." Triển Mộ thu xuống lông mày, mặt không đổi sắc trả lời.

"Chủ tịch, buổi chiều ngài còn một cuộc hội nghị trực tuyến phải mở, nội dung cụ thể tôi giao cho thư ký Loli, nếu không còn việc gì tôi ra ngoài trước."

"Đều là người nhà rồi còn khách khí gọi chủ tịch như vậy?"

"Đúng vậy Thương bá, tôi đi ra ngoài trước."

Bóng lưng rần rờ của Triển Mộ cứng lại, Thương Trung Tín suy nghĩ một chút, nói: "Tiểu Triển, có đôi lời Thương Bá làm trưởng bối phải nhắc nhở con."

Triển Mộ đang bước chân ra ngoài lại dừng, cung kính đứng nguyên tại chỗ.

"Tuổi trẻ nông nổi là chuyện tốt, người làm việc gì cũng không nên tuyệt tình, mọi việc phải giữ lại ba phần, Thương bá hi vọng con sẽ không đi theo con đường cũ của ta."

"Tôi biết rồi, Thương Bá."

"Ừ, đi làm việc của con đi."

Triển Mộ thu lại lạnh buốt trong mắt, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trời âm u, mưa lác đác rơi trong khoảng không tĩnh lặng, tiếng mưa rơi tí tách rơi vào đài phun nước trong Thương gia.

Hôm nay là ngày đính hôn của Triển Mộ và Thương Hồng, thảm đỏ được trải từ cầu thang, những khách mới ra vào đây đều là những người làm thương mại nổi tiếng.

Thương Trung Tín trọng sĩ diện, chỉ cần người của thành phố B đều ra mặt mời.

Thương Lam một thân vấy tím nhạt khiêm tốn, ưu nhã lấy một ly nước trái cây từ trên khay của bồi bàn, trốn ở góc phòng làm một bình hoa.

Trái lại đám người Thương Hồng chen chúc, làn da trắng như tuyết, môi không trang điểm mà hồng, một bộ váy công chúa trắng tinh, dường như toàn thân tản ra nhưng tia sáng chói mắt, ở giữa khe cười tươi đẹp làm sao, từ xưa không nói lên được trong suốt.

Những chàng trai phú Thương xung quanh trong mắt dần dần lộ ra rung động, cô gái tốt biết bao đã tiện nghi cho Triển Mộ rồi. Dưới đáy lòng Thương Lam giấu cợt, vài năm sau thế nào bọn họ cũng thu lại lời nói của mình

Trang phục Trần Lệ là váy đen hở lưng, gợi cảm diêm dúa vừa ra sân lập tức cướp đi con mắt của mọi người, cô ta khéo léo kéo cánh tay Thương Trung Tín cười đúng mực.

Thương Lam ngăn người ở trong góc khẽ nhấp nước trái cây, nước cam ngọt ngào mang tâm tình của cô vào miệng chỉ thấy đắng chát.

Qua tới hôm nay, tất cả sắp thành kết cục đã định, cũng là lúc cô thật sự hết hy vọng.

"Thương đại tiểu thư, làm sao cô ngồi một mình ở đây?"

Một giọng nam khàn khàn từ phía sau vang lên, Thương Lam chậm rãi quay người lại, nhận ra anh ta.

Vương Chí Thành – Đồi thứ hai buôn bán âm thực làm giàu.

Gia tộc kia làm ăn rất lớn, cho anh ta có đủ vốn để phát triển xã giao, chuyện xấu luôn luôn được in lên tiêu đề của báo, đều cùng một loại với Thương Trung Tín-con nhà giàu chơi bởi lâu lâu.

Cô ngừng lại, hôm qua cô vẫn còn nhìn thấy ảnh của anh ta ở đầu trang báo giải trí, gần đây anh ta dính líu đến một cô người mẫu gì đó?

"Bằng sơn mỹ nhân, rất hân hạnh được mời cô nhảy một bản?" Ánh mắt Vương Chí Thành rõ rệt nhìn cô, không lấy được Nhị tiểu thư thì cùng chơi đùa với đại tiểu thư một chút cũng tốt.

Thương Lam ưu nhã đứng dậy, lấy dáng vẻ không làm thất lễ cười nói.

"Xin lỗi, hôm nay sợ rằng không được." Nói xong cô yếu đuối che trán.

Thương Lam khung xương nhỏ nhắn xinh xắn, sắc mặt trắng bệch không có huyết sắc, một trận gió thổi qua là cơ thể có thể bay đi, nếu như cô muốn không ai nghi ngờ cô có thể giả bệnh hay không.

Vương Chí Thành bĩu môi, thật sự không vừa lòng với một người bệnh như Thương Lam, yếu thành như vậy làm hai cái liền ngất mất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

"Tiểu Lam." Trần Lệ cầm ly rượu, cử chỉ ưu nhã đi tới.

"Con có thể vào phòng trang điểm của Tiểu Hồng mang nó ra đây không, cô bé này nói đi là đi, lúc nữa ba con tìm không được người lại mất hứng."

Vương Chí Thành so sánh giữa Thương Lam non trẻ và Trần Lệ diêm dúa, dường như rõ ràng người đằng sau hợp khẩu vị của anh ta hơn, dứt khoát chuyển từ Thương Lam như hạt vừng này sang Trần Lệ.

Có thể sớm thoát khỏi Vương Chí Thành dĩ nhiên là Thương Lam cầu còn không được, liếc mắt cảm kích nhìn Trần Lệ, cô ta bước từng bước ngăn tự nhiên trang nhã rời khỏi.

Thương Lam đi đến trước cửa phòng hóa trang, nhẹ nhàng gõ hai cái, bên trong truyền đến giọng nói mềm mại của Thương Hồng.

"Cửa không khóa."

Đẩy cửa ra, Thương Hồng thấy cô, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Mặc dù cô ta cố gắng che giấu, vừa nhìn viên mắt hồng hồng sưng tấy đã biết là khóc, Thương Hồng đem khuôn mặt tức giận gạt sang một bên.

"Là chị."

"Lễ đính hôn sắp bắt đầu, em còn ngồi ở chỗ này làm gì, nhanh chóng trang điểm lại phần rồi ra ngoài gặp khách." Thương Lam đứng nguyên tại chỗ không có ý định tiến lên an ủi.

Cô nghe nói Cung Vân không một lý do chuyển trường, thiếu vai nam chính nên lần chuyện đào hôn sẽ không xảy ra.

Đang nghĩ thì một cái miếng xốp thoa phấn đập trước mặt mình, Thương Lam ngẩn người, ngẩng đầu nhìn ánh mắt tức giận của Thương Hồng.

"Chị thích chuyện xảy ra như vậy?" Thương Hồng nức nở nói: "Cuối cùng em có thù oán gì với chị, tại sao chị lại hại em như vậy."

"Chị không phải nghĩ như ý của em."

"Bớt giả ngốc đi! Học trưởng nói cho tôi biết tất cả, chị còn muốn gạt tôi bao lâu!" Thương Hồng khóc không thành tiếng: "Tôi thật sự không thích Triển đại ca, tại sao chị ép buộc tôi, chị thích anh ấy thì chị gả cho anh ấy, tại sao lại ép tôi..."

Miếng thoa phấn trong tay đang bị bóp méo, Thương Lam cắn môi, nhìn người em duy nhất của mình, thiên ngôn vạn ngữ chần chừ ở trong lòng không nói ra được.

Cô muốn nói thế nào?

Lẽ nào nói cho cô ta biết vài năm sau cô ta sẽ thích Triển Mộ, đến lúc đó chẳng những sẽ không hận mà còn cảm động vì nhưng chuyện trước đây cô đã làm.

Cùng lúc đó Thương lam cho mình là đúng, về phương diện khác cô cũng không thể xác định được làm như vậy có thích hợp hay không, dù sao cô cũng nhìn ở góc độ của kiếp trước mà suy nghĩ ở kiếp này, thế nhưng lại quên mất hai thế giới song song liệu có cùng chung một thế giới.

Nhiều mâu thuẫn.

Thương Lam sắp bị vòng luẩn quẩn này làm cho ngất, mắt Thương Hồng vẫn đỏ hoe nhìn cô, nhẹ nhàng nức nở.

Nhìn nhau không nói gì, phòng hóa trang lớn như vậy cũng chỉ có Thương Hồng không ngừng khóc nghẹn ngào.

"Đừng khóc, đây là lễ đính hôn của em đừng làm cho người khác cười chê." Cô đi đến lấy lược chải trên bàn trang điểm giúp cô ta sửa lại tóc.

"Đi rửa mặt rồi trang điểm lại, nhìn dáng vẻ của em kìa, để ba ba nhìn thấy thế nào cũng bị mắng."

Muốn hận thì hận đi! Cô không có mệnh mẽ chống lại Thương Trung Tín, không hy sinh Thương Hồng người xui xẻo sẽ là cô. Ở trước gió cho dù là che dấu sự tình chuyện này nhưng vì bảo vệ cho bản thân cũng chỉ có thể tiếp tục.

Cô không muốn phụ thuộc để sống, cô sẽ chứng minh cho mọi người thấy cho dù không có Triển Mộ cô vẫn sống tốt.

Đến khi Thương Lam dẫn Thương Hồng ra bữa tiệc đã là chuyện của nửa tiếng sau, ánh mắt chạm đến khuôn mặt tức giận của Thương Trung Tín, Thương Lam ngẩn người, nhìn xung quanh lập tức hiểu được.

Lúc này là lúc nào rồi mà nhân vật chính của bữa tiệc đính hôn-Triển Mộ còn chưa đến.

Thương Trung Tín cầm ly rượu trong tay gân xanh nổi lên, nét mặt lại ôn hòa như cũ, ôn hòa bắt chuyện với người đến.

Lúc này phụ tá riêng của Triển Mộ chạy đến thì thầm mấy câu vào tai Thương Trung Tín. Khi nghe xong lúc đầu mặt không có rung động nhưng ngay lập tức lại nổi sóng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Triển Mộ xảy ra tai nạn xe.

Nhận được tin tức, Thương Trung Tín tùy ý thông báo vài câu rồi chạy đến bệnh viện, Thương Lam và Thương Hồng đều ngồi song song trên ghế ngoài phòng bệnh, ánh sáng đỏ trên cửa phòng phẫu thuật.

Thương Trung Tín đã phái người đi truy bắt tài xế gây tai nạn, lường trước là thương nghiệp trả thù, gần đây Thương Thị cùng YUH quốc tế tranh đoạt

hợp đồng RIT bên Mỹ nhưng khi YUH quốc tế cùng bên RIT sắp ký kết hợp đồng lại xảy ra chuyện sản phẩm bị kém chất lượng.

Trong nghề đều biết nhất định việc này có liên quan đến Triển Mộ nhưng khổ nỗi lại không có chứng cứ, khó đảm bảo YUH quốc tế đối với thù đoạn hèn hạ của Triển Mộ cướp đi bản hợp đồng nên ghi hận trong lòng, tiến hành trả thù...

Mấy giờ sau, phòng phẫu thuật tắt đèn.

"Bác sĩ, con rể tôi thế nào?" Nhìn thấy có bác sĩ đi tới, Thương Trung Tín vội vàng hỏi.

"May mắn không xuất huyết trong, bệnh nhân chủ yếu là vết thương ngoài và một chút chấn động não, chỉ là chân phải bị gãy có chút rắc rối nhưng mà chỉ cần sau này điều dưỡng một chút chắc chắn sẽ không để lại di chứng."

Sau khi nghe xong nhìn Thương Trung Tín mặt mày không còn căng thẳng, Thương Lam thở phào nhẹ nhõm.

Triển Mộ hôn mê bất tỉnh được đưa vào phòng bệnh VIP, có Thương Hồng cả ngày 24h chăm sóc, cô cảm thấy không cần thiết nên tự mình trở về trường học.

Chỉ là lễ đính hôn của bọn họ lại được dời lại.

Ánh mặt trời bị mây đen che phủ, bầu trời vẫn như cũ âm u, mưa nhỏ tập trung dày đặc rơi xuống, gió lạnh nhẹ nhàng mang theo mưa vương vào trong phòng.

Triển Mộ hôn mê một ngày một đêm cuối cùng cũng tỉnh lại, lúc mở mắt ra, Thương Hồng đang ngồi ở bên tay phải của anh gọt táo.

"Triển đại ca, anh đã tỉnh rồi?" Trong giọng nói không che giấu được vui mừng, Thương Hồng nhìn ánh mắt hoang mang của Triển Mộ nói.

"Hai ngày nay anh có biết là làm em sợ muốn chết hay không?"

Đập vào mắt là Thương Hồng thanh xuân tươi trẻ, Triển Mộ hơi sững sờ, khàn giọng nói:

"Cô là... Thương Hồng?"

"Triển đại ca, em là Tiểu Hồng, anh không nhận ra em?" Thương Hồng nhăn lông mi đẹp mắt lại có chút vội vàng bỏ quả táo trên tay xuống.

Triển Mộ che trán, trước mắt rung một cái trời đất quay cuồng, anh nhớ mình vẫn còn ở trong mơ, mơ màng chưa tỉnh táo lại, chỉ là một đôi mắt trong trẻo lạnh lẽo đột nhiên trở nên vẫn đục.

Tay không tự chủ được xoa trên người.

Trống không --

Bỗng nhiên đôi mắt tròn tròn, bỗng nhiên anh đứng dậy nhìn lại bên cạnh mình.

Không có!

Sao lại không có chứ!

"Triển đại ca, anh đang tìm cái gì?" Thương Hồng không hiểu hỏi.

"Cái bình đâu? Vốn là cái bình đựng tro cốt phải ở đây chứ?" Mắt đi về lãnh tỉnh thường ngày, Triển Mộ vội vàng nói.

"Triển đại ca, anh nói bậy cái gì." Thương Hồng cắn cắn môi, hơi nghĩ mà sợ nói:

"Anh đừng dọa người, ở đây lấy đâu ra bình đựng tro cốt."

Trong đầu trống rỗng, cả người chóng mặt thâm trầm, ngay cả giọng nói Thương Hồng bên tai cũng không nghe thấy, im lặng một lát, Triển Mộ chán nản dựa vào trên tường.

Nơi đây có lẽ là một giấc mơ, mơ hồi còn trẻ, chỉ là trong mơ không có Thương Lam, không có vợ của anh, lẽ nào ngay cả chết rồi anh cũng không đến được chỗ của cô?

Sau giờ trưa yên lặng, thường ngày Thương Lam vẫn ở trong phòng luyện Tiếng anh, gần đây cô đã có thể nắm bắt được chắc chắn Tiếng anh, mấy ngày trước cô đã cùng Thương Trung Tín bàn bạc về chuyện ra nước ngoài du học và đã được đồng ý.

Mặc dù Thương Trung Tín không phải quá tán thành nhưng dưới sự kiên trì của Thương Lam cũng phải đồng ý, cô biết chỉ cần cô nỗ lực, chắc chắn cô sẽ có một tương lai tốt đẹp.

Chân trời xẹt qua một tia chớp, ngay sau đó là tiếng sấm sét.

Mưa nhỏ càng lúc càng lớn, gió lạnh gào thét trút vào bên trong phòng.

Thương Lam lấy ra bài thi bị ướt, vội vàng đem cửa sổ đóng cửa lại, có chút đau lòng nhìn nét mực bị mờ đi.

Có thể cô không biết, trong lúc chuyện tai nạn đột nhiên xảy ra đó, tương lai của cô, mọi thứ của cô đã không còn quyền quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Thương Lam từ lớp học đi về đã là bảy giờ tối, hai tháng qua bầu trời đặc biệt dễ đen lại, từ Thương gia đến lớp luyện thi không xa, đi bộ cũng chỉ gần mười phút cho nên Thương Lam cũng không bảo tài xế đưa đi.

Giẫm lên cái bóng của mình, cô cúi đầu đi trên con đường nhỏ ven rừng rậm, đèn đường mờ mờ lập lờ càng làm nổi bật con đường nhỏ thêm âm u.

Trên đường đi qua lớp luyện thi có một công viên nhỏ, trong một bụi cây xanh truyền đến tiếng động răng rắc, hơi giống như tiếng ma sát giữa quần áo và đồ dùng hàng ngày với nhau.

Âm thanh tinh tế từ phía sau truyền đến, Thương Lam mặt đỏ lên, bỗng dừng dừng bước.

Không cần đoán dùng bắp đùi nghĩ cũng biết trong bụi cỏ xảy ra chuyện gì.

Việc vớ vẩn đừng để ý, việc vớ vẩn đừng để ý!

Thương Lam trên đường nói thầm chân càng lúc càng bước nhanh, ai nghĩ dưới chân xoay một cái chợt nhào về phía trước.

Bóng đêm buông xuống, vừa đúng lúc Ngụy Vô Lan đang nằm rất yên lành trên bụi cỏ, vừa thường thức ánh trăng, một bên nghe tình nhân “Hợp xướng” rất nhõm nhõm vênh vào hải lòng.

Ai biết đúng lúc đang nghe đến đoạn cao trào thì một đứa con gái đi đến, đầu tiên là đập anh một cái sau đó cả người nhào vào trong ngực anh.

Mùi hương nồng nàn trong ngực, nếu như đổi lại là người con trai khác sẽ coi đây là một điểm ngộ nhưng Ngụy Vô Lan anh không phải là một thằng con trai bình thường.

Ngụy Vô Lan trời sinh có gương mặt xinh đẹp giống như con gái, hơn nữa toàn thân khí thế kiêu ngạo không thể kiềm chế nổi, thường ngày dùng tiền đưa cho con gái cũng sẽ không dính lấy, mà mỗi lần đụng phải loại phụ nữ đó thì rất phiền phức, cho nên đối với cái loại sinh vật này anh chỉ có thể tôn kính mà không gần gũi, xuất hiện thì cũng trốn thật xa.

Lúc Thương Lam nhào vào trong ngực của anh, anh nghĩ anh không chiếm tiện nghi con gái nhà người ta, mà là cô bé như lang như hổ này nhào lên ăn đậu hũ của anh.

Tinh thể nào thì anh cũng chịu thiệt!

Tiểu tình nhân nghe được bên này phát ra tiếng động liền mặc quần chạy mất.

Mất phương xinh đẹp của Ngụy Vô Lan hơi hơi nheo lại, con gái quả nhiên rắc rối làm hại anh không được nghe truyền hình phát sóng trực tiếp. Khó chịu đây Thương Lam dựa trên người của anh ra nhưng lại không nghĩ đến hai tay quơ loạn bất lộn địa phương.

Thương Lam cũng sắp khóc, bắp chân của cô bị cành cây kẹp chặt không thể thoát ra chỉ có thể bám thật chặt lên người Ngụy Vô Lan. Trong lúc này bọn họ ngực chạm ngực, phần bụng dán phần bụng, cho dù vừa nãy nhìn thấy tiểu tình nhân cũng không bằng..., đây mới chính thức là dây dưa triền miên đến chân trời.

Ngoại trừ Triển Mộ, Thương Lam chưa từng gần gũi người khác như vậy, ngay lập tức dây dưa một lần nữa ngón chân càng đỏ, xấu hổ đến nỗi chỉ muốn có một cái lỗ để chui vào.

Mà Ngụy Vô Lan đẩy tay cô đúng lúc sờ lên tiểu bánh bao mềm mại, trong phút chốc lòng Thương Lam chỉ muốn chết.

Nghe thấy một tiếng trầm thấp hút khí, tiếp theo Ngụy Vô Lan sùng sốt, bàn tay vô ý thức néo hai cái ngay lập tức anh đã biết.

Lúc này Thương Lam cũng thoát khỏi cành cây kẹp trên bắp chân, bỗng nhiên từ trên người anh ta bò dậy, đẩy tay anh ta ra, thẹn quá hóa giận tát một cái lên mặt anh ta

"Đề tiện!"

Sau khi mắng xong, cô còn chưa kịp cầm túi sách đã cụp đuôi chạy trốn chết.

Đời này của Ngụy Vô Lan sờ ngực con gái rất nhiều, bị đánh cũng chỉ có lúc này mà người đánh anh còn là một cô bé chưa phát triển hết.

Tính đi tính lại anh vẫn bị chịu thiệt còn là chịu thiệt lớn.

Chỉ là tìm mấy lần đập mạnh và loạn nhịp, chờ anh lấy lại tinh thần định đuổi theo thế nhưng cô bé kia có phải luyện qua chạy cự li dài mà đã chạy không thấy bóng dáng rồi.

Túi vải màu xám xanh lẻ loi rơi ở một góc, Ngụy Vô Lan nhanh mắt nhìn thấy, cảm tức đi đến đập một cước, sau đó lại nhặt nó lên, kéo khóa xem bên trong có thứ gì.

Một ánh sáng trắng kích thích mắt anh, xen lẫn trong đồng sách là một tấm thẻ căn cước ghi tên Thương Lam.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Triển đại ca ngài thật đặc biệt, rất thần kỳ, đừng cái xe có thể nổ ra vô số bá vương, về sau ngài nhớ kỹ nên đừng xe nhiều, còn có cảm ơn em gái họ Thụy Lôi, a ah lần đầu tiên nhận được một nhóm bá vương, thật là vui

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Người có khả năng tiềm ẩn là vô tận, không trải qua lúc này đây, cô không biết là cả đời này cô còn là một cao thủ chạy cự li dài.

Khi về đến nhà thì nhũ mẫu đang bận rộn trong bếp, nhận dép của người giúp việc đưa tới, Thương Lam lê bước chân đầy tâm sự lặng lẽ bước vào phòng.

Cô chạy trước nhưng lại không mang túi sách theo, trong đó còn có tiền của cô, tiền thì cô không để ý, trong túi còn có thẻ căn cước, thẻ học sinh, thẻ ngân hàng,....Mấy thứ này có thể làm lại nhưng cô vẫn vội.

Máy nghe lén của Triển Mộ cô vẫn còn giữ lại nhưng cô muốn vứt đi lâu rồi mà vẫn không tìm được lý do để vứt đi.

Khe khẽ thở ra một hơi, có được tất có mất, như vật tốt rồi, cô cũng không cần suy nghĩ tìm lý do nữa, mà lúc cô nhớ lại bàn tay thô to trong bóng tối kia, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được đỏ bừng, lúc đó ánh sáng mờ mờ, thật sự cô nhìn không rõ mặt của người kia.

Một trận chán ghét tập kích vào đầu, chỉ mong người kia không phải kẻ lang thang ngủ ngoài đường. Dù sao cô không có người thấy mùi gì thối thối ở trên người anh ta.

"Tiểu Lam, con về thật đúng lúc." Nhũ mẫu lộ ra khuôn mặt từ trong phòng bếp:"Nhũ vừa hầm xong canh gà, con rảnh rồi thì đưa qua cho trợ lý Triển đi."

"Thương Hồng đâu?" Thương Lam dừng lại, loại chuyện đưa canh yêu thương này không phải đều do Thương Hồng phụ trách sao? Cô nghe nói Triển Mộ đã tỉnh, mấy ngày nay vẫn lấy lý do là bận rộn nên không đi tìm anh.

Tuy là trong miệng cô nói không để bụng nhưng khi tận mắt nhìn thấy Thương Hồng và Triển Mộ anh anh em em em là chuyện khác rồi.

Có thể cô đã buông, nhưng không có nghĩa là gặp mặt trong loại tình huống đó cũng không xấu hổ, dù sao người nằm trong phòng bệnh kia tốt xấu gì cũng là "Chồng trước" của cô.

"Tiểu Hồng còn chưa về đâu." Nhũ mẫu vừa đem canh rót vào bình giữ nhiệt vừa nói:"Nhìn cô bé không có lương tâm này kia, ngày thường trợ lý Triển đối xử với con rất tốt, nhanh đem canh đưa qua, nếu không... Đêm nay không để cho con uống nước đường."

"Con..." Thương Lam định nói không uống thì không uống đi, thực ra với chén canh ngọt chết người kia cô cũng không có hứng thú, nhìn Nhũ mẫu vừa trừng mắt vừa quát to, vì suy nghĩ cho ba bữa cơm sau này đành phải lên xe để tài xế chở đi.

Lúc Thương Lam đi đến trước cửa phòng bệnh nhìn thấy Triển Mộ đang tựa vào đầu giường xem xét bảng báo cáo, đàn ông lúc làm việc là đẹp trai nhất, mắt rũ xuống, lông mày nhỏ bé nhíu lại, nhìn như không đếm xỉa đến nhưng thực ra mỗi một người, mỗi một chi tiết nhỏ cũng đã in sâu trong mắt.

Dưới ánh đèn vàng xuyên thấu cửa kính trắng, giấu ở đằng sau là một đôi mắt hiểu rõ lòng người, mỗi khi Thương Lam đứng trước mặt của anh, anh luôn luôn có thể cho cô một loại cảm giác áp bách không nói rõ.

Triển Mộ xem xét bảng báo cáo, không có chú ý cô đã đến, trên chân bọc thạch cao dày nhìn anh bị thương cũng thật nặng.

Nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

"Anh? Em không có làm phiền chứ?"

Dứt lời, Thương Lam sợ đến suýt chút nữa đem bình giữ ấm canh vứt đi, trong lòng cô sợ hãi lui mấy bước, nỗ lực tránh né ánh mắt bức người của Triển Mộ.

Vô ý thức nắm thật chặt bình giữ nhiệt trong tay, không thể nói lên lời khi Triển Mộ không thích hợp, cô chỉ cảm thấy từ lúc cô bước vào căn phòng bệnh này một cỗ khí thế vô hình hung hăng áp lên trái tim của cô, cô chợt cảm thấy khó thở, thở không nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vài phần.

Triển Mộ không trả lời, ánh mắt anh sáng quắc nhìn cô như hình với bóng.

Thương Lam theo bản năng không dám tới gần anh, đặt cái bình canh gà ở trên bàn xa hơn chỗ anh, quay lưng lại chặn lại tầm mắt của anh, trong tai nghe thấy tiếng tim đập không thể khống chế, chợt cảm thấy phía sau lưng có một ánh mắt nóng rực vẫn chăm chú lan tràn ra.

Triển Mộ là thế nào, tại sao phải nhìn cô, ánh mắt của anh giống như là muốn ăn cô?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Trầm mặc một lát, Triển Mộ thu hồi khí thế xâm phạm người, khôi phục lại âm áp nói.

"Không phải có canh sao, em đứng xa như vậy thì muốn anh uống thế nào?" Dưới tròng mắt như ẩn như hiện, anh vẫn còn đang cười, cười đến tận đáy mắt.

Thương Lam xoay người nhìn gương mặt vô hại của anh, khí thế dọa người vừa rồi, áo sơ mi tinh khiết, cúc áo thứ ba tùy ý mở lộ ra xương quai xanh kêu gọi, anh không để ý dựa vào giường chăm chú nhìn cô, khỏe mỗi thật mong khẽ nhếch khiến người khác không đoán ra tâm tư của anh.

"Anh, nhũ mẫu hầm canh gà, em lấy một chén cho anh." Thương Lam suy nghĩ một chút chợt cảm thấy mình phản ứng hơi quá, chân của Triển Mộ đang bó bột làm sao có thể làm gì cô..

Cô mở bình giữ nhiệt ra, đem canh gà cho vào chén, lau sạch nhe nhệ cái thìa trong túi cẩn thận đi đến chỗ Triển Mộ.

"Anh, uống lúc còn nóng." Triển Mộ một mực nhìn cô, thấy toàn thân cô đều không thích hợp nhưng không thích hợp ở đâu thì anh không biết hay tại quá đa nghi.

"Anh vừa làm phẫu thuật..." Giơ lên một cánh tay, Triển Mộ vừa cười vừa nói.

Thương Lam nhìn thẳng anh nửa giây, cần phải suy nghĩ đã.

Chân mày hơi nhíu lại, cái thìa đã ở trong tay...dầu mỡ dính lên áo lại phải giặt giúp.

Anh ta đã nói như vậy cô còn có thể từ chối sao?

"Anh, sao anh không thừa dịp này nghỉ ngơi cho tốt, công việc giao cho trợ thủ là được rồi." Thương Lam múc một muỗng canh gà nhẹ nhàng để bên miệng thổi đi hơi nóng.

Môi của cô màu sắc rất đẹp, hồng nhạt, hương vị mềm mại đặc biệt ngọt ngào, Triển Mộ vô ý thức nuốt nước bọt, đã nhiều năm như vậy mà anh vẫn nhớ cái cảm giác hôn môi của cô, cô không thích trang điểm cho nên lúc hôn cũng không giống môi chất đầy son phấn của người đàn bà khác, giữa răng môi thơm mát trơn nhẵn mê người, hương vị cỏ xanh tươi mát luôn luôn không thay đổi.

Có lúc anh đang hôn cô vô ý thức cắn lên bờ môi ấy, không phải muốn cắn ra máu mà bởi vì anh muốn thấy vẻ mặt yếu ớt và đáng sợ lo lắng hoảng sợ của cô.

Bộ dáng lúc đó anh chỉ có thể tưởng tượng trong mơ, lại không nghĩ tới hôm nay cảnh trong mơ trở thành sự thật, một Thương Lam sống sờ sờ xuất hiện trước mặt anh....

Áo lông thật dày khoác lên người cô kín không một kẽ hở chỉ để lộ ra cái cổ mảnh khảnh không chói mắt, có thể tưởng tượng lúc anh ăn có biết bao

hiều là mềm, non, nhảnh nhui, ánh mắt Triển Mộ nóng rực dọa người, đây là Tiểu Lam của anh, vợ anh, người phụ nữ của anh...

Của anh --

Tất cả của cô chỉ có thể là của anh!

Thương Lam cúi thấp đầu xuống, không chú ý đến ánh mắt nóng rực của anh, đến lúc cô ngẩng đầu thì Triển Mộ đã lấy lại khuôn mặt ôn hòa như trước nuốt vào thìa canh trên tay cô.

"Rất ngọt." Nhìn về cánh môi hồng nhạt của cô, anh nói như vậy.

Thật sự rất ngọt?

Sao lại thế, vừa rồi cô lén nếm qua, chén này canh gà ngán chết.

Trong lòng mang theo nghi ngờ, Thương Lam tiếp tục múc một thìa canh đưa lên miệng Triển Mộ.

"Triển đại ca, chân của anh đỡ chút nào chưa?"

"Hai ngày nữa có thể tháo thạch cao rồi, Tiểu Lam, mấy ngày nay em bận sao?" Triển Mộ uống canh, giọng nói có chút khàn khàn.

"Là... Đúng vậy, lớp luyện thi hơi nhiều bài tập."

Không có thói quen nói dối trước mặt anh, Thương Lam ngượng ngừng cúi đầu.

Triển Mộ thu lại ánh mắt âm u.

"Tại sao đột nhiên vào lớp luyện thi?" Trong ký ức của anh, Thương Lam thích quần quít lấy anh, thời gian rảnh ở bên cạnh anh cũng không kịp mà tại sao lại đến lớp luyện thi.

"Em..." Thương Lam gãi gãi đầu, có chút ngượng ngừng nói: "Tiếng anh của em quá kém, kết quả cuộc thi không tốt..."

"Em không cần học những thứ này." Triển Mộ lẳng lặng nhìn cô, giọng nói mềm mỏng vô lý.

Cái gì em cũng không cần học, cái gì cũng không cần hiểu, em chỉ cần ngoan ngoãn dựa vào anh là tốt rồi.

Anh sẽ không cho phép cô sinh ra cánh, cho dù là một cái lông chim cũng không được.

Thương Lam ngẩn người, nháy mắt mấy cái trả lời:

"Không học những thứ này, sau này em ở nhà làm sâu gạo à?"

Triển Mộ nhìn cô không chớp mắt, ở trước mặt anh, cô luôn luôn có một loại ảo giác, dường như cô là trong suốt chỉ cần anh liếc một cái là có thể nhìn thấu.

Đột nhiên, anh cười rộ lên sau đó nhàn nhạt nói:

"Cuối cùng Tiểu Lam của anh cũng trưởng thành, hiểu chuyện."

Rõ ràng là lời nói khích lệ thế nhưng khi nghe vào tai lại khiến người khác phát run.

Thương Lam nhin không được rùng mình một cái, cúi đầu thu dọn một nửa nước canh còn ở trong bình giữ nhiệt, không dám liếc mắt nhìn Triển Mộ.

Nhìn nhau không nói gì, trong phòng bệnh tĩnh dọa người, cô cúi đầu trốn cảm giác áp bách trong mắt của anh, dường như không khí trong phòng nháy mắt đọng lại, bầu không khí âm u lạnh lẽo làm người khác đứng ngồi không yên.

Thương Lam không dám thờ gấp mạnh, nhu thuận ngồi yên một chỗ đang suy nghĩ dùng lý do gì để thoát khỏi thì lúc này Thương Hồng mở cửa phòng bệnh đi vào.

"Tại sao chị ở chỗ này?" Thương Hồng thấy cô, giọng nói không tốt.

"Nhũ mẫu bảo chị tới đưa canh." Thương Lam cười yếu ớt, lần đầu tiên cô cảm thấy Thương Hồng tốt đẹp giống như một thiên sứ vậy, bay từ trên trời xuống cứu cô: "Chị còn phải về làm bài tập, Triển đại ca giao cho em chăm sóc."

Dứt lời, cô hăng hái thu dọn túi sách xoay người nói.

"Triển đại ca, em đi trước. "

"Ngày mai vẫn tới chứ?" Thấy cô muốn đi, Triển Mộ hơi nhú lông mày lại.

Lúc này, Thương Lam đã chạy tới cạnh cửa, cô do dự trong chốc lát, nói.

"Nếu có thời gian em sẽ qua." Đương nhiên, điều kiện trước tiên là phải có thời gian, lần này cô trở về sắp xếp nên chắc chắn ngày mai sẽ bận rộn nhiều việc, rất vội vàng.

Triển Mộ hít mắt lại, nghiễm nhiên lộ ra một khí thế không giận mà uy, anh nhìn bóng lưng cô càng chạy càng xa, tay giấu dưới chân nhẹ nhàng siết chặt, anh sao có thể không hiểu ý của cô.

"Triển đại ca, em đã nói với anh, hôm nay em..."

Ánh trăng nhu hòa chiếu lên người nhưng mà đáy lòng không khỏi lo lắng, anh thu tầm mắt lại, ánh mắt chuyển qua bảng báo cáo nhưng một chữ cũng không nhìn nổi.

Lãnh ý trong mắt bắn ra, Thương Hồng vẫn là Thương Hồng trước kia, lúu rúu ghé vào lỗ tai anh tự mình nói chuyện nhưng Thương Lam lại hoàn toàn ngược lại.

"Ừ." Trên mặt Triển Mộ nổi lên nụ cười nhạt nhòa, trong mắt cất giấu lạnh lẽo, phải là của anh, anh sẽ không buông tay.

Nhưng là bây giờ còn quá sớm, phải tránh nóng vội.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Thật ra cũng không phải Thương Lam cố ý, thật sự đợt này cô bận rộn nhiều việc, rất vội vàng.

Cô vội vàng bổ sung các loại giấy chứng nhận, vội vàng trên các loại lớp luyện thi, học sinh trung học cấp 2 việc học nặng nề, buổi tối về đến nhà cô có rất nhiều bài tập cũng chưa làm xong cho nên chủ yếu bận quá không có thời gian đi thăm Triển Mộ.

Đến lúc Triển Mộ xuất viện cô cũng chưa nhìn thấy anh.

Mà Lam Trí ở bên kia, nói cũng kỳ lạ, bình thường cô kiểm tra chăm chỉ điện thoại nhưng dường như không thấy vang lên, nhiều lần cô cầm điện thoại đi động nhìn trái nhìn phải chỉ sợ có chuyện xấu.

Một phần cô cũng hiểu được, Lam Trí là một đại thiếu gia sống trong nhung lụa từ nhỏ, thế nào lại vì một chiếc Nokia mà thành một đứa trẻ tự tay đào hố phân.

Ngay lập tức hăng hái đưa công cụ truyền tin từ bên ngoài vào cho anh ta...

Buổi tối cuối tuần, Thương Lam hết giờ học nên cũng không còn vội, lên tiếng chào mọi người trong nhà, cô yên tâm thoải mái vui đùa vào trong tiệm sách cách trường học không xa, tùy ý chọn một quyển tiểu thuyết Tiếng Anh khó nhọc nhìn.

Cái hiệu sách này là thời gian trước cô mới phát hiện ra, kích thước không lớn nhưng cũng đủ yên tĩnh, bà chủ quán là một người phụ nữ có dáng vẻ rất xinh đẹp, không biết có phải hợp ý cô hay không, cô ấy đối với cô rất tốt, mỗi lần tới đây đọc sách, bà chủ đều tự tay pha cho cô một ly trà lái. (là loại trà ướp hoa)

Thương Lam đang ngồi im lặng, miệng nhỏ nếm hóp trà, phát ra một tiếng thờ dài thỏa mãn, bà chủ quán pha trà lái uống vào khiến cho lòng người thoải mái, mùi này ở bên ngoài có tiền cũng không mua được.

Vì Cung Vân, rốt cuộc Thương Hồng cũng thăng thần cắt đứt với cô, Thương Lam than nhẹ, cô và Thương Hồng hai chị em đều bị hủy trong tay của đàn ông, trước kia là Triển Mộ, bây giờ là Cung Vân... Chuyện gì nên tới thì vẫn sẽ tới, không thể tránh được....

Ở Thương gia, có thể nói chuyện với cô không đến mấy người, hơn nữa bản thân cô sẽ không nói nhiều, trước đây Thương Hồng sẽ đông lời tây kéo tán dóc với cô, bây giờ ngay cả Thương Hồng cũng không để ý đến cô. Về đến nhà không phải đối mặt với bốn bức tường trống rỗng thì cũng là khuôn mặt lạnh tanh của người giúp việc.

Phòng lớn như vậy nhưng cô luôn cảm thấy mình không hòa vào bầu không khí kia, hoàn toàn xa lạ.

Lại một ngày nữa tới, cũng chỉ có ở chỗ này mới cho cô yên tĩnh.

Lật qua một trang, Thương Lam nghiêng qua chú ý tới người đàn ông giống trẻ con, ngay lập tức tròn mắt.

Khuôn mặt cậu con trai như được thợ thủ công giồi nhát điều khắc tinh tế tỉ mỉ, hoàn mỹ làm người ta ca ngợi, trong đầu không tự chủ hiện ra câu mới đọc trong sách: Long mi trong thanh tú, nhìn quang thật thần kỳ, tinh hoa êm dịu, ai gặp đều quên đi trần tục.(?)

Thiếu niên chỉ là lẳng lẳng ngồi ở nơi đó, yên tĩnh giống như người trong bức tranh đi ra, đơn giản thu hút hết ánh mắt của mọi người, bọn họ đứng đằng xa nhìn anh ta, nhưng lại không dám tới gần, chỉ sợ quấy rầy người trong bức tranh tuyệt diệu kia.

"Chúng ta từng nhìn thấy nhau?" Thương Lam chưa hoàn hồn, không tự chủ liền đem vấn đề trong lòng nói ra.

Tuy là anh ta rất xinh đẹp nhưng không ai đối xử với anh ta giống con gái, có lẽ là trên người anh ta sở hữu một loại nhuệ khí tự nhiên mà thành.

Nghe vậy, Ngụy Vô Lan cũng không ngẩng đầu lên thân nhiên nói:

"Những lời này hôm nay tôi nghe không dưới hai mươi một lần, tôi đối với gái xấu như cô không có hứng thú, dứt ngay."

Đây là giống như là xe xích lô công kích --

"..."

Không phải tính khí nóng nảy đã thay đổi nếu không cô sẽ nhảy dựng lên, có thể mười mấy năm trước Thương Lam sẽ làm như vậy nhưng trải qua năm tháng thử thách, cô cũng cũng không giống một cô gái đơn thuần như trước, hiện tại Thương Lam đã học được tính cách ngấm ngấm chịu đựng.

Thật ra thì cô cũng không có nguyên nhân gây tai họa, tính tình mềm yếu này thì chỉ có chết.

Cô mím môi vì bị từ chối mà xấu hổ đem ánh mắt dời về cuốn tiểu thuyết trong tay. Trong đầu không ngừng hiện lên ngũ quan xinh đẹp của thiếu niên, cô nghĩ, cô đã từng gặp anh ta ở đâu đó...

Đồng hồ treo trên vách tường tích tắc vang, sắc trời ngoài kia dần dần trở nên đen kịt.

Thương Lam khép sách lại chuẩn bị rời đi.

Nghe được động tĩnh, Ngụy Vô Lan nhin không được liếc mắt đứng dậy rời đi, Thương Lam cũng sững sốt theo.

Thật sự bọn họ đã từng gặp nhau ở nơi nào chưa?

Gió lạnh nhẹ xuyên thấu qua khe cửa thổi giấy trên bàn bay tán loạn, vài miếng giấy vụn cuốn vào gầm bàn, Ngụy Vô Lan nhìn bóng lưng của cô, trong chốc lát đã quên lấy lại.

Tim ở giữa đập mạnh và loạn nhịp, người con gái tinh lặng kia đẩy cửa đi ra ngoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có em chỉ hỏi tại sao Thương Hồng phải đối đầu với Thương Lam, vì sao ở kiếp trước biết quyền rũ để thượng anh rể của mình, thật ra có làm nên phía trước, Thương Hồng ở kiếp trước bị Cung Vân làm lớn cái bụng, sau đó Cung Vân lại chạy, vị hôn phu cùng chị của mình kết hôn rồi, sau đó sự nghiệp của Triển Mộ phát triển ngày càng lớn mạnh, nhìn xem vốn là chồng của mình lại ở cùng với chị, hơn nữa người đàn ông kia còn ưu tú như vậy, tâm lý khẳng định không thăng bằng... Ta cũng lười xài mấy vạn chữ đi miêu tả trong lòng của nàng, cứ như vậy đi... Lúc cần thiết đại gia có thể bắt đầu trí tưởng tượng của mình...A dù sao cũng là một nhân vật phụ đại gia cũng sẽ không tha, sau này có thể ta sẽ viết, cũng có thể sẽ không viết, ho khan, xem tâm tình đã!... Không chịu trách nhiệm tôn thương nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Ra khỏi cửa hàng sách nhỏ, Thương Lam từ từ đi dạo, tản bộ, ánh trăng nhu hòa chiếu in cái bóng của chính mình, kéo dài tinh tế nép vào ven đường.

Thương Lam lấy điện thoại di động ra, lúc đang định gọi cho tài xế thì một chiếc xe thể thao màu sáng bạc chiếu đèn vào cô.

Lặng lẽ nắm chặt túi sách của mình, cô lau bàn tay đầy mồ hôi lạnh, mấy ngày này cô đối với Triển Mộ tránh được thì tránh, vì tránh anh mà cũng không dám trở về Liên gia.

Cô cảm thấy từ lúc Triển Mộ xảy ra tai nạn xe đến nay, luôn luôn dành cho cô một loại áp lực bức người, luôn có thể ép cô tới không thở nổi, cái cảm giác trốn không thoát hít thở cũng không thông này làm cô không thích, cô cũng nhớ cô đã làm rõ ràng như vậy, Triển Mộ không có lý do nào không biết, nếu anh đã hiểu thì nên chú ý đến thân phận chủ động lảng tránh mới phải.

Nhưng anh không làm! Chẳng những anh không có tự giác lắng tránh, ngược lại càng ngày càng ép sát.

Cô thật sự không biết anh không hiểu thật hay giả vờ không hiểu, mỗi lần đi công tác đều gọi điện cho cô khiến cho cô không biết mình là nên trả lời hay là không nên trả lời, chỉ có thể chuyển sang chế độ rung, cứ mặc kệ như vậy.

Xe dừng ở bên cạnh cô, Triển Mộ hạ cửa kính xe xuống nói.

"Anh chờ em."

"Triển đại ca, em vừa - kêu tài xế rồi, không nên phiền phức." Thương Lam cố chấp đứng tại chỗ, cúi đầu xuống thấp nhìn chằm chằm mặt đất, cũng không nhìn anh.

"Gọi làm gì, không phải tài xế đến rồi hay sao." Giọng nói trầm thấp lượn bên tai, lời nói lạnh lùng ở giữa mang theo ý không thể từ chối: "Lên xe."

Nói thật, Triển Mộ bây giờ làm cô sợ.

Nhìn cô, trong lời nói của anh đều không phải hỏi, ngược lại lộ ra một loại mệnh lệnh lạnh lẽo, dường như cô là sở hữu của anh...

Cần môi thật chặt, cô có một loại ảo giác, dường như bọn họ trở về cuộc sống sinh hoạt trước kia, Triển Mộ đối với cô chỉ là những động tác ra lệnh. Ý nguyện của cô anh chưa từng suy nghĩ trong lòng.

Có thể cô cần phải nói cho anh biết, sau này anh sẽ là em rể của cô, anh không có lý do gì để tỏ thái độ này sống chung với cô.

Thương Lam vòng qua đầu xe, lúc định mở cửa sau xe, giọng nói Triển Mộ lãnh lùng vang lên:

"Tiểu Lam, anh không phải tài xế của nhà em."

"Em không có ý này." Nâng tay lên dừng một chút, lại để xuống.

Triển Mộ ngay cả lông mày cũng không động, chỉ là lẳng lặng nhìn cô, khí thế bức người đã chặn đầu dè ép không cho cô cãi lại.

Thương Lam đánh không lại ánh mắt lạnh như băng của anh, bất kể vẫn là mang theo lý do trong lòng, cô đều không phải là đối thủ của anh.

Xe chậm rãi chạy trên đường lớn, trong xe yên tĩnh có thể khiến người ta hít thở không thông.

Triển Mộ trầm mặc cầm tay lái, thỉnh thoảng nhìn về phía Thương Lam bên này, không biết trong lòng anh đang có ý gì, Thương Lam bị anh nhìn đến lông mày trên người dựng đứng, cả người như đứng ngồi trong đồng lửa.

Bọn họ ai cũng không cố gắng đánh vỡ cảnh tượng yên lặng này, Triển Mộ thì không muốn mà Thương Lam thì không dám.

Ngay cả Thương Lam không biết lái xe cũng biết con đường này không phải hướng trở về Thương gia. Cô sửng sốt, ngay lập tức cực kỳ sợ hãi.

"Triển đại ca, không phải chúng ta về nhà sao?"

"Ừ." Triển Mộ đem tay lái quặt về phía bên phải, thẳng tắp lái hướng ngược lại với Thương gia: "Anh chưa ăn cơm, em ăn cùng anh." Trong giọng nói tràn ngập chắc chắn, không muốn trao đổi bất kỳ cái gì.

"..."

Xe dừng lại ở cửa nhà hàng, Triển Mộ tắt máy đi xuống xe trước.

Thấy thế, Thương Lam đưa tay cởi dây an toàn, cũng không biết cái này xảy ra vấn đề gì, dây an toàn không tháo ra được.

Lúc này Triển Mộ đã vòng qua đầu xe, giúp cô mở cửa.

"Không tháo được?"

Thương Lam giương mắt nhìn anh, nhẹ nhàng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Ngon đèn ở cửa chính nhà hàng chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, ngũ quan xinh xắn hơi nhúu lại, thân thể nhỏ nhắn yếu ớt tựa ở trong xe, ánh mắt sắc bén của Triển Mộ dừng trên người cô, cổ họng căng thẳng, anh nổi lên phản ứng.

Trong nháy mắt, anh muốn đóng cửa xe lại, ngăn cách với thế giới bên ngoài, anh muốn đem cô áp vào trong xe, hung hăng chà đạp, chiếm đoạt.

Mỗi ngày anh đều nghĩ đến loại chuyện này, đã nhiều năm như vậy, cô có biết anh nghĩ muốn cô đến toàn thân đều đau đớn, anh muốn ôm cô thật chặt, tiến nhập vào thân thể của anh, cảm thụ căng mịn của cô, ấm áp của cô, cũng chỉ có trong khoảnh khắc đó anh mới cảm thấy chính mình vẫn còn sống.

May mắn anh còn có lý trí, anh còn biết cô bé trước mắt vẫn chưa 18 tuổi (em chưa 18 =.), cô cũng còn chưa phải vợ của anh.

Quá sớm, quá sớm, mọi thứ đều còn quá sớm.

Thương Lam cúi đầu cuối cùng cũng tháo được dây an toàn, không khỏi thở ra một hơi, lúc ngẩng đầu thì nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Triển Mộ, cô ngẩn người, lúc này mới phát hiện, bây giờ bọn họ đang dựa vào rất gần, rất gần.

Thậm chí cô còn ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh.

"Triển đại ca...Anh không phải muốn ăn cơm sao?"

Lúc này Triển Mộ nghiêng thân thể về, một cánh tay khoát lên trên ghế dựa, đem cả người cô giam giữ ở phạm vi thể lực của anh.

Khuôn mặt Thương Lam không được tự nhiên, ngày hôm nay cô mặc váy cổ áo hơi lớn, Triển Mộ có thể dễ dàng nhìn thấy xương quai xanh dưới áo.

Cổ họng lại là căng thẳng, hơi thở Triển Mộ nóng rực phun trên da thịt trắng nõn của cô, kích thích nổi da gà, anh mặt lạnh kiêu kiêu chế dục vọng sắp phá kén mà ra - nhìn, sau đó lùi lại mấy bước, chừa ra một khe hở..

"Đi thôi."

Triển Mộ trong miệng nói muốn cô cùng ăn, có thể nhìn vẻ suy yếu của cô ăn.

Một con tôm bóc vỏ bỏ vào trong bát của cô, dường như anh đặc biệt thích nhìn cô ăn, ăn một bữa cơm mà đồ ăn trong bát của anh không di chuyển, ngược lại thì gấp cho cô ăn không ít.

"Em quá gầy, ăn nhiều một chút."

Thương Lam ợ một cái, nghiêm chỉnh thì một bàn toàn tôm đều vào trong bụng của cô.

"Triển đại ca, sao anh không ăn."

Lẽ nào chỉ nhìn cô ăn là anh có thể no rồi?

Triển Mộ cứng cỏi cười không trả lời, tiếng đàn du dương vang lên, trong phòng ăn đều là từng đôi từng đôi tình nhân, Thương Lam nuốt thịt trong miệng xuống, luôn cảm thấy bầu không khí có chút lạ.

"Tiểu Lam, gần đây việc học rất nặng sao." Triển Mộ nhàn nhạt hỏi.

"Vâng, cuộc thi sắp đến." Thương Lam cụp thấp mắt xuống không nhìn anh, dĩ nhiên cô nghe được ý tứ của anh.

"Nghe Thương Bá nói, em định ra nước ngoài du học?" Triển Mộ không để ý liếc mắt nhìn cô. Nhìn cô gái kinh ngạc khẽ nhếch miệng có mùi đàn hương, anh tiếp tục nói:

"Ở nước ngoài sinh hoạt không phải chuyện dễ dàng, hơn nữa em là một cô gái, xảy ra chuyện gì không chăm sóc kịp cũng không tiện."

"..."

"Đất nước cũng có rất nhiều đại học xuất sắc, em càng có thể có nhiều lựa chọn tốt hơn, vì sao nhất định phải xuất ngoại? Hay là... Em có ý tưởng gì khác." Anh cười không đến đáy mắt.

Việc này cô chỉ cùng Thương Trung Tín nói qua một lần, không nghĩ tới Triển Mộ lại biết nhanh như vậy.

Thương Lam uống một chút nước trái cây, trầm ngâm trong chốc lát, trả lời.

"Đất nước có nhiều đại học rất tốt, em dự định ra nước ngoài học thêm kiến thức, cũng không thể cả đời đều ở một chỗ, làm éch ngồi đấy giềng được..."

Giấu ở dưới lớp kính là đôi mắt hơi hơi nheo lại, anh giận đến tái mặt, dò xét cẩn thận cô gái trước mặt.

Trong trí nhớ thì cô gái trẻ vẫn là cô gái trẻ, lông mày tinh tế, mắt to tròn, nhu thuận rất hợp lòng người.

"..."

Triển Mộ thu lại tàn khóc trong mắt, tâm tư quay đi quay lại trăm ngàn lần.

Anh tưởng rằng không cần phải làm gì, chỉ cần giữ nguyên từng bước đi của kiếp trước, cô sẽ là của anh, lại không nghĩ rằng chim hoàng yến vẫn nhu thuận nghe lời, cũng có lúc mở cánh bay lượn.

Ánh mắt Triển Mộ dò xét cô từ đầu đến cuối, anh nhìn cô bất an co bả vai lên, cắn môi, thậm chí trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, anh biết cô đang rất khẩn trương, sợ hãi.

Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, là anh, hay là cô?

Tiếng đàn du dương, hai người yên lặng ăn cơm, nhìn nhau không nói gì, dường như tất cả vẫn cũng không thay đổi, lại thích giống như cũng muốn thay đổi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (' ▽ ') Thế đó, văn này nữ chính rất yếu rất yếu rất yếu như giọt nước vậy, ai muốn xem nữ cường thì nên thận trọng, văn của ta chính là nam cường, nam cường!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Sau khi ăn xong, bắt chọt bên ngoài nhà hàng bắt đầu mưa nhỏ, ban đêm vốn là râm mát, lúc này gió lạnh bí hiểm mang theo mưa phùn hắt vào người, lạnh lẽo không khỏi tập kích trên lưng, Thương Lam đứng ở cửa, ôm lấy cánh tay của mình nhìn không được rừng mình một cái.

Áo khoác tây trang thật dày khoác trên vai, Triển Mộ thân mật vén mấy sợi tóc rối ra sau tai cô nói.

"Anh đi lấy xe."

Dứt lời, người đã vọt vào trong mưa.

Áo khoác trên người mang theo nhiệt độ và mùi của anh, ấm áp đuổi đi mùa đông giá lạnh.

Thẳng đến lúc xe thể thao màu xám bạc dừng ở cửa chính nhà hàng, toàn bộ quá trình Triển Mộ đều biểu hiện rất sẵn sàng, thân sĩ.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú như được gọt đẽo, Thương Lam chỉ nhớ tới lúc anh nắm đầu vai của cô, quá trình dùng áo khoác choàng lên người cô rồi ôm lên xe như châu như bảo mà che chở, động tác cẩn thận giống như cô là một thứ đồ dễ vỡ vậy, trong lòng không khỏi khẽ rung động.

Anh đối xử với người phụ nữ bên ngoài có phải hay không cũng tốt như vậy?

Nghĩ vậy, Thương Lam không khỏi nhớ lại trước kia, bọn họ đều là người không hợp, thường thường sống chung với nhau đều là vấn đề của Triển Mộ, một mệnh lệnh, một trả lời, một động tác.

Mười mấy năm qua, đều không ngoại lệ.

Tính tình bản thân cô liền nặng nề, không giống Thương Hồng hoạt bát rộng rãi, với ai cũng có thể xúm lại nói chuyện câu trước câu sau, trước đây cô rất hâm mộ Thương Hồng có thể nói vài ba câu liền đem Triển Mộ cười ra miệng, trái lại chính cô ta, loại chuyện trẻ con đùa giỡn đều trở thành chuyện vớ vẩn.

Điện thoại di động Thương Lam vang lên rất lâu nhưng cô vẫn chưa trả lời, do dự nhìn Triển Mộ bên cạnh, bàn tay có xương lớn vẫn vững vàng cầm tay lái như cũ, anh bình tĩnh nhìn chằm chằm giao thông trên đường.

Tay cầm điện thoại di động nắm thật chặt, không phải cô không muốn trả lời, mà là không dám.

Dãy số màu trắng hiện trên màn hình là của Lam Trí.

Lúc đầu trong lòng cô đã nghĩ mình và Triển Mộ sẽ triệt để không dây dưa, về sau nam kết hôn nữ gả chồng mỗi bên đều không liên quan, cho nên anh muốn trả lời điện thoại của ai, muốn nói yêu thương với ai anh cũng không can thiệp được.

Có thể bởi vì quan hệ kiếp trước, trong lòng vẫn luôn có một vương mặc, cô nhớ mang máng cuộc sống sau hôn nhân với Triển Mộ.

Dùng lại lời nói của cô thì Triển Mộ chính là chỉ quan quyền đốt lửa, ông chủ không cho dân chúng thấp đèn, ở bên ngoài chính mình liên tục làm tin bên lề, bên trái bên phải cũng không cho cô liếc mắt nhìn người đàn ông khác.

Có một lần, ở trên đường cô đụng phải bạn đại học, một vị học trưởng rất chiều cô, thật sự không tiện từ chối ý tốt của người ta nên cùng anh ta ăn một bữa cơm, tiện thể nhớ lại khoảng thời gian lúc trước...

Ai nghĩ đến lại bị đội săn ảnh chụp được, hôm sau các trang báo chí lớn đều in hình cô và vị học trưởng kia thân mật, cái tiêu đề rất lớn, bên ngoài nói bọn họ mật cùng lòng bất hòa, phía sau cánh cửa đóng kín mệnh ai người đó chơi.

Nói là chụp thân mật, thật ra thì cũng là nhân cơ hội chụp lên.

Thương Lam lặng lẽ bỏ áo khoác của anh ra, bài xích đẩy cửa chỗ ngồi phía sau xe.

Triển Mộ là một người thông minh như vậy chẳng lẽ anh không biết nhưng anh vẫn làm.

Đêm đó đối với cô mà nói là một cơn ác mộng.

Nghe nói đàn ông đều thích lên giường với phụ nữ đã từng học qua khiêu vũ, bởi vì thân thể của các cô có độ mềm dẻo tốt, có thể làm được các loại tư thế...

Cô chưa từng học qua khiêu vũ, nhưng đêm đó bị Triển Mộ ép thành các loại tư thế, phòng khách, phòng bếp, phòng tắm, hành lang, đau nhức, ngay từ đầu cô im lặng không nói một lời nhưng đến cuối cùng vẫn phải đau khổ cầu xin, rên rỉ trong miệng đều là lời anh thích nghe, cơ thể cố gắng hết sức để phối hợp, chỉ vì muốn có thể kết thúc sớm chuyện này, cho dù cô khóc đến cổ họng không nói được nhưng anh vẫn không buông tha cho cô.

"Sao không trả lời?"

Tim ở giữa đập mạnh và loạn nhịp, giọng nói Triển Mộ vang lên thật thấp.

Thương Lam xoay người nhìn anh, không nhìn ra rung động hay tâm tình gì trong mắt, có thể cô đã lo lắng quá nhiều, rất nhanh Triển Mộ và Thương Hồng sẽ đính hôn, nào còn có rãnh quản chuyện bên ngoài của cô — chuyện tình cảm.

Nghĩ vậy, cô sáng tỏ thông suốt, đều tại cô, gần đây không tự chủ được đem kiếp trước của Triển Mộ và kiếp này của Triển Mộ lẫn lộn nhau, phải biết rằng, anh đã không còn là anh trước kia.

Thương Lam nhận điện thoại ngay bên cạnh Triển Mộ, còn chưa lên tiếng, Lam Trí ở đầu bên kia vội vàng nói.

"Đi đâu, sao không nghe điện thoại?"

"Tôi không nghe thấy tiếng chuông." Thương Lam tựa đầu chuyển tới ngoài cửa sổ.

"Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Đầu kia dừng lại một lúc, truyền đến giọng nói thâm trầm của Lam Trí.

"Cô ở đâu?"

Người này chỉ được một lúc yên tĩnh, tại sao lại bắt đầu chăm chỉ tra hỏi rồi.

Nghe giọng anh ta có điều chất vấn, Thương Lam hơi mất hứng, nhưng vẫn là đành hoàng khai thật.

"Trên đường về nhà."

"Với ai?"

"..." Trùng mắt, anh ta ở phòng tra hỏi tội phạm sao?

"Rốt cuộc cô đang đi với thằng nào bên ngoài?" Trong lời nói Lam Trí ẩn dấu tức giận, giọng nói trở nên ác liệt.

"..."

Không đợi được Thương Lam trả lời, bên tai truyền đến tiếng nghiến răng nghiến lợi của Lam Trí.

"Đêm nay Hồ Tử sẽ gặp cô... Thằng kia là ai?"

"Anh cho người theo dõi tôi?" Thương Lam mất hứng giọng nói cao vút.

Một trận trầm mặc, sau đó là Lam Trí không đề ý nói với giọng tràn đầy khí thế.

"Cô còn lý luận? Sau lưng tôi quyền rũ đàn ông, còn không cho lão tử biết, đó là thái độ gì của cô, tôi làm sao để nhìn người khác."

Cái này chính là một tiếng sấm rền, đừng nói Thương Lam, ngay cả Triển Mộ ngồi bên cạnh cũng nghe thấy rõ ràng.

"Cô chờ tôi, ngày mai lão tử sẽ bay trở về, dám cho tôi đội nón xanh, cô không muốn sống à..."

Rất sợ anh ta nói mấy lời lộn xộn, Thương Lam nhin xuống áo lão trong đáy lòng, thả mềm ngữ điệu giải thích với anh ta.

"Anh nói bậy bạ gì đó, đó là anh trai của tôi."

"Anh trai?" Lam Trí rõ ràng mềm cũng không được mà cứng cũng không xong.

"Lúc nào mà cô có thêm một anh trai, sao tôi không biết?"

Thương Lam bị anh ta chặn một câu cũng không nói được, chỉ có thể giương mắt nhìn điện thoại di động, Lam Trí chính là như vậy, chỉ cần nhận định của anh ta, chính là nguyên biện cũng có thể lật.

"Tại sao không nói chuyện, chột dạ?"

"Tôi không lừa anh, người đó thật sự là anh trai của tôi." Thương Lam bắt đầu nói lấy, thế nhưng động tác của cô càng hạ thấp, Lam Trí đầu dây bên kia không lý lẽ buông tha cho cô.

"Thối lắm, từ lúc nào cha người sinh một thằng con trai, sao tôi không biết, đừng tưởng cô lừa tôi, cô chờ tôi, tôi..."

"Đừng."

Lam Trí chưa kịp nói câu kế tiếp thì điện thoại của Thương Lam đã bị Triển Mộ giật lại, trực tiếp ấn nút tắt máy.

Tiếng chuông dễ nghe lượn quanh tai, Thương Lam nhìn lòng bàn tay trống rỗng, trong lòng có cảm giác khó chịu, liếc mắt nhìn mặt Triển Mộ thâm trầm, vừa muốn nói câu oán giận lại nuốt xuống.

Tuy là cô gọi anh là anh trai vài chục năm, thế nhưng...Anh cũng nên tôn trọng người khác! Đây là điện thoại của cô, làm sao anh nói tắt liền tắt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

"Triển đại ca... Đó là điện thoại của em..."

Triển Mộ tay cầm lái nổi đầy gân xanh, khuôn mặt nghiêm túc dọa người, Thương Lam biết, đây là dấu hiệu anh nổi giận.

Anh không có ý định trả lại điện thoại cho cô, vẫn như cũ vững vàng lái xe, Thương Lam không đoán ra ý tứ của anh, lại không dám tùy tiện đụng vào râu cọp, chỉ có thể bình tĩnh ngồi, ánh mắt do dự không chắc.

Trầm mặc giống như trôi qua một thế kỷ dài, cuối cùng Triển Mộ cũng mở miệng hỏi:

"Em và Lam nhị thiếu gia rất thân?"

"Chúng em là bạn học." Thương Lam hơi nhíu lông mày, có chút không vui khi nghe giọng chất vấn của anh.

Ánh mắt nhìn đến hoa tai đeo trên tai cô, Triển Mộ lơ đãng nói.

"Các em qua lại?"

Sau khi nghe xong, Thương Lam ngẩn người, rũ xuống tầm mắt trầm ngâm trong chốc lát, lời nói đến miệng, cô khẽ gạt đầu.

Không phủ nhận, cũng không thừa nhận, cứ như vậy mập mờ không rõ cho qua chuyện.

Trong lòng cô tính toán, khiến cho Triển Mộ hiểu lầm cô và Lam Trí hẹn hò cũng tốt, như vậy anh cũng không dùng loại thái độ không rõ ràng này đối xử với cô, cũng hoàn toàn chặt đứt chút tình cảm này.

Dù sao ý chí của cô cũng không đủ kiên định, thật sợ khi đối mặt với tình cảm dịu dàng của Triển Mộ, lúc ôn nhu săn sóc, cô biết cô sẽ không cầm mình tiếp tục lao vào đó, trở về đường xưa lối cũ.

"-- Két --" Tiếng thắng xe chói tai cắt ngang màn đêm tĩnh mịch, xe dừng ở trước cửa Thương gia.

Lúc nhìn thấy cánh cửa nhà kia, Thương Lam như được ban đại ân rất lớn thở một hơi thả lỏng.

"Triển đại ca, em đến rồi, cảm ơn bữa cơm của anh, hẹn gặp lại." Thương Lam nở nụ cười nhạt nhòa, tự tay sờ lên cửa xe. Sau đó như là nhớ tới điều gì, quay đầu lại nói: "Anh... Có thể trả lại điện thoại di động cho em?"

"Gần đây công ty nghiên cứu ra mấy phần mềm (software), anh nghĩ em sẽ thích." Triển Mộ nghiêng mặt sang, ôn hòa nhìn cô.

"Anh về lắp đặt, hai ngày nữa trả lại cho em có được không?"

"Không tốt." Thương Lam cả kinh, vội vàng trả lời: "Em... Ý của em là, em không cần phần mềm (software) gì đó, như bây giờ là tốt rồi..."

Ăn một hố, khôn ngoan nhìn xa trông rộng, thứ gì của Triển Mộ cho cô sẽ không nhận.

"Không phải em muốn học tốt tiếng Anh sao? mấy phần mềm (software) có thể giúp em nhanh chóng nắm vững ngữ pháp hơn." Triển Mộ trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nghiêng người sang, tiến lại gần Thương Lam.

Một tay cầm bả vai của cô, một tay vỗ vỗ gò má của cô, anh ở gần môi cô thì thầm: "Tiểu Lam ngoan, ngày mai anh sẽ trả lại cho em?"

Không khí bên trong xe đang giảm, cơ thể trắng kiện của Triển Mộ che kín, vầng vàng giam giữ cô ở trong xe, anh nhẹ nhàng nắm cằm của cô, ngón tay cái mập mờ ma sát làn da trắng nõn non nớt, hơi thở nóng rực phun trên da mặt, trên cổ của cô.

Bên trong xe cũng không mở hệ thống sưởi, nhưng anh lại cảm thấy toàn thân khô nóng, cổ họng căng thẳng, ánh mắt anh sáng như đuốc nhìn đôi môi hồng hồng của cô, nhìn không được khe liếm khoe môi, khô miệng khô lưỡi.

Dưới ánh mắt lửa nóng của anh, Thương Lam nhìn không được co bả vai lên, trái tim nhảy thình thịch.

"Có người nào nói cho em biết, môi của em rất đẹp." Ngón trỏ chạm vào môi màu hồng nhạt của cô, nhẹ nhàng ma sát, cử chỉ ngôn ngữ vô cùng khiêu khích.

Thương Lam sùng sốt, nhìn vẻ đẹp anh tuấn gần ngay trước mắt, vô ý nhớ đến hình ảnh trên giường giữa Thương Hồng và Triển Mộ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lúc đầu dần trở nên trắng bệch.

Trong khoảnh khắc, bởi vì cô mà anh làm như vậy.

Không ép được lửa giận hùng hực bốc lên.

Anh là có ý gì, lẽ nào ngay từ đầu anh đã có ý định tiếp nhận cả hai chị em cô?

Nghĩ đến chỗ này, vành mắt Thương Lam đỏ lên, tay vô ý quơ ra ngoài.

"Chát!"

Tiếng động thanh thúy vang lên trong màn đêm yên tĩnh, mà Triển Mộ có nằm mơ cũng không nghĩ đến cô bé luôn nhu thuận nghe lời này lại tát anh một cái, anh không phòng bị liền bị tát.

Thương Lam tát Triển Mộ một cái cười yếu ớt, với anh cô không có nhiều kiên trì.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: づ(_ _)づ tạp văn, cả đêm việc nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Một cái tát vừa rồi dường như đã tiêu hao hết sức lực của cô, cô đề xuống ủy khuất trong lòng, thở hổn hển trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

"Triển đại ca, em coi anh như anh trai, anh đối xử với em như vậy, là muốn để cho em ở đâu còn Thương Hồng ở đâu!"

Cô vừa nói vừa rơi nước mắt, giọt nước mắt lớn trong suốt rơi lên cánh tay của anh.

Đời trước ầy khuất vẫn giấu ở trong lòng rất tốt, sâu không thấy đáy, người khác nhìn không hiểu cũng không thấy, mà mùi vị trong đó chỉ cô mới hiểu, cô cũng không phải là một người thù dai, chuyện qua rồi thì sẽ cho qua.

Cô sẽ không đi oán giận, càng sẽ không đi trả thù, cô thầm nghĩ về một cuộc sống tốt đẹp trong tương lai, cô có thể nhường đường nhưng lại đòi lấy được gì? Là Triền Mộ được đăng chân lại lần đăng đầu! Từng bước ép sát!

Nước mắt của phụ nữ là thứ vũ khí tốt nhất đối phó với đàn ông, đối với thuyết pháp này, trước kia Triền Mộ không tin, bây giờ thì không thể không tin, nhìn những giọt nước mắt trên cánh tay, rất nóng, rất nóng, nơi đáy lòng mềm mại nhất bị đâm trúng, anh không thể chịu được lấy tay che lên lồng ngực của mình, rất đau đớn.

Trong ánh mắt lo lắng dần dần lùi bước, Triền Mộ yêu thương xoa mặt của cô, bị một cái tát này làm tức giận nhưng ngay lập tức lại tiêu tan đi không ít.

"Tin tưởng anh, lần này không có Thương Hồng, lại càng không có người khác, chỉ có em." Anh khàn giọng nói nhỏ bên tai cô. Giọng nói đục ngầu, trong đó cất giấu quá nhiều tình cảm.

Anh đã sai một lần, đã đau đớn một lần, đã hối hận một lần... Triền Mộ ôm cô thật chặt, xoay mặt cô lại, vội vàng tìm được môi của cô phủ lên.

Anh càng hôn càng sâu, nuốt lấy lưỡi của cô, nước mắt của cô, thật sự muốn chiếm đoạt cả người cô.

Được rồi được rồi! Anh sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai.

"Úm... Úm..." Đột nhiên bị Triền Mộ hôn làm cô quên cả khóc, Thương Lam mềm nhũn đẩy cánh tay anh, phía sau lưng đập vào chốt cửa xe, đau khiến cô lập tức cau mày.

"Không được... Không được... Buông..."

Triền Mộ quán quýt lấy đầu lưỡi của cô, một tay tựa lên ghế. Cơ thể cao lớn đem cô vây hãm ở dưới thân, nụ hôn của anh dần dần trượt xuống, từ đôi môi đỏ thắm đến cằm cô trắng nõn, người dưới thân càng cầu xin, anh lại không giữ được kiên cường.

Thương Lam rúc ở bả vai không ngừng run rẩy, áo lông thật dày bị anh vén lên, một bàn tay lớn thon dài duỗi vào trong, càn rỡ đặt lên hai ngọn núi nhỏ của cô, không ngừng vuốt ve, xoa nắn.

"Tiểu Lam, cho anh." Triền Mộ cắn lỗ tai của cô, giọng nói thô ráp.

Thương Lam bị thương từ chối.

Cô không cho rằng anh có ý định hỏi cô, cho dù cô không đồng ý thì tay anh cũng không dừng lại động tác.

Giọng Thương Lam nghẹn ngào, bài xích trốn thoát chỗ anh hôn, đau khổ cầu xin.

"Triền đại ca... Em còn nhỏ, anh hãy bỏ qua cho em đi..."

Lưng dính trên cửa xe thật chặt, cô dùng sức đẩy anh ra ngoài, cúi đầu khẽ nức.

"... Em vẫn chưa trưởng thành... Cầu xin anh..."

Dưới gương mặt đang khóc của người con gái, ngũ quan non nớt nhăn lại, trên mặt viết đầy ý không cam chịu, cô không muốn!

Dừng lại động tác dưới tay, Triền Mộ hô hấp càng ngày càng dày đặc, mắt anh đỏ ngầu nhìn cô, đang cố gắng tìm về lý trí đã đánh mất.

Đến khi lý trí trở lại, đầu óc bắt đầu nhớ lại chuyện rõ ràng lúc này, bây giờ Triền Mộ mới bừng tỉnh, anh dừng lại động tác dưới tay, thở hổn hển nặng nề, liều mạng ức chế phía dưới- thứ trong cơ thể cũng muốn bắn nhanh ra ngoài.

Thở một hơi ra, anh sửa lại quần áo xộc xệch cho cô.

Nhìn anh đã làm gì, thiếu chút nữa là anh đã cưỡng ép cô rồi.

Cô gái nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, gương mặt tái nhợt đầy phòng bị trốn trong góc nhìn anh, cô quá gầy, cơ thể mảnh khảnh, nếu như anh muốn, anh có thể dễ dàng bề gãy.

Trong mắt dấy sóng lên ý lùi bước, anh thương tiếc nhìn cô.

Làm sao anh lại không biết, cô còn nhỏ, cơ thể còn chưa nảy nở, nhưng anh vẫn nhìn không được muốn.

Anh càn rỡ làm cô sợ hãi, chỉ thấy cô bài xích cuộn mình, né tránh bàn tay vươn ra của anh, trên khuôn mặt đều là nước mắt chưa khô.

"Là anh quá sốt ruột."

Thương Lam tức giận đẩy cánh tay xoa gò má của mình, khàn giọng lấy tiếng, nói.

"Mở cửa xe." Cửa xe sớm đã bị khóa lại, cô không thể mở ra được.

"Em phải về nhà!" Giọng nói của cô không lớn, mang theo tiếng khóc nức nở.

Gió lạnh thổi vù vù quét qua hai hàng cây bên đường xào xạc, đồng thời cái bóng đen như mực bao trùm vào trong xe, in ở trên người, không gian thu hẹp chỉ còn tiếng hít thở nồng đậm của Triển Mộ và cơ thể cao lớn của anh.

Thương Lam ôm cơ thể mình, hai mắt cảnh giác đánh giá anh, cô càng ngày càng không hiểu ý tứ của Triển Mộ, anh làm cảm khiến trái tim cô đập càng nhanh, bá đạo của anh làm cô sợ, cô không hiểu... Cuối cùng anh muốn gì.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ~~~~(>_<)~~~~ ho khan, ta viết mà tim đập rộn lên, ai u, vẫn là thích Triển đại ca nhất. Ta là quái vật quái vật~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

"Cách xa Lam Trí một chút." Anh giờ tay, đem tóc của cô vén ra sau tai.

Cái gì anh cũng có thể nhẫn nhịn, duy nhất chỉ có một chuyện này, anh không cho phép đồ vật cá nhân của mình bị người khác mơ ước đến, bản thân Thương Lam là của anh, trước kia, hay là hiện tại, tương lai cũng sẽ không ngoại lệ.

Thương Lam trầm mặc, có chút bài xích ôn nhu của anh, cô mang ủy khuất, chống cự, nhưng lại không dám bộc phát trước mặt Triển Mộ.

Cô hiểu rõ con người của Triển Mộ, anh có tính độc chiếm rất mạnh, cho dù đối với người hay chuyện gì, ràng buộc đạo đức đối với anh cũng chỉ như giấy vụn, chọc đến thì không gì anh không làm.

Nếu như thật sự Triển Mộ muốn có chấp, liệu cô có thoát?

Thương Lam rùng mình một cái, lập tức liều mạng gạt đầu đồng ý, miễn cưỡng cũng tốt, thế nào cũng tốt, muốn chống lại cũng phải rồi đi trước phạm vi thể lực của anh, cùng anh lấy đá chọi đá, chịu thiệt chỉ có cô.

"Em gạt đầu là có ý gì?" Triển Mộ nào có tốt như vậy bắt chuyện, nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nghiêng người sang nhìn thẳng cô.

Ánh mắt Thương Lam do dự không biết, nhìn ngó xung quanh nhưng cũng không chịu nhìn anh, đối với loại tình thần sa sút như cô cũng không chống lại được Triển Mộ.

"Anh chờ đáp án của em."

"..."Ánh mắt rơi vào môi thật mỏng của anh, nghe nói đàn ông môi mỏng như vậy đều là loại bạc tình bạc nghĩa... Xem bói thật đúng.

"Em... Sau này em sẽ không chủ động đi gặp anh ta..." Trong lời nói còn có một tầng ý tứ khác, nếu như Lam Trí chủ động tới tìm cô, cô cũng không còn cách nào khác, Thương Lam rũ mắt xuống, cô phải tìm cho mình đường lui.

Môi mỏng khẽ nhấp, đương nhiên anh nghe ra được ý trong lời nói của cô, nhưng cũng không làm khó dễ nhiều, tay đang cầm gò má cô dần dần trượt xuống cổ.

Triển Mộ lưu loát cõng vòng ngọc thạch trên cổ của cô xuống, cầm trong tay.

"Không phải của em." Thương Lam cả kinh, vừa muốn đoạt lại, nhưng khi nhìn đến đôi mắt đầy sắc bén của anh lại để tay xuống.

"Khối ngọc này đối với Lam Trí rất quan trọng, anh không thể vứt."

"Các em không cần phải gặp nhau nữa." Triển Mộ nhìn cô giận mà không dám nói có chút buồn cười: "Anh thay em trả lại anh ta."

Tự bỏ vào túi của mình, không muốn trao đổi thêm điều gì.

Đối mặt với động tác gọn gàng sạch sẽ của anh, Thương Lam chỉ cảm thấy bó tay toàn tập, cô chính là dùng bắp đùi nghĩ cũng biết sau khi Triển Mộ trả

lại miếng ngọc này cho anh ta, sẽ có phản ứng gì.

Phía ngoài gió âm u thổi qua giống như tâm tình bây giờ của cô.

Bắt đầu sau đó, Thương Lam tránh được Triển Mộ thì sẽ tránh, cô bắt đầu thân thiết với Thương Hồng, thân thiết với nhũ mẫu, thậm chí thay đổi tính tình xấu hổ thường ngày, tích cực đi kết giao bạn bè, nói chung, cho dù là đến trường hoặc là tan học cũng sẽ không lạc đàn lạc loài,

Ngay cả mấy lần Triển Mộ đến Thương gia làm khách, cô toàn giam mình ở trong phòng, trong miệng la hét nhiều loại bài tập, sống chết cũng không chịu mở cửa cho anh vào.

Cô biết, chỉ cần Thương Trung Tín còn sống, Triển Mộ sẽ không mạo hiểm cứng rắn đối với cô, cho nên bây giờ Thương gia là nơi ẩn trốn tốt nhất của cô.

Thương Lam một đường lạc quan, một đường bi quan, cô suy đoán lạc quan, chỉ là nhất thời Triển Mộ hiếu kỳ, tâm tìm kiếm cái mới lạ, thời gian lâu dài, khi anh phát hiện thật ra mình không có hứng thú với phụ nữ trầm lặng, tình cảm gì, yêu gì cũng biến mất thành mây khói, sau đó đem tất cả mọi chuyện trở về quỹ đạo ban đầu.

Mà ở một phương diện khác, cô bi quan chính là tình trạng của Thương Trung Tín, khoảng thời gian Thương Trung Tín mắc bệnh ung thư chỉ còn kéo dài hơn năm năm nữa, nếu như Thương Trung Tín chết, tất cả Thương thị sẽ rơi vào trong tay của Triển Mộ, đến lúc đó chính cô sẽ thế nào... Cô cũng không dám tưởng tượng.

Sự tình xảy ra năm đó cô cũng không nhớ rõ ràng, tuy là cuối cùng Trần Lệ đi tự thú rồi, có thể chi tiết trong đó cô không hiểu rõ, một người phụ nữ nhỏ bé như Trần Lệ làm cách nào bỏ thuốc khiến cho tế bào ung thư biến hóa nhanh như vậy, dù sao hằng năm Thương Trung Tín đều đi kiểm tra sức khỏe. Chẳng lẽ bác sĩ có vấn đề nên xét nghiệm không ra.

Việc này cô vẫn không thể ngăn chặn, nếu quả thật là Trần Lệ làm, cô ta làm người bên gối của Thương Trung Tín lúc nào cũng có thể ra tay, cô có thể làm cái gì, chẳng lẽ chạy đến trước mặt Thương Trung Tín tố cáo cô ta?

Thứ nhất cô không có chứng cứ gì để giải thích, thứ hai, nếu không phải Trần Lệ làm mà là bên trong có ẩn tình thì sao? Cô nháo trò như thế, trước mắt không nói đến Thương Trung Tín có tin lời cô hay không thì Trần Lệ cũng không có kết cục tốt đẹp.

Sau đó không phải cô đã giết nhầm người lương thiện rồi sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cảm ơn nhóm trẻ con bá vương, 3JJ lão quái, hôm nay mới phát hiện sự im lặng của nhóm trẻ con bá vương kia, 3JJ ôm nằng hòn mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Cuối tháng là lúc hai chị em cô và Thương Trung Tín vào thăm Thương Trung trong tù, Thương Lam lảng lảng đi phía sau Thương Trung Tín, xuyên qua cửa thủy tinh có thể thấy mặt Thương Trung hao gầy.

Cuộc sống mấy tháng trong lao tù khiến cả người lẫn bên trong ông ta gầy đi nhiều, nhìn thấy anh trai, sẽ không giống từ trước đây khóc rống rống, xin phải rời khỏi, ngược lại trên mặt mang nét cười bạc bẽo, lời nói cử chỉ giống như xa cách mấy phần.

Là dạng hoàn cảnh gì mà có thể khiến cho một người vốn cao ngạo trở nên bất thường, người có cử chỉ thô tục chợt trở nên trầm mặc.

Trong lòng Thương Trung Tín đối với người em trai này đầy áy náy, ngôn ngữ mềm mỏng khuyên bảo, dùng số tiền rất lớn để khơi thông quan hệ, chỉ vì muốn em trai duy nhất trong tù sống cuộc sống dễ chịu một chút.

Từ trong trại giam đi ra mặt trời đã lặn ở phía tây, Thương Trung Tín trầm tư một lúc, quay đầu hỏi.

"Tiểu Hồng, gần đây Triển đại ca có nói cho con biết cái gì không?"

Khuôn mặt Thương Hồng hoang mang.

"Triển đại ca không nói gì với con." Cô ta cúi đầu nhìn mũi chân của mình, cũng đã rất lâu cô không chủ động liên lạc với Triển đại ca.

Thương Trung Tín trầm ngâm một lát, lúc này tài xế cũng đem xe đến.

Cảnh vật ngoài cửa sổ không ngừng rút lui, tốc độ xe nhẹ nhàng chạy trên đường quốc lộ.

Lúc đi qua khu nhà một tầng, Thương Trung Tín theo tiềm thức chăm chú nhìn theo.

Khu nhà một tầng khu C cũ nát bị tàn phá, lấy kinh nghiệm nhiều năm của ông ta mà nói, trong vòng mười năm ở đây sẽ không phát triển gì lớn.

Thương Trung Tín nhú mày, gương mặt ngưng trọng, rốt cuộc ông ta nghĩ như thế nào về con rể của con gái mình, lấy giá gấp đôi mua khu này không phải là buôn bán lỗ vốn.

Mấy hôm trước ông ta bác bỏ kế hoạch của Triển Mộ đưa tới, cắt bỏ hẳn kinh phí, lại đánh không lại quyết tâm của anh, mấy ngày gần gũi mà anh bán xe bán nhà tắng gia bại sản chỉ đổi lấy 5 triệu mua khu đất với danh nghĩa riêng.

Thương Trung Tín không biết là, khu đất nghèo nàn cũ nát này trong mắt ông ta ba năm sau sẽ được chính phủ lập kế hoạch, biến thành một khu đất hàng thật giá thật.

Ngụy Vô Lan chán đến chết vùi mình trên ghế sofa ở quán PUB, ưu nhã gác chéo chân, bốn phía đều là tiếng hỗn loạn của Nhạc-rock cùng vành tai và tóc mai của nam nữ chạm vào nhau, lóe lên dưới ánh đèn, anh ta như một người đứng xem, lẳng lặng nhìn.

Trong tay kẹp điếu thuốc lá.

Anh ta đang chờ người.

"Đợi lâu." Triển Mộ mặc đồ Tây trang xuất hiện ở ghế sofa, vẻ ngoài nghiêm túc anh tuấn. Bên trong bầu không khí mơ mơ màng màng không hợp nhau.

"Thứ anh muốn." Ngụy Vô Lan lông mày chưa từng động một cái.

Vững vàng tiếp được USB rơi xuống, Triển Mộ trực tiếp cắm vào laptop.

"Triển Mộ, gần đây lá gan của anh ghê ghớm thật."

Triển Mộ cũng không ngẩng đầu lên.

"Làm sao?"

"Sau lưng Thương Trung Tín đánh cắp văn kiện, khu đất kia đáng giá như thế nào mà anh mạo hiểm như vậy?"

Khu đất chỗ C kia cho anh, anh cũng không lấy, Ngụy Vô Lan thú vị quan sát bộ dạng làm việc nghiêm túc của Triển Mộ, bình thường Triển Mộ lãnh tình biết tự kiềm chế cũng có lúc giống như con ngựa lao thẳng.

Đánh một chữ cuối cùng trên bàn phím, Triển Mộ đóng máy tính lại, từ trong túi lấy ra một phần văn kiện.

"20 vạn, thù lao của cậu."

"Ít như vậy?" Ngụy Vô Lan gào to: "Vì đồ chơi này tôi suýt bị người ta tra được, cho có từng này?"

"Người bị người khác tra được?" Triển Mộ không vui nhếch mí.

"Chê cười, có ai có bản lĩnh kia." Ngụy Vô Lan bất mãn đập tắt điếu thuốc trên tay.

Triển Mộ khẽ hừ một tiếng, thu thập đồ đạc xong đứng dậy.

"Sau khi chuyện thành công tôi sẽ gửi 50 vạn vào tài khoản tiết kiệm của cậu, bây giờ chỉ có như vậy."

Anh và Ngụy Vô Lan bắt đầu quan hệ hợp tác từ năm trước, tuy là còn đang là một học học sinh, nhưng không thể phủ nhận Ngụy Vô Lan ở phương diện máy tính có thiên phú kinh người.

Triển Mộ đi đến ngọn lửa màu xanh lam thì dừng bước, anh nhìn phong cảnh xa hoa lạc trụ ở phía dưới bằng nửa con mắt, văn kiện trong tay trở nên đặc biệt quan trọng.

Ba năm sau, Khu C sẽ trở thành lợi thế của anh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Mấy ngày nay cuộc sống của Thương Lam đặc biệt yên tĩnh, Triển Mộ vội vàng phát triển sự nghiệp của anh, cho nên không thời gian qua đây quấy rầy cô, mà Lam Trí bị nhốt trong bộ đội, từ sau khi trộm mang điện thoại đi động vào cho anh ta cũng đã bị xung vào công quỹ, đã biến thành đối tượng được cấp trên đặc biệt quan sát, thế nên nói đi cũng phải nói lại tìm cô cũng rất rắc rối, ngay cả điện thoại mỗi ngày tra hỏi chăm chỉ cũng không vang lên nữa.

Mà đang ở trong giai đoạn cuộc sống yên tĩnh này, lần đầu tiên trong đời cô kết bạn với con gái.

Trình Anh --

Có người nói lúc mẹ Trình Anh mang thai chín tháng mười ngày điên cuồng si mê Kim Dung, si mê cái dịu dàng lương thiện của người con gái kia, vừa lúc ba cô ấy họ Trình, vì vậy có cái tên này.

Người cũng như tên, nhưng này Trình Anh này và Trình Anh dưới ngòi bút của Kim Dung rất khác nhau, phát triển hai mặt đối lập toàn vẹn... Lại nói tiếp, cô ấy cũng chỉ có thể tính được là dịu dàng..

"Ha ha ha ha ha ha ha..."

Trong rạp chiếu phim mờ tối, cả khuôn mặt Thương Lam đỏ bừng cúi thấp đầu xuống, thỉnh thoảng tiếp thu những ánh mắt tức giận của mọi người.

Cô kéo nhẹ Trình Anh bên cạnh, nhỏ giọng nói.

"Cậu đừng cười lớn tiếng như vậy."

"A? Rất lớn tiếng sao? Không biết a, ha ha ha ha ha ha ha..." Tóc ngắn gọn gàng, chân thon dài, một màn này làm người khác không phân biệt được khuôn mặt thanh tú, Trình Anh vừa cười vừa bước lên hàng phía trước ngồi.

Thương Lam nhìn không được nhìn hàng đại ca phía trước hai vai đang run rẩy, có thể tưởng tượng nếu không ngăn động tác khoa trương của Trình Anh, không biết chừng người đàn ông cao to như con ngựa này sẽ tiến lên đánh cô ấy.

"Cậu nói sao khi nữ tử trong máy truyền hình bỏ ra ngoài, cô sẽ không sợ bị kẹp sao!" Trình Anh bỏ qua hàng toàn người cao to phía trước xoay người vỗ bả vai cô, làm nữ đội viên của đội bóng rổ, sức lực của cô ấy không nhẹ, như một cái tát giáng xuống, Thương Lam có thể nghe thấy tiếng răng rắc của chỗ xương đó phát ra.

Các cô làm thế nào quen nhau? Đây chỉ có thể miêu tả bằng bốn chữ -- tai họa bất ngờ.

Mọi thứ phải nói từ một quả bóng rổ từ trên trời rơi xuống.

Thương Lam là một kẻ rất nhát gan, đi qua đường sẽ không bao giờ vượt đèn đỏ, ăn cần phải nhai kỹ nuốt chậm, cũng không xảy ra tranh cãi với người khác, cho dù xảy ra tranh cãi, cũng nhất định là thỏa hiệp trước và cũng chính là lần đó...

Thận trọng một người như thế, lại không phòng được một quả bóng rơi xuống trước mặt.

Ngày ấy Thương Lam đang tản bộ tốt đẹp ở trên sân trường, đi rồi đi, chỉ thấy mắt tối sầm lại, trên gáy truyền đến đau đớn một lúc, không kịp ngẫm nghĩ nữa, lập tức cô ngã ra sau, hôn mê bất tỉnh.

Nhanh làm cho người khác trở tay không kịp.

Loáng thoáng, cô cảm giác mình bị người ôm ngang lên, trong khi trời đất đều đang xoay tròn, ánh mắt mơ hồ không để cho cô nhìn rõ đó là ai, chỉ là lực cánh tay của người kia nhắc nhở cô, có lẽ là đàn ông.

Thẳng đến khi Thương Lam tỉnh táo lại, chống lại một màn khuôn mặt thần kinh đang tươi cười kia, cô mới bắt đầu tỉnh ngộ, thì ra chủ nhân của quả bóng kia là Trình Anh.

Trình Anh cười đến mức không có tim không có phổi, cao to lực lưỡng, sức lực trong tay không thua gì đàn ông.

Từ lần đó không phải đập đầu thì không quen biết, hai người bọn họ dần dần rất quen thuộc, mỗi ngày Thương Lam đều mang thêm một hộp cơm, bên trong bỏ thêm rau cải Trình Anh thích ăn, mà Trình Anh thì chịu không nổi bị mọi người đẩy đi chịu trách nhiệm.

Từ rạp chiếu phim đi ra, Trình Anh còn cười, miệng cười toe toét.

Thương Lam trầm mặc đem ánh mắt nhìn đến tấm poster trên cửa – Nửa đêm cuồng sát(1).

Phim này cười đã chưa?

Thương Lam và Trình Anh chia tay rồi đón tắc xi về nhà.

Hai bên đường nhỏ trồng đầy hoa tử kinh(2), có lẽ là do vừa mới mưa, ở dưới ánh trăng, trên đầu cây hoa tử kinh phát ra vệt chấm sáng nhỏ, một đóa lại một đóa nụ hoa chớm nở, mùa đông ban đêm ở chỗ này càng thêm ánh sáng rực rỡ.

Xe dừng lại ở trước cổng lớn, một chỗ xa hơn chính là khu đi bộ.

Tắc xi dần dần đi xa, Thương Lam một thân một mình bước chậm trên đường nhỏ, nhặt hoa rơi bên chân lên, cô đặt trước mũi ngửi, một mùi hương thoang thoang nhàn nhạt xông vào mũi, cô vẫn rất thích hoa tử kinh, mỹ lệ nhưng cũng kiên cường, ở trong trời đông giá rét ngạo nghễ nở rộ, không phải thấp kém không lên tiếng, nếu như cô cũng có thể có phần kiên cường kia, làm sao lại chìm vào thứ tình cảm đó.

Khẽ thở dài nhẹ, Thương Lam rơi vào trầm tư, ai nghĩ, trong bóng tối đột nhiên vươn một đôi tay, túm cô lôi vào một bên vườn hoa.

Đôi tay lớn thon dài che miệng cô định hét lên, Thương Lam hoảng sợ trợn tròn mắt, điên cuồng giãy giụa.

Phía sau lưng áp lên ngực của người kia, nhiệt độ cơ thể ấm áp xuyên qua áo sơ mi mỏng truyền vào người cô, bên tai truyền đến tiếng thở nặng nề của người đàn ông. Vành tai xinh xắn bị ngậm vào, người phía sau dùng đầu lưỡi ẩm ướt khẽ liếm khung xương vành tai của cô, vô cùng khiêu khích.

Thương Lam hít vào một ngụm khí lạnh, không thể tin được trong nhà chính mình bị người khác cạy cửa, cô thẹn quá hóa giận, răng trắng sắc bén hung hăng cắn lên bàn tay thô to đang che miệng của cô, trong khoảnh khắc, bên tai truyền ra một tiếng gào thét giết heo.

"Đồ chết bầm! Cô muốn mưu sát chồng sao?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Không biết vì sao, gần nhất JJ lão quá...

(1) Nửa đêm cuồng sát: phim kinh dị, ai muốn xem thì lên google lão thụ.

(2) Hoa tử kinh: Hoa Tử Kinh hay Dương Tử Kinh - loài hoa được chọn là biểu tượng của Hồng Kông năm 1965. Kể từ năm 1997, nó đã trở thành loài hoa biểu tượng cho đặc khu hành chính Hồng Kông của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa và nó xuất hiện trên lá cờ của Hồng Kông, cũng như trên các đồng đô la Hồng Kông.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Nghe được giọng nói quen thuộc, Thương Lam ngay lập tức yên tâm, không vui lấy tay Lam Trí trên vai xuống, cô xoay người lại liếc anh ta hung hăng quát to.

"Tại sao anh trở về."

"Không về thì bà xã của anh sẽ chạy theo người khác." Lam Trí tức giận hừ một tiếng, bàn tay to dọc theo thắt lưng Thương Lam đi xuống, đặt trên eo thon mảnh khảnh của cô, cánh tay dùng sức một cái đưa cô kéo vào trong ngực.

"Ai là bà xã của anh..." Thương Lam bị giam cầm ở giữa cánh tay anh ta, lúc này mới phát hiện Lam Trí trải qua cuộc sống mấy tháng bộ đội, da đen, thân thể cũng cường tráng hơn rất nhiều, khuỷu tay cứng rắn vòng qua eo của cô, cô hoàn toàn không thể nhúc nhích.

"Anh buông tôi ra trước."

"Thối lắm." Lam Trí nhướn cao lông mày, cúi thấp người quan sát tỉ mỉ mặt mày của cô: "Lần trước làm sao cúp điện thoại của tôi, người đàn ông kia là ai, cô tốt nhất nói mọi chuyện rõ ràng, nếu không... Lão tử ở nơi này làm cô."

"..."

Thương Lam không vui cau mày, thái độ của anh ta chọc giận cô, tính tình cô tốt cũng không thường xuyên thích tranh cãi với ai, tính tình có thể tốt nhưng cũng không thể không nổi giận, loại giọng nói của Lam Trí, loại thái độ này hoàn toàn đưa cô trở thành tội phạm để thẩm vấn, trước mắt không nói cô cũng chưa chính thức nói ra miệng làm bạn gái của anh ta, coi như cô là bạn gái của anh ta thì anh ta cũng không nên dùng thái độ này đối xử với cô.

"Anh trở về chỉ để hỏi cái này?" Thương Lam tức giận quay mặt qua.

"Nhàm chán."

"Nhàm chán?" Lam Trí cất cao âm lượng, cánh tay vòng qua eo càng ngày càng chặt: "Hoa tai tôi đưa cô đâu, sao không mang theo, không phải để cô một ngày 24h đeo trên người sao? Cô để chỗ nào?"

"Anh buông tôi ra trước." Thương Lam đầu lập tức nhủ mảy: "Anh không thể nói đạo lý chút sao?"

"Giảng đạo lý? Trước đây tôi chẳng phải giảng đạo lý rồi sao, tình cảm của tôi cô chưa từng đề vào mắt, hử? Còn dám sau lưng tôi treo tường? Cô làm phản!"

"Tôi không có." Thương Lam ủy khuất nói: "Tôi không phải bạn gái của anh, chuyện của tôi không mượn anh xen vào!"

"Có gan cô nói lại lần nữa." Đằng sau ánh sáng xanh lam khiến người khác không nhìn rõ khuôn mặt của anh ta, nhưng toàn thân phát ra khí tức bức người là không thể giả được.

Thương Lam lạnh đến không ngừng run run, nhưng vẫn là lấy dũng khí nói.

"Lam Trí, tôi chưa từng đồng ý làm bạn gái của anh, anh không thể đối với tôi như vậy."

"Cô đùa bỡn tôi?" Tiếng Lam Trí hô vang động trời: "Tình cảm từ đầu đến cuối đều là tôi tự mình đa tình?"

Ban đêm tiếng gió thổi vù vù, trong lúc đó cây và cây tạo thành một không gian riêng biệt, Thương Lam bị Lam Trí vây ở góc tường, chỗ eo bị ghim thật chặt, đừng nói là nhúc nhích, ngay cả thở cô cũng cảm thấy khó khăn.

Đèn đường mờ hồ đánh lên người Lam Trí, cô bị ép ngửa đầu chống lại đôi mắt sắc bén lạnh giá của anh ta, sắc mặt của anh ta âm trầm dọa người, môi dày nghiêm khắc mím, ánh mắt lạnh lẽo.

Cô biết anh ta đang tức giận, nếu như lại từ miệng cô nói ra điều gì khiến anh ta không vui, cô tin tưởng anh ta sẽ không ngần ngại bóp chết cô.

Tạo hóa là không công bằng, bẩm sinh phụ nữ so với đàn ông yếu thế hơn, cho dù là sức lực hay là cái khác, Thương Lam thờ dài, giọng nói trở nên mềm mại.

"Xin lỗi, là tôi không biết nói chuyện." Chú ý tới sắc mặt Lam Trí đang trì hoãn, cô giải thích: "Ngày đó là Triển đại ca tới đón tôi, Anh biết Triển Mộ không? Là vị hôn phu của em gái tôi."

Lam Trí híp mắt lại, ý bảo cô tiếp tục.

"Tôi vẫn coi Triển đại ca như anh trai ruột mà đối xử, chúng tôi không phải như anh nghĩ."

"Hoa tai đâu, sao không đeo?" Lam Trí không dễ dàng buông tha cho cô như vậy.

"Tôi quên... Lần sau sẽ không." Thương Lam lóe ra suy nghĩ, chính là cho cô một lá gan cô cũng sẽ không dám nói cho Lam Trí biết chuyện đó, hoa tai gia truyền của anh ta đã bị Triển Mộ cướp đi rồi.

"Không có lừa tôi?" Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, Lam Trí nhìn vào trong mắt của cô.

"Không có." Thương Lam nhìn lại anh ta, trong mắt viết đầy "Tôi rất thành thực, tôi không có nói sáo" Vài cái chữ to đùng.

Dù sao Lam Trí so với Triển Mộ đơn thuần hơn nhiều, đối phó với anh ta, cô vẫn thừa sức.

Vẫn là từng trải huấn luyện, Lam Trí luôn cảm thấy lời nói Thương Lam có điểm kỳ lạ, rồi lại tìm không ra lạ chỗ nào, nhéo cằm của cô nhìn xung quanh, cũng không thể tìm ra một chút sơ hở.

"Cô đừng để tôi biết cô lừa tôi..." Lam Trí trầm ngâm một lát, chỉ có thể bỏ lại câu nói ngoan độc, đến đây thì thôi.

"Sao anh lại đến đây? Ngày hôm nay không cần huấn luyện sao?" Thấy thái độ anh ta thả lỏng, Thương Lam đúng lúc nói sang chuyện khác.

Chẳng lẽ tên này đào ngũ?

"Tôi xin nghỉ một ngày, ngày mai sẽ đi." Lam Trí khề hừ một tiếng, có trời mới biết anh làm giả giấy khó khăn như thế nào.

Lam Trí mắt sáng như đuốc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngón trỏ nhin không được đặt lên đôi môi hồng nhạt, cảm xúc mềm nhũn làm anh nhớ đến hương vị của quả vải đông lạnh mới ăn sáng nay, không biết miệng của cô có giống như vị của thịt quả.

Đang nghĩ ngợi, anh ta không kịp đề phòng phủ lên, cắn chặt bờ môi của cô, gián tiếp mút vào, rất ngọt, rất mềm, vị lại có thể ngon hơn thịt quả.

Lam Trí hôn so với bản thân anh ta trái ngược nhau, đặc biệt ôn nhu, như là đang thưởng thức mỹ vị thế gian hiếm có, vật phẩm tinh tế, từ từ nếm, chậm rãi quấn quít nhau, tương phản với đáng vẻ nóng nảy thường ngày, nhai kỹ nuốt chậm giống như là muốn nếm hết tất cả của cô.

Giống như là ao lầy bùn đầm, tránh không xong, trốn không thoát, chỉ có thể trơ mắt nhìn môi mình từng chút từng chút bị chiếm đoạt, lúc đầu Thương Lam chống cự nhưng cũng dần dần trầm luân, mềm nhũn chịu đựng, từng bước sa vào trong đó.

Chương 56

Không biết hôn bao lâu, trong đầu Thương Lam trống rỗng, cả người vô tri vô giác trong mắt chỉ còn lại hình ảnh của anh ta, mãi đến khi một bàn tay to lớn theo vật áo luồn vào trong, lúc đang nỗ lực tìm kiếm thì cô mới phục hồi lại tinh thần.

Quá sợ hãi bắt cánh tay không an phận của anh ta.

"Không được!"

"Đề tôi nhìn." Lam Trí mở to một đôi mắt vô tội, nhìn cô lấy lòng.

"Không phải... Không được!" Mặt đỏ lên, Thương Lam kiên định lắc đầu, đẩy anh ta ra, vết xe đổ lại một lần nữa hiện ra, cô không tin anh ta chỉ nhìn.

Lam Trí thờ dài, cúi xuống hôn môi cô một cái, không có ép buộc cô, cô gái này lúc thông minh thì không cần thông minh, đến lúc không cần thông minh lại tinh ranh như vậy.

"Không có việc gì tôi đi về." Thương Lam ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong ngực anh ta yếu đuối nói.

Đôi mắt to đen láy giống như viên dạ minh châu chiếu sáng ngũ quan anh ta, tựa như ban đêm yên tĩnh ở nơi này, trong đường nhỏ nở đầy hoa từ kinh, thế giới cô đơn của cô chỉ có một mình anh ta, nhất thời cảm giác thỏa mãn xông đầy lên não, Lam Trí nhìn Thương Lam như vậy, hận không thể nhào nặn cô đưa vào trong cơ thể.

Thật sự là... Thật sự là đáng yêu.

Trên da tay ngăm đen hiện lên một vết đỏ ửng, anh ta quần bách ho nhẹ một tiếng, sức lực trong tay không thả lỏng, ngược lại càng nắm càng chặt.

"Lại... Lại để cho tôi ôm một lúc."

Lam Trí vui sâu vào cổ của cô, tham lam ngửi mùi hương thơm ngát trên người của cô.

Thời gian rất lâu, lâu đến anh ta đã nhớ không rõ, đã bao lâu bọn họ không gặp nhau rồi --

"Tôi rất nhớ cô." Dứt lời, Lam Trí hoảng sợ phát hiện mình lại có thể đem lời nói cất giữ trong lòng rất lâu nói ra, lập tức mặt đỏ tới mang tai, hối hận xấu hổ vô cùng.

Cũng may mẩn da anh ta ngăm đen, hơn nữa sắc trời u ám, Thương Lam nhìn không ra lý do vì sao, có thể... Cái này cũng quá đủ mất mặt.

Tay ôm càng chặt hơn, lấy đó che đi quần bách của anh ta.

...

Không thể không thừa nhận, anh-Lam gia nhị thiếu gia lớn như vậy, lần đầu tiên xấu hổ...

Anh ta--

Anh ta là đang làm nũng sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Lam đỏ lên, ngửi trên người anh ta tràn đầy mùi vị của đàn ông, vui thật sâu vào lồng ngực của anh ta, trái tim đập thành thịch.

Dưới ánh trăng lẳng lẳng ôm người yêu trong vườn hoa, như thơ như họa, gió đêm thổi qua hiu hiu, trong không khí bông bành hương từ kinh thanh đậm, bọn họ đang chìm đắm trong đó không nhìn thấy, rất xa trong góc khuất, lặng yên hiện lên một ánh sáng bạc.

Hai tháng bầu trời âm u lạnh lẽo, phía dưới bắt đầu mưa nhỏ tí tách, bên ngoài cao ốc Thương Thị bỗng nhiên bị một đám mây đen bao phủ.

Ngày hôm nay bầu không khí Thương thị hết sức đối lập, tâm tình trợ lý Triển không tốt, trợ lý Tiểu Mễ run cầm cập canh giữ ở vị trí của mình, trên bàn bày đầy những bản kế hoạch, đều cần phải giao cho Triển Mộ xem qua, nhưng mà...

Tiểu Mễ liếc nhìn cửa đóng chặt, sững sờ không dám đi vào.

Bọn họ đều biết Triển Mộ, ngày thường Triển Mộ nói năng thận trọng, anh lại lạnh giống như một tảng đá vậy, một người làm việc mất hết tính người, ngày hôm nay lại có thể uy nghiêm đáng sợ nở nụ cười trước mặt cô ta..

Cửa thang máy "Keng" một tiếng vang lên, từ trong thang máy thiếu niên đẹp kỳ quái đi ra.

"Này, chị tiểu Mễ, hôm nay chị vẫn xinh đẹp như vậy." Ngụy Vô Lan cột nhà tiến đến.

Ánh mắt tiểu Mễ đột nhiên sáng ngời, giống như là nhìn thấy vị cứu tinh đến, tiến lên nghênh đón với vẻ mặt tươi cười, vội vã nhét mấy tập hồ sơ vào trong tay thiếu niên.

"Bạn học Tiểu Lan, em không ngại giúp chị một chuyện chứ?"

Ngụy Vô Lan nhìn đến trên tay mình chất đầy văn kiện, nhướng cao lông mày nói:

"Ông chủ của các chị làm sao?"

Tiểu Mễ trầm ngâm trong chốc lát, nhìn khí trời ngoài cửa sổ, uyển chuyển nói rằng.

"Lúc nắng, lúc mưa."

Ngụy Vô Lan vui sướng khi Triển Mộ bắt đầu đau khổ, ngay lập tức một hơi đồng ý.

"Ok, giao cho em."

Gõ cửa phòng làm việc, bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp của Triển Mộ.

"Vào đi."

"Này, là tôi." Từ ngoài cửa Ngụy Vô Lan lộ ra khuôn mặt tuần tú, cười hi hi giờ lên túi văn kiện trong tay: "Thứ anh muốn."

"Vào đi." Triển Mộ cũng không ngẩng đầu lên, vẫn như cũ chìm trong đồng văn kiện.

Ngụy Vô Lan không khỏi nhìn anh thêm vài lần, sắc mặt bình tĩnh, một chút tức giận cũng không có, nổi gió chỗ nào rồi?

Chẳng lẽ là tiểu trợ lý ngoài cửa muốn anh giúp một tay, cô ý báo tin tức giả?

"Đồ đặc để xuống, cậu có thể đi." Trên đỉnh truyền đến giọng nói Triển Mộ trầm lạnh.

Thật tuyệt tình.

Ngụy Vô Lan bất mãn trợn mắt một cái, ngay cả sự kiên nhẫn trong xã giao cũng không có, quả thực tâm tình hôm nay của Triển Mộ không tốt.

Người ta đã lên tiếng đuổi khách, Ngụy Vô Lan cũng không có ý định ở lâu, thả văn kiện trong tay túi xuống, xoay người rời đi, ai biết lúc rời đi vạt áo không may quệt qua tập văn kiện trên bàn Triển Mộ, văn kiện không đóng khiến ảnh bên trong rơi hết ra.

Ngụy Vô Lan tò mò nhặt lên kiểm tra cẩn thận, trong hình là một đôi tình nhân đang ôm nhau, dưới ánh sáng mờ tối, ảnh vốn không rõ lắm, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy hai bóng dáng đang quấn quýt lấy nhau.

Mà từ góc độ nhìn lên, chắc là chụp trộm.

Triển Mộ ngược mắt nhìn đến những hình ảnh kia, lần thứ hai sắc mặt trầm xuống.

"Xin lỗi." Ngụy Vô Lan ý thức được chính mình chọc giận ông chủ lớn, ngượng ngùng thu dọn, sau đó tùy ý bỏ vào trong túi giấy.

Nếu như anh ta không nhìn lầm, trong hình vai nam chính là tiểu bá vương trong trường học của bọn họ.

Còn nhân vật nữ chính, anh ta đã gặp qua ở đâu đó...

Đến cùng ở chỗ nào?

"Xem đủ rồi? Xem đủ rồi thì đi ra." Giọng nói Triển Mộ không tốt, nghe được con tức rất lớn.

Mất phương nhỏ bé, Ngụy Vô Lan không vui nhếch môi, cho tới bây giờ không ai dám dùng loại thái độ này nói chuyện với anh ta, cho dù Triển Mộ có là kim chủ cũng không ngoại lệ.

"Lúc nào anh thích rình cuộc sống riêng tư của người khác, a, còn chụp hình, thực sự là tội ác thú vị đó." Anh ta trả lời lại một cách mỉa mai, may may đụng trúng người phía sau.

"Đi ra ngoài." Triển Mộ trầm mặt ra lệnh, trong giọng nói dứt khoát không thể nghi ngờ.

"Cát, ai mà thèm."

Ngụy Vô Lan hừ lạnh, vung tay đóng cửa lại.

Tất cả khôi phục lại yên tĩnh, Một lần nữa Triển Mộ nhìn hình ảnh đôi nam nữ đang ôm nhau, đột nhiên vung tay lên, tất cả văn kiện và giấy tờ đều quét xuống đất hết, ly thủy tinh đựng nước lăn trên đất hai vòng, làm ướt tất cả văn kiện và phát ra một tiếng lanh lảnh bi thương.

Toàn thân Triển Mộ tỏa ra một khí thế lạnh lẽo, đôi mắt giấu ở dưới kính lộ ra tàn nhẫn hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Thời gian tan học giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người, trong sân trường tràn đầy những khuôn mặt học sinh trẻ tuổi tươi cười, đường nhỏ trong sân trường gần rừng rậm chen chúc đầy bóng dáng.

Vốn là Thương Lam hẹn Trình Anh ở đường đi đến sân bóng, chạm mặt Lam Trí đến đây tìm cô.

Trong tay cầm theo hai hộp cơm đựng thức ăn, Thương Lam có chút ngoài ý muốn.

"Không phải anh trở về trong quân ngũ sao?"

"Làm sao, cô rất muốn tôi đi sao?" Lam Trí không vui dùng lỗ mũi hướng về phía cô: "Tôi đấy."

Thương Lam khô sở nhìn cặp lồng cơm trong tay, cô không biết anh ta chưa về, cho nên chỉ chuẩn bị hai phần.

"Anh muốn ăn cái gì? Nếu không tôi xuống căn tin mua cho anh?"

"Không phải, tôi muốn ăn đồ cô làm." Lam Trí khẽ hừ một tiếng.

Vóc dáng người này ngưu cao mã đại tại sao lại giống như trẻ con vậy.

Thương Lam than nhẹ.

"Anh ăn của tôi đi." Cô ăn ở căn tin là được rồi.

"Một phần khác là cho ai?" Lam Trí ác thanh ác khí hỏi.

"Cái này..."

Thương Lam vừa muốn nói, từ xa truyền đến giọng nói vang dội của Trình Anh.

"Tiểu Lam, ở đây!"

"Lúc nào mà cô đã có quan hệ dính líu đến ba người đàn ông rồi?" Lam Trí xoay đầu vai của cô lại, không cho cô đi.

Giọng oang oang của Lam Trí làm thành một trận ồn ào, Trình Anh mắt húng, giảm bước chân đi đến.

"Lam Trí, anh kêu ai là đàn ông!" Một cánh tay khoát lên vai Thương Lam, thăm dò sức nói, giữa ban ngày cướp người.

"Ai hỏi kêu ai." Lam Trí nhếch lông mày, dùng lực xoa tay, mấy tháng huấn luyện thân thể cũng không phải là bày ra đó nhìn.

Sức lực của hai người đều không nhỏ, tranh giành cầu xé lẫn nhau chỉ khổ Thương Lam kẹp ở giữa, cô cau mày khẽ hừ một tiếng.

Trình Anh hướng về phía Lam Trí lớn tiếng tranh cãi: "Còn không mau buông tay, không thấy Tiểu Lam bị anh làm đau sao?"

"Cô thả trước." Lam Trí không cam lòng yếu thế trừng mắt.

Hai người này đều là học sinh tiểu học sao?

Thương Lam cắn răng nóng vội tức giận nói.

"Đều thả ra." Một đôi tay vòng qua hông Lam Trí ôm chặt, xoay người nói với Trình Anh: "Nhìn cậu mồ hôi đầy người kia, chưa rửa tay?"

"Còn anh nữa!" Đột nhiên Thương Lam hóa thân thành hiệu trưởng mẫu giáo, hướng về phía Lam Trí dạy dỗ: "Muốn ăn cơm thì đi rửa tay, lo lắng làm cái gì, còn không mau đi, anh nhìn bộ dạng lờ lững của mình, trước khi chưa rửa sạch sẽ không được đến gần tôi!"

"..."

"..."

Là ai nói cừu sẽ không nổi bão, giống như câu nói kia của Lỗ Tấn gia gia(1), khi không có ở đây, trăm mặc ở giữa bùng nổ, đang ở giữa trăm mặc... gì đó.

Lam Trí và Trình Anh nguyên bản là hai người nhìn nhau đã ghét, hoàn toàn không cùng một loại, lúc này Thương Lam bị kẹp ở giữa, cướp người, giành ăn, ngay từ đầu bọn họ đã khinh thường coi nhau là kẻ thù, ngày hôm đó Lam Trí vì cướp đoạt cặp lồng cơm của Trình Anh, suýt chút nữa thì đánh nhau với cô ấy.

"Tại sao trong bát của cô ta nhiều thịt hơn, trong bát của tôi không phải rau xanh thì là đậu hũ!" Cắn chiếc đũa, Lam Trí bắt mắt ồn ào: "Tôi muốn đổi với cô ta."

Khẽ hừ một tiếng, tròn mắt Trình Anh linh động dạo qua một vòng, nhanh chóng phun nước vào trong hộp cơm của mình, nhìn anh ta khiêu khích.

"Con mẹ nó cô có ý gì?" Lam Trí dùng nửa giấy đập bàn.

Thương Lam nhức đầu che trán, cặp lồng cơm của Lam Trí vốn là của cô, cô ăn thanh đạm, làm thức ăn chay đương nhiên phải như vậy.

Gấp cái đùi gà vào trong bát của anh ta, Thương Lam ngôn ngữ mềm mỏng khuyên nhủ.

"Lần sau trở về tôi sẽ làm thức ăn anh thích ăn có được hay không?"

Lam Trí nhìn cô, trên mặt đột nhiên hiện lên một vết đỏ ửng, nhếch khuôn mặt qua hừ nói.

"Tôi muốn ăn tôm, còn có cái giòn giòn kia..."

"Là khoai tây chiên." Thương Lam cười sờ đầu của anh ta, tóc mới mọc ra đâm vào tay.

Khuôn mặt Lam Trí tươi cười ôn nhu lẳng lặng nhìn cô, đột nhiên cúi xuống hôn lên miệng cô một cái: "Có hạt cơm."

"Con mẹ nó!" Trình Anh bất mãn quay đầu sang chỗ khác: "Các người kiêng dè người hăng còn đang sống sờ sờ như tôi đây chứ."

Bên tai truyền đến tiếng cười thật thấp của Lam Trí, mặt Thương Lam đỏ lên, cúi đầu thấp xuống cố gắng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Trình Anh trở về sân thể dục huấn luyện, thiếu người kỳ đà cản mũi, Lam Trí càng yên tâm thoải mái nắm tay Thương Lam đi dạo quanh sân trường.

Tại sao trước đây anh ta không cảm thấy ngôi trường trung học cấp 2 này tốt đẹp đến thế.

Ôm Thương Lam, Lam Trí ưu nhã thưởng thức cảnh vật vườn trường, nhìn cây kia, nhìn hoa nhỏ, lại nhìn một thầy giáo dạy võn không thuận mắt, anh ta cảm thấy đáng yêu khi ở trên một mảnh đất Địa Trung Hải này.

Thật sự là nhìn cái gì cũng hài lòng, nhìn cái gì cũng thuận mắt.

Bây giờ ôn nhuận hương ngọc trong ngực, Lam Trí dự tính trước mắt đập lên một đồng trâu bò, cũng sẽ khen một câu cảm giác nghệ thuật vô cùng phong phú.

Đáng tiếc tức nước vỡ bờ, vui quá thì hóa buồn.

Rất xa, Lam Trí lạnh mắt liếc nhìn thấy Ngụy Vô Lan đang đứng dưới gốc cây đại thụ hút thuốc lá.

Chết tiệt! Đi ra cửa nhìn thấy quý cũng còn tốt hơn nhìn thấy Ngụy Vô Lan.

Lập tức, anh ta ôm Thương Lam xoay người muốn đi.

Bàn về thị lực, Ngụy Vô Lan cũng không kém, đập tắt tàn thuốc, khước mắt quét qua nhìn thấy quả đầu con nhím của Lam Trí.

"Ồ, đây không phải là Lam nhị thiếu gia sao?"

Gặp kẻ thù mặt đỏ tía tai--

Lam Trí làm bộ không nghe thấy, bước chân liên tục tăng nhanh.

"Nghe nói Lam thiếu vào bộ đội rồi, bây giờ tại sao trở về, chẳng lẽ Lam nhị thiếu gia được nuông chiều từ bé không chịu nổi cuộc sống khổ cực trong bộ đội nên khóc lóc trở về tìm mẹ?"

"Ngụy Vô Lan, cậu ngứa da đúng không?" Mắt Lam Trí đỏ ngầu tròn mắt nhìn anh ta.

Nói đến Lam Trí và Ngụy Vô Lan hồi nhỏ, vậy thì thật là lịch sử lâu đời, lâu đến ngay cả bản thân của anh ta đều không nhớ rõ.

Nói chung từ lúc anh ta hiểu chuyện tới nay, họ Ngụy chuyện gì cũng nhúng tay vào xâm nhập vào cuộc sống của anh ta, bất kỳ chuyện gì làm anh không vui là anh ta lại vui vẻ đi làm, bạn gái quan trọng nhất của anh cũng bị Ngụy Vô Lan cướp đi, sau đó là cho dù là người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư,... Dù không ngoại lệ, chỉ cần là anh, Ngụy Vô Lan đều có hứng thú đi cạnh tranh, chém giết.

Mà ở vẻ ngoài, không có một cô bé nào cự tuyệt nổi Ngụy Vô Lan, rất xinh đẹp lại hiểu được mà dụ dỗ trái tim của con gái....

Nhìn khuôn mặt cần ăn đòn đứng ở dưới gốc cây đa kia, Lam Trí hận đến nghiến răng, đầu những cô gái kia tám phần mười là làm bằng cỏ, thật tình anh nhìn không ra tên Ngụy Vô Lan ảo là này có gì hơn anh.

Các cô đều mất mủ rồi!

Anh như thế gọi là đẹp trai, đó mới gọi là đàn ông.

Mặc dù trong lòng đang hết sức tự tin với chính mình, Lam Trí nhìn không được vẫn đem Thương Lam giấu phía sau, anh không thể không thừa nhận, từ nhỏ đến lớn anh không đấu thắng nổi Ngụy Vô Lan.

Ngụy Vô Lan chết tiệt, nếu như thừa dịp anh không ở đây đoạt vợ anh đi, anh đi đâu khóc đây.

Chú ý tới Lam Trí mờ ám, Ngụy Vô Lan thú vị nhìn sau lưng anh ta, nhìn một cái, anh nhận ra là cô gái nhỏ đêm đó trong hiệu sách lên quan sát mình, nữ nhân vật chính trong ảnh trên bàn làm việc của Triển Mộ.

"Mới theo đuôi?" Ngụy Vô Lan cà lơ phát phờ hời.

"Mắc mớ gì tới cậu, nói chuyện tôn trọng người khác một chút." Lam Trí bước chân khê động, chặn lại ánh mắt giống như kẻ trộm của Ngụy Vô Lan.

Mà Thương Lam đầu này, nhìn dáng vẻ khảnh xương của Lam Trí, đột nhiên cô sinh ra một chút hiếu kỳ đối với Ngụy Vô Lan, xuyên qua cánh tay Lam Trí, Thương Lam cũng quan sát anh ta.

Bốn mắt nhìn nhau ở giữa, trong đầu dường như có vật gì chợt lóe lên, nhanh lắm người ta không nắm bắt được.

"A..."

"A..."

Hai người cùng lúc phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Thương Lam nhận ra anh ta, trách không được vẫn cảm thấy anh ta quen mặt, thì ra ở đời trước, người vẫn đi theo Triển Mộ, vị kia quanh năm tháng dài mặc đồ Tây đeo mắt kính gọng vàng, luật sư cười đến dối trá giả hoạt không gì sánh được, chính là thiếu niên trước mặt.

Trước kia cô và Ngụy Vô Lan không tiếp xúc nhiều lắm, cho nên không nhận ra dáng vẻ còn trẻ của anh ta cũng bình thường.

Mà sở dĩ Ngụy Vô Lan cùng hô lên một tiếng, là bởi vì anh nhớ lại buổi tối mấy tuần trước, cái người con gái "Không biết liêm sỉ" nhào vào trong ngực anh "Mạnh mẽ ăn đậu hũ của anh"

Lúc đó ánh sáng mờ tối, anh ta nhìn không rõ mặt của cô, cuối cùng còn để cho cô trốn thoát, may mắn chính là, cô gái kia làm rơi giấy chứng nhận thân phận.

Chỉ cảm thấy giấy chứng nhận trong nước xầu vô cùng...

Lam Trí nhìn hai người "Mối tình thầm kín" đối diện, trong lòng càng hối hận, làm sao anh lại đem Thương Lam tới nơi này, làm sao anh lại để cho Ngụy Vô Lan nhìn thấy bảo bối của mình.

"Nhìn cái gì vậy, chúng ta đi." Kịch liệt kéo bà vai của Thương Lam đi, Lam Trí liên tục che chắn người trong lòng lại, chặn ánh mắt nhìn của Ngụy Vô Lan.

Thương Lam không giải thích được theo bước chân của anh ta.

"Không phải đi dạo vườn hoa nhỏ sao?"

"Không đi dạo không đi dạo, đi dạo có cái gì tốt, tôi đói rồi theo tôi ăn cái gì đi." Một con ruồi lớn như vậy bám theo, bà xã cũng sắp bị bắt cóc rồi, anh ta còn tâm tình gì mà đi ngắm hoa nhỏ, cỏ nhỏ.

"..." Ánh mắt chuyển qua bụng no căng của anh ta, Thương Lam nhìn không được sờ sờ, đây không phải là ăn no sao, tại sao lại đói bụng.

Ngắm nhìn bóng lưng của bọn họ dần đi xa, Ngụy Vô Lan vô cùng hứng thú châm lửa hút thuốc, bỏ vào trong miệng hút một cái, khi cười lộ lên.

Đột nhiên anh ta đối với cô gái này nổi lên hứng thú.

Thời gian một buổi chiều của Thương Lam đều bị Lam Trí chiếm đoạt hết, sống chết không cho cô về đi học, lý do anh ta nói vô cùng đơn giản-sắp phải đi, cô đi theo tôi một lúc.

Ăn vặt cộng thêm làm nũng, trải qua mấy tháng bộ đội đặc huấn, thân thể anh ta bền chắc, người cũng cao hơn, độ dày da mặt càng lộ ra sự vượt bậc về bản chất.

Thương Lam mồm mép nói không lại anh ta, trong hành động càng là không làm gì được phong cách cương quyết của anh ta, một buổi chiều hai người vui trong quán cà phê gần trường học, Lam Trí cái gì cũng không làm, cứ như vậy lặng lẽ nhìn cô.

Thương Lam từ trong túi lấy ra một quyển tiểu thuyết, thờ ơ nhìn, khỏe mắt liếc qua ánh nhìn chăm chú của anh ta, không hiểu hỏi.

"Nhìn suốt trưa rồi, anh không chán sao?"

"Không chán, xem cả đời cũng không chán." Nói về Lam Trí dụ dỗ ngon ngọt mặt không đỏ tim không thè dúc.

"..." Thương Lam đem khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thấu giấu vào trong sách, có chút không quen loại ngọt ngào này, thì ra được người che chở lại thích đến vậy, như ăn trộm được mật đường, ngọt đến tâm phổi.

Mầm mống tình yêu sâu đậm trổ vào đáy lòng, lặng lẽ nảy mầm, chậm rãi đợi nó khỏe mạnh trưởng thành, cuối cùng sẽ có một ngày có thể dài thành một gốc cây đại thụ che trời, vì cô che đi mây đen chặn lại mưa lớn.

"Tiểu Lam." Đột nhiên Lam Trí kéo Thương Lam đang cầm cuốn tiểu thuyết trên tay, ôm khuôn mặt của cô chăm chú nói: "Về sau cô nhìn thấy Ngụy Vô Lan, nhớ kỹ quay đầu đi liền, một câu cũng không được nói với anh ta, một chữ đều không thể biết không?"

"Vì sao?"

Lam Trí suy nghĩ chăm chú trong chốc lát, nắm tay cô tự nhận một cái đạo lý rất là đạo lý.

"Nói chuyện với anh ta sẽ mang thai. "

Thương Lam trong chốc lát nhìn không được, "Cười khúc khích". Một tiếng bật cười, vỗ vỗ mặt của anh ta nghiêm túc trả lời theo.

"Tôi biết."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (͡° ͜ʖ ͡°) Vì nếp sống hiện đại ngày mai~, ba nghìn chữ trước tiên, (͡° ͜ʖ ͡°) cầu giúp đỡ, bày tỏ tình yêu (͡° ͜ʖ ͡°) che mặt, Thương nỗ lực viết càng cảm thấy miệng Lam Trí thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Truy tìm nguồn gốc, Thương Lam cũng chỉ là một cô gái bình thường, đối mặt theo đuổi tình yêu, đối mặt tỏ tình, mặt cô cũng sẽ đỏ, tim cũng sẽ đập, cũng sẽ âm thầm vui vẻ, đối với quan hệ này cùng Lam Trí, ngay từ đầu cô cũng không phải quá coi trọng, luôn lấy tâm tình ứng phó đối xử với anh ta, có thể trốn thì trốn, tránh được thì tránh.

Cho dù cô không muốn thừa nhận, thương tổn đời trước quá sâu vào đáy lòng của cô, tình cảm vài chục năm cũng không giống như bao quần áo nói vứt bỏ liền vứt bỏ, đối mặt Triển Mộ và Thương Hồng, hai người ở đời trước tổn thương cô sâu đậm nhất, cô quen trốn tránh, cố ý bắt đầu không thêm nghĩ nữa, nhưng là cô không thêm nghĩ nữa không có nghĩa là chuyện đó không có xảy ra, cho nên lúc mới trùng sinh, Thương Lam đang mâu thuẫn, chán ghét bản thân mình.

Cùng lúc nội tâm khi cô đối mặt với Triển Mộ mầu thuẫn, cô cũng muốn đi yêu anh, muốn đi đối xử tốt với anh, lại không dám đi yêu anh, không dám đi đối xử tốt với anh, mặt khác cô lại sâu sắc chán ghét bản thân mình như vậy, cần quyết đoán mà không quyết đoán nên phải chịu phản bội.

Mà lúc Lam Trí xuất hiện, trải qua hai đời làm sao Thương Lam lại nhìn không ra anh ta có hảo cảm với cô? Có thể cô không từ chối, không nói ra, cứ ở chung mập mờ như vậy, cô hèn hạ lợi dụng tình cảm của anh ta để thoát khỏi tâm ma của đời trước.

Bây giờ nghĩ lại, đời trước cô và Triển Mộ có gì khác nhau chứ? Chuyện đương nhiên hưởng thụ đối phương che chở lại thật lòng thật dạ keo kiệt trả giá.

Đưa Lam Trí đi, Thương Lam cũng không đón xe, từ từ đi về.

Cô không phải người có tâm địa sắt đá, nhìn ra được Lam Trí chăm chú nhìn cô, nhưng lại đứng thẳng trước mặt cô như ba hòn núi lớn.

Trước không nói không từ mà biệt, Lam gia ở thành phố B là danh môn vọng tộc, gia thế sự nghiệp lớn, mà con trai lớn Lam Linh vừa chết, không thể nghi ngờ Lam Trí là người thừa kế duy nhất, trước không đề cập tới Thương gia và Lam gia kết thù hận, về mặt gia thế, cô hoàn toàn không xứng với anh ta.

Thương Trung Tín đối với chuyện này vẫn không ra vẻ, Thương Lam cũng không nắm chắc được tâm tư của ông ta, còn có Triển Mộ chống đỡ...

Nhớ lại ánh mắt Triển Mộ sắc bén khi ngồi ở trong xe đời hôn, Thương Lam không khỏi bắt đầu co rúm lại, ở trong lòng cô tự hỏi mình, liệu cô có đủ dũng khí để loại bỏ hết phần khó khăn kia để ở bên cạnh Lam Trí?

Lúc này điện thoại vang lên, Thương Lam nhìn màn hình một chút, là Triển Mộ.

Do dự một lát, cuối cùng vẫn nhận.

"Triển đại ca, có chuyện gì sao?"

"Đang suy nghĩ gì?" Đầu kia truyền đến giọng nói Triển Mộ trầm trầm cúi đầu xuống, Thương Lam sửng sốt một chút, cảm thấy anh hỏi có hơi kỳ lạ.

"Không có, làm sao vậy?"

"Người quay đầu lại nhìn." Triển Mộ cười khẽ.

Thương Lam theo lời xoay người lại, quả nhiên thấy bóng dáng của Triển Mộ.

Thân ảnh thon dài yên lặng đứng bên cạnh cửa trường, tây trang Italia thủ công chế tác nổi bật lên cả thân hình đẹp trai bức người của anh, ánh sáng mặt trời màu vàng cam chiếu ở trên người anh, vốn là thân thể cường tráng lại trở nên có nét nhu hòa..

Triển Mộ đã đổi xe mới, vì mảnh đất khu C kia, đem Porsche đổi thành xe riêng giá cả vừa phải, Thương Lam đối với xe không có gì nghiên cứu, trong chốc lát nhìn không ra anh đổi xe hiệu gì.

Có thể Triển Mộ chính là Triển Mộ, chỉ là lặng lẽ vừa đứng bên cạnh xe, khí chất trầm ổn có thể đem một chiếc xe tầm thường biến thành một chiếc xe thể thao mấy triệu, nếu có một ngày anh thất nghiệp, có thể đi làm người mẫu xe hơi, bảo đảm có thể vừa đứng vừa có tiền lãi.

Lấy mắt kính xuống, anh nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, giọng ôn nhu nói.

"Em muốn tự mình qua đây hay là để ta bắt em qua đây?"

"Anh tìm em có việc sao?" Thương Lam trong lòng cả kinh, vẫn cố giữ vững trấn định.

"Qua đây."

"..." Tay nắm điện thoại hơi run rẩy, cô do dự đứng nguyên tại chỗ không đi lên.

"Tiểu Lam, không cần sợ anh như vậy, anh đảm bảo sẽ không làm gì với em." Triển Mộ cười đến vẻ mặt ôn hòa, ánh mắt dưới kính mờ hồ hồ lộ ra nguy hiểm.

Nhìn ra tức giận trong lời nói của anh, Thương Lam rõ ràng trong vài chục năm làm vợ chồng với anh.

"Triển đại ca, em... Em còn có việc, em không có thời gian nên đi trước đây." Trong lòng Thương Lam sợ hãi, lời nói không rõ ràng lùi về phía sau, bản năng của cô nói cho cô biết, bây giờ Triển Mộ rất nguy hiểm.

"Anh đếm đến ba, nếu em không tới đây anh cũng không đảm bảo mình sẽ làm chuyện ngoài ý muốn gì." Trên mặt mỉm cười đã không nén được giận, một đôi mắt âm trầm giống như loài chim hung ác giam cầm trên người cô, anh khàn giọng nói.

"Một..."

Thương Lam tay cầm điện thoại di động thật chặt.

"Hai..."

Một giọt mồ hôi lạnh chảy trên trán.

"Ba..." Giọng nói thật thấp thoáng cất cao, chủ nhân của nó lộ ra không vui.

Thương Lam chống lại ánh mắt sắc bén của Triển Mộ, trong lòng run rẩy.

Anh từng bước một đến gần cô, toàn thân tản mát ra một sát ý lạnh như băng, tim cô không hiểu sao đập nhanh, trực giác muốn chạy trốn, nhưng là dưới chân như thân cây mọc rễ, thật chặt ghim ở một chỗ không có biện pháp nhúc nhích.

"Có đói bụng không? Trước tiên đi ăn một chút gì, hử?" Triển Mộ nhẹ nhàng xoa mặt của cô, thay cô sửa lại áo hơi xộc xệch, dùng câu hỏi nhưng sức lực trong tay lại ép buộc nắm lấy bả vai của cô, ôm cô đi đến chỗ để xe.

"Triển Mộ, anh không thể ép buộc em, em không muốn, em không muốn lên xe của anh." Thương Lam hoảng loạn khẩn trương giãy dụa, cũng không gọi anh tra mà gọi thẳng tên.

Có thể cô không phải là đối thủ của Triển Mộ, trên đường người đến người đi, một chút anh cũng không kiêng dè, mở cửa xe đưa nhét cô vào, động tác sạch sẽ lưu loát không mang theo một chút tình cảm, gương mặt lạnh lùng từ đầu tới cuối, toàn thân tản ra một loại khí thế khiến người khác không rét mà run.

Thương Lam không dám thở gấp nhiều, trái tim sắp nhảy đến cổ họng, cô ngồi khẩn trương, nhìn Triển Mộ lái xe đến đường quốc lộ.

"Em biết nấu ăn?" Triển Mộ không để ý liếc nhìn qua hộp cơm trong túi sách của cô, cười đến ảm áp, dường như vừa mới đổ sát khí đầy người, ánh mắt lợi hại của người đàn ông trong nháy mắt làm cô sinh ra ảo giác.

"... Biết một chút."

Lặng lẽ lau lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, cô vô ý thức nắm chặt góc áo của mình, đối mặt Triển Mộ như vậy, sợ co lên bả vai, thật là đáng sợ, tâm tình thay đổi như thường, cô không biết lúc nào thì anh vui vẻ lúc nào thì anh không vui.

Trong xe không khí buồn bực làm cho người khác hít thở không thông, Thương Lam len lén quan sát gò má anh tuấn của anh, không hiểu nhíu chặt lông mày, Triển Mộ thay đổi, trước kia Triển Mộ đều xem cô như em gái, anh sẽ không ép buộc cô, còn có thể cùng giảng đạo lý với cô.

Nhưng hôm nay Triển Mộ... Hoàn toàn coi cô như đồ vật sở hữu, anh cương quyết quản tất cả của cô, tất cả chống cự của cô anh hoàn toàn không để trong mắt, lời nói cử chỉ ở giữa tràn đầy chuyên - chế, độc - tài.

Thương Lam không khỏi hồi tưởng lại trước kia, nếu như dùng lời nói để tưởng tượng quan hệ của bọn họ, cô nghĩ, không thể dùng vợ chồng mà là chủ nhân và nô lệ thì sẽ tương đối chính xác hơn.

Tay lái vừa chuyển, xe đi phía trái chạy tới.

"Rất lâu anh chưa ăn một bữa cơm bình thường, em không ngại nấu cho anh một bữa cơm chứ?" Triển Mộ cười đến mức như gió xuân tràn qua, ôn hòa giống như một người anh trai nhà bên.

Anh hơi rất tức giận, rất khách sáo, nhưng động tác tay chân thì có thể không như vậy, đối đãi với cô, ngoài miệng Triển Mộ quen dân chủ, nhưng bên trong đơn độc - quyết đoán.

Lúc này, trong miệng anh hỏi ý kiến của cô nhưng xe đã lái đến cửa chính siêu thị.

Triển Mộ dừng xe, ôm hông của cô đi vào.

"Muốn ăn cái gì?"

Lấy xe mua sắm, Thương Lam nhắm mắt theo đuôi đi phía sau anh, Triển Mộ 1m8 mẩy đứng ở trước mặt cô, lập tức cô giống như một cô bé, coi như nhón chân lên cũng chỉ đến vai anh.

Thương Lam vẫn trầm mặc, Triển Mộ thấy thật lâu cô không trả lời, tự ý bỏ vào trong giỏ sách một đĩa thịt gà.

Thương Lam nhìn động tác của anh, cúi thấp xuống đầu yên lặng đi dạo, từ từ tản bộ, tuy là bề ngoài vẫn non nớt như cũ, nhưng nội tâm của cô cũng đã không còn là đứa bé 17, 18 tuổi, cô không cho là anh chỉ đơn giản muốn ăn một bữa cơm bình thường.

Mím môi thật chặt, cô lặng lẽ lấy điện thoại cầm tay ra, ấn xuống dãy số của Thương Hồng.

Cô phải gọi Thương Hồng đến, chỉ cần có Thương Hồng ở đây, Triển Mộ sẽ kiêng dè mà không làm khó cô.

Tin nhắn ngắn đang đánh được một nửa, đã bị một người chặn ngang cướp đi.

Triển Mộ cầm lấy điện thoại di động của cô, tùy ý nhìn thoáng qua sau đó bỏ vào túi quần của mình.

"Triển đại ca, nhiều người ăn cơm rất vui vẻ, có thể gọi Tiểu Hồng cùng đến hay không?" Thương Lam nắm chặt lòng bàn tay, giọng mềm nhũn nói.

"Đừng có giờ trò gian trá, em hiểu rõ ý của anh." Giọng nói thấm lạnh lọt bên tai, ngay cả khuôn mặt giả nhân giả nghĩa cũng không mang, anh khoác vai của cô đi tới giá hàng trước, thuận tay lượm vài trái cà chua ném vào trong giỏ xách.

"Biết hôm nay là ngày gì không?" Triển Mộ quay người lại dịu dàng hôn lên cái trán của cô.

Liệu anh có ở chỗ này ra tay với mình, Thương Lam trong bụng hoảng hốt, muốn lui lại, thế nhưng eo nhỏ bị giam giữ thật chặt, cô hoàn toàn không có chỗ trống để nhúc nhích.

"Ngày mấy?" Trên cơ thể liệu mạng cùng anh kéo dài khoảng cách, cô tránh né môi anh đến gần.

Triển Mộ không trả lời vấn đề của cô, chỉ là trong tay âm thầm dùng sức, đơn giản ngăn lại chống cự của cô, không nhìn nơi khúc quanh có cameras đưa cô vào góc tường điên cuồng hôn, không hề kiêng dè!

Một người mất đi một người, quá trình có thể rất nhanh, rất nhanh, nhanh làm cho người khác trở tay không kịp, nhanh giống như tốc độ ánh sáng, cô cũng sẽ không bao giờ thấy nữa.

Ngày trước Thương Lam cái gì cũng không biết, Thương Lam chỉ có thể dựa vào anh, Thương Lam sẽ cười với anh, Thương Lam sẽ lấy chuyện của anh để đầu tiên, trên thế giới này chỉ có Thương Lam thật lòng đối xử tốt với anh, cứ như vậy tan biến, không thấy, thay đổi thành một đồng tro cốt lạnh như băng.

Từ nay về sau buổi tối sẽ không còn người chờ cửa anh, không còn người mỗi ngày vì anh bỏ việc để nấu canh, không còn có người giống như cô đối xử tốt với anh...

Triển Mộ là người ích kỷ đến cực đoan, anh chắc chắn cô yêu anh, chắc chắn cô không thể rời bỏ anh, lại không nghĩ rằng, tiểu Lam của anh lại dùng cách này để vĩnh viễn biến mất trước mặt anh.

Thật ra mười năm không dài, có thể với anh mà nói, đã không còn cô, cho dù chỉ là một giây cũng dà dằng dằng như một thế kỷ.

Bây giờ người ngày nhớ đêm mong ở trước mặt mình, mềm nhũn tựa ở trong ngực của anh, ôm vào eo thon tràn đầy, ở đây không có người nào có thể cản anh, anh muốn làm gì cô thì làm.

Đột nhiên Triển Mộ hôn trở nên điên cuồng, trái tim đầy rẫy tuyệt vọng, Thương Lam bị đau nhức nở khóc như bị anh nuốt vào bụng, anh cắn rờ hôn cô, từ từ trong ra ngoài, không buông tha một tí nào.

Anh muốn nói cho cô biết, hôm nay là "Ngày giỗ" của cô.

Lúc đi ra siêu thị viên mất Thương Lam ươn ướt, cánh môi xinh đẹp vừa sưng vừa đỏ, khoe miệng còn dấu của vết cắn, người sáng suốt nhìn lên là biết ngay có chuyện gì xảy ra.

Dường như tâm tình Triển Mộ rất tốt, tràn đầy tính chiếm hữu ôm lấy cô, liếm liếm khoe môi, giống như một độc xà không thỏa mãn, ánh mắt âm trầm đói khát nhìn cô, hận không thể đưa cô nuốt vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Xe dừng ở trước một nhà trọ.

Triển Mộ đem phòng ở đều bán, chỉ có thể tạm thời ở chỗ này.

Thương Lam xuyên qua cửa kính xe nhìn nơi ở mới của Triển Mộ, mặc dù hoàn cảnh không so được với tiểu khu cao cấp trước kia, nhưng cũng đủ yên tĩnh, quả thực phù hợp với tính cách không thích ồn ào của anh.

Nhìn động tác Triển Mộ cởi dây an toàn, đột nhiên Thương Lam mở miệng nói.

"Triển đại ca, em muốn nói chuyện với anh." Cô nửa ngày suy nghĩ trong lòng mình vì kiếm một lý do không khiến cho anh nổi giận, lại có thể đem chuyện trở thành lời giải thích rõ ràng.

"Có lời gì thì đi vào rồi nói chuyện." Triển Mộ không chịu ý cô, tiếp tục động tác trong tay.

Liếc về anh vòng qua xe đi đến mở cửa cho cô, Thương Lam trong lòng hoảng hốt thót ra.

"Em sẽ không đi lên."

Ở siêu thị lớn Triển Mộ cũng không biết kiêng dè, hướng chỉ lên tới chỗ ở của anh, cửa lớn vừa đóng, cô chưa kịp ngồi xuống, ngay cả "Người cứu mạng" cũng không kịp kêu lên.

Triển Mộ dừng một chút, mở ra cửa xe bên này lẳng lặng nhìn cô, như là đang nhìn một đứa trẻ bốc đồng.

"Không phải đồng ý muốn làm đồ ăn sao? Không đi lên thì làm như thế nào? Anh cũng không có dụng cụ để em nấu ăn trong xe."

Thương Lam mất đồ trừng anh, trải qua một màn vừa rồi, chẳng lẽ cô sẽ còn tin tưởng anh đi lên, chỉ là muốn ăn đồ ăn cô làm?

"Anh có thể trả lại hoa tai ngọc của Lam Trí cho em không?" Cô hít sâu một hơi, cổ lấy dũng khí lớn nhất, cùng hơn như thế này kéo dài, chẳng bằng sớm đem chuyện nói rõ ràng.

"Triển đại ca, anh và Tiểu Hồng sắp đính hôn, trở thành em... em rể của em rồi, tình cảm là không thể miễn cưỡng, hơn nữa em cũng đã có người thích, xin anh nhìn tình cảm anh em những ngày qua mà bỏ qua cho em đi, chúng ta không nên vướng víu không rõ như thế."

Thương Lam nói đứt quãng, những gì nghĩ sớm trong đầu cũng không nhớ rõ.

"Người em thích là Lam gia Nhị thiếu gia?" Triển Mộ làm mặt lạnh tới, nói giễu cợt.

"Em có nghĩ tới không, Thương gia các em xứng đôi với Lam gia sao?"

"Xứng hay không là chuyện của em" Thương Lam hơi buồn bực giọng sắc bén nói, đạo lý này cô cũng hiểu rõ, nhưng trải qua việc Triển Mộ nói như vậy, lòng tự ái của cô bị đá kích lớn, còi dây thất an toàn xuống xe, vội vã đi qua bên cạnh anh.

"Em tự mình gọi xe trở về."

"Tiểu Lam" Một cánh tay vòng ngang qua, ôm lấy eo thon của cô thật chặt, chột kéo lui về phía sau.

Triển Mộ ôm cô giam giữ trong ngực, thu hồi vẻ sắc bén vừa rồi, ngôn ngữ mềm mỏng nói.

"Chỉ là một bữa cơm, lẽ nào ngay cả một bữa cơm mà em đều keo kiệt không ở lại làm cho anh ăn?"

"Chỉ là một bữa cơm?" Thương Lam ở trong ngực anh giãy dụa, đơn giản là không tin lời của anh.

"Đúng vậy, chỉ là một bữa cơm, em làm xong anh liền thả em đi, anh đảm bảo."

Người là người có thể nói là không có uy tín.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, ngoài miệng lại uyển chuyển nói.

"Anh muốn ăn gì có thể em về nhà nấu."

"Nghe lời, đều đã đến dưới tầng." Triển Mộ ôm tay cô không buông ra, ngược lại càng nắm càng chặt.

Anh ôm cô đi về phía cửa thang máy, động tác cương quyết không có nửa phần để bàn lại.

"Triển Mộ, anh đối với em như vậy, ba ba sẽ không bỏ qua anh!" Tay nhỏ bé nắm thật chặt cửa xe không thả, trước mặt nhà trọ dài giống như là một cái hố lửa lớn, chỉ còn chờ cô đến gần, chiếm đoạt.

"Tiểu Lam, em suy nghĩ nhiều." Đột nhiên Triển Mộ dừng lại động tác trong tay cười khê.

"Chỉ là một bữa cơm, Thương Trung Tín muốn làm gì anh?"

Thật chỉ là một bữa cơm?

Thương Lam kinh hãi nhìn thẳng anh, trong mắt viết đầy không tin.

"Tiểu Lam, anh đảm bảo sẽ không chạm vào em lúc này, từ lúc nào Triển đại ca đã lừa gạt em?" Cô bé 16 tuổi, lại đặc biệt nhạy cảm, thông minh lanh lợi, ánh mắt lóe lên một tai nghi hoặc sắc bén, Triển Mộ cười đến thật ôn hòa.

"Ngày hôm nay đối với anh mà nói là khoảng thời gian đặc biệt, anh chỉ muốn ngồi xuống cùng em ăn một bữa cơm bình thường, lẽ nào yêu cầu nhỏ nhỏ

như thế mà em cũng không đồng ý?"

Lời nói Triển Mộ rất chân thành, trong tay buông lỏng, buông ra sự kiềm chế đối với cô.

Vừa được tự do, Thương Lam vội vã lùi lại phía sau mấy bước, cùng anh kéo ra khoảng cách an toàn.

"Hôm nay là... Ngày mấy?"

"Ngày giỗ của một người bạn." Triển Mộ nhàn nhạt trả lời, nhìn cô không chớp mắt.

Đó là cái gì?

Ưu thương, chán nản, trong đó còn cất giấu một chút đau lòng..

Ở trong ấn tượng của cô, Triển Mộ là cẩn rắng chịu đựng, là lạnh như băng, là không hợp với đạo làm người, là một người đàn ông cực đoan, thế nhưng trong mắt anh lại có tình cảm?

Thương Lam tìm đập mạnh và loạn nhịp nhìn anh, vài chục năm sớm chiều ở chung nhưng cô chưa từng thấy qua Triển Mộ như vậy, là dạng bạn bè gì, có thể khiến cho anh lộ ra loại vẻ mặt này.

Triển Mộ không phải là một người đàn ông thích xuống bếp, tuy là lúc đi học vì tiết kiệm tiền bình thường tự mình làm, nhưng sau đó bước vào nghề nghiệp, anh trở nên bận rộn, bận rộn ngay cả thời gian ngủ cũng không có lại lấy đâu ra thời gian thoải mái nhàn hạ xuống bếp.

Tuy là anh không thích tự mình làm, nhưng rất thích xem cô làm.

Nghiêng người dựa vào cửa phòng bếp, anh lẳng lặng nhìn động tác của cô, trong mắt mang theo thâm ý, tạp dề màu xanh đen đối với thiếu nữ mà nói là hơi rộng, ở giữa giờ tay chém xuống, khoai tây tròn vo bị cắt thành sợi..

Thịt heo tẩy sạch cắt miếng, cà chua cắt đầu bỏ đuôi, hành rửa sạch cắt thành từng khúc...

Động tác Thương Lam sạch sẽ lưu loát, không giống người học nghề, ngược lại giống như một người đã có nhiều năm kinh nghiệm đầu bếp.

Mắt dẩu ở dưới kính hơi nheo lại, Triển Mộ đánh giá động tác thuần thục của cô, nếu như anh nhớ không lầm, trước khi cưới Thương Lam chắc chắn sẽ không xuống bếp...

Lòng bàn tay Thương Lam không ngừng đỏ mồn hời, cô đang khẩn trương.

Triển Mộ là thế nào, anh sợ cô hạ độc độc chết anh sao? Không có việc gì chạy tới phòng bếp nhìn chăm chăm cô nấu cơm, toàn bộ quá trình không kêu một tiếng nào đứng tựa phía sau, đây là muốn dạng ồn ào nào?

Lặng lẽ quay lưng lại, ngăn lại tầm mắt bức người của anh, kiềm chế tay chính mình không ngừng run, trong lòng thấp thỏm lo âu.

Trách thì trách cô trong nhất thời mềm lòng.

Chịu không nổi anh bức bách nhìn chòng chọc, Thương Lam xoay người lại nhẹ nhàng nói.

"Triển đại ca, ở đây có em là được rồi, anh ra ngoài nghỉ ngơi đi! Xong em sẽ gọi anh."

"Anh có thể làm trợ thủ giúp em." Như là không nghe được lời của cô, anh lẳng lặng đi tới, từ phía sau nhốt chặt hông của cô.

Thương Lam cả kinh, ở một khắc sống lưng dán lên ngực của anh, hốt hoảng giãy dụa.

"Không phải... Không cần, em có thể làm được."

Đỏ ửng nhuộm đến tai, cô bé xấu hổ ở trong ngực anh giãy giụa, Triển Mộ hít sâu một hơi, khàn giọng cảnh cáo.

"Đừng nhúc nhích."

Ngang hông bị một khối vật cứng rắn nổi lên chĩa vào, bên tai đều là tiếng thở dốc đục ngầu của Triển Mộ, sắc mặt Thương Lam đỏ bừng, đương nhiên cô biết đó là cái gì.

Lập tức, cô đứng cứng ngắc, vẫn không nhúc nhích, trong lòng tràn ngập hoảng sợ.

Luận thể lực, làm sao cô là đối thủ của anh, huống chi là ở trong địa bàn của người ta, điện thoại di động bị anh lấy đi, ngay cả tìm cơ cứu viện cũng mất.

Vừa rồi, làm sao cô vì anh hơi lộ ra yếu đuối liền đi theo lên đây.

Triển Mộ dán chặt sau lưng của cô, nhiệt độ cơ thể ấm áp xuyên qua áo sơ mi mỏng không ngừng truyền qua người cô, anh cúi thấp thân thể, môi ấm áp

không kiềm được dán lên cổ mảnh khăn trắng nõn của cô.

Cảm xúc mềm mại trên môi làm anh phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Thương Lam rúc bả vai, run rẩy nói.

"Triển đại ca, anh đừng quên rồi cam đoan của anh."

"Cam đoan cái gì? Quả thực anh đã quên." Cắn dãi tai của cô một cái, anh đáp rất vô lại.

Viên mắt nóng lên, cô yếu ớt giãy dụa.

"Anh nói không giữ lời."

Thiếu nữ tóc dài đen nhánh ngoan ngoãn cột ở sau gáy, lông mi tinh tế dài như cây quạt nhỏ, trong mắt thật to tràn đầy lệ ý.

Triển Mộ cười ra tiếng thật thấp, dường như rất hưởng thụ loại lạc thú vui đùa cô.

"Yên tâm, anh giữ lời nói." Thân mật ở đầu vai cô cọ sát, nhìn mắt của cô trở nên sauu thắm.

Bây giờ còn chưa được.

Hiện tại anh còn đâu không lại Thương Trung Tín.

"Tiểu Lam, không phải sợ anh, anh sẽ không miễn cưỡng em." Chỉ ít ở người thành niên trước kia sẽ không...

Thương Lam làm bốn món ăn, một món canh, rau xào rất đơn giản, nhưng là hai người ăn cũng hơi nhiều.

Xôi com đưa cho Triển Mộ, Thương Lam lại một lần nữa hỏi.

"Gọi Tiểu Hồng tới có được hay không? Nhiều món ăn như vậy hai người chúng ta không ăn hết."

Triển Mộ khẽ hừ một tiếng không trả lời, Thương Lam chỉ coi như anh đã đáp ứng, đứng dậy đi đến phía địa thoại bàn.

"Ngồi xuống." Giọng nói thâm lạnh từ phía sau vang lên.

Thương Lam ngồi nghiêm chỉnh.

"Ăn." Triển Mộ nhàn nhạt quét mắt nhìn cô.

Tay cầm đũa cứng đờ, Thương Lam có mấy giây tim đập mạnh và loạn nhịp, làm sao cô có loại cảm giác trở lại lúc trước...

Triển Mộ nhả nhặn ăn vài miếng, vào miệng là mùi vị quen thuộc chỉ có trong mộng mới xuất hiện, mắt phượng hẹp dài híp lại, lại gấp một khối gà xé phay bỏ vào trong miệng tinh tế thưởng thức.

"Lúc nào thì em học được nấu ăn?" Đột nhiên anh để đũa xuống, nhàn nhạt hỏi.

"Mới vừa học, cũng chỉ chút ít đồ ăn."

"Mới vừa học?" Triển Mộ hé mắt, không quá tin tưởng cô nói.

Mới vừa học có thể làm tốt như vậy?

Triển Mộ là một người rất coi trọng chất lượng, thường ngày ba bữa cơm tiết chế số lượng, coi như đi ra ngoài xã giao cũng sẽ không mê rượu, mỗi ngày sáng sớm chạy bộ giữ hình thể, nửa năm sẽ đi làm một lần kiểm tra toàn diện thân thể, đối với thức ăn yêu cầu cũng rất cao.

Nhưng tối hôm nay chỉ có một người ăn hết sạch đồ ăn của cô.

Thương Lam đứng ở bên cạnh bàn nhìn chén đĩa trống rỗng và Triển Mộ nằm ngang trên ghế sa lon nghỉ ngơi, có chút không hiểu hỏi.

"Triển đại ca, cần em mua cho anh thuốc dạ dày không?"

Vài ngày anh chưa ăn cơm rồi.

"Qua đây." Triển Mộ hơi không khỏe lông mày nhíu lại, vỗ vỗ vị trí trống không bên cạnh.

"Em còn chưa dọn dẹp." Thuận tay nhặt bát rỗng trên bàn lên, Thương Lam lảng tránh không muốn đi qua.

"Đề đó đi." Giọng nói lại lớn vài phần, mơ hồ lộ ra một tia uy nghiêm.

Đứng tại chỗ không hề động, cô do dự nói rằng.

"Triển đại ca, em cần phải trở về."

"Qua đây, em để anh nói mấy lần?" Triển Mộ giận tái mặt, lo lắng nhìn cô.

Không vui nhìn do dự bước chân không đi lên, anh đã tạo thành thói quen nhìn cô nhu thuận.

Thương Lam nuốt nước miếng một cái, hơi sợ lửa giận của anh, bước chậm bước chậm đi đến.

"A!"

Cô chưa kịp tiến lại gần, Triển Mộ đã đưa cánh tay dài kéo cô vào trong ngực, xoay người áp dưới thân thể.

Thương Lam bị sức nặng của anh chống lên, hoàn toàn lọt vào trên ghế sa lon.

Đội cô phản ứng kịp, liền nhanh chóng nhích sang bên trèo đi.

"Anh muốn làm gì!"

"Đừng nhúc nhích." Tức giận quát cô, anh kiểm chế tay chân cô không an phận, toàn bộ cơ thể che kín lên cô: "Yên tâm, cái gì anh cũng sẽ không làm... Để anh ôm một lúc."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (ノ 3 ノ) vào VIP rồi, vào VIP rồi, vào VIP cùng ngày... Canh ba là không cần nghỉ (cây nào Thương mỗ cũng lọt qua) đêm nay bắt đầu sử dụng, ngày mai cô gắng thêm 2 chương, thương các người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Thương Lam bị áp dưới thân thể trùng lớn mắt, rất sợ anh sẽ làm ra cái gì, nắm chặt vạt áo trước ngực anh không dám nhúc nhích.

Triển Mộ mắt sáng như đuốc nhìn người con gái phía dưới, bàn tay to nhìn không được vuốt lên hai gò má trắng nõn của cô, Thương Lam tuy là gầy, nhưng dáng người rất tốt, thiếu nữ mười sáu tuổi nên địa phương cũng đã bắt đầu trở mề hai cái bánh bao nhỏ tròn trịa đậu ở trong áo, hai chân vừa mảnh vừa dài...

Hình dáng lông mi thanh tú bắt đầu hơi nhú, cô ngoảnh khuôn mặt sang một bên né tránh bàn tay thô to của anh, trong đôi mắt thật to viết đầy bất mãn đối với anh.

Thấy vậy, Triển Mộ cũng không giận, cười thật thấp ra tiếng, tìm kiếm dọc theo cổ mảnh khảnh đi xuống, trước kia không có trợ cấp của Thương Trung Tín, cuộc sống của anh buông thả một thời gian.

Lúc còn trẻ vì mạng sống cái gì cũng làm, giết người qua, bán ma túy qua... Trên người tất cả đều là vết thương lớn nhỏ, vết chai thô ráp ở lòng bàn tay nhẹ nhàng ma sát làn da nhẵn nhụi của cô, cặp mắt trở nên nóng như lửa.

"Tại sao muốn lừa anh?" Anh hỏi rất nhẹ rất nhẹ, giọng lạnh như băng làm người ta sợ run lên.

Với Thương Lam, anh có một loại chấp niệm tận xương tủy, đời trước anh phụ lòng cô, sau khi sống lại anh nghĩ phải đền bù thật tốt, toàn tâm toàn ý đi đối tốt với cô, cho cô hạnh phúc.

Tuổi cô còn nhỏ anh có thể chờ, nhưng như vậy không có nghĩa là cô có thể vứt anh đi mà ôm ấp hoài bão với người đàn ông khác, chỉ là nghĩ đến có một ngày Thương Lam gả cho người đàn ông khác, biết nằm dưới thân người đàn ông khác tận lực hầu hạ...

Trong con ngươi không khỏi hiện lên một tia sáng khát máu, anh muốn, nếu thật sự có một ngày như vậy, anh sẽ giết người.

Cô muốn tương lai, muốn hạnh phúc, có thể!

Nhưng mà tương lai, hạnh phúc của cô phải từ anh dành cho cô.

"Em không hiểu ý của anh..." Thương Lam nhìn hàu kết của anh nổi lên, không được tự nhiên giật giật thân thể, bọn họ bây giờ cách nhau rất gần, mỗi

câu nói của anh đều thở ra khí nóng lên mặt của cô.

"Tiểu Lam, không phải phải cùng anh già vờ ngốc, em biết là thời gian qua anh không có kiên nhẫn." Đầu lưỡi liếm trên vành tai của cô, một bên thịt non mềm nhanh chóng nổi lên đỏ ửng, yếu ớt không đỡ nổi một đòn, bàn về tán tỉnh, sao cô có thể là đối thủ của anh.

"Chỉ là một bữa cơm." Thương Lam yếu ớt thở dốc nói.

"Anh đã cam đoan qua."

"Em nói với anh cam đoan ở đây?" Triển Mộ thu lại dưới lông mày:"Vậy cam đoan của em đâu? Em đã đáp ứng cái gì với anh? "

Cô biết anh đang nói chuyện của Lam Trí, nhưng cô không hiểu, tại sao anh lại hỏi cái này.

Thương Lam ngoảnh khuôn mặt đi.

"Em không hiểu anh đang nói cái gì?"

"Em không hiểu?" Triển Mộ sắc mặt lạnh lùng âm trầm, toàn thân tản mát ra ý lạnh, nguy hiểm nhìn cô chăm chăm, bàn tay to vuốt ve nhẹ nhàng trên cổ của cô, bốn phía tràn ngập sát ý nồng nặc.

Khiếp sợ loại khí thế kinh người như vậy, cô ở dưới thân anh thở dồn dập.

Sắc mặt Triển Mộ tái xanh nhìn cô, giống như là muốn nhìn vào tận trong xương của cô.

Trước kia không bao giờ Thương Lam nói dối anh...

Đột nhiên, anh buông ra sự kiềm chế đối với cô ngồi dậy, lấy túi văn kiện trên bàn ném vào người cô.

Thương Lam định thần nhìn lại, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt.

"Bây giờ đã hiểu?" Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói hết sức lạnh lẽo của Triển Mộ.

Cô tức giận nhận lấy ánh mắt bức người của anh, khàn giọng nói.

"Triển Mộ, anh có ý gì đây?"

Triển Mộ không vui nheo mắt lại, là ai được nuông chiều có xảy ra thói quen tật xấu, phạm lỗi không thừa nhận cũng cho qua, lại còn dám dùng loại thái độ này nói chuyện với anh.

"Em muốn ở chung một chỗ với ai là chuyện của em, anh không có quyền gì theo dõi em."

Lồng ngực không ngừng phập phồng, Thương Lam đang rất tức giận, thế cho nên không nhìn thấy anh chột trảm mặt xuống.

"Tiểu Lam, anh không muốn ra tay với em..." Trong tròng mắt bắn ra ý lạnh, anh bình tĩnh nói:"Xin lỗi, anh có thể coi như mọi thứ đều chưa xảy ra."

"Em không sai!" Cô quật cường trả lời.

Nhìn cô tròn tròn mắt, Triển Mộ không những không giận mà còn cười.

"Tốt, em cảm thấy anh không có cách bắt buộc em phải không?" Ôn nhu đứng thẳng xoa tóc cô, anh nắm cằm của cô buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

"Anh sẽ cho em một cơ hội, xin lỗi."

Lông mày rậm giống như cây quạt như rung động không ngừng, Thương Lam mím chặt môi nỗ lực phân rõ phải trái với anh.

"Triển đại ca, tình cảm là không thể miễn cưỡng, đối với anh em không có cảm giác, em thích Lam Trí, muốn đi cùng với anh ấy, xin tác thành cho chúng em, sau này em sẽ đối xử với anh như anh trai ruột thịt, em..."

"A!"

Lời của cô còn chưa lên tiếng đã bị Triển Mộ nắm tóc kéo từ trên ghế sofa xuống.

Anh nắm chặt đuôi tóc của cô, thủ hạ không lưu tình kéo cô xuống thảm, sau đó cả người đè lên cổ định.

"Câm miệng!" Mắt anh đỏ ngầu nhìn chăm chăm cô, như là tâm hồn ác quỷ trong ngày mùa đông, chỉ là nhìn thôi cũng khiến cô rợn cả tóc gáy.

"Anh không phải họ Thương."

Anh đang tức giận nên không thể được sức lực trong tay, da đầu Thương Lam bị kéo đau, nước mắt nhịn không được tràn ra, nhưng lúc này cô không thể tỏ ra mình yếu đuối, cô phải làm cho anh hiểu rõ lập trường của mình.

Cô đang tự do, anh không có quyền đối với cô như vậy.

"Tiểu Lam, em đừng ép anh." Thân hình to lớn của anh sát gần cô, bàn tay to không chút khách khí tập kích trên thân thể của cô, thăm dò vào bên trong quần áo của cô.

"Em không sai, em có quyền đi quen người đàn ông khác, anh không thể đối xử với em như vậy."

Mắt Thương Lam tràn đầy nước mắt, quát cường nhìn chăm chăm anh, cô co rúc ở dưới người anh nhẹ nhàng khóc sụt sùi, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng lấy không khí mỏng manh.

Triển Mộ cảm bầu ngực của cô vững vàng nắm trong tay, hoặc nhẹ hoặc nặng giãy vò, bên tai truyền đến giọng anh trầm thấp khàn khàn.

"Nếu để cho Lam Trí biết... Em nói cậu ta còn muốn em nữa hay không?"

"Em sẽ tố cáo anh, ba ba sẽ không bỏ qua anh!" Thương Lam một bên giãy giụa một bên kêu khóc.

"Tố cáo anh? Em có chứng cứ sao?" Giậm giữ eo thon của cô, anh đói khát hôn cô, đầu lưỡi nặng nề chui vào miệng treu chọc lấy cái lưỡi của cô, đầu răng đâm rách khóe môi của cô, Thương Lam đau đến liên tục khóc nức nở, chỉ cảm thấy trong miệng hỗn tạp mùi vị của máu và nước mắt.

"Em có thể nói cho Thương Trung Tín biết, anh không để bụng, nhưng em dám không?" Từng cái quần áo bị cởi ra, lộ ra da thịt tuyết trắng tinh tế, hai mắt Triển Mộ hiện lên ánh sáng, muốn ngắt – nhìn lên phía đùi của cô không ngừng ma sát.

Thương Lam vừa thẹn vừa vội, làm thế nào cũng không tránh thoát cấm chế của anh, áo khoác len trên người bị xé ra thô lỗ, nút buộc màu trắng vắng đầy đất, váy đồng phục học sinh bị kéo đến bắp đùi, lộ ra cái quần lót xanh trắng nhỏ.

Nghe trong không khí có tiếng xé rách của vải vóc, quần áo cô không đủ che thân, lộ ra một thân thịt non mềm, không chói mắt.

Không hổ là thiếu nữ được nuông chiều, một thân da trắng như tuyết vào tay tinh tế mềm mại, thân thể trẻ tuổi tràn ngập co dãn, bên trên tất cả đều là vết đỏ anh gây ra.

Người đàn ông không ý thức được nhìn ngây người, lửa nóng trong mắt như muốn ăn thịt người.

"Không muốn... Triển Mộ... Không muốn!" Thương Lam đau khổ tới cùng thét chói tai, hốt hoảng bò về phía gầm bàn.

Tuyệt vọng ngập đầu ép đến cô không thể thờ nổi.

Đúng như anh nói, cô không dám!

Thương Trung Tín cần không phải là con gái mà là người thừa kế chính thống.

Cô không dám cùng Thương Trung Tín nói chuyện này, cô không chịu nổi hậu quả kia!

Cô biết sẽ không có người tin tưởng cô, Thương Trung Tín sẽ không, Thương Hồng lại không biết!

Câu dẫn vị hôn phu của em gái là tội danh cô không chịu được, cái tội trạng này sẽ làm cô hăm sâu vào địa ngục!

Trên mặt tràn đầy nước mắt, chân nhỏ bị anh ép đau, Thương Lam chạy không thoát, không nhúc nhích được, giống như con cá đóng đinh trên thớt, chỉ có thể mặc cho người khác làm thịt.

Triển Mộ lại gần thân thể cô, tìm môi hồng của cô hung hăng hôn lên.

Thực ra anh cũng không có ý định muốn cô vào lúc này, anh là một người coi trọng tiền tài giao hoạt như vậy, cũng chính bởi vì anh coi trọng tiền tài, sẽ không vì vui vẻ nhất thời mà buông tha cả đời vinh hoa.

Thương Thị, anh muốn.

Thương Lam, anh cũng muốn!

Nhưng không phải bây giờ...

Vài chục năm cũng chờ qua rồi, ba năm thì tính là cái gì.

Nhưng người con gái dưới thân gần đây rất không ngoan, anh phải cho cô một chút dạy dỗ, anh phải cho cô biết, ở giữa bọn họ, rốt cuộc là người nào mới được định đoạt.

Nhận thấy được quần lót bị anh kéo xuống, Thương Lam khóc, thái độ mềm nhũn ra, cô khàn giọng cầu khẩn nói.

"Triển ca ca, em sai rồi, anh không nên như vậy!"

"Sai cái nào rồi?" Triển Mộ hừ nhẹ, không chút khách khí thăm dò vào giữa chân của cô, tình tế vuốt phẳng.

Thương Lam khóc đến toàn thân đều run rẩy, thẹn đến muốn chui xuống đất, trên mặt lúc trắng lúc xanh.

"Em không nên nói dối, sau này cũng không nói dối!" Cô hồng mắt kêu, trong tay nắm thật chặt thảm thượng hạng chất vải lông dê, mười ngón tay trở nên trắng bệch.

"Còn gì nữa không?" Triển Mộ không dễ dàng như vậy buông tha cô.

Thương Lam một mực khóc, nghẹn ngào đã nói không ra lời.

"Em... Em sẽ không gặp Lam Trí nữa... Em... Sau này tất cả mọi chuyện em sẽ nghe lời anh..."

Đạt được câu trả lời hài lòng, Triển Mộ theo lời buông lỏng sự kiềm chế đối với cô, Thương Lam vừa được tự do, vội vã ôm chặt chính mình rúc dưới gầm bàn.

Ngoài miệng hàng loạt đau đớn cùng mùi máu tươi trong miệng tự nói với mình, môi của cô bị anh cắn rách không nhỏ.

Nhìn đáng vẻ cô bé sợ hãi co lại thành một đoàn, anh đứng lên, thanh thân dựa vào ghế sa lon bằng da thật, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

"Em muốn tự mình qua đây hay để anh ra tay."

Giọng nói của anh rất ôn hòa, bề ngoài của anh rất lịch sự, nhưng Thương lam biết, những thứ này chỉ là vẻ ngoài của Triển Mộ, Triển Mộ chân chính rất bá đạo, ghen tị, giả hoạt, hèn hạ, anh lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo, trong mắt anh quyền lợi vĩnh viễn đặt đầu tiên, đời trước, anh vì đạt được Thương Thị có thể khúm núm đối với Thương Trung Tín, thậm chí không tiếc hi sinh hôn nhân và gia đình của mình.

Vì tiền, quyền, Thương Lam không nghĩ tới anh còn có cái gì là không thể buông tha.

Triển Mộ kéo lấy cơ thể cô, giam giữ cảm của cô hôn lên đôi môi tròn bóng phần hồng.

"Em là ai?" Anh khẽ liếm lấy vết thương trên môi cô, ánh mắt tràn ngập lửa nóng rơi trên khuôn mặt tái nhợt của cô.

"... "Thu lại hận ý trong mắt, hai tay cô vô lực đẩy lồng ngực của anh.

Vì sao!

Đời này rõ ràng cô an phận thủ thường không có đi treu chọc anh, thậm chí trăm phương ngàn kế giúp anh có được tình yêu với Thương Hồng, anh không biết cảm ơn cũng bỏ qua, tại sao muốn đối với cô như thế.

Triển Mộ bắt bàn tay nhỏ bé của cô xoa bụng của mình, cảm giác được vật nóng rực nổi lên, dục vọng rõ ràng của người đàn ông -- muốn

Trong lòng Thương Lam cả kinh, muốn lấy tay lại nhưng lại bị anh gắt gao giữ chặt, anh cắn lỗ tai của cô, giọng nói thô ráp.

"Bảo bối, giúp anh một chút."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Trong đêm đen, chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ và tiếng đung đưa của cành cây, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, ánh trăng mỏng manh chiếu lên trên sàn gỗ, ánh lên bóng cây đung đưa, quý mị dọc theo chỗ giao nhau trên cầu thang.

Thương Hồng sợ hãi mở đèn trong phòng khách lớn, ngay lập tức ánh đèn sáng rực quét qua căn phòng âm u. Toilet truyền đến tiếng nước ào ào, chợt cô nhớ đến phim Nhật Bản chết chóc mấy ngày trước, trong bụng hoảng hốt, nhẹ nhàng kêu.

"Ai vậy?"

Tiếng nước như trước, lại không người trả lời.

Thương Hồng yên lặng đi đến phòng rửa tay, thấy Thương Lam trước gương, cô thở phào nhẹ nhõm.

"Chị?"

Thương Lam không lên tiếng trả lời, nước vắn mở hết cỡ, cô đang rửa tay, dốc sức tẩy giống như là muốn chà xát đi một lớp da.

Cửa chính phòng vệ sinh đối diện với gương, Thương Hồng có thể thấy rõ ràng, thiếu nữ trong gương tóc rối tung, đôi mắt đỏ bừng, bộ đồ ngủ bảo thủ, dễ nhìn ra là đáng về vừa mới tỉnh ngủ, hơn nữa... Có phải cô đã khóc?

"Chị?" Thương Hồng thăm dò gọi một tiếng.

Thương Lam như ở trong mộng mới tỉnh, nhanh chóng phục hồi lại tinh thần.

"Ừ, em cần dùng WC?"

Tay ngâm ở trong bồn sớm đã trắng bệch, Thương Lam đã tắm rất lâu, thậm chí dùng hơn một nửa chai nước rửa tay...

"Chị xong rồi, em dùng đi!" Rút ra khăn lau nước trên tay, cô quay người lại thản nhiên nói: "Chị đi ngủ, ngủ ngon."

Giọng lạnh như băng, thái độ xa cách, nhìn theo bóng lưng cô rời đi, Thương Hồng hoang mang nhứ mảy lại, tối nay Thương Lam... Đang tức giận?

...

Thương Lam đối với chuyện của Ngụy Vô Lan không có ấn tượng tốt, duyên ở từ một bản hợp đồng giao kèo.

Ân oan giữa bọn họ phải nói đến từ chuyện năm đó cô và Triển Mộ ly hôn.

Năm đó bên ngoài truyền thông sôi nổi đưa tin tức Thương thị làm giả sổ sách, giá cổ phiếu Thương thị trong vòng 1 tuần rớt xuống sáu phần trăm, các cổ đông lớn tranh nhau bán tháo, vừa lúc đó Triển Mộ mua vào số lượng lớn với giá cả lớn hơn thị trường hai mươi phần trăm, lập tức trở thành cổ đông lớn nhất của Thương thị.

Cô luôn nhớ kĩ dáng vẻ Ngụy Vô Lan cầm một tờ đơn chuyển nhượng xuất hiện trước mặt cô, đôi mắt phượng híp vào quyền rũ, gương mặt cười đến mức gian trá.

"Bà Triển, Triển tổng lấy giá cao hơn thị trường ba mươi phần trăm mua cổ phần trên tay bà, bà xem không có vấn đề gì thì ký tên ở chỗ này."

...

Dưới ánh nắng ngoài trời bốn phía đều là học sinh nữ trung cấp, ở trong góc phòng không chớp mắt, Thương Lam chống cằm ngồi bên cạnh Trình Anh đánh giá thiếu niên cách đó không xa đang chạy trốn.

Tốc độ lưu loát ném vào lưới bóng rổ, ba phần hoàn mỹ bắn ra, hơn nữa khuôn mặt đẹp trai tinh xảo của Ngụy Vô Lan, rước lấy vô số tiếng hét cất cao Đề-xi-ben(*) chói tai.

(*) Đề-xi-ben: chắc ai cũng biết ^.^/

Đương nhiên, trong đó cũng bao gồm Trình Anh tùy tiện ngày thường.

Thương Lam không nghĩ đến Trình Anh trung tính cộng thêm thiếu nữ tính vậy mà cũng thích đàn ông quyền rũ như Ngụy Vô Lan.

Trình Anh vững vàng nhìn chằm chằm Ngụy Vô Lan không tha, trên nền da màu vàng nhạt khỏe mạnh xuất hiện tia đỏ ửng.

"Cậu nói xem có phải bạn học Ngụy đang nhìn tớ hay không?"

Thương Lam không hứng thú lắm đem đầu từ cuốn sách nâng lên, khẽ ừ.

Đã từng, ở đời trước giữa một bữa tiệc, cô từng thấy vợ của Ngụy Vô Lan, đó là một cô gái nhã nhặn xinh đẹp, cử chỉ hào phóng tự nhiên, thái độ cao quý ưu nhã, nói chung nhất định anh ta sẽ không thích kiểu con gái như Trình Anh.

Tình bạn giữa cô và Trình Anh đến không dễ dàng nên từ đáy lòng cô rất quý trọng, vì vậy anh ta làm cái gì biết cô cũng không nói, xin tha thứ sự ích kỉ của cô, dù sao vĩnh viễn cô cũng không chịu nổi kết quả làm "Người xấu".

Trong túi xách điện thoại di động liên tục vang lên, hai ngày này cô cố ý tránh né Triển Mộ, chỉ cần nghĩ tới đêm hôm đó anh ép buộc cô lấy tay giải quyết dục – vọng, cô liền hận đời này không bao giờ muốn gặp anh, đàn ông mà, lúc nào cũng hi vọng người đàn bà của mình ra ngoài là phụ nhân, lên giường thay đổi đăng - phụ(*), mà trong xương, Thương Lam còn là một người con gái bảo thủ, có thể chính là bởi vì phần này bảo thủ, ở đời trước, Triển Mộ cũng không lo lắng chính mình đi ra ngoài đánh dã thực(**)

(*) đăng phụ: “Đăng”: phóng túng, “phụ”: phụ nữ - chỉ một người con gái trưởng thành.

(**) Đánh đã thực: “đã”: ngoài, hoang dã; “thực”: đồ ăn => ý chỉ anh Mộ đã có vợ mà vẫn ra ngoài XXX (khụ khụ vấn đề tế nhị quá)

Thực sự là... Đề tiện hạ lưu vô sỉ!

"Vào..."

Bên tai truyền đến một tiếng xé rách rất nhỏ, Trình Anh nghiêng mặt sang bên, tròn tròn mắt.

"Tiểu Lam!"

Không xong!

Thương Lam đột nhiên ngừng tay, hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn xem cô đã làm cái gì, suy nghĩ chuyện đến quá nhập thần, lại có thể xé rách nửa tờ giấy trong sách tham khảo bảo bối của Trình Anh.

"Xin lỗi, bao giờ tới mua cho cậu một quyển mới."

Trình Anh đau lòng vỗ vỗ bụi trong sách, gào to nói.

"Không cần không cần, cậu nghĩ gì thế mà nhập thần như thế."

Thương Lam lắc đầu không nói, gần nhất đã xảy ra nhiều chuyện phiền lòng, ép tới tâm tư cô lao lực tiêu tụy mà không có chỗ để nói ra, cho dù là bạn bè thân nhất, cô cũng không nói nên lời...

Hình dáng chiếc xe màu đen có rèm che đang dừng ở cửa trường học, trong tay Triển Mộ kẹp điều thuốc lá dựa trên cửa xe, trong miệng phun vòng khói lượn lờ.

Thương Lam không nhớ rõ đã xem qua trong cuốn sách nào: Mỗi lần hút thuốc lá trong lòng đàn ông đều cất giấu một người con gái mà mình yêu sâu đậm, đặt ở trong lòng, lúc nhớ tới rất đau, đau chỉ có thể dùng khói để chết lặng chính mình.

Cô không biết, giống như Triển Mộ đặt quyền lợi lên trước nhất cũng có lúc người đàn ông này thật lòng thích một người.

Xoay người trốn phía sau cây cột, cô lẳng lặng đánh giá người đàn ông cách đó không xa.

Triển Mộ luôn luôn là một thân tây trang trắng tấp đẹp trai, áo khoác màu đậm làm nổi bật lên cả người khỏe mạnh ngang ngược, cũng sẽ không quá mức nghiêm khắc chặt chẽ, nhưng lại khiến người ta có cảm giác trầm ổn bên trong.

Cô rất ít nhìn thấy Triển Mộ mặc quần áo thường ngày, ngoại trừ sau khi kết hôn, để tiện cho anh cũng chỉ trong lúc ngủ mới mặc đồ ngủ.

Sau khi tắt máy, điện thoại di động yên lặng nằm trong túi đeo lưng.

Thương Lam dính sát tường đi cửa sau của trường học.

Triển Mộ đã đợi nửa giờ rồi, tàn thuốc dưới chân không ngừng.

Thương Lam vẫn đối với anh mang theo ấn tượng tốt, sau khi sống lại, anh cũng luôn cho là chỉ cần là anh muốn, giành được tình yêu say đắm của cô chẳng qua là chuyện rất dễ dàng, buồn bực nơi rộng cả vạt, rốt cuộc là bước nào ra sai, cô lại như thế nào bài xích anh.

"Triển đại ca!"

Rất xa, anh chờ Thương Lam không đến, lại nhìn thấy Thương Hồng chạy chậm xuất hiện ở trước mặt anh.

"Anh là tới đón em sao?"

Triển Mộ ôn hòa mỉm cười, không có phủ nhận.

"Tiểu Lam đâu, không đi cùng em?"

"Chị đã sớm đi rồi." Thương Hồng tự mình mở cửa xe ngồi vào.

Thu lại đáy mắt phẫn nộ, Triển Mộ ngồi vào trong xe, cho xe chạy, tay cầm tay lái gân xanh nổi lên, tuy là rất gắng sức kiềm chế tức giận, nhưng toàn thân vẫn mơ hồ tản mát ra mấy phần hơi lạnh thấu xương.

Lời vừa tới miệng gắng gượng nuốt xuống, Thương Hồng hoang mang nhìn như khuôn mặt tươi âm áp của Triển Mộ, nhin không được rùng mình.

Thương Lam khi về đến nhà đã là sáu giờ chiều.

Thay đổi dép vào nhà, không nghĩ tới, trước mặt liền đụng phải Triển Mộ vùi ở trên ghế sa lon xem báo.

"Đã trở về." Anh ngẩng đầu đối với cô cười cười.

Hoàn toàn không ngờ rằng lại gặp anh ở nhà mình, Thương Lam ngây người tại chỗ.

Tiếp theo Thương Hồng ngồi trên ghế sa lon ăn trái cây nhìn thấy cô, gọi.

"Chị, sao bây giờ chị mới về, điện thoại di động cũng không mở."

"Điện thoại di động chị hết điện." Tùy ý mượn cớ, cũng không còn nhìn người trên ghế sa lon, Thương Lam chạy chậm lên lầu.

Buổi tối Thương Trung Tín mang Triển Mộ lưu lại xuống dùng cơm, Thương Lam ở trong phòng đùa cợt, đến khi nhũ mẫu không vui lên trên gỗ cửa, lúc này mới lưu luyến không rời khép lại sách tham khảo xuống tầng.

Thương Trung Tín ngồi tại chỗ mặt kéo dài nghiêm nghị nhìn cô, trong mắt viết đầy không vui.

Thương Lam khéo léo ngồi xuống, dưới ánh mắt Thương Trung Tín nghiêm nghị ngồi xuống ngay ngắn, hơi không dám nhiều thở gấp, cô biết ba ba đang trách cứ thấy được việc lớn của cô.

Nhưng là đối mặt ở Triển Mộ bức bách nhìn chòng chọc, cô ngoại trừ tránh còn có thể làm gì.

Ăn xong một bữa cơm, Thương Lam ăn không ngon, cũng không biết có phải hay không là cố ý, Triển Mộ cố ý chọn vị trí bên cạnh cô, thừa dịp không ai nhìn thấy, thỉnh thoảng ở dưới gầm bàn đụng chạm cô, đầu ngón chân nhẹ nhàng ma sát bắp chân của cô.

Cô bị liêu trên mặt đỏ tới mang tai, không dám tin tưởng Triển Mộ thường ngày lãnh khốc bất thường sẽ làm ra sự tình ở dưới – chuyện hạ lưu. Có Thương Trung Tín đây mà không coi vào đâu, lại không dám làm ra động tác quá lớn.

Vội vã bôi xong một miếng cơm cuối cùng vào miệng, Thương Lam buông bát:

"Con ăn no rồi."

"Phòng bếp còn có canh, nhũ đông cho con một bát." Nhũ mẫu cảm lấy chén không cô vừa buông xuống, vừa muốn đi về phía phòng bếp, lại bị Thương Lam gọi lại.

"Nhũ mẫu không cần, con không uống nổi."

Nhũ mẫu quay đầu liếc mắt nhìn cô quát.

"Không uống nổi cũng phải uống, không thấy được có khách ở đây sao, nhìn con gầy, không biết còn tưởng rằng nhũ ngược đãi con đâu."

Nhũ mẫu giúp việc ở Thương gia thời gian lâu nhất, vẫn là người bà chăm lo đến ăn uống của bọn họ, cho nên ngay cả Thương Trung Tín cũng không tiện ở trước mặt bà ấy quát to, phải giữ lại một chút mặt mũi.

Thương Lam lộ vẻ tức giận ngồi trở lại, nhận lấy bát canh đưa lên cái miệng nhỏ uống.

"Triển đại ca, anh thử cái này xem, nhũ mẫu làm thì ăn rất ngon." Thương Hồng gấp khối xương sườn vào trong bát Triển Mộ.

"Anh nếm một chút."

"Nhị tiểu thư miệng chính là ngọt." Nhũ mẫu che miệng cười không ngừng.

"Tiểu Triển, tiệc cưới của con và tiểu Hồng dự định lúc nào thì làm?" Đột nhiên Thương Trung Tín dừng đùa lại, ánh mắt lóe lên một tinh quang.

Thương Hồng tròn tròn một đôi mắt to, đỏ mặt thẹn thùng nói.

"Ba ba, con mới 16, việc này không vội mà!"

Thương Trung Tín không vui khề hừ một tiếng, Thương Hồng lập tức đem bát mặn đến miệng nuốt trở lại.

Triển Mộ tay cầm đũa dừng một chút, trả lời.

"Gần đây công trình Long Dục bên kia thúc giục gấp, khả năng con bận quá không có thời gian, hơn nữa tiểu Hồng tuổi còn nhỏ, có thể để lại qua một khoảng thời gian nữa..."

"Chậm nhất là sang năm, trước tiên các con đem hôn sự quyết định trước đi." Không đợi Triển Mộ nói hết lời, Thương Trung Tín tự mình kết luận.

Trên bàn cơm đột nhiên rơi vào yên tĩnh như chết, thấy tình huống không ổn, Thương Lam vội vã uống sạch một miếng canh nóng cuối cùng, buông bát mượn cớ bài tập còn nhiều, đi trở về phòng.

Lúc này Thương Trung Tín không có ngăn cô, chỉ có Triển Mộ có thâm ý khác nhìn cô một cái, cô cúi thấp xuống đầu không dám nhìn lại, đưng một tiếng đóng chặt cửa lại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nếu vào V(*) rồi ta cũng muốn đem cái này văn viết xong, có thể viết văn cũng phải xem tâm tình, hai ngày này tâm tình không tốt quả thực mắc kẹt rồi, Đạo Văn chào người chờ ta viết xong lại Đạo đi!

(*) V là cách viết tắt của VIP – nhiều trang truyện Trung Quốc hay dùng từ viết tắt này, VIP là thể loại phải trả tiền thì mới có thể đọc tiếp truyện được. (haiza giá VN có kiểu này thì tốt viết truyện kiếm tiền =_=)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Thương Lam mở sách tham khảo ra nghiêm túc làm ghi chú, chưa tới mấy tuần nữa chính là tháng kiểm tra, lần này sát hạch liên quan đến học kỳ sau chia lớp để chấm điểm, trụ cột của cô vốn là kém, phải trả giá so với người khác nhiều hơn gấp mấy lần nỗ lực, nếu như có thể phân vào lớp chọn, bầu không khí học tập nơi đó đối với thành tích của cô tất nhiên có thể có trợ giúp cực lớn.

Đồng hồ treo trên tường tích tắc trôi qua, người trong chốc lát tập trung tinh thần tiếp, thời gian di chuyển đặc biệt nhanh, cuối cùng sau khi làm xong một trang bài tập, cô vô tình ngẩng đầu nhìn một chút thời gian thì đã đến chín giờ tối.

Nghĩ đến Triển Mộ cũng nên đi, Thương Lam thở phào một hơi, có anh ở nhà khô khan, lúc nào cô cũng chờ đợi lo lắng rất sợ anh lại làm ra cái gì nữa, cảm thấy ly nước trên bàn sớm đã trở nên nguội lạnh, cô đi tới cửa phòng.

Có thể cô nên cho chính mình uống một ly sữa tươi.

Đúng lúc này, cửa ngoài truyền tới tiếng giày da giẫm ở trên sàn gỗ của đàn ông.

"Cộc cộc "

Thương Lam cả kinh, đột nhiên đứng tại chỗ, vênh tai nghe tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần.

"Cốc Cốc."

Cửa ngoài truyền tới hai tiếng đập cửa nặng nề, sau đó là tiếng nói trầm thấp khàn khàn của Triển Mộ.

"Tiểu Lam, mở cửa."

Trái tim một hồi co rút nhanh, Thương Lam tròn tròn một đôi mắt to không nói tiếng nào đứng.

Cầm cái ly tay trên tay, cô khẩn trương nhìn chằm chằm cửa chính bằng gỗ, may mắn sau khi chính mình vào tiện tay đem khóa cửa lại. Editor: Sói Xám_

Ván cửa bền chắc không ngăn cản được khí thế bức người của anh, cho dù cách một tầng gỗ thật dày cô vẫn cảm thụ được ánh mắt anh nóng rực xuyên qua cửa chính chính xác tìm được vị trí của cô, đang không hề chớp mắt nhìn cô.

Không thể phủ nhận, cho dù anh không hề làm gì, chỉ là ở đứng ngoài cửa, là có thể ảnh hưởng sâu đậm đến cô.

Thương Lam có chút nghi sợ mà thối lui đến phía sau rèm cửa sổ, trái tim thỉnh thoảng nháy, đột nhiên ngoài cửa tiếng động như bị phóng đại vài lần, khoảng cách xa như vậy, cô vẫn như cũ có thể nghe được tiếng hơi thở nồng đậm của anh.

"Anh biết em ở bên trong, mở cửa." Giọng nói mơ hồ lộ ra uy hiếp.

Nơi này là Thương gia, Thương Lam tin tưởng anh không dám xằng bậy, tóm rèm vải cửa sổ tay nắm chặt lại, không có động tác tiến lên.

Triển Mộ lặng lẽ đứng ở ngoài cửa, trên mặt âm trầm là sơn vũ dục lại – bình tĩnh, nếu như không phải kiêng kỵ thế lực với Thương Trung Tín, một tầng ván cửa mỏng sao có thể ngăn bước tiến của anh.

Như là cảm nhận được anh tức giận, bỗng nhiên dưới bàn chân Thương Lam dâng lên ớn lạnh cả người, lạnh lẽo thấu xương, công đến cô run lập cập.

"Cốc Cốc."

Edior: Sói Xám_

Ngoài cửa lại vang lên hai tiếng gõ nhỏ nhẹ.

Triển Mộ cười thật thấp xuyên qua ván cửa truyền vào trong tai Thương Lam, đưa tới trên da vô số sợ run.

"Tiểu Lam, lúc nữa em tra Email một chút, anh không bảo đảm nội dung bên trong ngày mai sẽ không truyền ra ngoài. "

Thương Lam nghe vậy toàn thân chấn động, lạnh lẽo tập kích trên sống lưng cô, cô tim đập mạnh và loạn nhịp mấy giây, thông suốt đứng dậy đi qua bàn máy tính chạy đi, vội vã chạy nhanh đến nỗi đụng ngã cái ghế đặt ở mép giường.

Đầu ngón chân đụng với chân ghế, cô không kịp kêu đau, tay trái đã đè xuống nguồn điện công tắc.

Triển Mộ ở bên ngoài nghe được một động tĩnh tiếng vật thể ngã xuống đất, khoe miệng hơi hơi động, giọng nói ôn hòa xuyên qua cửa phòng.

"Anh đi, chờ điện thoại của em."

"Cốc cốc." Tiếng bước chân của anh dần dần nhỏ đi, Thương Lam mở hòm thư ra, bên trong quả nhiên có một lá chưa mở, thời gian hiện lên năm giờ chiều, cũng chính là thời gian cô né tránh Triển Mộ một mình về nhà.

Cô hít vào một ngụm khí lạnh, ngón tay cầm lấy ly nước của cô trở nên trắng, mở thư điện tử ra, đột nhiên bắn ra ảnh chụp bản gốc khiến cho huyết sắc khuôn mặt nhỏ của cô thay đổi đến mức dị thường trắng bệch.

Trong tấm ảnh là một người thiếu nữ Xích lô -- thân thể trần truồng, trên da thịt trắng nõn đầy vết bầm, đôi mắt cô đỏ lên ôm mình rúc ở trong góc, trong mắt thật to viết đầy cầu xin, đến nỗi cô van xin cái gì cũng chỉ có Thương Lam tự mình biết.

Nước mắt từ trong con ngươi chiếu ra bóng dáng của một người đàn ông, cô đang cầu xin anh, cầu anh đừng chụp, về sau cô đều sẽ nghe lời, sẽ không lại ngỗ nghịch anh...

Bị điện thoại di động đột nhiên vang lên tiếng chuông làm sợ, bên trên hiện lên điện thoại cá nhân của Triển Mộ.

Thương Lam nhìn chằm chằm ảnh chụp trong máy vì tính, do dự tiếp.

"..."

"Thấy chưa?" Triển Mộ lấy xe, lạnh lùng châm lửa một điếu thuốc.

"Anh dễ tiện."

Bên đầu điện thoại kia truyền đến giọng nói mềm nhũn của Thương Lam, ngẩng đầu nhắm mắt tìm được vị trí phòng cô, ánh đèn yếu ớt xuyên qua rèm cửa sổ đập vào mi mắt, Triển Mộ nói cười thật thấp.

"Em lại trốn anh, chuyện càng hèn hạ anh đều làm được. "

"Đừng ép em, em sẽ nói cho ba!" Tuy là cô cũng không muốn đi tới một bước kia.Edior: Sói Xám_

Triển Mộ giễu cợt hừ nhẹ, muốn nói cô cũng đã sớm nói, còn có thể chờ tới bây giờ?

Anh không sợ hãi.

"Tiểu Lam, bây giờ có thể em nói với Thương Trung Tín, chẳng qua là anh không bảo đảm ngày mai vài tấm hình này sẽ không truyền trên Internet."

Bên kia trầm mặc một lúc, sau đó truyền đến Thương Lam khàn khàn khóc nức nở.

"Anh... Anh muốn như thế nào?"

"Em biết anh muốn như thế nào." Anh cười khê: "Hiện tại anh muốn gặp em, đi ra."

"Đã khuya lắm rồi, ngày mai có được hay không?" Cô xem sắc trời ngoài cửa sổ, núp ở góc giường nói ra, cô trốn tránh, có thể kéo dài được một ngày là một ngày.

Điểm mảnh khoe nhỏ này làm sao có thể giấu diếm được anh, thu lại dưới đáy mắt không vui, anh chẳng muốn đi vạch trần cô, lời nói mang theo uy hiếp:

"Hiện tại đi ra, hoặc là anh đem phim ảnh truyền đi, tự em chọn. "

Triển Mộ nói cương quyết, không chỗ thương lượng:

"Năm phút đồng hồ, em biết anh không phải đang nói đùa. "

Trong ký ức của anh, Thương Lam mười sáu tuổi là đơn thuần, là hèn yếu, đối với cô gái như thế, anh có thừa biện pháp chữa cô, bắt quá chuyện ảnh chụp anh cũng chỉ là trên miệng uy hiếp, cũng sẽ không thật truyền đi.

Thân thể của cô là của anh, anh như thế nào lại gốc đến mức đem bức này làm thành phúc lợi tặng cho người đàn ông khác.

Ban đêm gió thật to, hết năm vừa qua khí trời vẫn là rất lạnh, Thương Lam đi đến trong tủ chọn bộ áo ngủ bằng lông, lại từ trong ngăn kéo móc ra áo khoác bông, che phủ ba tầng trong ngoài xuất hiện ở trước mặt Triển Mộ. Editor: Sói Xám_

Ao ào gió lạnh chà xát khuôn mặt nhỏ của cô đỏ bừng, ở phía xa cô đi chậm rì, tản bộ, có thể kéo bao lâu thì bao lâu.

Triển Mộ tựa vào trên cửa xe thanh thần nhìn cô động tác như lão thái thái, cười đến vẻ mặt ấm áp, rốt cục thân thể tiểu mập mạp đi đến trước mặt mình, anh cúi đầu nhìn đỉnh đầu đen nhánh của cô.

"Ngẩng đầu."

Không vui nhìn trên người cô áo khoác bông thật dày, vật nhỏ này đánh tâm tư gì anh lại không biết?

"Em sợ cái gì, anh nói sẽ không chạm em là sẽ không chạm em."

Bóng người đen thui lù che kín đi qua, Triển Mộ khoác vai của cô đưa cô mang vào trong xe, anh cầm lấy tay nhỏ bé trắng nõn của cô, trong bàn tay nắm chặt nhẹ nhàng xoa xoa.

Một lúc Thương Lam cảm thấy khó xử, yếu ớt giẫy dụa, nỗ lực từ trong tay anh rút ra.

"Anh nói sẽ không đụng em!"

Như là không có nghe được lời của cô, anh duỗi bàn tay, chợt đưa cô kéo vào trong ngực, cửa xe đóng lại, bên trong xe hình thành một không gian riêng biệt, bốn phía tĩnh lặng đáng sợ, bên cạnh chỉ còn lại tiếng hít thở lộn lộn của bọn họ.

Cô không rõ tại sao Triển Mộ biến thành như vậy, nhiệt tình của anh tới quá đột ngột, làm cô trở tay không kịp, cô không biết nên làm sao đối mặt với anh như vậy.

Anh tới gần môi của cô, chậm rãi mở miệng nói:

"Bảo bối, anh làm vậy sao xem như là "Đụng người đâu". "

Chưa tới mấy năm, anh sẽ làm cô biết, cái gì mới thật sự là "Đụng".

Triển Mộ cuồng vọng như vậy, người đàn ông bất thường như thế làm sao lại quan tâm lễ giáo ràng buộc gì? Sở dĩ chậm chạp không muốn thân thể của cô, anh tự có suy tính.

Hơi thở nóng rực phun ở trên mặt của cô, đột nhiên trong bụng Thương Lam căng thẳng, nhưng lại không dám có nhiều động tác, chỉ có thể khéo léo ngồi trong ngực của anh, không dám nhúc nhích.

Anh vuốt vuốt tay nhỏ bé của cô, tinh tế vuốt ve mười ngón tay cô như bạch ngọc, tâm tình cực tốt nói:

"Ngày mai tan học anh đi đón em, điện thoại di động của em sẽ lại không hết pin đúng không?"

"Triển đại ca, ngày mai có thể em..."

Lời của cô chưa nói hết, đôi môi đã bị anh ngăn chặn, anh đặt lên đôi môi của cô, nhẹ nhàng mút cắn miệng của cô, đầu lưỡi cạy ra khớp hàm đóng chặt, tiến nhanh vào, tùy ý tìm kiếm lấy mùi thơm ngát trong miệng cô.

Thật muốn ở chỗ này muốn cô!

Hút cái lưỡi của cô, anh nhìn mắt của cô sâu đậm, bàn tay to không có kỳ thăm dò vào dưới áo lông của cô, đường hoàng vuốt ve làn da trên lưng trắng nõn nhẵn nhụi xinh đẹp.

Thương Lam rúc bả vai vẫn không nhúc nhích, giống như bị đóng chặt trên nền hồ điệp, tính cách tượng trưng cho sự đập cánh, làm thế nào cũng không tránh thoát sự kiểm chế của anh, chỉ có thể mềm nhũn thừa nhận anh như lửa kích - tình.

"Không cần mượn cớ, anh không thích em gạt anh, hử?" Anh thở hỗn hển buông tha đôi môi đỏ hồng của cô, bàn tay to càn rỡ ở thân thể cô đi lên trên, từ bụng dưới bằng phẳng một đường đi lên trên dò xét, bắt lại hai tiểu bánh bao xinh xắn bạch ngọc, véo nhẹ mảnh nhỏ nhào nặn, đầu ngón tay thậm chí treu đùa điểm nổi trên quả anh đào đầy đặn của cô... Editor: Sói Xám_

Cái này... Đây chính là lý thuyết miệng của anh không động vào cô sao?

Tay muốn giãy giụa lại bị kiềm chế ở sau người, áo khoác bông thật dày sớm đã bị anh bỏ đi để qua phía sau xe, hai hàng cúc củ áo ngủ mở rộng ra, Thương Lam bị anh áp dưới thân thể, như cá nằm trên thớt, vô lực tránh thoát, chỉ có đuôi cá hơi yếu nhúc nhích trơn trượt.

Hai hàng lệ trong trượt xuống hai gò má, cô cuộn tròn lấy thân thể nhẹ nhàng khóc nức nở.

Thật thấp tiếng khóc làm tỉnh lại lý trí của anh, trong đôi mắt màu đỏ tươi thối lui, dưới mắt anh nhìn thấy tiểu cô nương quần áo không đầy đủ, ho nhẹ một tiếng.

Mỗi khi đối mặt với Thương Lam, bao giờ anh cũng không cách nào khắc chế cuộn trào mãnh liệt dưới thân muốn - bắn, dù sao anh đã cơ - khát lâu lắm, muốn chạm cô đã thành chấp niệm sâu tận xương tủy, không còn cách nào loại bỏ.

Thu hồi tay quyến luyến như cũ ở trên da thịt cô, anh giúp đỡ cô cài tốt nút áo ngủ, lấy áo khoác ngoài phía sau xe cô đưa đến.

Thương Lam chặt vật tiếp nhận áo khoác của mình, tay run run ôm mình, co lại thành một đoàn cảnh giác nhìn anh.

Triển Mộ nhìn mắt cô phòng bị, cười khổ đem tóc rối của cô dính ở trên hai gò má vén ra sau tai, cô bé mười sáu tuổi cần chính là ôn nhu che chở, mà không phải bá đạo mạnh mẽ bắt lấy, anh chậm chạp không muốn cô, là bởi vì anh không chỉ muốn người của cô, mà muốn cả đến lòng của cô.

"Ngày mai ngoan ngoãn chờ anh, biết không?" Anh động tình nhéo hai gò má béo mập của cô, môi âm áp nhẹn không được lại một lần nữa dán lên.

Khoảng cách giữa môi và môi rất gần, cô nhìn mắt Triển Mộ lửa nóng sắc bén, bên trong cát giấu lửa cháy hừng hực có thể mang cả người cô đốt cháy thành tro tàn, cực lực chịu đựng muốn ngoảnh khuôn mặt tránh thoát kích thích, cô khẽ gật đầu, xem như là đáp ứng.

"Dùng miệng của em trả lời anh." Anh cũng không tính đơn giản buông tha cô, nâng cằm của cô lên, anh kề cận môi của cô, miệng dưới giống như là muốn đem cô toàn bộ chiếm đoạt, giằng co cái lưỡi của cô không thả.

Đầu lưỡi bị anh mút vào trong miệng, Thương Lam tâm phách chỉ còn rút ra được một khe hở, cô nghẹn ngào, đứt quãng trả lời nhưng bị anh nuốt vào trong miệng:

"Biết... Đã biết..."

(Mồ mỗ Thương – mỗ tác giả hoa mắt, ít đi mấy chục chữ, hồi đầu lại bù vào)

Đan Đan bảo hôm nay không phải mả bảy năm, ngày mai sẽ khóa phòng vip, Thương nào đó khóc... (Mặc dù không biết có hữu dụng hay không, nhưng là ta cũng không thể khiến đạo văn trộm được dễ dàng như vậy.)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thương nào đó(cái bà tác giả nì) hoa mắt, thiếu mấy chục chữ, chương sau sẽ bù vào, trực tiếp đăng chương, mọi người xem quá nhiều lưu mấy chữ, thuận tiện ta đưa điểm cho các người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Sáng sớm, Thương Lam mang theo hai túi rác lớn từ trong phòng Lam Trí đi ra, đem cái túi ném vào phía sau thùng rác công cộng, cô xoay người lại tiếp tục công việc trên tay.

Năm giờ trước di đến từ chức với cô, nghe nói phải chạy về với ông bà chăm sóc người nhà mang thai, hiện tại di Hoàng chừng năm mươi tuổi, là Lam Trí dùng tiền mời người quét dọn chuyên môn đến, tay chân coi như sạch sẽ, là một phụ nữ đảng hoàng ở nông thôn.

Di đem chìa khoá trả lại phía sau vợ và rời đi, còn lại một người chân tay luống cuống như Thương Lam đối mặt phòng ở lớn như vậy, không có lý do gì khác, gần đây việc học của cô nặng nề hơn nữa Triển Mộ bức bách giám sát, cô hoàn toàn bận quá không có thời gian sửa sang lại căn phòng ở trống này.

Phòng Lam Trí ở hoang phế một tuần không ai xử lý, tích lũy bụi có thể tính bằng thước, Thương Lam đem chăn đơn áo gối trên giường tháo ra giặt, ánh mắt chạm đến ảnh chụp chung với anh đặt trên bàn, khoe miệng nhẹn không được hơi hơi nhếch lên.

Trong tấm ảnh Lam Trí khoác vai của cô đứng dưới ánh mặt trời, gương mặt cười ngây ngô, mặt chữ điền xanh đen hiện lên ánh sáng hạnh phúc.

Lại nói tiếp, đây là anh buộc bọn cô và Trình Anh chụp cho anh, thời gian trước đây không lâu anh đi vào cái ngày đó.

Mấy ngày này Triển Mộ làm lại một tấm thẻ điện thoại cho cô, thì ra tấm cũ kia bị anh thu đi rồi, tính toán thời gian, cô cũng mấy tháng không nghe được giọng nói Lam Trí rồi.

Ngoài cửa truyền tới tiếng chìa khoá chuyển động, Thương Lam ngẩn người, người thứ nhất nghĩ đến, có phải hay không Lam Trí xin nghỉ đã trở về?

Cô cầm khăn lau trong tay chạy ra phòng khách, hơi khăn trương nhìn ván cửa.

Chìa khoá chuyển động một vòng, từ bên ngoài bị người đẩy ra, tiến vào không phải Lam Trí mà là một vị cử chỉ ưu nhã, một người phụ nữ toàn thân quý phái.

Tuy là da mặt trang điểm nồng đậm vẫn không giấu được nếp nhăn trên mặt, đáng đẹp, ngũ quan như vậy có thể nhìn ra trước kia bà ta là một đại mỹ nhân không hơn không kém, lý do đến chân, cách ăn mặc của cô không thể bảo là không đắt, đều là những hàng băng tên có tiếng tăm, ở trên mặt đất giày cao gót giẫm lên phát ra tiếng lộc cộc thanh thúy, người phụ nữ vào cửa đối mặt với Thương Lam, hai người đồng thời sững sờ.

Chỉ trong nháy mắt, Thương Lam nhận ra bà ta đến.

Mẹ Lam Trí, người chường thể Lam thị xí nghiệp, cho dù là kiếp trước thậm chí kiếp này, Thương Lam đều hết sức kính phục một người phụ nữ mạnh mẽ.

Ngũ quan xinh đẹp nhìn qua so với tuổi thật sự nhỏ hơn vài tuổi, chỉ là quanh năm căng thẳng mặt nhìn làm cho người khác cảm giác tư thế không giãn mà uy, bàn về tuổi tác, hai đời Thương Lam cộng lại cũng không nhỏ hơn cô, ở trước mặt bà ta cô giống như một học sinh tiểu học, đứng thẳng tắp không dám dám nhúc nhích.

“Cô là Thương Lam đi!” Lam mẫu cười cười, không có con trai ở đây mà có người phụ nữ xa lạ vào cũng không vui, ngược lại thân thiết nói: “Ngồi đi, đứng làm cái gì.”

“Bác... Bác gái tốt, cháu đi pha trà cho bác.” Thương Lam nào dám ngồi, hiện tại lúng túng muốn chết, còn thật sự không biết phải giải thích quan hệ giữa cô và Lam Trí như thế nào nữa?

Từ trong ngăn kéo tìm ra một hộp trà, cô xem ngày tháng, may mắn chưa hết hạn, bận nửa ngày vội vã rót chén trà nóng bùng lên cho Lam mẫu, ai biết được người ta chỉ là liếc nhìn, chuyển qua bên cạnh cũng không cảm kích.

Cho dù trên mặt Lam mẫu một mặt hòa ái cười, Thương Lam cũng biết bà ta không thích mình, nhớ tới quan tòa Nhị thúc bắt đầu, Lam mẫu thật sự muốn thích cô, thật đúng là kỳ tích. Nhún nhún vai, cô cầm lên từ chén trà của mình kia, cái miệng nhỏ miệng nhỏ uống.

“Sau khi tốt nghiệp cháu có tính toán gì không?” Bà ta cười đến ôn hòa, trong giọng nói đều là quan tâm đối với văn bối, có thể ngoài miệng nuốt xuống tiểu ý nhưng không chạm đến đáy mắt.

Thương Lam rất cung kính đem chén trà trả về, trả lời.

“Rồi tốt nghiệp còn có một khoảng thời gian rất dài, tạm thời cháu không có dự định lâu dài như vậy.”

“Phải.” Ánh mắt Lam mẫu lợi hại nhìn chăm chăm cô không tha.

“Ở nhà Tiểu Trí đã đề cập với bác, cháu là một cô gái rất tốt.”

Thương Lam cúi thấp xuống đầu, trong giọng nói không có vui sướng, biết bà ta còn có đoạn dưới.

“Bác gái quá khen.”

“Các cháu tuổi còn nhỏ tương lai còn rất dài, Tiểu Trí qua một thời gian ngắn muốn xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, bác muốn nó hiện tại cũng không thích hợp nói chuyện về người yêu.” Lam mẫu ưu nhã cười, lời nói uyển chuyển.

“Thương tiểu thư, qua một thời gian ngắn cháu không phải muốn chia lớp chọn rồi không? Đến lúc đó việc học nhất định rất nặng, con trai là bác sinh ra tin tưởng không có ai so với bác hiểu rõ hơn nó, đứa bé kia đầu óc thẳng thắn, sẽ không lừa dối, làm việc ba tâm lưỡng ý hoàn toàn là nhiệt độ ba phút.”

“Khi còn bé nó từng rất thích một chiếc mô hình xe, đòi nhào để cho bác cho mua, tới tay sau đó chơi chán không đến ba ngày, bây giờ còn không phải là đã ném ở trong ngăn kéo tích bụi rồi, việc này ta nghĩ nhất định nó cũng không nhớ rõ.”

Thương Lam cười không nói, lại nhấp một hớp trà nóng.

Lam mẫu dừng lại một lúc, tiếp tục nói.

“Cháu là cô gái rất tốt, người rất xinh đẹp đầu óc cũng thông minh, chỉ là phải học tập thật giỏi, nhất định tương lai có thể có một tương lai tốt đẹp, nghe đi khuyên một câu, các cháu tuổi tác đều còn nhỏ, không thích hợp nói đến tình cảm nam nữ, chưa tới mấy năm, nếu như các cháu vẫn thích nhau, dĩ nhất định không ngăn cản.”

“Bác gái, cháu hiểu.” Cô khéo léo không phản bác.

Lam mẹ nói càng kiên định ý nghĩ trong lòng cô, đối với tình cảm Lam Trí, chẳng bao giờ cô ôm qua hy vọng, cô định dưới đáy lòng thấy được giữa bọn cô là không có khả năng, là không có tương lai, cho dù là người ngoài phá hoại hay bên trong hành động, lâu ngày, cô bắt đầu sinh ra tâm lý trốn tránh.

Cô chính là một người như vậy, giống như trước kia ba ba mua quà cho hai chị em cô, cho tới bây giờ đều là Thương Hồng chọn trước, cô thích nhưng cũng không bao giờ nói ra miệng.

Nhiều lắm thì cô đem loại tưởng niệm này giấu ở đáy lòng, từ từ sẽ quên, từ đó đến nay không ọc một món quà nào.

Truy nguồn gốc, cô chính là tính tình mềm nhu, không có dũng khí cùng người tranh chấp. Cô không có dũng khí đi chống lại thế lực đằng sau Lam Trí, càng không có lòng tin đi tin tưởng Lam Trí sẽ chung thủy đợi cô như một, có thể chính là bởi vì phần mềm nhu này, cho nên mới bị Triển Mộ ăn từ đầu tới đuôi đến sít sao.

Lam mẫu nhìn thiếu nữ trước mặt, cô không thích cô gái nhu nhược như thế, Lam gia không có con gái, nhưng phụ nữ hèn yếu như vậy không phù hợp với con trai bà, bà cần chính là một người có thể giúp cho sự nghiệp của con trai bà.

Thêm nữa, Nhị thúc cô chính là hung thủ đâm chết con trai lớn bà, đối với cô gái này, cô định trong lòng không thích.

Không đối với bà đáng về trọn mắt, đã là cô gái có giáo dục!

Dừng một chút, âm điệu của bà chưa thả mềm.

“Bác nghĩ cháu sau đó sẽ rất vội vàng, cũng không có thời gian giúp nó sắp xếp căn phòng này...”

...

Thương Lam từ nhà trọ Lam Trí lúc đi ra đã buổi trưa, ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua tầng mây chiếu lên trên người, đỉnh đầu che phủ đám mây đen lớn, khí trời âm u như sắp mưa.

Ngồi trên tắc xi, cô vuốt vuốt móc chìa khóa con gấu trong lòng bàn tay.

Thiếu chìa khóa, vòng kim loại trống rỗng nằm ở trong tay, một bên ôm lấy tóc nhung của con rối cô đơn bạn ở bên cạnh, Thương Lam nắm chặt của con gấu béo ị, đáng về cô đơn.

Cô đối với Lam Trí thích thực ra không sâu như trong tưởng tượng, cho nên mới phải dựa vào Lam mẹ nói mấy câu, để như trở bàn tay buông tha tương lai của bọn cô.

Thương Lam nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ quay ngược lại, chìa khoá con gấu trừ là Lam Trí cho, vừa rồi lúc trả chìa khóa cô lặng lẽ giữ lại, chỉ coi làm một phần kỷ niệm, kỷ niệm cô còn chưa kịp bắt đầu cũng đã vội vội vàng vàng kết thúc mối tình đầu.

Cô đem điện thoại di động cài thành chế độ rung đặt ở trong túi xách, vừa rồi cùng Lam mẫu trò chuyện một chút trong chốc lát không có chú ý, khi cô từ trong túi móc ra muốn tra muốn xem thời gian, lúc này mới phát hiện trên màn hình vài thông cuộc gọi nhờ.

Tất cả đều là Triển Mộ gọi tới.

Thương Lam trong lòng cả kinh, trong tay không dám thư giãn gọi lại.

“Đi đâu?”

Chỉ là vang lên hai tiếng, đầu kia lập tức truyền đến giọng nói trầm thấp của Triển Mộ, Thương Lam nhẹ nhàng thờ hồn hể, từ trong giọng nói cô đã nghe ra anh không vui.

“Em buồn bực, đi ra ngoài đi dạo một chút.”

Bên ngoài cao ốc tập đoàn Thương thị, ngày hôm nay vẫn là mây đen dày kịt.

Triển Mộ tắt ảnh chụp trong máy tính xách tay thăm từ gửi tới, sắc mặt trở nên tái nhợt kinh người.

Anh nhìn chăm chăm vào thời gian dưới góc phải máy vi tính rơi vào trầm tư, cả ngày không tìm được tâm tình của cô dường như tâm anh treo nửa vơi, cái loại cảm giác vô lực này, thêm nữa cô lại một lần nữa sau lưng anh có quan hệ dây dưa với Lam Trí, đáy lòng phần nộ cuộn trào mãnh liệt ra.

Thương Lam đã thành thói quen nói dối đối với anh...

Loại thói quen này có thể chỉ là một loại bảo vệ đối với bản thân, mà anh trong ý thức của cô, sự hiện hữu của anh uy hiếp được an toàn của cô, cho nên mỗi khi đụng tới chuyện làm cho anh mất hứng, cô sẽ chọn tính nói dối.

Anh rất dễ ý, cái thói quen này của cô là từ lúc nào dường thành, đồng thời tại sao phải đối với anh sản sinh ra ý sợ hãi, trong ký ức của anh, Thương Lam vẫn là thích mình mới đúng...

“Đêm nay đến chỗ anh đi, muốn ăn cái gì trên đường anh mua cho.” Tuy anh là tức giận, lại không có phát tác tại chỗ, châm lửa một điều thuốc bỏ vào trong miệng hít một hơi, anh thanh thần dựa vào ghế sa lông bằng da, Thương Lam tại đầu dây nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

“Không có việc gì em cúp.” Giọng nói êm ái xuyên qua microphone truyền đến tai, Triển Mộ bình tĩnh phun ra vòng khói, chờ cô tắt máy.

Khi tiếng động “Úc ục “ truyền tới, anh để điện thoại di động xuống ngồi dậy, hít lại ánh mắt.

Con gái là cần phải cung chịu, cô thỉnh thoảng làm ra một ít việc nhỏ vô hại, anh lại tức giận cũng tốt, cái gì cũng tốt, chỉ cần không tổn thương lợi ích của anh, thỉnh thoảng để cho cô tùy hứng mấy lần cũng không sao.

Thương Lam vội vã ngắt máy, đem điện thoại di động ném vào trong túi xách.

Triển Mộ nắm chân đau của cô trong tay (ED Sói: ý là nắm điểm yếu đóa =_=), ở trong rất nhiều chuyện cô giận mà không dám nói, may mắn anh con người này còn nói điểm chữ tín, không có chân chính ra tay với cô.

Triển Mộ lúc rồi rảnh sẽ đem cô gọi tới nhà, để cho cô hỗ trợ dọn dẹp phòng ở của anh, buổi tối sau khi ăn cơm xong biết ôm cô ở trên ghế sa lon xem chút tin tức thương mại.

Tuy là cô không có hứng thú đối với loại tin tức này, nhìn một chút sẽ ngủ, nhưng anh rất hưởng thụ cảm giác ôm cô, nếu như không tính cả bình thường anh hay dán lên miệng cùng ngực cô, anh vẫn cố gắng quy củ..

Cô thực sự thật biết điều, có thể nói là theo truyện, chỉ cần là anh nói, cô sẽ không đi phản bác, đi ngỗ nghịch, có đôi khi cô cảm thấy giữa bọn cô ở chung cũng sẽ không quá khó khăn, cùng Triển Mộ ở chung một chỗ, thói quen không suy nghĩ, bình thường là một ngón tay anh chỉ thị, cô một động tác, rất hài hòa.

Đương nhiên, phải tiếp tục phần hài hòa này cũng là có cái giá cao.

Cô không còn là cô gái của trước kia, cô cũng có ý nghĩ và suy tính của chính mình, tự nhiên không chịu cam lòng chỉ làm một cô gái ngoan trong mắt anh, bọn họ mười mấy năm qua vợ chồng không phải là làm không, cô biết rất nhiều thứ của Triển Mộ, biết thói quen của anh, sở thích của anh, còn có hình thức anh tự hỏi.

Quan trọng hơn chính là, cô biết anh thích đem đồ quan trọng giấu ở đâu, còn có mặt mã anh thường dùng trong máy vi tính..

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Con ngựa cả đêm thỉnh thoảng rồi cũng phải tận lực... Người ta không muốn nhốt trong phòng tối, còn có hai nghìn chữ nữa bạn ~...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Tắc xi dừng lại ở cửa siêu thị, Thương Lam trả tiền mở cửa xe.

Nơi này cách Thương Thị không xa, cô có thể mua đồ ăn sau đó đi bộ qua.

Thời gian làm việc.

Khi Triển Mộ nhận được điện thoại của Thương Lam, nét mặt lộ ra ngạc nhiên, cầm lấy điện thoại di động trên bàn ấn xuống phím kết nối.

Trợ lý Tiểu Mễ đứng ở một bên há to miệng, nhìn nụ cười khó gặp trên mặt người lãnh đạo của mình, tài liệu trên tay "Bộp" một tiếng rơi trên mặt đất, nghe tiếng, Triển Mộ nghiêng mặt sang bên không vui trừng mắt nhìn cô ta.

Chú ý tới sắc mặt cấp trên đột nhiên âm u xuống, sau đó cô ta vội vàng đem tài liệu dưới đất thu dọn, rất kính cẩn đặt ở mặt bàn của anh, cặp đùi tròn ra bên ngoài.

Cửa lớn phòng làm việc được khép lại nhẹ nhàng, nét mặt Triển Mộ thay đổi hiện lên ảm áp, quay microphone qua nói.

"Tiểu Lam? Tìm anh có việc?"

Ngữ quan nghiêm túc trở nên nhẹ nhàng, sắc mặt vui mừng nhếch chân mày lên, anh rất vui khi Thương Lam có thể chủ động gọi điện thoại cho anh.

"Triển đại ca, bây giờ anh có rảnh không? Em muốn tìm anh có việc chính." Giọng nói Thương Lam dịu dàng dễ nghe, một nụ cười ôn nhu lóe lên trong

mất, anh nói.

"Em ở đâu? Anh xuống dưới đón em."

Là chỗ công nhân viên mới vào, còn không nhận ra Thương Lam.

"Đã đến lối rẽ." Xuyên qua lối đi bộ, rất xa đã thấy biểu tượng của tập đoàn Thương thị.

"Em ở dưới lâu chờ anh." Dứt lời, người đã đẩy cửa vội vã đi ra ngoài.

Trở về vị trí, giọng điệu Tiểu Mễ thả lỏng, lộ vẻ tức giận cầm ly nước lên uống một hớp, ở đâu đoán được đột nhiên lại liêu lĩnh đến cấp trên, chỉ thấy từ bên trong cửa phòng làm việc cách một tiếng đẩy ra ngoài, miệng cô ta ngậm đầy nước cứ như vậy ở trước mặt Triển Mộ.

Triển Mộ nhìn dáng vẻ cô ta ngăn người hai má phồng lên, chỉ là dừng lại nửa giây, người đã sải bước đi đến phía thang máy.

Anh đi rất nhanh, dùng lời nói của Tiểu Mễ chính là, đột nhiên một cơn gió lớn thổi qua, cuốn đi giấy trắng đầy bàn, thổi..thổi.. bay đầy xuống đất...

Cô ta bị hù dọa một trận như vậy, nước ở trong cổ họng cũng không nuốt được, nhả ra cũng không xong, tròn tròn mắt tiến về phòng photocopy của anh Tiểu Đổ chìa tay...

"Anh cứu mạng..."

Khoảng thời gian còn cách Thương Thị một đoạn, Triển Mộ cũng xuống tới phòng khách công ty, xa xa xuyên qua cửa kính nhìn thấy hình dáng Thương Lam nho nhỏ.

Cô lẫn trong đám người đứng trên lối đi bộ, hai tay cầm đầy đồ đạc, Triển Mộ đẩy kính mắt một cái, nhìn đồ trên tay của cô.

Hai túi nguyên liệu nấu ăn đầy, cô là muốn mở tiệm cơm sao?

Thương Lam cúi đầu đi với tốc độ con rùa, đứng ở bên cạnh cây cột không nhìn thấy anh, lúc này, đèn xanh sáng lên, cô vừa nghĩ tới là đi theo người bên cạnh, lại không nghĩ rằng cái túi một góc mắc vào đinh sắt trên cây cột, xé rách một lỗ rất lớn.

Quả quyết vừa mới mua theo lỗ thủng chỗ rách lán ra, lán đến giữa đường quốc lộ.

Cô hoảng hốt, lập tức vội vàng đem cái túi đóng tốt, chạy đến giữa quốc lộ ngồi chồm hổm nhặt quả quyết rơi đầy mặt đường.

Triển Mộ đứng ở một đầu khác nhìn động tác của cô, chân mày chưa phát giác ra nhíu chặt, lẽ nào cô không biết nguy hiểm như vậy hay sao?

Thân thể anh khẽ động, nụ cười trên mặt trầm xuống, bước đi đang nhanh hơn muốn đi về phía cô, lại không nghĩ rằng một giây kế tiếp hình ảnh trực tiếp xoát qua làm nét mặt anh tái xanh.

Một chiếc xe hàng lớn thẳng tắp vọt về phía Thương Lam, chú ý đến bóng người trước xe, tài xế thỉnh thoảng từ trong mộng thức dậy, vội vàng đạp lên phanh lại, thân xe khổng lồ ở trên lối đi bộ sinh ra một tiếng gào thét chói tai, nguy hiểm cực độ dừng lại ở trước mặt Thương Lam, bánh xe trên mặt đất ấn xuống lõm hai hố sâu.

Thương Lam xách theo túi đứng ở giữa đường quốc lộ, cô đứng ngây ngốc tại chỗ, tim đập nhanh và loạn nhịp nhìn chằm chằm đầu xe cách mình không đến nửa mét, hai chân mềm nhũn ngồi xuống.

Triển Mộ chỉ cảm thấy trái tim chợt co rút nhanh, thế giới vào thời khắc ấy như cuộn phim dừng lại, trong mắt chỉ có Thương Lam co chân ngồi dưới đất, anh hít vào một hơi sâu để có sức lực bình tĩnh, sắc mặt xanh chân bước dài đi đến.

Thương Lam ngồi dưới đất hoàn toàn không bình tĩnh nổi, tận đến lúc cánh tay căng thẳng, bị Triển Mộ kéo lên, anh đen mặt lại nhìn cô, trong đôi mắt tràn đầy giận dữ.

Lúc này tài xế cũng từ trên xe bước xuống, sắc mặt khó coi.

"Các người không muốn sống nữa hả, không có việc gì chạy ra giữa đường làm gì?"

Nhìn lên tài xế trung niên trước mặt nước bọt bắn tung tóe, bên cạnh còn có một sắc mặt Triển Mộ đen lại, Thương Lam vô ý thức co rúm lại.

"Cô gái, cô làm cái gì hại tôi đây, cô muốn chết thì đi đến nơi khác, làm..."

Tài xế càng nằng nặc lớn tiếng, vốn còn rất chột dạ khi nhìn thấy dáng vẻ Thương Lam sợ hãi rút rề, lá gan bắt đầu làm to ra, đổ tất cả trách nhiệm đẩy lên trên người cô, làm thế nào cũng không dám nhìn sắc mặt Triển Mộ âm u, bò lên trên xe vận tải, nắm một cái cánh cửa đóng lại.

"Làm..." Dứt lời, xe đã nghênh ngang mà đi, một đường còn có thể nghe được từ trên xe một trận bão thô tục.

Triển Mộ cầm lấy tay cô, âm thầm ghi lại bảng số xe sau, một đường mang theo cô bước vào cửa chính Thương Thị, sức lực nhân viên cấp dưới chưa

giảm, ngược lại càng ngày càng nặng. Thương Lam lao đảo đi theo phía sau anh, trên cổ tay đã nổi lên một vòng xanh tím.

Trợ lý Tiểu Mễ mới vừa nhặt giấy trắng trên đất sắp xếp gọn gàng, cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra, cô ta mỉm cười quay đầu vừa lúc đón nhận Triển Mộ mặt đen, bỗng dừng tim đập lờ nửa nhịp, trong tay đang cầm tài liệu “bộp” một tiếng, lại một lần nữa rơi xuống đất.

Hoàn toàn không thấy trợ lý đứng ngốc tại chỗ, Triển Mộ nắm cổ tay Thương Lam đi qua người cô ta, Tiểu Mễ chỉ cảm thấy một hình ảnh đen xoẹt qua, sau đó là cấp trên mạnh tay đóng cửa lại "Rắc rắc" khóa lại.

Vào cửa, anh đặt cô trên cánh cửa, trong mắt có thể phun ra lửa.

"Triển đại ca, anh nắm đau em." Hai vai bị anh nắm trong tay thật chặt, mười ngón tay thon dài bóp vào da thịt, Thương Lam đau đến nhúu chặt lông mày.

Nhẹ buông tay, túi nguyên liệu trong tay rơi hết xuống sàn nhà.

Ném cái túi lên mặt sàn, quả quýt màu vàng theo miệng túi lăn ra, chạm đến mũi chân của anh.

Ánh mắt chạm đến trái cây lăn đến bên chân, sắc mặt Triển Mộ càng lúc càng âm u, chỉ vì đồ vật này thùng, vừa rồi anh suýt chút nữa mất đi cô!

"Anh..."

Trong bụng ghen một đồng định nói, làm thế nào cũng nói không nên lời, anh cúi đầu dò xét cô cẩn thận, anh biết cô bị dọa, lúc này anh không nên đối với cô có nhiều trách mắng, có thể nói đến sợ hãi, anh bị sợ hãi làm sao so với cô ít hơn!

Nhớ tới một khoảng khắc kia, anh sợ, nếu như một lần nữa, nếu như một lần nữa...

Không phải! Không phải! Không phải!

Mất đi một lần đã là đau thấu tim gan, anh không cách nào nữa tiếp nhận lần thứ hai!

Thương Lam cúi đầu co bả vai lên, nhìn mũi giày nghe anh la, trên đỉnh đầu người nọ đang tức giận dày đặc, vì miễn đi đau khổ da thịt, cô khéo léo nhận sai.

"Xin lỗi, lần sau em sẽ chú ý."

Nghe vậy, Triển Mộ tức giận càng tăng lên.

Nhận sai?

Đây chính là thái độ cô nên có khi nhận sai?

Đừng tưởng rằng anh không nhìn ra được anh đối với anh qua loa.

"Còn có lần sau?" Đè ép một bụng tức giận, anh hung tợn nhìn cô chăm chăm.

"Không có... Không có lần sau!" Thương Lam núp ở dưới người anh lạnh run, làm sao cũng không nghĩ ra, suýt chút nữa người bị đâm là cô, cô không tức giận, anh tức cái gì!

Tuy là một đồng oán thâm, nhưng ngay trước mặt Triển Mộ cũng không dám nói, trên vai thấy đau từng cơn, Thương Lam giãy giụa hai cái phát hiện vô ích, chỉ có thể chịu thua.

"Triển đại ca, anh nắm em rất đau."

Triển Mộ híp mắt lại nhìn cô, trong mắt anh, Thương Lam vẫn quá đơn thuần, trong lòng nghĩ cái gì tất cả đều viết ở trên mặt, đơn giản bị người nhìn thấu.

Mặc dù biết tiểu tâm tư của cô, nhưng anh không có ý định cùng cô tính toán nhiều lắm, nắm tay thoáng buông cô ra, lại chưa có hoàn toàn buông bả vai của cô ra.

Chân mày nhỏ bé nhúu nhẹ nhàng chậm chạp, Thương Lam ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười cười với anh, nỗ lực làm sắc mặt âm u của anh tan biến.

"Triển đại ca, hôm nay em mua rất nhiều đồ anh thích ăn, nhưng không có chìa khóa nhà của anh, cho nên..."

Đôi mắt co rút nhanh, anh cúi đầu liếc nhìn nguyên liệu nấu ăn rơi vãi trên sàn, sắc mặt hơi chàm.

"Lần sau không nên để cho anh lo lắng, em không phải là con nít nữa rồi, anh nghe em nói trong điện thoại, được chứ?"

"Là..." Phát hiện anh thả bả vai của mình, cô nhanh chóng khom lưng xuống đất nhặt đồ rơi vãi.

Triển Mộ chăm chú ngắm vẻ bận rộn của cô, từ trong ngăn kéo lấy ra một chuỗi chìa khóa, đưa đến trước mặt cô.

"Sáng sớm anh có việc bận, vẫn không có thời gian đưa cho em."

Đóng tốt chỗ rách của túi ny lon, Thương Lam chợt dạ tiếp nhận, nếu như cho anh biết cầm chìa khoá cũng không phải là chỉ muốn nấu cơm cho anh, không biết anh sẽ thế nào.

Triển Mộ nhìn gương mặt cô, đáng vẻ không yên lòng, không biết cô suy nghĩ cái gì, cũng ngồi chồm hồm cùng thu dọn với cô.

Thương Lam lấy được chìa khoá thì không còn lý do ở lại chỗ này nữa, ở cùng một nơi với Triển Mộ nguy hiểm ra sao cô là người rõ nhất, cho nên nhắc tới cái túi cô nói.

"Em sẽ đi trước chuẩn bị, chờ anh tan việc là có thể ăn."

Dứt lời, cô xoay người chạm đến chốt cửa, lại bị Triển Mộ bắt lại.

Anh quay đầu xuyên thấu qua cửa sổ nhìn xe cô đang đi phía dưới, tay dùng sức một cái kéo cô vào trong lòng.

"Chờ anh tan tầm rồi cùng nhau về."

"Không được, không cần, tự em có thể đi." Thương Lam vội vàng vàng từ chối.

"Không được." Trong lời nói của anh không có việc gì là không thể làm được.

"Em bảo đảm sẽ không có việc gì."

"Ngoan, ở chỗ này chờ anh, rất nhanh thì tốt." Anh ôm hông của cô, mang cô vào phòng khách trên ghế sofa lon, từ bên cạnh tùy ý lấy một quyển tạp chí nhét vào trong tay cô.

"Anh sẽ nhanh, nghe lời."

Sắp xếp cẩn thận Thương Lam, Triển Mộ trở về vị trí trên cầm lấy điện thoại trên bàn gọi một số.

Thương Lam không còn cách nào núp trên ghế sofa lon, tay cầm một quyển tạp chí thương nghiệp thấy thế nào cũng không coi nổi, mà lúc giọng trầm thấp của Triển Mộ vang lên, cô vô ý thức vênh tai lên nghe.

"Này, là tôi."

"Giúp tôi tìm chiếc xe, bảng số xe *****"

"Là tôi, chuyện tiền không cần lo lắng."

"Xử lý, tùy các người làm như thế nào, ừ..."

...

Tay cầm tạp chí hơi run rẩy, nhiều năm làm vợ chồng như dĩ nhiên cô hiểu tính cách của anh, đó là một người thâm trầm, lại là đàn ông thù dai (Vô Tình: thù trai đi =)), chỉ là từ trước chẳng bao giờ anh ở trước mặt cô lộ ra bộ mặt thâm trầm.

Sau thuở thiếu niên, trong mắt Thương Lam thì Triển Mộ là một người anh trai dịu dàng, cho đến sau khi kết hôn, bộ mặt thâm trầm của anh mới dần lộ ra.

Cô không phải là phụ nữ hiền lành gì, sẽ không vì một người đàn ông thô bạo suýt đâm mình mà xin Triển Mộ tha cho ông ta.

Chống hãm dưới, cô lên lút quan sát người đàn ông khi làm việc, khung kính mắt màu vàng thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng bạc, sau khi để điện thoại xuống anh lấy bản báo cáo ra lật xem từng trang, đáng vẻ nghiêm túc chăm chú, khóe mắt Thương Lam quét qua quan sát ánh mắt, ngẩng đầu nhú lông mày nói.

"Nhìn cái gì?"

"Không có."

Thương Lam xấu hổ thu hồi ánh mắt, đem lực chú ý chăm chú ở trong tạp chí, bỏ quên khóe miệng Triển Mộ hơi hơi nâng lên cười.

Trong mắt anh, vào giờ phút này nét mặt Thương Lam chính là một cô bé đáng yêu đến vậy, nếu cô đã lộ ra vẻ mặt này với anh, nói cách khác cô đang từ từ động lòng với anh.

Đây là một dấu hiệu tốt!

Nghĩ vậy, tôi tắm rửa rồi quét sạch hết, mặc dù băng bao cáo lợn xộn cũng không lên tiếng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lần này là thật sự đổi mới... Anh đây là hiền lành gạt người!! Sau này vào cửa đọc cũng không cần mất tiền, anh đổi mới xong sẽ sửa lại tiêu đề như cũ, như là: "Chương ** "

PS/ Đám đạo văn cho ra ngoài đánh đòn!!!!!!!!!!!!

=)) Nói thật là không hề đc bà tác giả đang nói gì =.=

(a a, anh vấ vấ làm chương truyện VIP, đem chương này viết đến chương sau rồi, a a a, đại gia về sau không muốn mua VIP!!)

- Thực ra còn một đoạn lảm nhảm của tác giả về cách đọc vip bên đó – Xin cut ở đây vì không thể hiểu bà nói gì:v

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, Triển Mộ một mực làm việc nên cái gì cũng đều quên.

Thương Lam nhìn sắc trời dần dần trở tối ngoài cửa sổ, trong tay cầm tạp chí thương nghiệp một chữ cũng không nhìn nổi, cô quay đầu ngấm nhìn Triển Mộ đang dành toàn bộ tinh cảm, tập trung tinh thần vào làm việc, anh cau mày ánh mắt lom lom nhìn nhìn chăm chú mấy vi tính, vốn đã đem cô – người đang sống sờ sờ bỏ quên phía sau.

Nếu như phía sau có cánh cửa, bây giờ cô rời đi, nhất định anh không biết.

Đáng tiếc...

Buông tạp chí xuống, phòng làm việc của Triển Mộ có một gian phòng khách riêng, có lúc mệt mỏi anh lại ở chỗ này nghỉ một chút, mà cửa chính phòng làm việc ở giữa phòng tiếp khách, cách bàn làm việc của anh, cho nên nếu Thương Lam muốn rời đi nơi này, tất nhiên phải đi qua người của anh...

Bỏ đi ý niệm lên lút chạy trốn trong đầu, cô miễn cưỡng lên tinh thần mạng lực chú ý đặt trong tạp chí thương nghiệp anh thích xem nhất.

Sau đó cô nhìn một chút, mí mắt đóng lại mờ, mờ lại nhắm lại, cuối cùng thân thể nghiêng một bên, ôm tạp chí trong ngực ngủ.

Trong khoảng thời gian cô ngủ mê man ở nơi này, Thương Lam trong giấc mộng.

Trong mộng, một lần nữa cô lại về phòng ở trước khi cưới của bố cô, Triển Từ Tu – 12 tuổi (Vô Tình: Con trai kiếp trước đó a.=) lạnh lùng đứng bên cạnh bàn ăn, cậu di truyền đường nét anh tuấn của ba ba, còn nhỏ tuổi nhưng đã là một anh chàng đẹp trai tuấn nĩ, mỗi ngày tan học về nhà nhất định trong cặp sách sẽ có vài bức thư tình được bỏ vào.

Toét miệng, cậu đang vung cánh tay nhỏ bé trắng nõn cười với cô.

"Mẹ, mẹ..."

Trong mộng trên mặt Thương Lam mang theo nét dịu dàng cười yếu ớt, đưa hai tay ra chào đón cậu.

Ai biết, một trận gió lớn thổi qua, vốn là cậu bé trắng nõn lại biến thành dáng vẻ anh tuấn của Triển Mộ, ngũ quan nghiêm túc lại dùng nhất giọng trẻ con non nớt chạy tới phía cô, trong miệng lẩm bẩm một mạch.

"Mẹ không cần con nữa sao? Mẹ không cần con nữa sao?"

Không phải! Không phải!

Không được đến, cậu không phải con trai của ta!

Thương Lam không kiềm chế được lui lại, phía sau lưng lại đụng phải một bức tường thịt mềm mại.

Đó là một người phụ nữ.

Tóc người phụ nữ dài đen nhánh, da mặt trắng điểm tinh xảo, xinh đẹp, khuôn mặt Thương Lam tái nhợt nhìn cô, trong lòng kinh ngạc đang muốn lui về phía sau, lại bị cô cầm cả vai thật chặt, cái miệng đỏ tươi của cô ta chu ra rồi lại hợp lại, mặt nhăn nhó hô với cô.

"Đem con trai trả lại cho tôi! Đem con trai trả lại cho tôi!"

"Tôi không có!"

(Vô Tình: truyện ma nha mấy thím, đăng đêm khuya đọc cho hấp dẫn nà ^^)

Thương Lam thét lên ngồi dậy, vừa lúc chống lại cặp mắt không vui của Triển Mộ.

Cô sùng sốt nửa giây, sau đó phản ứng cực lớn đẩy lên lồng ngực của anh, Triển Mộ bất ngờ không kịp đề phòng bị đẩy ra, thân thể cường tráng lui về phía sau mấy bước.

Khó có được là, anh bị cô đẩy ra lại có thể không buồn bực, ngược lại tiến lên hỏi.

"Thấy ác mộng?"

Thương Lam núp ở trên ghế sa lon cố sức cách anh rất xa, khẽ gật đầu một cái.

Một cái sofa ghế có thể lớn bao nhiêu, chân bước một bước dài, anh dễ như trở bàn tay rút ngắn khoảng cách giữa bọn họ, bàn tay to xoa gò má của cô, vì cô lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

"Năm mộng gì? Sợ đến như vậy."

Cô tròn mắt nhìn anh, giấu đi hận ý trong mắt, cô phải nói cho anh biết như thế nào, cô nằm mơ thấy Trương Tiệp – tình nhân của anh, cũng chính là mẹ ruột của Triển Từ Tu.

Một người phụ nữ bởi vì khó sinh mà chết trên bàn mổ.

Nói đến Trương Tiệp, cô là thư kí được Triển Mộ thăng chức, xinh đẹp, thông minh, đáng người đẹp... Tất cả Thương Lam có thể nghĩ đến những từ tốt đẹp để hình dung, đều có thể dùng ở trên người phụ nữ này, Trương Tiệp là người thức thời, sẽ không mang lại phiền phức cho người đàn ông, hiệu suất làm việc chịu một nhọc cực cao, có thể nói bên cạnh Triển Mộ thiếu ai cũng có thể, nhưng không thể bớt cô ta.

Mà cô cũng nhiều lần đảm nhiệm vai trò tình nhân với Triển Mộ, một người có thể duy trì được thời gian lâu nhất, thậm chí còn vì anh sinh ra một đứa con trai.

Cô vĩnh viễn nhớ kỹ vào khoảng khắc Triển Mộ ôm Triển Từ Tu bước vào cửa, cô khóc nháo chất vấn, anh chỉ là lạnh như băng nhìn cô một cái, câu tiếp theo ném tới làm cô chịu khổ sở cũng không thể nào phát tác.

"Xin lỗi, tôi cần một người thừa kế."

Câu này lấp kín tất cả đường lui của cô, Thương Lam nội tính hàn, không dễ thụ thai, hai người kết hôn nhiều năm chưa từng có con...

Từ nay về sau cô thêm một đứa con trai, Triển Mộ thêm một người thừa kế.

Cái trở ngại này vẫn chôn ở trong lòng, khiến cô làm sao cũng không thể dùng thân phận người mẹ để yêu thương cậu, tuy là đứa trẻ kia cũng không biết cái gì, Triển Mộ chưa bao giờ nói, cô càng là không muốn nhắc tới, người hầu trong nhà đều là mới đổi, Triển Từ Tu sắp đến tuổi thành niên, cũng không hiểu được cô không phải mẹ ruột của cậu.

Triển Mộ cau mày nhìn mặt cô kháng cự, sâu hơn một tầng tìm kiếm, ở giữa đôi mắt đen nhánh còn có mấy phần hận ý.

Cô hận anh có phải không?

Nghĩ tới đây, vốn khuôn mặt dịu dàng lại thu về, anh cầm lấy tay cô hỏi.

"Cuối cùng là em bị làm sao vậy?"

Lời này anh vẫn muốn hỏi, từ trước Tiểu Lam của anh không phải như thế, cô sẽ không gạt bỏ anh, sẽ không chán ghét anh, lại không biết đầu đề là ý nghĩ muốn chạy trốn khỏi anh.

"Em... Em gặp ác mộng, nằm mơ thấy mới vừa xe tải vừa đâm em chết..." Liều mạng nhện xuống xúc động gạt bàn tay anh ra, Thương Lam tùy ý cho lí do.

Không thể làm anh tức giận!

Bây giờ chỉ ít không được!

"Phải không?" Anh vuốt tóc của cô, giọng mang thâm ý, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng, tuy là Thương Lam cố sức che dấu, nhưng đôi mắt lợi hại của Triển Mộ vẫn nhìn cô chăm chú.

Anh không tin lời của cô.

Lúc Triển Mộ học đại học bởi vì hứng thú tìm hiểu và đọc tâm lý học một khoảng thời gian, thông thường người nói lúc nói dối con mắt liếc về phía bên trái rồi xuống dưới, anh nhìn mắt to tròn của cô liếc về phía bên trái, không vui mỉm môi.

"Triển đại ca, công việc của anh làm xong rồi sao? Chúng ta về thôi." Thương Lam bị ánh mắt anh dò xét đến có chút không được tự nhiên, lấy tay anh phủ ở tóc mình xuống, rất sợ anh lại làm ra cái gì, chỉ có thể nắm thật chặt.

Triển Mộ vui vẻ hưởng thụ hai tay nhỏ bé trắng nõn nắm lấy tay anh, dễ dàng bao bọc lấy, bắt tay của cô, nắm chặt trong lòng bàn tay vuốt ve tỉ mỉ.

Bình thường anh làm loại cột nhà rất nhỏ này, luôn là thừa dịp cô không chú ý ăn chút đậu hũ nhỏ này, nhịn một chút cũng vượt qua, Thương Lam không giống vừa mới bắt đầu chống cự như vậy, chỉ là nhẹ nhàng giật giật, lại không có động tác nào khác.

Tùy ý anh vuốt vuốt đôi tay nhỏ bé của cô, cô rút ra từ kẽ hở hỏi lại một lần.

"Chúng ta về thôi. "

Chúng ta về thôi...

Lời này nghe vào trong lỗ tai Triển Mộ thì không phải là chuyện như vậy rồi, tâm tình của anh vui thích cúi thấp người hôn lên môi cô một cái, lần này đánh lên rất đơn thuần, loại này đơn thuần làm cho Thương Lam cảm thấy ngoài ý muốn.

Lúc Triển Mộ cúi xuống, cô đã làm dự định bị anh hôn sâu, có thể anh không làm như vậy.

Chỉ là chim nhỏ mổ vậy, liếm liếm khoe miệng của cô, sau đó lập tức dừng lại đứng dậy không làm thêm bất kỳ cái gì, tốc độ nhanh, nếu như không phải ngoài miệng truyền tới hơi ấm, thậm chí cô cho rằng cái hôn vừa rồi chỉ là cô mới tỉnh ngủ, đầu không tỉnh táo mà sinh ra ảo giác.

Buông tay cô ra, anh nhắc hai cái túi nguyên liệu đầy trên mặt bàn, dùng giọng nói dịu dàng có thể đánh chết người. (ahhi kẻo dính)

"Chúng ta về nhà."

Đêm nay, Thương Lam làm đồ ăn rất phong phú, tất cả đều là món Triển Mộ thích ăn, anh ngồi bên cạnh bàn ăn nhìn bóng dáng nhỏ bé bận rộn, đáy lòng tự nhiên mọc lên một tình cảm ấm áp, căn phòng này bởi vì có sự gia nhập của cô, cuối cùng trở nên ấm áp, trở nên giống như một nhà.

"Hôm nay là ngày mấy?"

Đẩy một cái kính mắt, Triển Mộ cười hỏi.

"Chẳng qua lễ thì không thể lễ như vậy được?" Bưng ra canh vịt hầm sực nức, Thương Lam lấy ra cái thìa múc cho Triển Mộ một bát trước. (lễ giỗ chị)

"Dĩ nhiên không phải."

Anh không khách khí nhận lấy, uống một hớp, bên trong thịt vịt đã mềm, có thể thấy được cô vì giữ nồi canh này mà mất bao nhiêu tình cảm.

Đến khi com nước chuẩn bị xong rồi, Thương Lam cũng theo vào chỗ, vì tương lai của cô, trước hết cô sẽ đi làm anh vui lòng, đáy lòng vẫn còn một chút bóng ma (tâm lý), cho nên tìm một chỗ cách xa anh ngồi xuống.

"Sao lại ngồi xa như vậy?" Triển Mộ lịch sự lau miệng và quần áo dính dầu mỡ, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng.

Đây là tư thế son vũ dục lai.(1)

(1)Con giông trước lúc mưa nguồn. Trước khi xảy ra sự việc lớn thường có những biến cố báo hiệu bất thường.

Thương Lam nháy mắt mấy cái, do dự nửa ngày, cuối cùng nâng cái chén trong tay lên, đi về phía anh ngồi bên kia.

Cô vẫn là rất sợ làm anh tức giận.

Ăn một vố, khôn ngoan nhìn xa trông rộng, khoảng thời gian ở chung này để cho cô hiểu, lúc hai người ở cùng một chỗ, tốt nhất là nên nghe theo lời anh, bởi vì cô không hiểu, vì sao anh tức giận nói đến là đến, hơn nữa không có đạo lý, đến để cho cô không biết phải làm sao.

Triển Mộ múc một muỗng đậu hũ non vào trong bát của cô, Thương Lam ngạc nhiên ngược mắt, anh làm sao biết mình thích ăn cái này.

Đón nhận ánh mắt hoang mang của cô, anh chỉ cười không nói, bọn họ đã từng là vợ chồng, dĩ nhiên anh biết của khẩu vị yêu thích của cô.

Lại gấp một miếng thịt bò non cho cô, Triển Mộ thản nhiên nói.

"Không nên chỉ ăn thức ăn chay, ăn nhiều thịt hơn đi, em là tuổi đang phát triển."

Nhiều hơn chút thịt, phúc lợi tương lai của anh cũng tốt chút.

Thương Lam cúi đầu yên lặng ăn, ăn không nói ngủ không nói, Triển Mộ vừa nhìn cô vừa ăn, trong mắt mang theo ý cười.

Ngày hôm nay cô sẽ không biết anh vui về biết bao nhiêu, Tiểu Lam không ngừng chủ động thân cận mình, ôm anh, thậm chí hôn môi cũng không lộ ra phản kháng, từng chút từng chút đến, không thể gấp được, đó là một điềm báo trước rất tốt.

Suy nghĩ, anh chú ý tới hạt cơm dính trên miệng cô, cơm tẻ màu trắng dính trên khóe môi màu hồng, theo cái miệng nhỏ nhắn mở ra lại đóng lại, rất là hấp dẫn người khác, ánh mắt chưa phát hiện ra là đã tối sầm, anh không nhìn được nghiêng người sang phía cô, hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn trong suốt kia, đầu lưỡi duỗi một cái, liếm đi cái gì đó ở môi cô, cười đến mức giống như một con mèo lớn vụng trộm.

Vốn Thương Lam không yên lòng ăn cơm, thông thường đồ ăn anh thích ăn cô đều không thích ăn, có thể đêm nay vì đón ý nói đùa của anh, chấp nhận nuốt miếng thịt trong miệng vào, cô nhìn canh nóng trước mặt phát ngốc, đầu nghĩ đến đột nhiên anh lại đánh lên về phía mình.

Cô kinh ngạc, canh nóng trong tay vẩy ra ngoài, dính vào mu bàn tay trắng nõn của cô, nước canh vừa nấu nên rất nóng, may mắn là nước canh không bắn ra nhiều lắm, chỉ như vậy thôi cũng đã đủ làm cô đau rồi.

Triển Mộ hơi sùng sốt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ nhú, nắm lấy cánh tay của cô, nhanh chóng đi đến phòng rửa tay.

Anh đi quá nhanh, sàn nhà vừa mới lau qua nên vẫn còn trơn, Thương Lam lao đảo đi theo phía sau anh, nếu như anh không vững vàng nâng thân thể của cô, nhất định cô sẽ ngã lộn nhào một cái.

Vòi nước xả nước lạnh ra ngoài giống như nước kết băng vậy, phủ lên vết thương nóng đỏ tạm thời thư giãn, Thương Lam nhẹ nhàng thổi phào một hơi, hệ thống cung cấp nước uống bắn lên một tay khác không bị thương, lạnh lẽo thấu xương làm cô không nhìn được co rụt lại.

Triển Mộ cầm tay cô đặt dưới vòi nước rửa, anh cũng chịu đựng bị nước đá dội, nhưng sắc mặt của anh không thay đổi, chỉ là lặng lặng nhìn vết thương của cô.

"Có thể." Ngâm nước rất lâu, Thương Lam không nhìn được mở miệng, cô nhìn mắt anh chuyên chú, hơi kinh ngạc, chẳng qua là một vết thương nhỏ, cô không hiểu nổi tại sao anh lại vội vàng xúc động như vậy.

"Tiếp tục sát trùng nữa, trong nhà không có chuẩn bị thuốc anh sẽ đi ra mua, làm sao em lại không cẩn thận như vậy, ngộ nhờ lưu sẹo thì làm sao bây giờ?" Anh xoa tay nhỏ bé của cô, trong mắt là không giấu được không nề.

Đột nhiên trái tim co rút nhanh chóng, Thương Lam không nhìn được nghĩ rút tay về, đột nhiên, ở trong lòng mười chuỗi khóa như bị cạy mở ra, cô khủng hoảng một lúc, giằng co lung tung, Triển Mộ nheo mắt lại, quát bảo cô dừng lại đồng tác của mình.

"Đừng cọ quấy, em nghĩ sẽ lưu sẹo sao?"

Vừa bị hô như thế, cô cũng yên lặng, không nhúc nhích để anh làm, hơi sợ hãi đột nhiên anh sẽ tức giận.

Mấy phút dội nước lạnh trôi qua, môi cô cũng đã trắng bệch, trên người không ngừng run run, cô rất lạnh rất khó chịu, người đàn ông bên cạnh này lại không chịu buông cô ra.

Triển Mộ nhìn chăm chăm mu bàn tay của cô, xác định vết thương nóng đỏ đã lui, anh buông sự kiểm chế với cô ra đi đến cửa, xoay người lại trợn mắt hung hăng về phía Thương Lam đang muốn rút tay ra ngoài nói.

"Anh đi ra ngoài mua thuốc, vết thương còn chưa khô phải tiếp tục xả nước, biết không?"

"Là."

Mắt Thương Lam rất kính cẩn tiến bóng lưng của anh, sau khi chạm một cái đóng lại, lập tức vội vàng đưa tay trong nước ra, trong miệng không ngừng thổi, ngón tay trắng nõn ngọc ngà sớm đã đông cứng, ngội lạnh được không có cảm giác.

Nhìn không được mở ra vòi nước ấm xả lên tay, ai biết được cửa chính lại một lần nữa mở ra, sau đó lộ ra khuôn mặt lạnh như băng của Triển Mộ.

"Tiểu Lam?"

"Kia... Xin lỗi!" Thương Lam bị tiếng nói kia kêu to tim suýt nữa thì ngừng đập, mau chóng mở vòi nước lạnh xả lên tay.

"Anh không thích em lừa anh, nói cho anh biết, trong khoảng thời gian anh đi em đã làm gì." Hai tay ôm ngực, Triển Mộ đứng ở cửa chính, sắc mặt âm u mờ mịt, loại đáng sợ không thể nói ra được.

"Em vẫn đợi..."

Thương Lam rùng mình một cái, nhu thuận gật đầu.

Hài lòng hừ nhẹ, cuối cùng lại nhìn cô vài lần, mặc dù không yên tâm, nhưng anh lại không thể mang cô đi cùng, chạm một tiếng đóng cửa lại, bên ngoài

truyền ra tiếng bước chân càng chạy càng xa của anh.

Thương Lam xuất thần không nhúc nhích nhìn ván cửa, lại một lần nữa rơi vào suy nghĩ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lần này các bạn mua chương của bạn bè, mời trở về chương trước, tối hôm qua ta đã đổi Chương 64, về sau bảo vệ Chương truyện ta sẽ đổi hai giờ sau đó, có vấn đề có thể nhấn lại, hơn nữa VIP vẫn là chỉ cho phép thêm chữ không cho phép giảm chữ, mua của bạn bè cũng sẽ không thua thiệt, ngày hôm nay làm thêm 500 chữ coi như bồi thường, cảm ơn các bạn đã cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Khu vực nhỏ cách không xa tiệm thuốc, một người cả đi cả về nhiều lắm là hai mươi phút, Thương Lam đứng tại chỗ lặng lặng chờ, thẳng đến khi ngoài cửa tiếng bước chân đi xa, không truyền lại một chút tiếng động nào lúc này mới đi đóng vòi nước, bước chân chậm chạp đi đến phòng sách.

Đẩy cửa ra, mùi vị lạnh lạnh lấp đầy thiết bị máy lạnh, phong cách cho thấy một loại đơn giản khiêm tốn nhưng lại không mất hơi thở thường thức, trong phòng trừ bàn máy tính và giá sách dựa vào tường, không có bất kỳ cơ sở giải trí nào, giống như ông chủ nghiêm túc của chúng vậy.

Thương Lam mở máy vi tính của anh ra, một giây sau hiện lên hình ảnh trên màn hình.

Nhìn cửa sổ người sử dụng, cô do dự một lúc, nhập mật khẩu quen thuộc, trở về, hệ thống chuyển đổi đến Menu chính.

Chú ý đến ảnh chụp chung trên mặt bàn bày, Thương Lam không nhịn được cầm lên nhìn đến xuất thần, cậu bé trong hình ra vẻ người lớn ôm một quyền từ điển lớn, cau mày đứng bên cạnh mẹ, lướt qua cậu, cô không thể rời mắt đến đôi mắt ấm áp của bà Triền, mẹ của anh không xinh đẹp, nhưng từ trên xuống dưới mang lại cho người ta cảm giác dễ chịu.

Có người nói lúc bà còn sống, mẹ của anh không may mất sớm, cho nên ngoại trừ ảnh chụp, cô chưa từng nhìn thấy qua người thật của bà, có thể chỉ từ vẻ ngoài, và dáng vẻ Triền Mộ lúc nhớ đến bà, cái loại vẻ mặt dịu dàng không hề phòng này, có thể biết đó nhất định là một người phụ nữ dịu dàng, hiền lành.

Thương Lam chăm chú chọn trộm người phụ nữ, dường như có thể thấy trên người bà sinh ra một vòng ánh sáng nhu hòa, bức ảnh chụp chung với Triền Mộ ở trên bàn quần áo cũng đã rất lâu, lâu đến nỗi cô cũng quên thời gian, nhân nhật, chong trộm người phụ nữ tựa như đang mỉm cười với cô.

Kỳ thật cô vẫn tò mò với tính tình Triền mẫu, mỗi khi hỏi anh không phải mặt lạnh tránh đi thì chính là không nói tiếng nào về phòng sách tiếp tục công việc ban ngày, bọn họ làm vợ chồng lâu như vậy, ngoại trừ trong tiết thanh minh(*) cô và anh thăm mộ, lúc đó có thăm viếng qua bia mộ của Triền mẫu, những thứ khác hoàn toàn không biết gì cả.

(*) Tiết thanh minh: lễ đi thăm mộ mà người đã khuất, vào cuối xuân tháng 3. Trong tác phẩm truyện Kiều có nhắc đến.

Thận trọng đem khuôn ảnh trả về, tấm hình này đối với Triền Mộ mà nói là kỷ niệm vô giá, nếu như bị cô làm hỏng, nói không chừng anh sẽ giết cô.

Nghĩ vậy, bỗng nhiên cô nhớ đến chuyện bản thân muốn làm.

Tay nhỏ bé nắm lấy con chuột, đột nhiên màn hình sáng lên làm sắc mặt cô thay đổi.

Cô tròn tròn mắt gương mặt hoảng sợ, không thể tin tự mình xem lại.

Hùng đông trong công viên nhỏ, cô gái trẻ lẳng lặng ngồi đọc sách trên ghế, rừ xuống khuôn mặt nhỏ nhắn rừ xuống dưới ánh mặt trời không chói mắt, cây quạt nhỏ tựa như lông mi khẽ vỗ, khẽ vỗ che đi cặp mắt đen sáng ngời, cô gái trẻ an tĩnh như là một pho tượng, vẫn không nhúc nhích, quanh thân tản mát ra một loại ánh sáng yên lòng hiền hòa, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, trong đầu cô chỉ nghĩ đến sách vở ngay cả chim chóc đậu ở gần chỗ cô cũng không để ý.

Trên màn ảnh Thương Lam như cô gái trong tranh, nhã nhặn lịch sự ưu nhã khiến người ta không dám tới gần, dọa cô rất sợ, chỉ có thể quan sát từ đằng xa chụp.

Nhiếp ảnh gia kỹ thuật tốt, rất nhiều chi tiết nhỏ bé đều vẽ đẹp vô cùng, nếu như tấm hình này không phải là xuất hiện ở trong máy tính của Triền Mộ, cô nghĩ cô sẽ rất cao hứng lấy về làm kỷ niệm.

Mở ra phần cứng anh thường dùng, Thương Lam hít sâu một hơi, nhìn xuống đáy lòng khó chịu, mở USB tài liệu ra, trong nháy mắt, hình ảnh liên tiếp được mở ra khiến khuôn mặt vốn có chút huyết sắc trở lên trắng bệch.

Cô, cô, cô!

Bên trong toàn bộ là hình của cô!

Có hình ảnh cô đứng xếp hàng ở căn tin buồn chán chơi điện thoại di động, có hình ảnh cô và Trình Anh nói đùa, có hình ảnh cô đứng ở bên đường vẫy tay bắt taxi...

Tay nàng run rẩy liên tục, càng kéo xuống xem càng run lợi hại.

Trong con người thật to hiện lên tức giận, mà càng nhiều hơn chính là sợ.

Cô chưa bao giờ biết, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi mấy tháng này của cô, nhất cử nhất động của cô, tất cả tất cả của cô! Triển Mộ ghi lại tất cả trong danh sách!

Cảm giác mát lạnh tập kích phía sau, Thương Lam co người lên giống như đột nhiên bị người tạt một chậu nước đá, trên da nổi lên chằng chịt da gà, toàn thân không ngừng run lên, lạnh từ đầu đến chân, ngoài cửa sổ chớp chớp bóng cây xuyên thấu qua cửa sổ, cái bóng đen nhánh chiếu vào bên trong phòng, sinh ra một loại cảm giác sợ sồn cả tóc gáy, đàn ông thật là đáng sợ!

Không phải, đã không thể dùng đáng sợ để hình dung người đàn ông này.

Từ lúc nào Triển Mộ trở nên cố chấp như vậy, hành động mà anh đã làm, thậm chí còn cả cuộc sống đều bị anh siết thật chặt trong tay.

Không thể chạy trốn, không còn cách nào chống lại, thậm chí ngay cả giấy dựa cũng không thể!

Triển Mộ lấy thuốc trị bỏng mỡ trong tay bước vào cửa, nghe được tiếng nước chảy ào ào trong nhà bếp, biết cô vẫn ngoan ngoãn đợi vết thương, anh nhếch môi hài lòng.

Thương Lam đưa lưng về phía anh đứng trong phòng rửa tay, lấy ra bàn tay nhí bé gần như trong suốt.

Cô không yên lòng phát ngốc ra, hoàn toàn không nghe được giọng nói anh vào cửa....

Buông cái túi trong tay xuống.

"Đang suy nghĩ gì?"

Đột nhiên nghe được tiếng người, vậy hay là giọng nói của Triển Mộ, Thương Lam lại càng hoảng sợ, bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, xoay người hơi sợ hãi nhìn vào chỗ anh dựa, lên tiếng nhẹ nhàng.

"Triển đại ca, anh đã trở về."

Trong vài phút cuối cùng, cô xóa bỏ toàn bộ ảnh trong máy tính của Triển Mộ, trong đó đương nhiên bao gồm cả ảnh lửa – thể của cô, sau đó lại tìm ra tài liệu giấu bên trong hệ thống, ở trong đó ghi lại tất cả quá trình Triển Mộ giúp Thương Trung Tín rửa tiền đen.

Cô biết có một loại phần mềm (software) có thể khôi phục dữ liệu bị xóa bỏ, chẳng qua đó cũng là chuyện vài năm sau rồi, mặc dù không biết lúc này có được phổ biến hay không, có thể vì vậy, cô vẫn là làm hỏng phần cứng trong máy của anh.

"Qua đây, anh bỏ thuốc cho em."

"Kỳ thực đã gần như khỏi hẳn, không nên phiền phức." Thương Lam nhìn bóng dáng anh ngồi trên ghế sa lon, trái tim co rút nhanh một hồi, cầm lấy tay của mình đứng tại chỗ do dự không tiến lên.

"Qua đây."

Gương mặt anh lạnh lùng lấy thuốc mỡ bên trong túi ra, mở ra gói hàng các loại một cái biết, đối diện tiểu nhân đứng động bất động tại chỗ như trước, không có ý đi tới.

Ánh mắt sắc bén của anh trừng cô, giọng mang rắn dạy.

"Có nghe hay không?"

Thương Lam như là không nghe được, vẫn đứng không nhúc nhích, cô cảm thụ được Triển Mộ tức giận, nhưng nghĩ đến ảnh chụp vừa rồi khiến cô muốn bạo phát ra ngoài, vũ lực trong đầu đã hiện lên những nét vẽ sóng động.

Bên cạnh là đều là đồ dùng tắm rửa, giấy plastic, cái chai sữa tắm đập vào đầu nhất định sẽ rất đau, có một khoảng khắc như vậy, cô nghĩ muốn ném cái chai nên đầu Triển Mộ nghiêm khắc, cô muốn tra hỏi anh, tại sao muốn như vậy, tại sao muốn như thế đối với cô, anh dựa vào cái gì!

Anh dựa vào cái gì!

Đời trước thương tổn là cô tự làm tự chịu không oán người được, thế nhưng đời này cô không có đi trêu chọc anh, dựa vào cái gì anh bằng mọi cách

Kiểm chế cô, dựa vào cái gì ép cô tới bước đường cùng, kiểm nén của cô có ai biết, sự bất an của cô có ai thoải mái, cô tức giận có ai an ủi!

Uy hiếp, lợi dụng, bạo lực, anh đối với cô cho tới bây giờ chính là cái giọng này, chưa đạt đến mục đích thì không từ thủ đoạn nào, mọi thứ của cô đều thuộc về tiếp quản của anh, tất cả của cô anh sẽ không bỏ qua, Thương Lam đứng tại chỗ không ngừng run rẩy, có sợ còn có tức giận, vào thời khắc này người đàn ông ngồi trên ghế sa lon hóa thân như con mãnh thú và dòng nước lũ, liếm khoe môi chỉ còn chờ cô không phòng bị chút nào sẽ nhào tới, cắn nuốt cô ăn vào bụng!

Triển Mộ không vui nheo mắt lại, trong con ngươi cất giấu phần nộ, anh giảm thấp xuống giọng nói.

"Qua đây."

Tiểu Lam của anh, lại đang bài xích anh.

Triển Mộ lẳng lặng ngồi trên ghế sa lon bằng da thật, cặp mắt màu đen lóe ra ánh sáng dã thú, bên trong lộ ra sự sắc sảo giống như là mãnh thú trên thảo nguyên gần bắt được con mồi, lẳng lặng, chỉ kém một cái tung người gần nhào tới, cắn một cái ở cổ con mồi, hung ác thất chặt, lại không buông tha.

Anh ngừng đầu nhìn động tác của cô, đang muốn phát tác, cách đó không xa tiểu nhân đã bắt đầu từ từ bước đến.

Cô đi khéo léo tới trước mặt anh, duỗi tay yếu ớt ra trước mặt anh.

Không có lập tức bôi thuốc cho cô, Triển Mộ chỉ là lẳng lặng chăm chú nhìn ánh mắt của cô, đột nhiên đáy lòng mọc lên một chút mất mát, phối hợp của cô làm cho anh không có cơ nhào lên.

Thương Lam chịu đựng đáy lòng chống cự, khéo léo để anh bôi thuốc.

Anh bôi thuốc mỡ cẩn thận cho cô, trong miệng thỉnh thoảng thổi thổi khí về phía ngón tay của cô, khí tức nóng rực phun ở trên mu bàn tay, rất ngứa, anh nắm tay cô rất căng, cô không có cách rút về, chỉ có thể cứ chịu đựng như vậy.

Từ trước, cô muốn nhất là một Triển Mộ ôn nhu, nhưng hôm nay nhìn động tác tỉ mỉ của anh, toàn bộ tim đập nhanh, đột nhiên Thương Lam nghĩ tới dự định mình muốn đi du học, ánh mắt dừng lại ở túi sách đóng lại, cô phải cho anh biết, cô đã không còn là Thương Lam trước kia bị anh bóp nghẹt trong tay, cô cũng có nghĩ đến cuộc sống, cũng có tương lai tốt đẹp, tất cả đều không thể để anh phá hủy.

Triển Mộ mua loại thuốc tốt nhất, Thương Lam giúp đỡ anh đem đồ trong túi thu dọn xong, hai người sống vai ngồi ở trên ghế sa lon xem tin tức thương vụ.

Thương Lam ôm chân núp ở trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm tivi người dẫn chương trình vẫn đang nói, mí mắt không ngừng đi xuống, ngả, ngược lại, bên cạnh Triển Mộ lại thấy thân mật.

Cô dựa vào một đầu đệm khác, thừa dịp anh để lực chú ý đặt ở trên tivi, cố hết sức dựa vào một bên, có cảm giác rất xa rất xa.

Cô không biết cái ót của cô, Triển Mộ nhìn cũng liếc mắt không nhìn, cánh tay dài duỗi một cái, đưa cô ôm vào lòng.

"Chớ lộn xộn."

Nhẹ nhàng một câu nói dừng đi động tác của cô.

Cô lo lắng ở trong ngực anh ngậy ngậy một lúc, mùi thuốc lá nhàn nhạt xông thẳng vào mũi, chỉ cần nghĩ đến người này để thám thừ theo dõi và giám sát mình, vốn là mùi vị dễ chịu lại trở nên gay mũi, nhìn xuống bài xích trong lòng, cô lấy lòng kéo kéo tay áo của anh.

"Em có thể trở về hay không?"

Nghe vậy, anh mang ánh mắt từ người dẫn chương trình rút trở về, ngừng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường một chút, cánh tay thoáng dùng sức đưa cô ôm đến trên đùi.

"Đêm nay đừng về."

Thương Lam bị động tác của anh kinh động đến, ngồi trên đùi anh không được giẫy dụa, bình thường tiếp tục thân mật anh cũng sẽ không như vậy, giẫy dụa ở giữa, dưới móng nổi lên vật cứng cứng trên đầu truyền ra tiếng hít thở nóng rực nhắc nhở cô, sẽ cùng cô một chỗ xuống phía dưới, cô biết rất nguy hiểm.

"Không muốn, ba ba sẽ không để cho em ở bên ngoài qua đêm."

Dưới tình thế cấp bách cô mang Thương Trung Tín làm bìa đỡ, hy vọng anh có thể nhường ba phần tha cho mình, dù sao, bây giờ có thể kiểm chế anh cũng chỉ có Thương Trung Tín.

Triển Mộ ôm tay cô chặt lại thêm chặt, trên người thân thể mềm mại giờ phút khiêu chiến tự chủ của anh, người hướng dẫn chương trình vẫn như cũ nói không ngừng nghỉ, nghe vào trong tai anh như không, này tự cho là chuyên gia chuyên nghiệp nhân sĩ, trong miệng giải thích bên cạnh khuôn mặt, châm chọc là anh phải dựa vào những kỉ niệm trước kia để kích thích, anh phải nghĩ năm đó còn lọt lưới cái gì, nếu ông trời cho anh đoán trước khả năng, anh

không có đạo lý không cố gắng lợi dụng.

Than nhẹ, bây giờ Thương Trung Tín vẫn có sức ảnh hưởng với anh.

Buông ra sự kiềm chế với cô.

"Chờ một chút, chín giờ ta sẽ đưa em về."

Hít một hơi sâu ở cổ của cô, trong lỗ mũi tràn đầy mùi thơm ngát riêng biệt của cô, Triển Mộ lười biếng ôm cô, đầu nặng nề đập vào trên vai của cô, lười biếng tựa như một con mèo lớn vô hại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67-1

Mấy ngày qua, Thương Thị và tập đoàn tài chính TC hợp tác công trình đã bước vào giai đoạn cuối, trong công ty vẫn có rất nhiều vụ việc chuyển cần xử lý, việc này tuy nhỏ, cùng nhau tập trung cũng không ít. Bên trong cao ốc Thương Thị công nhân cả ngày bận rộn - tình cảnh hỗn loạn, trên bàn làm việc của Triển Mộ tài liệu ngày ngày một cao hơn.

Trợ lý Tiểu Mễ gõ cửa phòng làm việc một cái, bên trong truyền ra giọng nói trầm thấp của Triển Mộ.

"Vào đi. "

Cô ta đẩy cửa vào, nhìn anh trên bàn một đống tài liệu và một người, một đống bảng báo cáo trong tay, có chút do dự dừng ở cửa không dám đi vào.

Thư kí Tiểu Lí trốn trong phòng giải khát, thầm nghĩ cô gái này không có nghĩa khí, thua thiệt khi bình thường cô mua một phần bữa sáng cho cô ấy.

Tiểu Mễ từ trong lỗ mũi "hừ" một tiếng, về sau lão nương mua cho chó ăn cũng không dứt ngoai!

"Đứng ở trong đó làm cái gì? Còn không mau đi vào." Triển Mộ cũng không ngẩng đầu lên, cầm bút máy múa bút thành văn trên giấy.

"Vâng!"

Tiểu Mễ lập một tiêu chuẩn chào theo nghi thức quân đội, ta chân cùng đi đến bàn làm việc, bước chân được gọi là thông thả, từng chút từng chút chuyển đến bên cạnh cấp trên, nhìn mặt bàn đầy tài liệu cô hơi khó xử, cái này... Một đống trong tay cô không biết nên để chỗ nào?

Khô sở về vòng tại chỗ, ngày hôm nay tâm trạng Triển Mộ rõ ràng không tốt, khuôn mặt anh tuần càng ngày càng đen lại... Cô ta liếc chiếc điện thoại di động bên cạnh, vẫn còn lại một khoảng trống lớn.

"Đồ đạc để dưới đất, cô có thể đi ra."

"Vâng, vâng!"

Nhanh, đem sự việc khó giải quyết đi trên mặt đất để xuống, tiểu Mễ cụp đuôi gần như chạy trốn, đóng cửa lại, bụng tim đập bịch bịch trái tim nhỏ tránh vào trong phòng giải khát, ngược lại Tiểu Lí lại bình tĩnh.

Cô nói tâm tình của Triển Mộ thay đổi còn nhanh hơn cả thời tiết, làm việc cho anh ta rất dễ đoán mệnh.

Phải nói tâm tình Triển Mộ bắt đầu, đúng là không tốt lắm.

Mà trong đó đơn giản có thể ảnh hưởng từ người anh hứng thú, không phải Thương Lam không còn ai khác.

Nghe được tiếng bước chân ngoài cửa càng ngày càng xa, anh dừng lại bút trong tay mang ánh mắt chuyển qua điện thoại di động bên tay trái.

Tiểu Lam đã trốn tránh anh ba ngày, trong ba ngày này, mỗi khi anh gọi điện thoại cho cô, không phải tắt máy chính là cắt đứt, mà vừa vặn mấy ngày nay cấp trên tổng xuống công việc như núi, anh phân -- thân cũng hết cách...

Anh cầm điện thoại di động lên bấm dây số quen thuộc, điện thoại vang lên hai tiếng sau đầu kia truyền đến giọng nữ tổng đài dễ nghe vang lên, Tiểu Lam của anh vẫn không khởi động máy.

Ở trên bàn cơm Thương Trung Tín nhắc qua, chuyện Thương Thị gần đây cùng hải ngoại xí nghiệp tập đoàn TC hợp tác, đừng nhắc đến Triển Mộ, ngay cả Thương Trung Tín là chủ tịch đầu cũng nát vụn, mỗi đêm sau khi ăn cơm xong vội vã trở lại phòng sách, nửa đêm cũng không thấy tắt đèn.

Nhũu mầu đau lòng thân thể thiếu gia nhà mình, cả ngày nấu canh bổ, một nồi một nồi bùng lên, đừng nói là Thương Trung Tín, ngay cả hai chị em Thương Lam cũng bắt đầu "Nhìn thấy màu sắc nước trà thay đổi." Ông nội Thương Lam chết sớm, ở nông thôn chỉ còn lại một người là bà nội, Thương Trung Tín lại vẫn luôn không sinh được con trai, Thương Trung lại lang keng bị bỏ tù, bây giờ Thương gia chỉ còn lại một người đàn ông trưởng thành là ông ta, xem như là trụ cột của gia đình.

Thương Trung Tín từng nhiều lần nhắc tới muốn mang bà nội vào trong thành thị cho dễ dàng chăm sóc, có thể bà nội nhớ tới tình bạn cũ, dù sao trong miệng vẫn lẩm bẩm, chính là chết cũng muốn chết ở chỗ có ông nội.

Nói đến đây.

Thương Lam vẫn rất hâm mộ tình cảm giữa ông nội và bà nội, tuy là ông nội khi còn còn sống là hai vợ chồng bình thường vì chút ít chuyện cãi nhau, lại càng náo lại càng ngọt ngào, càng âm ỉ lại càng hài hước.

Trong nhận thức của cô biết rằng, tuy rằng ông nội và bà nội không có ái tình mãnh liệt, từ khi biết đến kết hôn, sau đó sống đến đầu bạc, không có sóng to gió lớn, không có khúc khuỷu, rất bình thản giản dị trọn đời.

Nhưng trên thế gian này lại có chuyện tình nào giai long đến cuối cùng.

Thuở thiếu niên Thương Lam đã từng ảo tưởng, cô ảo tưởng rằng mình sẽ cùng Triển Mộ dắt tay nhau dưới ánh tà dương, đi trên bờ biển, cùng nhau xem mặt trời mọc, cùng nhau xem mặt trời lặn, hai người nhìn nhau đến đầu bạc.

Dù sao hiện thực vẫn là hiện thực, trong thực tế Triển Mộ sẽ không cùng cô sống cuộc sống bình thường đến cuối đời, giao long bản không phải vật trong ao(*), hiểu ra bao tạp thay đổi rộng, cố gắng của anh, tài ba của anh, dã tâm của anh, người đàn ông kiên định Triển Mộ sẽ đi theo ánh đèn chiếu sáng, anh sẽ được vạn chúng chúc mừng, leo lên đỉnh cao nhất núi cao, sau đó nhìn cả thế giới bằng nửa con mắt.

Như vậy một người đàn ông bình thường sẽ không cam lòng, sao có chịu đựng sống cuộc sống bình thản với cô.

Thương Lam chỉ muốn một đàn ông bình thường, có thể khi cô đau lòng sẽ an ủi cô, có thể khi cô đau khổ trọc cười cô, có thể để cô tùy ý bộc lộ tính khí, lúc bị bệnh sẽ có người chăm sóc vừa lo lắng, lúc cô mất hứng vẫn có người luôn ở bên cạnh cô...

Cô muốn không nhiều, nhưng tất cả những thứ này Triển Mộ làm không được, ở trong lòng anh cô nhỏ bé cỡ nào, thậm chí còn không bằng tài liệu quan trọng trên bàn làm việc của anh.

Gặp quỷ một lần còn không sợ tới sao? Một người đàn ông bạc tình bạc nghĩa như vậy cô từ bỏ.

Trên đường về quê bánh xe bị trượt, bánh xe bị rơi vào một hố bùn nước vàng ố.

Hôm nay là cuối tuần, Thương Trung Tín mang theo hai chị em Thương lam và Thương Hồng trở về quê thăm bà nội.

Đương nhiên, lái xe là Triển Mộ.

Đường nhỏ vừa mới mưa to, bùn vàng ố làm cho Thương Trung Tín – một tay việt dã cũng khó xử, trong miệng mắng một câu thô tục, ông ta xoay kính xe thò đầu ra ngoài.

Bánh xe cắm chặt trong hố, Triển Mộ ở chỗ tài xế ngồi đánh tay lái, làm thế nào cũng mở không ra được.

Cuối cùng, một nhóm bốn người chỉ có thể mở cửa xe xuống, lúc đầu Thương Hồng rất không muốn, trong miệng lẩm bẩm

"Người ta không muốn xuống phía dưới, hôm qua mới mới mua giày mà, bẩn chết."

Vừa mới dứt lời, lập tức chịu ánh mắt bén nhọn xem thường của Thương Trung Tín, ủy khuất nhú cái miệng nhỏ nhắn, đi theo phía sau Thương Lam xuống xe.

Kỳ thực đừng nói Thương Hồng, chính Thương lam cũng không tình nguyện đi xuống xe, cô có kiêu phách, nước bẩn thỉu vàng dính vào giày, quần áo, chỉ là nhìn đến trên dưới khiến cô khó chịu.

Nông thôn không khí tốt, không giống thành phố lớn ô nhiễm, bốn phía ngoại trừ tiếng chim hót thì hoàn toàn yên tĩnh, đường xe chạy bên cạnh là ruộng trồng lúa, mùa đông lúa mạch xanh mướt một mảnh, liếc nhìn lại thấy tâm trạng trống rỗng lạ thường.

Ở nông thôn mặc dù không có thành phố lớn phồn hoa, lại sinh ra mấy phần đơn giản, bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67-2

Thương Lam hít một hơi thật sâu không khí mới mẻ, cảm thụ được thiên nhiên trong lành.

Cuối cùng cô cũng hiểu rõ nguyên nhân bà nội không muốn trở về sống trong thành thị cùng với bọn cô.

Nếu như có thể, ở lúc tuổi già cô cũng muốn về đây sống.

Hai cái người đàn ông to lớn ra phía sau dùng sức đẩy, Thương Lam và Thương Hồng đứng tại chỗ cũng không tiện khoanh tay đứng nhìn, rồi rít bước lên hỗ trợ.

Thương Trung Tín liếc nhìn bánh xe dính bùn đất vàng, quay lên xe, lập tức mở động cơ.

Không đến hai tiếng nổ xe bắt đầu khởi động, bánh xe lăn một vòng, nước vàng bắn tung tóe lên cả ba người.

Thương Hồng hét lên một tiếng, đột nhiên lui ra phía sau mấy bước, mắt hứng trừng lớn mắt, nhưng lúc đối mặt với Thương Trung Tín lại mang vô số bất mãn trong miệng nuốt trở lại.

Mà Thương Lam đã đứng ngồi không yên, nhanh chóng móc khăn tay trong túi xách ra không ngừng chà lau bùn bẩn trên người, rất nhanh một cái khăn tay đều dùng hết rồi, thế nhưng trên người nước bùn vàng lại một chút cũng không lau sạch, giữa lúc cô khổ não nhìn mình chăm chăm lúc quần áo đang dính bẩn, bên cạnh xuất hiện một khớp xương tay có lực.

Triển Mộ đưa cho cô một cái mới khăn tay, nét mặt cười yếu ớt theo, ôn hòa nhìn cô.

Thương Lam sững sờ trong chốc lát, dừng lại nửa giây nhìn chăm chú tay anh, sau đó cô không chút khách khí tiếp nhận, bây giờ không phải là lúc kiêu cách.

Triển Mộ cười ôn hòa, đối xử bình đẳng đưa cho Thương Hồng một cái khăn tay mới, sau đó không để ý hỏi.

"Tiểu Lam, nghe nói em đổi số điện thoại rồi?"

Lau nước trên áo, Thương Lam nhẹ nhàng thu lại mặt mũi, không liếc anh đến một cái, đi về phía bên cạnh Thương Hồng.

Thương Hồng cũng đang lau chùi quần áo của mình, cô ngẩng đầu cười cười với Triển Mộ, sau đó nói.

"Triển đại ca, quần áo của anh cũng bẩn, không cần lau một chút sao?"

"Không cần, anh không sao." Nụ cười Triển Mộ ôn hòa không đạt đến đáy mắt, lướt qua Thương Hồng anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Thương Hồng, nếu như không phải điều kiện không cho phép, anh thật hận không thể tiến lên một bước nhéo khuôn mặt không ngoan của tiểu nhân(*) kia, cho cô một giáo huấn khắc sâu.

Không biết anh đang suy nghĩ gì giống như Thương Lam đang oán thâm, người này một khi làm việc có thể năm ngày không tắm, không thay quần áo, bẩn một chút này anh sẽ không quan tâm.

Động cơ vang "ong ong" - một tiếng, cuối cùng Thương Trung Tín cũng mở cửa xe đi ra ngoài, Thương Lam hai chị em lần lượt lên xe ngồi xong, Thương Trung Tín ngồi chỗ tài xế, đã đoạt đi vị trí của Triển Mộ, Thương Hồng theo quán tính kéo cửa xe ngồi ghé bên cạnh tài xế, cứ như vậy, chỗ ngồi đáng sau chỉ còn lại Thương Lam và Triển Mộ.

Thương Lam ảo não, vừa rồi sao không đi nhanh một chút, làm sao lại để cho em gái cho đoạt chỗ ngồi kế tài xế đâu.

Cũng không biết có phải hay không là cố ý, Triển Mộ dựa vào cô rất gần, rõ ràng bên cạnh anh có một khoảng trống lớn, anh hết lần này tới lần khác muốn chen với cô đến chỗ cửa xe, thân thể cường tráng dựa chặt lấy cô.

Thương Hồng ngồi phía trước chơi điện thoại di động, không chú ý phía sau, càng không thấy được vẻ mặt Thương Lam đỏ ửng liễu mạng muốn rút tay trở về, cô nào dám nghĩ đến anh lại gan lớn đến vậy ở trước mặt ba ba có hành động.

Cô liên tục muốn rút về, Triển Mộ giống như đã quyết tâm, khớp xương bàn tay to lớn cầm chặt lấy tay mềm mại như cỏ của cô, nắm chặt trong bàn tay tinh tế xoa bóp đều đặn, làm sao cũng luyến tiếc buông ra.

"Ba ba!"

Đột nhiên Thương Lam gọi lên, quả nhiên tay cầm lấy tay mình buông lỏng ra.

"Thì thế nào, có việc lúc sau nói, không thấy ba đang lái xe sao." Thương Trung Tín cũng không quay đầu lại - không vui nói, khúc nhạc dạo vừa rồi làm trong bụng anh tức giận không ít.

"Không có, con chỉ là muốn hỏi còn bao lâu mới có thể đến, cũng rất lâu con chưa gặp bà nội rồi, cũng rất nhớ."

"Rất nhanh thì đến, có chuyện gì đến rồi lại nói, hiện tại chó phiền ba."

Thương Lam lộ vẻ tức giận thu hồi lời vừa tới miệng, khoe mắt quét qua bóng dáng Triển Mộ đang ngồi an tĩnh, hai tay ôm ngực, bình tĩnh nhìn ngoài cửa sổ, vẻ mặt người không yên tâm thoải mái, trong nháy mắt Thương Lam một lần nữa cho rằng người vừa cầm tay cô trên ghế không phải là cùng một người.

Một đường xe chạy ổn định, càng chạy xuống, tình hình giao thông càng trở nên bằng phẳng, thẳng đến khi xe màu đen có rèm che lái đến trong thôn nhỏ, cũng không tiếp tục xảy ra tình huống gì.

Mà đoạn đường này, Thương Lam rất sợ Triển Mộ lại làm ra cái gì nữa, vẫn quán quít lấy Thương Hồng nói, trò chuyện cái gì đều trò chuyện, cũng không quan trọng đến nội dung câu chuyện, sau khi nói xong ngay cả Thương Lam cũng không nhớ rõ mình đã nói qua cái gì.

Đối với cô mà nói là không quan trọng, thế nhưng một bên Triển Mộ lại nghe chăm chú, anh nghe cô nói một tuần này cô cùng Trình Anh đi đâu đi dạo phố, đi học ở đâu nghe giảng không hiểu, quán ăn nhỏ ở ngoài trường chỗ nào ăn ngon nhất...

Cô gái nhỏ đưa thông tin như Phật âm(*), tính toán thời gian, anh cũng một tuần không thấy cô, không có thể nghe được giọng nói mềm mại của cô, giọng nói hèn mọn của cô, mà bây giờ anh muốn nghe nhất chính là cô ở dưới người anh không nhỡ - rên rỉ.

(*) Phật âm: chắc anh nghe chị nói như kinh thánh đó mà. =!!!

Suy nghĩ một chút, thân -- dưới xông lên một dòng nước nóng, Triển Mộ hít sâu một hơi, cố giữ vững trấn định, thân thể trẻ trung này cái gì cũng tốt, cường tráng to lớn, khiến anh hơi khó khăn, chính là không được trải qua kích thích, đặc biệt trước mặt tiểu nhân, chỉ cần nghe giọng nói của cô, nhìn dáng dấp của cô, đã khiến anh dâng lên -- khát vọng.

Hạnh phúc thật sự chỉ trong lúc mất đi mới có thể hiểu rõ nó.

Triển Mộ nghiêng đầu lại nhìn cô, mái tóc đen nhánh dài mượt cột bằng sợi giây gai, khéo léo rũ xuống sau ót, anh nhìn xuống muốn tự tay chạm vào -- khát vọng, tưởng tượng thấy bọn họ đang làm chuyện -- ái tình, đáng về cô thờ dốc dưới thân thể anh, mái tóc dài đen bóng kia rũ loạn trên gối, cảm xúc như tơ lụa vậy...

Anh nhìn mắt cô chưa phát hiện ra mình đã mất hồn, anh nóng bỏng nhìn chăm chăm cô, ánh mắt sắc bén có thể phun ra lửa.

Ánh mắt kính người như vật làm sao Thương Lam không nhìn thấy, ngồi ở vị trí kế bên tài xế người cùng cô nói chuyện trời đất - Thương Hồng đồng dạng cũng không thấy, chỉ có xuyên qua kính chiếu hậu Thương Trung Tín chú ý tới.

Lập tức, vẫn chuyên tâm lái xe ông ta về mặt cứng lại nhũn mảy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: 冫 ∇ 冫 bá vương của ta đáng đánh đòn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Xe loại Rolls-Royce dừng ở cổng, đến khi Thương Trung Tín tắt hỏa, bốn người nối tiếp nhau xuống xe.

Bà nội Thương Lam làm người tiết kiệm, nhưng đặc biệt lại nhớ tình bạn cũ, đã từng nhiều lần từ chối con trai muốn sửa sang căn nhà này trong đầu, ngay cả Thương Trung Tín dùng tiền thuê công nhân đến đều bị bà cầm chổi mạnh mẽ đánh đuổi.

Nơi này mỗi một cục gạch, mỗi một ngói đều khắc sâu trong trí nhớ hồi ức giữa cô và ông nội, cô sao có thể thay đổi được phần ngọt ngào này.

Thương Lam lặng lặng đứng ở một bên đánh giá ngôi nhà trước mặt, màu ngói đỏ thiếu vài hòn ở cửa, trên mặt bà nội mang nụ cười nhạt nhòa ngồi trên ghế xích đu trong sân, sau khi thấy mấy người bọn cô, liền nhiệt tình tiến lên đón.

Một tay bà giữ chặt Thương Trung Tín, lệ nóng doanh tròng, trong miệng chọt lăm bả cái gì Thương Lam đứng xa không nghe quá rõ.

Thương Hồng cười vui vẻ nhất, chạy chậm tiến lên ôm lấy lão cánh tay lão bà, khéo léo nói.

"Bà nội, người ta rất nhớ người."

Bản thân lão bà lại thích thân cận đời cháu, hơn nữa Thương Hồng trời sinh lớn lên một cái miệng có thể ngọt chết chết người, mở miệng một tiếng bà nội, mở miệng một tiếng nhớ người, chọc về mặt bà lão bảy tám chục tuổi cười vui vẻ.

"Ngoan, ngoan."

Cùng hình ảnh tương phản - Thương Lam lại yên lặng hơn, cùng là thai song sinh, tính tình lại khác nhau một trời một vực, cô quay đầu cười nhợt nhạt với bà nội, gọi một tiếng xấu hổ, không nói nữa, cô yên lặng ở phía sau bọn họ vào nhà, đáy lòng dâng lên một tia thương cảm, hơi tính thời gian, cũng sắp...

Nếu như cô nhớ không lầm, đời trước trong khoảng thời gian này bà nội cũng một ngày nào đó, lẳng lặng ngồi đung đưa trên ghế xích đu, cứ như vậy đi(=là chết đó).

Người giúp việc bê trà nóng vừa mới pha từ bếp, biết bọn họ đến, bà nội đặc biệt tìm ra lá trà mấy năm trước Thương Trung Tín mua chiêu đãi bọn họ, nếu như không phải là bọn cô đến thăm, tin chắc những thứ này bà sẽ không nhớ lấy ra dùng.

Chị Lưu – người giúp việc được Thương Trung Tín mời đến chăm sóc mấy năm trước, sau khi cô đề cốc xuống, chú ý đến tình trạng thảm hại của bọn cô, tìm vài món đồ giặt đổi đưa cho bọn cô.

Đoàn người Thương Trung Tín vốn không có ý định ở chỗ này qua đêm, cho nên không mang quần áo và đồ dùng vệ sinh thường ngày, cùng nhau đi đến bình yên vô sự, ai sẽ nghĩ đến mưa lớn cầu sập, đường đang được sửa dưới chân núi, bắt buộc bọn họ bị ép ở trong thôn nhỏ này thêm mấy ngày.

Người cao hung ở giữa nhất là bà nội, lôi kéo Thương Hồng trong miệng nói một tràng dài, làm sao cũng không chịu buông tay.

Phòng tắm ở nông thôn tách riêng, ở cuối sân nhỏ.

Thương Lam cầm quần áo chị Ly đưa đến, sau khi nói tiếng cảm ơn, đóng lại cửa nhà cầu, đóng cửa xong cô mới biết ổ khóa ở đây bị phá hỏng từ lâu rồi.

Nghĩ đến chuyện hai người ở nơi này, mà bà nội lại là nỗi danh tiết kiem, ổ khóa hư hay không dùng tiền đi sửa cũng là chuyện bình thường.

Thương Lam ôm lấy đồ dùng tắm rửa trong tay, nhìn cửa sổ bị gió thổi lúc đóng lúc mở, trong chốc lát cảm giác khó khăn.

Cánh cửa làm bằng tấm ván gỗ cũ nát theo thời gian dài, ngâm ở dưới nước nóng, dưới đáy bắt đầu từng chút từng chút bết nám mốc, thỉnh thoảng một trận gió thổi qua, cửa gỗ lạt phát ra tiếng kêu kẹt lung lay.

Cô khẽ sờ liếc nhìn nước nóng trong thùng gỗ, đây là nước nóng chị Lưu vừa nấu cho cô, nếu như cô còn do dự không xuống phía dưới, thùng nước này sẽ lạnh mất. Bên ngoài trời đông giá rét, thân thể nhỏ bé của cô không chịu nổi tắm nước lạnh.

Sớm biết vừa rồi cũng đừng để cho chị Lưu đi, có người bảo vệ cho cô cô cũng yên tâm hơn.

Cô ngồi chồm hổm một cái không có đất mà trốn mà quyết tâm, bùn vàng bắn thiêu đỉnh đầy thân thể, cô đã không thể nhịn được nữa, đã sớm muốn thống thống khoái khoái tắm một lần, có thể hiện nay hoàn cảnh đơn sơ làm cô nhịn không được sinh ra mấy phần không yên, căn này tách ra mà còn là phòng tắm không chỉ là thô sơ, rồi phòng khách cũng có khoảng cách nhất định, ở chỗ này, nếu như cô thật có thể an tâm cởi sạch mình, vậy thì không phải là cô.

Cuối cùng, tính khiết phích của cô đã chiến thắng lòng bất an, ở gần đấy tìm viên gạch chèn ngoài cửa, ngăn đi tiếng kêu kẹt phát ra từ cánh cửa, một bên cô tự mình không chế cảm xúc, một bên kéo khóa vầy xuống.

Nhất định là cô suy nghĩ nhiều, chị Lưu và bà nội ở chỗ này ở lâu như vậy, cũng không có xảy ra chuyện gì không phải sao?

Thương Trung Tín ngồi ở trên ghế sa lon hùng hục hỏ hỏ, bên ngoài mưa nhỏ tích tích ào ào làm cho tâm tình của anh vẫn hảo bất khởi lại(lo lắng).

Công ty còn có một số chuyện nhỏ đang chờ ông đi xử lý, ai ngờ được sẽ bị vây ở cái chỗ quý quái này.

Ở một bên bà nội vội vàng cùng cháu gái nói chuyện không để ý tới ông ta, Thương Trung Tín giận không chỗ phát tiết, nói rằng.

"Mẹ, mấy ngày nữa người theo con trở về thành phố, con thật không biết chỗ quý quái này đến cùng có gì tốt!"

Bà nội quay đầu lại không vui trừng mắt liếc ông ta một cái, có chút không cao hứng chuyện xưa ông ta đã làm.

"Câm miệng, chỉ biết là tiền gì đó, ở xã này lão bà này chết cũng muốn chết ở trên chiếc giường ở đây."

Nhất thời Thương Trung Tín đen nửa gương mặt, ngẩng đầu về phía Thương Hồng bên kia nhìn lại, chột nháy mắt.

Chú ý tới ánh mắt của ba, Thương Hồng hiểu qua ý tới, nắm kéo tay của bà nội thân mật đong đưa.

"Bà nội, bà hãy cùng chúng cháu trở về đi thôi, về sau bà muốn đi đâu cháu đều bồi bà."

"Nhìn cái này cái miệng nhỏ ngọt này."

Có cháu gái dính ở bên cạnh, bà nội miệng cười toe toét, có thể lập trường vẫn rất kiên định, tùy ý bọn họ mài hồng mềm mấp rồi cũng không bằng lòng.

Mưa bên ngoài vẫn còn đang rơi, ngoài cửa dựng lên một đường nhỏ đều một mảnh lầy lội, Thương Trung Tín nhìn một đầm lầy lại một vũng nước, muốn nhớ lại bản thân hồi nhỏ đã làm gì, trước kia từng là một hải tặc nghịch ngợm ở bên ngoài, cả ngày đuổi theo chim trĩ chạy khắp núi, lập tức vì buổi tối có thể chia được một khối thịt.

Ông chưa phát giác ra cảm xúc của mình, chớp mắt một cái vài chục năm cũng đã đi vào quá khứ.

Phục hồi lại tinh thần, lúc này ông mới phát hiện vừa rồi Triển Mộ vẫn đứng ở sau lưng ông lại không biết đi nơi nào rồi.

Cjị Lưu vẫn còn ở trong phòng bếp bận rộn, ông đi đến hỏi.

"Tiểu Lam đi tắm sao?"

"Đúng vậy tiên sinh, tôi mới vừa nấu nước nóng cho tiểu thư."

"Đã biết, cô bận rộn rồi!?"

Từ trong phòng bếp đi ra, ông dọc theo mái hiên trong nhà đi về phía trước, đột nhiên ông nghĩ đến ánh mắt Triển Mộ nhìn Thương lam, ánh mắt kia ông quá quen thuộc...

Chẳng bao lâu sau, ông cũng nhớ ra ánh mắt đó giống nhìn một người phụ nữ, người phụ nữ kia là mộng trẻ của ông, đồng dạng cũng làm cả đời của ông đau đớn.

Lúc Thương Lam cởi áo, toàn thân chỉ còn dư lại quần lót và áo ngực, phía sau gạch chèn cửa lặng lẽ bị người đẩy ra.

Nghe được tiếng động, cô phản xạ có điều kiện quay đầu, khi nhìn rõ khuôn mặt tuần tú của Triển Mộ cười nhợt nhạt, nhin không được kêu lên một tiếng.

Cũng không không đợi giọng nói của cô truyền đi, đã bị một tay anh bịt cái miệng nhỏ nhắn lại rồi, đưng một tiếng cửa đóng lại, cô bị lực mạnh của anh đè trên vách tường, mặt tường xù xì chà xát vào sống lưng làm cô đau, thiếu nữ cời trần dưới ánh đèn thật sự rất quyến rũ.

Triển Mộ không chớp mắt nhìn chằm chằm trước ngực của cô, chỉ mặc áo ngực nên bánh bao nhỏ lộ ra hơn một nửa thịt non(=cửu non nên thót), mới vừa rồi bị nước mưa làm tóc dài ướt nhẹ dính vào trên da thịt nhai trắng nõn, bọt nước theo cổ mảnh khảnh của cô chậm rãi lăn xuống rãnh ngực, một thân thể trong suốt của cô lẫn những giọt lệ.

Cổ họng căng thẳng, anh không tự chủ nuốt nước miếng một cái(=nhỏ dãi rồi), vốn là định hỏi tội cô một chút, hiện tại trong đầu anh chỉ còn lại có một ý niệm trong đầu, chính là ăn cô, hung hăng, không chút lưu tình chà đạp cô.

Chú ý tới tầm mắt vội vã của anh, cô sợ ôm chặt chính mình, bây giờ cô cả người trần truồng đứng trước mặt anh, về mặt khí thế đã thấp hơn người ta một bậc, người vô sỉ vẫn như cũ vô sỉ, ánh mắt anh nhìn cô càng ngày tiếp xúc càng nóng, liếc về hậu kết đang chuyển động của anh, đáy lòng cô đang lên một cảm giác lạnh lẽo.

Run rẩy mẫn.

"Đi ra ngoài! Anh đi ra ngoài cho tôi!"

"Tiểu Lam, em thật đẹp."

Tay chân Thương Lam đều bị anh kiểm chế ở sau người, toàn thân rộng mở chấp nhận anh nhìn chăm chú, không được phép nửa điểm giấu giếm.

Anh đánh giá thân thể xích – lửa của cô, từ đầu đến đuôi cũng không buông tha soi xét tỉ mỉ từng chút, cũng không phải là chưa xem qua thân thể của cô, có thể là nhìn gần như vậy, vuốt, đã là thật lâu không làm chuyện lúc trước rồi.

Tiểu Lam của anh đang nằm dưới người của anh, có thể tùy ý anh hôn, tùy ý anh ôm, chỉ cần anh muốn, anh có thể đối với cô làm bất cứ một chuyện gì.

Thương Lam ở dưới tay anh không ngừng run rẩy rẩy, viền mắt ướt át, nước mắt mơ hồ nhòe hai mắt, cô tức giận hô.

"Buông, tại sao muốn như vậy, khốn kiếp, biến thái!"

Từ nhỏ Thương Lam gia giáo quá mức nghiêm, rất ít nói lời thô tục, thường ngày trong lời nói luôn là ôn ngôn lời nói nhỏ nhẹ vô cùng đáng hoàng khí phách, có khi nào lại hô như vậy.

Có thể cô cũng nhanh bị anh bức điên rồi, anh làm cho cô sắp hít thở không thông!

Ở trong mắt của cô, Triển Mộ đối với cô trở nên không rõ ràng, không có bất kỳ đạo lý nào!

Nhưng anh cường ngạnh không cho phép cô từ chối, đột nhiên cô giống như một con kiến hôi bị chèn ép, không biết rõ tình trạng, rồi lại tránh thoát không đi!

"Mang lời thu hồi về." Ở bên tai cô anh uy hiếp thật thấp.

"Thật để cho tôi có cái nhìn khác, muốn động dục thì đi tìm người khác đi, tôi hận anh!" Thương Lam khóc giãy dụa, đột nhiên cảm thon bị người cầm giờ lên, anh không chút lưu tình đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô quay lại, nắm gò má của cô nở nụ cười nhạt nhòa nói.

"Em cho rằng làm hồng máy vì tính của anh thì không sao? Tiểu Lam em quá ngây thơ rồi, chỉ cần có em ở đây một ngày, loại này ảnh chụp anh muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Nói, anh đột nhiên vạch áo ngực của cô, hai khóa bánh bao nhỏ trắng nõn bắn ra ngoài, bàn tay to theo đi tới, siết trong tay vuốt ve mạnh mẽ.

Thương Lam co lại thành một đoàn, nước mắt không ngừng rơi, cô ở dưới người anh không gì sánh được hối hận, cô quá vội vàng rồi, coi như bản chính chứng cứ anh rửa tiền đen vậy thì thế nào? Căn bản cô không dám dừng thôi!

Dù sao ở trong đó cũng liên quan đến Thương Trung Tín.

Nếu như Thương Trung Tín ngã một cái, cái nhà này sẽ phá hủy, tương lai của cô cũng đừng nghĩ rồi, cũng là tự hủy, cô chọn một phương thức ngu nhất.

"Triển đại ca, em cũng không dám nữa, về sau tất cả em đều nghe theo anh, lần này anh tha cho em đi!!" Cô cầu xin mềm nhũn, nỗ lực dùng nước mắt tình lại lý trí của anh.

"Cô nhóc lừa đảo, anh sẽ không tiếp tục tin em nữa." Triển Mộ cũng không định ăn cô hôm nay, là tự tay cô muốn tìm đến.

Gió lạnh xuyên thấu qua cửa khe hở thổi vào, nhiệt độ cơ thể anh nóng rực dính vào thân thể của cô, vì khu này cô lạnh lẽo không ít, có cái này chặn cửa, cô chính là tình nguyện đi ra ngoài bị lạnh chết cũng không cần trốn nơi đây làm cho anh tùy ý trêu đùa.

Quần lót nhỏ bị rút ra ngoài, khi anh ngón tay thon dài thử thăm dò muốn trong cơ thể cô tìm kiếm, Thương Lam chân chính hoảng sợ, vốn dĩ trước kia cô nghĩ anh sẽ không làm như vậy, giáo huấn một chút cô là tốt rồi, nơi nào nghĩ đến anh là thật muốn ở chỗ này muốn cô!

"Không được! Không được! Triển đại ca, anh tin em, về sau nhất định tất cả em đều nghe theo anh... Không, đừng, đừng làm vậy với em!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: (h)

Người đàn ông mang cả người cô che dưới thân thể, bàn tay to theo bóp đùi liên tiếp đi xuống tìm kiếm, môi mòng xoắn lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, hô hấp nóng rực phun vào trong miệng của cô, càn rỡ cướp đoạt mật ngọt trong miệng cô.

Hai tay Thương Lam bị anh bóp làm đau, da non nớt bị bóp ra một vòng lại một vòng vết vân đỏ, thân thể của cô thật mềm, Triển Mộ nhìn không được phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, anh không kiềm hãm được muốn càng sâu vuốt ve một lớp, nhất định cô là không có đầu khớp xương, bằng không sao lại thể non như vậy, mềm như vậy.

Cái miệng của anh ở trên vai trần trắng như tuyết của cô lưu luyến không đi, đầu lưỡi lướt qua da thịt trắng nõn, giọt nước trong suốt dính ở trên thân thể của cô, ở dưới ánh đèn mờ mờ, có một loại mê hoặc không nói được thành lời.

Hai tay Thương Lam bị hai tay của anh bắt chéo sau lưng về phía sau, một bàn tay của Triển Mộ đủ để ghì chặt hai cổ tay của cô, cô đưa lưng về phía anh, một thân thịt trắng khuất nhục bại lộ ra, vì đề phòng cô kêu loạn, ngón tay thô ráp thâm nhập vào trong miệng cô, bắt thật chặt cái lưỡi của cô, trong miệng có dị vật khác xâm nhập, Thương Lam khó chịu giãy giụa, đột nhiên nướ bọt trong suốt theo đầu ngón tay của anh, từ khóe miệng chảy xuống, một giọt nhỏ lên cánh tay anh.

Cô nỗ lực giãy giụa sự giam cầm của anh, cổ tay bị đau nhức liên tục do bị bóp, hơi thở của anh càng ngày càng nóng, lắc lư theo lực đạo của cô càng lúc càng lớn, hai cánh tay trần -- đã bị tóm đến thay đổi hình, bắp chân của cô đá, đập lung tung không để cho anh thực hiện được, chân mày nhíu chặt liễu mạng đánh tới ở cửa trước.

Trong miệng áp ứng thờ hồng học nói.

"Không muốn... Cầu xin anh dừng tay..."

"Tiểu Lam, lần đầu tiên có thể sẽ hơi đau, nhìn một chút sẽ thất thoải mái."

Anh cắn lỗ tai của cô thờ hỗn hển thật thấp, hô hấp rối loạn lượn lờ bên tai, rốt cục thả hai tay đang bị anh kiềm chế ra, có thể không chờ cô giãy ra, bàn tay to lại một lần nữa đặt lên thân thể của cô, một cánh tay của anh ôm eo nhỏ của cô chặt chẽ không một kẽ hở.

Thương Lam tuyệt vọng phát hiện ra, cho dù hai tay tự do, cô vẫn không có cách nào tránh thoát được bàn tay khống chế của anh, bên tai truyền ra tiếng động của khóa kéo, ở nơi này trong không gian thu hẹp lại có vẻ càng chói tai.

Chống lại ánh mắt muốn ăn thịt người của anh, cô khóc hô.

"Triển Mộ, đây là phạm tội!"

"Đó cũng là em ép." Anh kéo thân thể của cô qua, để cho cô dựa lưng về mình, dưới thân vật nóng rực gồng gượng ở đôi vú tròn trịa của cô không ngừng cọ xát, Thương Lam bị đặt mạnh ở trên mặt tường, bắp đùi bị anh chộp trong tay, nắm kéo mở lớn nhất.

"Anh bỏ qua cho em đi, em sẽ không nói cho ba!" Thương Lam khóc giọng nói đều câm nín, nghẹn ngào ho khan không ngừng.

"Em nói đi! Anh sẽ không để bụng."

Anh nắm lực đạo của cô không nhẹ, cô đau đến hét lên, kêu một tiếng, nước mắt rơi càng lớn, lách tách lách tách rơi trên mặt đất, hiện lên dấu vết ngần nước nhỏ.

Triển Mộ đè nặng dưới người cô gái, thiên hạ nhỏ nhỏ bị anh chà xát tới, nhào nặn đi, anh nhìn thân thể cô mềm nhũn không ngừng run lên núp ở góc nhà, hai hàng lông mi thanh tú nhú thật chặt nhắm lại một chỗ, khắp khuôn mặt là sự tuyệt vọng và sợ hãi, trong lúc bất chợt, đáy lòng sinh ra một loại chinh phục vui vẻ.

Cự long nóng bỏng ở cửa huyết không ngừng bản thân, chậm chạp không muốn tiến nhập, chỉ là hưởng thụ cái loại này nhìn da thịt mà cảm thấy sáng khoái, mà các loại vui vẻ ở trên người Thương Lam lại trở thành một loại biến hình dằn vặt khác, như là lên đoạn đầu đài tử hình tội phạm(như cái lễ chém đầu đó), đao phủ chậm chạp không để cho thống khoái, chỉ là từng đao từng đao, từ từ cắt, từ từ làm khô.

"Tôi hận anh! Tôi hận anh!" Nước mắt dốc sức rơi là tả xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã ẩm ướt thành một mảnh.

"Dù em hận, thì nhất định cũng phải theo anh, cả đời bị anh áp, xong rồi bị anh!"(ehèm)Anh hung ác tiếp tục nói: "Nếu em dám chạy, anh lập tức đánh gãy chân của em, em cứ thử đi, anh nói được thì sẽ làm được."

Nói xong, đột nhiên thân thể to lớn che kín lên, anh quá lớn, cô quá nhỏ, anh quá mạnh mẽ, cô quá yếu, hai bên chạm vào nhau Triển Mộ cùng phát ra mệnh lệnh vui vẻ suýt chút nữa không cảm được chính mình, sớm thư sướng muốn bắn ra.

Mà vui vẻ của anh đối với Thương Lam, là vô cùng, vô tận đau nhức, cô chỉ cảm giác mình bị người mạnh mẽ xé ra làm hai, tất cả hai tay hai chân không còn tri giác, toàn thân lực chú ý tập trung ở chỗ □(ehèm cái □O), cái loại đau đớn thấm đến tận xương tủy này cũng không bao giờ quên được.

Trên người dã thú đã đánh mất lý trí, cầm lấy hông của cô chạy nước rút, Thương Lam khóc cầu xin tha thứ, chân nhỏ không ngừng run lên, cô chỉ cảm thấy khuất nhục, ủy khuất, rồi lại không thể, bắp đùi bị mờ rộng hết cỡ, đau làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vận vẹo thành một hàng.

Dường như thân thể Triển Mộ giống một cái lưới lớn, lao đến hướng cô quét tới, cũng bị bắt trong đó, trên vách tường hòn đá nhỏ mài hồng da của cô rồi, cô cảm giác mình như là bị đóng vào trong tường, toàn thân cao thấp không có một chỗ là tốt đẹp.

"... Cầu xin anh, không muốn cử động nữa..."

Cô khóc nức nở thật thấp, ngăn cản nguời đàn ông đang cố gắng động ở trên người cô không ngừng, thân thể theo phía trước anh lắc lư một phát, hai mắt cô tuyệt vọng nhắm nghiền, tùy ý anh đùa giỡn.

Trong một khoảng khắc, cô cảm giác mình trở về cuộc sống trước kia, chỉ là bây giờ Triển Mộ càng thêm điên cuồng, càng thêm không kiêng nể gì cả.

"Đừng sợ." Lui ra chỗ trống, đôi mắt anh sáng quắc, hơi thở phun ở sau tai cô, dưới người động tác không thấy dừng lại, ngược lại có chiều hướng từng bước từng bước làm nhanh hơn sâu hơn.

"Anh cũng không muốn đối xử với em như vậy."

Nhưng nếu như không làm như vậy, anh luôn cảm giác mình sẽ mất đi cô.

Cả đời này Tiểu Lam của anh chỉ có thể dựa vào anh mà sống, anh sẽ không để cho cô đi, coi như là xuống địa ngục anh cũng muốn kéo cô cùng nhau xuống!

Lông mi thật dài khẽ chớp khẽ chớp hiện lên bọt nước, cô vô lực dựa trên mặt tường thừa nhận lửa nóng và tình cảm mãnh liệt của anh, trong đầu sớm đã miêu tả tương lai tốt đẹp nay lại nứt ra chỗ rách một mảng, sau đó từng chút từng chút nhìn ra phía ngoài, cô đưa hai tay ra ra sức ngăn cản, mà khi đầu ngón tay của cô tưởng tượng chạm đến một mảnh đồ vật nhỏ, từng bước từng bước run rẩy như mảnh giấy vơ lấy, sau đó "Choang" - một tiếng bẻ nát đầy đất.

Thương Trung Tín nhú mày thật chặt đứng ở cửa sau, nghe bên trong truyền ra tiếng rên bị gián đoạn – thân thể va chạm, kẻ ngu cũng biết chuyện gì xảy ra, ông cả giận nói.

"Hai người các người mặc quần áo đi ra cho tôi!"

Đột nhiên nghe được giọng nói của Thương Trung Tín, Thương Lam trong lòng sợ hãi, thân thể run rẩy buộc chặt, Triển Mộ chạy nước rút ở trên người cô nhìn không được phát ra một tiếng rên rĩ -- thờ dài trầm trầm, thắm mắng một tiếng, để bên trong chỗ sâu nhất của cô, dịch thể đục ngầu phun vào trong cơ thể cô.

Anh thỏa mãn rút ra, nắm hông của cô, chưa thỏa mãn nhìn cô.

Ít đi sự kiềm chế của anh, chân Thương Lam mềm nhũn trượt ngồi dưới đất, trên cửa truyền ra tiếng đập cửa nặng nề, cửa chính bị một cái chân dài của anh chặn, tạm thời Thương Trung Tín sẽ không vào được.

Cô ôm lấy mình ngồi ở trên mặt đất, chuyện xảy ra quá đột ngột, cô không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý nào! Cô ngẩng đầu, thân thể run rẩy hại hơn. Thương Trung Tín còn ở bên ngoài gõ cửa, cô nhìn anh trấn định như thường sửa soạn lại trang phục của mình, đột nhiên cảm thấy người đàn ông trước mặt trở nên đáng sợ lên.

Anh thật là Triển Mộ mà cô biết hay sao? Anh làm như vậy sẽ không sợ mất đi tất cả sao?

Giống vậy, Triển Mộ cũng nhìn cô ở đây, một bên anh sửa soạn mình một bên anh nhìn cô, trong con mắt nhiệt độ có thể phun ra lửa, anh không thể không thừa nhận mình đi một nước cờ hiểm..

Thương Lam tức giận nghiêng đầu qua chỗ khác không nhìn đến anh, nắm một bên quần áo che lại thân thể trần truồng của chính mình, phía ngoài tiếng gõ cửa càng ngày càng lớn, cửa gỗ lung lay có khả năng sẽ đổ, cô nghe Thương Trung Tín tức giận gầm rú ở bên ngoài, đáy mắt lộ ra ý sợ hãi, rõ ràng không phải là lỗi của cô, thế nhưng cô không có phản kháng kia để đối mặt.

Một bên thùng gỗ thùng gỗ bị độ vì lúc này cô gãy gãy, bên trong nước nóng đã dính đầy ánh sáng bạc(chém cái chất đó đó), dưới đất giọt nước hòa lẫn dòng máu của cô chiếu ra sự chật vật không chịu nổi của cô.

Ngược lại với tinh thần sa sút của cô, cái kẻ đầu têu ra chuyện xấu này – Triển Mộ vẫn còn bình tĩnh lắm, anh sửa soạn xong đáng vẻ, lấy tây trang rộng lớn khoác vào trên người cô, vỗ vỗ mặt của cô nói rằng

"Anh đi ra ngoài trước, đừng sợ, tất cả đã có anh." Bàn tay của anh đặt lên vai trần của cô, rước lấy vô số sự sợ run, sau khi giao phó xong tất cả mọi việc, anh xoay người mở cửa đi ra ngoài, sau đó lại đem cánh cửa vững vàng đóng lại.

Thương Lam ngẩng đầu nhìn cánh cửa vừa mới bị che lại, xuyên thấu qua tấm ván gỗ thật mỏng hung hăng trừng mắt theo bóng lưng của anh, giờ khắc này, cô đối với anh chỉ có hận.

Triển Mộ mới ra ngoài, trước mặt liền trúng một cái bạt tai tới, Thương Trung Tín thở ra một hơi sâu, đã tức giận đến nói không ra lời.

Chỉ bằng bản lĩnh Triển Mộ, một cái tát vừa rồi là hoàn toàn có thể tránh được, có thể anh không, cứ như vậy trực tiếp bị đánh.

"Thương bá, tất cả đều là lỗi của con, nếu ngài muốn đánh thì hãy đánh con."

"Vô liêm sỉ, nhìn người đã làm cái gì?!" Thương Trung Tín tức giận đến toàn thân đều run rẩy, vung tay lên, lại cho anh một cái tát.

Triển Mộ nheo mắt lại, trả lời.

"Tiểu Lam đã là người của con rồi, xin ngài đem cô ấy gả cho con."

"Đây là cậu đang uy hiếp tôi?" Nhíu mày lại, đột nhiên Thương Trung Tín lướt qua anh, đá văng ra cửa phòng tắm, bắt lại Thương Lam đang núp ở góc, mang cô kéo ra ngoài.

"Con nói đi, đây là chuyện gì xảy ra!"

Ở bên trong Thương Lam mới vừa mặc quần áo tử tế, đột nhiên ai biết được Thương Trung Tín lại xông đến, trên thân thể dính mồ hôi, cảm giác làm toàn thân cô không được tự nhiên, hơn nữa Thương Trung Tín không phân biệt tốt xấu chất vấn, khiến nước mắt ủy khuất của cô ứa ra.

Cô cầm lấy tay của ba ba, lắc đầu khóc.

"Ba ba, con không có..."

Khuôn mặt nhỏ nhắn khi khóc của cô gái trẻ, trên cổ đầy những vết xanh xanh tím tím, thân thể gầy yếu trốn phía sau anh không ngừng run rẩy, đôi chân dài thẳng tắp hơi hơi co lại, Thương Trung Tín liếc mắt sáng tỏ, sắc mặt tái xanh xông tới tiếp tục cho Triển Mộ một cái tát.

"Vô liêm sỉ, Tình Di sao lại thể sinh ra loại người như con như vậy!"

Triển Mộ không nói tiếng nào, không hề chớp mắt nhìn Thương Lam được Thương Trung Tín dấu sau lưng.

Đột nhiên, hai đầu gối anh quỵ xuống mềm nhũn.

"Thương bá, xin ngài hãy để Tiểu lam gả cho con đi, về sau nhất định con sẽ đối xử với cô ấy thật tốt."

Thương Trung Tín không nói đứng tại chỗ, gương mặt nghiêm túc, Thương Lam nhìn ba ba mình, trên mặt của ông hiện lên một vẻ ảm ức, tựa hồ như đang do dự cái gì đó, đột nhiên trái tim co rút nhanh một nhịp, cô nắm lấy góc áo Thương Trung Tín thật chặt, lắc đầu hô.

"Ba ba, con không muốn, con không muốn gả cho anh... Con sẽ chết, ba ba...Cầu xin ba..."

Cô khóc khàn cả giọng, dường như gả cho anh, thực sự sẽ làm cô chết.

Thương Trung Tín nhìn Thương Lam như vậy, đột nhiên trong đầu hiện ra một khuôn mặt mỹ lệ khác, 30 năm trước, cũng có qua một cô gái như vậy, cầm lấy tay ông khóc cầu công đạo.

Thương đại ca, anh thả em đi, rời khỏi anh ta em sẽ chết!

Thương Hồng ngồi xem ti vi ở trên ghế sa lon, trong TV không biết truyền bá cái gì chọc cho cô ha ha cười không ngừng, mắt nhìn Thương Lam từ cửa chính tiến đến, ngay cả con mắt cũng không nhìn cô một cái trốn vào phòng khách, sau đó là nhìn gương mặt Thương Trung Tín tiến đến, không nói một tiếng cũng không biết xảy ra chuyện gì thế.

Cô ta tò mò thử thăm dò từ phía ông, kinh ngạc nói.

"Ba ba, Triển đại ca đi đâu, bắt đầu từ lúc này thì đã không thấy người."

Như là chợt trúng cái gì, sắc mặt Thương Trung Tín không vui nhìn cô ta một cái.

"Công ty có việc, ba để cậu ta đi về trước."

"Chân núi không phải đang sửa đường..." Thương Hồng bủi môi, ở lúc khuôn mặt Thương Trung Tín xanh đen lại, lời định nói ra lại nuốt trở về.

Sắc trời u ám, bên ngoài thôn nhỏ tích tích tích tích mưa nhỏ càng lúc càng trở nên lớn, ban đêm chỗ sâu hút hẻo lánh gọi ra khí tức lạnh lẽo, đường nhỏ cũ nát bởi vì mấy ngày mưa to rửa trôi hết tất cả.

Trong thời gian này thôn nhỏ đã không ai ra cửa, mà lúc này, một nguời đàn ông âu phục nghiêm trang đi về phía chân núi.

Một tia chớp xẹt qua phía chân trời, ừ ừ tiếng sấm ầm ầm, nổi lên ánh sáng trắng chiếu trong núi càng âm u kinh người, người đàn ông không mang ô, đón lấy mưa to áo somi trên người sớm đã ướt đầm, có thể anh không có ý muốn đi, đứng ở dưới mưa to anh ngược đầu cười ra tiếng, toàn thân tan mát ra một sát ý lạnh như băng.

- Ba ba, con không muốn, con không muốn gả cho anh... Con sẽ chết, ba ba... Cầu xin ba...

Lúc này, đột nhiên ngọn núi yên tĩnh phát sinh một tiếng nổ vang, rất xa một chiếc xe jeep màu đỏ, Ngụy Vô Lan từ trong xe giơ lên ngón tay giữa với anh(*), trên mặt đều là trào phúng.

Như là không nhìn thấy anh ta, Triển Mộ vẫn như cũ ngửa đầu nhìn trên đỉnh mây đen giăng đầy bầu trời, tự lầm bầm

"Thì ra, thì ra!"

(*) Hành động giơ ngón tay giữa(còn gọi là ngón tay thối) nó mang nghĩa là [bad word] you, đó là một trong những kí hiệu giao tiếp của người khuyết tật, các bạn thử dơ lên xem nó có giống cái đó không nhé nhưng không được lạm dụng ^.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Đêm hôm đó, Thương Lam bị bệnh.

Thương Hồng mang một ly nước nóng đến bên giường trông cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, chán toát mồ hôi ra, thấy Thương Lam muốn đưa tay vén chăn, cô ta vội vàng để chén nước xuống đi tới ngăn cản.

Cô ta nhẹ nhàng khuyên nhủ, trong mắt đầu lộ vẻ trách móc.

"Không được, không được, nội nói phải che mới nhanh khỏi bệnh được."

Con mắt mở ra một cái, Thương Lam nhìn chính mình đắp hai tầng chăn dày trên người, cô khó chịu ngo ngoáy.

“Nóng...Nước...Nước”

Ở quê chăn bông đều rất dày, hai tầng nặng nề áp lên người thật khó thở.

Thương Hồng rút một cái gối ra đệm sau lưng cô, cầm ly nước nóng bên cạnh dứt cô uống từng ngụm nhỏ một, giống như là lâu ngày không nếm vị ngọt, cô nhận lấy ly nước uống từng ngụm từng ngụm, chỉ sợ cô sặc, Thương Hồng nhanh lấy tay vỗ nhẹ lên lưng cô, nghi hoặc khó hiểu chờ đợi.

Rốt cuộc lần này trở về đã có chuyện gì xảy ra?

Thương Lam uống nước xong, Thương Hồng vội đỡ cô nằm xuống, cô nằm xuống không bao lâu đã ngủ mất rồi, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô ấy, cô không nhận được suy nghĩ.

Cô nghĩ tới cảnh tối qua.

Tối qua mưa rất lớn, không ngừng đập vào mặt cửa sổ thủy tinh khiến ai cũng không thể ngủ được.

Thật sự Thương Hồng không ngủ được, đành khoác thêm áo ngoài ra phòng khách uống nước, ai ngờ ngoài sân cô đã thấy Thương Lam.

Ngoài trời mưa như trút nước, thiếu nữ quần áo mỏng manh đứng trong mưa, từng giọt mưa nặng nề rơi trên người cô, chỉ một bộ quần áo sơ mi, vải ướt dính chặt trên người cô lộ ra đường cong nóng bỏng, dưới ánh trăng, Thương Hồng cảm thấy cô gái trước mặt trong sáng như một bức tranh, nếu như cô ấy không phải là chị mình, nếu như bên ngoài nhiệt độ dưới 0 độ, cô nghĩ mình thật sự muốn tiếp tục thưởng thức tác phẩm nghệ thuật này.

Thương Hồng rất nhanh lấy lại tinh thần, ngay cả ô cũng không kịp lấy, vội chạy ra ngoài nắm lấy eo Thương Lam, dùng sức đem cô ấy vào phòng.

“Chị, chị làm chuyện điên rồ gì vậy?”

Dường như không nghe thấy cô nói gì, bàn tay nhỏ nhắn không ngừng chà xát lên người, miệng lầm bầm cô không nghe rõ, chỉ nghe thấy những chữ dứt quãng cô nói.

“Bần...thật bần”

“Ba, ba.”

Vừa dứt lời, tầm mắt nhìn tới hai chị em trong mưa, bỗng nhiên ông nghĩ tới gì đó, miệng quở trách thu lại, bước nhanh ôm ngang Thương Lam đi tới phòng ngủ.

Ngắm mưa cả đêm, quả nhiên Thương Lam phát sốt cực kỳ nghiêm trọng, điều kiện khám bệnh ở thôn nhỏ không phát triển, bà nội Thương Lam đành dùng phương pháp đơn giản, dứt cô nước ngừng rồi đắp thêm hai tầng chăn dày lên người cô, đợi sang mai, Thương Trung Tín lái xe đưa đến bệnh viện thành phố.

Thương Trung Tín đuổi Thương Hồng bên người đi, một mình trông Thương Lam bên người, ông sờ chán cô nói rằng.

“Tiểu Lam yên tâm, ba sẽ khiến nó phải chịu trách nhiệm.”

Nghe vậy, đột nhiên Thương Lam mới ngủ sâu mở mắt nắm lấy bàn tay đặt trên trán mình, nước mắt tràn ra.

“Ba ba...con không muốn anh ta...không muốn anh ta chịu trách nhiệm.”

Nghe vậy, trong mắt Thương Trung Tín chợt loé tinh quang.

Năng lực làm việc của Triển Mộ ông rất hài lòng, hơn nữa anh còn là con trai của Tĩnh Di, lập tức ông gả con gái qua, Thương thị rơi trên tay hai cô con gái của ông cũng sẽ biến thành của người khác, mặc chúng cất xé.

Ông biết con gái lớn của mình vẫn luôn thích Triển Mộ, nhưng ông cảm thấy tính cách hai người không hợp lắm, một người quá mạnh mẽ, một người lại quá yếu đuối, nếu hai người cãi nhau, chỉ sợ Thương Lam chịu ủy khuất. Có nhiều lúc ông cũng không thể ra mặt bảo vệ hạnh phúc nửa đời sau của con gái ông.

Cũng có thể, tư tưởng Thương Trung Tín hơi bảo thủ, nếu thân thể con gái cho anh ta, thì không gả cho anh ta thì gả cho ai.

Ngay lập tức nổi nóng nói.

“Cậu không chịu trách nhiệm, con gái ta bị lợi dụng để người khác chịu sao?”

Thương Lam cầm tay ông lập tức không còn sức, toàn thân không có sức lực, muốn phản đối lại không thể nói được lời nào. Cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi.

Cô cảm thấy thế giới của mình trong nháy mắt bị phá vỡ, long đàng tuyệt vọng, dù cô chống đối như thế nào, bánh xe vận mệnh vẫn xoay chuyển, tất cả cuối cùng sẽ trở lại quỹ đạo.

Sau khi trời sang mưa cũng đã ngớt, Thương Trung Tín lái xe qua chân núi mới biết, đường tới qua đã sửa xong, điện cho thư ký cũng nói không thấy trợ lý Triển Mộng.

Thương Trung Tín tắt máy nhíu mày lại, đành gọi cho Triển Mộng, thế nhưng lại không mở máy.

Ông nhìn qua gương chiếu hậu, nhìn Thương Lam nằm bên trong xe, có chút hối hận, hôm qua đuổi Triển Mộng ra ngoài, không biết cậu ta có xảy ra chuyện gì không, cũng không biết ăn nói với Tĩnh Di thế nào.

Đến tận khi Thương Trung Tín lái xe đưa Thương Lam đến bệnh viện, cũng không gọi được cho Triển Mộng, bác sĩ thông báo đơn giãn đã hạ sốt, kê ít thuốc, điểm nhỏ ấy Thương Trung Tín cũng không làm thủ tục nhập viện cho Thương Lam, thanh toán xong, cả nhà lái xe về nhà.

Thương Trung Tín mới vừa vào nhà, vú Mỗ liền lên tiếp đón, ánh mắt nhìn Triển Mộng ngồi trên ghế sa lông, ông có chút ngạc nhiên, tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống, Triển Mộng lẳng lặng ngồi trên ghế sa lông, nhìn họ vào cửa, tầm mắt nhìn đến người Thương Lam.

Sau đó vú Mỗ đau lòng cùng đỡ Thương Lam đi vào.

“Tiểu Lam... làm sao vậy?”

Chú ý tới sắc mặt ảm yếu của cô, Triển Mộng lo lắng muốn đỡ cô, ngày hôm qua còn rất tốt mà, ngày hôm nay tại sao lại bệnh.

Thương Lam nắm tay vú Mỗ, cố hết sức tránh bàn tay anh, thấy anh, cô như con nhím sợ hãi, chỉ muốn cuộn lại một đoàn thẳng đứng ánh mắt sắc bén bài xích gần hẳn, cô để khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào lòng vú Mỗ không muốn nhìn anh một lần nào.

Thương Hồng đi theo sau họ vào cửa nói rằng.

“Chị ấy, tới qua không biết nổi điên gì, chạy ra ngoài sân mưa...”

“Im miệng!”

Thương Trung Tín cắt đứt lời cô, nháy mắt với vú Mỗ: “Mang tiểu thư về phòng.”

Sau đó quay đầu nhìn Triển Mộng nói rằng: “Cậu theo tôi qua đây.”

Dứt lời người đã đi tới phòng sách.

Nghe vậy, đáy mắt Triển Mộng hiện lên vẻ ảm đạm, mắt vẫn sáng rực nhìn phía cô, nhìn vú Mỗ đỡ cô lên tầng, đóng cửa.

Thương Hồng nhìn theo bóng lưng họ đi xa, cô không biết mình làm sai điều gì mà hai ngày nay ba đều lớn tiếng với cô.

Triển Mộng theo Thương Trung Tín vào phòng sách, mới vừa đóng cửa, bất ngờ nhận lấy một quyền tại chỗ, không tránh, cũng tránh không kịp, cứ như vậy.

Hồi trẻ Thương Trung Tín thường hay ầu ẩu, tuy không theo kịp năm đó, nhưng lực đạo cũng không nhẹ, một đòn làm khộc miệng Triển Mộng sưng lên.

Sau quyền đó, Thương Trung Tín còn chưa hả giận, lại tát má phải anh một cái, Triển Mộng không tránh né ngay lập tức ở giữa tùy ý ông đánh.

Trùng mắt liếc anh một cái, Thương Trung Tín thở hắt hắt đi tới gần bàn kéo ra lấy một tấm thẻ ngân hàng ném tới chỗ anh.

“Ở đây có một triệu, cháu lấy đi.”

Triển Mộng có nghĩ tới Thương Trung Tín sẽ đánh, mắng anh nhưng không nghĩ tới lại ném cho anh một khoản tiền.

“Chú Thương, ý chú là sao?”

“Nếu như không phải nể mặt Tĩnh Di, buổi sáng liền tìm cháu, cháu cầm tiền này rồi rời khỏi Thương thị ngay...”

Không đợi Thương Trung Tín nói hết, Triển Mộng đã bẻ gãy thẻ ngân hàng trong tay, con người mang theo sát ý.

“Cháu không muốn tiền của chú, muốn đi cháu cũng sẽ mang theo Tiểu Lam cùng đi.”

Thương Trung Tín chống lại ánh mắt sắc bén của anh, thảm thán tuổi trẻ đã có khí thế như vậy.

“Cháu hiểu lầm ý chú rồi.”

Kéo ghế da ngồi xuống rồi tiếp tục nói.

“Chú đồng ý gả Tiểu Lam cho cháu, nhưng mà...”

Triển Mộ không ngờ thái độ của ông đột biến, tim đập loạn nhịp rồi bình tĩnh lại.

“Chú Thương, ý của chú là?”

Thương Trung Tín hóp một ngụm trà, không nặng không nhẹ trả lời.

“Bốn năm sau, không cần biết cháu dùng phương pháp nào, phải kiếm được một trăm triệu, chú sẽ gả Tiểu Lam cho cháu.”

“Cháu đã không cần tiền vốn của chú, vậy thì bản thân tự nghĩ cách đi, chú già rồi, không quản được chuyện của các cháu...”

.....

Vú Mỗ chăm sóc Thương Lam ngủ, rồi đóng cửa ra ngoài.

“Trợ lý Triển?”

Bà quay lại đối mặt với Triển Mộ ôn hòa cười nói.

“Trợ lý Triển bàn xong công việc với ông chủ rồi sao?”

“Đúng vậy, Tiểu Lam đã ngủ?” Triển Mộ nhẹ nhàng hỏi: “Bà đi làm việc đi, cháu vào xem cô ấy.”

Vú Mỗ bung khay nghiêng người sang gạt đầu, nhường đường.

“Cháu nhẹ nhàng chút, nó thật vất vả mới ngủ được.”

“Được, bà đi làm việc đi.”

Nhìn theo bóng lưng vú Mỗ, Triển Mộ nhẹ nhàng mở khóa.

Thương Lam ngủ không yên ổn, trong mộng có một con rắn độc đuổi theo cô, dù cô chạy thế nào nó vẫn đuổi kịp, cô điên cuồng chạy, dưới chân nặng như chì, làm sao cũng không chạy xa được, không nhìn được quay đầu nhìn lại, đối mặt với con mắt lạnh lẽo âm độc của con rắn.

Bỗng nhiên, cô bừng tỉnh dậy, đối diện với khuôn mặt tuấn tú của Triển Mộ.

Tâm trạng chệch nửa nhịp, tim đập thành thịch, khó thở, hoảng hốt cảm chân lùi lại phía sau.

“Vú Mỗ... vú Mỗ.”

Thương Lam yếu ớt kêu lên, cánh cửa cách âm tốt vô cùng, giọng nói suy nhược của cô không phát được ra ngoài lại thêm người đàn ông bên giường đã đem cửa khóa chặt lại.

“Làm sao lại bệnh?” Triển Mộ nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường cô, nắm lấy tay kéo cô qua.

“Lớn như vậy rồi sao lại đi mưa để bị ốm, lần sau khôn được như vậy biết không?” Giọng nói anh dịu dàng, không để tâm lời nói nhẹ nhàng của anh còn đáng sợ hơn tiếng gào của thú dữ.

Cách tắm chân, anh đè lấy bắp chân cô, toàn bộ cơ thể che tới.

“Tiểu Lam, em có biết ba đã đồng ý gả em cho anh chưa?”

Anh ôm cả chân và cô vào trong ngực, đầu lưỡi khẽ liếm xương tai cô, cười nói.

“Không phải muốn cùng anh âm ỉ, hử? Em không chống lại được anh đâu.”

Thương Lam hai tay siết chặt vật áo mình, nghe xong cơ thể không ngừng run rẩy.

Sao...sao lại thế...

Ba làm sao có thể đồng ý với anh!

Nghĩ vậy, cô vội vàng nắm lấy tay áo anh.

“Không phải...không phải...Triển đại ca...em không thể gả cho anh...” Cô khàn giọng nói, suy yếu ngã vào lòng anh.

“Vi sao?” Triển Mộ cười hỏi, rút tay ra thăm dò trong chăn, vuốt ve cơ thể cô bởi vì phát sốt mà trở nên nóng bỏng.

Thương Lam hốt hoảng từ trong chăn bắt lấy cánh tay không an phận của anh, có lẽ sức lực nhẹ nhàng làm anh hơi dao động, cuối cùng bị bả vai anh chặn lại, cảm bàn tay tinh tế thương thức.

Cô không biết làm sao để chống cự, nói rằng

“...Em...em bên trong lạnh, không thể sinh được con...”

Ánh mắt lóe lên tinh quang, Triển Mộ ngưng trệ thật sâu, anh nhớ rõ, trước khi cưới, cô không biết mình không thể sinh con được

“Chúng ta có thể chữa trị, rồi sẽ ổn thôi.” Anh hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn của cô.

“Không thể chữa khỏi, em xem khám qua nhiều bác sĩ đều không khỏi, Triển đại ca, em không thể gả cho anh, anh tìm người khác tốt hơn...” Tránh không khỏi sự thân mật của anh, cô bị anh ôm vào trong ngực không có chỗ để trốn.

“Không có con cũng không sao” Anh ngưng mắt nhìn cô đầy tức giận.

“Anh chỉ muốn em.”

Kỳ thực Thương Lam bệnh chỉ cần anh muốn, cũng có thể tìm người chữa trị tốt, ở kiếp trước, anh cũng không muốn Thương Lam sinh con, lấy tính cách mềm yếu của cô, sinh ra người thừa kế sẽ tốt đến đâu, cho nên vào lúc đó, anh chỉ có thể tìm đến người có điều kiện tốt hơn cô - Trương Tiệp.

Thương Lam càng run rẩy nhiều hơn, đầy mắt tràn đầy tức giận, cô không tin anh.

Nhận thức vòng tay của mình chặt, anh nắm cầm cô nâng lên, hô hấp nóng bỏng phun lên mặt anh, anh nhìn sâu vào mắt cô, nhìn một cái anh đều hiểu, từ trước vì sao trong mắt cô có oán hận, giờ đã hiểu rõ, đột nhiên anh nở nụ cười.

“Tiểu Lam, không nên chọc giận anh, càng không nên cố gắng thay đổi, có chết anh cũng buông tha em.”

Suy nghĩ của tác giả: Viết truyện này làm ta đau tim quá, người đàn ông này thật bá đạo làm tim ta đập thành thịch, bá đạo thì sao ta đều lòi ra ngoài bắn chết, bắn chết!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Yên lặng như tờ, ngoài cửa sổ ánh trăng mặt mù chiếu vào trên sàn nhà.

Đêm đã khuya, Thương Lam nằm ở trên giường nhìn về phía trần nhà dờ ra, thân thể phát ốm rõ ràng rất mệt mỏi, lại lại làm thế nào cũng ngủ không được.

Bên trong phòng mở ra hơi của hệ thống sưởi, thế nhưng cô lại cảm thấy lạnh thấu xương, cô không thể nào tiếp nhận được sự thật này, chỉ bằng một câu nói của Thương Trung Tín, cuộc đời của cô đã được quyết định rồi?

Cả đời này, cô vẫn phải ngoan ngoãn gả cho Triển Mộ, trọn mắt nhìn anh nuôi đàn bà ở bên ngoài, sau đó giúp anh chăm sóc con riêng lớn lên, cuối cùng cô độc chết ở trong hỏa hoạn?

Không phải!

Không phải! Không phải!

Đột nhiên Thương Lam ngồi dậy, cô vén chăn lên xuống giường, hai chân mềm nhũn không thể nhúc nhích bước xuống, ngay cả đèn đều không có sức lực mở, vịn tường đi về phía cửa phòng Thương Trung Tín.

Mở cửa là Trần Lệ, nhìn thấy bộ dạng của Thương Lam, Trần Lệ ngăn người, sau khi lấy lại tinh thần mau tới trước đỡ tay cô.

"Tiểu Lan, thế nào lại không ngủ?"

Thương Lam không để ý tới cô ta, hướng thẳng vào phòng hô to.

"Ba ba! Ba ba!"

Thương Trung Tín bị người đánh thức từ trong mộng, con tức vừa lên tới, mới vừa muốn phát tác, nhìn thấy người trước của là Thương Lam, lập tức chịu đựng tức giận xuống giường.

"Làm sao trở như vậy lại qua đây?"

"Ba ba!"

Thương Trung Tín mới vừa tới gần, liền bị cô bắt lại cổ tay.

"Cầu xin ba, con không muốn gả cho anh ấy."

Từ nhỏ Thương Lam rất sợ Thương Trung Tín, ở trước mặt ông chưa bao giờ dám nói một câu "Không được." Lần này phản ứng lớn như vậy xác thực làm người ta lấy làm kỳ lạ.

Cô bắt cổ tay ông rất căng, vừa nói nước mắt vừa chảy xuống, nếu như nói thời gian sớm một chút Thương Trung Tín đối với Thương Lam còn mang theo mấy phần áy náy nói, đêm nay để cho cô một đêm nháo loạn như thế, sẵn sàng chuẩn bị mất tất cả, ông vùng lên thoát khỏi cánh tay cô lấy mình của cô, cả giận nói.

"Triển Mộ có cái gì không tốt, gả cho cậu ta con tốt như vậy con còn gì không vừa lòng, khóc khóc khóc, cả ngày chỉ biết khóc!"

"... Ba ba..." Nghe thế, Thương Lam lệ rơi xuống càng nhiều, cô giơ tay lên lại một lần nữa cầm góc áo Thương Trung Tín, cô nhìn ra, ông là quyết tâm muốn để mình gả cho Triển Mộ.

"Ba ba... Con không lấy chồng... Con không lấy chồng..."

"Cũng đã làm chuyện đó con lấy cậu ta chứ còn lấy nguời nào!" Thương Lam chống cự làm ông không vui, ông nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khóc như hoa lê đài vũ(*), nhũ mày nói.

"Còn bốn năm nữa con gấp cái gì, đến lúc đó cái kia thẳng nhóc lấy không được 100 triệu, chính là con muốn gả ba cũng không cho!" Thương Trung Tín nói xong ngôn từ nghĩa chính.

(*) Hoa lê đài vũ: Khóc nhưng bộ dáng vẫn nghiêng nước đổ thùng đó^^

Nhưng lời này nói vào tai Thương Lam nghe được lại vô cùng châm chọc, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt, chợt cảm thấy đáy lòng phát lạnh, nguời này chính là ba ba của cô, người đã dưỡng dục cô, chỉ cần 100 triệu, có thể mang cả nguời cô đi bán.

Vú Mỗ nghe được giọng nói vội vội vàng vàng chạy đến, nhìn thấy Thương Lam quỳ gối trước cửa Thương Trung Tín, bà chạy mau tới trước nâng dậy.

"Tiểu thư, cô làm sao, con gái mặc quần áo như thế này đông lạnh thì biết làm sao bây giờ."

"Vú Mỗ, đưa tiểu thư trở về." Thương Trung Tín lớn tiếng quát lên.

"Cho nó trở về tỉnh lại, nơi đây còn chưa tới lượt của bà!" Thương Trung Tín nhìn cô từ chỗ cao xuống, trong mắt đầy tràn không kiên nhẫn và phiền chán rồi.

Thương Lam quỳ trên mặt đất nhìn không được nắm lấy tay vú Mỗ, nhào vào trong lòng bà gào khóc, vì sao cuộc đời của cô luôn là nắm giữ ở trong tay người khác, bất luận là Thương Trung Tín hay là Triển Mộ cũng không cho cô cơ hội lựa chọn.

Có lẽ là nguyên nhân tâm tình không tốt, lúc này Thương Lam ước chừng bị ốm gần nửa tháng, sau khi khỏi bệnh cô trở về trường học tiêu khiển giả(*), trên đường gặp phải Trình Anh.

(*) Tiêu khiển giả: Ý bảo chị về trường để thư giãn trấn định lại thần hưng đó chỉ là về bề ngoài nên mới là giả.

Trình Anh vòng qua bờ vai của cô cảm thán, chỉ có nửa tháng không thấy cô nương này tại sao lại gầy đi hai vòng.

Nhìn khuôn mặt bệnh tật của cô, đột nhiên Trình Anh nghĩ tới Hồng Lô Mộng(*) trong Lâm muội muội, trong bụng kinh hãi, rất sợ cô cũng giống Lâm muội muội, tuổi còn trẻ hương tiêu ngọc vãn(*), mỗi ngày sau khi tan lớp lập tức mượn mẽ đất cô đi chơi bóng.

Không biết đánh(bóng)?

Vậy cô cứ ở bên cạnh nhìn cũng được, nếu không thì đất cô đi chạy bộ thao trường, thể nào cũng phải cho cô luyện bền chắc.

Ngày hôm đó mới vừa tan học, Triển Mộ gọi điện thoại đến.

Thương Lam không do dự tiếp, ăn xong mấy lần thua thiệt, cô đi theo học ngoan, cùng anh cứng đối cứng bị thương nhất định là chính mình, nếu biết kết quả, cô cần gì phải tự mình chuốc lấy cực khổ.

"Tan lớp?"

Mặc dù biết anh nhìn không thấy, thế nhưng cô vẫn là theo bản năng gật đầu.

"Ừ."

"Tan học anh đi qua đón em."

"Buổi tối có thể không được..."

Trong khoảng thời gian này Triển Mộ vừa không biết tìm đến mình, Thương Lam không muốn gặp anh nhưng lại không dám tránh thật, rất sợ chọc tới con cộp kia đến cuối cùng thua thiệt biết là mình, nói cũng kỳ lạ, Thương Lam vốn tưởng rằng hiểu cảm Triển Mộ sẽ không dễ dàng buông tha chính mình như vậy, dù sao từ trước lúc hai người ở chung một chỗ anh cũng hầu như là giữ trò với cô, không kiêng nể khiến cô mặt đỏ tía tai.

Nhưng hôm nay anh không có.

Đã nhiều ngày với anh đi ra ngoài, anh đối với cô vẫn quy củ rất, nhiều nhất ở đưa cô trở về lúc đòi lấy một cái Goodbye kiss, những thứ khác tựa như theo lời người xưa, biểu lộ ra tình cảm với nhau dừng lại ở lễ (tôn trọng nhau).

Loại cử động khác thường này từng bước làm cô bất an, có thể cô lại biết đâu rằng, Triển Mộ và Thương Trung Tín ước định, hai người không có kết hôn trước không cho phép xảy ra bất cứ mối quan hệ xác – thịt nào

Dù sao tuổi Thương Lam còn nhỏ, nếu quả thật xảy ra chút gì ngoài ý muốn truyền ra ngoài, đối với người nào cũng không tốt.

"Có chuyện gì đều có anh, tan học chờ ta ở cửa trường học." Triển Mộ nói như đinh đóng cột, trong lời nói không được phép nửa lời từ chối.

Cúp điện thoại, anh tiếp tục công việc trong tay.

Ngụy Vô Lan ngồi trên ghế sofa nhà Triển Mộ, gác chéo chân giễu cợt nói.

"100 triệu? Xem ra Thương lão đầu không tính gả con gái cho anh rồi."

"100 triệu rất nhiều?" Triển Mộ cũng không ngẩng đầu lên chui giữa bản báo cáo.

Mất Ngụy Vô Lan tròn to, 100 triệu không nhiều lắm?!

Nếu như anh có thể có 100 triệu, còn có thể khổ sở ở chỗ này làm công cho anh ta?

100 triệu đó!

Số tiền kia cũng đủ để anh sống xa xỉ cả một đời.

Nhìn đồ phân tích trên bàn máy tính của Triển Mộ, Ngụy Vô Lan khẽ hừ một tiếng.

"Cái loại công ty nhỏ này cổ phiếu có gì đáng mua." Có phần tiền kia còn không bằng phải nghĩ thế nào đầu tư một ít cho công ty có tiềm lực phát triển.

Triển Mộ khẽ cười không trả lời câu hỏi của anh ta, vẫn như cũ nhìn chăm chăm bản báo cáo trên bàn, nếu như anh nhớ không lầm, tiểu xí nghiệp nàu hai năm sau sẽ bị một thương nhân nước ngoài nhìn trúng, đến lúc đó cổ phiếu trong tay anh giá có thể nhảy ra không chỉ gấp ba lần.

Triển Mộ mười ngón tay thuần thục nhập số liệu vào, nói rằng.

"Cậu có hứng thú muốn đi nước Mỹ với tôi không?"

"Anh muốn đi nước Mỹ?!" Ngụy Vô Lan không trả lời mà hỏi lại.

"Không sai."

Ánh mắt rơi vào ngũ quan sâu sắc của Triển Mộ, nếu như muốn hỏi ý kiến Ngụy Vô Lan, đương nhiên là anh từ chối, đối với anh mà nói, chẳng qua Triển Mộ là ông chủ của anh, giao tình của bọn anh còn không có sâu đến khiến anh có thể bỏ lại oanh oanh yến yến trong nước mà đi chịu khổ, dù sao anh đối với nước ngoài là vô cảm.

Lời vừa tới miệng vừa muốn đi cửa ra, Triển Mộ liền trước anh một bước tiếp tục nói.

"Cậu đi theo tôi, bốn năm sau tôi sẽ cho cậu mười triệu."

Ngụy Vô Lan tròn to mắt: "Đồng đô la Mỹ?"

"Đúng vậy, đồng đô la Mỹ."

"Khụ khụ, thực ra nước ngoài cũng không tệ lắm, thỉnh thoảng tôi có thể thay đổi khẩu vị."

Sau khi tan học, ở trong phòng học Thương Lam im lặng nửa ngày, thẳng đến người đi gần hết mới nhấc chân rời khỏi.

Cô đi rất chậm rất chậm, tất cả chỉ muốn trốn tránh nghĩ có thể kéo trong chốc lát là trong chốc lát.

Mà khi cô rốt cục lúc cô đi tới cửa trường học, lại không thấy xe Triền Mộ, mơ hồ, ngược lại cô nhìn thấy một dáng vẻ quen thuộc.

Cùng lúc đó ở xa mắt Lam Trí sáng long lanh nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau dưới hai người đều là sùng sốt, không đợi Thương Lam lấy lại tinh thần, anh đã mang theo khí thế kinh người hướng cô đã đi tới.

Dường như mấy tháng không thấy anh lại cao hơn, hấp tấp chạy đến trước mặt mình, cánh tay duỗi một cái đưa cô bé đã lấp đầy cõi lòng.

Như là mãi mãi tạm biệt không thấy người yêu, gắt gao ôm nhau.

Cánh tay khỏe mạnh ôm ở ngang hông của cô, cách một lớp quần áo, thậm chí cô có thể cảm nhận được bắp thịt trên cánh tay anh nhảy lên.

Vốn Lam Trí đầy mình hóa đang chờ phát tác, thế nhưng trong nháy mắt khi nhìn đến Thương Lam, đáy lòng đầy tràn đầy vui mừng chợt chạy tới, chuyện trong tức giận quá khứ cũng đều quên sạch.

"Vi sao không nghe điện thoại của anh." Lam Trí ôm được rồi, đẩy cô ra bắt đầu hưng sư vấn tội.

Cũng không biết cấp trên làm cái quỷ gì, giấy xin phép nghỉ của anh vẫn không xuống duyệt, đến khi xuống duyệt, đó cũng là chuyện hơn mấy tháng sau, anh xuống xe lửa một cái liền gọi điện thoại cho Thương Lam, có thể là điện thoại di động của cô vẫn không gọi được, trực thời gian tan học, rất sợ bỏ lỡ người của cô, anh chỉ có thể ngây ngốc ở cửa trường học coi chừng.

Cũng may mắn làm cho anh vây lại được rồi.

Thương Lam chớp chớp mắt.

"Em đòi số." Đương nhiên, quá trình là không thể cho anh biết.

"Chuyện khi nào, làm sao em không có nói cho anh." Lông mi Lam Trí dựng thẳng lên.

"Anh liên lạc không được với em." Thương Lam hoảng sợ vớ được lí do hợp tình hợp lý, mặt cô rù xuống dưới, nói sang chuyện khác.

"Lần này anh trở về bao lâu?"

"Ngày mai sẽ đi." Lam Trí cười ngu ngẩn, để đầu cô cọ cọ vào mình.

"Nhớ anh không?"

Thương Lam gật đầu, nhẹ nhàng lên tiếng, vuốt đầu của anh đã được cạo sạch sẽ, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hốt hoảng tự tay đẩy lồng ngực của anh ra.

Có thể chỉ bằng lực đạo nhỏ như con mèo của cô làm sao có thể di chuyển được lam Trí cao lớn.

"Anh buông em ra trước." Thương Lam vừa nói một bên nhìn bốn phía, tim nhảy tới cổ rồi, làm sao cô có thể quên mục đích mình đứng ở trước cửa trường học.

Lấy xuống tay cô đặt ở trên ngực, anh nắm chặt hông của cô, sắc mặt không vui, bao nhiêu tháng ở đâu, cô gái này đầu không thấy cao ra, can đảm nhưng lại lớn thêm không ít.

Hơn nữa... Cô có phải hay không gầy rồi.

Nghĩ vậy, bàn tay to của Lam Trí đã không khách khí sờ soạng trên người, từ đầu mỗ đến hông, bản thân giống như hưng sư dò xét lãnh thổ của mình, một tác một tác không buông tha bất luận góc chết gì.

Thương Lam nơi nào ngờ tới anh biết ở trước công chúng đối với mình làm loại chuyện này, lập tức mặt đỏ tới mang tai không dám dựa được, trong miệng mắng.

"Buông ra! Bảo anh buông ra có nghe hay không!"

Yêu ah, còn dám đối với anh lớn tiếng lớn mặt rồi.

Lông mi Lam Trí hếch cao, đang ban ngày ban mặt anh ấn xuống môi cô.

Chỉ là đụng một cái miệng của cô, lập tức anh đã rời đi, khoe miệng hàm chứa cười anh thỏa mãn nhìn cô, mà tiểu tức phụ nhà anh gia mặt mỏng, nếu như lại chơi tiếp ước đoán đời này cô cũng sẽ không để ý đến anh rồi.

"Đi, đi ăn cơm." Anh cúi đầu cọ cọ mặt của cô, lại phát hiện căn bản cô không nhìn anh.

Ánh mắt rơi đôi mắt to tròn hoảng sợ, Lam Trí khom hiểu nhìn lại phía sau.

Ở cách bọn họ không đến chỗ không đến 10 m, một chiếc xe con dừng ở đó.

Cùng lúc đó, Thương Lam tái nhợt nghiêm mặt một tay lấy anh đẩy ra, Lam Trí bất ngờ không kịp đề phòng lui về phía sau mấy bước suýt chút nữa ngã lên cây cột bên cạnh, khá lắm, cô gái này càng lúc càng lớn mật rồi, nghĩ vậy anh hai mắt tóe lửa nhìn cô chăm chăm, đang muốn phát tác, phía sau truyền tiếng động xe cửa đóng lại.

Sau đó là một tiếng trầm trầm kêu to.

"Tiểu Lam, qua đây. "

Nghe vậy, Thương Lam toàn thân chấn động, chú ý tới anh đáy mắt tức giận, cô đứng giẫm chân tại chỗ.

Triển Mộ ôn hòa tựa ở trên cửa xe, cười nhìn cô.

Có thể cười như vậy lại làm cho cô khắp cả người phát lạnh.

"Tiểu Lam?" Triển Mộ không vui lại gọi một tiếng.

Nhớ tới tác phong anh làm việc, đáy lòng Thương Lam sợ một hồi, từ từ cước bộ đi đi về phía anh, ai biết vẫn đứng ở một bên cánh tay Lam Trí đưa tới, chế trụ hông của cô.

Triển Mộ nheo lại mắt theo dõi tay anh ta đặt ở ngang hông nhỏ nhắn của Thương Lam, nhẹ nhàng mím môi, mà cùng lúc đó Lam Trí đã nhìn thấy anh, bản năng, anh đối với người đàn ông này nổi lên địch ý.

Hai người đàn ông sống ngầm bắt đầu mãnh liệt, mà cô kẹp ở chính giữa lại không biết đi về phía nào.

Cô gỡ ngón tay của Lam Trí, nỗ lực muốn tránh ràng buộc của anh, hai người dưới cân nhắc, cô có thể đắc tội Lam Trí nhưng không thể nào đắc tội Triển Mộ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Năm tóc...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Nhìn động tác của cô, Triển Mộ không những không giận mà còn cười, anh nói với Lam Trí.

"Lam nhị thiếu gia cần một bữa ăn ư! Tôi là khách, vừa lúc tôi cũng có chút đồ đặc muốn cho cậu."

"Có vật gì không thể cho ở chỗ này?" Lam Trí khiêu khích nhìn lại.

Mà một đầu khác, nghe xong lời nói Triển Mộ, Thương Lam gỡ tay Lam Trí, ngạc nhiên ngược mắt, cô nói vội vàng.

"Triển đại ca..."

Triển Mộ liếc mắt trừng cô lạnh lùng.

"Đồ đặc không ở trên người của tôi, như vậy đi, chúng ta ăn cơm trước, để ta gọi trợ lý mang đến cho cậu."

Nghe thế, một bên Lam Trí bắt đầu trầm mặc, anh chú ý tới trong mắt Thương Lam hoảng loạn, sắc mặt nhất thời trầm xuống hơn một nửa, khả nghi nheo mắt lại, đột nhiên đối với "Đồ đặc" trong miệng Triển Mộ Nổi lên hứng thú.

Ôm lấy Thương Lam, Lam Trí đi theo Triển Mộ lên xe phía sau, trước mặt người ở bên ngoài không e dè thân mật đối với cô.

Không phải sờ sờ bàn tay nhỏ bé, chính là hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, vui ở chỗ ngồi phía sau xe Lam Trí cao to giống như là một con gấu, bắt trong

tay món đồ chơi chết cũng không buông.

Triển Mộ xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chằm chằm cử chỉ thân mật của bọn họ, trên mặt vẫn như cũ mang theo ý cười, thế nhưng cặp mắt kia lạnh như băng vậy, liên tục không ngừng tàn mát ra sát ý lạnh lẽo.

Thương Lam và Triển Mộ là vợ chồng đã lâu, cho dù anh có che giấu tốt, có thể lừa gạt nhiều người hơn nữa cũng không lừa được cô, chỉ hơi một ánh mắt, một động tác cô tức khắc có thể đoán được anh vui hay giận.

Người ngoài thường nói tổng giám đốc xí nghiệp Triển thị có phong độ, đại khí, ở giữa có Thương Lam, nhưng Triển Mộ chân chính thật ra là hẹp hòi nhất, không có phong độ một người đàn ông, chính vì vậy, cô mới có thể sợ như vậy, không tránh thoát ôm ấp hoài bão của Lam Trí, tìm đập bịch bịch tâm lập tức thốt lên tới cổ họng.

Đồng dạng, Lam Trí đang nhìn cô, khuôn mặt Thương Lam lộ vẻ sợ hãi làm anh nổi lên lòng nghi ngờ, thủ hạ chính là lực đạo lại lớn chút.

Xe vàng chạy ở trên quốc lộ, bên trong xe ba người lần lượt không nói, người nào cũng không có nỗ lực đi đánh vỡ không khí yên tĩnh này, phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng rút lui, rất nhanh, bọn họ đã đi đến cửa tiệm cơm.

Lam Trí tiếp nhận thực giá cắt cổ, ngồi một chỗ chờ đợi cả buổi, chờ anh gọi xong rồi Thương Lam cầm đi tới nhìn một chút nhìn không được lú lười, bên trong thình lình hiện ra mười mấy món ăn đặc sắc, tất cả đều là quán rượu chiêu bài danh phẩm, chỗ chết người nhất chính là rượu ủ 78 năm, Thương Lam âm thầm tính một chút, bữa cơm này làm sao cũng phải mấy vạn nguyên.

Gọi xong đồ ăn rồi Lam Trí khiêu khích nhìn lại phía Triển Mộ, cười lạnh nói.

"Một tháng tiền lương của Trợ lý Triển là bao nhiêu? Nếu không bữa này tôi mời?"

"Chút tiền lẻ này tôi còn trả nổi, có đủ hay không? Không đủ gọi nữa, không cần khách khí với tôi." Triển Mộ nhẹ khẽ nhấp hớp trà, vẻ mặt bình tĩnh.

Thương Lam ngồi vào một bên, lặng lẽ xóa đi lòng bàn tay mồ hôi lạnh, đột nhiên đáy lòng sinh ra một ý tưởng chuồn mất.

Ngoại trừ lần trước Lam Trí cứng rắn bỏ vào lại ngọc cho mình, cô nghĩ không ra Triển Mộ còn có cái gì có thể cho anh xem.

Tự tay Lam Trí theo thói quen muốn tựa trên đầu vai Thương Lam, ai nghĩ lại nhào lộn, anh nhìn cô cách hai cái trống không vị trí, không vui vẻ vỗ một bên ghế dựa.

"Qua đây."

Triển Mộ vẫn trầm mặc nhìn cô, nhàn nhã cười, có thể cười không phải đạt đến đáy mắt, toàn thân phát lạnh ý bén nhọn nhào về phía cô, Thương Lam rung mình một cái, nhìn không được co bả vai lên ngồi tại chỗ không có nhúc nhích.

Cô nào dám đi qua, thật ra đi thì đối nghịch với Triển Mộ, rồi làm anh tức giận, người nào cũng không có quả ngon để ăn.

Thật lâu tìm không thấy cô qua đây, Lam Trí không vui nhíu mày lại, lúc đang muốn đi qua bắt người, người bán hàng từ bên ngoài đưa đầu vào.

Triển Mộ tiếp nhận cái túi anh đưa tới, đưa ít tiền phái anh ta đi rồi, đem hộp gỗ nhỏ từ trong túi lấy ra, mở ra đẩy tới trước mặt Lam Trí.

"Không biết Lam thiếu còn có ấn tượng hay không."

Đối lập đột nhiên khuôn mặt Lam Trí trở nên xanh mét, Triển Mộ cười đến âm ập.

"Đây là hoa tai để ở chỗ của tôi cũng có chút thời gian rồi, vẫn tìm không được cơ hội trả cho cậu, nếu ngày hôm nay gặp, cậu lấy lại đi thôi."

Lam Trí đoạt lấy hộp trên bàn, lấy ra bên trong hoa tai thả ở lòng bàn tay cẩn thận xem, đáy lòng sự nghi ngờ tầng tầng ra bên ngoài mạo, sau đó đang xác định là hàng thật, anh buông hộp lạnh mặt nói.

"Hoa tai sao có thể ở trong tay anh."

Triển Mộ ngoắc ngoắc khóe môi, đưa mắt nhìn vào trên người Thương Lam, cười không nói.

Lam Trí nhìn qua ý tới, đột nhiên lướt qua chướng ngại trước mặt, tự tay bắt được cổ tay Thương Lam, cả giận nói.

"Em nói gì đi, đây là chuyện gì xảy ra."

Lam Trí một khi đã nóng giận thì cái gì cũng không quan tâm tới, Thương Lam bị anh lôi kéo được trở tay không kịp, thân thể lệch một cái chột có khuynh hướng lao về phía trước, mắt thấy sẽ ngã trên mặt đất, cô nhanh lên dùng cánh tay vịn góc bàn, lúc này mới ổn thỏa thân thể của mình.

Nhìn chằm chằm sắc mặt cô trắng bệch, Lam Trí chột cảm thấy mình làm quá mức, có thể lại mất hết mặt mũi, anh có quá nhiều nghi vấn, sức lực bắt tay cô từng bước nặng thêm, Thương Lam đau đến nhíu thẳng, nhưng lại không dám kêu đau, chỉ có thể bị như vậy.

Dưới đáy lòng cô đã nghĩ sẵn trong đầu, nghĩ muốn thế nào nói mới có thể để anh không bị tổn thương được tình huống này, có thể nói tất cả mọi chuyện rõ ràng.

Lam Trí là cậu ấm hào phú, cô là tiểu thư, cũng là thiên chi kiêu tử hoàn cảnh sinh hoạt lại một trời một vực, nhìn một bàn đồ ăn kia sẽ biết, Lam Trí vững chắc nắm thìa vàng ra đời như vậy, làm sao cậu ấm lại có thể sẽ vì cô buông tha gia tộc, buông tha thật thì tốt.

Cho tới bây giờ Thương Lam vẫn không cách nào rõ ràng được Lam Trí thích mình, cô vẫn cho rằng cô chẳng qua anh đối với là ham muốn mới mẻ nhất thôi, một ngày thời gian lâu dài, anh sẽ phát hiện chẳng qua cô là một người phụ nữ không thú vị, đi cùng với cô chỉ biết có vụng, không đi nặng nề, cô thói quen sắp xếp mọi việc trước, tất cả theo tuần tự quy củ đạo nghĩa, so với Lam Trí vui vẻ trái ngược, thời gian dài tự nhiên sẽ sinh ra ngăn cách, cùng với ở tương lai hiện thực chia rẽ, chẳng thừa dịp tình duyên chưa sâu, sớm chia tay, nói không chừng sau này bọn họ còn có thể làm bạn.

"Nói! Em cảm?"

Thương Lam trầm mặc triệt để chọc giận anh, không khí bốn phía trong nháy mắt đông lại thành băng, Lam Trí nguy hiểm nhìn cô, vòng mười ngón tay của cô từng chút bóp vào thịt trong, Thương Lam nhìn không được tràn ra một tiếng ngậm khế, trên cổ tay trắng nõn dấu tay có thể thấy rõ ràng.

"Có chuyện gì cậu trực tiếp hỏi tôi là được, cần gì phải làm khó dễ một cô gái." Đột nhiên Triển Mộ cầm một cổ tay đen của Lam Trí đang giữ chặt, đầu ngón tay không biết bóp huyết vị người nào, đột nhiên Lam Trí chỉ cảm thấy khớp xương truyền đến một trận đau đớn, bị ép buông tay.

Anh lui lại hai bước trừng mắt bị Triển Mộ ngăn ở phía sau Thương Lam, không cam lòng quát.

"Đây là anh có ý gì!"

Triển Mộ nhìn vết xanh tím trên cổ tay cô, không vui nheo mắt lại.

"Thì ra đây chính là cách giáo dục của Lam gia, hôm nay tôi xem như là được mở rộng kiến thức."

"Nơi đây còn chưa tới lượt anh nói!"

Nói xong, anh đã xúc động xông tới, đánh về phía mặt Triển Mộ một quyền.

Đến cùng vẫn là đánh trúng, một quyền này của Lam Trí đánh rất nặng, mấy tháng sinh hoạt bộ đội luyện thân thể anh càng khỏe mạnh, Thương Lam che miệng sợ nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, chính mình theo bị người bên cạnh ôm, Triển Mộ xoay người tránh thoát quyền phong của anh.

Lam Trí trợn to mắt, nơi nào ngờ tới anh có thể tránh thoát quả đấm của mình, nhìn tay chụp hụt, nhất thời nổi trận lôi đình, một cái bước nhanh về phía trước lại muốn đánh anh.

Triển Mộ theo dõi đuợc tay anh ta vung tới, đôi mắt hiện lên sát ý, đẩy Thương Lam từ trong ngực ra, đột nhiên cầm quả đấm của anh, tay của thiếu niên rất lớn, tuy là cố sức, nhưng vẫn là ngăn động tác anh lại.

"Cậu nháo đủ chưa?"

Anh quát lên thật thấp.

"Cầm vật của cậu vứt ra ngoài."

"Anh thôi lắm!"

Ánh mắt rơi vào trên người Thương Lam, Lam Trí nói cả giận.

"Em tránh cái gì, dám làm không dám nhận sao? Ngày hôm nay không ai nói rõ ràng thì đừng mong rời khỏi nơi này."

Gương mặt thiếu niên dữ tợn, đôi mắt có vẻ càng khủng bố, có thể cùng mắt đối mắt với Thương Lam, lại có thể từ đó đọc lên sự yếu đuối của cô, mí mắt thật chặt, đầu ngón tay sâu đậm rơi vào lòng bàn tay, bây giờ, chẳng qua đứng ở trước mặt cô là một thiếu niên tức giận để che dấu bị tổn thương mà thôi, anh chỉ có vài tuổi đầu, là mười sáu, là mười bảy? Nhưng bởi vì từ sớm cô đã nhận ra tình cảm này mang đến tổn thương.

"Xin lỗi..."

Nếu như không phải là sự do dự của cô, nhu nhược của cô, nếu như cô sớm biết sẽ cùng anh nói rõ ràng, anh còn giả làm một thiếu niên rực rỡ dưới ánh mặt trời...

Nghe vậy, toàn thân Lam Trí chấn động theo, trái tim kết cách một tiếng rơi vào đáy cốc, như một đầu sư tử bị thương, anh quát lên tức giận.

"Em câm miệng!"

"Cậu đã nghe rõ ràng?" Triển Mộ cười lạnh dấu Thương Lam sâu vào trong ngực: "Đồ ăn cũng đã mang lên đây rồi, Lam nhị thiếu gia hãnh diện có thể xem đây như là một bữa rau dưa, đương nhiên, tôi cũng không miễn cưỡng, chỉ là Tiểu Lam đã là vị hôn thê của tôi, hy vọng về sau cậu không có chuyện không nên trở lại vương vùi cô."

"Rõ ràng cái gì! Tôi cái gì cũng không rõ ràng lắm, Thương Lam em nói cho anh biết anh ta nói dối anh! Em nói chuyên đi"

Ngăn lối đi của thiếu niên, Triển Mộ bảo hộ đưa cô ra sau người, lời lẽ nghiêm khắc thét ra lệnh.

"Tiểu Lam, nếu Lam thiếu đề cho em nói em cứ nói đi, nên nói như thế nào, nên nói cái gì, em đều hiểu rồi?"

Nghe thế, khớp hàm Thương Lam không cảm được run lên, lời nói Triển Mộ cảnh cáo còn văng vẳng bên tai, làm như thế nào, nên nói cái gì, lại nơi nào là cô có thể không chế.

Lam Trí dựa vào tường không ngừng thở hổn hển, nhìn ánh mắt nóng rực của anh có thể toát ra hỏa đến nơi, trên đỉnh đầu tâm mất vội vã của người làm cho cô sắp hít thở không thông, cúi thấp xuống đầu, căn bản cô không dám nhìn đến mặt của anh, trong lòng mặc dù không ngừng nhắc nhở chính mình, đau dài không bằng đau ngắn, có thể cô chính là sợ nhìn thấy khuôn mặt anh bị thương, anh cho cảm giác của mình liền như một đầu hung sư kiêu ngạo, già vờ kiên cường ngẩng đầu rời đi, nhưng ở chỗ rẽ không người một mình liếm láp vết thương.

Nếu như không phải cô...

Nếu như cô cùng đời trước giống nhau không có quen biết Lam Trí, không cùng anh từng dây dưa, có thể anh cũng sẽ không thật sớm ném được tư vị tình cảm.

Không có kết quả của tình yêu, chỉ sẽ làm người rơi vào vô vọng bi ai, loại đau này không có ai so với cô rõ ràng hơn, so với tê tâm liệt phế còn đau hơn, thẳng tắp đau tận xương tủy, đau nhức hai tâm phổi, sâu đậm vùi vào trong xương tủy, may là cô hai đời việc nặng, vẫn như cũ đi không được, huống chi là thiếu niên xung động - Lam Trí đơn thuần như vậy.

"Xin lỗi..."

Vành mắt Thương Lam đã uồn ướt, trừ cái hai chữ này cô đã không biết mình còn có thể nói với anh cái gì.

Có thể ngay cả cô cũng bỏ quên một điểm, trong lúc ở quan hệ tình nhân, rất đã thương người.

Triển Mộ nhủ mảy lại, có chút không vừa ý vì do thoái thác của cô, bất quá cũng được, nhìn khuôn mặt thiếu niên khiếp sợ, muốn tới mục đích của chính mình cũng đạt tới, nói.

"So với Phong độ của Lam phu nhân, cậu còn kém xa."

"Anh có ý gì."

Triển Mộ nói cười giễu cợt.

"Nói cho cậu biết cũng không sao, hoa tai là Lam phu nhân đưa cho tôi tự mình giao trả lại cho cậu." Cũng tốt làm cho cậu tuyệt vọng.

Chỉ bằng lấy một tiểu tử như ấu trùng trong vỏ bọc mà cũng muốn đấu với anh, Triển Mộ liếc mắt nhìn Thương lam thất sâu trong ngực, trong đôi mắt đều là nhất định phải có được tràn đầy, tính tình của Thương lam như thế nào anh còn không biết? Thực tế nhất gan cô sẽ không tiếp nhận loại không có kết quả của tình yêu này.

Mà thiếu niên lam Trí như vậy là không đủ cảm giác an toàn cho cô, cô cần chính là một chỗ kiên cố để dựa vào, mà có thể cho cô loại này dựa vào sẽ chỉ là anh, cũng chỉ có thể là anh!

"Mẹ tôi không thể nào biết làm như vậy, mẹ rõ ràng bằng lòng tôi..."

"Bà ta bằng lòng cậu, chỉ cần cậu ở khu huấn luyện bộ đội ba năm, thì sẽ đồng ý cho cậu và Thương Lam quen nhau phải không?" Triển Mộ hừ nhẹ.

"Không thể!" Lam Trí hít vào một ngụm khí lạnh, không được lui lại.

"Anh gạt tôi!"

"Lam thiếu, vấn đề của cậu thực sự là ngây thơ nực cười, Lam phu nhân sẽ để cậu và nữ nhi Thương gia lui tới sao? Điểm nhỏ này nhưng lại so với cậu lại càng rõ ràng, từ đầu tới đuôi cũng chỉ có một mình cậu không biết gì."

Triển Mộ cười thích ý, miệng lý thuyết nói lại giống như đao sắc bén nhất từ, thẳng tắp đâm vào trái tim của anh.

"Cách Lam gia người tính là thứ gì? Tiểu Lam biết nguyện ý với người ăn đối mặt rách sao? Ngay cả mình đều không lo được bản thân, cậu lấy cái gì chăm sóc cô ấy? Cậu không thể giải thích, ở cùng chỗ này tự rước lấy nhục, chẳng phải nên ngoan ngoãn nghe lời Lam phu nhân, trở về làm thiếu gia của cậu, cùng tôi đấu, cậu còn chưa đủ tư cách."

Lam Trí khiếp sợ đứng tại chỗ, không nhúc nhích nhìn bọn cô, Triển Mộ nhẹ nhàng cười ra tiếng, còn không đủ ngại, đột nhiên ôm thắt lưng của Thương Lam, một tay kéo cô qua, bàn tay to chọt đưa vào bên trong quần áo của cô, hung hăng bắt lại một tiểu bánh bao -- nhéo, thường thức nắm chặt trong bàn tay.

Thương Lam sợ thở gấp một tiếng, tâm một cái nhấc đến cổ họng, thường ngày cũng cho qua, bây giờ cô không thể nào chấp nhận được chính mình ở trước mặt Lam Trí bị người không biết giữ ý – trêu chọc, lúc đó để cho cô sống tự tôn một chút không được sao?

Có ánh mắt sắc bén và giọng luwôi của Triển Mộ ở đây, cô chỉ có thể cố nén dưới gầy giữa, núp ở trong ngực anh mặc anh giờ trò.

Nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên đáy lòng Lam trí thoát ra một đạo hỏa tói, anh không thể tin tất cả chuyện xảy ra trước mắt, cái này giống như là một cơn ác mộng, cô gái anh cực kì quý trọng lại bị đối xử như vậy, trong mắt anh, Thương Lam ấn nhẫn giống như sét đánh ngang tai, làm cho anh trở tay không kịp, anh nhìn không được xoa trái tim của chính mình, tâm của anh cất giấu một cô gái, cô có điểm chất phác, có điểm buồn bực, nhưng lại là anh một mực đi tới, muốn làm chủ cả đời người kia.

Bây giờ giấc mộng của anh bị hiện thực đánh nát, trước mặt hình ảnh trở nên chói mắt, anh không muốn xem, rồi lại nhìn không được nhìn, cô gái của anh, cái cô gái thuần khiết kia bước đi anh càng ngày càng xa, càng chạy càng xa thẳng đến lại cũng nhìn không thấy.

Triển Mộ chú ý tới sắc mặt Lam Trí trầm xuống, nhếch miệng lên cười giễu cợt.

"Cậu cũng thấy đấy, đồ chơi tôi đã chơi qua cậu còn muốn chấp nhận?" Bàn tay to theo xoa bụng của cô, anh cười đến càn rỡ: "Hết hy vọng đi! Nơi đây, nói không chừng đã có con của tôi, cho dù người đồng ý làm cha của nó cũng nên hỏi tôi có đồng ý hay không?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Uống một cốc cây cà phê hậu quả chính là mất ngủ cả đêm, lần sau ta đây vẫn là quả quyết vào phòng tôi nhỏ thôi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Sau khi ăn cơm xong, Thương Lam không nói tiếng nào ngồi trên xe Triển Mộ.

Khóe miệng của anh hơi vung lên, dường như tâm tình vô cùng tốt.

Mà cùng lúc tương phản, lòng của cô lại chìm vào đáy cốc, vừa trải qua một màn kia, cô chợt cảm thấy một mảnh bi ai lượn lờ trong lòng, trong lời nói của anh không có cho cô lưu lại nửa điểm quay đầu, nhất cử nhất động của anh bất luận khi nào chỗ nào đều ở đây mạnh mẽ trùng lên tự ái của cô.

Lam Trí đi, giống như một đầu hùng sư kiêu ngạo, ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi, nhưng ai biết tại chuyển thân qua đi, con sư tử này có thể hay không ở địa phương không người lên lên rơi lệ, cô độc liếm láp vết thương.

Bởi vì nguyên nhân của cô, thiếu niên bị ép trưởng thành.

Xe một đường lái tới, hai người cũng không có nói chuyện với nhau, trong lúc Triển Mộ đã từng nỗ lực quyến rũ ra trọng tâm câu chuyện, có thể đang Thương Lam đang sinh ra khó chịu không để ý đến anh, đầu nhỏ chuyển tới ngoài cửa sổ, trầm mặc nhìn chăm chăm cảnh vật không ngừng quay ngược lại không nói kháng nghị.

Cô chán ghét anh đề tiện, cái này chẳng lẽ chính là anh hay là thích? Từ đầu tới đuôi, anh cũng chỉ xem cô như là một đồ dùng cá nhân riêng. Không có tôn trọng, không có khẳng định.

"Kít-- "

Tiếng thắng xe chói tai cắt ban đêm tĩnh mịch.

Xe lái vào lối đi nhỏ, trước mặt chính là của chính Thương gia.

Để xe dừng lại, lập tức Thương Lam vội vàng cởi dây nịt an toàn ra, tay nhỏ bé tìm tới nắm cửa, như là phía sau quý lấy mạng vậy, cũng như chạy trốn muốn xuống xe rồi đi, bây giờ, một phút đồng hồ của cô, không phải, là một giây đồng hồ cũng không muốn cùng anh sống chung một chỗ.

"Anh để cho em đi?" Triển Mộ không vui đề xuống khóa xe, nghiêng mặt sang bên không hề chớp mắt nhìn cô.

Anh còn muốn như thế nào nữa...

Kéo cửa xe không ra, Thương Lam chán nản buông tha, không nói một lời ấn núp tầm mắt vợ và của anh.

Đột nhiên hàm dưới bị một hai bàn tay bắt được, bị ép buộc xoay đi qua cùng anh nhìn thẳng, gương mặt hiện lên đau, Thương Lam nhỏ bé nhú mày sợ hãi trong mắt anh lạnh lạnh, mím môi thật chặt môi nói cầu khẩn.

"Triển đại ca, ngày mai em còn lên lớp..."

Anh nhẹ nhàng liếm láp khóe môi của cô, nói cười.

"Em đang tức giận?"

Thương Lam trầm mặc không trả lời anh, chỉ là một đôi mắt không ngừng tránh né ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh, nếu như nói lời nói thật, Triển Mộ nhất định là mất hứng, làm sao có thể cô lừa qua anh, nếu này đạo đề trắc nghiệm chọn cái nào đều là chết, chẳng thà không chọn rồi, nghĩ vậy cô cắn môi không nói một lời ngời.

Triển Mộ nhìn cô tiêu cực chống cự thái độ không những không giận mà còn cười, cánh tay dùng sức một cái, đột nhiên Thương Lam chỉ cảm thấy thân thể nhẹ một chút, sau đó bị anh ôm được trên đùi, anh ôm lấy thân thể của cô, đầu lưỡi nhin không được xẹt qua cổ của cô, hơi thở nóng rực phun ở bên tai.

Mặt đỏ lên, phát hiện anh càng ngày càng can rở tay, Thương Lam nhin không được run rẩy.

"Triển đại ca, em muốn đi về nghỉ ngơi."

Bàn tay to nhẹ nhàng đặt lên bụng của cô, anh nhin không được cảm thán.

"Tiểu Lam, chúng ta sinh một đứa bé đi!"

Nếu như có thể có một đứa bé, anh sẽ yên tâm hơn việc đi nước Mỹ phát triển, thời gian bốn năm có thể thay đổi quá nhiều đồ đạc, thật sự anh sợ mình trong thời gian không có ở đây, chim bên cạnh biết bay đi đâu.

Anh biết con này chim hoàng yến này và quá khứ bất đồng, cô đã sinh ra cánh, chỉ còn chờ lúc anh hơi không lưu ý vĩnh viễn phi rời thế giới của anh.

Anh như thế nào lại cho phép cô không có tương lai, như vậy tương lai anh không muốn nghĩ, lại không dám muốn.

Thương Lam nghe vậy, trong lòng một hồi sợ, cô nói lắc đầu.

"Triển đại ca, anh biết rõ em không thể..."

Coi như có thể cô cũng không nguyện ý cho anh sinh con, cô sống trong gia đình rất nặng nề quan hệ nam nữ, có vết xe đổ của Thương Trung Tín, cô hy vọng con của mình là một người hạnh phúc ấm áp trong hoàn cảnh phát triển mạnh trưởng thành, mà Triển Mộ cấp không nói cho cô hoàn cảnh như vậy, huống chi có con, nghĩa là cả đời này của cô đều cùng anh dây dưa không rõ, kết quả như vậy không phải điều cô mong muốn.

Cô sẽ không có nợ đến cho anh cơ hội lần thứ hai tổn thương đến mình.

"Chúng ta có thể trị, gần đây anh tìm được một cái bác sĩ với phương thuốc, ngày mai anh sẽ để vú Mỗ đi, mỗi ngày em phải nhớ uống một chén, tất cả rồi cũng sẽ tốt thôi."

Triển Mộ ôm cô, cảm thụ được ấm áp của cô, thân thể mềm nhũn khéo léo dựa vào trong lòng ngực mình, Thương Lam gật đầu đáp ứng, thuốc cô biết đúng hạn uống, dù sao cô cũng muốn chữa tốt bệnh của mình, thế nhưng cái này cũng không đại biểu cho cô là sẽ đồng ý sinh con cho anh.

Nhìn không được hôn một cái cái miệng nhỏ nhắn của cô, như thế nào anh lại nhìn không ra tâm tư của cô, chỉ cần cô có thể nguyện ý chữa, chính là bước ra thành công một bước, còn như đến lúc đó không muốn sinh con, thì không phải là cô định đoạt.

Cái lưỡi của Thương Lam bị anh hút vào, anh dùng răng nhẹ nhàng cắn đầu lưỡi của cô, không cho cô trở về, miệng dưới giống như là muốn chiếm đoạt cả người cô, bàn tay to nhin không được đưa vào trong quần áo của cô, lòng bàn tay thô ráp chà sát lên da thịt tinh tế của cô.

Thương Lam hơi thờ dốt, đứt quãng cầu xin.

"Triển đại ca, xin anh, không muốn...Ngày mai em còn phải đi học..."

"Bảo bối, chỉ một chút, em biết anh nhin cũng rất cực khổ, anh chỉ đi vào một lúc..." Nói, bàn tay to vén lên váy đồng phục học sinh của cô, ngón tay trêu đùa ở cửa vào mà sát không được.

Anh nắm lấy hông cô mạnh mẽ, đưa cô cả người đặt ở trên tay lái, thân thể nghiêng về trước, môi mông một đường đi xuống, từ trắng nõn khuôn mặt nhỏ nhắn đến cấn cô mảnh khảnh.

Quần áo bị mở rộng hết cỡ, da thịt non nớt trần -- lộ ở trong không khí, anh nhìn cô sáng quắc, đôi mắt càng ngày càng nóng.

Thương Lam trời sinh tính bảo thủ, nơi nào chịu được Triển Mộ mạnh -- lăng, huống chi đây là ở trên xe, tuy là sắc trời đã đen kịt rồi, nhưng nếu như có người đi qua, nhìn dáng vẻ xấu hổ của cô, về sau cô phải làm người như thế nào.

Nghĩ đến đó cô giãy giụa càng lợi hại hơn, trước nay chưa có kịch liệt, hai tay xốc xếch trên không trung múa loạn, đầu ngón tay nhọn bất ngờ không kịp đề phòng quẹt làm bị thương hai gò má của anh.

Triển Mộ chỉ cảm thấy trên mặt một hồi đau đớn, mà phía sau xe bên trong dù cho một hít thở không thông trầm mặc, anh nheo mắt lại nguy hiểm nhìn cô, Thương Lam bị anh nhìn thấy sợ, thân thể run rẩy hơn, cô không chịu nổi lửa giận của anh, chỉ có thể nói cầu khẩn.

"Triển đại ca, không nên ở chỗ này..."

"Không ở nơi này, em nghỉ ở nơi nào?" Triển Mộ nhìn cô gái dưới thân, cô gái nhỏ co lên cả vai không ngừng run run, lộ ra da thịt ở dưới ngọn đèn chói mắt, bởi vì khiêu khích anh, trên mặt cô tái nhợt nổi lên mấy rặng đỏ ửng, thậm chí làm người thương yêu, cô như vậy, làm anh nhìn không được mọc lên một ý -- hành hạ vui vẻ, anh cắn chóp mũi của cô, tái diễn hỏi.

"Hả? Trả lời anh, em nghỉ ở nơi nào?"

Thương Lam khóc lác đầu, anh nóng bỏng gắng gượng đề ở chỗ bấp bênh của cô, thân thể của cô vẫn chưa có hoàn toàn nảy nở, căn bản không chịu nổi một người đàn ông khỏe mạnh cầu hoan ái, lần trước anh ước chừng để cho cô đau ba ngày, ngày mai cô còn phải đi học, nơi nào còn chịu được anh cường(bạo).

Đột nhiên, Triển Mộ ở đầu cô đình xuy xuy cười rộ lên, đột nhiên buông lỏng ra đối với sự kiềm chế của cô.

Anh nhấn khóa xe, mở cửa xe.

Thương Lam như nhật được đại xá, đáy mắt hiện lên một chút hi vọng, mượn hơi mặc áo chọt xuống xe chạy đi, có thể chân vẫn không có thể chạm đất, liền bị anh chặn ngang nâng lên "Dừng" một tiếng đóng cửa xe, anh sai bước hướng một bên trong rừng cây nhỏ đi tới.

Đột nhiên vọt lên thân thể làm cô cảm thấy bất an, lúc này quần áo cô không phải chỉnh, lại không dám lớn tiếng kêu cứu, chỉ có thể đổi chiều ở trên vai anh, nhìn xe có rèm đen cách càng ngày càng xa.

Triển Mộ khiêng cô đi vào trong rừng cây, sau khi quan tâm coi tây trang làm chần chệ trên mặt đất, lúc này mới để thân thể của cô để lên, không đợi cô gãy giữa, kiện to lớn thân thể liền nhào đi tới.

Trong mắt Thương Lam là không giấu được ý sợ hãi, cử động của anh trong thời khắc khiêu chiến cực hạn của cô, Triển Mộ - người này một ngày điên lên có cái gì là anh không dám, ở trên xe cô đã không chịu nổi hướng chỉ là đã ngoại.

Nghĩ đến đây tùy thời có người sẽ đến, tim của cô đập được nhanh hơn, cảm quan trở nên không gì sánh được mãi -- cảm giác, chỉ hơi nhẹ tiếp xúc cũng rung mình, cảm giác xa lạ như vậy làm cô sợ, chống cự theo bản năng.

Cô gãy giữa càng mạnh mẽ, khóc thảm hại hơn.

"Triển đại ca... Tất cả mọi thứ em đều nghe theo anh, không nên ở chỗ này, xin không nên ở chỗ này..."

Lý trí chưa cụt hứng, làm sao anh lo lắng nỗi sợ của cô, nhìn phía thân dưới đáng thương của cô gái, chột cảm thấy từ trước đến nay chưa có kích thích như vậy, từ trước anh sao lại không nghĩ đến đề nặng cô tại nơi hoang dã làm đâu?

Cô hoảng hốt quơ hai tay, quần áo trên người bị từng món một rơi ra, đồng phục học sinh váy bị kéo đến dưới đầu gối, hai cái chân nhỏ của Thương Lam ở trên cỏ không ngừng đá đập lung tung, kêu khóc thảm thiết.

"Bảo bối, đừng nhúc nhích, em cũng không muốn bị người phát hiện, đứng hay không?" Triển Mộ cười đến giảo hoạt, một tay đè hông của cô xuống bay qua thân thể của cô "Tét" một tiếng quát lên móng nhỏ của cô, làm cô ngừng dấy giữa.

Một cái tát này xuống phía dưới Thương Lam run rẩy hơn, cô ghé vào trên cỏ không phải dám nhúc nhích, ở trong mắt Triển Mộ, động tác như vậy chẳng qua là tình -- thú giữa vợ chồng, có xem ra Thương Lam, cũng là xích -- trần -- khóa thân nhục nhã, cô chỉ cảm giác mình bị coi là vật phẩm, bị anh áp dưới thân thể, tùy ý đùa bỡn, cô tuyệt vọng để khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào trong cánh tay nhẹ nhàng khóc nức nở, chỉ cầu anh làm nhanh lên rồi thả cô rời đi.

Có thể Triển Mộ, giống như là nghiện, tát một cái về phía cái móng nhỏ của cô, tiếng động thanh thúy cắt ngang màn đêm tĩnh mịch, Thương Lam đau đến nhẹ -- ngấm, lại sợ bị người khác phát hiện, ngay cả tiếng nức nở cũng biến thành tiếng kêu nhỏ không thành tiếng.

Cô bị áp trên mặt đất vững vàng, vật nóng rực gắng gượng ở chỗ bấp bênh của cô ma sát không ngừng, trên người đàn ông thờ hờn hờn, đột nhiên một vật thẳng tiến đâm vào thân thể của cô, cô đau đến hít vào một ngụm khí lạnh, quỳ gối trên cỏ theo động tác của anh lắc lư trước sau, đầu gối mềm mại bị cục đá trên đất đập vào đầu gối làm đau, lòng bàn tay đã rách da.

Dung nạp vật to lớn của anh là một chuyện khó khăn đối với cô, cô nhìn không được tiến về phía trước tránh thoát anh đang đòi lấy, thế nhưng Triển Mộ lại bắt chéo hai tay cô sau lưng lấy cánh tay của cô vững vàng giam cầm thân thể của cô, anh thoải mái thở dốc không được, động tác không lưu tình chút nào đồng thời càng lúc càng nhanh, ở dưới người anh, cô khóc thở không được, trận đấm vật này không biết còn kéo dài bao lâu, Thương Lam tuyệt vọng ngẩng đầu, nhìn ánh trăng trên đỉnh, ánh trăng sáng ngời chiếu ở trên người anh, cái bóng đen nhánh đưa cô bao phủ dưới thân thể, một loại vô vọng hít thở không thông lượn lờ trong lòng, cô phải làm sao, lẽ nào cả đời này đều phải bị bàn tay anh khống chế?

Dần dần, cô đã hết đau, chết lặng, thời gian không biết qua bao lâu, nhưng đối với cô mà nói như đã có một thế kỉ dài như vậy, gió lạnh gào thét mà qua, đầu ngón tay không tự chủ rơi vào trong bùn, móng tay của cô chắc là bị chặt đứt, cô lại có thể hoàn toàn không cảm giác được đau đớn.

Bởi vì tâm cô càng đau, đau đến không biết hình dung như thế nào, đột nhiên mặt cô dưới thân biến thành một khối ao đầm bùn sinh, từng chút từng chút bao phủ lên cô, cô từng chút từng chút hô hấp, muốn tránh thoát loại trói buộc này, trên người dây leo lại buộc chặt cô mạnh mẽ, cuối cùng cô thờ hờn hờn hôn mê bất tỉnh.

Cũng trong lúc đó, Triển Mộ đang cố gắng di chuyển, vật mềm mọng nóng rực thỏa mãn phun trong cơ thể cô, anh thờ hờn hờn từ trong thân thể cô rút ra, ôm lấy thiên hạ dưới thân, trước nay chưa có thỏa mãn như vậy lộn lờ trong lòng.

Anh thoải mái ôm cô, nhìn Thương Lam không nhúc nhích ghé vào trên cô, anh biết cô hôn mê bất tỉnh, chỉ là nghỉ ngơi một lúc, lập tức ôm cô trở lại trong xe, lấy ra khăn tay, anh giúp cô lau chùi dịch thể trên người, đồng phục học sinh nhăn nhúm mở rộng, anh trầm mặc vì cô mặc tốt lại, cảm thấy mình không biết tiết chế, lúc này thực sự làm cô sợ hãi.

Bởi vì giây giụa, mái tóc dài của cô sớm đã tản ra, xỏa tung che ở khuôn mặt nhỏ nhắn.

Triển Mộ tự tay muốn cho cô nghỉ ngơi tốt, bàn tay to vừa muốn đưa ra, lại vào lúc này cô giật mình tỉnh lại, Thương Lam chăm chăm nhìn bàn tay trước mặt, mới vừa rồi ký ức khuấy nhúc trong nháy mắt quay lại, cô sợ không được lui lại, chân nhỏ bụng không ngừng run lên, toàn thân cao thấp lỗ chân lông đều đang kêu gào bài xích chỗ dựa của anh.

"Đi ra... Đi ra..."

Đêm nay, anh lật đổ đạo đức của cô cho xem, thậm chí hành vi của anh so với lần đầu hoan ái càng làm cho người ta giận sôi.

Đê tiện, vô sỉ, hạ lưu, đã thành đại danh từ, cô không dám tin tưởng, chính mình cứ nhiên có thể yêu sâu đậm một người đàn ông như vậy, lúc này trong mắt cô nhìn anh tràn đầy cừu hận.

Anh mạnh mẽ bắt lấy, cô sợ hãi!

"Bảo bối, đừng sợ anh." Đột nhiên anh cầm lấy tay cô đè lên lồng ngực của mình, tìm cái miệng nhỏ nhắn của cô ấn sâu vào.

Thương Lam nhìn khuôn mặt anh càng ngày càng gần, hoảng sợ giây giụa, anh lại muốn như thế nào, lẽ nào vừa rồi một lần kia còn chưa đủ sao?!

"Triển đại ca, được rồi... Dừng tay..." Cả thân thể Thương Lam bị anh đặt mạnh mẽ ở trên cửa xe, phía sau lưng đập chót cửa, đau đến cô nhú thẳng, cô ở trong miệng anh lớn tiếng khóc, như là bị đè nén một lúc lâu, cái này vừa khóc liền đã xảy ra là không thể ngăn cản đứng lên.

Cô phải làm sao... Làm sao bây giờ...

Người nào có thể cứu cô, ai dám cứu cô!

Đối mặt cường cầu của anh, cô đã tuyệt vọng hơn, muốn hít thở không thông, có phải hay không chỉ khi cô chết, anh sẽ tha cho cô!

Ở trong xe, Triển Mộ nhìn không được lại muốn cô một lần nữa, Thương Lam một thân da thịt trắng nõn bị siết đến đầy vết xang tím, môi hơi hơi sưng lên, thậm chí khóe miệng hiện lên vết thương.

Nhưng anh không biết tiết chế, anh mạnh -- mẽ đồng dạng đã xảy ra là không thể ngăn cản, dù sao anh đã nhẫn quá lâu, lần trước chẳng qua là lướt qua thì dừng lại, như thế nào anh mới thấy đủ? Không đủ, đương nhiên không đủ!

Thương Lam nhìn chăm chăm dã thú trên người, phảng phất có thể nhìn thấy anh mở to miệng như chậu máu chiếm đoạt cô, cô trốn không thoát, tránh không được chỉ có thể theo động tác của anh thuần phục, ở nơi trong không gian bịt kín này sẽ không có người đi qua, càng không có người có thể cứu cô, ngoài cửa sổ bóng cây chấp chờ phảng phất đang giễu cợt lấy cô, cô gái yếu đuối mà, sống lại một đời đối với cô mà nói khác nhau ở chỗ nào? Chỉ bất quá đời này Triển Mộ trở nên đáng sợ hơn, càng kinh người mà thôi.

"Vì sao... Tại sao muốn như vậy..."

Thương Lam tuyệt vọng thấp -- gọi, vì sao anh không thể bỏ qua cô, bá đạo của anh không có đạo lý, Triển Mộ xa lạ như vậy, cô không hiểu, cô không hiểu được.

"Tiểu Lam, yêu anh đi, em không có lựa chọn khác rồi, nhất định em là người của anh."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lau! Lão tử ngu bức, cứ nhiên cả đêm viết tám ngàn chữ, một ngụm máu phun ra ngoài, các người lại bá vương,... lại khóc... Muốn tới tập, tới tập, tới tập, tới tập, tới tập.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Xe ô tô BMW dừng trước cửa biệt thự.

Lam phu nhân đi một đôi giày pha lê cao bảy phân bước xuống xe, tài xế tiếp nhận chìa khoá mở cửa, trong nháy mắt cửa chính mở ra, một người nào đó nhào lên trước mặt.

Bà ta cau mày đẩy cửa biệt thự ra, gót giày sỏi ở trên sàn nhà phát ra tiếng “tách tách”, trong sảnh lớn không có ai, vỏ chai rượu đầy đất cùng ăn còn dư lại nửa ở bên ngoài hộp bóc ra mùi tanh tươi, mẹ Lam không nhận được che mũi đi vào.

Bên cạnh tủ lạnh ngồi một người, nếu như không phải tỉ mỉ nhận rõ, thậm chí bà không nhận ra vị này mặt đầy râu cả thân thể thân lồi thoi như kẻ lang thang là con trai của mình.

Lam Trí say thành một đoàn rúc ở trong góc, trên tay cầm lấy bình rượu uống vẫn còn dư lại, trong miệng nói mớ thứ gì đó.

Tài xế vỗ vỗ mặt của Lam Trí.

"Cậu chủ, cậu chủ?"

"..." Mặc cho người bên ngoài gọi to như thế nào, Lam Trí vẫn không có phản ứng.

Trong mắt Lam phu nhân lóe lên không kiên nhẫn.

"Hất tỉnh nó."

Dứt lời, một chậu nước lạnh hắt về phía trước mặt Lam Trí, thoáng tư khí trời vẫn lạnh lẽo như cũ, anh giựt mình tỉnh lại, tiêu cự chống lại ánh mắt tức giận của mẹ Lam.

"Mẹ, sao người cũng tới."

"Toi sợ mình không đến, con chết ở chỗ này cũng không người nào biết."

Lam Trí trầm mặc không nói, nắm chai uống rượu tiếp giống như uống rót vào bụng.

Mẹ Lam không vui giận tái mặt, nháy mắt tài xế một bên, không bao lâu chai trong tay Lam Trí đã bị người rút đi.

"Ngày mai con hãy nhanh chóng trở lại quân khu."

Lam Trí nhắm mắt lại vẻ mặt mệt mỏi tựa ở trên tường.

"Lần này mẹ lại muốn biện lí do gì?"

"Con đang nói bậy cái gì, ngay cả vì người phụ nữ đó mà lời mẹ nói cũng không nghe!"

"Mẹ đừng giả vờ." Từ trong túi Lam trí móc ra một đôi bông tai vỡ hai mảnh ném vào góc nhà, hoa tai màu xanh biếc chạm phải mặt tường phát ra một tiếng động thanh thủy, trên mặt đất lăn hai vòng, sau đó lăn vào trong thảm.

"Cái gì con cũng không biết. " Anh khẽ hừ một tiếng.

Cái gì mà 3 năm kì hạn, đúng là mĩa mai.

"Con chấp nhận tin tưởng người ngoài chứ không tin tưởng mẹ?" mẹ Lam nói, thờ sâu.

"Tôi hôm qua con không đến tiệc rượu, ba ba con rất tức giận, lúc nữa người sửa soạn lại tử tế, nói vài lời tri kỷ, sau đó ngày mai cút về quân khu đi."

Lam trí cười nhạt: "Anh khí cái gì, nếu như Lam Linh không chết, lão già kia biết dùng mắt nhìn thẳng tôi?"

Dứt lời, khuôn mặt say, trước mặt đã trúng một cái tát.

"Là cha con!"

Lam Trí vừa vỗ về khuôn mặt vừa bị đánh vừa nói.

"Tôi không có loại cha này."

Lồng ngực mẹ Lam phập phồng tức giận, phui lại một cái tát.

"Cậu ăn ở Lam gia ở Lam gia, tất cả đều là cha cho cậu, so với Lam Linh người chẳng là cái thá gì, tôi đã làm hỏng cậu, cậu có bản lĩnh lớn thì đi ra ngoài ở."

Nắm bình rượu nhẹ buông tay, Lam Trí ngồi tại chỗ trầm mặc một lúc.

Trong vòng 3 ngày, có hai người nói với anh cùng một câu nói.

-- so với Lam Linh người chẳng là cái thá gì.

Sau buổi cơm tối, Thương Lam đứng ở tủ quần áo sắp xếp hành lí cho Triển Mộ chuẩn bị đi Mỹ, Triển Mộ tắm rửa xong lạnh yên không tiếng động đi tới, duỗi bàn tay ôm ngang hông của cô.

Không nghe được tiếng bước chân của anh, đột nhiên eo nhỏ bị người ôm lấy, trong lòng Thương Lam cả kinh giãy dựa theo bản năng.

"Đừng nhúc nhích." Triển Mộ khom người tựa ở trên vai của cô.

Hơi thở nóng rực phun trên cẳng cổ của mình, Thương Lam không được tự nhiên giật giật bả vai.

"Anh như vậy làm sao em sắp xếp được."

Ánh mắt rơi vào cô giúp mình sắp xếp quần áo tốt, đều là kiểu dáng anh thích, ngay cả nhất đồ lót riêng tư nhất cũng được cô đặt trong rương hành lí.

Đột nhiên anh vurun đầu lưỡi liếm liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói cười.

"Tiểu Lam, đi nước Mỹ với anh."

Thương Lam động tác cứng đờ, tâm nhất thời thót lên tới cổ họng.

"Em..."

"Anh đùa em thôi." Trong nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt cô trắng hếu, Triển Mộ nhẹ nhàng cười cười, đáy mắt hiện lên một chút tối tăm.

Thương Lam không tự chủ thở dài một hơi, cô quay đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ trở nên tối tăm, đồng hồ treo trên tường tự nói với mình hiện tại đã đến chín giờ tối.

Cô để một bộ áo sơ mi cuối cùng xếp xong bỏ vào trong va li, nói rằng.

"Khuya lắm rồi, em có thể đi về?"

"Đêm nay ở lại."

Tay lớn vurun vào trong quần áo của cô, rút nút buộc từ bao giờ đã rời, Triển Mộ dùng một bàn tay cầm hai đôi bánh bao nhỏ trước ngực cô.

Toàn thân Thương Lam chấn động, cứng ngắc đứng tại chỗ.

Anh kiểm chế lấy cảm của cô, môi mòng sâu đậm in lên.

Vừa nghĩ tới chính mình phải rời đi, lại phải có một đoạn thời gian thật lâu không thể chạm vào cô, động tác Triển Mộ từng bước thêm nặng, nghiền ép lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi sắc bén mài hồng đầu lưỡi của cô, nhất thời, trong cổ họng còn cảm giác thấy vị ngai ngái của máu, cái này càng kích thích thú tính của anh.

Vết thương cũ bị tổn thương mới vừa qua đi, Thương Lam đau đến quất thẳng tới khí, có thể cũng không dám giẫy dựa quá mạnh, bởi vì cô biết mình không ngừng giẫy giụa cũng không thể nhúc nhích khỏi tay anh, càng có thể trêu chọc sâu sắc tới anh, đến lúc đó xui xẻo sẽ chỉ là cô.

Trên người quần áo từng cái từng cái được cởi xuống, lực tay Triển Mộ chính là lực đạo càng lúc càng lớn, cũng không khác chế nổi nữa đẩy cô lên giường.

Chân dưới lao đảo một cái, cô ngã vào trong giường lớn, váy bị vén đến phần eo, lộ ra hai bắp đùi thon dài, cái mòng nhỏ mượt mà được chói mắt, tựa như một bữa tiệc mỹ vị đang chờ đón trước mặt, đang mở rộng ra chờ đợi anh ném thử cảm giác thống khoái.

Ánh mắt Triển Mộ sáng quắc nhìn lên đôi chân trắng của cô, nhìn không được hôn một cái đi.

Làn môi ẩm áp chạm vào chân mình khiến Thương Lam rùng mình, Thương Lam không khỏi rùng mình một cái, cô cắn chặt đôn đem đầu vùi đầu vào trong gối, không nhúc nhích chỉ cầu trận dần vật này sớm qua đi một chút.

Đồng hồ treo trên tường tích tắc chạy, mỗi một phút mỗi một giây đều là dài đằng đặc như vậy, đến khi cuối cùng Triển Mộ làm xong bước dạo đầu, kéo chân cô bắt đầu tiến vào, đột nhiên Thương Lam cảm thấy nơi bụng truyền đến một hồi đau đớn, cô "A." lên kêu thành tiếng, rút về chân của mình ôm cái bụng co lại thành một đoàn, sắc mặt tái nhợt dọa người.

Triển Mộ chính là tên đã trên đây không phát hiện không được, dưới người gắng gượng thật cao nghểnh đầu đang chờ tiến nhập của cô ảm áp vừa cười một môi, anh nơi nào cho phép cô tránh, duỗi tay ra bắt được bắp chân của cô đem cô kéo trở về.

Thương Lam bị anh dễ như trở bàn tay kéo về dưới thân, cái mông nhỏ đã trúng một cái tát, trên đỉnh truyền đến tiếng cảnh cáo quở trách của Triển Mộ

"Đàng hoàng cho anh một chút."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74-2

Đau bụng rất khó chịu, cô mím môi ủy khuất, nước mắt sắp trào ra bên ngoài, đầu nhỏ lắc như trống bỏi.

"Triển đại ca, em đau."

"Bảo bối ngoan, để anh vào." Tay Triển Mộ dùng sức, chân Thương lam bị kéo ra lớn nhất, bụng dưới càng ngày càng đau nhức, giữa hai chân truyền đến một mảnh ướt át, cô không chịu được giãy dụa.

"Không muốn, dừng tay!"

Trận đấu này Thương Lam thật biết điều, cho dù bản thân anh làm gì với cô, đều trở nên mềm nhũn, Triển Mộ chú ý đến cô vẫn ôm lấy bụng của mình, liền dừng động tác trong tay hỏi.

"Đau chỗ nào?"

Không trả lời vấn đề của anh, cô chỉ là cuộn thành một đoàn, hai chân nhỏ thon dài cuộn chặt theo, hàng loạt cơn quặn đau, thỉnh thoảng trong dạ dày co rút nhanh, Thương Lam co lông mi mở hời lạnh lớn giọt lớn chảy ra bên ngoài, giữa hai chân đau và dòng chất lỏng chảy ra, lần đầu cô có kinh nguyệt nên rất sợ hãi.

Thương Lam trở mặt muộn, đòi trước cô cũng nhớ mình bị kinh nguyệt vào thời gian này, chỉ bất quá tình cảnh lúc ấy trái ngược bây giờ mà thôi.

Sắc mặt của cô lúc trắng lúc xanh, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Triển Mộ nhìn dáng vẻ của cô trong lòng vo cùng khản trương, dục vọng của anh còn chưa thỏa mãn, toàn thân căng thẳng khó chịu, theo bản năng, thật sự anh muốn bắt cô để giải quyết thú - tính, thể nhưng lý trí trở lại ngăn cản động tác của anh.

Anh đau lòng lau đi mồ hôi lạnh trên trán cho cô, bàn tay to nóng rực lần sờ lên bụng của cô.

"Đau lắm hả? Nếu không chúng ta đi bệnh viện để bác sĩ xem."

"Không phải..."

Nghe thế, đầu Thương Lam lắc mạnh.

"Không cần đến bệnh viện."

"Bảo bối, đừng tùy hứng." Triển Mộ vừa giúp cô xoa bóp bụng dưới, một bên mặc xong quần áo cho cô.

Phát hiện mình bị người ôm ngang lên, Thương Lam cả kinh kêu to.

"Thả em xuống! Em không muốn đi đến bệnh viện."

Dường như Triển Mộ không nghe thấy, chống tay đè lại sự giãy giụa của cô.

Anh ôm cô đi ra cửa phòng ngủ, Thương Lam nhìn anh mang giày, động tác gấp không biết phải làm sao cho phải, lúc tay anh nắm chốt cửa, rốt cục cô nhìn không được gọi ra.

"Kinh nguyệt của em đến."

Sau khi nói xong hai người đều là sững sốt, cảm nhận được đột nhiên người anh cứng ngắc, trong nháy mắt sắc mặt Thương Lam đỏ lên, đem mặt vùi vào trong ngực anh làm sao cũng không muốn dậy.

Qua một lúc lâu, Triển Mộ cúi gầy ôm cô trở về phòng.

Thương Lam nằm thẳng ở trên giường nắm chặc thật chặt, mắc cở từ đầu đến đầu ngón chân đều hồng, nếu như trên mặt đất có một cái hố nhất định cô sẽ không chậm trễ chút nào đem đầu vùi vào, Triển Mộ nhìn khuôn mặt quần bách của cô, ho nhẹ một tiếng sờ mặt cô.

"Đừng có chạy lung tung, anh sẽ trở về."

Thương Lam không dám nhìn anh, ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, tránh trong chăn tiếp tục làm đà điều.

Triển Mộ trở lại rất nhanh, trong tay cầm một túi đồ đặc đưa cho cô, cô vội vã tiếp nhận người cũng không dám nhìn chạy vọt vào nhà vệ sinh.

Đóng cửa nhà vệ sinh, tách riêng với thế giới bên ngoài, cô móc ra một cuộn băng vệ sinh từ trong túi, áo nã núp ở góc nhà, lớn như vậy chưa bao giờ cô mặt mặt như ngày hôm nay, quan trọng nhất là, lại trước mặt Triển Mộ.

Thương Lam tránh thật lâu ở trong nhà cầu, thẳng đến anh không nhận được gõ cửa, lúc này mới bất đắc dĩ đi ra.

Đáy lòng cô cất giấu vẻ nghi ngờ, Triển Mộ mua về mấy cuộn đều là loại cô vẫn dùng quen, nhận không được len lén nhìn anh một cái, lại vừa vụng bị anh nắm lấy.

Nhếch miệng lên một nụ cười nhạt nhòa, cánh tay anh dài duỗi một cái kéo cô ôm ngồi trên đùi, thân thể to lớn từ sau lưng cô bao trọn toàn bộ.

Biết được anh đang duỗi tay vào trong quần áo của cô, Thương Lam quá sợ hãi, cô như vậy rồi mà anh vẫn còn muốn.

Triển Mộ nhìn dáng dấp cô yếu đuối e thẹn, sóng vừa mới dập lại cuộn trào mãnh liệt, ánh mắt rơi vào lều nhỏ không biết khi nào đã dựng đứng lên(Cái đó đó=.=), thờ dãi nói.

"Tiểu Lam, em giúp anh một chút."

Thương Lam nghe vậy, sắc mặt tái nhợt dọa người.

Triển Mộ xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô qua, ánh mắt sáng quắc nhìn cái miệng hồng hồng nhĩ nhĩ của cô.

"Dùng miệng nhỏ của em đi, hửm?"

Lời của anh nhẹ nhàng nhu nhu thể nhưng khi nghe vào tai cô như đã thú rống giận, cô kinh ngạc ngược mắt, trong mắt cất giấu cầu xin.

"Anh tìm người phụ nữ khác đi?"

Lời vừa ra khỏi miệng cô lập tức hối hận, cô cho là chỉ cần nói như vậy, nhìn khuôn mặt Triển Mộ xanh mét cô không biết phải làm sao?

"Em nói cái gì?" Anh hỏi ôn hòa, thế nhưng tay lại ngoan độc.

Trên mặt huyết sắc như rút hết, hồng truyền đến đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Lam phờ phạc, cô chính là một kẻ ngu si cũng có thể cảm nhận được Triển Mộ trên người phát ra tức giận.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thân ái, ngày hôm nay nghỉ ngơi cho nên Tiểu Thương quyết định làm đôi chương... Cuối tuần lại tiếp tục hai nghìn chữ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75-1

Thương Lam rũ mắt xuống không có trả lời, kháng nghị bằng sự im lặng.

Bên trong phòng thiếu không khí làm cho người khác hít thở không thông, Triển Mộ ôm tay cô chặt thật chặt, tất cả những thứ chi tiết nhỏ nhỏ này đã nói cho anh biết, Thương Lam không còn là Thương Lam trước kia, cô đã chết tâm đối với anh, cô đã không còn yêu anh.

"Tiểu Lam, em tin cũng tốt không tin cũng chẳng sao, đời này anh - Triển Mộ chỉ biết có một người phụ nữ." Anh tựa ở bên tai cô thì thào nói, hơi thở nóng rực phun vào cổ của cô, mím môi thật chặt, Thương Lam nhủ này nghiêng đầu sang một bên.

Tính cách Thương Lam phải nói là mềm mỏng nhu nhược, chẳng nói là cố chấp, Triển Mộ nhìn thiếu nữ trong ngực, đột nhiên cảm thấy trở nên đau đầu, từ trong tâm nhãn Tiểu Lam của anh, chắc chắn chuyện này sẽ không dễ dàng hồi cải, cho dù áp lực bên ngoài như thế nào, cho dù mặt ngoài không nói

cái gì thế nhưng có thể trái tim kia không thấy được sự khuất phục.

Có thể cũng chính bởi vì tính cách của cô như vậy, ở kiếp trước mới có thể từ tâm thấp địa(*) như vậy với bản thân anh.

(*) Từ tâm thấp địa: chuyện gì đó đã tuyệt vọng rồi.

Lúc này cô rũ mắt xuống không biết suy nghĩ cái gì, nhìn mặt mũi cô bình tĩnh, đột nhiên đáy lòng Triền Mộ sinh ra một ý niệm sợ hãi, ngẫm nghĩ không nhiều hôn liền tiếp lên môi của cô, anh cần phải chạm vào thân thể của cô để chứng minh sự tồn tại của cô, cô đang ở trong ngực của anh, cô có nhiệt độ, cô là vật sống sờ sờ, một người mà không phải là một hũ tro cốt băng lãnh làm người khác hoảng sợ.

Một đời sống lại, anh bị ai phát hiện Thương Lam đã cách càng ngày càng xa, xa tới mức anh sắp bắt không được.

Anh không dám đơn giản buông tay chỉ có thể lao vào cầm lấy, bây giờ anh cũng chỉ có thể dựa vào sức mạnh giữ cô bên người, anh biết thiếu nữ trong ngực không nhìn thấy chỗ đỏ của anh (tym chứ hông phải t/rym^^), đang lặng lẽ, từng chút từng chút sinh ra cánh, chỉ còn chờ anh lơ đãng xoay người một cái, sẽ vỗ cánh bay đi.

Buông tha cái miệng nhỏ nhắn của cô, Triền Mộ thở hắt ra ngồi ngay ngắn.

"Đi nước Mĩ với anh nhé...?"

Anh muốn từng giờ từng phút nhìn thấy bóng dáng của cô, nghe được giọng nói của cô, anh không thể chịu nổi khi cô không bên cạnh.

Thương Lam cắn môi, đêm nay những lời này của anh nói với cô đã hai lần.

"Ba ba sẽ không cho phép."

Nghe vậy, nhất thời sắc mặt Triền Mộ đen lại, trong mắt tỏa ra sát ý.

Bây giờ Thương Trung Tín đối với anh mà nói chính là một đầu chướng ngại vật cản trở lớn, nếu như không có anh, Thương Lam chỉ là dừng chân tại chỗ, có đi nước Mĩ hay không, không phải do cô quyết định.

Trầm mặc nắm tay cô, Thương Lam cả kinh nhưng không có phản kháng, bên tai truyền đến tiếng khoá kéo, anh bắt lấy tay cô vói vào trong quần của mình...

Ở trước mặt Thương Lam, Triền Mộ luôn là mở làm ra một bộ dạng bên ngoài nghiêm trang nhưng tay thì lại làm chuyện hạ lưu, vô sỉ.

Lòng bàn tay nóng rực vào giờ khắc này cũng đang nhắc nhở chính mình, chẳng qua anh coi cô như là – một công cụ giải quyết dục vọng, một người phụ nữ - kĩ (nữ).

Chợt Thương Lam cảm thấy khuất nhục muốn lấy lại tay, nhưng lại bị anh đè lại, anh nhìn trong ánh mắt của cô, hiện lên một ý nghĩ ngoan độc:

"Lấy tay hay là dùng miệng, em tự chọn."

Một chút từ chối đổi lấy kết quả sẽ chỉ là lưỡng bại câu thương(**), đạo lý này anh hiểu, so với bất luận kẻ nào đều hiểu, có thể không làm như vậy anh sẽ không chiếm được cô, tình cảm giữa bọn họ đã đến tình cảnh cuối cùng, nếu như chỉ có để cho cô hận anh để đổi lấy cơ hội cô sẽ ở lại bên cạnh mình, thì để cô hận đi!

(**) Lưỡng bại câu thương: chỉ người sức lực yếu kém, không thể làm công việc mà mình mong muốn.

Thời gian của anh còn rất dài, từ từ xuống phía dưới, một ngày nào đó Tiểu Lam biết sẽ một lần nữa tiếp nhận anh.

Thời gian qua thật nhanh, trong chớp mắt lại qua một tuần.

Lam Trí lặng lặng đứng ở cổng trường học, trong tay cầm điều thuốc lá nhưng không có đốt.

Tuần này đến phiên Thương Lam làm trực nhật vệ sinh, đến khi cô có thể đi ra ngoài thì trời đã tối đen, thỉnh thoảng xung quanh có hai ba học sinh đi qua, xa xa cô nhìn thấy Lam Trí, cước bộ dừng lại, đứng yên tại chỗ.

Lam Trí đưa lưng về phía cô có chút cô đơn, thân thể nghiêng tựa trên cây cột, Thương Lam nhìn không thấy vẻ mặt của anh, đứng tại chỗ do dự một hồi vẫn đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75-2

Lam Trí đưa lưng về phía cô có chút cô đơn, thân thể nghiêng tựa trên cây cột, Thương Lam nhìn không thấy vẻ mặt của anh, đứng tại chỗ do dự một hồi vẫn đi thôi.

"Lam Trí."

Trên tay cảm run run, Lam Trí quay người lại thần tình phức tạp nhìn cô.

Ánh mắt không tự chủ được nhìn tàn thuốc rơi trên chân của anh, Thương Lam hỏi:

"Anh..."

"Anh đang chờ em." Sắc mặt anh bình thản trả lời.

"Anh tìm em có việc gì?"

Dưới ánh đèn, Thương Lam đứng trước người Lam Trí, cũng nhìn rõ ràng khuôn mặt của anh, lúc này mới vài ngày không thấy, cả người Lam Trí trở nên tái nhợt, tiêu tụy. Hai gò má kiện khang bây giờ hõm sâu xuống, trên tay mọc đầy cái kén mới(*), thậm chí trên ngón tay xuất hiện vài vết thương, người cũng đi gầy vài vòng.

(*) Cái kén mới: cái này là chỉ vết thương đang đóng kén, mọc da non.

Cô lẳng lặng nhìn anh, nhịn xuống xúc động muốn xoa mặt anh, trong mắt không giấu nổi không nỡ.

Xem ra ở Thương Lam, Lam Trí càng giống như là em trai của cô, anh kiêu ngạo, tùy hứng, tự đại, nhưng cũng rất rộng rãi, đứa bé trai hào phóng... Không thể phủ nhận, ở cùng với anh cô rất vui vẻ, rất thoải mái, theo anh muốn khóc có thể khóc, muốn cười thì cười, thời gian đơn giản như vậy là điều mà cô hướng tới, nhưng cũng khó thực hiện nhất.

Dù sao cô ích kỉ với anh, cũng sớm qua thời kì thích nằm mơ, dưới cái nhìn của cô, Lam Trí quá tốt đẹp, hoàn mĩ không được thực tế, hoàn mĩ vừa chạm đã rung động, anh không thể cho nổi cô cảm giác an toàn, không thể cho cô tương lai bình yên, nói cô hiện thực cũng tốt, ích kỷ cũng được, nếu đây là một loại yêu không có kết quả, cùng với kết thúc buồn bã ở cuối, chẳng sớm chút ra, như vậy đối với hai người mà nói chưa nếm thử nó cũng là một chuyện tốt.

"Chúng ta ăn cơm trước."

Lam Trí ném thuốc lá trong tay, kéo đầu vai của cô qua đi về phía phó đối diện.

Thương Lam thuận theo đi theo anh, có một số việc, phải đi qua miệng của cô nói rõ ràng với anh.

Lam Trí dẫn cô đến nơi hai người gặp mặt lần đầu tiên, quán cũ kĩ, ngày hôm nay khách hàng tương đối nhiều, người bán hàng rất bận rộn căn bản không có thời gian bắt chuyện với bọn cô, Lam Trí tìm nửa ngày rốt cục cũng tìm được một chỗ ngồi ở góc, kéo cô ngồi xuống.

"Em còn nhớ nơi này hay không?" Anh tiếp nhận thực đơn mạn bất kinh tâm(**) hỏi.

(**) Mạn bất kinh tâm[漫不经心]: “Mạn”[漫]: Tùy tiện, không chịu ràng buộc. “Kinh tâm”[经心]: Lưu ý, lưu tâm “Bất”[不] là “không” (cùng chức năng phủ định với từ “not” của tiếng Anh). Cả thành ngữ ý chỉ lời nói, việc làm tùy tiện tùy tiện, không để ở trong lòng. (Theo Tra từ điển công cụ đại toàn) Cũng là, “Thờ ơ, không để ý; không đếm xỉa tới” (theo QuickTranslator).

Thương Lam nhẹ nhàng lên tiếng, ánh mắt dao động bất định.

"Lam Trí..." Cô nghĩ một lát, đột nhiên lên tiếng.

"Anh hãy trở về bộ đội đi thôi, đừng đầu trí với Lam phu nhân."

Lam Trí gọi xong bữa ăn đơn, ngẩng đầu hung hăng trợn mắt liếc mắt nhìn cô.

"Ăn cơm trước, có chuyện gì ăn xong lại nói."

Thương Lam lộ vẻ tức giận thu hồi lời vừa tới miệng, Lam Trí vừa rồi gọi cái gì cô không có để ý, đến khi người bán hàng bung com nước lên bàn mới phát hiện anh đều gọi những món mọc mọc, đồ ăn tiện lợi.

Điều này so với tác phong thường ngày của anh không hợp lắm, Thương Lam kinh ngạc ngược mắt, lại đang đối mặt với vẻ bình tĩnh của anh, lời khuyên đến miệng một chữ cũng không phun ra được.

Thói quen mà thôi, cô móc ra khăn tay từng chút từng chút chà lau bộ đồ ăn trên bàn, mà Lam Trí đã lấy ra ăn ngẫu nhiên từ sớm, dường như lang thôn hồ yết(***) chừng mấy ngày chưa ăn cơm.

(***)Ăn lang thôn hổ yết: Thoát ý: Ăn như rồng cuốn

Thương Lam cau mày rót cho anh một ly nước ấm, vỗ vỗ lưng của anh.

"Anh ăn từ từ."

Nhìn lối ăn của anh, cô chú ý tới quần áo trên người anh, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, từ lúc nào Lam Trí thích mặc quần áo máy đồng trong siêu thị? Ngay cả giày cũng là ở tiệm tiện lợi.

Nhìn thấy cái này, đột nhiên cô nghĩ tới anh vừa rồi hút thuốc lá, rõ ràng không phải thói quen bình thường của anh.

Lam Trí ăn quá mau, quả nhiên nuốt nghẹn, Thương Lam thấy thế đưa cốc nước cho anh.

"Anh chậm một chút, không ai dành với anh."

Uống chút nước trong tay Thương Lam, anh thuận khí xuống, ngược mắt nhìn cô sâu đậm, viền mắt hơi ướt át, rời khỏi Lam gia anh mới biết được, ở nơi này không có bằng cấp nửa bước khó đi trong xã hội, món tiền sinh hoạt là chuyện không dễ dàng, mấy ngày nay anh làm thử người giao hàng, trải qua công trường, vượt qua đồng cát, làm thử việc cực nhọc, việc bản, việc mệt nhọc gì chỉ cần có thể kiếm tiền anh đều làm, có thể vất vả một ngày đổi lấy tiền cũng không đủ cho anh hút một điếu thuốc.

Thương Lam vẫn còn ở vỗ nhẹ lưng của anh, anh do dự trong chốc lát, bắt được tay cô đặt ở ngực, từ trong túi móc ra một quyển sổ tiết kiệm màu đỏ giao cho cô.

"Tiểu Lam, anh biết là em bị ép, em đi theo anh đi, chúng ta rời khỏi nơi này, anh có tay có chân nhất định có thể nuôi sống em, đồng ý với anh có được hay không...?"

Không ngờ được anh biết nói với cô những lời như vậy, Thương Lam cầm sổ tiết kiệm mà tay cứng đờ, mở trong sổ hiện lên không nhiều chữ số lắm, không đến một nghìn gỏi ngân hàng, trả hết bữa ăn này ước chừng sẽ không thừa lại bao nhiêu.

Nhưng những đồng tiền này cũng là anh vất vả bao nhiêu đêm đổi lấy, nghĩ vậy, Thương Lam nhất thời đỏ cả vành mắt, đột nhiên cầm trong tay cuốn vở trở nên nặng ngàn cân, cô sắp bắt không được.

"Đi theo anh đi, anh coi như không ăn không uống cũng sẽ không bỏ đối em, chúng ta rời khỏi nơi này, anh kiếm tiền tạo điều kiện cho em đọc sách, tiếp qua mấy năm chúng ta sẽ kết hôn, sau đó sinh rất nhiều con, em có chịu không, có được hay không?"

"Anh đừng như vậy."

Thương Lam khàn giọng nói.

"Chúng ta không có khả năng."

Lam Trí bắt lại bả vai của cô.

"Vì sao không có khả năng? Nhất định anh sẽ làm cho em sống tốt qua ngày, anh sẽ không làm khổ em, tại sao em không tin anh? Vì sao không tin anh!!"

Thương Lam đau đến hít vào một ngụm khí lạnh, cầm tay anh.

"Lam Trí, anh hãy nghe em nói."

"Nói cái gì? Có phải hay không em lại muốn khuyên anh trở về, anh cho em biết đời anh sẽ không bao giờ trở về, các người không phải nói tôi rời khỏi Lam gia sẽ không sống được sao? Bây giờ tôi sẽ chứng minh cho mọi người thấy, rời khỏi Lam gia tôi vẫn có thể sống thật tốt!" Lam Trí nắm thật chặt bả vai của cô, đầu ngón tay quệt vào da của cô.

"Anh bình tĩnh một chút!"

"Em muốn anh bình tĩnh? Em theo anh đi, lập tức theo anh đi! Anh – Lam Trí có tay có chân sợ không nuôi nổi em sao, em muốn ăn cái gì, uống gì, anh liều mạng cũng làm được cho em, còn là em căn bản không muốn theo anh, từ đầu tới đuôi đều là em trêu chọc anh ở đây, em nhìn anh khờ, xem anh đần, lừa gạt anh vui lắm phải không?"

Giọng nói của anh không nhỏ, đã gây ra sự chú ý xung quanh.

Nắm cầm của cô, anh buộc cô nhìn thẳng cùng mình, nước mắt Thương Lam từng chút rơi xuống nhoe đi, cô nhận ra được thiếu niên đang chăm chú nhìn mình, vì cô, anh đồng ý buông bỏ cả gia tộc, buông tha tất cả.

Thế nhưng hiện thực như thế nào?

Lam Trí làm người thừa kế duy nhất của Lam gia, thật sự Lam phu nhân sẽ thả tự do cho anh sao, mà Triển Mộ sẽ đồng ý buông tha cho cô sao? Chỉ sợ bọn họ chưa đi ra khỏi thành phố B đã bị bắt trở về.

Thương Lam trầm mặc làm anh bất an, nắm tay cô càng chặt, mấy ngày nay anh vì cô ăn khổ nhiều như vậy, lẽ nào cô tuyệt đối không động tâm?

"Em nói chuyện đi!"

"Lam Trí, anh trở về đi, em sẽ không đi theo anh." Tầm mắt Thương Lam cúi thấp xuống không nhìn anh, tiếp tục nói.

"Coi như em... Coi như em không ăn được khổ..."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Lúc chín giờ tối, Thương Lam ôm túi sách đứng cô đơn ở ven đường, người xa lạ bên cạnh đến lại đi, cước bộ vội vã, bầu trời thành phố không nhìn thấy ánh sáng, cảnh bị mây đen che kín tầng tầng.

Gió đêm lạnh lẽo gào thét qua, cô nhin không được rung mình một cái.

Toàn thân cô đều đang lạnh đến phát run, cơ thể lạnh, vừa lạnh cả ý, nhìn không được ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời đêm tối đen đập vào mắt, ánh mắt lóe lên một tia bi thương, ở nơi nào, cô nhìn không thấy hy vọng, giống như thế giới của cô, đang bị một tầng bóng đen kéo dài vô hạn bao phủ, từng bước từng bước chiếm đoạt thân thể của cô, thậm chí toàn bộ.

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp đứng tại chỗ, nhìn không được đi huyền tưởng, nếu như cô sinh ra không phải ở Thương gia, mà là ở một chỗ bình thường, như vậy ngày hôm nay cô sẽ gặp có được một cuộc sống khác, bầu trời nhỏ hẹp của cô có thể hay không bởi vì cuộc sống bình thường mà trở nên càng rộng lớn.

Ánh mắt rơi vào xe cộ trên đường phố, trong đôi mắt hiện lên ý lạnh, Thương Lam ôm túi sách tay lại chặt thêm vài phần, nếu như... Nếu như hiện tại anh xông ra, kết thúc cả đời này, có thể đổi về cơ hội sống lại lần nữa hay không?

Đời này, Thương Lam thủy chung tin chắc nhất định là mình dù ở đâu cũng không may, nếu như có thể một lần nữa, nhất định cô sẽ càng cẩn thận... Càng cẩn thận...

Đang nghĩ ngợi, cước bộ đã chậm rãi đi ra giữa quốc lộ, Thương Lam giống như ma vừa đi vừa lảo đảo, trong nháy mắt nhìn chăm chăm vào xe cộ qua lại, cô nhìn quá chuyên chú, thậm chí ngay cả điện thoại di động trong túi vang lên cũng không biết.

Xe Triển Mộ cách cô khoảng cách mấy bước, chỉ là Thương Lam suy nghĩ chuyện đến quá nhập tâm nên quên đi sự tồn tại của anh.

Cầm điện thoại di động trong tay cứng đờ, anh cau mày ánh mắt sáng quắc nhìn bóng dáng cách đó không xa

Nhưng điện thoại di động, Triển Mộ "Két" một tiếng đóng cửa xe, bước chân dài tiến lên.

Thiếu nữ đứng ở giữa quốc lộ suy nghĩ chuyện đến nhập thần, cô nghe không được tiếng chuông trong túi xách, càng không biết ngay mới vừa rồi đã có mấy chiếc xe chạy như bay qua, cũng suýt nữa đánh lên thân thể của anh.

Thấy thế, nhất thời gương mặt tuần tú của Triển Mộ đen lại, chân đi gấp hơn, nhanh hơn.

Anh một cái bước xa đuổi theo cô, cầm lấy cánh tay của cô mang cô trở về.

Cổ tay Thương Lam tê rần mới phục hồi tinh thần lại, Triển Mộ dắt cô, thủ hạ không lưu tình chút nào, chột cô bị anh lôi kéo, chân ngã lảo đảo dưới mặt đất, lòng bàn tay chạm nên nền si măng, nơi đó truyền tới đau đớn cho dù không nhìn tới cũng biết rách da.

Thương Lam vội vã đặt lên anh muốn lôi kéo tay của mình, nói rằng

"Triển đại ca, anh chậm một chút, tay của em đau quá."

Cô còn biết đau?!

Triển Mộ quay đầu liếc mắt trừng cô, cái nhìn hung ác độc địa này như mãnh thú trong đêm bị lấy răng nanh, chỉ còn chờ giây tiếp theo sẽ cắn nuốt chiếm đoạt cô.

Nắm tay cô lại càng căng thẳng, anh lẳng lặng nhìn cô, đáy mắt hiện lên tối tăm, anh không dám tưởng tượng, nếu như đêm nay anh chưa gặp được cô, ngày mai đợi anh sẽ là cái gì?

Thương Lam bị ánh mắt của anh làm kinh sợ, sợ hãi trong bụng, anh cắn răng nghiêng lợi nhìn cô, chẳng những không thả nhẹ tay mà sức lực trong tay lại mạnh hơn, ngược lại nhấc cả người cô lên, kéo ra chỗ đỗ xe.

Đối mặt với bạo lực như vậy, Thương Lam cảm giác mình chính là một món hàng, bị anh tha tới tha đi, làm thế nào cũng không tránh thoát.

Lòng bàn tay trầy da đau rát, trong lòng cô úy khuất một hồi, anh còn muốn thế nào? Anh để cho cô làm cái gì cô thì làm cái đó, anh không cho phép cô gặp mặt Lam Trí, lấy cớ cô lấy chồng chặt đứt tất cả, bây giờ cái gì cô đều nghe anh rồi, anh còn gì phải tức giận.

Cửa xe "Két" một tiếng đóng cửa, Triển Mộ trở lại chỗ tài xế ngồi.

Khuôn mặt Thương Lam xanh mét nhìn anh, đáy lòng hận, có thể càng nhiều hơn là ý nghĩ sợ hãi, Triển Mộ không nói một lời nổ máy xe, xe vững vàng ra khỏi chỗ đậu xe, chạy trên đường cái.

Lần này, anh không đưa cô về nhà, mà là mang về phòng ốc của mình.

Ở giữa, gương mặt anh lạnh lùng chuyên chú lái xe, thậm chí không thèm nhìn cô, Thương Lam không nắm chắc được tâm tư của anh, chỉ có thể an tĩnh ngồi ở một bên, trong lòng bất ổn cả người như đứng trên đồng lửa, ngồi đồng than.

Xe quẹo đi vào cửa tiểu khu, sau khi cùng bảo vệ nói chuyện, xe con chậm rãi chạy xuống dưới bãi đỗ xe.

Triển Mộ tắt máy trầm mặc xuống xe, Thương Lam nhìn mặt của anh không vui, do dự ngồi yên tại chỗ.

Anh cau mày ở ngoài xe đợi một lúc, thấy cô chậm chạp không động tác, nguy hiểm nheo mắt lại đi đến chỗ cô, mở cửa xe kéo cô ra ngoài.

Thương Lam vội vã cời dây thắt an toàn trên người ra, cước bộ không yên đi theo anh, bãi đỗ xe thang máy tốc hành, Triển Mộ đi ở phía trước, Thương Lam nhìn không thấy mặt của anh, có thể chỉ từ việc sức lực anh bóp cổ tay cô thì cô đã biết, anh đang hết sức khắc chế cơn giận của mình.

Một tiếng "Keng" thang máy đến tầng trệt, cô thuận theo đi bên cạnh anh nhìn anh móc chìa khoá ra, đóng cửa lại.

Cửa lớn khép lại trong nháy mắt đồng thời cũng cách thế giới bên ngoài, bên trong phòng không khí ít đến đáng thương, Triển Mộ không buông tay cô ra, ngược lại bắt cô đi tới phòng tắm.

Xoay mở vòi nước, không bao lâu nước đủ bồn tắm.

Thương Lam nỗ lực giãy giụa làm cổ tay thêm đau, nhin không được hỏi.

"Triển đại ca?"

Bên tai truyền đến tiếng nước chảy ào ào, Triển Mộ không để ý đến vấn đề của cô, đến khi nước trong bồn tắm tràn ra ngoài, thì tắt vòi nước đi.

Đối mặt với Triển Mộ trầm mặc như vậy, đáy lòng Thương Lam sợ hãi từng chút từng chút sâu sắc, khuôn mặt xanh mét nhìn anh, đáy lòng cô sợ anh không nói lên lời.

"Triển đại ca." Cô hiền dịu kéo tay của anh, nói.

"Anh có đói bụng không? Em nấu cho anh tô mì có dduwwjc hay không?"

Mặt anh không thay đổi nhìn cô chằm chằm, mím môi, không trả lời mà hỏi lại:

"Vừa rồi em đang suy nghĩ gì?"

Nghe vậy, mắt Thương Lam dao động trả lời ngập ngừng.

"Em... Không có suy nghĩ gì."

"Em muốn đi tìm cái chết?" Anh nói nhàn nhạt, thật giống như đang cùng cô thảo luận bữa cơm là ăn thịt heo hay là thịt bò.

Thương Lam rút bả vai một cái, dưới cái nhìn của cô, mặt Triển Mộ không chút thay đổi biểu tình đáng sợ, khuôn mặt anh mang âm u dọa người, một đôi mắt đen nhánh đang lẳng lặng nhìn cô, dường như muốn nhìn vào trong xương của cô.

"Em không có... Em không có nghĩ như vậy..." Thương Lam khản trương đến run run không ngừng, ngay cả nói cũng nói không liên tiếp rồi.

Sức lực trong tay kiềm chế thật chặt, cô nhẹ nhàng cầu xin.

"Triển đại ca, anh thả em ra trước có được hay không? Tay của em đau quá. "

Nghe vậy, anh không có buông tay cô ra, chỉ là sức lực hơi thả nhẹ một chút thôi.

"Tiểu Lam, em biết cảm giác chết?" Triển Mộ cười, anh đang dùng hành động nói cho cô biết, người đàn ông này đã rơi vào điên cuồng.

Trong phòng tắm phát ra tiếng nước tí tách, xuyên thấu qua Triển Mộ, Thương Lam nhìn thấy mình trong kính khuôn mặt nhợt nhạt, trong đôi mắt đen bóng tràn đầy ý sợ hãi, cô cầm lấy tay Triển Mộ không ngừng run rẩy.

"Triển đại ca, anh làm sao vậy?"

"Dù sao để cho em chết trong tay kẻ khác, anh tự mình ra tay."

Anh siết tay cô, mắt tĩnh lặng dọa người.

"Lần này nhất định anh có thể bảo quản lưu giữ thân thể em thật tốt, mùi vị thịt tươi so với tro cốt vẫn hơn, em nói có đúng hay không?"

Thương Lam không rõ anh đang nói cái gì, nhưng lại từ trong mắt anh nhìn thấy sát ý, sát ý lạnh như băng lượn quanh lò sưởi không ở bốn phía, bản năng chạy trốn đã làm cho cô còn sợ, điên cuồng giằng co.

"Em yên tâm, mỗi một miếng thịt của em sẽ được ngâm trong rượu đỏ tốt nhất, sẽ không lãng phí một phần một chút nào..."

"Rất... Khuya lắm rồi... Quay lại đi nếu không ba ba sẽ lo lắng..."

Cô tự tay bẻ đi năm ngón tay của anh.

"Anh điên rồi, em phải đi về. "

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Thương Lam lúc đầu không kịp nổi mà phải lùi lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch dọa người.

Triển Mộ đi tới bên giường cư cao lâm hạ(*) liếc nhìn cô, bàn tay to sờ lên theo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

(*) Cư cao lâm hạ: Từ trên cao nhìn xuống

Đầu ngón tay to ở trên má cô mấp mờ ma sát, lực đạo êm ái giống như là tình nhân dịu dàng nhất.

Nhưng này không đủ để xóa đi chuyện anh đã làm vừa rồi.

Đến bây giờ Thương Lam đều không thể tin được, ngay mới vừa rồi, có thể chỉ là vài chục phút trước, Triển Mộ lại muốn giết cô!

Anh nhìn cô lẳng lặng, cũng không nói chuyện, chỉ là bàn tay to thô ráp theo gò má của cô chậm rãi đi xuống tìm kiếm, d d l q d hoặc nhẹ hoặc nặng xoa, cuối cùng dừng lại ở trên cổ mảnh khảnh cô, năm ngón tay hơi khép lại, anh nhẹ nhàng giữ sẵn cổ của cô.

Lòng bàn tay ma sát tinh tế ở trên da dẻ của cô, sát vào mấp mờ, rồi lại cực kỳ nguy hiểm, d d l q d Thương Lam khẩn trương theo dõi tay anh, tựa hồ chỉ muốn anh thoáng dùng sức, thì có thể bẻ gãy cổ của cô, nghĩ vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn thật vất vả trở về chút huyết sắc thoáng chốc trở nên trắng bệch, ở trong tay anh, cô hô hấp trở nên gấp gáp, không cảm được nước mắt bốc lên ra bên ngoài, bị sợ không ngừng run rẩy.

Cô đặt lên tay anh đến xin.

"Em không có..."

Năm ngón tay từ từ thu về, Triển Mộ lạnh lùng nhìn cô.

"Em không có? Tiểu Lam, anh không thích em lừa anh."

Cảm nhận được bàn tay kẹp càng phát chặt trên cổ, trong mắt Thương lam tràn đầy ý sợ hãi rồi.

"Anh Triển..., đã khuya lắm rồi anh để cho em trở về đi."

"Trở về?" Triển Mộ giễu cợt: "Về sau em không cần về."

Thương Lam tim đập nhanh một trận, hô hấp trở nên khó khăn, cô nắm chặt cánh tay của anh, bị thương xin.

"Anh Triển, trước đây anh không như thế."

Cô nói nhỏ giọng xong, nhỏ đến ngay cả mình cũng nghe không được, Triển Mộ lặng lặng nhìn cô, buông lỏng ra năm ngón tay giữ sẵn cô, lòng bàn tay dán trên da thịt của cô, theo cổ mảnh khảnh đi xuống, một đường đi tới cổ áo, ngón cái đè lên cúc áo trước ngực.

Thương Lam nhìn anh cười ra từng viên trên người áo somi, lại không dám nói câu nào, không dám làm, chỉ có thể nín thở, lồng ngực dồn dập đập phập phồng.

Anh cúi thấp người, khuôn mặt dán tại trước ngực cô, hô hấp nóng rực như lên bộ ngực mềm mại của cô.

"Tiểu Lam, trước đây là em thay đổi."

Thương Lam nghe không hiểu ý trong lời nói của anh, có thể không chờ cô mở miệng, trên người mát lạnh, áo somi rộng lớn đã bị rút đi, da thịt bại lộ ở trong không khí, ngay sau đó một bức tường thịt chặn kín qua.

Màu xám đậm trên giường lớn, Triển Mộ ngăm đen và Thương Lam trắng nõn tạo thành đối lập rõ ràng, d d l q d thân thể thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn bị người đàn ông áp vào giữa giường, cánh bay mảnh khảnh bất lực néo khăn phủ gối, theo anh cố gắng không động đậy khẽ nấc dưng.

Động tác của anh vừa thâm sâu vừa nặng, Thương Lam bài xích khước từ tiếp xúc lồng ngực của anh, khả năng thi bằng lực đạo của cô lại không lay động được anh mây may, lướt qua đầu vai anh, cô nhìn trần nhà mất hồn, cầu nguyện trận đấm vật này mau mau đi qua, giữa lúc thần trí của cô dần dần rời khỏi thân thể, chỗ eo truyền đến một trận đau đớn, Thương Lam "A" một tiếng lấy lại tinh thần, bị ép lấy đón nhận mắt của anh.

Triển Mộ không vui nhìn cô, đột nhiên từ trong cơ thể cô rút ra, lật thân thể của cô qua, lại đâm vào nệm nề từ phía sau.

Dường như cơ thể anh rất thích cái tư thế này, có lẽ là xuất phát từ tính chinh phục của người đàn ông, tư thế tương đối bình thường, anh càng thích cười ở trên người của cô, bàn tay không chế thân thể của anh, điều khiển thế giới nô lệ của cô, nhìn thân thể cô trầm luân bên dưới, không thể tự kiềm chế.

Thương Lam cắn áo gối không nói tiếng nào thừa nhận dục vọng của anh, xem như là đối với anh không nói từ chối, có thể ở đâu Triển Mộ bằng lòng buông tha cô, néo tóc của cô xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô qua, môi mỏng in lên nệm nề.

Môi anh đào nho nhỏ bị anh cắn chảy máu ra, cắn bản Triển Mộ không phải đang hôn như vậy, mà là đang ăn thịt người.

"Anh bỏ qua cho em đi, em đau quá, đau quá..."

Tránh không được tầm anh hôn, ở trong miệng anh cô nhẹ nhàng nức nở.

Răng nhọn phá vỡ đầu lưỡi của cô, anh liếc nhìn cô nhú chặt chân này, mút đi máu tươi trên cái lưỡi cô hồng nhạt, một thú khát máu -- muốn cuộn trào mãnh liệt ra, ôm thân thể của anh cố gắng động càng ngày càng tàn nhẫn, càng ngày càng nặng.

Trận hoan ái này kéo dài thời gian lâu lắm, lâu đến Thương Lam đã không có ý thức, thân thể tê dại một trận, dưới -- thân thể sớm đã không còn tri giác, tất cả trên người cô đều là mồ hôi, ướt đầm dề ghé vào bên giường, hai mắt vô thần nhìn bóng cây chập chờn ngoài cửa sổ.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, Triển Mộ đứng ở dưới vòi phun, tóc đen ướt nhẹp dán lên hai gò má anh tuấn, nước nóng chảy xuống chậm rãi theo bắp thịt rắn chắc, dọc theo hoa văn một đường lăn đến bên chân, dao khắc tuấn dung vậy luôn luôn hiện ra một khí phách không giận mà uy.

Dinh một trận nước nóng, anh xoay giảm nguồn nước, chân trần mở cửa đi ra ngoài.

Thiếu nữ trần trụi – không che đậy – lộ ra nằm ở mép giường, vẫn không nhúc nhích dường như là đang ngủ, Triển Mộ nhìn cái mông đối diện với mình, ánh mắt nóng lên, đột nhiên thân thể nổi lên phản ứng, như là cảm nhận được ánh mắt anh xâm lược, bỗng nhiên Thương Lam giật mình tỉnh lại.

"Triển đại ca, em mệt mỏi quá rồi, cầu xin anh không nên..."

Cô sợ nhặt lên áo sơ mi dưới giường che đở thân thể của mình, có thể một cái thật mỏng che được cái gì, chỉ là tăng thêm mê hoặc mà thôi.

Ánh mắt Triển Mộ nhìn cô càng ngày càng nóng, thân thể đi tới phía cô, Thương Lam chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, chính mình lại một lần nữa bị anh áp dưới thân thể, bắp đùi kéo mờ tối đa, cô bị ép đón nhận lấy hai mắt lửa nóng của anh, cùng lúc đó, Triển Mộ cũng đang nhìn cô, trong con ngươi đều là trần trụi – không che đậy – lộ ra dục vọng, một cái đâm hung hăng vào, Thương Lam lại rơi vào thế giới anh nắm trong tay một lần nữa.

Đêm nay, mặc kệ cô khóc thế nào đi nữa, đi cầu xin thế nào, giống như là muốn cho cô chút dạy dỗ, anh điên rồi giống như đi kiểm cô, đau làm sao, tới làm sao, hoàn toàn không có suy nghĩ qua thân thể của cô có hay không có thể chứa được to lớn của anh.

Đồng hồ báo thức vang tích tắc, Thương Lam theo động tác của anh không ngừng lắc lư, cái lồng đèn bàn kim loại chiếu ra khuôn mặt nhỏ nhắn cô trắng hếu, bởi vì đau đớn mà ngũ quan(**) vận vẹo thành một đoàn, mồ hôi và nước mắt hỗn hợp ở trên mặt, sớm đã không phân rõ ai là ai.

(**) Ngũ Quan: Ngũ quan ở đây nói đến 5 bộ phận chính trên khuôn mặt bao gồm mắt, mũi, miệng, tai và lông mày

Nước mắt tuyệt vọng trượt từ khóe mắt, cô dốc sức cắn lên cánh tay của anh, răng nhọn phát tiết cắn đứt da thịt của anh, dấu vết máu tươi nhỏ theo khóe miệng của cô chảy ra, đối với cánh tay máu thịt be bét, d d l q d Triển Mộ giống như là hoàn toàn không có cảm giác được đau đớn, thủy chung cầm lấy hông của cô không ngừng cố gắng di chuyển, cuối cùng ở giữa kêu đau một tiếng, kết thúc trận dã man này -- đi.

Thiếu nữ bên dưới khóc sấp ngất đi, nháy mắt khi anh rút ra, cô mệt là lần qua một lần không ngừng thở dốc.

Cùng lúc đó, điện thoại lại vang lên vào lúc này.

Hai mắt Triển Mộ nóng bỏng chưa từng rời khỏi thân thể trắng nõn của cô, lấy điện thoại di động ở đầu giường ra tiếp rất nhanh.

"Cũng đã trễ thế này, cậu còn không mau trả lại Tiểu Lam." Một điện thoại tiếng tục thông qua, giọng nói Thương Trung Tín không vui vang lên ở bên tai.

Thương Lam nằm úp sấp ở một bên nghe được giọng nói của ba, thân thể không ngừng được run rẩy.

"Cậu đừng quên mình đã đồng ý cái gì rồi."

Ánh mắt rơi vào trên ngũ quan xinh xắn của Thương Lam, d d l q d duỗi bàn tay đưa thân thể cô trắng nõn lao vào trong lòng, nắm ngón tay to theo lệ nắm lên bộ ngực của cô, nắm chặt ở lòng bàn tay thường thức.

"Tốt, một lúc cháu đưa cô ấy về."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77-2

Editor: Đường Thất Công Tử

Thương Lam cuộn mình đứng dậy người không ngừng run rẩy, nước mắt hối hận không dừng được bốc lên ra bên ngoài, không phải cô không thừa nhận, thì cho dù Thương Trung Tín ở ngoài cửa, thậm chí chỗ gần hơn, cô như cũ không dám mở miệng cầu cứu ông, so sánh Triển Mộ cái loại hại người nhà này, cô làm thành một phương yếu thể nhất sợ hơn bị người khác phát hiện quan hệ giữa bọn họ.

Từ trước đến giờ bản tính Thương Lam bảo thủ(1) không chịu nổi ánh mắt khác thường của người khác, mặc kệ lòng của cô như thế nào, khối thân thể này mới 16 tuổi.

Có thể Triển Mộ chính là nhìn thấu điểm này, chỉ có không sợ hãi như thế, anh chắc chắn rồi bất luận anh làm cái gì với cô, cô đều sẽ không nói.

Lúc sau Triển Mộ đưa cô về đã qua mười hai giờ đêm khuya, xe mới vừa dừng lại xong thì Thương Lam mở cửa xe cũng như chạy trốn rồi đi, anh ngồi ở trong xe lẳng lặng nhìn bóng lưng của cô, tay cầm tay lái dần dần thu hẹp.

Thương Lam mới vừa vào cửa thì đụng với Thương Trung Tín ngồi ở trên ghế salong, gương mặt ông đen đang xem tin tức trong ti vi.

"Ba ba." Đứng ở cửa đáy lòng rất căng thẳng, cô lắp bắp gọi.

"Làm sao trễ như vậy?" Thương Trung Tín nghe tới tiếng động ở cửa hơi nheo mắt lại.

Cho đến bây giờ Thương Trung Tín sẽ không có thói quen xem tin tức ở buổi tối, cái này rõ ràng cho thấy ở chờ mình ở cửa, Thương Lam lặng lẽ thở ra một hơi nói rằng:

"Con ở nơi Triển Mộ đọc sách, trong chốc lát quên thời gian. "

"Là sao?" Ánh mắt Thương Trung Tín vẫn như cũ rơi vào tin tức trên người dẫn chương trình, ngay cả một con mắt cũng không có nhìn cô.

"Khuya lắm rồi, con đi ngủ đi. "

"Vâng, ba ba."

Cô héo léo gạt đầu một cái, ôm túi sách ba chân bốn cẳng chạy lên tầng.

Thương Trung Tín nghiêng mặt sang bên nhìn bóng lưng nhỏ cô chạy đi, mặc dù có tóc dài che lấp, nhưng trên cổ mảnh khảnh lộ ra mấy phần dấu vết tím bầm, nghe được tiếng động cô đóng cửa, Thương Trung Tín lẳng lặng rơi vào suy tư.

Cửa đồng thời đóng lại, thì Thương Lam trượt ngồi dưới đất, cô ôm chính mình cùng thật thấp lên khóc lên.

Chôn khuôn mặt vào cánh tay, cô đè nén khế nức, đêm nay Thương Trung Tín dùng lặng im biểu lộ thái độ, Thương Lam sẽ không tin tưởng Thương Trung Tín đa mưu túc d d l q d trí không biết chuyện của cô, lời nói dối của cô khắp nơi đều là lỗ thủng, thì làm sao ba ba có thể không nhìn ra.

Ông lặng im chỉ nói cho cô một việc rồi, người thừa kế so với ocn gái vĩnh viễn quan trọng, vì tuyển được người con rể Triển Mộ này, ông có thể tổn hại hạnh phúc của cô, tương lai của cô.

Đầu ngón tay đâm sâu rơi vào lòng bàn tay, cô đang dùng đau đớn đến chính mình mất cảm giác, làm ban đầu sống lại, cô luôn cho là không có Triển Mộ ràng buộc, chỉ muốn học tập cho thật giỏi, tương lai lấy tài lực Thương gia nhất định cô có thể có một tương lai hạnh phúc, có thể tất cả đây đều bị hủy.

Cho tới bây giờ Thương Lam mới chính thức tỉnh ngộ, cuộc đời của cô sở dĩ thất bại là bởi vì cô ý lại, đời trước cô tựa như một sợi dây tơ hồng, thật chắc leo lên lấy Triển Mộ, mà sau khi sống lại, rồi lại hy vọng toàn quyền giao cho trong tay Thương Trung Tín, luôn cho là nhất định ba ba sẽ không bỏ lại cô, tuy là cô không có chồng, có thể chỉ ít còn có người thân để dựa vào.

Nhưng hôm nay, thật sự có thể dựa vào ngoại trừ mình cô còn có ai chứ.

Thân thể đau đớn làm cho Thương Lam lại khóc một lúc, lúc tiến vào cô không có mở đèn, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên sàn gỗ, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời sao ánh sao xám xịt ở trong tầng mây như ẩn như hiện, Thương Lam không tự chủ xem ngây người, nếu như tương lai của cô chính là vì sao kia, như vậy ở ban đêm không gió cũng chỉ có thể dựa theo vào lực lượng của chính mình đẩy ra tầng mây, tiến tới tỏa sáng lên.

Những ngày kế tiếp đối với Thương Lam mà nói rất quan trọng.

Từ đêm đó sau khi Triển Mộ tiến cô trở về, thì cô nổi lên tâm tư chạy trốn.

Muốn chạy trốn phải có tiền.

Hơn nữa kế hoạch nhất định phải chu đáo, cô biết mình chỉ có cơ hội một lần, một khi bị bắt d dl q d trở lại lấy tính cách Triển Mộ cô sợ là đời này cũng đừng nghĩ đi ra phòng của anh một bước, cho nên anh cần thời gian mấy năm tới quy hoạch từ từ.

May mắn Triển Mộ và Thương Trung Tín ước hẹn bốn năm để cho cô nhiều không gian hơn để tạm nghỉ.

Ở tiền phương diện này Thương Trung Tín chẳng bao giờ lạnh nhạt đối hai chị em các cô qua, mỗi tháng trong ngân hàng đều sẽ đúng giờ gửi tiền tiêu vặt vào, mặc dù không nhiều, dù sao Thương Trung Tín không thích xa xỉ thành tính, tất cả chi tiêu có chuyên viên ghi lại, nhưng cũng đủ một nhà người bình thường sinh hoạt hơn mấy tháng.

Thương Lam muốn dư tiền, nhưng lại không dám làm cho Thương Trung Tín biết, mà ở phương diện tài chính Thương gia, đa số là Triển Mộ đi quản lý, tuy là hiện tại anh từ chức, lại cũng không khỏi không phòng bị anh cấm cơ sở ngầm ở Thương thị.

Thương Lam chỉ có thể dùng tên Trình Anh mở ra một người gửi tiết kiệm, không có từ trong thẻ mình trực tiếp chuyển tiền đi qua, mà mỗi tháng là mua quần áo hàng hiệu, cầm vài món đi đổi để không phát hiện, sau đó sẽ gửi tiền vào trong thẻ.

Mỗi tháng cô rút ra không được nhiều, chỉ là con số thật rất ít, những con số này thật là ít ỏi, vốn Thương Trung Tín sẽ không đi quản những thứ sổ sách nhỏ này, nhưng những sổ sách nhỏ này đang từ từ, từ từ tích lũy lấy, chắc chắn năm sau cũng sẽ trở nên khá giả, đến lúc đó số tiền này cũng đủ để ứng phó chi tiêu của cô.

Khoảng cách thời gian Triển Mộ đi nước Mỹ còn có vài ngày, mấy ngày này Thương Lam phải dẫn đường đến, mà thái độ anh đối với chính mình cũng càng ngày càng khó nắm lấy.

Có lúc cô thực sự không biết mình làm như thế nào mới là chính xác, vì không đụng vào con giận của anh, cô thường là tùy tiện ứng phó trả lời nhu cầu của anh, anh để cho cô nói cái gì thì cô nói cái gì, để cho cô làm cái gì, thì cô làm cái gì.

Cái này có thể còn thiếu rất nhiều, Triển Mộ vẫn như cũ vui giận không rõ, mà dục vọng của anh càng là khí thế rào rạt, có đến vài lần, lúc Thương Lam hết giờ học ở phòng bếp nấu cơm cho anh, không giải thích được đã bị anh lột sạch quần áo, áp ở trên thót cổ mạnh mẽ muốn nhiều lần.

Đến cuối cùng cô bị làm cho toàn thân từ từ yếu đuối không có lực hoàn toàn không cảm nổi đồ làm bếp, hai người cũng chỉ có thể gọi điện thoại gọi bữa cơm bán bên ngoài giải quyết.

Đối với dục vọng của anh, cô thực sự ứng phó không được, cô vẫn rất kinh ngạc, đời trước Triển Mộ đối với cô sẽ tàn nhẫn, cũng chỉ là giới hạn trong trong phòng giường lớn, khi bọn họ còn là vợ chồng mà ngược lại không có nhiều như vậy "Phương pháp chơi đùa",d dl qd bây giờ đột nhiên cô đối mặt hứng thú của anh, là không nghĩ ra, cô không hiểu đến anh đối với sự nhiệt tình của cô là thế nào, bất quá là một tai nạn xe cộ, biến hóa của anh làm sao sẽ lớn như vậy đâu.

Có đến vài lần, cô nhiều lần muốn mở miệng làm cho anh đi ra ngoài tìm phụ nữ, dường như đời trước như vậy, ở bên ngoài anh đã từng giải quyết nhu cầu quá mạnh mẽ, thực sự cô tuyệt đối không chú ý, có thể cô không dám, cô nhớ tới lần trước mở miệng đòi lấy hậu quả, đối với cái dạng Triển Mộ này, cô không dậy nổi yêu, càng không thể trêu vào, chỉ còn chờ cô ở lúc tự lập, rồi đi rất xa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: A... A... Mồ thân rên rì... Thở dài... Còn có sáu nghìn chữ... A... A... Ngày mai vào phòng tối nhỏ a! Vào phòng tối nhỏ! Em đây không sống được rồi...

Các người lại ngẫu hứng bá vương, thì ngẫu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Editor: Đường Thất Công Tử

"Em muốn ra nước ngoài du học?"

Sau buổi cơm tối, Triển Mộ ngồi ở trên ghế sa lon mạn bất kinh tâm(không chút để ý) hỏi.

Tay Thương Lam dọn dẹp bát đĩa dừng lại, gật đầu nhẹ nhàng tiếng đáp lại.

"Muốn đi quốc gia nào?"

"Em còn chưa quyết định định được."

"Sau khi em tốt nghiệp đến nước Mĩ, anh sẽ sắp xếp trường học cho em. Lực chú ý không rời khỏi người dẫn chương trình trong tivi, anh nói thần nhiên, trong giọng nói không có nửa phần bàn bạc đường sống.

Thương Lam lặng lẽ thu lại mặt mày xuống.

"Dạ."

Lông mày bé nhỏ, anh quay đầu nhìn cô, vồ vồ vị trí bên cạnh.

"Tới đây."

Đội Thương Lam đến gần, thì lấy một tay kéo cô vào trong ngực.

"Sao đột nhiên em trở nên ngoan như vậy?"

Trong lòng Thương Lam hồi hộp một tiếng, thuận theo dựa vào trong ngực anh.

"Em bỏ trái cây... Anh có muốn ăn hay không?"

Triển Mộ nhìn chăm chăm môi của cô một lúc lâu sau, thẳng thấy thế chuông trái tim Thương Lam nhạy cảm mãnh liệt, ngay lúc cô cho là anh sẽ có động tác, anh lại buông cô ra:

"Bưng ra đi."

Cô từ trong phòng bếp bưng ra quả táo chính là giữa buổi trưa chọn tùy ý ở trong siêu thị, Triển Mộ cắn một cái nhú nhú mảy, dứt nửa miếng chưa ăn hết vào trong miệng cô, nhất thời một hương vị chua tràn ngập ở trong miệng.

"Thật xin lỗi, lúc em mua không có chú ý."

Anh chăm chú không lộ vẻ mặt gì, Thương Lam ngồi dậy muốn lấy đĩa đựng trái cây đi, lại bị anh nắm cả thắt lưng ngăn lại, lại ngậm miếng thịt quả, anh dán lên môi của cô dứt đi vào.

"Sẽ không, anh thích."

Tối hôm đó Triển Mộ ở trên ghế sa lon muốn cô một lần, nếu như không phải là thời gian quá muộn, Thương Lam nghĩ, thì anh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua mình như vậy.

Thời gian phải qua thật nhanh, khoảng cách Triển Mộ bay đi nước Mĩ ngày càng ngày càng gần.

Thời gian chủ nhật Thương Lam đi theo Thương Trung Tín đi đưa máy bay Triển Mộ, Ngụy Vô Lan cả lo phát pho(1) chờ ở một bên, ánh mắt nhìn ở

trên người cô, trong mắt cất giấu mấy phần thích thú.

(1) Cà lơ phát phơ: (Khẩu ngữ) có những cử chỉ, hành vi không đúng đắn của kẻ du đãng và lêu lổng

Giữa đoàn người cũng không bao gồm Thương Hồng.

Không biết có phải là ảo giác hay không, rõ ràng gần đây Thương Hồng xa lánh mình, Thương Lam suy nghĩ một chút cũng là, vị hôn phu của mình bị chi ruột cướp đi, ăn thua thiệt lớn như vậy ở dưới áp lực Thương Trung Tín vẫn không thể lên tiếng, là ai trong lòng cũng sẽ không dễ chịu hơn.

Bên cạnh người đến người đi, Thương Lam quay về phía sau máy bay ngăn người, đột nhiên trong lòng cảm thấy một trận xót xa, hai đời công việc nặng nhọc, cái phần vòng cong lớn như vậy, hai chị em các cô như cũ phải vì người đàn ông trở mặt thành thù.

Triển Mộ và Thương Trung Tín tán gẫu xong, vẫy vẫy tay gọi cô đi qua.

Địu dàng vuốt ve đỉnh tóc của cô, anh trên trán cô nhẹ nhàng hôn vừa hạ xuống.

"Thật muốn dẫn em cùng đi."

"Anh Triển, anh... Bảo trọng(chú ý giữ gìn sức khỏe)."

Thương Lam không nhịn được lại nhìn anh một cái, có thể đây là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt.

"Đi học thật tốt, anh ở nước Mỹ chờ em." Hải lòng cô thuận theo, anh hôn xuống ở môi cô.

Thương Lam cả kinh, nhanh chóng tránh không kịp bị anh vừa vịn hôn, mặc dù chẳng qua là anh lướt qua tiếp xúc dừng ở môi cô liếm liếm, ngay sau đó rút người ra rồi đi.

Nhưng cô nơi nào ngờ tới là gan của anh sẽ lớn như vậy, lại dám ở trước mặt Thương Trung Tín động tay động chân với cô, Ánh mắt Ngụy Vô Lan thích thú vẫn đuổi theo bóng dáng của cô, mặt Thương Lam né qua tránh thoát ánh mắt anh tìm tòi nghiên cứu, nghĩ đến mắt người này đã từng thấy mình và Lam Trí thân mật qua, mà nay cô lại dây dưa với Triển Mộ như vậy, thật không biết anh sẽ nghĩ như thế nào mình.

Mặt Thương Lam hơi nhăn nhu chặt lông mày, trên mặt hiện lên một chút đỏ ửng, cô có chút tức giận động tác Triển Mộ, trước nơi đông người xuống, anh không biết xấu hổ còn cô đây.

Tiếng đáp lại nhẹ nhàng, trong mắt của cô cất giấu không vui.

"Em biết."

"Thời gian lễ mừng năm mới anh sẽ trở lại, ngoan ngoãn chờ anh, hửm?"

Thương Lam rất kinh ngạc trên mặt của anh rất đúng, anh còn muốn trở lại?

Nhìn thấu tâm tư của cô, anh không có tức giận, ngược lại anh dịu dàng sờ tóc đỉnh đầu của cô.

"Nhớ gọi điện thoại cho anh, không nhận được điện thoại của em anh không dám cam đoan có thể lập tức bay trở về hay không, rõ?"

Nghe được lời này của anh, trong lòng Thương Lam giống như là sinh ra con đường cản trở, ngăn ở nơi nào không trên không dưới đừng nhắc tới khó chịu nhiều, nhưng cô do dự một lát, còn là gạt đầu đáp ứng, cho dù ngăn cách hai lục địa, anh như cũ muốn điều khiển cuộc sống của cô từ xa sao?

Đưa Triển Mộ đi, Thương Lam âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng chuyện xảy ra tiếp lại làm cho cô có chút ứng phó không kịp.

Thương Hồng lại có thể mang thai.

Chuyện này muốn nói đến buổi tối từ thứ tư, đêm đó Thương Lam rời giường uống nước, lúc đi ngang qua phòng Thương Hồng lại phát hiện cửa phòng cô là mở ra.

Mà mở ra cửa phòng trong loáng thoáng truyền ra tiếng nôn mửa.

"Tiểu Hồng?" Cô đẩy ra cửa che đi vào, lại thấy Thương Hồng đứng ở trong phòng tắm ôm bồn cầu ối không dừng.

"Em làm sao vậy?"

Trên mặt Thương Hồng một lớp xanh trắng, suy yếu từ dưới đất bò dậy đến:

"Không có sao, chị mau đi ngủ đi, em chính là dạ dày không thoải mái."

Thương Lam không phải là người xen vào việc của người khác, mặc dù tâm giữ nghi ngờ, nhưng vẫn gạt đầu rồi đi, đoạn nhạc đệm nhỏ này cô vốn là không có để ở trong lòng, nhưng trong lúc tan giờ học thấy bóng dáng Thương Hồng lén lút, do dự liên tục, cuối cùng vẫn là đi theo.

Thương Hồng đi rất gấp, thất tha thất thểu(không đều, không vững, lộ vẻ mệt mỏi, chán nản) phóng khoáng, thanh cao đi vào một cái hẻm nhỏ bên khu dân nghèo, chuyện cũ rõ ràng ở trước mắt, trong lòng Thương Lam kinh ngạc, tròng cảnh này quen thuộc cỡ nào...

Đi thẳng đến ngõ hẻm cuối, đột nhiên Thương Hồng dừng bước, cô đứng ở dưới tầng do dự một lát, chưa từng làm nhiều dừng lại, tiện dọc theo tầng thang cũ kĩ đi đến.

Nhìn tới đây Thương Lam giống như là đoán được chút gì, chạy chậm tiến lên kéo cổ tay của cô:

"Tiểu Hồng, em ở nơi này làm cái gì."

"Em!"

Thương hồng kinh ngạc bắt không được bọc giấy trong tay, "Bộp" một tiếng rơi trên mặt đất, từ trong túi xách mở lớn lộ ra ngoài tiền giấy cạnh góc.

Thương Hồng nhẹ nhàng "A" một tiếng, vội vàng ngồi chồm hỏm đi nhặt, lại có người nhanh hơn cô từng bước.

Thương Lam siết tiền trong tay, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô ta:

"Em cầm nhiều tiền mặt tới nơi này làm cái gì?"

"Chuyện không liên quan chị!"

Nghiêng thân thể đi đã muốn chém giết.

Nhìn chằm chằm tấm cửa băng hiệu kia, Thương Lam lạnh mặt nói:

"Em hãy thành thật nói cho chị biết, có phải em mang thai hay không?"

Thương Hồng khiếp sợ nhìn cô.

"Em nói đi."

So sánh sợ hãi cùng với Thương Hồng, trong lòng Thương Lam cũng đang sợ, nếu như Thương Hồng mang thai thật, ý vị kia như thế nào, có ý nghĩa trước cô làm cũng bị uống phí, có ý nghĩa ngày sau cho dù cô làm cái gì, làm như thế nào, thì ra chuyện sẽ trở lại quỹ đạo.

Như vậy cô vùng vẫy còn có ý nghĩa gì?

Đối mặt mặt chị gái tái mét, Thương Hồng tủi thân khóc lên.

"Chị, làm sao bây giờ, em cũng không muốn, làm sao bây giờ..."

Thương Lam nghe vậy, nhất định phải đỡ một bên tay vịn mới có thể ổn định thân thể của mình, cô nhìn chằm chằm mấy chữ to trên băng hiệu "Không đau", trong lòng hồi hộp một tiếng, suy nghĩ trở lại từ trước.

Cảnh tượng quen thuộc cỡ nào, sống đời trước cô cũng là vào lúc này đi theo Thương Hồng đi tới nơi này, rồi sau đó ở một khắc trước bàn mổ ngăn cô lại.

Cũng là ngõ hẻm cũ kĩ này, cũng là miếng chiếu bài mốc mèo này.

Đầu ngón tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng cô lại không cảm giác bị đau.

"Chúng ta đi thôi."

"Chị?" Thương Hồng không hiểu ngẩng đầu nhìn cô.

"Không nên ở chỗ này, chúng ta tìm một bệnh viện lớn... Em yên tâm... Chị sẽ không nói cho ba."

Sau này, ở Thương Hồng kể xuống, Thương Lam giờ mới hiểu được chuyện đã xảy ra, thì ra là trong khoảng thời gian này cô tránh với mình cũng không phải là bởi vì Triển Mộ, mà là vì học trưởng Cung đã sớm chuyển trường đến nơi khác.

Thương Lam không biết là bọn họ tốt hơn thế nào, ở điểm này Thương Hồng cũng không nói tỉ mỉ với cô, nhưng trong cùng một lúc, cùng địa điểm, Thương Hồng lại một lần nữa mang thai, mà học trưởng Cung của cô tự nhiên cùng sống giống nhau đời trước, biết cô mang thai thì bỏ lại cô một người không thấy bóng dáng.

Lúc ăn cơm gương mặt Thương trung Tín lạnh lùng dường như phiên chuyện trong công ty, Thương Hồng để đầu cúi xuống, Thương Lam chú ý tới mấy ngày nay cô ăn được rất ít, đã số sau ăn thì phun ra, mấy ngày nữa chính là chủ nhật, Thương Lam ở trên bàn cơm và Thương Trung Tín đề cập tới tự mình muốn mình và Thương Hồng tuần này đi ra ngoài chơi một chút, Thương Trung Tín bị chuyện trong công ty làm cho bẽ đầu sứt trán cũng không

rảnh trông nom các cô, thì cũng không có thể nào phản đối, chẳng qua là trên đầu lưỡi phân phó mấy câu chú ý an toàn cái gì, thì trở lại phòng sách tiếp tục xử lý công việc như núi.

Sau khi Triền Mộ đi chủ tịch đặc biệt giúp chức vị này vẫn để trống, bộ nhân viên nộp đơn mấy người tốt, nhưng Triền Mộ có thể làm là mọi người đều biết, trước lúc này chủ tịch đã bị trợ lý Triền đặc biệt "Nuông chiều hồng", lại nơi nào chịu đi chấp nhận những người mới cái gì cũng không hiểu kia.

Sau khi Thương trung Tín, thì Thương Hồng để chén com xuống, chạy chậm trở lại phòng, Thương Lam nhìn bóng lưng của cô, lúc đi ngang qua cửa phòng cô, quả nhiên nghe được một trận tiếng nôn mửa sông cuộn biển gầm.

Khẽ thở dài, cô nhẹ nhàng vì cô giấu của phòng tốt, tiếng cách bên trong cửa, Thương Lam lại đang cửa đứng một lúc sau, đợi đến tiếng bên trong từ từ nhỏ đi, thì trở lại phòng của mình trong nhìn sách tham khảo đầy bàn rơi vào im lặng.

Khi không có người hy vọng làm cái gì cũng nói không dậy nổi tinh thần, trước kia tất cả cảm thấy chỉ cần đi học tốt là được thoát khỏi cuộc sống bây giờ, nhưng khi thực tế quay đầu chụp xuống, đột nhiên cô mất đi phương hướng.

Đứng tại chỗ do dự một lát, cô khẽ tiếng thở dài, vẫn là nhậ tbust lên ngồi xuống.

Cũng được cũng được, chuyện cho tới bây giờ, cô cũng chỉ có thể đi từng bước vẫn là từng bước.

Thời gian nhanh đến tháng năm từ từ tiết trời ấm lại, lúc mười giờ tối Thương Lam gọi điện thoại cho Triền Mộ, đầu kia không có vang hai tiếng thì được kết nối.

"Hôm nay trẻ như thế?" Khóe miệng Triền Mộ ôm lấy cười, ánh mặt trời tà tà chiếu vào trên mặt anh.

"Bài tập hơi nhiều."

"Sẽ có cái gì không?" Ánh mắt của anh không có rời đi Computer.

"Không có... anh Triền, không có gì chuyện em trước ngủ, ngày mai có cuộc thi nhỏ."

Triền Mộ ở đó đầu nhẹ nhàng cười ra tiếng, không có đáp ứng:

"Nói cho anh một chút hôm nay em đã từng làm cái gì."

Tác giả có lời muốn nói: Buổi sáng vội vã gửi đi lên cũng không có kiểm tra lỗi câu và lỗi chính tả, hiện tại sửa đổi lần nữa dán sát.

PS: Bá Vương thỉnh thoảng kéo toàn bộ ra ngoài bắn chết, bắn chết!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Editor: Đường Thất Công Tử

"Hôm nay... Không có gì đặc biệt." Nhẹ nhàng cắn cắn môi, Thương Lam ngậm miệng không đề cập tới chuyện Thương Hồng.

"Không có gì muốn nói với anh?" Triền Mộ nhìn chăm chăm hình thám tử tư mới vừa gửi tới đây.

"Ừ..."

Khi anh không nhìn thấy chỗ Thương Lam gật đầu một cái:

"Em muốn ngủ..."

Triền Mộ hơi d d l q d nheo mắt lại:

"Ngày mai không phải là có cuộc thi nhỏ sao? Thi cái gì?"

"Anh vẫn."

"Em đọc một đoạn Anh vẫn cho anh nghe."

Thương Lam nghe vậy sững sốt:

"Em đọc không tốt."

"Đọc đi, anh muốn nghe giọng nói của em một chút." Triển Mộ dựa vào lưng ghế dựa, có chút mệt mỏi dụi dụi con mắt.

Thương Lam thờ dãi, nghe theo cầm một quyển tiểu thuyết Anh văn trên giá sách lên.

"Julie was married today. I has been an exciting time forusboth. But lastnight was even more exciting forme..." (Ta dịch bậy tí nha: Ngày hôm nay Julie đã kết hôn. Đã là một thời điểm thú vị đối với cả hai chúng tôi. Nhưng tối qua còn thú vị hơn trước đây. - Theo gg dịch)

--« Nhật kí Dech Luy »

Quyển tiểu thuyết này cô học chừng mấy ngày, bên trong thuật giảng một người thiện lương kiên cường, cuộc sống tình yêu tha thiết, tình yêu tha thiết nước Pháp hòa bình lịch trình cô gái Mã Tắc trở thành Vương Hậu Thụy Điển.

Cô rất thích tính tình d d l q d Dech Luy, kiên cường, thiện lương, giàu... Thông minh, đối với một vị phái nữ truyền kỳ Thương Lam là kính trọng như vậy, hâm mộ, tình tiết tiểu thuyết thay nhau nổi lên, nhân vật miêu tả trông rất sống động, làm cho người ta cầm lên một cái thì không buông tay được.

Quan trọng nhất là quyển tiểu thuyết này số lượng từ đơn tương đối đơn giản, dễ dàng học hiểu, rất thích hợp học sinh trung học cấp 2 như cô vậy. (trở lên khoảng bốn năm mười phần trăm đến từ trình độ cô gái.)

Thương Lam giọng nói khe khẽ dịu dàng truyền tới microphone bên kia, cô không thấy được vẻ mặt Triển Mộ, quyển tiểu thuyết này cô đọc một tờ lại một tờ, vuốt vuốt mí mắt dần dần khép lại, ánh mắt chạm đến đồng hồ treo trên vách tường, bất tri bất giác(thâm thoát) đã đến mười một giờ, nhưng Triển Mộ không có bày tỏ cô thì không dám dừng lại xuống dưới.

Rất cực, khi thời gian cây kim chỉ dừng ở mười một giờ ba mươi, Thương Lam không nhịn được dừng lại động tác lật tờ, nhắc nhở:

"Anh Triển?"

"Tiếp tục."

Triển Mộ thờ hồn hên nói ở đầu đó.(Ed: Hóa ra anh đang thâm du =)))))

Thương Lam nghe được anh kêu rên, giống như là đột nhiên tỉnh ngộ, cảm điện thoại tay tiếp theo cứng đờ, trên mặt nổi lên một ít khó chịu.

"Tiếp tục!"

Cúi đầu nặng nề cảnh cáo lượn lơ ở bên tai, Thương Lam nhũn mày, tay đang cầm quyển sách run run rẩy, lật qua một trang dứt quãng đi đọc xuống.

Trong mắt lóe lên một chút chán ghét, trùng sinh sinh hoạt hai đời, cô đã sớm không còn ngại d d l q d thơ năm đó nữa, nghe microphone nói bên kia loáng thoáng truyền ra thờ dãi - kiểm chế thấp, kẻ ngu cũng biết Triển Mộ đang làm gì!

Tiếng nói cô có vẻ run rẩy run rẩy, đáy lòng thỉnh thoảng sinh ra một mùi khúat nhục, rốt cuộc anh coi cô là cái gì! Chẳng lẽ người con gái sẽ không đi ra ngoài tìm sao? Cô không tin dựa vào điều kiện Triển Mộ muốn cái dạng phụ nữ gì không có, huống chi là ở tính chất nước Mĩ mờ như thế, cô gái nước ngoài kim phát bích nhân phong tình vạn chủng(*) chẳng lẽ không so đàn độn không hiểu tình thú thậm chí thiếu nữ không có phát triển đầy đủ như cô vậy?

(*) Cập nhật sau nha

Lòng ngón tay nhẹ nhàng ma sát vỏ ngoài điện thoại di động kim loại, ngăn hai vùng, từ đầu đến cuối cô lại không thoát khỏi dây dưa với anh đi, nếu như không phải là trong lòng cất giấu kiêng kỵ đối với anh, nhất định cô quyết định cắt đứt điện thoại thật nhanh.

Tiếng thờ dãi lượn lơ ở bên tai, Thương Lam nhắm mắt lại thậm chí có thể nghe thấy được mùi vị thuốc lá nhân nhát trên người anh, trên cổ nóng lên một đợt, nghe giọng nói của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nổi lên một vùng đỏ ửng, đôi cô luôn có ảo giác, giống như lúc này Triển Mộ cũng không phải là ở nước ngoài xa xôi mà là gần ngay trước mắt, chỗ anh tỏa ra hơi thở đang sáng quắc bao vây cô, chắc chắn làm cho người khác hít thở không thông ôm trong ngực như một loại lưới dày vững vàng bao phủ tới đây.

Có lẽ là chút thời gian trước hai người thường xuyên hoan ái, trên người của cô bất tri bất giác(không thể cảm thấy) thì dính vào mùi của anh, cái loại xạ hương đó dành riêng cho đàn ông, vừa cuồng dã lại bá đạo.

Người phụ nữ khác có lẽ sẽ cảm thấy đàn ông như vậy hấp dẫn (sexy) có sức hấp dẫn, nhưng ở trong mắt Thương Lam Triển Mộ ban đầu sớm mất vẻ anh trai dịu dàng nhà bên cạnh, hôm nay anh vốn là cầm đầu xuống tùy chỗ sinh -- chuyện(chuyện đó đó=)), cả ngày đói bụng suy nghĩ mang cô lên giường, vừa xấu xa, lại vô sỉ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79-2

Editor + Beta: Đường Thất Công Tử

Cuối cùng, Triển Mộ dòn dập thờ đốc kêu một tiếng đau đớn ở giữa từ từ nhỏ đi, mặt mày Thương Lam không vui, cô biết anh xong chuyện, nhưng cô lại vẫn không dám dừng lại.

Đồng hồ treo trên tường tích tắc phóng khoáng, anh lau chất lỏng sền sệt trên tay đi, rốt cục chịu cho cô đi.

“Bên kia em muộn lắm rồi, đi ngủ đi.”

Tiếng Thương Lam để quyển sách trên tay xuống nhẹ nhàng đồng ý, khi anh ngằm cho phép cúp điện thoại xuống, một giây khi điện thoại tắt đi kia không thể nghĩ nổi thờ phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên cảm thấy, dường như công việc ứng phó hạng người Triển Mộ này cô càng ngày càng cố hết sức làm.

Thời gian như nước trôi qua, kể từ sau khi Thương Hồng đi bệnh viện đã làm sinh non, thì cả người im lặng, đã ốm đi, thậm chí bởi vì chuyện thành tích trượt bị thầy giáo tìm đến nói chuyện mấy lần, mà những thứ này Thương Lam cũng để ở trong mắt, giống như từ trước, ở đời trước Thương Lam làm chị gái, d d l q d ở trong khoảng thời gian Thương Hồng tiểu tụy đó là hồi han ân cần, chỉ sợ cả ngày cô làm ra việc ngốc nghếch đều ở bên người cô.

Nhưng ban đầu khi cô đoán được chỗ nào, đang ở khoảng thời gian đó, Thương Hồng sẽ sinh ra tư tình với Triển Mộ.

Đã từng trải qua tất cả trình diễn lại một lần ở trước mắt, mặc dù phương thức diễn biến khác nhau, thì ra lại lấy kịch tình giống như là trở lại quỹ đạo.

"Chị đi."

Thương Lam ăn bữa sáng rồi không chờ Thương Hồng thì bản thân một người ngồi lên xe taxi, sau khi đi với cô ta qua bệnh viện thì không có xen vào nữa, phải nói cô vô tình chính là vô tình thôi, người ngốc quá một lần thì cũng thôi, cô sẽ không ngu lần thứ hai nữa.

Ban đầu lúc tháng sáu, Thương Lam nghênh đón kì thi cuối học kì lớp mười, lần này cuộc thi rất quan trọng, quan hệ đến chế độ phân chia lớp tháng chín, vì cuộc thi lần này Thương Lam chuẩn bị rất lâu, nếu như một năm có thể phân chia đến khối trọng điểm thì đối với thành tích của cô mà nói sẽ có trợ giúp cực lớn.

Hôm nay, với Anh vẫn cô bất rất nhanh đối lập những thứ môn học khác, thậm chí nhiều bài báo một môn học bỏ tức, chiều nào cũng dùng thời gian rảnh rỗi đi học tập.

Ra khỏi nước cái gì cũng không phải suy nghĩ tất cả, Thương Trung Tín sợ là không nhờ vả được, sau này cho dù là không một ai tìm biết thành phố của mình, xuống làm tay phiên dịch sống bằng sức mình cũng mạnh hơn bây giờ.

Sống ở đời trước cô tốt nghiệp một cái thi giả cho Triển Mộ, rồi sau đó toàn bộ ý định để ở nhà làm chức vụ bà xã, không có trăn trách nhiệm này thì đối với tin tức buôn bán cô rất là xa lạ, cho dù cô thường xem tin tức tài chính với Triển Mộ, nhưng những thứ số liệu khô khan kia xa xa không thể so với nội dung trong tạp chí bát quái dễ dàng lọt vào tai được.

Ban đầu chỉ hận cô lệ thuộc vào thành thói, nếu không hiện tại kim cũng sẽ không bị động như vậy, Lúc ở giữa phòng thi Thương Lam đi ra, Trình Anh đã sớm chờ ở dưới tầng cây đại thụ, một đầu tóc ngắn sạch sẽ nhanh nhẹn khoác ở sau ót, giống như là không nhìn thấy cô, cô ấy nghiêm túc đếm ngón tay đối diện thông báo trên lan can.

Thương Lam nháy mắt mấy cái, không do dự thì đi về phía cô, chẳng qua là ở đáy lòng sâu kín thờ dài, thật chăm chọc, trời cao mở ra cho cô một cái bàn tay vàng cường đại, nhưng cô không có tư cách sử dụng kia.

"Cậu đang nhìn cái gì?"

Đột nhiên bị người vỗ vỗ bả vai, Trình Anh hơi giật mình quay đầu lại:

"Mình đang nhìn thông báo của đội bóng rổ, mùa hè này có tập huấn, cậu có muốn đi vui đùa với mình một chút hay không?"

"Tập huấn?" Thương Lam theo d d l q d tay của cô nhìn thông báo trên lan can.

"Các cậu muốn đi đâu tập huấn?"

"Mình cũng không biết tên gọi là gì nữa, chính là một sân thể dục ngoại ô thành phố, học kỳ mình và đội trưởng đi qua một lần, nơi đó núi dựa vào nước phong cảnh rất tốt." Trình Anh vừa nói thì mặt đỏ lên theo, cô chính là gặp được Ngụy Vô Lan ở chỗ đó.

"Đi tản mát khuấy khoả đi, coi như theo mình thôi."

Lôi kéo tay Thương Lam, Trình Anh nói lấy lòng, Thương Lam có thể đi đâu với mình thì tốt nhất, người cô phải có hai tháng không được ăn cô ấy nấu gì đó hay không.

Thương Lam ngẩng đầu, có chút động tâm nhìn địa chỉ trên thông báo, cô là thật muốn đi, nhưng vừa nghĩ tới Triều Mộ thì do dự xuống.

"Mình... Mình phải đi về hỏi cha một chút."

Trình Anh ánh mắt sáng lên, có hi vọng!

"Bạn hỏi bạn hỏi, mình không vội, chắc chắn ngày mai nữa trả lời mình cũng không muộn, đầu tháng bảy mới lên đường, thời gian sớm hơn đây."

Thương Lam nhìn chằm chằm mắt cô ấy to sáng trông suốt, có chút bất đắc dĩ đồng ý, chỉ chờ buổi tối hỏi Thương Trung Tín qua, nếu như ngay cả cha cũng đồng ý, nước ngoài xa như vậy thì Triều Mộ mượn cô cũng không có cách.

Chẳng qua cô cũng là đi ra ngoài chơi một chút, Thương Trung Tín cũng sẽ không ngăn cô.

Với chuyện cô mà muốn giống nhau, sau buổi cơm tối Thương Trung Tín tiếp tục trả lời công việc ở phòng sách, Thương Lam thì kiểm tra toàn bộ tìm trà Phổ Nhĩ ông thích nhất ngâm vào cốc nước bùng đi lên, nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

"Đi vào."

"Cha, là con."

Thương Trung Tín ngẩng đầu theo ở giữa đồng hồ tài liệu, con người khẽ nhếch, hơi kinh ngạc cô đến.

"Có chuyện gì?"

"Con đi rót cốc trà, cha nhìn xem hộp khẩu vị cha không." Thương Lam thấp mi thuận mắt bùng tách trà qua, khẽ đặt nhẹ lên bàn.

Thương Trung Tín có chút nghi ngờ nhìn cô một cái, cầm lên cái cốc uống một hộp nhạt, trờ, nhất thời làm người khác sợ hãi.

"Con pha?"

Ông có chút không tin.

Thương Lam khéo léo cười:

"Con biết cha thích uống, cho nên đặc biệt mà đi học mấy ngày."

Chẳng qua là mấy ngày?

Thương Trung Tín không nhịn được lại nếm thử một miếng, trà phổ biến quen thuộc vào miệng đậm đà, mềm mại trơn nhẵn, mùi hương nồng nặc ấm áp lượn lờ trong lồng đầu, Thương Lam pha trà làm cho người ta một loại cảm giác yên lặng, chất d d l q d phác, không yếu ớt, giống như là ngồi một mình ban công ấm áp phơi nắng trời, phải, giống như tường nhà hòa ấm áp.

"Con pha rất tốt." Ông khích lệ tự đáy lòng.

Thương Lam cười nhưng không nói, tay pha trà này là do mình sau khi kết hôn, nhân rồi không chuyện đi học.

"Cha, con muốn cầu xin cha một chuyện." Cô nói lấy lòng.

Thương Trung Tín nhếch mi, giống như là đã sớm đoán được gật gật đầu nói:

"Nói đi."

"Lúc con nghỉ hè có thể đi tập huấn với Trình Anh hay không?"

"Trình Anh?"

"Bạn bè ở trường học của con." Thương Lam suy nghĩ một chút lại giải thích: "Cô ấy là con gái."

"Ừ, đi bao lâu?"

"Một tháng."

"Sao đi lâu như vậy?" Ánh mắt rơi vào giữa bàn đầy tài liệu, Thương Trung Tín nói hơi khó chịu.

"Cha, cầu xin cha, chính là con muốn đi ra ngoài một chút." Có chút hồi hộp nhìn ông, Thương Lam lặng lẽ lau mồ hôi lạnh lòng bàn tay.

Đối mặt với con gái mắt to cầu xin, Thương Trung Tín do dự một lúc, thở dài, cầm cốc trà lên trên bàn nói vô ích:

"Đi thì đi đi, chính con cần thận một chút, còn nữa pha cho cha một cốc."

Thương Lam mừng rỡ, nhận lấy cái cốc gạt đầu liên tiếp:

"Vâng, cha!"

Sau khi lấy được sự đồng ý của Thương Trung Tín, Thương Lam cách ngày thì nói ra chuyện này với Trình Anh, hai cô gái nhỏ thảo luận hai ngày nữa đi cửa hàng mua thêm chút vật dụng hàng ngày, chủ yếu là Thương Lam muốn mua đôi giày thể thao, một tủ giày nữ tính của cô kia quả thật không được dùng để đi núi.

Mà Triển Mộ cũng không biết là lúc nào thì biết, buổi tối, đang lúc Thương Lam dọn dẹp hành lý qua, tiếng điện thoại gọi lớn vừa được thông qua.

"Anh Triển?"

Thương Lam không dám trễ nãi bắt đầu nhận.

"Ngủ sao?" Giọng Triển Mộ lắng xuống vang lên ở bên tai, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên vách tường, đã đến mười giờ tối.

"Ừ, sắp ngủ."

"Nghỉ đi." Anh mạn bất kinh tâm(không chút để ý) nói:

"Nghỉ hè nghĩ qua thế nào?"

Thương Lam ngẩn người, nhất thời đoán không chính xác tâm tư của anh, chỉ có thể nói cẩn thận:

"Em..."

"Ngày mai em phải mua vé máy bay đến đây." Không có cho cô nói xong, anh nói:

"Bên cha, anh sẽ giải thích với ông."

Đối với giọng nói độc đoán của anh, chân mày mặt Thương Lam nhú chặt.

"Em không muốn, em đồng ý Trình Anh tiếp cô ấy đi tập huấn, hơn nữa... Hơn nữa cha cũng đồng ý."

Triển Mộ nheo mắt lại:

"Tiểu Lam, em lại muốn chọc giận anh sao?"

Tác giả có lời muốn nói: A... Tập văn... A... Hôm nay cứ nhiều như vậy... A... Ngày mai không biết... A... Là ngoài cửa họ chụp ta... A...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Editor: trantuyetnhi (vợ ta)

Beta: Đường Thất Công Tử

Thương Lam im lặng nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, các ngón tay dần dần nắm chặt.

"Em....."

"Ngoan, ngày mai mua vé máy bay sang đây, em cũng không nghĩ anh sẽ trở về bắt người đứng hay không?" Về mặt anh cười rất dịu dàng, trong giọng nói không chấp nhận một chút từ chối nào, trước nay chỉ có anh muốn hay không, đâu thèm quan tâm cô sẽ nghĩ như thế nào.

Trong lòng Thương Lam lộp bộp một tiếng, hàm răng cắn chặt bên bờ môi:

"Tại sao anh Triển luôn muốn ép em. Trước kia anh không phải như thế."

Dứt lời, Triển Mộ im lặng một lúc lâu, lại than nhẹ.

Như vậy có phải là ép em đâu.

New York

Từng giọt mưa nhỏ tí tách rơi xuống khắp nơi, không khí ẩm ướt âm u bao trùm toàn bộ thành phố, bên trong không khí yên tĩnh là hơi lạnh tràn ngập bốn phía, anh ngẩng đầu nhìn những người đi đường đang qua lại ở phía dưới tầng, nghe được sự không hài lòng của Thương Lam, anh nhẹ nhàng mềm giọng nói qua microphone:

"Lam Lam, anh rất nhớ em."

Muốn nhìn em, mỗi một ngày khát vọng chạm vào em càng thêm mạnh mẽ, hiện giờ chỉ là mỗi ngày một tiếng đồng hồ nói chuyện điện thoại đã không thể giảm đi nỗi nhớ của anh mà lại càng tăng thêm mãnh liệt nhưng nhớ, mỗi một tế bào toàn thân anh đều kêu gào, muốn ôm cô vào trong lòng, từ đầu tới cuối không buông tha một chút nào cả, ngón tay thon dài đẩy đẩy gọng kính trên mũi, dường như thân thể nhỏ nhắn của cô ở ngay trước mắt, chỉ còn chờ anh tận tình xoa bóp, đùa bỡn.

Bàn tay Thương Lam nắm microphone cứng đờ, lời anh nói mang đến cho cô cảm giác bên trong linh hồn như bị đánh mạnh vào, cuối cùng ở trong trí nhớ của cô, anh ngoài lạnh và định đoạt với cô ra, làm sao từng nói lời dịu nhẹ như thế này, nhất là không ai hiểu anh hơn cô, càng là đáng về thể hiện sự dịu dàng thì càng đáng sợ, từ trước đến nay lời nói của Triển Mộ không chỉ nhìn mặt chữ.

Cô im lặng đứng chôn chân tại chỗ, có chút không biết làm sao, mà tất cả đều là sự cẩn thận, cô im lặng chờ đợi anh lên tiếng lần nữa, đáy lòng lặng lẽ vang lên chủ ý khác.

"Sáng đây nghỉ hè với anh, uh?"

"Nhưng mà em đã đồng ý người khác rồi."

"Từ chối đi." Triển Mộ nói lạnh lẽo:

"Nếu em khó mở lời, anh có thể nói giúp em một chút cũng được."

Sợ anh thật sự tìm tới Trình Anh, Thương Lam nói vội vàng:

"Không. em tự mình nói với bạn ấy."

Các ngón tay nắm điện thoại dần dần trở nên trắng, huyết sắc trên mặt cũng bắt đầu rút hết, cô chưa bao giờ nói với Trình Anh mối quan hệ của mình và Triển Mộ, thứ nhất cô không thích ánh mắt tìm tòi của người khác, thứ hai cô rất quý trọng người bạn khó có được này, càng không hi vọng bởi vì nguyên do Triển Mộ mà làm tình cảm của cô và Trình Anh có một vết nhơ nào.

Có lẽ ngay cả Thương Lam cũng không biết, sau khi sống lại lần nữa thì đáy lòng cô dựng lên một bức tường, cô luôn luôn đề phòng Triển Mộ, ngay cả là người nhà hoặc bạn bè cũng không ngoại lệ mà từ chối.

Trong tiềm thức của cô, ngoài mình cô ra, đã sớm không hề tin tưởng bất cứ kẻ nào.

"Anh ở New York chờ em." Khóe môi Triển Mộ nhếch lên một nụ cười nhạt nhẽo, lại trò chuyện vài câu cảm thấy tốt đẹp mới tắt điện thoại đi.

Ngụy Vô Lan vác theo hai túi hành lý nhìn chăm chăm anh ngoài cửa.

Đại gia anh ở dưới tầng làm một muốn chết, thế mà anh ta còn thoải mái ở đây tán dóc với bạn gái?

Nhìn bốn phía xung quanh, Triển Mộ khép máy tính lại đứng lên nói:

"Làm xong hết chưa?"

Ngụy Vô Lan rên nhẹ, buông đồ đang cầm trong tay ra rồi ngồi xổm một bên một mình hờn dỗi, nhớ tới lần trải nghiệm này. Không biết như thế nào. anh luôn có loại cảm giác mình lên nhầm thuyền của giặc.

"Có thời gian thì dọn dẹp nhà ở một chút, vài ngày nữa Tiểu Lam qua đây." Đá chai bia bị rơi ngay chân, Triển Mộ nói chuyện đương nhiên.

Bỗng nhiên Ngụy Vô Lan đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía bóng dáng của người dần dần đi xa, tất cả đều nói ông chủ là sinh vật ăn thịt người, cho dù bề ngoài nhìn tốt đẹp thì cũng là loại ăn thịt không nhả xương ra ngoài!

Anh ta phần nộ quát:

"Ông đây không phải người hầu!"

Thương Lam buông điện thoại mỗi một dựa vào mép giường, bên ngoài cửa sổ không đóng kín làm gió lạnh thổi vào, bức màn bay ở giữa không gian phát ra tiếng kêu, cô thất thần nhìn chăm chăm mặt tường màu trắng suy nghĩ dần dần bay xa, bên tai, tiếng của đồng hồ treo tường tí tách luôn vang lên xung quanh, cho dù không thể đi ra ngoài tập huấn, cô cũng không muốn làm bạn với anh một tác cũng không rời trong hai tháng, cho dù hiện giờ hai người cách hai nơi đi nữa thì anh vẫn đây dựa vào cô, cô không dám tưởng tượng mình đi qua đến New York sẽ như thế nào.

Lần tập huấn này, trong cuộc đời này, đây là lần đầu tiên Thương Lam đối nghịch với Triển Mộ, ngoài miệng cô đồng ý yêu cầu của anh nhưng cách một bầu trời cô lại bước lên xe chuyên dụng.

Trình Anh cất hành lý của cô một cách thành thạo vào phía sau xe, trở lại ôm lấy bả vai của cô tùy tiện ngồi vào trong hàng ngũ phía trước, giữa nhóm người ngồi vây quanh đang đánh bài.

Xe bắt đầu khởi động rồi sau đó chậm rãi chạy ra đường A, cô nhìn bóng dáng cổng trường đang khuất dần càng ngày càng xa, dưới đáy lòng thầm dâng lên một nỗi sợ hãi, nhưng vẫn tiến lên phía trước.

Lý trí nói cho cô biết, lần không nghe lời này có lẽ sẽ làm Triển Mộ tức giận và cảnh giác, ngày sau càng bất lợi cho cô có thể chân chính bỏ chạy, cô luôn luôn nói với chính mình đòi hỏi phải thật kiên cố, chỉ cần kiên cố mấy năm thì có thể vĩnh viễn thoát khỏi trói buộc của anh, bình yên sống hết một đời cũng tốt hơn là trong tương lai cả cuộc đời sống tốt đẹp ở bên anh.

Nhưng chẳng qua cô chỉ là một cô gái bình thường, cô không có sức chịu đựng như thánh nhân, càng không có can đảm đối mặt với Triển Mộ, chỉ cần tưởng tượng đến đôi mắt trắng trợn của anh thì lý trí trong đầu của cô rút lui hết ngay, còn lại chỉ là nỗi sợ hãi vô tận.

Hiện giờ cha vẫn khỏe mạnh mà anh dám đối xử với mình như vậy, nếu sau này Thương Trung Tín qua đời, cô không dám tưởng tượng mình sẽ có kết quả gì.

Hiện giờ cha còn khỏe mạnh thì anh vẫn còn đối xử với mình như vậy, nếu sau này Thương Trung Tín qua đời, cô không dám tưởng tượng bản thân sẽ có kết cục là gì.

Chẳng lẽ cô lại phải bước lên con đường xưa?

Ngay khi Thương Lam đang suy nghĩ lung tung, Trình Anh ném xuống bài đang cầm trên tay, hét lớn một tiếng:

"Chà! Chẳng qua nói các cậu đánh cược thì bà đây không tin các cậu! Chạy nhanh, lấy tiền lấy tiền!"

Bốn phía truyền đến một màn im lặng, Trình Anh vỗ vỗ một cục tiền đánh bạc thật dày trên bàn, cười ha ha:

"Không chịu? Không chịu thì hai người đàn bà các cậu cùng lên, Aha ha ha ha ha... Danh hiệu ông đây vang dội bày đồ thể chấp ở đó, ông đây chính là bá vương nhỏ của sông bạc kia, Ah ha ha ha ha ha..."

Chú ý mặt hai nữ sinh đối diện đen lại trong nháy mắt, Thương Lam im lặng kéo tay áo của cô, Trình Anh đúng là có tật xấu này, có lý không tha người thì thôi lại còn đặc biệt không xem sắc mặt của người khác, luôn làm người khác tức đến giậm chân lại làm như không có việc gì, cô muốn nhiều chuyện hỏi cô ấy một câu có thể đừng bày ra khuôn mặt vô tội mà sứt mẻ (mặt giống như đất sét chứ không đất vàng chai lì luôn rồi=.=) kia nhìn người được không?

Để làm gì? Cô tức giận đâu có chuyện gì liên quan tới mình? Cô cũng chưa làm cái gì?

Cô ấy nói mọi người không tức?

Trình Anh còn đang cười ở kia, đầu thêm quan tâm sắc mặt đối phương khó coi, sau đó lập tức mở ra một tấm bài, lái xe đi trên đường cao tốc vòng về phía bên trái, chạy thẳng vào trạm xăng.

"-- Két --" một tiếng, xe vững vàng vào cổng, thấy thế, đột nhiên Trình Anh đứng dậy, nhét tấm bài trên người vào tay Thương Lam, lấy quần dài ra chạy phía cửa xe.

"Tiểu Lam, cậu đánh mấy ván giúp tớ, ôi mẹ nó ông đây đau bụng muốn chết."

"Tớ không..."

"Được rồi được rồi, cậu cứ đánh đi, thua không chết được..." Như là rất nóng nảy, Trình Anh cũng không quay đầu lại chạy nhanh không thấy bóng dáng trong chớp mắt.

Thương Lam cầm bài poker trong tay, giống như cầm một đồng khoai nóng, phồng tay lắm.

Cho dù là tiền hay bây giờ, Thương lam đánh cược số phận của mình không thể dùng một chữ "Thăm" để miêu tả, đó chính là... Không còn cách nào.

Đội Trình Anh thông thả quay về xe, nhìn mặt bàn trống rỗng và "Hai người đàn bà" kia trong miệng cô. Khi trên mặt cười đắc ý, đột nhiên cả người như bị sét đánh trúng, chấy xem tại chỗ...

"Đúng là ông đây đang nằm mơ... Tiểu Lam, cậu mau véo tớ một cái, có phải tớ xuất hiện ảo giác rồi hay không..."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Editor: Đường Thất Công Tử - Diễn đàn

Thương Lam thăm hại ở trong đôi mắt Ôn Dĩ Thâm lại trở thành một khung cảnh khác, cô gái trẻ trong khe suối như một tinh linh nhỏ sợ hãi, mắt to như nai con đang hoảng sợ nhìn mình, anh ta thấy cô ở nơi đó có ý phòng bị với anh.

Trên mặt anh mang nụ cười dịu dàng, bước chân nhỏ bé di chuyển, chậm rãi đến gần cô:

"Anh không có ác ý, chỉ muốn biết tên của em."

Thương Lam đang che giấu một sự cẩn thận, cô từng chút từng chút lùi về phía sau đi, như một con tuần lộc bị buộc đến miệng vách núi, nước suối cạn che đến đầu gối ướt sũng, cô để giày thể thao mới mua trên bờ, cô đứng trong nước một lúc, mắt thấy khoảng cách giữa người xa lạ và mình càng ngày càng gần, trong lòng cô sợ hãi, quay người lại định chạy lên bờ bên kia.

Bước chân của cô rất vội vàng, có mấy lần suýt nữa trượt.

Đi qua bờ bên kia, vội vã ngay cả giày cũng không cần, cũng may mấn nước chỗ giữa suối không sâu, chỉ đến khi Thương Lam lên bờ, nửa người dưới đã ướt đầm từ sớm.

Quần áo ướt dính trên người lộ ra đường nét đẹp đẽ, không dám quay đầu liếc mắt nhìn người kia, cô chạy chậm rãi lao vào trong rừng rậm.

Tay đưa ra dừng lại ở trong không khí, nhìn bóng lưng cô từ từ đi xa, Ôn Dĩ Thâm thở dài, ánh mắt dừng trên đôi giày thể thao cô để lại bên dòng suối nhỏ, anh âm thầm cười khò, anh có đáng sợ như vậy sao?

Nhà họ Thương

Sắc trời từ từ xám xịt, không khí lạnh lẽo thổi vào trong phòng, Thương Hồng ngồi bên bàn cơm không nhìn được sợ run cả người, vì chuyện của công ty nên Thương Trung Tín không về dùng cơm, buổi tối Lệ Di cũng có vấn đề không về được, mà Thương Lam lại đi với đội giáo viên tập huấn rồi, bỗng nhiên, Die nd da n e q u ydo n vốn người cũng ít nên phòng ở càng trở nên lạnh hơn.

Thương Hồng nhai kỹ nuốt chậm, nuốt cơm tẽ vào trong miệng, vào lúc này lại nhớ điện thoại.

Đột nhiên ánh mắt cô sáng ngời:

"Anh đến đón em, đến đón em."

Ngăn cản động tác của người giúp việc, cô ba chân bốn cẳng chạy chậm đến chỗ bàn trà.

"Tiểu Hồng sao?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Hồng hiện lên chờ mong.

"Anh Triển, anh đến bằng cách nào?"

"Tiểu Lam có ở nhà hay không?"

Nhíu mày lại, nghe được cái tên này, trên mặt Thương Hồng vừa cười bỗng nhiên trầm xuống.

"Anh Triển, nghe nói bên New York rất lạnh, anh có mặc nhiều quần áo hay không? Ngộ nhớ nhiễm bệnh thì không tốt." Giọng nói ân cần hỏi han còn hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, không có người đàn ông nào có thể chống đỡ được sự dịu dàng như vậy.

"Tiểu Hồng."

Triển Mộ do dự một lại, đột nhiên nói: "Anh hy vọng em có thể gọi anh một tiếng anh rề."

"Anh và chị đã kết hôn đâu, anh không muốn..." Cho dù ngày xưa hay bây giờ, chẳng bao giờ Thương Hồng gọi anh một tiếng anh rề.

Khôn khéo như Triển Mộ sao lại nhìn không ra tâm tư của cô, có thể đòi trước anh ích kỷ không vạch trần, nếu tự động đưa tới cửa anh không có lý do

từ chối.

Nguy hiểm nheo mắt lại, trong giọng nói của Triển Mộ mang theo chút lạnh lẽo, nghiêm khắc:

"Việc này về sau bàn lại, Tiểu Lam đi đâu?"

Cả người của Thương Hồng cứng đờ không vui vẻ môi, vô cùng kinh ngạc thái độ của anh đối với mình:

"Chị...Đăng kí làm người tình nguyện rồi."

Dứt lời thì bên Triển Mộ cúp điện thoại, Thương Hồng nghe bên tai tiếng vang tút tút, lòng mảy mảy gọi tới số điện thoại quen thuộc của Thương Lam.

Không ngoài suy đoán điện thoại di động của Thương Lam không có người nghe.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hiện đầy mây đen, cô để điện thoại xuống chạy chậm lên tầng, đẩy cửa lớn phòng ngủ của Thương Lam ra, điện thoại di động xinh đẹp màu trắng nằm trên mặt bàn phát ra tiếng chuông lạnh lạnh để nghe.

Hơi nhướn mày, cô tìm chìa khoá mở ngăn kéo dưới bàn sách ra, vốn quyển nhật kí nằm yên ở đây lại không thấy bóng dáng, thay vào đó là một quyển sổ tiết kiệm màu đỏ, mở ra chủ sổ tiết kiệm không phải tên của Thương Lam.

Anh nhìn Triển Mộ cúp điện thoại, Ngụy Vô Lan ngó sắc mặt tái nhợt của anh, cười trên nỗi đau của người khác:

"Xem ra tối hôm qua anh uống công dộng đẹp."

Triển Mộ giận quá hóa cười:

"Tôi muốn giấy đầu thầu cậu lấy được chưa?"

Ngụy Vô Lan sững sốt, sắc mặt trầm xuống:

"Tôi cũng cần thời gian..."

"Mười triệu."

"Bịch" một tiếng, anh trút cảm phẫn đóng cửa lại.

Mà trong nháy mắt cửa lớn khép lại, vốn khuôn mặt Triển Mộ tái nhợt càng trở nên rùng rợn.

Trong một tháng ở ngoại ô thành phố này, lúc đầu Thương Lam cũng chỉ theo những người tình nguyện khác thu dọn sắp xếp hàng ngày, nhàn rỗi không chuyện gì thì đi vào trong rừng gần đây, rất sợ gặp lại người xa lạ nào đó, ngay cả lúc rảnh rỗi đi dạo cũng không dám đi xa.

Sau khi sống quen với những đội viên khác, cô mạnh dạn theo các cô tập huấn phía sau núi, Die nda nle q uuydo n trong đội viên bóng rổ người nào cũng cao lớn, cao to mạnh mẽ không thua đàn ông, đầu Thương Lam nhỏ nhỏ vừa đứng giữa lập tức bị nhóm người bao vây, không nhìn kỹ thật đúng là không tìm thấy bóng dáng của cô.

Trình Anh ném áo khoác nheo mắt lại tìm kiếm trong nhóm người, chỉ thấy thân thể cô nhỏ hơn đang núp ở trong góc, hai cái tay vắt vả xách theo tạ tay để ở dưới đất.

Wow, đồ chơi kia có 10kg thôi.

"Ôi, Tiểu Lam, cái này cậu không cầm lên được, để mình là được rồi." Cô nhanh nhẹn đi đến gần cầm phía trước, dễ như trở bàn tay nhấc quả đấm lên.

"Mình cảm ơn." Thương Lam có chút cố chấp nói.

Thừa dịp lần tập huấn này, cô hy vọng có thể luyện cơ thể mình bền chắc, tốt nhất có thể tập luyện đến tầm vóc của Trình Anh, làm đệm cũng tốt vì sau này phải sống một mình.

Ánh mắt nhìn cánh tay mảnh khảnh của cô, Trình Anh công kích xấu cô, khuyên nhủ:

"Ngày mai cậu hãy đến, đột nhiên làm vận động kịch liệt như vậy dễ kéo gân cốt chấn thương."

Cô do dự một lát rồi chỉ vài người đội viên mới bên kia:

"Cậu đến bên cạnh những cô gái kia làm một chút động tác cơ bản, không biết thì hỏi, đều là người mình."

Dứt lời, người đã bị huấn luyện viên gọi đi.

Tính tình Thương Lam không chỉ buồn binh, còn rất mất toét, nhận định mục tiêu cho dù đúng hay sai cũng chấn hết lí trí của cô, trong một tháng này cô leo núi vượt thác theo mọi người, cống đồng cát chạy khắp núi, việc gì khổ, bản đều ôm về mình, thậm chí còn chăm chỉ hơn cầu thủ chính thức. (cuồng ngược nữa nó rồi ==)

Trình Anh nào có nghĩ đến cô chủ yếu điều lại sống khổ với các cô, vừa mới bắt đầu cô còn tưởng rằng Thương Lam chỉ nói trên đầu môi, đợi cô đựng cây đinh(ví vớ với sự việc khó giải quyết) tự nhiên bản thân sẽ trở về, ai biết cô không lùi bước, ngược lại càng đánh càng hăng rồi.

Một tháng qua, người Thương Lam cũng đen, vốn cánh tay mảnh khảnh cũng rắn chắc hơn trước rất nhiều, bây giờ để cô chạy bảy tầng cũng không thở gấp một hơi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong một tháng này một nhóm người kết thúc cuộc chiến đấu nhỏ, sau khi trở về trường học, cô nói Trình Anh đừng ngồi lên xe taxi.

Ánh sáng màu da cam ấm áp chiếu vào bên trong, cảm ơn lòng tốt của tài xế, Thương Lam mang theo hành lí mở cửa lớn ra.

Nhà họ Thương lớn như vậy không có một bóng người, cô đứng ở phòng khách một lúc thì lên tầng.

Bình thường nhất định phải hai tay mới nhấc được ba lô lên, bây giờ cô cầm một tay cũng không thành vấn đề.

Căn phòng vẫn như lúc mình vừa mới đi, điện thoại màu trắng xinh xắn nằm im ở trên bàn, Thương Lam đi đến thay pin, mới vừa khởi động máy không bao lâu thân máy bay thì không ngừng rung, trên màn hình hiển thị hơn chục cuộc chưa nhận.

Cô thờ dài, ném hành lý trong tay xuống một mồi ngồi ở mép giường.

Cũng không lâu lắm thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng động, vốn tưởng Thương Hồng không có ở nhà lại xuất hiện ở cửa phòng của cô, cô lạnh nhạt nhìn cô ta.

"Chị."

"Có việc gì?"

"..." Thương Hồng im lặng một lúc, lấy ra sổ tiết kiệm giấu ở sau lưng:

"Đây là cái gì."

Chăm chú sổ trong tay Thương Hồng, Thương Lam sừng sốt một lát, lấy lại tinh thần, nổi giận nói:

"Tại sao em có thể lục lọi đồ của chị, trả lại cho chị!"

"Chị thay đổi." Thương Hồng nghiêng người tránh khỏi bàn tay cô vươn ra.

Trước kia tính cách Thương Lam xấu hổ hướng nội, và khác hẳn Thương Hồng vui tươi, vô ý thức cũng sẽ bị ánh sáng của cô ta che giấu. Cô gái nói năng ngọt ngào ai lại không thích, tuy là đều là con gái của mình, nhưng Thương Trung Tín cưng chiều Thương Hồng hơn Thương Lam nhiều.

Thương Lam cũng hiểu rõ, biết lí do tạo thành tính thể ngày hôm nay, cô cũng ít nhiều gánh chút trách nhiệm trên vai. Mà cô gái Thương Hồng kia cũng không phải loại chủ có quyền có thể không tha người khác, có đồ ăn đồ uống gì tốt cũng sẽ chủ động chia sẻ với cô, cho nên trong khoảng thời gian Triển Mộ chưa đến nhà họ Thương đó, tình cảm của hai chị em vẫn rất tốt. Die nd da nl e q u u ydo n

Nhưng đến khi Triển Mộ xuất hiện, khi anh dẻo miệng nói thoải mái với Thương Hồng hơn mình, đáy lòng Thương Lam im lặng sinh ra mấy phần ghen tị với đứa em gái này, hai người dần trở nên xa lánh.

"Trả lại đồ cho chị." Thương Lam giận tái mặt, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn cô ta.

Cô thay đổi.

Cô trở nên ích kỷ, trở nên không hề tin tưởng bất cứ kẻ nào, cho dù người đó là chị em ruột.

"Chị, tại sao chị muốn dùng tên người khác mở tài khoản, chị muốn làm cái gì?" Thương Hồng nắm chặt vật mình cầm trong tay.

"Trốn đi rồi bỏ lại mọi người sao?"

Các cô là song bào thai liền tâm, không ai hiểu rõ Thương Lam hơn Thương Hồng, ngược lại cũng như thế.

"Tiểu Hồng, trả lại đồ cho chị." Cô hít một hơi thật sâu, chậm rãi tới gần cô ta.

"Việc này em chớ xía vào."

Vung tay lên, đoạt lấy sổ tiết kiệm trong tay cô ta, sau đó Thương Lam lùi lại mấy bước cẩn thận nhìn cô ta.

Nhìn lòng bàn tay trống rỗng, Thương Hồng cười lạnh nói:

"Chị, chị không sợ em nói với cha sao?"

Móng tay cắm vào lòng bàn tay trắng nõn:

"Em muốn sao?"

"Chúng ta giống nhau như đúc." Thương Hồng không có trả lời, đột nhiên nói kì lạ:

"Em tin chỉ cần có lòng, dù là anh Triển cũng không nhận ra chúng ta, chị nói có đúng hay không?"

Thương Lam hít mắt lại:

"Anh ấy nhận ra."

"Không phải, anh ấy không nhận ra." Thương Hồng cười tự phụ(2): "Chỉ cần em muốn, anh ấy cũng không nhận ra."

(2) Tự đánh giá quá cao tài năng, thành tích của mình, do đó coi thường mọi người, kể cả người trên mình

"Không thể!" Thương Lam nói nhẹ nhàng, cô không phải người ngu, đương nhiên nghe ra ý của cô ta.

"Sao không thể, chị đã không thích tại sao không buông, em có thể thay thế chị gả cho anh ấy!"

Đứng nguyên tại chỗ, Thương Lam nhú chặt lông mày:

"Em không lừa được anh ấy."

"Em có thể, ít nhất chị cũng phải để em thử xem!"

"Bây giờ em nói những lời này không phải quá sớm sao?" Thương Lam im lặng một lúc, tiếp tục nói:

"Em thích thử thì thử! Chuyện của em chị sẽ không để ý, Triển Mộ muốn lấy thì lấy, chị không để bụng."

Ánh mắt Thương Hồng sáng lên.

"Chị nói thật sao?"

Thương Lam lạnh nhạt im lặng gật đầu, bọn họ một người là em gái của mình, một người là chồng trước, không nút thắt đời trước nữa, lần này bọn họ kết thành vợ chồng cô rất vui mừng, nếu Thương Hồng có thể đi vào lễ đường với Triển Mộ, đương nhiên đó là kết quả tốt nhất.

Buổi tối, lúc Triển Mộ gọi điện thoại đến, Thương Lam đang ngồi ở bên giường lau mái tóc ướt nhẹp.

"Tiểu Lam, đã về rồi?"

Tất máy sấy tóc đi, Thương Lam ôm đầu gối không lên tiếng trả lời.

Đầu kia im lặng một lúc, lại nói:

"Không nói lời nào? Em cảm thấy anh không có cách bắt em phải không?"

"Em không có gì để nói."

Tựa ở đầu giường, cô chơi với dím tóc của mình.

"Tiểu Lam, ảm ỉ với anh em không có lợi." Trong lời nói của anh cất giấu mấy phần nóng giận.

Thương Lam thở dài, biết đây là dấu hiệu anh nổi giận.

"Xin lỗi, sẽ không có lần sau."

"Sẽ không?" Anh nói thật nhỏ: "Lần này anh có thể không so đo với em..."

"Anh về sao?" Vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong gối, cô nhẹ nhàng cắt đứt lời của anh: "Anh sẽ vì em bỏ lại công ty mới mở mà về sao?"

Dứt lời, bên kia truyền đến sự yên lặng như tờ một lần nữa.

Dưới đáy lòng Thương Lam cười nhạt.

Anh sẽ không.

Cô chắc chắc rồi anh sẽ không vứt công việc xuống chỉ vì về nước "dạy dỗ" cô.

Kích động Lam Trí có thể làm như vậy, nhưng Triển Mộ sẽ không, trước mắt là sự nghiệp và tình yêu, sự nghiệp mãi mãi ở vị trí đầu não, và lại, anh yêu cô sao?

Không phải.

Cô trong mắt anh ngoài trần trường -- trần trụi -- dục vọng che đậy sẽ không thấy được cái khác, cô chỉ có thể để anh giải tỏa, còn có thể có công dụng gì khác?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Editor: Đường Thất Công Tử - Diễn đàn

"Anh cũng không thể bỏ qua cho em sao?" Giọng nói Thương Lam rất gay gắt:

"Em không hiểu, vì sao nhất định phải là em..."

...

Từ sau lần tập huấn đó, Thương Lam đưa mấy tờ giấy xin gia nhập đều quay trở về, cô biết cơ thể mình không được, dù sao trước đây huấn luyện viên đã từng khó hiểu nói ngầm về phía cô.

Sáng sớm trong công viên nhỏ thừa thốt người, vừa bắt đầu buổi sáng sương vẫn vờn quanh, khu vực xung quanh đây đều xây khu dân cư cao cấp, chỉ còn lại tốp năm tốp ba ông bố, bà mẹ đang múa thái cực quyền, Thương Lam chạy chậm qua, ngửi hương cỏ xanh trong không khí thở đều đặn ra.

Không vào được đội bóng cô chỉ có thể tìm cách khác rèn luyện, buổi sáng bãi cỏ hơi ẩm ướt, một bước giảm xuống có thể để lại dấu chân, cô là một người thực dụng(1), tin tưởng chỉ cần chịu nỗ lực, chịu tích lũy, nhất định có thể đổi phó cuộc sống độc lập sau này, đời trước cô sống trong hư vinh, quá ý lại kết quả chính mình bị lạc mất bản thân, cả đời cô đều oán trời trách đất ở đây, oán hận cha của mình, em gái, chồng, nhưng lại chưa bao giờ xét lại mình có phải bản thân cô có vấn đề hay không.

(1) Thực dụng: Chỉ nhằm vào những gì có thể mang lại lợi ích vật chất thiết thực và trước mắt cho mình, không quan tâm đến những mặt khác

Nhà họ Thương dự tính làm lớn, từ nhỏ Thương Lam đã không thiếu tiền, có người cha Thương Trung Tín sắp xếp mọi việc vì cô, cô không tìm được mục tiêu để nỗ lực, sau đó lấy chồng thì cuộc sống của cô chủ yếu cang vầy quanh chồng, đảo đi đảo lại không có bản thân, đến lúc Thương Trung Tín qua đời, Thương Thị rơi vào tay Triển Mộ, đối với Thương Lam, từ nhỏ đã nhận giáo dục thực nữ mà nói, danh dự của vợ cả luôn đặt lên đầu tiên, cho dù đối mặt với đủ loại tin bên lề của Triển Mộ, thân làm cô chủ của nhà họ Thương, Triển phu nhân danh chính ngôn thuận, cô không chỉ đơn độc ở trước mặt người ngoài mà còn không thể khốc lóc om sòm, thậm chí ở phía trước ông kính, kéo da mặt xuống hiện ra vẻ hạnh phúc.

Thương Lam thờ dài trên ghế dài ngồi xuống ở bên đường.

Cuộc sống quá mệt mỏi như thế, chẳng qua dường như thời gian mấy năm ngắn ngủi trong nháy mắt tâm tình của cô già đi vài chục năm, mọi thứ giả dối làm cho thể xác và tinh thần của con người đủ mỗi mệt.

Quầy hàng đối diện công viên nhỏ bày đủ loại đồ, bà chủ bán mì vẫn thẩn ở đây mấy chục năm, sáng sớm trong lúc Thương Lam từ từ chạy bộ phát hiện cái cửa hàng mì vẫn thẩn này, ngay cả bữa sáng vụ Mỗ làm cũng không ăn, mỗi ngày khi đi ngang qua thì vào ném một bát.

Tay nghề bà chủ rất tốt, nước canh đậm đà thịt viên tan vào miệng, Thương Lam đã từng ăn một lần thì để tâm, xuất phát từ tình yêu đối với tài năng nấu nướng, cô đổi lại cách nhong nhèo đời hỏi nhất định là muốn biết cách làm mì vẫn thẩn, có thể phương pháp này là các cụ truyền xuống, nào có dễ dàng cho đi như vậy, không nói mỗi ngày Thương Lam vẫn đến đây hàng tháng, từ đầu đến cuối miệng bà chủ ngậm chặt không để lọt chút xiu nào.

Việc thường xuyên qua lại này tuy không lấy được phương pháp làm mì vẫn thẩn, lại biết rất nhiều chuyện của bà chủ, thì ra bà ấy họ Hoàng, tất cả mọi người gọi bà ấy là chị Hoàng, người khoảng hai mươi tuổi cũng không lớn hơn Thương Lam bao nhiêu, một góa phụ chồng lại chết một mình mang theo một người con trai sáu tuổi.

Nhẹ nhàng... thối lướt qua hành lá cắt nhỏ trên mặt bát canh, Thương Lam nhìn bóng dáng chị Hoàng bận rộn và tiếng la hét trong trẻo vang lên cách đó

không xa.

"Chị dâu, em tới giúp chị."

Ở giữa sự yên lặng của buổi sáng này, tiếng gọi này có vẻ vô cùng dễ nghe, nghiêng tai lắng nghe, tay Thương Lam nắm cái muống cứng đờ.

"Không cần không cần, không phải một lúc nữa em đến trường sao, ăn sáng chưa? Em đến bên kia ngồi đi, chị làm bát mì vằn thắn cho em."

Trương Tiếp Dư buông cái túi trong tay xuống, gật đầu kéo ghế ra ngồi xuống.

Cô gái trẻ chỉ có trên dưới hai mươi tuổi, ăn mặc là một sinh viên đại học bình thường, muốn nói đến xinh đẹp... Cô không nhận được nhìn lại về phía bên kia, thật ra ngũ quan Trương Tiếp Dư không bằng của cô, nhưng cơ thể của cô ta lại tỏa ra một loại khí chất Thương Lam không có, xinh đẹp, kín đáo, không kiêu căng bên trong lại ẩn chứa sự thông minh vô cùng nổi bật.

Cô ấy thông minh, tài giỏi, từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ học tập cũng hạng nhất, giải thưởng lớn nhỏ liên tục, đến nỗi năm ấy lên đại học có nhiều học viện tranh cướp giành giật phải lấy được cô ấy, trong nhà Trương Tiếp Dư không giàu có, đảm nhiệm trụ cột khi anh trai mất sớm, còn lại chị dâu tự mình gánh vác gia đình.

Nhưng thành tích Trương Tiếp Dư tốt, học đại học hàng năm đều nhận học bổng, bằng năng lực của mình tốt nghiệp xong thi đánh bại rất nhiều đối thủ lên làm thư kí của Triển Mộ, người này làm năm năm liền.

Trong lúc đó, thậm chí vì anh sinh người thừa kế tiếp theo, nhưng cuối cùng vì mất máu quá nhiều trên bàn mổ mà chết rồi.

Ánh mắt Thương Lam nhìn Trương Tiếp Dư trở nên phức tạp, nếu không phải trước đây Trương Tiếp Dư khó sinh, có lẽ Triển Mộ sẽ xem cô ấy là trên danh nghĩa mẹ ruột của Triển Tử Tu mà lý hôn với cô cũng khó nói.

Xi dầu đặt bên cạnh bàn bị một khuỷa tay đụng rơi, "Bộp" một tiếng nắp chai rơi ra.

Cái miệng nhỏ nhắn của Trương Tiếp Dư khẽ nhếch, nhanh lên khom lưng đi xuống nhặt, vào lúc này khóe mắt chống lại ánh mắt quan sát của Thương Lam, hai người sừng sốt nhìn nhau.

"Cô chính là khách quen chị dâu thường nhắc ngoài miệng." Cô nhặt lên cái chai trên đất móc khăn tay từ trong túi xách ra lau sạch nhè nhẹ:

"Cảm ơn cô thường xuyên đến chăm sóc chuyện làm ăn của nhà chúng tôi."

"Không phải, tôi nên cảm ơn mì vằn thắn của chị Hoàng mới đúng."

Khóe môi Thương Lam nhếch lên một nụ cười khách sáo, Trương Tiếp Dư là một người bụng dạ cực sâu, cho dù cô ta không thích Thương Lam cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài ánh sáng, mà Thương Lam cũng không có thiện cảm lắm với cô ta, cảm giác của cô đối với Trương Tiếp Dư không nói lên được, thà nói căm ghét còn hơn, chẳng bằng nói thương cảm.

Hai người đối lập, mặc dù Thương Lam không chiếm được tình yêu của Triển Mộ, nhưng vẫn có thể chiếm được vị trí vợ cả, trước mặt người ngoài chỉ ít anh sẽ giữ lại chút mặt mũi cho cô, mà Trương Tiếp Dư thì sao? Cô chẳng có cái gì cả, tuổi còn trẻ vì sinh người thừa kế tiếp theo cho Triển Mộ mà sau đó chết ở trên bàn mổ.

Tình yêu trước mắt, người phụ nữ thông minh lại cũng có lúc ngốc nghếch, Thương Lam như vậy, Trương Tiếp Dư cũng như thế, rút khăn tay giúp đỡ cô lau xi dầu dính trên mặt đất, Thương Lam nhỏ bé không thể so sánh thờ dài, nói cho cùng các cô cũng người đáng thương.

Nói lấp hai ba câu ăn hết mì vằn thắn trong bát, cô không ở lại lâu rồi đi.

Lúc đang đi ra công viên nhỏ không khỏi quay đầu nhìn lại, bóng dáng chị Hoàng bận rộn thu thành một điểm nhỏ, tiếc là mì vằn thắn ăn ngon như vậy, tiếc là chị Hoàng khéo ăn khéo nói như vậy, sau này sợ là cô sẽ không trở lại nữa. Die nd da nl e q uu ydo n

Tuy sau khi khai giảng Thương Lam không được phân đến lớp chọn, nhưng thành tích cũng đều vào lớp phổ thông trên trung bình, bầu không khí học tập tốt hơn so với lớp cá biệt. Cô không phải người quá thông minh, thấy giáo nói bài tập phải luôn xem lại sau giờ học mới nắm chắc được.

Mà ngồi cùng bàn với cô là một thiếu niên rất ngây ngô, đeo gọng kính thật to nhô ra một khuôn mặt bình thường đến cùng cực, nếu như sau khi đổi thời cổ đại, Thương Lam nghĩ anh ta nhất định sẽ là cậu học trò cầm đầu cầm thơ văn cổ cả ngày trong thư viện trong miệng nói chi, hồ, giả, dã(2).

(2) trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng

Vừa mới bắt đầu thái độ anh ta vẫn còn lạnh nhạt đối với Thương Lam, sau thời gian dài đó hai người dần dần quen thuộc, Thương Lam có đề hình gì không biết cầm đi hỏi anh ta, tuy nét mặt không quá bằng lòng, nhưng cũng sẽ không từ chối giống như lúc đầu vậy, ngược lại giải thích rõ ràng rành mạch cho Thương Lam, có nhiều chỗ, thậm chí nói cũng phải giỏi hơn so với Triển Mộ.

Thương Lam cũng không phải là một cô nàng không biết làm người, người ta cực khổ giải đề cho mình cô không thể nào không chút biểu hiện, về sau trong cuộc sống này, ngoài phần Trình Anh cho kia ra, nàng lại dẫn theo Lợi Tiễn, chính là miệng người ăn thịt, học sinh xuất sắc ăn đồ của cô, sau đó lại danh chính ngôn thuận trở thành thầy dạy kèm tại nhà cho cô.

Mà trong mấy ngày này, mỗi buổi tối Thương Lam vẫn đọc một đoạn tiếng anh cho Triển Mộ như cũ, đến lúc anh kêu dừng mình mới có thể ngủ, mặc dù trong lòng chán ghét anh quá rầy, nhưng vừa lại không thể làm gì, rất sợ thật sự anh phát điên trở về từ nước Mỹ, cô chỉ có thể dè không vui trong lòng xuống khe giọng lấy lòng.

Ở giữa lá mặt lá trái(3), nàng là càng... càng.. chán ghét mình yếu đuối nhu nhược, chỉ có thể không ngừng tự mình an ủi ở đáy lòng, đợi thêm mấy năm, đến khi cô đủ lông đủ cánh, lúc có thể độc lập ra ngoài cô sẽ rời khỏi anh, mãi mãi rời khỏi cái chỗ này.

(3) ""Bạn bè ngày nay lá mặt lá trái không biết đâu mà lường"" (Ước mơ tuổi trẻ, tr.69).

Người ta quen dùng thành ngữ lá mặt lá trái song có lẽ cũng ít ai biết đến xuất xứ của nó.

Lá mặt tức là mặt phải của lá (trong tiếng địa phương miền Nam mặt là bên phải, tay mặt là tay phải, và /á trái tức là mặt trái của lá. Thành ngữ lá mặt lá trái có thể bắt nguồn từ cách làm các loại bánh lá.

Thông thường, đối với các loại bánh lá, người ta có thể phân biệt chúng qua hình thức bên ngoài như bánh gai gói bằng lá chuối khô, bánh nếp gói bằng lá chuối tươi. Song đối với một loại bánh mà có nhân khác nhau phân biệt sẽ trở nên khó khăn. Trong trường hợp này, người làm bánh phải đánh dấu bằng kiểu buộc lạt hoặc bằng cách tạo dáng khác nhau. Và cách đánh dấu đơn giản nhất là dùng ngay lớp lá ngoài cùng của chiếc bánh: Quay mặt phải của lá ra ngoài hay mặt trái của lá ra ngoài. Chẳng hạn, đối với bánh nếp khi gói mặt phải lá quay ra tức là bánh nhân mặn (đỗ xanh, thịt lợn) còn mặt trái lá quay ra là bánh nhân ngọt (đỗ xanh, đường). Cách đánh dấu như vậy hoàn toàn có tính chất quy ước, chỉ có giá trị đối với từng vùng, từng làng, thậm chí từng người làm bánh. Khi quy ước tạm thời được chấp thuận thì những kẻ không có lương tâm nghề nghiệp đã cố tình vi phạm quy ước, làm ra những chiếc bánh có chất lượng kém thậm chí đánh tráo cả loại bánh ""lá mặt"" với loại bánh ""lá trái"" để kiếm nhiều lời! Die nd da nl e q uu ydo n

Thành ngữ lá mặt lá trái ra đời từ đó và được dùng phổ biến để biểu thị sự tráo trở, lật lọng của con người.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhanh làm người ta hoảng hốt, khí trời tháng mười hai thay đổi càng ngày càng lạnh, bên trong cơ thể cô lại lạnh, cũng sợ lạnh hơn so với bất kì kẻ nào, nhiệt độ dưới 0 độ mặc thêm bốn năm chiếc áo lông vẫn không đủ.

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng bay vào vài bông tuyết, rèm cửa sổ phất phới, không biết có phải là tâm tình vấn đề hay không, mùa đông năm nay lạnh hơn so với những năm qua rất nhiều, mà khoảng cách thời gian Triển Mộ trở về, cũng không còn mấy ngày.

Cô biết anh về ăn tết, trong điện thoại cũng nhắc đến trước, cũng không có nói cho cô biết thời gian chuẩn xác, mà càng đến gần thời gian anh trở về cô càng hoảng sợ, giống như tội phạm bị tuyên án tử hình, cô không có chỗ trốn, chỉ có thể bất lực và đợi thời hạn thi hành án sắp đến.

"Gần đây có ngoan ngoãn uống thuốc hay không?"

Thương Lam ngồi đầu giường nhẹ nhàng đáp lại.

Buổi tối cô đọc một đoạn ngắn tiếng Anh cho Triển Mộ như trước kia, mà sau khi cô đọc xong nhưng anh lại không cho cho phép cô cúp điện thoại.

"Anh về sẽ cho em đi khám bác sĩ..."

"Anh Triển, không có việc gì em cúp, ngày mai còn có lớp." Càng gần đến thời gian Triển Mộ trở về, tính tình của cô càng táo bạo, bây giờ ngay cả kiểu ứng phó cơ bản nhất cũng không rồi.

"Ngày kia anh về, đến lúc đó tới sân bay đón anh, hiểu không?" Đối với thái độ qua loa lấy lệ của Thương Lam, chẳng những anh không có sức sống, mà ngược lại nói dịu dàng hơn:

"Ng ngoan uống thuốc, tương lai con của chúng ta nhất định rất đáng yêu, em nói có đúng hay không?" Die nd da nl e q uu ydo n

Đáng yêu?

Thương Lam cười nhạt.

Dù cô chết cũng sẽ không sinh con cho anh.

"Ừm... Em biết rồi."

"Mấy ngày nữa về sẽ lắp một cái camera cho em..."

"Không muốn." Trong lòng kinh hãi, Thương Lam chợt cảm thấy giọng của mình vững vàng, vội vàng giải thích:

"Em... Không nên phiền phức, em không cần loại đồ vật này."

Bây giờ mỗi đêm một cuộc điện thoại cô đã sắp ăn không tiêu rồi, nếu như anh lắp đặt một cái cameras lên, từ nay về sau nhất cử nhất động của cô ở trong phòng mình há lại cũng phải dưới sự theo dõi của anh?

Triển Mộ cười nhẹ nhàng:

"Tiểu Lam, anh luôn muốn nhìn thấy em, lẽ nào em không muốn sao?"

Không muốn, nhất quyết không.

Cắn thật chặt môi, nét mặt Thương Lam cứng đờ, cầu xin nói:

"Anh Triển, em không thích lắp đặt loại đồ vật này, anh đừng ép em có được hay không?"

Đầu kia im lặng một lúc lâu, sau đó truyền đến tiếng nói khàn khàn của Triển Mộ:

"Việc này chờ anh về rồi hãy nói, không còn sớm nữa em đi ngủ đi."

Thương Lam lặng lẽ thở phào một hơi, dưới sự đồng ý ngầm của anh cúp điện thoại, tắt máy, trong nháy mắt lòng không khỏi hiện lên một vẻ buồn rầu.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt biến mất một màu huyết sắc cuối cùng, đột nhiên trái tim co rút nhanh một trận, cô co người lên trong góc lòng sợ hãi, thời gian qua quá nhanh quá nhanh, ngày kia anh sẽ trở lại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mấy ngày hôm trước vội vàng tăng ca không có thời gian gõ chữ, mấy ngày nay nghỉ ngơi ta ngày càng tận lực, có thể đền gấp đôi, thương các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Editor: phi phi

Beta: Đường Thất Công Tử

Đội đến lúc Triển Mộ ngồi máy bay mười mấy tiếng thì cuối cùng cũng đến thành phố B, sân bay lớn như vậy lại tìm không thấy bóng dáng của Thương Lam.

Anh nhúu mày gọi điện cho cô, tiếng chuông vang chưa đến một lúc thì được nhắc máy:

"Ở đâu?" Anh không vui nói:

"Không phải anh bảo em chờ ở sân bay sao?"

"Em không đến được..." Giọng nói mềm nhũn quanh quẩn bên tai, chân mày Triển Mộ nhíu chặt hơn:

"Em đang ở đâu?"

Sau một lúc im lặng, Thương Lam nói ở đầu dây:

"Ở bệnh viện."

Báo địa chỉ xong, cô im lặng nhìn Trương Tiệp Dư trên giường bệnh, ấn tắt cuộc gọi.

"Xin lỗi, trong lúc cô nằm viện chi phí tôi sẽ thanh toán giúp cô, bên phía trường học và công việc ở nhà hàng tôi tìm người xin phép nghỉ cho cô..."

"Có tiền giỏi lắm sao? Coi như tôi nghèo cũng không cần đại tiểu thư như cô thương hại." Gương mặt Trương Tiệp Dư lạnh lùng nói:

"Cô có thể dùng tiền đền bù tổn hại cho tôi, thế còn Tiểu Bảo làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cô có thể dùng tiền mua tính mạng của nó về sao? Cô có biết nó quan trọng bao nhiêu với tôi hay không, cô có biết hay không..."

Ngũ quan xinh đẹp của Trương Tiệp Dư bởi vì tức giận trở nên vặn vẹo, chống lại ánh mắt sắc bén của cô ta, Thương Lam một mực đứng ở một bên không khỏi nhớ lại.

Việc này phải nói từ hai tiếng trước, lúc đó cô đang chạy trên đường tới sân bay, sợ đến muộn thì để tài xế tìm đường tắt mà đi.

Ai ngờ lúc rẽ lại đột nhiên một con mèo nhảy ra, ngay sau đó trước xe thoáng qua thân hình mảnh khảnh của Trương Tiệp Dư, kết quả xe phanh lại không kịp làm con mèo hoang chết tại chỗ, Trương Tiệp đuổi theo đầu bị xe đâm phải, cả người đụng vào cột điện bên cạnh.

Thương Lam ngồi ở phía sau xe sừng sốt nửa ngày, sau khi lấy lại bình tĩnh thì theo sát tài xế xuống xe mang Trương Tiệp đến bệnh viện gần đó, may mắn lúc ấy tốc độ xe không nhanh, Trương Tiệp tổn thương không nặng, phần lớn trên thân thể là chút ít vết thương ngoài da, chỉ có não bị chấn động nhẹ, bác sĩ đề nghị Thương Lam cho cô ấy làm thủ tục nằm viện, lại xin nghỉ học với trường một buổi chiều.

"Xin lỗi."

Con mèo hoang Trương Tiệp Dư chăm sóc tốt một thời gian, mỗi ngày đi qua ngõ hẻm cô luôn mang đến cho nó một cặp lòng đựng com và thức ăn thừa, thậm chí lấy nhũ danh(1), ai ngờ hôm nay nó sẽ chết ở trước mặt mình...

(1) Nhũ danh: Tên đặt lúc khai sinh

"Xin lỗi? Cô cho rằng một câu xin lỗi có thể đổi về một sinh mệnh?" Trương Tiệp gần từng chữ một, tay cầm chi phiếu dần dần nắm chặt, đột nhiên, cô ném chi phiếu trong tay lên người Thương Lam.

"Lấy lại tiền dơ bẩn của cô đi, cô cút, tôi không muốn nhìn thấy cô, cút! Cút!"

Hoàn cảnh gia đình tài xế Tiểu Vương không tốt, chỉ dựa tiền lương Thương Trung Tín cho duy trì một nhà năm miệng ăn và sinh hoạt hàng ngày, gặp chuyện không may thì một mực cầu xin Thương Lam, anh ta bằng lòng một mình gánh chịu tiền thuốc men của người bị thương, chỉ là hy vọng có thể giấu việc này đi, nếu để cho Thương Trung Tín biết không chừng đuổi việc anh ta, đến lúc đó anh biết đi đâu tìm công việc tiền lương cao như vậy.

Mà bên Thương Lam kia cũng không hy vọng làm âm ỉ chuyện này, nếu như người không bị trọng thương gì, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện thì đồng ý.

Cô nhặt chi phiếu bị vo thành một nắm trên mặt đất lên, nhìn cũng không nhìn thì ném vào thùng rác, móc chi phiếu trong túi xách ra, cô nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn:

"Tôi biết rõ hiện tại cho cô bao nhiêu tiền cũng vô ích, nhưng ngoại trừ tiền tôi không biết còn có thể làm gì để bồi thường, tấm thẻ này là Tiểu Vương đưa cho cô, mặt mã tôi viết ở mặt sau... muốn hay không tùy cô."

Khuôn mặt Thương Lam lạnh xuống, nhìn ánh mắt Trương Tiệp hung ác giống như muốn ăn luôn cô, cô xoay người đưa tay đặt ở cửa, suy nghĩ dần dần bay xa, tính ra đây đã là lần thứ hai...

Cô đã từng cho Trương Tiệp Dư một tấm chi phiếu một trăm vạn vì muốn làm cho cô ấy biết khó mà lui, nhưng cô lại đánh giá thấp tình cảm của cô ấy đối với Triển Mộ...

Lúc Thương Lam đi từ thang máy ra thì đụng phải Triển Mộ đang vội vàng chạy tới, trong khoảnh khắc ánh mắt của anh vừa gặp cô thì tối sầm lại kéo thân thể của cô qua dò xét cẩn thận.

"Có bị thương hay không?"

Ngay cả bắt chuyện cũng không có, thì bàn tay to của anh một đường sờ soạng về phía eo bụng của cô, thuận theo eo dờn xuống, từ đầu tới đuôi, không buông tha một chỗ nào, để ý tới ánh mắt dò xét của người bên ngoài, Thương Lam trong lòng kinh sợ, tay chân luống cuống nhanh chóng giằng co:

"Em không sao, người bị thương không phải là em."

Triển Mộ nhẹ nhàng thở ra, tảng đá lớn treo trong lòng cuối cùng cũng dễ xuống, trên đường đi anh lo lắng muốn chết sợ cô gặp chuyện không may, ngay cả tình huống cũng không hỏi rõ ràng, có địa chỉ thì chạy một mạch vội vã tới.

"Thật sự không có bị thương?" Thương Lam dốc sức liều mình muốn đẩy tay đang ôm eo bản thân ra, thờ dãi:

"Người bị đụng là Trương Tiệp Dư."

"Trương Tiệp Dư?" Triển Mộ sững sờ, dưới tay buông lỏng Thương Lam thuận thế trượt ra khỏi ngực anh, cô tỉnh tề đánh giá nét mặt của anh, cẩn thận từng li từng tí mà hỏi:

"Anh biết cô ấy sao?"

Chỉ là tìm đập mạnh loạn một lát, anh rất nhanh phục hồi lại tinh thần, khóa miệng kéo lên nét cười nhàn nhạt:

"Không biết."

Rời khỏi bệnh viện, Triển Mộ kéo cô tới siêu thị gần đó mua đồ ăn về, xong hai người nhau trở lại nhà anh, nửa năm không ai quét dọn phòng ở vừa mở cửa thì bốc từng đợt mùi nấm mốc, trên mặt bàn bám đầy một lớp bụi bặm dày đặc.

Phủi đi bụi bám trên vai Triển Mộ khẽ ho nhẹ nhìn mắt cô đầy thâm ý:

"Anh không phải đưa em chìa khoá sao?"

"Em không có thời gian."

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn bị tay anh nắm lấy, mặc cho cô dùng sức như thế nào cũng không rút ra được, Thương Lam cắn răng, lại rút thêm mấy lần cũng không có kết quả, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua.

"Không có thời gian? Gần đây bận cái gì?"

Anh buông tay cô ra, ngược lại ôm chặt eo của cô, cúi thấp người ấn môi về phía cô, sức lực của anh rất mạnh, Thương Lam chỉ cảm thấy môi của anh như hai tảng đá vừa nóng lại vừa cứng nghiền khóe miệng cô đau nhức, tròng mắt nhìn mặt anh gần trong gang tấc, cô không khỏi nghĩ Trương Tiệp Dư vẫn còn nằm trong bệnh viện, lập tức tâm tình phiền muộn một đồng, dưới tay dùng sức đẩy ngực của anh. Die nd da nl e q uu ydo n

Trong khoảng thời gian này tuy rằng rèn luyện không quá tốt nhưng vẫn có hiệu quả, ít nhất khí lực của cô lớn hơn rất nhiều, Triển Mộ có chút mất sức dùng lại ngăn động tác của cô.

Giọng nói vô cùng dịu dàng:

"Có nhớ anh hay không?"

Gió lạnh thổi vào trong phòng, sợi tóc đen nhánh của Thương Lam bị gió thổi lên không ngừng treu chọc ở trên mặt anh, một mùi thơm ngát xông vào mũi, nửa năm không gặp dường như cô gái nhỏ đã trưởng thành, gương mặt xinh đẹp trở càng tinh xảo, bộ ngực cũng lộ xác không ít.

Dần dần, mắt Triển Mộ nhìn cô càng phát ra lửa nóng.

Sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, Thương Lam bỏ đi chống cự nhu thuận mà nói:

"Muốn."

"Muốn cỡ nào?" Anh có ý định không tốt, giữ sẵn tay của cô âm thầm dùng sức.

Thương Lam im lặng một lúc, có chút bị đau hơi nhú lông mày lên, muốn cỡ nào?

Không, cô tuyệt đối không muốn, trong thời gian anh không có ở đây, bất cứ lúc nào không có anh ngày đêm dây dưa đều cảm thấy tự tại.

Trên lưng đau nhức một trận, anh nặng nề đè cô lên tường, chờ không được đáp án của cô môi mòng lại một lần nữa phủ lên, Thương Lam đẩy anh không được chỉ có thể cắn răng thật chặt, như thế nào cũng không chịu buông ra để anh tiến vào.

Triển Mộ thử mấy lần không được, dùng một chút, đưa tay bóp hai má của cô, Thương Lam bị đau há mồm, đầu lưỡi tròn ướt lập tức thuận thế tiến đến, xoắn lấy lưỡi cô không tha.

"Không muốn."

Cô nói hằm hằm hồ hồ ở trong miệng anh, mày nhú chặt giữa càng nhiều hơn, anh hôn đến cô sắp hít thở không thông, nhân lúc dây dưa quấn lấy, khi cô phát hiện thì bàn tay to của anh đã bắt đầu tìm kiếm về phía mình, trong lòng kinh ngạc đầu gối mạnh mẽ dùng sức đánh lên hông anh.

Trong nháy mắt thời gian dừng lại, Triển Mộ sừng sốt nửa giây, bị đau bỏ kiếm chế đối với cô, cúi người hung ác trừng mắt nhìn cô.

Sợ tức giận trên mặt anh, cô không dám tới gần anh, ngược lại lùi ra sau mấy bước vâng dạ mà nói:

"Em... Em không phải cố ý... Em nói không muốn..."

Ánh mắt rơi vào cửa, Thương Lam lặng lẽ nuốt nước miếng, chỉ cần vài bước nữa, cô có thể kéo cửa ra chạy đi...

Trên trán lướt qua vài giọt mồ hôi lạnh, Triển Mộ chống tường không trả lời, nhìn cô gái cách đó không xa, trên mặt xơ xác tiêu điều một đọt.

"Thương Lam." Hiếm khi anh gọi cả tên họ cô:

"Lá gan của em thật sự là càng lúc càng lớn."

Nghe giọng anh lạnh lẽo cùng cực, cô cứng người tại chỗ không ngừng phát run:

"Em... Em không phải cố ý."

"Tới đây."

Cô đứng không nhúc nhích:

"Rất đau sao? Em... Em với anh đi tìm bác sĩ được không?"

Vì chuyện như vậy đi tìm bác sĩ?

Anh im lặng lặp lại:

"Tôi đây." Die nd da nl e q uu ydo n

Chống lại đôi mắt bén nhọn như sói của anh, trái tim Thương Lam không chỉ đập mạnh, ở trong còn có sợ hãi, nhưng càng nhiều hơn là e sợ, chú ý tới anh vẫn chưa tức giận cuối cùng thắng người, cô biết mình lại một lần nữa bỏ lỡ cơ hội bỏ trốn, do dự một lúc bước từng bước nhỏ về phía anh.

Khi cô đến gần, bốn phía xoay tròn một trận long trời lở đất, lúc nhìn lại, người đã bị anh mạnh mẽ đè xuống, anh đặt sức nặng toàn thân lên hết trên người cô, cô không thở nổi, khuỷu tay chống đỡ trên mặt đất vùi vào trong tấm thảm dày.

Động tác của anh quá nhanh, nhanh đến mức cô phản ứng không kịp nữa, đến miệng còn chưa thét lên đã bị anh nuốt vào trong miệng.

Anh như si như say hôn cô, nuốt lưỡi của cô, miệng của cô, Thương Lam cảm nhận được dưới chân mọc ra một đầm lầy sâu không thấy đáy, bùn đất đặc dính giam giữ tay chân của cô, bốn phía một màn đen kịt, tất cả giác quan chỉ có thể cảm nhận từ trên thân thể người đàn ông đang hô hấp dồn dập.

Tay của anh giống như ngọn lửa, đốt sạch quần áo cô không chút trở ngại chiếm lấy thân thể cô.

"Anh Triển, em không muốn... anh không nên như vậy!"

"Ngao nghe lời, mở chân ra, anh sẽ cho em thoải mái." Anh thô lỗ xoa bóp trước ngực cô, hàm răng sắc bén kẹp lấy hạt đậu phía trên.

"Không... Không muốn, Triển... Anh triển, cái kia của em đến rồi... Hôm nay không thể..." Động tác xâm lược của Triển Mộ ngừng lại, ánh mắt bén nhọn nhìn cô.

"Bảo bối, không nên lừa anh."

Cô rụt bả vai lại không ngừng khóc nức nở, cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi:

"Em không có, em không có."

Không có?

Ánh sáng trong mắt lóe lên, đầu ngón tay anh thô lỗ thăm dò vào quần lót của cô, quả thật đụng phải một lớp băng vệ sinh mỏng.

Hai chân thon dài của Thương Lam run không ngừng, cho dù xác nhận xong, nhưng tay của anh vẫn như cũ ở giữa hai chân cô không rời đi, cô nhìn thấy áo khoác của mình lê loi tro tro bị quăng trên bàn trà đằng kia, áo len trên người bị vén đến cổ, ngay cả tay áo bị anh kéo đứt, nội y sớm không biết ném đến góc nào từ sớm, đôi gò trắng như tuyết bại lộ trong không khí, quả anh đào mê người run rẩy trong gió lạnh.

Sắc mặt Triển Mộ trầm xuống, như là nghĩ đến điều gì, đột nhiên anh rút quần lót của cô ra, kéo băng vệ sinh xuống sạch sẽ không có chút máu nào, ánh mắt trở nên lạnh hơn, nhận thấy anh tức giận, đôi mắt Thương Lam hoảng sợ mà mở to, chân dài cong lên muốn lập lại chiêu cũ bị anh một tay đè xuống, lúc này anh trừng mắt nhìn cô như là muốn ăn sống nuốt tươi cô vậy.

"Em lừa anh sao?" Anh âm trầm mà cười cười, còn chưa đủ ngại, nâng bắp đùi của cô lên ngón trở tiến quân thần tốc, dò xét thật sâu trong cơ thể cô.
Die nd da nl e q uu ydo n

Phát giác ngón tay của anh trong thân thể mình khuấy đảo nghiêng trời lệch đất, Thương Lam khóc lóc cầu xin nói:

"Anh Triển, anh tha cho em đi, em không dám, tuyệt đối không dám nữa."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Editor: Lạc Tâm Vũ

"Không dám?" Triển Mộ cười nhạt:

"Lời này em nói mấy lần rồi?"

Nam căn nóng bỏng gằng gượng để ở chỗ bắp đùi của cô, quần jean sớm đã bị tuột đến mắt cá chân, một đôi tay không kiên nhẫn gì đang tìm kiếm trên người cô, từ ngực mềm mại, phần ngực và bụng mãi cho đến giữa hai chân non nớt...

Thương Lam hết sức che giấu sự sợ hãi trong lòng, đóng và cắn chặt răng không ngừng phát run.

“Tôi không có...” Cô nằm sấp trên thảm trải sàn không muốn thừa nhận, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào giữa cánh tay, hai vai trần trụi run lên rất đáng thương.

Cô đâu nghĩ đến chính là bức bộ dáng yếu đuối này không thể không ngừng làm hứng thú của người đàn ông đi xuống, ngược lại làm dinendian.loqidjon cho người ta sinh ra một cổ dục vọng đi đến hết sức làm nhục.

Triển Mộ nhìn chằm chằm thân thể của cô chuyển qua khuôn mặt đầy nước mắt của cô lạnh lùng chế nhạo nói:

“Em nghĩ rằng anh không biết trong bụng em có chủ ý gì? Tiểu Lam, tốt nhất em thu hồi những tâm địa gian xảo này cho anh đi, bây giờ anh không có thời gian đùa giỡn với em, ngoan ngoãn không được gây chuyện cho anh, em biết tính tình của anh, hử?”

“Tại sao là tôi... Tôi không muốn, tôi không muốn gả cho anh, anh đi tìm Thương Hồng, tìm Trương Tiệp, tìm ai cũng được, tại sao nhất định phải ép tôi...” Thương Lam bụm khuôn mặt súp đỏ khóc lớn, Triển Mộ cường thế ép tới cô không thờ nổi, cô cảm thấy mình sắp nghẹt thở, đừng nói hai năm, dù cho hai tháng, hai ngày, hai giờ, thậm chí là hai phút hai giây cô cũng không chịu nổi!

“Anh buông tha cho tôi đi, tôi không thể cùng với anh... Anh muốn cái gì? Đòi tiền sao? Muốn Thương thị sao? Cưới Thương Hồng cũng thế, tôi sẽ không tranh giành cướp đoạt với anh... Tôi nhất định sẽ đi đến rất xa, đời này cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh, xin anh thương xót thả tôi đi, còn như vậy nữa tôi sẽ chết...”

Động tác của Triển Mộ cứng đờ, giống như bị người ta tát một cái trước mặt. Sắc mặt xanh mét đến dọa người:

“Thu hồi lời này đi.”

“Không!” Ở dưới thân anh, cô giống như một con thú nhỏ bị nhốt vào lồng, lắc lư song sắt gào thét xót xa:

“Tôi không thích anh, đời này tôi cũng sẽ không yêu anh... Anh thả tôi đi, thả tôi đi...”

Nếu nói vừa rồi chuyện Thương Lam cũng trùng sinh chỉ là suy đoán, sau khi nghe xong lời nói này của cô như vậy, anh càng khẳng định sự thật này.

Triển Mộ từ từ buông sự kiềm chế ở tay cô ra, nhìn ánh mắt của cô trở nên đục ngầu, cái này có ý nghĩa gì?

Có nghĩa là tổn thương anh dành cho cô không bao giờ có thể dễ dàng xóa đi, ánh mắt cô giống như một con dao sắc, đang cắm vào trái tim die,n; da.nlze.quydo/nn anh thật sâu, Thương Lam sớm đạt được tự do liền lần một vòng trốn vào góc nhà, cô khom chân ôm mình thật chặt không dám nhìn anh nhiều một cái.

Bài xích của cô nói cho anh, giờ đây cô sẽ không có tình cảm trước kia với anh, ở trong mắt cô, trừ bỏ hận, cũng chỉ có không ngừng sợ hãi vô tận.

Anh chăm chú thấy ánh mắt cô càng mãnh liệt, thì ra, cô sớm từ bỏ mình ở trong lòng, thì ra, đến tận sau này dù cho anh làm gì, thế nào bọn họ cũng sẽ không trở về được lúc trước, thì ra, Tiểu Lam của anh đã chết, để lại chỉ là một người phụ nữ cực kỳ xa lạ.

Như cảm nhận được ý lạnh phát ra trên người anh, đầu của Thương Lam vang lên ông ổng, giác quan của toàn thân cô rất nhạy cảm, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng người đi đường đi qua dưới lầu.

Sát ý trên người càng trầm trọng, ánh mắt anh lạnh giá làm cho người khác không rét mà run, bốn phía yên tĩnh dọa người, đột nhiên, nửa người trên trần trụi của Triển Mộ đi về phía cô, bắt được cổ tay thô lỗ kéo cô lên.

Anh kéo tay cô buộc cô cùng nhìn thẳng:

“Em nói em không thích anh?”

Trên cổ tay truyền đến từng trận đau đớn, lần này cô thu về nước mắt chẳng những không kêu đau, trái lại mở to một đôi mắt bồ câu ngang ngược diendyan(lee^qu.donnn) trừng mắt anh.

“Em thật sự là thiếu dạy dỗ rồi.” Triển Mộ giãn quá hóa cười, liền bỏ tay cô đánh ngã cô vào trên ghế sofa.

Chân dưới lao đảo một cái, sau đầu của Thương Lâm đụng phải tay ghế bên cạnh, tuy là ghế bằng da chất lượng tốt nhất, nhưng va chạm nhỏ này cũng đủ đau rồi.

Cô lui về phía sau, xoa nhẹ vết thương của mình theo bản năng, chỗ đó đúng là sưng lên một cái bọc nhỏ.

Không có quá nhiều không gian cho cô thở dốc, cơ thể cường tráng lập tức che đến.

“Anh không quan tâm em yêu hay không yêu anh, dù sao đời em chỉ có thể là của anh, ngoại trừ bên cạnh anh em thế nào cũng không thể đi. Đừng

ngiht rốn, càn đưng muón chết, Tiểu Lam em có biết, cho dù là đuổ tới địa ngục anh cũng sẽ không bỏ qua em”

Một đêm này anh không để cô trở về, dù cô khóc như thế nào, cầu xin tha thứ ra sao, anh giữ quyền không nghe được, không nhìn thấy, đè nặng cô ở từng góc trong phòng, bày ra đủ loại tư thế nhục nhã trút ra thú tính tích lũy được nhiều tháng.

Sau chuyện, cổ họng Thương Lam cũng khóc khàn, toàn thân hư thoát hôn mê nhiều lần, cuối cùng trong lúc mơ mơ màng màng cô bị người bỗng lên, cô hơi hé mở mắt, nhìn đồng hồ treo trên tường, lúc này đã qua mười hai giờ đêm khuya, sắc trời ngoài cửa sổ sớm đã tối.

Đầu của cô rất choáng váng, Triển Mộ bế cô vào trong phòng tắm, mở nước nóng, ngâm cô vào trong nước.

Từ lần trước thiếu chút nữa Thương Lam bị chết đuối, khi tắm liền sẽ không dùng qua bồn tắm lớn, bây giờ đối mặt cùng một chỗ, cùng một người làm hại, khoảnh khắc cơ thể đang dụng tới nước ấm đột nhiên cô giật mình tỉnh lại.

Tay mềm mại yếu ớt không có sức lực chống đỡ ở trên thành vại, cô cố hết sức ngồi dậy bám vào một góc của bồn tắm bò ra ngoài, nhưng hai chân tê dại hoàn toàn không chịu nổi sức nặng của cơ thể, trong chốc lát lại trượt trở về.

Triển Mộ đứng ở cạnh bồn tắm lẳng lặng nhìn động tác của cô, thu hết tuyệt vọng và không cam lòng của cô vào trong mắt, hai tay anh ôm ngực nói:

“Tiểu Lam, đến bây giờ em còn không muốn rõ tình hình sao? Trên thế giới này ngoài anh em còn có thể dựa vào ai, Thương Trung Tín?” Anh giễu cợt cười ra tiếng:

“Đến lúc nào rồi? Ông ta ngay cả cuộc điện thoại cũng không gọi tới, đây có ý nghĩa gì em biết không? Em đã là của anh, ở chỗ này không ai có thể cứu được em, tốt nhất em cũng đừng nghĩ gì cũng đừng làm gì, ngoan ngoãn như thế ở lại bên cạnh anh, đừng cho là anh không biết em có chủ ý gì.”

Anh bước theo vào giữa bồn tắm, bắt con cá trắng muốt kia qua, bàn tay to đi xuống một đường theo thắt lưng, cuối cùng đặt ở trên đùi thon dài của cô:

“Nếu như dám chạy, chân này cũng không cần muốn...”

Biết anh không phải đang nói đùa, Thương Lam hít vào một ngụm khí lạnh bị người vừa lời vừa kéo kéo lại thắt lưng tê rần, tiểu nhũ trước ngực bị bàn tay to thô ráp của người đàn ông xoa đến phát đau, anh để cô ngồi trên người mình hai tay bắt đầu ôm cô từ đằng sau, đầy tính chiếm hữu ôm cô vào trong ngực, ôn hương nhuyễn ngọc không nhận được phát sinh một tiếng thờ dài thỏa mãn.

Tay chân Thương Lam đều bị giam cầm, cô một mõi chấp nhận sự vỗ về chơi đùa tùy ý của người đàn ông, ánh mắt rơi vào trên cửa đang mở rộng ra cúi đầu khóc nức nở nói:

“Tôi phải về nhà... Tôi phải về nhà...”

Sau khi ở chỗ này, bọn họ ngâm nước không bao lâu Triển Mộ liền vớt cô lên, Thương Lam như là vô cùng mệt mỏi, hơi chạm giường thì ngủ thiếp đi, anh ngồi ở bên giường lẳng lặng chăm chú nhìn khuôn mặt thuần khiết đang ngủ của cô bàn tay to không nhận được xoa nhẹ tóc đen trên má cô, anh nhìn cô rất lâu, cũng chỉ có vào lúc này, cô mới không hề phòng bị với anh, dịu dàng hôn một cái ở trên trán cô, anh tắt đèn lớn của phòng ngủ đi.

Một đêm này là anh cách Thương Lam sau khi qua đời trong mười năm, ngủ được một đêm an ổn nhất, mùi hương trên người cô dường như có sức hấp dẫn khiến người ta yên ổn, có thể làm cho người ta ngủ một đêm không mộng tưởng đến bình minh.

Có thể cùng trái ngược, Thương Lam ngủ được không quá an ổn, ở trong mơ đột nhiên cô như bị người ta ném vào trong nước, bốn phía tối đen một mảnh không nhìn thấy bất kỳ vật gì, cô không ngừng giãy dụa điên cuồng dựa ở trong nước, nhưng trên cổ lại như là có nhiều một đôi tay vô hình, mỗi khi bản thân đang nhảy ra mặt nước đồng thời lại ấn cô xuống một lần, hai tay cô vung vẩy trong không trung nhưng không tìm thấy bất kỳ vật gì để chống đỡ.

Đôi tay kia liên tiếp dồn cô về phía đáy ao, ngay tại khi cô cảm thấy mình không thở nổi, khi sắp nghẹt thở, bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc....

Trên trán Thương Lam tất cả đều là mồ hôi lạnh, cô ngậy người nhìn trần nhà và đèn treo trên đỉnh xa lạ, ý thức qua đến nơi này cũng không phải phòng của cô, mà cánh tay đang trói buộc ở ngang hông mình nhắc nhở cô, mọi thứ vừa rồi không phải mơ, đao phủ chân chính đang yên ổn nằm ở bên cạnh mình.

Dường như anh ngủ rất say, ngay cả cô đã tỉnh cũng không biết, Thương Lam theo dõi khuôn mặt đang ngủ vô hại của anh, nhớ lại chuyện anh đã làm với mình ban nãy, không ngừng nóng lòng muốn đâm anh mấy dao nhỏ.

Nhưng cô lại nghĩ đến tính cảnh giác nhiều năm của Triển Mộ và vũ lực không gì ngăn được, chỉ sợ mũi dao mình còn chưa đụng tới cơ thể anh lại đã bị anh chế ngự rồi.

Mà hậu quả đó cô không chịu nổi...

Sợ anh tỉnh lại, cô nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, xuống giường thật cẩn thận.

Mở cửa phòng ngủ ra, ngay cả đèn lớn cũng không dám mở, nhìn bóng tối tìm được ba lô của mình rơi xuống ở cạnh ghế sofa, cô lấy một hộp thuốc viên nhỏ từ trong ra, noi theo bản diễn giải ngâm một viên ở trong miệng.

Đây là thuốc tránh thai bán thân lên đến tiệm thuốc mua khoảng thời gian trước, tuy bên trong cô lạnh không dễ thụ thai, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, hơn nữa trong khoảng thời gian này uống thuốc bắc uống đến siêng năng, dường như cơ thể cũng có dấu hiệu chuyển biến tốt, cô đây không dám mạo hiểm.

Cầm cái lọ trong tay, cô sờ soạn đi về phía phòng bếp.

“Em đang uống cái gì?”

Một tiếng “Bốp”, Triển Mộ mở công tắc của phòng khách, bốn phía tối đen liền trở nên sáng rực.

Trước mắt chợt sáng lên, trái tim của Thương Lam rơi theo nửa nhịp, cô sợ hãi quay đầu về phía trước đôi mắt lạnh như băng của anh, trong tay buông lỏng, lọ thuốc vốn mới nắm chặt trông coi ở trong lòng bàn tay rơi trên mặt đất, viên thuốc bên trong tràn lan đến trên đất.

“Em đang uống cái gì?” Một bước dài của Triển Mộ đuổi theo cô, giữ lấy cầm của cô đưa tay vào trong miệng cô lấy viên thuốc còn ngậm để móc ra.

Anh xuống tay không lưu tình chút nào, Thương Lam hoàn toàn không kịp phản ứng, rất sợ trong miệng cô còn có, một tay lại kéo cô vào trong toilet, mạnh mẽ bắt lấy cổ họng của cô thúc giục nôn.

“Nói cho anh biết, em đã uống bao nhiêu!”

Cô khó chịu đến ứa ra nước mắt, móng tay cào ra hai đường vết trầy thật sâu rơi vào cánh tay anh, cầu xin tha thứ nói:

“Chỉ có một viên...” Sợ anh không tin, cô khóc nói:

“Tôi chỉ uống một viên.”

Triển Mộ còn do dự, ánh mắt rơi trên khuôn mặt hoa lệ đầm mưa* của cô, buông lỏng kim hãm ra với cô.

* Lê hoa đài vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Khi Thương Lam thức dậy không tìm được quần áo cơ thể cô vẫn trần trụi, hơn nửa đêm cũng không nghĩ tới sẽ có người thấy, nhưng hôn nay trần trụi phơi bày ở trước mặt anh, cô dâng lên một cổ khuất nhục từ trong đáy lòng, cảm thấy bản thân giống như một gái làng chơi, là đồ chơi Triển Mộ có thể dùng một trăm triệu đổi lấy, Thương Trung Tín đã bỏ mặc cô, trong mắt ông ta người thừa kế đều quan trọng hơn bất kì cái gì.

“Tiểu Lam, sinh đứa bé cho anh.” Anh ôm cô vào lòng nói như vậy.

“Anh Triển!” Thương Lam sợ đến sắc mặt tái nhợt, đặt lên cánh tay anh, vội vàng nói:

“Tôi không thể, tôi mới 17 tuổi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Editor: Đường Thất Công Tử - Diễn đàn

Triển Mộ nhìn cô khó có được động tác gần gũi, không đi lật tẩy, ngược lại cầm lấy tay cô, nắm trong lòng bàn tay ngấm ngấm.

Tay nhỏ bé trắng nõn nhẵn nhụi chưa làm qua việc gì nặng, như tơ lụa thượng hạng rất trơn nhẵn, chơi đùa thường thức, anh lại không nhịn được đưa gần bên mép, nhẹ nhàng cắn mút.

Dường như anh không tức giận.

Thương Lam thận trọng đánh giá vẻ mặt của anh, trên mu bàn tay truyền đến một đợt mềm yếu, ngứa, mặc dù cô phản cảm lại khéo léo không rút về, ngược lại đang hạ thấp giọng bàn bạc nói:

"Anh Triển, em còn nhỏ, phải đi học... Chuyện con cái mấy năm nữa chúng ta sẽ nói có được hay không." Ánh mắt hi vọng của cô nhìn anh, trong mắt cất giấu mấy phần cầu xin.

"Thuốc kia không tốt với thân thể, nghe lời, sau này không được đòi uống." Đầu lưỡi xẹt qua lòng bàn tay, cuối cùng dừng lại ở trên ngón trỏ nhỏ nhắn, anh ngấm ngấm một cái lúc trực tiếp ngậm vào trong miệng, giống như đang ăn món ngon gì, mút rất nồng nhiệt.

Ý của anh là anh sẽ mang đồ bảo hộ sao?

Thương Lam nhìn xúc động xuống rất muốn rút tay nhỏ bé về:

"Khuya lắm rồi, chúng ta quay về đi ngủ."

Dứt lời, lúc này cô mới chú ý đến lời của mình có bao nhiêu mập mờ, nghe vào trong tai người đàn ông đó chính là một kiểu mời gọi.

Quả nhiên, Triển Mộ dừng động trong tay, Die nd da nl e q uu ydo n ánh mắt nhìn cô càng bốc cháy, anh cười đưa ôm lấy cô đi về phòng ngủ:

"Chúng ta đi ngủ."

Giấc ngủ này, lập tức để cô lăn qua lăn lại đến khi ánh mặt trời xuất hiện.

Ngày thứ hai, Thương Lam dậy trễ, cô nhìn rèm cửa sổ tung bay ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ảm áp đang tà tà chiếu vào bên trong phòng, thời gian trên điện thoại di động đang hiện ra hơn bảy giờ sáng.

Cô ngồi ngơ ngẩn ở trên giường cảm thấy ngực một đợt, Triển Mộ ôm hông của cô ngủ ở một bên, trước ngực của anh dán thật chặt phía sau của cô, hô hấp đều đều như phun vào trong cổ của cô.

Đột nhiên cô nhớ lại ngày hôm nay mình còn có một cuộc thi nhỏ, mà khoảng cách trước thời gian thi còn một giờ.

Nghĩ tới đây, đột nhiên cô gái trẻ đang ngủ mơ màng thức dậy, vén chăn lên phải xuống giường, người đàn ông giam cô rất chặt chề đành chịu, thân thể mới vừa dậy không bao lâu lập tức bị lờ mờ về.

Thật ra lúc mắt Thương Lam mở to chớp chớp Triển Mộ đã tỉnh, anh vòng trước cô, đặt đầu lên vai của cô, có chút không vui nói:

"Ngoan, ngủ lại với anh một lúc."

"Không được! Hôm nay em phải kiểm tra!" Cô tách lấy tay anh đặt ngang hông của mình vội la lên:

"Anh Triển, anh thả em ra, em bị muộn rồi!"

Gặp mặt thật khó khăn, có thể ôm cô ngủ một giấc yên lành, anh không bằng lòng buông tay, ngay lập tức vòng cô càng chặt hơn:

"Đừng đi."

"Không được!" Thương Lam cương quyết trả lời, trong tay dùng sức giãy dụa.

Triển Mộ bị động tác liên tiếp của cô chọc cho tâm phiền ý loạn, một chân chặn ngang sự giãy giụa của cô, thân thể khỏe mạnh to lớn phủ lên tất cả:

"Một nửa thời gian của nó không quan trọng..."

Thời gian di chuyển từng giây từng phút, vì lần thi cuối kỳ này cô chuẩn bị rất lâu, đâu phải anh nói không đến thì không đến, nhìn thời gian trên điện thoại di động một chút, khoảng cách bắt đầu thi còn lại hơn nửa tiếng, sợ lại không đứng dậy là không kịp thật.

Nghĩ vậy Thương Lam nóng nảy, Die nd da nl e q uu ydo n cô phải giãy dụa lợi hại hơn, toàn bộ dùng tới hàm răng, móng tay, giống như con thú nhỏ ăn vạ ngang ngược gãi ở trên người anh. Triển Mộ vén hai mi mắt lên, trước mặt anh Tiểu Lam không phải khóc thì là im lặng, cho dù là ở kiếp trước vì làm anh vui lòng mà thuận theo mọi chuyện, nào có một mặt hoạt bát như thế.

Anh bất tri bất giác(1) nhìn ngu si, ngay cả mình lúc nào buông cô ra cũng không biết.

(1) Bất tri bất giác: không nhận biết không cảm giác.

Thương Lam vừa được trả lại tự do, cũng không quản được có cái gì xấu hổ hay không, nhìn ngắm thân thể thì chạy về phía phòng khách.

Cô rất nhanh thì tìm được quần jean nhăn nhúm ném ở góc nhà, ngay cả áo lông bên ngoài, sáng tinh mơ Triển Mộ đã xé rách cổ áo, thậm chí một tay áo tuột chỉ, xem ra cũng không mặc được.

Bất đắc dĩ(2), cô chỉ có thể tìm một cái áo sơ mi trong ngăn kéo của anh, vạt áo quá dài nhét tùy ý vào trong quần, vội vội vàng vàng mặc áo khoác, răng không đánh, mặt chưa rửa cầm túi sách lên thì chạy về phía cửa bên ngoài.

(2) Bất đắc dĩ (làm việc gì) ở trong cái thế không muốn chút nào mà vẫn phải làm

"Đoạn đường này không đón xe được, anh chờ em."

Triển Mộ đứng trước mặt cô vén chăn lên, thân thể cường tráng trần truồng có vẻ càng to lớn khỏe mạnh dưới ánh mặt trời, ánh mắt Thương Lam không

khởi rơi vào lực cánh tay của anh, vừa nghĩ tới tới hôm qua chính cánh tay này cả đêm hoành hành trên lưng mình, thậm chí còn lưu lại nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh trên người cô, bỗng nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhận được đồ lên, quay khuôn mặt qua không dám liếc anh thêm một cái.

Động tác của anh chậm rãi không nhanh không chậm, làm cho người xem nghiêng răng.

"Lấy cà-vạt đến giúp anh." Anh vỗ vỗ nếp uốn trên bả vai, vẫn một thân tây trang thẳng tắp, Thương Lam nhẹ nhàng lên tiếng mở cửa tủ ra tìm được một cái cà-vạt màu xám đậm cho anh, ở trong trí nhớ của cô, hình như Triển Mộ ngoài một thân trang phục đứng đắn ra, gần từ cực ít xuất hiện quần áo thường ngày.

"Giúp anh đeo lên." Anh đứng ở trước gương nói chuyện đương nhiên.

Trong lòng Thương Lam lo lắng, cô nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường, khoảng cách bắt đầu thi đã ít hơn nửa tiếng, đứng ở trước mặt anh, cô ngay cả do dự cũng chưa từng, nhón chân lên nhanh chóng đeo cà- vạt lên cho anh.

Ánh mắt Triển Mộ đang nhìn chăm chú động tác thuần thục của cô hơi chậm lại, hồn chưa tỉnh lại rất lâu.

Cô thất xong ngẩng đầu đang muốn thúc giục, lại phát hiện anh đang nhìn mình không hề chớp mắt. Ánh mắt của anh rất phức tạp, giống như đang nhìn cô, hay như đang xuyên qua cô, nhìn một người khác.

"Anh Triển?"

Cô nhận không được nhắc nhở:

"Có thể đi được chưa? "

"Không vội, chúng ta còn thời gian." Đột nhiên anh lại cười dịu dàng hơn so với bất cứ lúc nào, nhẹ nhàng in xuống một cái hôn ở trên trán của cô, cẩn thận từng li từng tí cứ như đang quý trọng cái bảo bối gì vậy.

Sao Thương Lam có thể không vội, cô mãi hận không thể thêm cánh bay về phía trường học, trái lại Triển Mộ đang mở xe, sao chậm đến vậy, cô nhìn chòng chọc động tác của anh, muốn mở miệng thúc giục, rồi lại sợ anh sinh ra sự khác thường, cuối cùng chỉ có thể xoắn một đôi tay phía trước, muốn nói lại thôi nhìn anh.

Hình như bình thường Triển Mộ rất hưởng thụ sự khác biệt cô đi luống cuống, lúc xe đi ngang qua một nhà cửa hàng bánh bao dừng bên lề.

Xe dừng lại thì Thương Lam nghiêng người sang hỏi:

"Anh Triển, xảy ra chuyện gì?"

"Có đói bụng không? Anh vào mua cho em hai chiếc bánh bao, lúc thi thì ăn."

Ai kiểm tra có thể ăn cái gì à!

Hơn nữa hiện tại anh cũng không còn tâm lòng kia!

"Không cần, em không đói bụng!" Thương Lam lại vội sắp khóc, Triển Mộ lại như có ý muốn đối đầu với cô, không để ý nguyện vọng của cô, mở cửa xe đi về phía cửa hàng bánh bao.

Lần qua lần lại như vậy, đến khi bọn họ đến trường học, đã còn lại không đến năm phút đồng hồ.

Xe dừng lại, Thương Lam mở cửa xe thì muốn chạy ra ngoài, ai biết lại bị anh kéo trở về, anh cầm bánh bao nóng hổi và một hộp sữa vừa mới mua trong tay nhét vào trong cặp sách của cô, sờ sờ đầu của cô cưng chiều nói:

"Tan học anh đến đón em."

Thương Lam mới vừa muốn từ chối, nhưng vừa nhìn thấy anh đang vững vàng cầm tay của mình, tư thế nếu cô không đồng ý sẽ không thả, do dự một lúc, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Nhận được câu trả lời hài lòng anh buông ra sự kiềm chế đối với cô, một ngày lấy được tự do, Thương Lam như một con lươn trơn nhẵn, xoay một tiếng chuồn ra lòng bàn tay của anh, mở cửa xe nhanh như chớp chạy mất dạng.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, khóe miệng của anh căng lên một cung chiều cười, Thương Lam có sức sống như vậy, anh chưa từng thấy qua.

Cho dù anh biết cô không yêu anh, anh cũng sẽ không buông tay, thời gian có thể hòa tan tất cả, một ngày nào đó Tiểu lam của anh sẽ trở về, không nói thân thể hay là tâm.

Trong một tháng Triển Mộ trở về này Thương Lam lại một lần nữa trở lại cuộc sống ngày trước với Truyền Tuy, sau khi kết thúc thi cuối kỳ, ngay cả mượn cơ lên lớp cô cũng không đi, nếu như không phải Thương Trung Tín không đồng ý, nhất định anh sẽ đón vào trong căn hộ riêng gần đây trông giữ cô.

Trong khoảng thời gian này, cô không có sức ứng phó yêu cầu vô độ của anh, cũng từng mệt mỏi ám chỉ qua loại chuyện này làm nhiều không tốt với cơ thể về phía anh, nhưng không biết anh không hiểu hay giả vờ, trong miệng nói lời dịu dàng tâm tình trước, trong tay lại làm chuyện hoàn toàn ngược lại. Die nd da nl e q uu ydo n

Mà làm cho người rất sợ hãi là dù cho trong lúc làm tình cho tới bây giờ anh chưa từng mang mũ, mấy lần trước cô cho là anh công tác bận quá đã quên đi mua, khi khuôn mặt cô đỏ rực mua được một ít hộp Durex từ siêu thị giao cho anh, Triển Mộ nhìn cũng không nhìn lại ném vào thùng rác.

"Bảo bối, chúng ta không cần cái này."

Giọng nói của anh cực kì dịu dàng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại làm người ta sợ run lên.

Ý của anh lại cực kỳ rõ ràng, cho dù cô muốn hay không muốn, cũng không phải do cô lựa chọn.

Mười bảy tuổi thì như thế nào? Cho dù cô chỉ có mười ba, mười bốn, chỉ cần anh muốn, cô nhất định phải sinh!

Năm nay đêm trừ tịch - đêm 30(3), Thương trung lúc bởi vì ở ngục trong cẩu biểu hiện hài lòng, hơn nữa Thương Trung Tín trên dưới chuẩn bị quan hệ, được sự chấp thuận về nhà ăn tết.

(3) Đêm trừ tịch, còn được gọi tên là đêm ba mươi, là khoảng thời gian trước nửa đêm, thời khắc giao thừa giữa năm mới và năm cũ.

Đêm trừ tịch là khoảng thời gian thiêng liêng nhất của năm khi các gia đình sum họp, chuẩn bị đón năm mới với những điều tốt lành sẽ đến và tiễn trừ năm cũ.

Đêm Trừ Tịch (除夕 - Chú Xī) với "trừ" nghĩa là thay đổi, hoán đổi và "tịch" là đêm, "trừ tịch" nghĩa là "đêm của sự thay đổi""đêm của thời khắc giao thời".

Vốn cơ thể Thương Trung Thời mập mạp phúc hậu trải qua hơn một năm nổi khổ nhà tù gầy đi vài vòng, nếp nhăn trên mặt càng rõ ràng, thoát nhìn thậm chí còn hơn mấy tuổi so với anh trai Thương Trung Tín, Thương Lam bê chén nước trà đưa cho anh, Thương Trung Thời tiếp nhận cũng khách khí nói tiếng cảm ơn với cô.

Nghe vậy, cô bé tắc tại chỗ, với động tác lạnh nhạt mà khách sáo của ông ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau bao lâu Thương Trung Thời sẽ nói tiếng cảm ơn đối với nhiều người khác.

Lần com tất niên này trong nhà người xa lạ tới rất nhiều, có người nói cũng là bà con xa của nhà họ Thương, có thể những người được gọi là thân thích, ngay cả Thương Lam cũng không gọi ra được tên mấy người. Biệt thự nhà họ Thương lập tức đầy ắp người như vậy, bữa com đoàn viên yên lành biến thành một cái phòng yến hội nhỏ.

Bản thân Thương Trung Thời cũng rất giỏi giao thiệp, ngày trước trừ ăn nhậu chơi bời ra, bắt đầu bắt chuyện với người khác đương nhiên thuận buồm xuôi gió, hơn nữa cuộc sống ở trong tù, cả người ông ta lại ít đi một loại tục khí(khí chất tục tằn), trở nên nội liêm lễ độ lên.

Thương Trung Tín rất hài lòng biểu hiện của em trai, cả đời này của ông ngoài hai cô con gái ra lo lắng nhất cũng chính là cái người em trai không chịu thua kém này, bây giờ nhìn dáng vẻ nó lẫn trong đám người rờn rần lẫn lộn(Editor: ý là trai x trai.v), cảm giác tảng đá lớn trong lòng buông xuống.

Thương Lam và Thương Hồng khác nhau, cô không thích loại cục diện náo nhiệt này, lại muốn trốn trước vào phòng bếp giúp vú Mỗ và khác người giúp việc đang làm việc.

"Cô chủ, sao cô vào đây, mau đi ra, mau đi ra, nơi này có chúng tôi là được."

Chỉ tiếc người vẫn không thể bước vào phòng bếp nửa bước, thì bị vú Mỗ đuổi ra ngoài, cô cúi đầu nhìn ngay quần áo và dưới chân đang mang giày cao gót, bất đắc dĩ xoay người đi trở về phòng khách.

Lúc đi ngang qua vườn hoa bên ngoài, vừa vặn chạm phải Triển Mộ đứng hút thuốc lá dưới tàng cây.

Dưới ánh trăng thân thể của anh khỏe mạnh to lớn, thẳng tắp mà đứng, mái tóc đen dày bôi keo xịt tóc cẩn thận chải đầu tỉ mỉ ra đằng sau, đường nét thân thể cường tráng hiện ra một loại khí thế không giận mà uy(sợ), chẳng qua là vừa đứng yên tĩnh ở chỗ đó, cả người lại liên tục không ngừng bắn ra một cảm giác chèn ép làm người ta cảm thấy hít thở không thông.

Không hề nghi ngờ Triển Mộ đang nghiêm túc, chỉ ít trong trí nhớ của Thương Lam, ngoài binh sĩ Ngụy Vô Lan đó ra, cho tới bây giờ không ai dám mở đầu vui đùa ở trước mặt anh, bao gồm cô, hình thức lúc hai người không sống chung cũng như tướng soái và binh sĩ trong doanh trại, ở trước mặt tướng quân, thậm chí tiểu binh như cô đây ngay cả thở mạnh cũng không dám thở gấp quá mức.

Hình như anh đang suy nghĩ cái gì, lưng đưa về cô ngơ ngẩn nhìn bầu trời đêm xa xôi, thừa dịp không bị phát hiện, Thương Lam xoay người đã nghĩ muốn rời đi.

Nhưng Triển Mộ tính cảnh giác cực cao lại phát hiện cô vào lúc này:

"Tiểu Lam, em muốn đi đâu?"

"Em đi phòng bếp xem có gì cần giúp." Biết tránh không khỏi cô khẽ thở dài xoay người, suy nghĩ một chút còn nói thêm:

"Anh Triển, năm mới vui vẻ."

"Qua đây." Anh vẫy tay với cô, khi cô đến gần, thì chặn ngang cô kéo vào trong ngực.

Ôi một mùi xạ hương(mùi cơ thể tự nhiên) dành riêng cho người đàn ông vững vàng đưa cô bao phủ ở bên trong, cô giãy một cái tự nhiên, nhận thấy được anh không có hành động xấu với mình, thì dừng động tác trong tay mặc cho anh ôm.

Khí trời tháng giêng tối rất nhanh, gió đêm mang theo một khí thể bén nhọn gào thét mà đi qua, lạnh lẽo làm cô không khỏi co rúm, rụt lại, đột nhiên cảm thấy cái ôm áp phía sau thay đổi càng chặt hơn.

"Ở đây lạnh quá, chúng ta trở về có được hay không?"

Cô nghiêng người sang lấy lòng nhìn anh, lần này cơ thể lại chạm vào trong con người thâm tình của anh, trong bụng Thương Lam run rẩy một đợt, cái từ "Tình sâu" này cho tới bây giờ cũng không phải dùng ở trên người của Triển Mộ.

Anh sẽ có tình cảm như vậy với cô sao?

Mặt mũi cúi xuống dưới, khuôn mặt cô xoay qua không nhìn anh nữa.

"Còn lạnh không?"

Đột nhiên trước mắt một bóng đen chụp xuống, anh chuyển thân thể của cô qua hôn lên, cạy khớp hàm của cô ra đường hoàng phá cửa mà vào, đưa cái lưỡi béo mập của cô mút vào trong miệng mình, hơi thở nồng nặc mà bá đạo đang lấy lực lượng không thể kháng cự đè cô xuống trước.

Tay nhỏ bé đang để ở bụng anh không có sức chống lại, anh giống như muốn nuốt cả người cô vào bụng, sức lực kiềm chế không nổi càng phát ra nặng nề, cô có thể cảm giác trên đôi môi mình truyền tới đau đớn và từng đợt tê dại.

Anh không cho cô cơ hội thở dốc, ôm mạnh cô, dong chơi hấp thụ ấm áp trên người cô, hai chân Thương Lam mềm nhũn, nếu như không phải anh giữ hông của mình, cô nhất định sẽ chật vật ngã về phía sau.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng anh thở gấp lỗ mũi buông cô ra, ánh mắt sáng quắc hiểu rõ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô:

"Buổi tối chờ anh ở bãi đỗ xe, anh mang em ra ngoài một chút."

Thương Lam không có sức ghé vào ngực của anh thở dốc không ngừng, đang tham lam hấp thụ không khí bốn phía.

"Nghe chưa?"

Anh vịn mặt của cô qua, làm bộ lại muốn hôn lên.

Thấy thế, Thương Lam sợ, đầu thẳng đứng.

"Nói." Triển Mộ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

Rất sợ anh lại tới một lần, đầu nhỏ của cô vội vàng vùi sâu vào trong ngực của anh, buồn buồn nói:

"Em biết rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Editor: Lạc Tâm Vũ

Triển Mộ ôm cô không buông tay, Thương Lam cũng không dám giẫy dụa, hai người lặng lẽ dựa vào nhau như vậy ở trong khu vườn hoa nhỏ này.

“Chị.” Thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của Thương Hồng đi ra từ trong bóng tối:

“Cha để em ra đây tìm chị.”

Thương Lam sùng sốt, vội vàng đẩy anh ra.

Lần này Triển Mộ rất phối hợp buông lỏng sự kiềm chế với cô.

“Chị tới liền đây.”

Thương Lam nói như vậy xong, ánh mắt rơi trên khuôn mặt buồn rầu của Thương Hồng, cô không biết em ấy nhìn bao lâu ở trong góc, nhưng bị Thương Hồng nhìn, ngược lại cô sinh ra một chút dieennkdanleeequhydonnn thoải mái dưới đáy lòng, nghĩ đến kiếp trước, mỗi lần khi cô đánh vỡ thời gian thân thiết của Triển Mộ và Thương Hồng, đa số cô mở to một đôi mắt vô tội nhìn mình, nhu nhu nhược nhược nói “Xin lỗi.” (Lời editor: Chỗ này phải là Triển Mộ với Thương Lam chứ nhỉ @), như vậy mới hợp lý)

Một người là em gái, một người là chồng, phong độ của tiểu thư khuê các không cho phép cô khóc lóc om sòm trước mặt mọi người, mà Triển Mộ lại càng là nhân vật cô dù thế nào cũng không chọc nổi. Vì vậy, là tính cách nhu nhược yếu đuối này của Thương Lam, thân là vợ cả nhưng tìm đủ mọi cách trốn tránh, làm như không nghe được, không nhìn thấy, cho dù là đánh đến mi tâm, cô cũng có biện pháp có thể trốn ở giữa mai rùa của mình không đi ra.

Cô chăm chú nhìn sự tức giận và không cam lòng trên mặt của Thương Hồng, bộ dáng âu lo áy áy của đáy lòng hiện lên, bây giờ nhân vật đối ngược lại rồi.

Bỏ ánh mắt qua một bên, cô vòng qua anh đi đến về phía phòng khách.

Thật ra cô rất muốn nói cho em ấy, không nên không cam lòng, càng không nên tức giận, qua mấy năm nữa Triển Mộ sẽ là của em, Thương thị cũng là của em, cô sẽ không tranh giành cái gì với bọn họ, đối với cô mà nói những thứ này đều đã không có ý nghĩa, cô sẽ rời khỏi nơi này về sau trải qua cuộc đời bình yên.

Đi ra không được mấy bước, Triển Mộ lại chặn ngang bắt được tay cô, quý ông anh cười nói:

“Chúng ta cùng đi.”

Trần Lệ ở trong phòng khách nhìn thấy bọn họ, di chuyển ra hai vị trí:

“Trợ lý Triển, Tiểu Lam mau tới đây.”

Nhà họ Thương là nhà giàu mới nổi, không có thân thích thượng lưu gì, sang làm thân đều là thôn dân bên trong trấn nhỏ, nhóm người này làm thành một bàn ôn ào khiến cho tất cả phòng khách rất giống chợ bán thức ăn, mà gần năm mới Thương Trung Tín nhìn vào trên thể diện của bà nội cũng không tiện đuổi bọn họ ra ngoài, liền nhận lời giả tạo như thế.

Thương Hồng ở bên cạnh cùng bà nội, thân thiết châm trà rót nước rất khéo léo, đồ được lão nhân gia vui vẻ mừng rỡ cười toe toét.

Bà nội gấp cái đùi gà cho Thương Hồng, rồi sau đó nghĩ một chút, cũng gấp một miếng cho Thương Lam.

Nhìn chằm chằm thịt mỡ đột nhiên xuất hiện đến trong bát, Thương Lam chán ghét nhú mày lại, nhưng không thể bác bỏ lòng tốt của bà nội, chỉ có thể cắn một cái ở trước mặt bà.

Thương Lam vốn không thích ăn thịt, xem như là kén ăn, cô chịu đựng ghét bỏ nuốt thịt mỡ vào trong miệng, rồi sau đó lợi dụng khi bà nội không chú ý, đẩy đùi gà ra một bên trong bát, miệng cắn thức ăn chay làm giảm đi sự chán ngấy đầy trong miệng.

Triển Mộ chăm chú nhìn động tác của cô nhăn mày nói:

“Ngoan, ăn đùi gà.”

Giọng điệu của anh giống như dỗ trẻ con.

“Không nên kén ăn.”

Nghe lời này trong lòng Thương Lam không vui vẻ, sao người này ngay cả mình ăn cái gì cũng phải quản, sợ đưa tới chú ý của người khác, cô hạ thấp âm lượng nói với anh:

“Tôi không ăn được.”

Anh biết sự yêu thích của Thương Lam, cô không hứng thú với những thứ món ăn ngày lễ chuẩn bị sẵn, ngược lại thích ăn các loại hải sản tôm cá, nghĩ đến, một đôi đùi lại kẹp miếng gà trong chén cô đi, bỏ vào miệng hai ba cái liền giải quyết rồi.

Động tác của anh rất nhanh, mỗi người đều trò chuyện riêng trên bàn cơm, một sự việc xen giữa này cũng không dẫn tới sự dinendian.loqid]on chú ý của bất kì người nào, ngược lại là Thương Hồng đối diện chéo, không vui khiêng chân nhú mi nhìn cử chỉ vô cùng thật mật của hai người.

Nơi cách biệt thự nhà họ Thương chưa đến mười thước có một bãi đỗ xe độc lập, sau bữa cơm Triển Mộ tựa ở dưới cột đèn, miệng nhả ra vòng khói

lượn lờ.

Anh chờ rất lâu, không chờ được Thương Lam lại chờ được Thương Hồng.

“Anh Triển.” Thương Hồng thản nhiên đi tới, trên mặt mang theo một nụ cười yếu ớt, yên tĩnh giống như một thực nữ nhỏ.

“Chờ lâu lắm không?”

Ánh mắt rơi vào quần áo trên người cô, nếu như anh nhớ không lầm, đó hẳn là thuộc về Thương Lam.

“Chỉ một mình em?” Anh hơi hép mắt lại.

“Ừ.”

Thương Hồng nhẹ nhàng gật đầu.

Nhà họ Thương.

Người hầu vừa mở cửa chính của nhà kho vừa nhìn chăm chăm tin nhắn trong di động.

Trong nháy mắt cửa chính mở ra cô nhìn thấy Thương Lam ngồi ở trong góc.

Mái tóc dài đen nhánh bị gió thổi bay, cô dựa vào cửa không biết đang suy nghĩ những cái gì, cả người đã xuất thần nhìn lên bầu trời xa xôi.

“Đại tiểu thư, sao ngài lại ở chỗ này.”

Thương Lam ừ ừ xoay mặt qua, ánh mắt rơi trên cửa mở rộng ra, nếu muốn hỏi tại sao cô lại ở chỗ này, phải nói về từ hai giờ trước.

Sau khi qua cơm chiều, Thương Hồng lấy cớ có cái gì cho cô, liền dẫn cô tới nhà kho, tiếp theo là một đường tiếng khóa cửa xuống. . .

“Làm phiền cô, là bản thân tôi không cẩn thận.” Cô thản nhiên nói, đẩy mắt lại tối tăm đến dọa người.

Em gái cô đã không có kiên trì, lại có thể ngay cả vên vẹn hai năm cũng không muốn chờ đợi.

Trong mấy năm nay thành phố B phát triển không tính là nhanh, bãi biển gần ngoại ô chưa dựng lên cao ốc, một mảng lớn cánh rừng tụ tập rất nhiều tình nhân đi ra ngoài tản bộ.

Biển lớn xanh thăm gỗ núi đá, tiếng sóng biển cuộn cuộn quanh tai, một chiếc xe đỗ trên bờ.

Cùng với âm thanh vui mừng bên năm mới, pháo hoa hoa mỹ xẹt qua bầu trời, nổ rộ lẫn chã.

Ánh mắt Thương Hồng hiện lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng cố sức khống chế, từ vừa bắt đầu liền ngồi yên tĩnh ở một bên không nói gì.

Triển Mộ dập tắt tức giận, thản nhiên nói:

“Tiểu Hồng, chúng ta nói chuyện.”

Đôi mắt cô phóng to, có chút không dám tin tưởng nhìn anh.

“Anh Triển.”

Không thể, bộ dáng hai chị em các cô giống nhau như đúc, chỉ cần có lòng, ngay cả cha cũng không nhận ra được!

Như là đoán được tâm tư của cô, mặt anh không chút thay đổi nói:

“Tại sao muốn giả dạng bộ dáng chị gái em?”

“Em. . .” Thương Hồng căng thẳng nhìn anh:

“Anh Triển, thật ra em vẫn rất thích anh, em. . .”

Không đợi cô nói xong, anh bình tĩnh cắt ngang cô:

“Anh sẽ chỉ là anh rể em.”

“Anh gạt người, rõ ràng anh thích chính là em, trước đây anh không phải như thế!” Thương Hồng vội vàng quát.

“Tiểu Hồng, không nên quá tham lam.” Triển Mộ cười nhạt.

“Em làm gì trong lòng em rõ ràng.”

Khi tiếng chuông vang lên, Thương Lam đang ngồi ở đầu giường lật xem một quyển tiểu thuyết Anh văn, điện thoại di động thì đặt ở một bên, cô nhìn cũng không tin liền tiếp nhận.

“Ra đây.”

Nghe được giọng của Triển Mộ, cô có chút bất ngờ nói:

“Có chuyện gì không?”

“Em ra đây.” Không có giải thích, chỉ là cô có thể nghe ra mấy phần nóng giận từ trong giọng nói của anh.

“Anh ở dưới lầu.”

“Tôi muốn ngủ.” Cô cau mày từ chối, Thương Hồng làm anh ta mất hứng rồi hả?

“Năm phút, không nhìn thấy người của em anh không bảo đảm mình sẽ làm ra được cái gì.”

Triển Mộ với cô, trừ bỏ uy hiếp còn có thể là cái gì.

Trong kính khúc xạ ra hình dáng của bản thân, cả người cô là áo ngủ bảo thủ, tóc dài mới gội qua ướt sũng choàng lại sau đầu, khẽ nhủ mi, bộ dáng này của cô ra ngoài gặp người như thế nào.

“Khuya lắm rồi, ngày mai có được không?”

“Còn ba phút.” Biết cô sợ mất thể diện, anh nhắc nhở: “Em không xuống được thì anh đi lên, lúc đó người mất mặt là ai chính em rõ ràng.”

Thương Lam lạnh lùng nghiêm mặt cứng cỏi tiếp, đêm nay tuy cô cố giữ bình tĩnh, nhưng từ đầu đến cuối trong lòng có một vương mắt, anh đây coi là cái gì, tức giận liền tìm cô trút ra sao?

Huống hồ anh có tư cách gì tức giận, người nên tức giận là cô.

“Có chuyện gì ngày mai hãy nói, đã khuya rồi tôi cúp.”

Thương Lam cúp điện thoại rất nhanh, nhưng tay vừa để xuống được thì cô hối hận, có chút sợ nhìn chằm chằm di động rồi cuộc không vang lên nữa, nhảy xuống giường chạy chậm đi đóng cửa phòng, cuối cùng còn ngại không đủ, di chuyển cái bàn ngăn ở trên khe cửa, tắt đèn lớn, che phủ đầu vào trong chăn lo lắng đề phòng nghe động tĩnh ngoài cửa, lại rúc vào trong mai rùa của mình một lần nữa.

Triển Mộ ngồi trong xe nhìn phòng của Thương Lam nằm ở lầu hai, trong con người lóe ra ngoan ý.

Trong đêm nay Thương Lam đừng nói điện thoại, ngay cả một tin nhắn cũng không gửi qua, thái độ chẳng quan tâm của cô hoàn toàn chọc giận anh, rồi cuộc cô đây có ý gì, hào phóng muốn tặng anh cho người khác sao?

Sau khi qua mừng một đầu năm, thái độ của Thương Lam với Triển Mộ từ trốn tránh bên trong trở thành trốn tránh ở bên ngoài, có lẽ đêm đó hành động không đến nhà của anh làm tăng lên không ít can đảm die,n; da.nlze.quydo/nh của cô, nước vo gạo cô tình ngộ được, Triển Mộ của bây giờ cũng không phải Triển Mộ của mấy năm sau, nếu Thương Trung Tín vẫn khỏe mạnh anh sẽ không thể trắng trợn tìm mình gây phiền phức.

Phòng này đây thành căn cứ địa của cô, cô lấy cớ muốn ôn tập bài học ngoại trừ ăn uống cùng với, mấy ngày cũng ngọt ngào ở bên trong không ra ngoài, ngay cả Triển Mộ lên lầu gõ cửa, cũng cứng rắn rút trong vỏ làm một lão rùa đen ngàn năm, nghĩ đến nhìn mặt mũi của Thương Trung Tín trước anh lại tức giận cũng sẽ không phá cửa phòng của cô.

Mà Triển Mộ nhìn hành động của cô, phần nộ từ lúc mới bắt đầu đến cuối cùng dờ khóc dờ cười, hai đời người cộng lại cũng đã hơn năm mươi lại có thể làm ra chuyện ngây thơ như vậy, cô tránh được một ngày, hai ngày, thật đúng là có thể trốn anh cả đời sao?

Ngày hôm đó Thương Lam đọc vài đề tài học tập ở trước bàn, giữa lúc cả đầu cô đều là XY, chỗ bụng dưới truyền đến một trận đau đớn, đi phòng vệ sinh vừa nhìn, thì ra là kinh nguyệt đến.

Kinh nguyệt của lần này tới sớm hơn vài ngày so với thời gian trước, trong lòng ngạc nhiên mừng rỡ một hồi, tới đây đã nói lên mình không mang thai, đau nữa cũng đáng.

Thương Lam lục tung tìm băng vệ sinh ở trong phòng, cuối cùng không có cách nào phát hiện lần kinh nguyệt này tới quá sớm, bản thân đã quên chuẩn bị mới. Loại đồ riêng tư này để người hầu đi mua không tốt, liền chỉ có thể lấy ví tiền đi ra cửa.

Nhưng Thương Lam vừa đến dưới lầu lại đụng vào Triển Mộ tới làm khách của nhà họ Thương, cô hoàn toàn không biết hôm nay anh sẽ tới, cả người lúng ta lúng túng cứng ngắc ở đầu bậc thang, trước cũng không phải sau cũng không phải trực tiếp hận không thể có một mai rùa tự nhiên rơi xuống, cô nhất định không nói hai lời chui vào.

“Đi đâu? Anh đưa em.”

Anh đi về phía cô, nhìn như nắm tay cô nhẹ nhàng thực ra âm thầm dùng sức, cũng không đợi cô từ chối, đến kéo cô đi ra cửa.

Người hầu trong nhà ít hoặc nhiều đều biết quan hệ của bọn họ, cũng không ngăn cản, mà Thương Lam lại nào dám giầy dụa, hình tượng càng ôn hòa bên trong càng giấu điểm mãnh liệt, chính như khuôn mặt tươi cười ôn hòa kia của Triển Mộ.

Cô một đường bị anh mang lên xe, khoanh khắc cửa xe đóng lại, đáy lòng đập theo một tiếng, mắt thấy mình cách nhà họ Thương càng ngày càng xa, cô vội hỏi:

“Anh chờ tôi đi siêu thị.”

Anh không trả lời, tay lái vừa chuyển liền lái vào bên cạnh đường cái.

Mười phút sau xe dừng vững vàng ở cửa siêu thị, Triển Mộ cời dây an toàn nhướn mày nhìn cô:

“Sao không xuống xe vậy?”

Nhận được ánh mắt dò xét của anh, khuôn mặt của Thương Lam hồng đến sắp nhỏ máu được, kinh nguyệt lần này tới quá sớm, còn có diện da nỉ e q uyu do n vô cùng mãnh liệt, lúc này dưới mộng cô ướt một mảnh sao để cô xuống xe.

“Khó chịu?” Chú ý tới trạng thái lúng túng của cô, anh đưa một tay xoa nhẹ trán của cô.

“Anh có thể đi mua giúp tôi...” Cô cúi đầu trên mặt ửng hồng một mảnh.

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Triển Mộ hết sức nghiêm túc nói:

“Mua cái gì.”

“...” Cô hít sâu một hơi, dùng âm lượng nhỏ giọng đến mức cả chính mình cũng không nghe được nói:

“Băng vệ sinh...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Editor: Đường Thất Công Tử - Diễn đàn

Lúc Thương Lam từ trong phòng rửa tay đi ra Triển Mộ đang ngồi xem tin tức ngày phát lại hôm qua ở sofa ghế.

Không đợi anh mở miệng Thương Lam lập tức khéo léo ngồi vào bên cạnh, cô đang không yên lòng đưa mắt để trên cơ thể người dẫn chương trình, trong lòng đang tính toán còn bao lâu nữa anh mới có thể bay về nước Mỹ.

Chuyện tối ngày hôm qua anh không nói cô thì tạm thời làm như không biết, nếu đã quyết định buông ra, cuối cùng Triển Mộ và ai đó sống chung một chỗ không có bất kì quan hệ gì với cô.

Cánh tay dài duỗi một cái, anh ôm cô đến trên đùi.

Hình như anh rất hưởng thụ loại giờ phút an tĩnh ấm áp này, ôm cô cũng không làm gì, mà cứ ôm một cái hết một buổi chiều, thậm chí có lúc lâu hơn.

Không giầy dụa, cô ngoan ngoãn dựa vào trong khuỷu tay rắn chắc của anh, thật ra ngực của anh rất ấm áp, ngực rộng có thể cho bất cứ một người phụ nữ nào đủ cảm giác an toàn, nhưng trong những người phụ nữ này cũng không bao gồm cô.

Lòng bàn tay mộc đầy nốt phỏng dày tiện dịp trượt vào bên trong áo áp chặt trên bụng dưới thật bằng phẳng của cô, cơ thể ngồi thẳng cứng đờ, cô ngược mắt hoảng sợ lờm anh, cô cũng như vậy anh còn muốn?

"Khỏe chưa?" Ánh mắt của anh vẫn như cũ nhìn người đang dẫn chương trình không nhìn lên người cô.

Noi bụng truyền đến từng cơn co rút đau đớn, cô hơi kinh ngạc, đối mặt với sự hồ hững của anh, lời nói không hiểu của cô kẹt trong cổ họng, không nói ra càng nuốt không trôi, cuối cùng dịu hiền tới gần phía trong ngực anh, đang nhận nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh, hình như bụng cô rút đau đớn giảm bớt không ít.

Sao anh biết tật xấu khi mình đau bụng kinh?

"Ngày hôm qua bác sĩ Trần mới từ Canada bay trở về, tìm thời gian chúng ta đi để ông ấy xem, uống thuốc không có tác dụng thì thử cách khác xem."

Thương Lam dừng một chút nhẹ nhàng chấp nhận, rồi sau đó đặt lên cánh tay anh lại cầu xin một lần nữa nói:

"Chúng ta không nên có con sớm như vậy có được hay không? Em còn chưa nghĩ..."

Ánh mắt Triển Mộ dừng lại ở trên người cô, cung chiều sờ sờ tóc đỉnh đầu của cô dụ dỗ nói:

"Sinh con dường cái là quá trình mỗi người phụ nữ cần phải trải qua, ngoan, sớm muộn gì cũng như nhau, cho dù em sinh mấy người anh cũng nuôi nấng." Dứt lời, anh hôn hôn một cái lên trán của cô:

"Tốt nhất sinh cho anh một đàn, hử?"

"Ý của em không phải như vậy." Cô đang bám tay anh từ từ dùng sức:

"Anh Triển, em còn nhỏ, em... Thật sự em không muốn đã sớm như vậy..."

"Tốt, tốt..." Anh cắn lỗ tai ngọt ngào của cô một cái thì thảo nói: "Không phải anh ép em, chúng ta thuận theo tự nhiên."

Thương Lam co rúm một đợt lại, trong mắt cất dấu nghi vấn đối với anh.

Đêm nay Triển Mộ ôm cô qua chín giờ cũng không còn thấy dấu vết muốn đưa cô về, trong bụng Thương Lam nóng nảy theo, ánh mắt dừng lại trên mặt của anh, người này thành thạo ngay cả khóa mắt cũng không liếc cô một cái.

Triển Mộ đang nghiêm khắc làm cô sợ rõ rệt rồi, trước kia Thương Lam sẽ sợ anh, cũng không đủ mức độ sợ hãi như vậy, nhiều lần xem như kính nể, dù sao bọn họ đã từng là vợ chồng, anh tức giận cũng sẽ không xuống tay thật với cô, có thể trải qua nháo trò đêm đó, ý tưởng của cô hoàn toàn lại bị phá vỡ.

Cô lại một lần nữa ý thức được, Triển Mộ không còn là anh trai của cô, chồng của cô, cô không muốn xa rời chỗ người, hôm nay Triển Mộ chính là một người điên, cô không đoán được tâm tư của anh, cô không biết vui giận của anh, người càng sâu, anh đã biến thành một người khác, một người đàn ông ác hơn, độc ác hơn, hung tàn hơn.

Thế nhưng cô có thể khẳng định một chút, đến lúc cần thiết, anh có thể độc ác xuống tâm động tay với cô, cho dù muốn mạng của cô.

Đối mặt một người đàn ông tội ác rất nặng như vậy, Thương Lam ngủ ở bên cạnh anh sao lại yên ổn vậy, cô thường thường sẽ bị ác mộng thức dậy, sau đó cả đêm không ngủ được...

"..."

Cô nhìn anh, muốn nói lại thôi.

"Một nhọc?" Anh đang nhìn cô, nhếch lên một nụ cười.

Thương Lam do dự một cái, đang yên lặng gật đầu.

Một giây kế tiếp thì bị người ôm ngang lên, tay Triển Mộ tắt TV đi, thì ôm cô đi vào phòng ngủ.

Ý này rất rõ ràng, đêm nay cô đừng nghĩ muốn đi về.

Thương Lam hiểu được, quay vòng trước cổ của anh trên mặt lúc trắng lúc xanh:

"Anh Triển, em muốn về nhà."

Anh đặt cô lên giường, khẽ liếm bờ môi màu hồng của cô, cười ra tiếng:

"Nơi đây chính là nhà của em."

Mắt thấy dấu vết nụ hôn của anh càng ngày càng nặng, Thương Lam kêu đau một tiếng trong đôi mắt cất dấu kinh sợ:

"Không phải..."

Triển Mộ điên lên có cái gì không làm được, cô thật sợ anh sẽ liều mình muốn cô ở đây vào lúc này.

Anh không trả lời câu hỏi của cô, nụ hôn này vẫn không thay đổi, càng sâu, từ đôi môi đỏ thắm đến cổ mảnh khảnh, môi mỏng khẽ gọi đỉnh không ngừng cắn mút vào xương quai xanh của cô, bàn tay to dọc theo thắt lưng đi lên trên thăm dò vào quần áo của cô, cô nắm thật chặt vạt áo, vú, Thương Lam hô hấp trở nên gấp gáp, mắt to hoảng sợ nhìn anh, trong tay cầm lấy góc chăn thật chắc.

Cô biết mình giấy dựa sẽ chỉ chọc tới người đàn ông càng đối đãi thô bạo, lại ngửa ra không nhúc nhích, có thể toàn thân vẫn không ngừng run rẩy. Cô không biết, thân thể cô lại co rúm lên thì giống như hoa nhò run rẩy trước gió, loại dáng vẻ này chẳng những sẽ không để cho người đàn ông tắt lửa, ngược lại có thể trêu chọc lấy một con sóng - con thú khác đáng sợ hơn, ham muốn.

Giữa lúc cô cho anh muốn làm tiếp thật, đột nhiên anh thở gấp rút ra từ trên người cô.

Hơi thở anh liên tục hô hấp để ép dục vọng trong lòng xuống, lửa, thật muốn mạnh mẽ đè cô ở dưới thân, sau đó cứ liên tiếp đâm vào, vui vẻ như vậy, làm hồng, làm cô khóc!

Anh đối mặt với tầm mắt sợ hãi của cô, Thương Lam không nhìn được co rúm lại rồi, ánh mắt anh đang nhìn cô nóng bỏng giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Đến khi anh rút người ra, cô lập tức chui mặt vào trong, tay chân luống cuống cài cúc trên quần áo.

Thế nhưng không đợi cô cài hết cúc áo, Triển Mộ đã cởi hết sạch chui vào, hai ba lần lột sạch cô, suy nghĩ đến thời gian cô hành kinh, rất quan tâm để lại một cái quần lót nhỏ cho cô, kéo chăn cuộn hai người thành một cục, thịt chạm thịt lẫn lộn vào giữa giường.

"Ngủ đi."

Anh hôn lên cái trán của cô đang nói như vậy, có thể cảm nhận được anh chống đỡ giữa hai chân gắng gượng của mình, sao cô có thể yên tâm ngủ trước, một đêm này Thương Lam nằm bên cạnh anh vốn không dám nhúc nhích, thẳng đến lúc hơn nửa đêm mới miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

Hôm sau Triển Mộ lại dẫn cô đi xem vị bác sĩ Trần có người nói rất nổi danh kia, bác sĩ nhìn cô một lúc lâu cho ra kết luận đơn giản chính là cô thể hàn, muốn con cái không thể sinh gấp trong chốc lát, cần phải từ từ điều dưỡng, cách nói này cô nghe xong không dưới mười mấy.

Có chút thất vọng đi phía sau Triển Mộ ra cửa bệnh viện, nói cho cùng cô cũng là một người phụ nữ truyền thống, cho dù không phải Triển Mộ cô cũng muốn một người con thuộc về mình, cô đi rất chậm, tâm sự nặng nề ngay cả bước chân Triển Mộ dừng lại lúc nào cũng không biết.

Trong chốc lát không bắt bẻ, cô đứng vào sau lưng anh.

Nhìn thấy ánh mắt cô đơn của cô, anh quay người lại ôm cô:

"Chúng ta còn trẻ, dù sao vẫn có con."

"Vậy nhờ không trị hết thì sao." Thương Lam ngước mắt từ trong ngực anh, đang cầm tay anh từ từ nắm chặt.

Anh im lặng một lúc, bùng lấy mặt của cô vô cùng nghiêm túc nói:

"Anh có em là đủ rồi"

Lời nói thâm tình này của anh, nhưng nghe vào trong tai Thương Lam lại như bánh kem bỏ vào trong tủ lạnh mấy tháng rồi thay đổi mùi vị, cô ngoan ngoãn dựa vào trong ngực anh, giống như vô cùng thân thiết, có thể trái tim kia lại đẩy anh đi rất xa, một người đàn ông coi trọng tiền tài như vậy sao lại có thể chỉ vì cô một người phụ nữ vứt bỏ người thừa kế của mình chứ, không phải Trương Tiếp Dư cũng có thể là cô gái khác, vì chiếm được Thương thì anh có thể làm đến bước nào cô không biết, mà nhiều hơn cũng không liên quan đến cô, đến tận đây sau này, cô sẽ không tin anh, lại không dám tin anh.

Bác sĩ Trần kê cho cô hai đơn thuốc, buổi trưa Triển Mộ và cô ăn cơm xong sau đó lại dẫn cô đi hiệu thuốc bắc mấy thang thuốc trước, cứ chỉ Thương Lam yên lặng cả ngày là nhiều, giống như là anh hỏi cô đáp, rõ ràng vấn đề có chút không thích thì ngậm miệng không nói.

Đối với một Thương Lam ngoan ngoãn như vậy Triển Mộ vừa tức vừa yêu, anh bóp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bắt đầu hăng hái cắn một cái, mà hành động trên anh cũng làm như vậy rồi, dưới nơi đông người mút lấy khuôn mặt non nớt của cô không tha.

Không phải bỗng nhiên buổi trưa éo cô uống hơn hai bát canh sao? Như vậy thì bày ra sắc mặt một buổi chiều cho anh?

Anh liếm lấy không nhìn được hung hăng cắn một cái, Thương Lam đau nước mắt ứa ra đang vênh cái miệng nhỏ nhắn còn phải nói tui thân nhiều, cô yên lành không trêu chọc anh, anh cũng không phải chó, dựa vào cái gì gấp díp thì cắn mình một cái.

Trong hôm nay bọn họ giống như người yêu, đi dạo cửa hàng, đi công viên, xem phim, thẳng đến sắc trời từ từ biến thành đen, hai người mới dắt lấy tay song song trở lại nhà họ Thương.

Nói là dắt lấy tay, chẳng là Triển Mộ cương quyết cầm lấy cổ tay của cô, trên đường có đến vài lần Thương Lam muốn rút về cũng bị chịu thua dưới ánh mắt nghiêm nghị và sức lực bá đạo của anh.

Bọn họ coi đây như hẹn hò!

Với Triển Mộ hẹn hò là chuyện mình muốn làm nhất đời trước, đã từng, cô cũng giống như thiếu nữ bình thường, chờ mong anh Triển của cô có thể giống như một bạch mã vương tử trong truyện cổ tích, cưới cô sau đó yêu cô, cưng chiều cô, đặt cô ở trong lòng bàn tay dùng cả đời đi quan tâm.

Nhưng từ đầu đến cuối truyện nhi đồng vẫn là truyện nhi đồng, sau khi tình mộng đổi mặt chính là hiện thực, mà trong thực tế Triển Mộ đừng nói bất thời giờ quan tâm cô, hẹn bồi dưỡng tình cảm vợ chồng cái gì, ngay cả chuyện anh nói với cô, thời gian trò chuyện cũng không có.

Ngoại trừ lúc hai người làm ***, thậm chí lời cô và anh nói trong vòng một tuần cũng không bằng người xa lạ.

"-- Kết --"

Xe dừng sát ở trước cửa lớn nhà họ Thương.

Anh quan tâm nghiêng cơ thể qua một cái thay cô cởi giày thắt an toàn, vào giờ phút này hai người quá gần, Thương Lam nghe đang tim mình càng lúc càng đập nhanh, thở ra một hơi thật sâu.

Anh hiểu dây an toàn của anh đeo, nhưng không có lập tức giắt rời ra, ngược lại lưu luyến ma sát khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh dựa vào cô quá gần, hô hấp sáng rực như phun ở trên mặt cô.

Trong lòng Thương Lam lộp bộp ~ kêu lên một tiếng, mở cửa xe như một con cá đuối sống trốn thoát từ người anh vậy.

"Tiểu Lam."

Giọng của Triển Mộ ngấm cảnh cáo.

"Em đi lên trước, tạm biệt."

Thừa dịp anh chưa xuống xe, cô ba chân bốn cẳng chạy về phía phòng khách.

"Cộp" đóng cửa xe, anh nhìn bóng lưng cô chạy giống như tránh bệnh dịch, nét mặt trầm xuống, ánh mắt nhìn cô trở nên phức tạp.

Thương Lam chạy quá nhanh, giày cao gót dưới chân lệch một cái, lúc trước mắt thấy sẽ ngã xuống phía sau truyền đến một loạt tiếng bước chân, rồi sau đó xuất hiện lực cánh tay rắn chắc của Triển Mộ.

Anh vòng trước hông của cô dẫn cô vào phòng khách, tuy ngoài miệng mang theo nụ cười nhưng đôi mắt kia lại lạnh đến dọa người:

"Đi thôi."

Lúc này trời còn chưa tối hẳn, thời gian bọn họ về đến nhà vừa lúc còn kịp ăn cơm tối.

Triển Mộ ở lại nhà họ Thương ăn cơm cũng không phải chuyện lần đầu tiên, người giúp việc trong nhà hoàn toàn coi anh là cậu chủ, coi đây như ở nhà, anh đang làm lại cử chỉ thân mật với cô cũng sẽ không bị người ngăn cản.

Vậy nhưng Thương Lam khổ, hai người ở bên ngoài anh không cưỡng được cô cũng cho qua, nhưng hôm nay cô trở lại nhà mình rồi, dựa vào cái gì còn phải mặc cho trước anh 'đồng sờ sờ tây cọ xát', ăn hết đậu hũ mềm của cô.

Thật sự Triển Mộ không chịu thua ai một chút nào, thỉnh thoảng ở trên bàn cơm gấp một ít đồ cô không thích ăn cho mình, có thể lại là đồ bác sĩ kiến nghị phải ăn, trong đôi mắt sắc bén như mũi nhọn cảm xúc của anh cô ngay cả phát cấu nhỏ cũng mất, ánh mắt cầu xin trong tầm mắt lạnh như băng của anh gào thét quay trở về, cuối cùng chỉ có thể tui thân nuốt xuống...

Hình thức ở chung của đôi tình lữ này lọt vào trong mắt Thương Trung Tín, khóa miệng ông nhếch lên, hình như rất hài lòng biểu hiện của Triển Mộ, bắt đầu ông còn lo lắng dọc đường Thương Lam bị động ứng phó không được Triển Mộ cường thế, bây giờ xem ra chẳng qua chỉ là một cái củ cà rốt, một cái hồ, trai tài gái sắc, thật ra hai người này còn rất xứng.

Một màn này làm Thương Hồng tức giận, nếu cô ở giữa thì không sao rồi, cô thấy cử chỉ thân mật của hai trước mặt còn kém không có nghiền nát răng trắng một hơi.

"Tiểu Triển, con dự định bao giờ quay về Mĩ."

Thương Trung Tín hỏi đầy lòng Thương Lam nghi ngờ, cô dừng lại đôi đũa trong tay vĩnh tại tỉ mỉ nghe theo.

"Qua hết cuối năm! Thừa dịp nghỉ đông con cũng muốn ở cùng với Thương Lam nhiều hơn." Trước nụ cười nhàn nhạt của Triển Mộ, lại gấp một miếng thịt cho Thương Lam.

Cô nhìn chòng chọc trong bát đột nhiên nhiều hơn miếng thịt đầy lòng hiện lên vẻ mặt mác, khoảng thời gian nghỉ đông kết thúc vẫn còn hơn nửa tháng...

Sau khi cơm xong mọi người khó có được dịp ở chung một chỗ, Triển Mộ và Thương Trung Tín ngồi ở trên ghế sa lon câu có câu không nói chuyện

phiếm, đại đa số là một số xu thế thị trường chứng khoán phái sinh(1) phát triển hiện nay và kế hoạch bên công ty ở nước Mỹ kia.

(1) Thị trường tài chính phái sinh là nơi diễn ra các hoạt động mua đi bán lại các loại sản phẩm tài chính phái sinh, với các sản phẩm thông dụng của thị trường tài chính phái sinh như: Quyền mua cổ phần, Chứng quyền, Hợp đồng kỳ hạn, Hợp đồng hoán đổi... Hiện nay, trên thị trường tài chính quốc tế nghiệp vụ tài chính phái sinh đã phát triển rất mạnh với các nghiệp vụ phái sinh rất đa dạng và thị trường phái sinh đóng vai trò quan trọng trong hệ thống tài chính toàn cầu. Sở dĩ nó phát triển thành công như vậy, là do sử dụng nghiệp vụ này đem lại lợi ích cho các thành viên thị trường.

Đột nhiên Thương Trung Tín cảm thấy Triển Mộ trước mặt trở nên xa lạ, không phải trước kia anh không tốt, nhưng tình thế cổ phiếu luôn luôn có sự nóng tính xung động không chừng mực của người trẻ tuổi, nhưng không qua thời gian mấy tháng biến hóa của anh lại có thể to lớn như thế, ý của anh độc đáo, ăn khớp rõ ràng, không có mơ tưởng xa vời trước mắt của người tuổi trẻ, ngược lại nhiều hơn một sự thử thách lắng đọng vô cùng nội liễm không có của năm tháng.

Lúc mười giờ tối Thương Lam tiễn Triển Mộ đi ra ngoài, ban đêm gió lạnh gào thét mà qua, cô không khỏi rút bả vai một cái, đi tới bên cửa xe, đang muốn sớm lên người đi lên giường ngủ sớm trước, một hình bóng màu đen che tối, Thương Lam không kịp phản ứng bị đè nặng nề ở trên cửa sổ xe.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Editor: Lạc Tâm Vũ

Triển Mộ không xuống nặng tay, buông cánh tay bị đè nặng của cô, có thể Thương Lam không hiểu ý tứ của anh, cũng không dám giầy dụa liền không nhúc nhích nằm úp sấp như vậy ở trên xe.

Cô đợi một hồi lâu cũng không thấy anh có động tác gì, bốn phía yên lặng đến đáng sợ, bên tai ngoài tiếng hít thở bình ổn của anh ra thì không có những thứ khác.

Cuối cùng cô không kiên nhẫn xoay người hỏi, lần này đôi mắt lập tức chạm vào đôi mắt khiếp người của anh:

“Anh Triển?”

Lòng cô còn sợ hãi gọi một tiếng:

“Anh làm sao vậy?”

“Phải đến lúc nào em mới bằng lòng tha thứ cho anh.” Anh xoay qua mặt của cô, giọng điệu bình thản làm cho cô không nghe ra vui giận của anh.

“Tôi không hiểu ý của anh...”

“Tiểu Lam, em hiểu.” Anh nắm tay cô từ từ siết chặt, ghì ra một vòng vết đỏ ở trên cổ tay trắng nõn của cô, vốn là khuôn mặt tươi cười ôn hòa die,n; da.nlze.quydo/nh đột nhiên trở nên u ám khiến cho người ta sợ hãi:

“Em đều hiểu hơn ai khác.”

Cô không hiểu, cái gì cô cũng không hiểu.

Thương Lam cắn răng nén xuống lời kêu đau trong miệng, đối với phản phúc vô thường* của anh, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi. Trong mấy ngày nay ở cùng anh, cô không lúc nào không căng thẳng thần kinh, nhất cử nhất động** cẩn thận từng li từng tí, chỉ lo chọc giận anh cuối cùng chịu thiệt sẽ là mình.

*Phản phúc vô thường: chỉ một người thường xuyên thay đổi, mà sự thay đổi đó không có trạng thái ổn định (Nguồn: Baidu)

**Nhất cử nhất động: mỗi việc làm dù là nhỏ nhất.

Tại sao Triển Mộ của đời này lại trở nên càng khó đối phó, càng đáng sợ hơn trước.

Anh vuốt ve khuôn mặt của cô, ngón tay cái thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve ở bên mặt:

“Em không muốn giao trái tim cho anh không sao, anh có thể đợi em, nhưng Tiểu Lam, đừng để anh đợi quá lâu biết không?”

Giọng điệu của anh rất ôn hòa, rất dịu dàng. Đôi mắt sáng không hề chớp mắt nhìn cô chăm chú, đến nỗi cô có thể thấy được bóng dáng của mình từ con ngươi đen như mực của anh, nhưng động tác của anh lại làm người ta không rét mà run, khi nhận thấy được một đôi tay đang chậm rãi đi đến cổ mình, màu máu trên khuôn mặt cô mất dần hết trong nháy mắt.

Anh nhìn cô, chuyên chú như thể chỉ còn lại có mình cô ở trong thế giới của anh:

“Đừng ép anh, anh cũng không muốn làm như vậy.”

Tiếng nước chảy ào ào truyền ra từ trong phòng tắm có khói trắng lượn lờ, Thương Lam lau mặt, soi gương lộ ra ngần ngừ một lúc, trong đầu nổi lên khuôn mặt u ám mà thâm tình của Triển Mộ lúc hoàng hôn, cô nghe không hiểu ý của anh, nhưng trong lòng không hiểu hiện lên một ý nghĩ khó hiểu, trôi qua lướt qua, nhanh đến mức làm cô không bắt được.

Cô nhủ mày không biết làm thế nào, nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn vì nguyên nhân hơi nước mà càng hồng hào dinendian.loqid]on của mình ở giữa gương, ngũ quan non nớt đẹp đẽ in trên mặt của cô gái 17 tuổi, nhưng sau một giây người giữa gương chợt thay đổi một dáng vẻ.

Sau khi qua một mảnh vụn vụn, trên mặt gương hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp thành thực, mà khuôn mặt kia cũng thuộc về cô bây giờ, đó là Thương Lam của mười mấy năm sau.

Trên giường vang lên tiếng chuông làm cho cô phục hồi lại tinh thần, mặc bộ đồ ngủ liền đi ra ngoài, đồng hồ treo trên tường chỉ vào mười hai giờ đêm khuya, cô nhìn số điện thoại gọi đến, tay duỗi ở giữa không trung do dự một lúc, cuối cùng vẫn tiếp lên.

“Ngủ?”

Giọng nói trầm thấp của Triển Mộ truyền đến từ bên kia, Thương Lam đứng tại chỗ không lên tiếng, suy nghĩ của cô vẫn đắm chìm ở giữa hành động khó hiểu vừa rồi của anh.

“Tiểu Lam.” Nghe ra sự cảnh cáo trong lời nói của anh, cô sững sốt vội vàng trả lời:

“Không... Không ngủ.”

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh qua đón em.”

“Ngày mai em...”

“Ngoan, đi ngủ đi, sáng sớm anh qua.”

Dứt lời, không đợi cô từ chối liền cúp điện thoại.

Đột nhiên trong bụng truyền đến một trận run rẩy, Thương Lam thả điện thoại đi động ngồi □ tính ôm chính mình để bảo vệ người mình, trán trắng tinh chảy ra mồ hôi nhỏ dày đặc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xanh trắng lẫn lộn, cô ngẩng đầu nhìn trời đêm sáng trong, cất giấu hận ý trong mắt, cô đã khóc cũng xin qua, nhưng tại sao anh vẫn không chịu buông tha cô, bóng cây nghiêng nghiêng tối đen chiếu vào trong phòng, Triển Mộ ở trong trí nhớ của cô không phải như thế, cuối cùng là nảy sinh sai lầm ở khâu nào, anh đã điên rồi, mà cô cũng sắp bị anh ép đến điên rồi.

Buổi sáng sau khi thức dậy, tuyết nhỏ của thành phố B bắt đầu rơi xuống như lông ngỗng nhẹ bay, mảng lớn dải bông tuyết rơi trên mặt đất, trên mái hiên, phản chiếu trước mắt người ta một mảnh trắng xóa.

Mấy ngày nay bọn họ giống như những tình nhân thông thường, ăn cơm, xem phim, thỉnh thoảng anh hăng hái đến đây, lại kéo cô về trong khu nhà ở ra sức giằng co, mà tuy trong miệng anh nói không ép cô, tất cả thuận theo tự nhiên, có thể hành động nhưng lại chưa bao giờ mang qua mũi, mỗi lần kết thúc, đều là trực tiếp bắn vào trong cơ thể cô.

Trong lòng Thương Lam sợ hãi, chỉ có thể lên uống thuốc tránh thai trước, nhưng thuốc kia có tác dụng phụ rất lớn với mình, mỗi lần dùng qua xong, cô sẽ xuất hiện ngứa, cảm thấy buồn nôn khó chịu, mà Triển Mộ nhìn sắc mặt của cô càng ngày càng khó coi, tự nhiên tự mình liền tưởng đến tật xấu kén ăn của cô, từ sau khi đưa đến một đồng một đồng tổ yến thuốc bổ đến nhà, sau khi Thương Lam bị bắt ăn một đoạn thời gian, trên người lại xuất hiện nhiều thịt một chút.

Triển Mộ nắm bàn tay mềm mại của cô, nhét vào túi áo khoác ngoài không ngừng vuốt ve.

Mấy ngày nay tiến hành tắm bồn lung tung làm cảm nhận ban đầu của cô hơi tròn, trên mặt nhợt nhạt hiện lên một màu đỏ ửng khỏe mạnh, cả người trở nên có sức sống rất nhiều, nhưng có một luồng u buồn lờ mờ từ đầu đến cuối ở trên người cô không đi, đôi mắt sáng sắc bén của anh khóa bóng dáng của cô, càng nắm chặt bàn tay nhỏ trong tay hơn.

Anh nhìn ra được, cô đi cùng với anh cũng không vui.

“Trời lạnh, sao không mặc thêm mấy bộ quần áo?” Anh nhẹ nhàng phất đi bông tuyết trên vai cô, vẻ mặt cười đến ôn hòa vô hại.

“Tôi không lạnh.” Thương Lam cố gắng rút tay mình về, ngoài miệng nói như thế, nhưng hai cánh môi tron bóng lại đông lạnh đến sắp biến thành màu tím.

Anh ôm tay mình lại chặt hơn một chút, chân dưới Thương Lam lảo đảo cả người bị anh ôm vào trong lòng, sờ sờ đến khuôn mặt trắng bệch của cô, anh cau mày nói:

“Còn nói không lạnh.” Ánh mắt rơi trên áo khoác mỏng manh của cô, anh sững sốt, ôm cô đi về.

Triển Mộ dẫn cô vào một cửa hàng gia đình, cô bán hàng thấy bọn họ liền đón chào nhiệt tình, làm cho giới thiệu mạnh mẽ quần áo trong quầy.

Triển Mộ ôm lấy vai cô tùy ý rút ra một cái áo khoác dày từ trên giá áo, đưa cho cô:

“Đi vào trong thử một chút.”

“Tôi không cần.”

Máy sưởi trong cửa hàng làm cho sắc mặt vốn xanh tím của cô ấm lại không ít, cô không tiếp nhận quần áo anh đưa tới, khước từ nói:

“Tôi có quần áo.”

“Vậy sao không mặc?” Không có ý bỏ qua cho cô, anh vẫn xoay quanh ở trên đề tài này như cũ.

“Tiểu thư, ngài liền thử xem đi, màu da và dáng người ngài tốt như thế, mặc vào nhất định rất đẹp mắt.” Cô bán hàng ủng hộ ở một bên, Thương Lam không đáp được câu hỏi của anh trong chốc lát, tiếp nhận áo khoác ngoài anh cứng rắn nhét qua, một cái áo khoác dày nhưng là kiểu dáng cũ đã nhiều năm trước.

Cô do dự nhìn anh một cái, Triển Mộ bất kể là khuôn mặt nghi ngờ là tư duy đều rất xuất sắc, nhưng chẳng ai hoàn mỹ, cho dù anh tốt cũng luôn luôn có khuyết điểm, nói ví dụ anh không giỏi việc nhà cùng sự thường thức lỗi thời kia của anh.

Khi Thương Lam đi ra từ trong phòng thay quần áo khuôn mặt tươi cười của cô bán hàng cứng ở trên mặt, nhưng một giây lại đón chào theo diệnndkdanleeequhydonnn huấn luyện nghiêm chỉnh, miệng khen cô mặc xinh đẹp bao nhiêu một hồi, quần áo có thể hiện lên tài năng bao nhiêu, ánh mắt bạn trai tốt bao nhiêu, khen từ đầu đến đầu ngón chân, còn kèm nói Thương Lam là thiên tiên của chín tầng trời cao...

Triển Mộ ngồi ở trên ghế sofa, lông mi cũng động một cái.

“Đi gói cho cô ấy.”

Nghे nói như thế, trên mặt cô bán hàng lộ ra tia sáng vui sướng, mà Thương Lam đang soi vào gương lại sụp đổ xuống, cô gái trong gương khoác lên người áo khoác đen tuyền mập mạp, không khác gì chụp vào một cái bao tải to.

Dường như Triển Mộ rất hài lòng bộ trang phục này của cô, lại để cô bán hàng gói nhiều bốn năm cái giống nhau như đúc chỉ màu áo khác nhau, người đang nhiệt tình vui vẻ tiến xuống, đi ra phía trước cửa hàng.

Thương Lam cúi đầu đi theo phía sau anh, ánh mắt chăm chú trên hai túi quần áo ở trong tay anh, từ từ lâm vào suy nghĩ, trong đầu chợt hiện lên Thần thoại Hy Lạp thứ nhất, đó là câu chuyện liên quan đến ông Pygmalion*.

*Pygmalion: Ông là một người ghét phụ nữ và quyết định sống độc thân, ông là một nhà điêu khắc và đã tạc ra một bức tượng bằng ngà. Ông say mê và yêu chính tác phẩm của mình và đối xử với bức tượng đó như người thật (việc mặc quần áo,...). Ngày kính lễ nữ thần Vệ Nữ_nữ thần của sắc đẹp, tình yêu và tình dục, ông đã xin nữ thần biến bức tượng thành người thật. Các bạn có thể xem cụ thể ở [url= <https://dotchuoinon.com/2009/10/27/pygmalion-va-galatea-tinh-yeu-%E1%BA%A3o-thu%E1%BA%ADt/>]đây[url]

Ông Pygmalion là quốc vương của Seriphus* trong thần thoại Hy Lạp. Ông căm ghét phụ nữ, quyết định vĩnh viễn không kết hôn. Ông dùng tài nghệ thần kì điêu khắc một bức tượng phụ nữ xinh đẹp bằng ngà voi, cũng yêu bà. Ông đối xử như vợ của mình chăm sóc bà như vậy, trang điểm cho bà, cũng cầu xin về phía thần linh để cô trở thành vợ của mình.

*Seriphus: Đây là một khu tự quản ở Hy Lạp

Cuối cùng thần tình yêu Aphrodite bị ông làm cảm động, ban sinh mệnh cho pho tượng, cũng để bọn họ kết làm vợ chồng.

Mẫu thần thoại này ở trong mắt người khác có thể là một câu chuyện tình yêu lãng mạn mà khó tin, nhìn ở trong mắt Thương Lam, lại làm cho cô chợt cảm thấy sồn tóc gáy.

Tác phẩm điêu khắc vốn chỉ là vật chết, nhưng ông lại cố chấp ban sinh mạng cho bà ấy, thậm chí không hỏi qua ý kiến hoặc ý nghĩ của bà, tình nguyện một phía coi bà như vợ, hình thức ở chung như vậy làm cô không khỏi nghĩ đến mình và Triển Mộ.

Anh đối xử với cô lại làm sao không phải như vậy, nếu như cô cũng là một vật chết, vậy anh có hỏi qua cô bằng lòng sống lại không, tình nguyện chấp nhận anh, vui vẻ làm vợ của anh, Thượng Đế luôn thiên vị anh, không ai nghe hiểu được sự cầu xin và tuyệt vọng của cô, anh chỉ biết đối xử với cô như là sự chinh phục giả vĩnh viễn, làm như nỗ lực cô không nên có suy nghĩ của mình, trong mắt anh cả đời này cô sẽ chỉ là vật phụ thuộc của anh, cô là sự sáng tạo của anh, cô đây liền chỉ có thể là của anh.

Đến buổi tối cuối cùng tuyết cũng ngừng, Triển Mộ đưa cô đến cửa nhà, nhưng không ngay lập tức buông tay cô ra.

Thương Lam giẫy dụa, thấy không rút ra lại từ bỏ.

Anh ôm lấy eo của cô, mặt kề mặt nhìn thẳng với cô.

“Tôi đến rồi.” Cô trốn tránh ánh mắt ăn thịt người của anh, hai vai không tự chủ rụt lên.

Tay anh xẹt qua sống lưng cô, rước lấy vô số sự run rẩy.

Trên má tê rần, cô bị bắt đón nhận ánh mắt của anh, sự dịu dàng trong đôi mắt đen như mực đến có thể làm người ta rơi vào, nhưng động tác dưới tay anh lại mang theo sự mạnh mẽ không thể kháng cự:

“Tiểu Lam.” Anh trầm thấp gọi cô:

“Anh hiểu ý của em, không nên còn như vậy biết không?”

Khớp hàm Thương Lam bắt đầu run lên, nghe giọng điệu dỗ trẻ con của anh, trong mắt cất giấu vẻ sợ hãi:

“Thứ anh mong muốn chưa từng không chiếm được, lần này nể tình em vi phạm lần đầu, anh không so đo với em, nếu lại để phát hiện em có ý đông lạnh mình, thư cũng không cần đọc, trực tiếp đi nước Mỹ với anh, hử?”

Thương Lam nén xuống sự sợ hãi trong lòng, lần đầu nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

Cô làm mặt mờ, mỗi một bước đều đã đi đến thật cẩn thận, rõ ràng người trùng sinh là cô, cô hẳn là càng hiểu anh hơn mới đúng, nhưng die nd da n l e q u u y d o n tại sao ở trước mặt anh, cô liền giống như một người trong suốt, cho dù cô cất giấu cái gì ở trong lòng, đều có thể bị anh liếc mắt một cái nhìn thấu.

“Tôi... Tôi phải đi về rồi.”

Cô lùi ra phía sau một bước muốn thoát ra từ trong lòng anh, thuốc bắc của vú nuôi nấu cô đã ngưng dùng thật lâu, Thương Lam là thật sự sợ, cô sợ nếu như có con, cô sẽ không có can đảm chạy trốn, cả đời này đều phải ở trong tầm tay của Triển Mộ sống những ngày còn lại làm cho cô cảm thấy sợ hãi, nếu có thể làm lại, cô không thể dẫm vào vết xe đổ nặng hơn đời trước nữa, hướng chi, bây giờ tình cảm của cô với Triển Mộ ngoài trừ hận, liền chỉ còn lại có sợ, thật sự muốn sống cả đời với một người đàn ông đáng sợ như vậy, sớm muộn cô sẽ bị ép điên.

Trong lòng cô rõ ràng, chỉ là ngừng thuốc còn thiếu rất nhiều, cô thà rằng làm hư cơ thể của mình cũng không muốn mang thai con của anh, cả đời này bọn họ không thể, mãi mãi cũng không thể!

Anh ngăn đi sự gãy dựa của cô, nét mặt đang cười, có thể ý cười kia chẳng hề vui mắt:

“Cuối cùng em muốn anh làm sao mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

Thương Lam cảm giác được tay anh nắm ở trên ngang hông mình càng chặt:

“Chúng ta bắt đầu lại, không tốt sao?”

“Không...” Thương Lam chột tránh thoát ra khỏi cái ôm của anh:

“Tôi không hiểu... Không hiểu ý của anh!”

Cô không dám nhìn anh, xoay người bỏ chạy, lao đảo chạy vào trong nhà, Triển Mộ khác thường không ngăn cô, chỉ là nhìn bóng lưng của cô từ từ rời xa, hai mắt lạnh lùng như rắn độc trong ánh đêm tối, uy nghiêm đáng sợ phát ra sắc bén.

Vú nuôi mở cửa cho Thương Lam, cánh cửa vừa khép lại cô liền bỏ nhào vào trong lòng bà một phen, bà vai gầy yếu không ngừng run run, dường như đang sợ hãi cái gì.

“Cô chủ?”

“Vú nuôi... Vú nuôi...” Tay Thương Lam ôm ở trên eo bà từ từ trở nên tránh, cô nén xuống sợ hãi trong lòng, đôi môi không ngừng run rẩy, dùng giọng nhỏ đến chỉ có mình có thể nghe được đọc:

“Không thể, không thể...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Editor: Đường Thất Công Tử - Diễn đàn

Lúc trong cuộc sống, Triền Mộ vô tình phát hiện Thương Lam luôn luôn trong lúc anh đang không chú ý, đột nhiên nhìn chòng chọc anh, mà mỗi khi bị anh bắt được, lại vội vàng cúi đầu xuống, đáng sợ hãi rụt rè, làm cho anh không tự chủ nhớ lại con rùa nhỏ Ngụy Vô Lan nuôi kia.

Nghĩ đến, dường như anh có thể thấy sở trường phía sau của cô là một vỏ rùa rất nhiều đường vân.

Khóe miệng vẽ lên một nụ cười, anh đi tới từ phía sau ôm lấy cô:

"Đẹp mắt không?"

Tay Thương Lam thu dọn chén đĩa dừng lại, toàn thân cứng ngắc mặc cho anh đang ôm, nét mặt hiện lên một vẻ ngượng ngùng.

Anh vòng trước hông của cô, cảm thân mật để lên trên vai nhỏ yếu của cô, mang theo chút hứng thú nói:

"Tại sao muốn nhìn lên anh?"

Mặt Thương Lam sụp xuống không trả lời vấn đề của anh, đang nghiêm mặt dừng tay một chút, đang lặng im tiếp tục thu dọn bát đĩa trên bàn.

Trong mấy ngày này thái độ cư xử của Thương Lam anh không thể nói được, nhưng cũng không khó mà nói, chỉ ít ở trước mặt anh cô ngoan ngoãn, khéo léo, nhưng nguyên do cô chỉ có quá ngoan ngoãn, quá khéo léo, so với thiếu nữ hoạt bát tinh thần phần chần chừ tuổi, Triền Mộ phát hiện trên người cô ẩn dấu một loại không khí chết chóc dài.

Anh nhìn chòng chọc cô một lúc lâu, không chiếm được đáp lại của cô, nét mặt hiện lên vẻ không vui.

Thương Lam rũ xuống đang bị ép ngẩng đầu lên, anh đang bóp gò má của cô nhìn thẳng vào cô:

"Khuôn mặt chết chóc này của em còn muốn để bao lâu?"

Mười ngón tay to lỗ mãng bấm vào trong thịt, Thương Lam cảm giác được trên gò má truyền tới đau đớn, trong lòng sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn "Soạt" một tiếng không còn chút máu, cô không nắm chắc được tính tình của anh, chỉ có thể liều mình lắc đầu.

Anh lại nhìn cô vài lần, trong con ngươi cất dấu nhiệt độ tức giận, đột nhiên dừng một chút buông thân thể của cô ra trở về ghế sa lon, từ trên bàn trà lấy điều thuốc lá lên, rút một cây vào trong miệng, hai mắt đen nhánh đang khóa hình bóng của cô không tha.

Cô biết anh đang kiềm nén tâm tình của mình, trước kia chỉ khi Triền Mộ gặp phải chuyện phiền lòng mới lại hút thuốc, bình thường vừa lấy ra thì hút hơn nửa hộp, mà cô khi đó, nhìn anh vô hồn rút ra cũng sẽ lo lắng khuyên giải an ủi vài câu, nhưng hôm nay...

Thương Lam quay lưng lại né tránh tầm mắt vội vã của anh một cái, nửa phút không dám trễ nãi thu dọn bát đĩa trên bàn, bung vào phòng bếp rửa sạch.

Cô bồn thần nửa ngày ở trong phòng bếp, sờ sờ chạm chạm chỗ nọ chỗ kia, thậm chí rửa sạch toàn bộ tủ bát và chén một lần, mãi đến khi phòng bếp sạch sẽ tỏa ánh sáng, lúc này mới do dự đi ra ngoài.

Triền Mộ ngồi ở trên ghế sa lon không biết đang suy nghĩ cái gì, trong cái gạt tàn thuốc chen đầy tàn thuốc, tính thời gian mình dọn dẹp trong phòng bếp một chút, số lượng anh rút ra không hơn một bao.

Triền Mộ là một người tiết chế, rượu thuốc lá đều chạm một chút, nhưng đó cũng chỉ là giới hạn xã giao đối ngoại, thỉnh thoảng tâm phiền cũng sẽ rút ra vài lần, nhưng cũng không nhiều giống như ngày hôm nay vậy.

Có thể khiến cho anh phiền lòng như vậy ngoài vấn đề trong công tác, công ty mới bên nước Mỹ kia bẽ bộn nhiều việc sao?

Thương Lam hơi kinh ngạc, vừa lúc Triền Mộ cũng nhìn thấy cô, anh ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô, ra lệnh:

"Qua đây."

Trên người anh mang theo một đợt phiền muộn, Thương Lam không dám thờ ơ, mấy bước đi tới, vừa mới tới gần thì bị anh đè trên ghế sa lon.

Anh đang chậm rãi cời cúc trên quần áo của cô, hai mắt đỏ tươi hiện lên ánh sáng sắc bén của một người săn bắn hung ác độc địa lúc bắt được con mồi.

"Tiểu Lam, anh có thể nhìn em một lần, hai lần... Cũng không có nghĩa là có thể tiếp tục nhìn em lần thứ ba, bốn lần, dù sao em tùy hứng cũng nên có một mức độ." Die nd da nl e q uu ydo n

Thương Lam sợ hãi thở gấp một tiếng, bỗng tim đập hẫng nửa nhịp, cô không biết anh đang nói cái gì, chỉ cảm thấy cái sự tức giận này của anh tới quái lạ.

Cúc áo bị cởi ra từng viên, động tác của anh rất chậm rất chậm, như là đang lăng trì(1), từ từ vạch trần cô.

(1) Tàng xẻo (còn gọi là lăng trì (lần dần một cách chậm chạp) hay xử bá đao) (tiếng Hoa giản thể: 凌迟, tiếng Hoa phồn thể: 凌遲, bính âm: língchí) là

một trong những hình phạt tử hình được dùng rộng rãi ở Trung Quốc thời cổ xưa từ năm 900 cho đến khi chính thức bãi bỏ vào năm 1905. Hình phạt này cũng được áp dụng tại Việt Nam.

Khi Thương Lam phơi bày một thân thịt non trong không khí, hai bàn tay đang nắm lấy một vú nhỏ trước ngực của cô, môi mỏng đang rượt theo cắn mút lên viên thịt nhỏ lồi ở giữa, trong miệng phát ra tiếng "Xì xì" dâm mỹ.

Cô không chống lại, ngoan như một con mèo con vừa mới bị vuốt lông, chỉ là chân mày đang nhíu chặt và thân thể hơi run rẩy nói cho anh đôi chút, cho dù thân thể chịu khuất phục, nhưng tâm vẫn ở chỗ sâu vẫn vô tình từ chối việc anh đang đụng chạm.

Động tác xâm lược của Triển Mộ cứng đờ, hai mắt nguy hiểm nheo lại, rồi thả nhẹ động tác, hôn dày đặc từ chỗ tỉnh táo ở cổ của cô lên, một đường kéo dài xuống phía dưới.

Động tác của anh rất mềm rất nhẹ, không có sự vội vàng của những ngày qua, dưới đường đi tới chuyên chọn chỗ mẫn cảm của cô trước vừa mút vừa cắn, càng cắn dỗ, càng khiêu khích, huyết sắc trên mặt Thương Lam mờ nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn đang cứng lại không nhúc nhích nằm ngửa trên ghế sa lon, tùy ý để hai bàn tay kia vuốt ve qua lại ở trên người mình.

Từng là vợ chồng, anh biết rõ chỗ nhạy cảm trên người cô, chỉ là trước kia cảm thấy không cần thiết, mà bây giờ anh thay đổi thái độ, bình thường chỉ làm tình đã không còn cách nào thỏa mãn nhu cầu của anh, anh cũng muốn nhìn cô trầm luân ở dưới người mình, muốn nghe cô rên rỉ vì khó kiềm chế được, thậm chí hy vọng cô có thể chủ động một chút... Die nd da nl e q uy ydo n

Dưới sự vỗ về chơi đùa vừa nhẹ vừa mạnh của anh, cô chẳng những không vui vẻ, ngược lại đáy lòng sinh ra một chút sợ hãi, thân thể suy nhược núp ở dưới người anh không ngừng phát run, trên trán rịn ra mồ hôi dày đặc, cô đang dùng hành động nói cho anh biết, bọn họ không phải là đang làm tình, mà là hoàn toàn cưỡng hiếp.

Triển Mộ chưa từ bỏ ý định lật thân thể của cô, đẩy quần lót phía dưới của cô, ngón trỏ tiến quân thần tốc thăm dò vào trong cơ thể cô, đầu ngón tay đang móc trong vách của cô, nhẹ nhàng cọ xát khuấy đều.

Anh bận rộn ở dưới người cô một lúc, sử dụng ra tất cả vốn liếng đi lấy lòng, khiêu khích, nhưng cô có thể cho anh ngoài sợ hãi ra chính là ý từ chối vô tận, tay Triển Mộ vừa dừng lại động tác im lặng nhìn cô, trong mắt ẩn dấu một vẻ hoang mang, cô giống như một bãi nước đọng, bất kể anh đi khuấy động như thế nào, đi cuộn cuộn, cũng không cho anh nổi bất kỳ đáp lại nào.

Thương Lam đang nắm vài sợi pha thật chặt, sắc mặt trắng bệch dọa được người khác, lông mi của cô đang co lại toàn thân rét run, bên tai còn có thể nghe phảng phất được tiếng cười của mấy người đàn ông to lớn và cảm giác bị ghim lại không ngừng sờ tay lên người mình, một đôi bàn tay dài vết chai thô ráp đang bóp đau cả người cô, nhưng mặc dù cô cầu cứu như thế nào, thét chói tai như thế nào cũng không ai tới cứu cô, vào giờ phút ấy trong lòng hình như có một vật gì đang từ từ chết đi.

Cô mở mắt ra, nơi đó tràn đầy hận ý vậy, giống như cứng bái, anh lại xoa nhẹ thân thể của cô một lần nữa, nhưng xúc cảm trong tay lạnh như băng và khuôn mặt nhỏ nhắn chết lặng của cô cũng đang nhắc nhở anh sự khác thường của cô vào giờ nào phút này, dùng một lát, chưa từ bỏ ý tìm kiếm phía thân dưới của cô, anh đang quan sát nét mặt của cô.

Anh nhìn ra được sự ngấm ngầm chịu đựng của cô, cô đang nhẫn nhịn sự đụng chạm của anh, nụ hôn của anh, mọi thứ tất cả của anh. Mà giấu sau ở đôi mắt cô, cô chán ghét và hận ý với anh.

Triển Mộ cúi người xuống thử nhìn vào trong xương của cô, Thương Lam cố gắng chịu đựng, cô thật giống như anh nghĩ yêu anh như vậy sao? Không phải, hiện tại thì nói yêu anh còn hơn là nói cô đang nhượng bộ, đời trước sợ đi anh không sợ hãi như thế dù cho thấy rõ chỗ ấy, tiểu Lam của anh lại không có cái gì, cái gì cũng không hiểu, mảnh mai như hoa nhò trong nhà kính, một sợi cây tơ hồng(2) như vậy nếu như để lộ ở trong gió lạnh trong cơn mưa ác nghiệt, thì chỉ có một con đường chết.

(2) Dây tơ hồng: (danh pháp khoa học: Cuscuta) là một chi của khoảng 100-145 loài thực vật sống ăn bám (ký sinh) có màu vàng, da cam hay đỏ (ít khi thấy loài có màu xanh lục). Trước đây người ta coi nó như là chi duy nhất của họ Tơ hồng (Cuscutaceae), nhưng các nghiên cứu gần đây về di truyền do APG tiến hành đã chỉ ra rằng nó phải được đặt chính xác vào họ Bìm bìm(Convolvulaceae). Chi này được tìm thấy khắp vùng ôn đới và nhiệt đới của Trái Đất, với các loài chủ yếu phân bố ở khu vực nhiệt đới và cận nhiệt đới; chi này chịu lạnh kém nên ở vùng ôn đới của Bắc Âu người ta chỉ tìm thấy có 4 loài.

Cho dù anh làm như thế nào, cô cũng không cách nào rời khỏi anh, tất cả mọi thứ đều là cô tự tìm, cô có tư cách gì đi hận anh? Chỗ này anh nhớ cô phải rõ ràng hơn so với anh mới đúng.

Anh vuốt ve đầu vai mượt mà của cô, cảm nhận được run rẩy rất nhỏ của cô, trong lòng hiện lên một tia sáng, hình như có vật gì đang nảy ra trong đầu anh hình thành từng bước.

Thương Lam muốn hận anh, phải có một bước ngoặt, đột nhiên anh im lặng xuống, cả người rơi vào suy nghĩ, chỉ là ánh mắt nhìn cô càng phát ra phức tạp.

Thương Lam không dám lộn xộn chôn khuôn mặt vào trong cánh tay, xuyên thấu qua bờ vai của anh, ánh mắt cô nhìn lên trần nhà trở nên trống rỗng, hận của cô nằm trong coi thường của anh.

Nếu như anh có thể phát hiện sớm mình biến mất, qua đây cứu cô sớm một chút...

"... Anh muốn làm thì làm nhanh đi!" Cô khóc ô ô thành tiếng, ngay cả lời cũng nói không rõ.

Tại sao không tới cứu cô, tại sao muốn để cô mặc cho những người đó vũ nhục, nhưng anh mãi mãi cũng không biết, tự ái của cô, trong sạch và tình yêu đối với anh, trong ngày đó mất hết, dường như với thân thể của cô, bị hỏa hoạn cháy sạch chỉ còn lại có tro tàn.

Lúc Thương Lam xảy ra chuyện là chàng vạng, mà lúc đó anh và Phú Thương đàm phán ở nước ngoài xa xôi, mãi đến khi anh nhận được điện thoại của người giúp việc chạy về, anh đợi được chính là tro cốt đốt sạch sẽ của cô...

Ngón tay dài thăm dò vào lỗ giữa của cô, anh có thể cảm giác được sự căng mịn của cô, thậm chí có thể tưởng tượng như sau khi mình tiến vào sẽ thêm nhỏ hẹp mắt hờn, dưới sự nỗ lực trêu đùa của anh, lỗ nhỏ của cô vẫn khô như cũ làm cho người khác hít thở không thông.

Chân mày cô nhíu chặt nói cho anh biết, cô không có bất kỳ vui vẻ nào, cô đối với sự đụng chạm của anh ngoài sự buồn nôn ra thì là chán ghét mãi mãi.

Triển Mộ không tự chủ nheo mắt lại, tình huống như vậy chẳng bao giờ xảy ra ở kiếp trước, mặc dù tính tình hai người sinh hoạt không được gọi là hài hòa, nhưng cô dưới thân anh không hề giống như bây giờ vậy, khi đó cô vẫn có cảm giác đối với anh.

"Đây là chuyện lúc nào."

Lực anh bóp lấy lực cô càng ngày càng mạnh, cô đau đến không chịu nổi, không nhịn được giẫy dụa.

"Triển Mộ anh thả em ra, em không chịu nổi!"

Sắc mặt Triển Mộ tái xanh dọa người, ánh mắt anh đang nhìn cô giống như muốn ăn sạch cô.

"Hết hy vọng! Anh sẽ không bỏ qua cho em."

Thương Lam sợ thở gấp một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn bị anh mạnh mẽ lật qua, động tác của anh rất mạnh, nằm ở trên người cô, đang bóp eo nhỏ mềm mại của cô như bị đàn ngựa chạy băng băng, sức lực càng ngày càng nặng, đây không phải hoan ái giữa nam và nữ, mà là một đợt chém giết không chút lưu tình.

"Đau quá... Cầu xin anh dừng lại..." Đầu ngón tay vùi vào trong tấm vải sô pha, cô sợ sự điên cuồng của anh.

"Em nhìn anh!" Anh không cho phép cô mất hờn vào lúc này, đang bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói rằng:

"Thấy rõ người đang XXX em là ai?" (tác giả viết XXX chứ không phải ta viết -.-)

Anh là chồng của cô, người đàn ông của cô, càng là chúa tể của cô.

Anh sẽ không cho phép cô dùng loại lý do này từ chối sự đụng chạm của anh, nếu không có cảm giác này thì cảm giác đau nhức! Cô không muốn giao trái tim giao cho anh cũng không sao, chỉ cần người của cô ở lại bên người của anh là được rồi, cho dù sống hay chết!

.....

Bác sĩ Trần cầm bút nhìn tài liệu trên tay, bình tĩnh nói:

"Có lẽ vị hôn thê của cậu có lẽ là bị chặn hưng phấn tình dục."

Triển Mộ hí hóp mắt lại, ý bảo anh tiếp tục:

"Tục xưng lãnh cảm(3), bình thường là dựa vào tình dục không đủ hoặc tình dục giảm xuống. Tình trạng bệnh chia làm bốn loại: Chặn ham muốn tình dục biến mất, chặn hưng phấn tình dục, chặn cao trào, chặn đau đớn làm tình. Nguyên nhân thông thường tạo thành tình dục lãnh cảm ở người phụ nữ chia thành hai phe sinh lý và tâm lý..."

(3) Lãnh cảm tình dục là bệnh mà nhiều chị em đang mắc phải hiện nay với những biểu hiện ban đầu như giảm ham muốn hoặc sợ quan hệ vợ chồng. Nhiều người vẫn âm thầm chịu đựng vì ngại không dám nói hoặc đi gặp bác sĩ để được tư vấn. Chị em có biết rằng, chỉ cần dám đối mặt và đầu tư thời gian tìm hiểu để tìm ra nguyên nhân và điều trị thì lãnh cảm tình dục hoàn toàn có thể cải thiện. Muốn biết thêm thì lên gg nhé. Vấn đề nhạy cảm hơn nên bàn ở đây -.-

"Tôi cho rằng, chứng bệnh của vị hôn thê anh nghiêng về tâm lý hơn..."

Khi Triển Mộ trở lại nhà trọ, Thương Lam đã sớm không thấy bóng dáng, dấu vết xóc xếch trên giường hai người quấn quýt đêm qua, bên trong phòng đang tràn ngập hơi thở một nam nữ sau khi hoan ái, giường chiếu ẩm ướt nhắc nhở anh, cô đi chưa lâu.

Không chút suy nghĩ thì bấm số điện thoại của cô.

"Sao không chờ anh quay lại?"

Lúc nhận được điện thoại của Triển Mộ Thương Lam đang ngồi trên tắc xi, chỗ xe vừa mới lái rời nhà trọ chưa được mười mét, trong bụng cô run lên,

phần dưới cơ thể hơi đau, nhớ tới đêm qua anh điên cuồng đòi lấy, khuôn mặt nhô nhấn trắng bệch được dọa người khác.

Đêm qua anh muốn cũng phải dữ dội so với bất cứ lúc nào, tay bóp ở ngang hông của cô như một thanh càn sắt, mãi hận không thể xé sống cô thành hai nửa, thoáng nhớ lại ánh mắt của Triển Mộ như sói vậy, cô không nhận được càn lùi về phía ghế dựa lưng.

"Câm? Nói!"

Rất lâu không đợi được câu trả lời của cô, trong giọng nói của anh mang theo tức giận.

"Em không đợi được anh..."

"Ai cho phép em đi?" Tính tình của anh lại nổi lên quái lạ:

"Trong vòng mười phút, anh muốn em xuất hiện trước mặt anh."

Lông mày Thương Lam đang ủ rũ, ngạc nhiên với sự khác thường của anh, mắt cô nhìn phong cảnh không ngừng quay ngược lại ngoài cửa sổ xe lại do dự, nói thương lượng trước:

"Em sắp đến nhà, có chuyện gì lần sau ới có được hay không?"

"Chín phút ba mươi giây." Ngón từ vô tình của anh truyền đến từ phía bên kia cuộc điện thoại, Thương Lam im lặng một lát, thờ dãi bất đắc dĩ tắt đi điện thoại.

"Tài xế, làm phiền chú lái xe quay lại."

Cửa nhà trọ không khóa, sau khi cô vào cửa không ai ở trong phòng khách cũng không tìm được hình bóng của Triển Mộ, xách cặp sách theo đứng tại chỗ do dự một lúc, rồi sau đó đi đến phía phòng sách.

Triển Mộ ngồi trước bàn đọc sách đang lảng lảng nhả vòng khói, đến lúc cô vào cửa, anh vẫn đang yên lặng, ngay cả một con mắt cũng không liếc cô, tự mình dập tắt rút được một nửa điếu thuốc lá, từ trong ngăn kéo lấy ra một điếu mới, đốt một lần nữa.

Cô không biết anh đang phiền cái gì, càng không dám tự tiện gây râu cọp, chỉ có thể đứng nghiêm tại chỗ.

Cuối cùng, anh phiền não dập tắt thuốc trong tay nhả ra hai làn khói, kéo ghế ra đi về phía cô, thân thể cường tráng to lớn chặn lại hơn một nửa ánh mặt trời, mặt mũi anh tuần giấu trong bóng đêm lộ ra một đôi mắt âm u đáng sợ. Die nd da nl e q uu ydo n

Thương Lam không nhận được lùi về sau một bước, lưng chống đỡ lên cánh cửa, cô thấy anh đi từng bước kéo gần khoảng cách của hai người, trên mặt hiện lên một chút hốt hoảng.

Triển Mộ vây cô ở trong khuỷa tay, nâng mặt của cô lên, ánh mắt giống như muốn nhìn vào trong xương cốt của cô.

- Nếu chứng bệnh của vị hôn thê cậu nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng, xem ra từ bệnh án của cô, loại lãnh cảm nghiêng về chứng ngại tâm lý, nói ví dụ gặp phải đủ loại trường hợp quấy nhiễu tình dục, làm cho người bệnh sản sinh chán ghét đối với tình dục, phản cảm, tâm tình sợ hãi, đương nhiên cũng có thể là nguyên nhân bóng ma lúc nhỏ... Phương pháp trị liệu chứng ngại tâm lý khó giải quyết hơn sinh lý nhiều lắm..

- Đồng thời trong thời gian tôi tiếp xúc với vị hôn thê của cậu phát hiện cô có thể còn có chứng trầm cảm nhẹ, lại vừa vận chặn tình dục là bệnh tự kỷ hoặc trầm cảm, tính tự trọng của cô ấy quá thấp, không đủ lòng tự tin, luôn sẽ xuất hiện tâm tình uất ức. Thậm chí nghiêm trọng người gặp phải tâm lý bị quan chán đời, cũng sinh ra khuynh hướng tự tử...

Lời nói bác sĩ cảnh cáo còn văng vẳng bên tai, trái tim của anh co rút nhanh từng cơn, làm đáy lòng xuất hiện một đợt hoảng sợ, anh đang sợ, sợ ngay cả tay nâng mặt cô lên cũng run, anh không chịu nổi bất kỳ một cái mười năm nào không có cô.

"Nói cho anh biết, cuối cùng trong năm tiếng đồng hồ đó đã xảy ra chuyện gì?"

Đây là lần đầu, thời gian quá vắng vẻ Triển Mộ kiểm chế yếu đuối của mình hiện ra ở trước mặt cô, một mặt nóng nẩy.

Thương Lam càn cào về phía cánh cửa, thân thể suy nhược trong ngực anh lạnh run, đột nhiên Triển Mộ ôm cô, sức lực lớn giống như muốn hòa vào cô trong thân thể của mình.

Chuyện sau khi Thương Lam bị bắt cóc không có ai biết, mấy bọn cướp lúc anh chạy đến đồng thời đã bị thuộc hạ xử lý, tuy trước đây đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, mà khi chân tướng của sự thật như thế lúc mấy chầy ở trước mặt anh, anh rút lui.

Anh đắc tội quá nhiều người, mà trong mắt anh thì Thương Lam như một con thỏ không có năng lực tự vệ, bây giờ bởi vì quan hệ của anh, cái con thỏ này bị ném vào trong bầy sói, anh không dám nghĩ tới kết quả của cô.

Tay Triển Mộ ôm cô càng ngày càng gấp, sao anh có thể tin tưởng như vậy, tiểu Lam của anh lại có thể bị buộc thành lãnh cảm tình dục.

Ngoài cửa sổ mưa rơi rất lớn, gió đang chen lẫn lạch cạch gõ mặt cửa sổ, mà giọng nói của anh rất nhẹ, cô ngờ ngợ chỉ có thể nghe được nửa đoạn dưới

trong lời nói của anh, ngạc nhiên ngược mắt, sức lực của anh rất lớn, bóp cánh tay của cô cảm giác đau đớn âm ỷ, cô không biết ý trong lời nói ý của anh, cô muốn để anh dừng tay, nhưng vừa mới chống lại khuôn mặt âm u dọa người của anh, thì cái gì cũng nói không nên lời rồi.

Anh nhìn chăm chú cô một lát, trên người tỏa ra một sự bén nhọn dữ tợn:

"Đừng sợ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Lam bị anh ấn vào trong ngực, bên tai ngôn ngữ buồn tẻ vô cùng dịu dàng đang lượn quanh anh, cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ có thể cảm nhận được hai bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve tóc đen phủ lên đầu của cô, cảm xúc như nhung lụa thượng hạng.

Vào giờ phút này, động tác cư xử của anh giống như dịu dàng nhất với người yêu, nhưng chỗ một đôi mắt lại hiện ra sát ý cô không nhìn thấy làm người ta run sợ.

"Em yên tâm, anh sẽ không tha cho bọn họ..."

.....

Ánh sáng màu cam chiếu vào trong phòng, nơi này là khu bình dân miền Nam của thành phố B, một người đàn ông ngồi trong ngôi nhà nhỏ không đến 10m².

Anh lưng dựa về cửa chính ngồi ở chỗ đối diện gần cửa sổ đang khua bút vẽ trong tay trên bàn, anh đặt bản phác thảo lên lên xuống xuống ở giữa, người đàn ông chống cằm dưới đối với đang không ngừng khoa tay múa chân ký tên, hoàn cảnh bốn phía xốc xếch lại không bao phủ hết quý khí của anh ta.

Giản Lược thất quần áo anh đơn giản đang tôn lên một thân khí chất tao nhã, gò má tuấn tú như điêu khắc rõ ràng, trên mặt của anh ta mang theo một nụ cười nho nhã yếu ớt, dịu dàng phảng phất trước mặt cũng không phải là một bộ bản phác thảo, mà là người anh yêu mến nhất.

Giản Lược đang gạt khế cánh cửa gỗ, đường hoàng đi vào, vẻ mặt cô chán ghét phui bụi trên bả vai, nhìn người đàn ông, thanh thần ngồi vẽ tranh ở trước cửa sổ, cô không vui nói:

"Dĩ Thâm, sao anh không nói tiếng nào đã đi, anh có biết em tìm anh hơn nửa tháng?"

"Tìm anh có việc gì?" Ôn Dĩ Thâm không quay đầu lại, đang tiếp tục động tác trong tay.

"Anh..." Nhìn dáng vẻ anh không mặn không nhạt, Giản Lược xông lên chặn ngang rút đi bút vẽ của anh: "Nói như anh đi thì đi, bác Ôn rất tức giận, ngày mai bác quyết định thu hồi chức quyền của anh ở trên hội đồng quản trị, anh lập tức về với em, em giúp anh khuyên bác ấy."

Ôn Dĩ Thâm lấy một cây mới bút từ trên bàn ra, nụ cười nhạt nhòa nói:

"Anh sẽ trở về, cũng không phải bây giờ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tối sầm lại, chỉ mấy giây, rất nhanh thì lấy lại như thường, cô nhăn lông mày rút tờ giấy trắng anh kẹp để vẽ:

"Nói chung... Nói chung anh theo em về trước."

"Ngoan, trả lại tranh cho anh, chờ anh vẽ xong thì trở về với em có được hay không?" Anh tính tình tốt nói.

Giản Lược cầm giấy trắng trong tay để lại chỗ cũ, nhìn thần thái anh bước vào làm việc rơi vào suy nghĩ, ánh mắt chạm đến tập tranh đặt ở góc bàn, chỉ hơi liếc mắt một chút, thì cô bị cô gái trẻ trong tranh hấp dẫn.

Thoạt nhìn cô gái trẻ trong tranh chẳng qua mười sáu mười bảy tuổi, nét mặt ngây thơ lại toát ra một loại u buồn không hợp với tuổi tác của bản thân, cô lẳng lặng ngồi bên dòng suối nhỏ, tựa như một con chim vừa mới được thả lỏng sắt, trong mắt tồn tại bất lực và do dự kéo dài, muốn chạm vào bên ngoài nhưng lại không biết đang sợ cái gì, sợ hãi rụt rè, chậm chạp không dám vỗ cánh chỉ có thể do dự ở tại chỗ.

Đây là một bức tranh sơn dầu, họa sĩ tinh tế tả thực, từ chỗ chi tiết trên người cô gái đó có thể thấy được tay vẽ dụng tâm, chắc là anh vẽ rất lâu, rất nhiều thời gian, ngay cả một sợi tóc nhỏ bé cũng không bỏ qua.

Giản Lược tìm một chỗ ngồi xuống, ánh mắt rừng mình cô không nhìn được hỏi:

"Dĩ Thâm, anh vẽ ai?"

Ôn Dĩ Thâm không trả lời vấn đề của cô, vẽ phác bóng mờ dưới chỗ đá ngầm, đang nghe tiếng sóng biển gõ vào mỏm đá cách đó không xa, trong đầu hiện lên vẻ mặt luống cuống của người thiếu nữ, khóe miệng của anh vẽ ra một nụ cười mỉm như ngọc.

Đó là...

Khoảng thời gian Thương Lam nghỉ đông còn mấy ngày thì kết thúc, Triển Mộ lại vội vã trở về nước Mỹ, nghe nói là công ty mới bên nước Mỹ xảy ra chút vấn đề, anh đi vội vàng vàng, thậm chí chưa nói một tiếng với cô.

Thương Lam mừng rỡ khi anh rời đi, cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm ở trong lòng, cuối cùng cuộc sống này lại trở về quỹ đạo.

Mặc dù cuối năm, Thương Trung Tín vẫn bề bộn nhiều việc như cũ, cả ngày ông làm ỏ ở trong phòng sách không ra, đi ra cũng chạy thẳng tới công ty, cho nên Thương Lam cũng có chừng mấy ngày chưa thấy ông, lúc buổi tối Thương Lam ngồi bên bàn đọc sách bê lên một quyển tiểu thuyết tiếng Anh đang cất lực đọc, cô không phải thông minh, đối với ngôn ngữ càng không được trời cho cái gì, trụ cột của cô quá kém, muốn thi nổi điểm số, phải cố gắng trả giá nhiều gấp đôi so với người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Editor: Đường Thất Công Tử - Diễn đàn

Ngoài cửa truyền tới hai tiếng tiếng gõ cửa, Thương Lam hơi kinh ngạc, muộn như thế còn ai qua đây?

Cô buông tiểu thuyết trong tay xuống đi qua mở cửa.

"Tiểu Lam, đã ngủ chưa?"

Trần Lệ bê lên một ly sữa tiến đến.

"Chưa, có việc?" Thương Lam nói tiếng cảm ơn, tiếp nhận ly sữa Trần Lệ đưa tới, ánh mắt nhìn cô mang theo chỗ hoang mang.

Thành ly ấm áp đang kề vào lòng bàn tay, tiện thể xoa đi một chút lạnh lẽo.

"Không có cái gì, chính là lên đây thăm con một chút." Trần Lệ cười cười đối với cô:

"Con xem sách! Đi đi!"

Thương Lam nhìn bóng lưng của bà đột nhiên gọi lên.

"Dì Lệ."

Trần Lệ xoay người:

"Xảy ra chuyện gì?"

Cô do dự một lúc, trong lòng có chuyện lại nói không nên lời rồi, im lặng một lát, chỉ có thể lắc đầu trước đối với cô:

"Không có, chỉ là muốn nói một tiếng ngủ ngon với dì."

"Ừ, ngủ ngon." Trần Lệ cười lên rất đẹp, tính ra cô ấy cũng không lớn hơn mấy tuổi so với cô, chính là tuổi tác như hoa, đời người cũng vừa mới bắt đầu, lại... Die nd đa nl e q uo ydo n

Nhìn cô ấy từng bước đi xa, Thương Lam nhớ lại một màn sáng nay chạm phải, lúc đó Thương Trung Tín đóng nhỏ cửa phòng, trong phòng ngủ dường như có thể thấy hình bóng mảnh khảnh của Trần Lệ.

Cô ấy lưng đưa về cô, đè nén tiếng nức nở xuyên thấu qua cánh cửa truyền lọt vào trong tai, Thương Lam nhìn đờ đẫn xuyên qua khe cửa, trí nhớ của kiếp trước như đàn ngựa phi qua hiện lên trong đầu, đột nhiên cô nhớ lại nguyên nhân Thương Trung Tín vội vàng ở cuối năm, cũng không phải là bởi vì công tác, mà là đang bao nuôi một người phụ nữ khác bên ngoài.

Trần Lệ khóc rất nhẹ, hai vai run rẩy, lông mi Thương Lam đang nhú lại không lên tiếng, kiếp trước cô nhìn không thấu, cô vẫn luôn cảm thấy Trần Lệ chỉ đang ăn nói khép nép tiến vào nhà họ Thương vì tiền, dù sao tuổi Thương Trung Tín đã lớn có thể coi là cha của cô ấy, cho nên đối với người phụ nữ này, Thương Lam coi thường từ trước, cô không có ý tốt với cô ấy thậm chí cảm thấy chán ghét.

Bây giờ nghĩ lại, cô không hiểu tình cảm Trần Lệ đối với Thương Trung Tín lại tương đương với người bên ngoài không nghĩ ra cô cố chấp đối với Triển Mộ, trong mùi vị tình yêu đó cũng chỉ có người trong cuộc rõ ràng nhất, cái này giống như một cuộc đánh bạc, thắng cũng được, thất bại cũng được, hoàn toàn không có ai chỗ mớm vào đường sống.

Mà ở giữa cái cuộc đánh bạc này, cô và Trần Lệ cũng vì sự thất bại ấy, ngồi chung một cái thuyền và chìm xuống hồ, cô lại không có tư cách gì cười châm biếm, chửi rủa, Thương Lam cầm lấy sữa bò nóng trong tay, trên ly thủy tinh in ra khuôn mặt bình tĩnh đến gần như vô tình của bản thân.

Cho dù Trần Lệ không nói, cô cũng có thể mờ nhạt đoán được ý định của cô ấy, sáng nay sợ là cô ấy phát hiện cô, qua đây thăm dò thôi.

Mãi đến khi không thấy hình bóng của cô ấy, cô xoay người đóng cửa lại, cánh cửa khép lại chớp mắt cô thở dài nhẹ nhàng.

Trong lòng quay đi quay lại trăm ngàn lần.

Cô đã từng cố gắng thay đổi rất nhiều, nhưng cuối cùng quanh đi quẩn lại, từ đầu đến cuối quỹ đạo của số phận vẫn quay quanh phía ban đầu, cô thì như một chiếc thuyền nhẹ trên hồ, chẳng qua cố gắng như thế nào, dám nghĩ dám làm như thế nào, vẫn nước chảy bèo trôi.

Trương lại sao lại nói có thể thay đổi thì thay đổi chứ?

Sau khi Triển Mộ đi, Thương Lam vượt qua cuộc sống của mình theo khuôn phép cũ, mà từ khi Thương Hồng phát hiện thì bây giờ cô không còn bỏ đồ đạc vào trong ngăn kéo hai lớp nữa. Nhưng cô vẫn còn đang dùng quần áo mỗi tháng đổi lấy tiền vào trong sổ tiết kiệm, từng tháng từng tháng để dành như vậy, thấm thoát trong ngân hàng cũng hơn một vạn tệ.

Số tiền này không nhiều lắm, lúc đó có thể giá cả tương đối đã đủ cô mở một nhà tiệm bánh gato quy mô nhỏ, nuôi sống chính mình, sau đó trải qua cuộc sống yên bình.

Cô tưởng tượng rất tốt, muốn có một người yên lòng tương lai, tìm một người thật thà bình thường, an an ổn ổn thì sống hết đời như thế.

Có thể Thương Lam không biết là, nhất cử nhất động(1) của cô đã phơi bày trước mắt Triển Mộ, nói ví dụ như sổ tiết kiệm của cô, lại nói ví dụ như, cô đang giấu diếm mọi người lên lên đi mua một tấm thẻ căn cước độ mô phỏng cực cap(Editor: Giống thẻ giả -.-)... Die nd da nl e q uy ydo n

(1) Nhất cử nhất động: (Nghĩa đen) Mỗi một việc làm của mình.

(Nghĩa bóng) Thường dùng để nói rằng mỗi việc làm của mình đều tác động đến người khác hoặc việc khác.

Nước Mỹ, New York

Chạng vạng, cả người Triển Mộ mùi rượu mở cửa lớn nhà trọ ra, anh nghiêng ngả đi mấy bước ngược lại ở trên ghế sa lon, không mở đèn một màn đen thui bên trong phòng, nhưng một đôi mắt sắc bén như sói lại chợt hiện ánh sáng âm u trong bóng đêm.

Mùa đông New York lạnh hơn rất nhiều so với trong nước, cửa sổ mở lớn gió lạnh ào ào thổi vào, ý lạnh liên tục xâm nhập nhưng không xua được sự nóng ran trên người anh, lòng bàn tay bóp lấy túi công văn, bên trong đựng hợp đồng đàm phán vài tuần, cho dù sống lại hay không, con đường bắt đầu sống lại lần nữa vẫn chông chênh khó khăn, nhưng đây vẫn còn ung dung so với tuổi thanh niên đi qua nhiều lắm..

Trong đầu hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ của Thương Lam, anh nghiêng cơ thể về phía sau, nằm ngửa trên ghế sa lon, ánh mắt như lửa đang xoắn hợp đồng trong tay, đột nhiên, anh xi xi cười ra tiếng, móc ra một tấm hình từ trong túi trước ngực.

Từ góc độ nhìn lên, đó không thể nghi ngờ là một tấm hình chụp lên, ở giữa cô gái nhỏ ngồi yên tĩnh xuống ở trong nhà hàng nhỏ, mà ở đối diện cô ngồi lấy chính là một người đàn ông xa lạ.

Trên bàn mở ra là tư liệu của người đàn ông, Trần Minh -- một người đàn ông dựa vào buôn bán chứng nhận giả mà sống, chỉ cần đủ tiền, anh ta làm chứng giả ngay cả máy móc cũng không phân biệt ra được thật giả.

Bởi vì quan hệ chênh lệch mức giờ, lúc Thương Lam nhận được điện thoại của Triển Mộ còn chưa đến sáu giờ sáng, cô mơ mơ màng màng tiếp.

"Tiểu Lam."

Một tiếng gọi to thật thấp trực tiếp làm sâu ngủ như cô tỉnh lại.

"Triển... Anh Triển?" Cô hơi kinh ngạc, chẳng bao giờ Triển Mộ gọi điện thoại tới cho mình trong khoảng thời gian này.

"Tiểu Lam, anh muốn em." Muốn xoa lấy vú nhỏ của em, muốn đi vào thân thể của em, muốn cảm thụ sự ấm áp căng mịn của em làm cho người khác hít thở không thông..

Nghĩ đến đây, trong đầu không tự chủ hiện lên dáng dấp Thương Lam trần trụi nằm dưới người anh, còn nhỏ yếu giống như hoa trắng trong mưa lớn, hạt nhỏ trước cánh hoa run lên một cái, khiến người ta không nhịn được càng muốn chà đạp một lần nữa, giày vò, chọc ghẹo.

Như cảm nhận được sự nhe nhóp của anh, tư tưởng không sạch sẽ, Thương Lam nằm ở trên giường không khỏi rung mình một cái.

"Bé ngoan, nói cho anh một chút, anh muốn nghe giọng nói của em."

Thương Lam nhăn lông mày lại, bây giờ buồn ngủ còn sót lại cũng biến mất.

"Anh Triển, tám giờ em còn có lớp..."

"Ngoa, gọi nữa một lần."

Bên kia truyền đến một đợt tiếng thờ dốc dồn dập, Thương Lam sững sốt:

"Anh Triển..."

"Gọi nữa!"

Anh thờ gấp lỗ mũi, bàn tay to sờ vào quần, trong ngăn hồ sơ, mức độ động tác càng lúc càng lớn.

"Gọi tên của anh!"

Đoán được ý của anh, đột nhiên gương mặt nhỏ nhắn của Thương Lam trắng dọa người, chân mày khép lại thật lâu không biến mất, cô ôm bản thân đi thẳng vào trong chăn, cái miệng nhỏ nhắn thật chặt cũng không muốn nói ra một chữ.

"Thương Lam." Lời nói cảnh cáo thật thấp còn văng vẳng bên tai, vốn thực lực của hai người không cùng nằm trên đường ngang, một ánh mắt thì có thể áp đảo cô dễ dàng.

"Triển... Anh Triển..." Giọng nói của cô mang theo chút khóc nức nở.

"Anh có thể dừng như vậy hay không..." Ở trước mặt anh, cô không có tự trọng, chuyện anh làm ra để cho cô cảm thấy, mình ngoài có thể để cho anh trút ra, dục vọng, danh vọng, thì lại là chỗ vô dụng.

"Gọi tên của anh." Hơi thở của anh càng ngày càng nặng, phảng phất gần trong gang tấc, trong lòng cô sợ hãi một đợt, bịt miệng lại gọi thật thấp:

"Em..."

"Gọi tên của anh!" Giọng nói của anh lại lớn vài phần, trong giọng nói cũng là mạnh mẽ không cho từ chối.

"Triển Mộ..." Đáy lòng Thương Lam chứa đựng tức giận, nhưng lại không dám làm phát tác trước mặt của anh, anh nói muốn cô? Lẽ nào đây chính là cách anh muốn cô?

Cô chợt cảm thấy áp bức và lặng nhục, anh cũng chỉ có lúc bày tỏ dục vọng mới có thể nhớ tới cô, cái chiều này, có phân biệt kỹ nữ không?

Không hài lòng câu trả lời của cô, anh mắng:

"Em biết nên gọi như thế nào rồi?"

"..."

Bi ỏi, biến thái!

Thương Lam mắng chửi ở trong lòng, nhưng giọng nói gọi ra lại mềm mại yêu kiều có thể đâm thẳng vào trái tim của anh, trong tay căng thẳng, cuối cùng anh xuất ra tích góp từng tí ngày một nhiều, dục vọng.

Sau khi xong việc Triển Mộ ngã ở trên ghế sofa không ngừng thờ dốc, điện thoại di động chưa tắt, nhưng là bên trong lại không nghe được một chút giọng nói.

Cho đến bây giờ anh không phải là một người phóng túng, muốn nhân, nhưng mười năm không mãi ra được một con dã thú không bù đắp hài lòng được, anh chấp niệm đối với cô từng bước kéo dài thành một loại độc chiếm, loại dục vọng này quá mạnh mẽ, mãnh liệt làm người ta run rẩy, sợ hãi.

Thương Lam không nghĩ ra dục vọng Triển Mộ chiếm giữ lấy mình là đến từ đâu, trái lại kiếp trước, anh không phải như thế, kiếp trước Triển Mộ lý trí, thành thực, ở trong lòng cô anh vẫn đang sắm vai nhân vật anh cả, chỉ ít ở trước khi cưới, sau khi hai bên xác lập quan hệ, anh cực tốt đối với cô, săn sóc, thân sĩ(2), ngoan ngoãn vâng lời răm rắp, nếu không... Cô cũng sẽ không khăng khăng một mực rơi vào như thế, bây giờ nghĩ đến, đó chẳng qua là anh giả vờ thể hiện sự dối trá vì đạt được Thương Thị mà thôi!

(2) Thân sĩ (Từ cũ) người có học thức thuộc tầng lớp trên trong xã hội cũ

Cô biết lúc nhỏ Triển Mộ trải qua cũng không tốt, cha mẹ mất sớm, đối mặt gia đình đổ nát, anh tránh "Thân thích" như ôn dịch, anh ăn hết rất nhiều khổ, đã từng bị rất nhiều tội, điều đó anh hiểu hơn so với bất kỳ kẻ nào, thế giới này không nói đạo nghĩa(đạo đức và chính nghĩa), không muốn vọng tưởng thương hại của người khác, nơi này có chỉ là được làm vua thua làm giặc, vì đạt được mục đích, cho dù là thủ đoạn gì, đồ gì, tình yêu, tình bạn, tình thân, chỉ cần là có thể giúp anh leo lên vị trí cao, đều có thể dùng, đều có thể hi sinh.

Huống chi, anh vốn cũng không có loại đồ này.

Trong điện thoại, một màn hai người đều im lặng, Thương Lam nắm lấy chăn bao vây mình thật chặt, cô rất may mắn là Triển Mộ đang bên Mỹ.

Có thể nghĩ lại cũng nhanh sắp đến nghỉ hè, cả người lại rơi vào trong một đợt tuyệt vọng.

Cô đã từng thấy vì Triển Mộ thiếu hụt tình thân, sau khi kết hôn, cô cố gắng đi học nấu ăn, nghệ thuật uống trà, pha cà phê, chỉ cần là có thể làm anh vui lòng, tất cả cô cũng bằng lòng đi nếm thử, cô đã từng thử cho anh một ngôi nhà, mỗi ngày vì anh thấp một ngọn đèn nhỏ, ngồi chờ anh ở phòng khách, cho dù khuya bao nhiêu, chỉ vì nói với anh một tiếng “Ngủ ngon”.

Nhưng những này đều không có tác dụng, tất cả cố gắng của cô anh không để vào mắt, lâu ngày, sự trả giá của cô biến thành hiển nhiên, mà loại người như cô này, thì triệt để bị anh xem nhẹ, quên lãng.

Người đã từng ngốc một lần còn chưa tỉnh, nhưng mà cô hết hy vọng, tuyệt vọng, lúc không hề ôm mong đợi đối với anh, tại sao anh lại không muốn buông tha cho cô!

Cô ngước mắt nhìn lên thời gian trên đồng hồ treo tường, mở miệng đánh vỡ im lặng:

"Anh Triển, em phải đi học."

Ở nơi đầu dây Triển Mộ không lên tiếng trả lời, cô thử dò xét hỏi:

"Em có thể tắt chứ?"

Im lặng một lát, cuối cùng anh mở miệng cho đi:

"Đi thôi."

Thương Lam cúp điện thoại nằm ở trên giường, tâm tư từng bước trở nên đục ngầu, cô vốn muốn học xong cấp ba mới rời khỏi nơi đây, nhưng xem ra hôm nay, đứng ở bên người Triển Mộ mỗi một phút mỗi một giây đều dày vò như vậy, cô thật sợ mình chống đỡ không được khoảng thời gian đó.

Cô phải làm thế nào? Hiện tại đi ngay sao? Nhưng không có tiền không có bằng cấp, cô có thể đi thật xa?

Giữa lúc Thương Lam đang cân nhắc thời gian lại muốn giờ trò cũ, lúc chưa bắt đầu nghĩ về thì đăng kí đi tham gia người tình nguyện, Triển Mộ gọi tới một cuộc điện thoại vượt biển, bỏ sung bỏ đi ý nghĩ của cô.

Lần này, trước ngày cô nghĩ về thì anh trở về nước, tự mình về bắt người đi, ánh mắt Thương Lam cầu xin nhìn Thương Trung Tín, cô nhìn ra được ba do dự, nhưng cuối cùng ông cũng nói chỉ là câu "Đi xem mặt xã hội nhiều hơn cũng tốt." Lại để Triển Mộ mang cô đi.

Nguy Vô Lan chép miệng một cái, ôm cái bụng về mặt thỏa mãn dựa vào ghế, ánh mắt rơi vào hình bóng bận rộn của Thương Lam, không thể không cảm thán cuối cùng Triển Mộ làm một chuyện tốt.

Triển Mộ khẽ hừ một tiếng:

"Cậu có thể đi?"

Cái này rõ ràng đánh xong còn bày ra đó, Nguy Vô Lan có chút nổi giận, anh nhớ lúc Triển Mộ nghìn dặm xa xôi về nước thấy bà xã, công ty mới cũng là một mình anh chống lấy, một đến chết đi sống lại bây giờ không phải là cợt xát anh một bữa cơm, thì vương vãi rồi?

Thương Lam cất gọn quả táo bùng lên, Nguy Vô Lan không khách sáo ngậm một miếng vào trong miệng, đang khiêu khích nhìn thẳng anh, anh hết lần này tới lần khác sẽ chết chứ không đi, đang như vậy.

Triển Mộ nguy hiểm nheo mắt lại, không vui nhìn lại anh.

Thương Lam kẹp ở giữa hai người, bị bọn họ âm thầm phân cao thấp không hiểu ra sao, nghĩ đến Triển Mộ rất yêu thích tài hoa của Nguy Vô Lan, chỉ ít ở trong trí nhớ của cô, thì anh chưa lộ ra loại thần thái này trước mặt người khác, nghiêng rằng nghiêng lợi, đã không thể làm gì.

Cô thu dọn bát đĩa trên bàn đi về phía phòng bếp, nhà trọ nơi này nằm ở miền Nam Manhattan, chính trang không phải rất đẹp, thậm chí có chút cũ kỹ, nhưng nên có cũng có, Triển Mộ có thể qua đây ở tạm thì đánh trúng tâm tư để cho cô nghỉ ngơi và nghĩ về ở đây ngay từ đầu, cố ý tìm một căn nhà đầy đủ hết phòng ở, chỉ ít đồ dùng thức ăn trong phòng bếp cũng đầy đủ mọi thứ. Die nd da nl e q u u ydo n

Bởi vì quan hệ lệch mũi giờ Thương Lam một xuống máy bay thì ngủ bù một ngày, ngày thứ hai tỉnh lại trong phòng cũng không nhìn thấy hình bóng của Triển Mộ, giữa lúc cô đoán anh trở về công ty làm việc, Triển Mộ và Nguy Vô Lan kết bạn đang xuất hiện ở trước mắt cô.

Ngay lúc đó cô mới vừa tắm rửa xong, cho rằng trong phòng không ai thì lớn gan chỉ mặc một chiếc khăn đi ra từ phòng tắm.

Cô vừa đi đường vừa lau sạch tóc dài ướt nhẹp, lúc vốn định về đến phòng thay quần áo, chỗ cửa trước truyền đến tiếng mở khóa.

Rồi sau đó dù cho khuôn mặt xanh mét của Triển Mộ và ánh mắt kích động của Nguy Vô Lan.

Khăn tắm trắng tinh chỉ là vừa bao vừa đến cái mông, vạt áo lộ ra hai cái đùi đẹp thon dài trắng nõn, hai vai lộ ra trong không khí chói mắt, nhìn xuống mặc cho hai đôi ngực hiện lên, nhỏ, tóc đen ẩm ướt dính vào hai má, mặt cô gái kinh hoàng nhìn hai người đột nhiên xuất hiện, như thỏ con sợ chạy trốn trước, một đôi mắt to tròn ngây tại chỗ, không biết làm sao!

Thương Lam gầy, nhưng chỗ nên có thịt thì trải qua sự thúc giục của anh lớn lên vừa tròn lại vừa rất xuất sắc, không mặc áo lót hai điểm nhỏ xuyên thấu qua khăn tắm trắng mỏng trước ngực, ở trong không khí đang yếu điệu run rẩy, khiến người ta hận đến không thể cầm hai cái.

Triển Mộ nhìn một dòng nước nóng lập tức đi qua, anh đã không chạm cô bao lâu? Ba tháng, hay là bốn tháng? Mỗi ngày chỉ nghe giọng nói của cô, đọc đã không còn cách nào thỏa mãn nhu cầu của anh, nếu như bên người không phải còn có một người là Ngụy Vô Lan, nhất định anh sẽ trực tiếp nhào tới xử tử cô.

Ngụy Vô Lan!

Lúc ba chữ này lóe lên trong đầu rồi biến mất, trong nháy mắt Triển Mộ lấy lại được tinh thần, nét mặt mang theo một vẻ xơ xác tiêu điều:

"Trở về!"

Thương Lam nghe được mệnh lệnh của anh, cũng phản ứng kịp theo, nhận thấy được ánh mắt Ngụy Vô Lan dừng trên người mình, đột nhiên then thùng chỉ kém chút nữa không đảo một cái hố trên mặt đất, sau đó chui toàn bộ người vào, cô che lấy cánh xuân bộ ngực khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ chạy về phía phòng, rồi sau đó dù cho cánh cửa vắng lên tiếng.

Ngụy Vô Lan nháy mắt mấy cái, cản trở huyết sát không nhìn sắc mặt Triển Mộ đen có thể sánh ngang với bao công liệu mình nói:

"Thật không nhìn ra, vóc dáng của cô ấy rất khá."

"... Câm miệng."

Bữa cơm này Thương Lam luôn cảm thấy Ngụy Vô Lan luôn nhìn vô tình hay cố ý lên người mình, dường như ở trước mặt anh cô giống như không có mặc quần áo, cơ thể trần truồng không che đậy để kẻ cho anh ta quan sát.

Cô có chút buồn bực, lại ngại Triển Mộ ở đây nên không dám phát tác, mà Triển Mộ bên cạnh cũng không tốt gì, anh cũng đang trừng mắt nhìn Ngụy Vô Lan, ánh mắt kia hận đến không thể lột anh ta ra, may mắn sau khi ăn bữa cơm này không lâu, may mắn khi cô đi ra từ trong phòng bếp, Ngụy Vô Lan đã đi rồi.

Lúc ánh mắt của cô rơi trên người Ngụy Vô Lan, không khỏi xì hơi, Ngụy Vô Lan đi, nhưng lưu lại khó dây dưa nhất - Triển Mộ.

Anh không nói nhảm với cô, từ trên ghế salon đứng lên thì đi về phía cô, Thương Lam thừa nhận khí thế bức người của anh, kích thước lưng áo căng thẳng bị người ôm ngang lên.

Không kịp thét chói tai thân thể suy nhược đã bị bày đặt lên giường, chống lại cái đôi mắt tràn đầy ham muốn kia, con người rực lửa, trong bụng run rẩy một đợt, cô biết anh muốn làm cái gì, càng rõ ràng bản thân thể yếu, cô không còn cách nào chống lại anh, anh chỉ hơi một ngón tay, là có thể đè chết cô.

Bộ áo lót nhỏ bị người đàn ông rút hết, anh đói khát mút hơi thở trên người cô, giống như con sói đói bụng mấy ngày, đột nhiên đói mất liêu lĩnh, một con thịt thò lộ, sao lại có thể không nuốt một miếng vào, anh chỉ là một đầu sói thiếu kiên nhẫn, đói đói cái bữa tiệc lớn đến chậm này anh càng nghiêng về nhai kỹ nuốt chậm hơn, từng chút từng chút đi thưởng thức, đánh giá.

Áo ngực màu hồng vốn không dấu được cánh xuân trước ngực, một nửa tròn trịa lộ ra trước mắt người đàn ông, hô hấp của anh trở nên gấp gáp, sức lực càng ngày càng mạnh, bàn tay màu hồng mài từng dấu trên da thịt trắng nõn của cô.

Nút thắt áo ngực không biết bị tháo ra lúc nào, Thương Lam nhắm mắt lại cảm giác được cuối cùng mình một vậy che đậy cũng bị người rút ra, cô có chút tuyệt vọng, tay nhéo thật chặt chân móng trên người, chỉ cầu anh nhanh nhanh làm xong.

Giữa lúc cô từng bước mất hồn, nơi ngực truyền tới một cơn đau đớn mạnh mẽ gọi lí trí cô trở về, cô đau kêu một tiếng, giọng nói yếu điệu nghe vào trong tai Triển Mộ lại biến thành một âm điệu khác, tình dục.

Anh chuyển động cơ thể một cái tiến vào trong cô, căn lỗ tai của cô nói thật nhỏ:

"Bé ngoan, gọi ra, anh muốn nghe."

Đầu ngón tay cô nhéo khăn trải giường trở nên trắng bệch, trên mặt không giấu được sợ hãi, Thương Lam ba mươi tuổi còn không tha cho Triển Mộ vĩ đại chứ đừng nhắc tới bây giờ cô chỉ có mười bảy tuổi, động tác của anh không lưu tình chút nào, mỗi một cái đều đánh thẳng vào trong chỗ sâu nhất, bên tai truyền đến tiếng cọt két cột giường đung đưa, bên trong phòng đang tràn ngập mùi xạ hương riêng biệt trên cơ thể người đàn ông, cô ghé vào gối đầu khuôn mặt nhỏ nhắn xoay làm một đóm.

Bên trong cô không ẩm ướt, không thuận lợi tiến vào là sự thống khổ, cô không biết anh là thoải mái hay không, ngược lại cô ngoại đau nhức ra thì cũng không cảm giác được cái khác.

"Tiểu Lam ngoan, gọi ra."

Giọng nói của anh nhẹ vô cùng vô cùng điệu đà, đang dụ dỗ thật thấp, nhưng chuyện làm trong tay lại hoàn toàn ngược lại.

"Được rồi... Cầu xin anh được rồi..."

Gió đêm lạnh lẽo xuyên thấu qua khe hở cửa sổ thổi vào trong phòng, cánh cửa thật dày ngăn cách lấy, vẫn như cũ có thể nghe được giọng nói rõ ràng truyền từ bên trong ra, là tiếng rên rỉ khàn khàn của người đàn ông và tiếng nấc cầu xin của cô gái trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Lạc Tâm Vũ

Lúc năm giờ sáng Thương Lam thức dậy, bầu trời ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh tối đen, hô hấp ẩm áp phun ở bên tai, cô nhú nhú mày quay mặt qua, đêm nay cô ngủ rất không thực tế, trải qua một đêm hoan ái, tuy cơ thể của cô mệt mỏi, nhưng đầu óc lại cực kì tỉnh táo.

Triển Mộ ôm cô với tính chiếm hữu, nửa cơ thể bá đạo sát ở bên người, bốn phía yên tĩnh trừ đồng hồ treo tường chuyển động tí tách dinendian.loqid]on thì không còn âm thanh khác, hoàn cảnh lạ lẫm cho cô có một loại cảm giác không yên lòng, còn có người đàn ông đang ngủ bên cạnh, loại cảm giác này trở nên càng sâu.

Cô nghiêng mặt sang lẳng lặng đánh giá người đàn ông đang ngủ say, anh ngủ rất sâu, không hề phòng bị nằm ở một bên, nhìn nhìn, ánh mắt của cô không nhận được rơi vào trên cổ họng hơi gồ lên của anh, tay nâng lên dừng ở giữa không trung, rồi sau đó lại chột rũ xuống.

Cô cắn môi thật chặt nhìn chằm chằm khuôn mặt đang ngủ của anh, tất cả trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, nếu như cô có thể dừng cảm chút nữa... Nếu như Triển Mộ liền chết như thế... Cuộc sống của cô có thể trở nên càng tốt hơn một chút hay không?

Gió lạnh âm âm u u ngoài cửa sổ thổi vào đánh úp trên sống lưng, Thương Lam chột phục hồi lại tinh thần, cô ngăn người rung mạnh đi phán đoán trong đầu, cả người run lên lí trí thu hồi theo.

Gom lại năm ngón tay, trong đôi mắt đen nhánh của cô hiện lên vẻ không cam lòng, lần đầu cảm ghét bản thân không có sức mạnh như vậy, rốt cuộc là cái gì tạo thành loại cục diện này, anh bắt nạt si nhục cô bằng mọi cách, cô lại hoàn toàn không có cách nắm bắt anh!

Cô cong chân ôm mình nghĩ lại có chút xót xa, nếu như anh đã chết, chờ đợi cô có lẽ chính là nỗi khổ ngục tù, khi nhớ tới bộ dáng của Thương Trung, sau khi trong lòng cô lo sợ một hồi, cuối cùng nắm tay để xuống.

Cô không thể tưởng tượng được cô sẽ sống sót ở loại địa phương đó như thế nào, và vì một người đàn ông hi sinh hạnh phúc cả đời, đáng giá không?

Câu trả lời đương nhiên là không, cô không là cô gái ngây thơ đến vùng về kia nữa, cũng sớm qua tuổi yêu đương nằm mơ giữa ban ngày, khẽ cắn môi xoay người xuống giường, rất sợ anh tỉnh lại, động tác của cô nhẹ thật nhẹ, khi hai chân chạm đất, một mớ □ chảy xuống theo bắp đùi, dọc đường nhỏ giọt trên mặt đất, thậm chí trong dịch thể đục ngầu còn trộn lẫn một ít vết máu đỏ tươi.

Cô cũng không dám dừng lại nửa giây, chân không giẫm lên thảm trải sàn thật dày và lặng yên không một tiếng động đi tới phòng tắm.

Cô cảm thấy mình rất bẩn, toàn thân từ trên xuống dưới dieenndkdanleeequhydonnn dính đầy hơi thở chỉ có của người đàn ông, các loại vết nước bắn ở trên người kết thành dấu vết loang lổ, cho dù rơi vào trong hố phân cũng sạch sẽ hơn cái này!

Không đợi nước nóng cô liền vọt tới dưới vòi phun, giống như tự ngược đãi chà xát làn da của chính mình, cọ xát ra một vòng lại một vòng vết đỏ trên người, tôn lên dấu vết vốn xanh tím, trên cơ thể trắng nõn đều là vết thương nhìn thấy mà đau lòng.

Đến lúc cô đi ra phòng tắm, đã là chuyện của một tiếng sau, cô đưa mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút, phía chân trời hơi hơi để lộ ra, kim đồng hồ trên tường chỉ về phía sáu giờ sáng.

Bốn phía rất yên tĩnh, thậm chí có ở rất xa có thể nghe được tiếng hít thở vững vàng của Triển Mộ, lấy thuốc tránh thai từ trong ba lô ra, không uống nước liền trực tiếp nuốt lấy một viên.

Có bài học của lần trước, cô đổi hộp chứa thuốc tránh thai thành viên canxi bình thường, như thế cho dù bị Triển Mộ bắt được, cô cũng có lí do có thể lừa gạt qua.

Phòng bọn họ ở dưới phố Manhattan, nơi này cách phố người Hoa rất gần, qua hai con đường cái lại đi hơn mười thước là được, nghĩ đến, cô lại nhìn đôi mắt còn đang trong giấc mộng của Triển Mộ, rút ra một trăm đô la từ trong túi của anh liền mở cửa đi ra ngoài.

*Manhattan (phát âm tiếng Anh: /ˌmænˈhætən/, /ˌmɒnˈhætən/) là quận đông dân nhất Thành phố New York, là trung tâm kinh tế và thương mại, và cũng là nơi khai sinh lịch sử của thành phố. Còn được gọi là Quận New York. (Nguồn: Wikipedia)

Trong sáng sớm chưa có người nào, đường phố rộng rãi trật tự sạch sẽ, xe riêng của mỗi nhà ngoan ngoãn đứng ở cổng, Thương Lam chậm rãi dạo bước, dọc đường cô thường thức cảnh vật bên đường, rồi lại không dám đi quá xa.

Đời trước, ở trong đoạn thời gian mới cưới kia, cô đã từng quán lấy Triền Mộ tới New York chơi đùa vài lần, có thể nói là chơi với bên ngoài, phần lớn thời gian cô đây ru rú trong khách sạn, Triền Mộ bận quá, anh vội vàng ngay cả thời gian hưởng tuần trăng mật cũng không có, chân vừa rơi xuống liền tiến tới không ngừng chạy đến các nơi bàn bạc nói lên chuyện làm ăn với người khác.

Mà khi đó cô có thể nói là không biết gì cả với tiếng Anh, không có Triền Mộ đi cùng, ở trong một thành phố sầm uất này hoàn toàn chính là nửa bước khó đi.

Cô âm thầm ghi nhớ đường về, từ từ đi về phía phố người Hoa, tính thời gian Triền Mộ hẳn là còn chưa tỉnh lại, cô có thể thừa dịp anh chưa thức dậy, ăn qua bữa sáng ở chỗ này sẽ về.

Mà khi Thương Lam đang suy nghĩ ăn cái gì, lại bị một cô bé làm cho vướng víu.

Đó là một bé gái Trung Quốc chừng mười tuổi, tóc đen dày quăn ra hai búi tóc nổi lên, bộ trang phục thời Đường* đẹp đẽ tôn lên một khuôn mặt ngọt ngào dễ thương, làn da mềm như là có thể nhéo ra nước.

*Để dễ hình dung các bạn có thể xem hình ở phía dưới. ^.^

Có phải cô bé đi lạc hay không?

Thương Lam đi ở phía trước dừng một chút, thường quay đầu nhìn trộm liếc mắt một cái, dường như cô bé nhận định cô, dọc đường theo tới...

Cuối cùng, cô không nhịn được dừng bước lại hỏi:

“Chào em, xin hỏi có chuyện gì không?”

Mắt cô bé thật to sáng ngời, ngẩng đầu lấy lòng nhìn cô: “Chị gái, em đói bụng...”

“Ba mẹ em đâu?” Cô lùi ra phía sau một bước, có phần không chịu nổi sự nhiệt tình của cô bé, sau khi cô bé yên lặng ở một mảnh, chợt bỏ nhào về phía trên người cô:

“Chị gái, em đã đói bụng, chị mời em ăn cái gì đi.”

“...”

Cô bé vin tay vòng ở ngang hông của cô, thoát nhìn người cô bé nhỏ nhỏ, có sức lực lớn hơn trong tưởng tượng, Thương Lam nắm chặt lấy tay cô bé, mất chút thời gian cuối cùng bắt cô bé xuống từ trên người mình.

Lòng tốt không cứ nhất định mang đến kết quả tốt, mềm lòng trong chốc lát có thể sẽ gặp phải một đồng phiền phức cô không thể tưởng tượng, nhưng chăm chú nhìn đôi mắt to sáng ứa ra nước của cô bé, Thương Lam do dự.

Cuối cùng, cô dẫn cô bé đi đến một quán mì ngồi xuống, chọn tùy ý hai bát mì, nhìn cô bé rất đói bụng, tưởng ăn lại lịch sự như cũ, ánh mắt của Thương Lam rơi trên quần áo của cô bé, cho dù là kiểu dáng hay chất vải đều không rẻ, mà nhìn từ trên cử chỉ của cô bé, có thể suy ra bé gái này không phải con của nhà bình thường.

Nhân viên phục vụ lấy đi đĩa thức ăn trên bàn ăn bên cạnh, Thương Lam thu hồi ánh mắt, uống sạch một ngụm canh nóng cuối cùng, ngẩng đầu nhìn TV trên bàn một chút, nơi đó đang truyền hình bộ phim được ưa chuộng rộng rãi vài năm trước, phần nhiều người Hoa tụ tập trong phố người Hoa của Manhattan, nói ở trong này cũng là tiếng Trung, cho nên cô không phải lo lắng ngôn ngữ kém chất lượng của mình làm xấu hổ ở trước người khác...

“Em tên gọi là gì? Lát nữa chị đưa em đi tìm cảnh sát có được không?”

Cô bé từng ngụm từng ngụm ăn sơi mì trong bát, con người đảo một vòng không trả lời vấn đề của cô, ngược lại mới lại hỏi:

“Chị gái, vết đỏ trên cổ chị là bị con muỗi cắn sao?”

Đôi mắt to trong sáng của cô bé nhìn chăm chú, Thương Lam phục hồi lại tinh thần, vội vàng lấy tay che vết hằn ở trên cổ, nét mặt hiện lên sự ngượng ngùng.

Cô bé uống cạn sạch nước mì rất nhanh, cô bé chép chép cái miệng nhỏ nhắn nói tiếng cảm ơn với cô, kéo ghế chạy ra ngoài cửa.

Thương Lam ngẩn người, khi vừa nâng tay định gọi cô bé lại, người đã nhanh như chớp biến mất.

Như là nghĩ đến cái gì, cô duỗi tay vào trong túi áo, rút cuộc cũng không tìm thấy tờ giấy trị một trăm đô la kia...

Tiếng người bán hàng rong xung quanh gào to liên tục, cô chợt tỉnh ngộ lại, có phải mình gặp tên móc túi rồi không hả?

Thương Lam không mang điện thoại di động, trên người cũng không còn lại một phần tiền, đối mặt với đoàn người lui tới xung quanh, là gan dạ nd da nle q u u ydo n của cô còn chưa lớn đến mức ngang nhiên ăn cơm chùa mà bước đi, cuối cùng dưới ánh mắt dò xét của chủ tiệm, đồ mặt mượn được điện thoại, bấm chạy dây số quen thuộc kia.

Không quá bao lâu Triển Mộ với bộ quần áo thường ngày xuất hiện ở trước mặt cô, tóc đen dày chưa kịp phun kéo vuốt tóc lên, ôn hòa buông xuống ở sau đầu, không có sự nghiêm cẩn trước kia ngược lại sinh ra một chút bừa bộn không chịu gò bó.

Dường như tâm tình của anh không tốt lắm, bóng dáng cao lớn ở cửa dừng lại một hồi, thanh toán tiền kéo tay cô qua liền đi ra ngoài, Thương Lam rất ít nhìn thấy cách ăn mặc như vậy của anh ở bên ngoài, không nhìn được lên nhìn anh vài lần, lập tức bị ánh mắt sắc bén của anh dọa cho lùi rồi.

Chuyện Triển Mộ rời giường tức giận cô cũng là sau khi hai người kết hôn, trải qua một đoạn thời gian dài mới biết được, dù sao trước giờ anh ngủ được muộn hơn cô, quan trọng nhất là dậy sớm hơn cô, lúc này còn chưa tới tám giờ, trên đường phố lại sớm đầy ắp người, New York đúng là một thành phố có nhịp điệu nhanh chóng, người nơi đây bắt đầu bước đi, ăn nhanh, ngay cả nói chuyện cũng nhanh.

Hai người nắm tay đi ở trên đường về, từ vừa mới bắt đầu gương mặt của Triển Mộ lạnh lùng, một câu cũng không nói với cô, Thương Lam cố hết sức đi theo phía sau người anh, nhất định phải chạy chậm mới có thể đuổi theo bước đi của anh.

Nắng sớm mỏng manh xuyên qua tầng mây chiếu xuống, cảnh vật bốn phía như khoác lên một lớp lụa mỏng, cô bé mặc trang phục thời Đường đi ở trên đường cái, dường như cô bé rất quen thuộc môi trường ở đây, bầy rề tám xoay* chạy vào trong ngõ nhỏ bên cạnh, tuy nhiên không thể bỏ mặc người đàn ông đuổi theo ở phía sau.

*Nguyên văn là “thất quải bát quải” mô tả sự thay đổi hướng liên tục. (Nguồn: Baidu)

“Ôn tiểu thư, mời cô theo tôi về.”

Người đàn ông đeo kính râm đuổi theo cô rất nhanh, kèm thêm chặn lại lối đi của cô.

Cô bé có chút nổi nóng, nhưng vẫn nở một nụ cười, ngọt ngào gọi:

“Anh trai cứng đầu, thì ra là anh hả.”

Đối phương không hề chịu bộ dáng này của cô, lời lẽ lạnh lùng nói:

“Xin theo tôi quay về.”

Thấy thủ đoạn mình thường dùng không dùng được, cô kéo một khuôn mặt nhỏ nhắn, tỏ rõ lập trường của mình:

“Tôi không về!”

“Tiểu thư, tôi không muốn ra tay với cô, theo tôi về.”

“Tôi không đi, tôi không về, chú dám động vào một cọng tóc của tôi thì nói với anh trai chú bắt nạt tôi, hừ!”

Sắc mặt anh trai cứng đầu lạnh lùng, tiến lên một bước lớn bắt được cô, không nói hai lời liền khiêng cô trên vai đi về phía lối ra cửa ngõ nhỏ.

“Chú thả tôi ra!” Cô bé liều mạng gãy dựa, kêu la, nhưng một cô bé mười tuổi sao lại sao địch nổi sức lực của người đàn ông trưởng thành, hơn nữa đây là một người đàn ông trải qua huấn luyện lâu dài:

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

Khi cô bé đang ồn ào, một tiếng “—két—”, một chiếc xe Bentley* màu đen dừng lại ở bên đường.

*Bentley: Một dòng xe hơi của Anh.

Kí hiệu màu trắng bạc ở đuôi xe phát sáng rực rỡ.

Sau khi cửa xe được mở ra, một người đàn ông đi ra từ bên trong, bộ Âu phục màu trắng tinh khiết được làm thủ công của Italia càng làm nổi bật sự nho nhã của anh, trên khuôn mặt anh tuấn treo nét cười yếu ớt ở một bên, chỉ hơi lẳng lặng đứng thẳng, cả người liền mơ hồ tản ra một khí chất cao quý độc nhất.

“Tiểu Hinh.”

Nghe được giọng nói quen thuộc, đôi mắt của cô bé sáng lên, mà anh trai cứng đầu giữ tay cô đang nhìn thấy người đàn ông đồng thời buông lỏng theo.

“Anh... Chú bắt nạt em!” Ôn Hinh tránh thoát sự kiểm chế của người đàn ông, bước chân chạy về phía Ôn Dĩ Thâm, bỏ nhào vào trong lòng anh những nhẽo làm nũng.

“Hồ đồ.” Tỉnh tỉnh Ôn Di Thâm nghiêm khắc búng nhẹ cái trán của cô, Ôn Hinh kêu đau một tiếng ôm đầu lùi về sau, cái miệng nhỏ nhắn hơi cong lên oan ức nhìn anh:

“Nghe lời, về với anh.”

“Anh không đi sao?” Ôn Hinh cọt xát ở trong ngực anh: “Sau này cũng không được đi có được không? Sau này mỗi ngày Tiểu Hinh đi cùng anh, anh dieendaanleequydonn không đồng ý với em, em sẽ không quay về với anh!”

Ôn Di Thâm chột nờ nụ cười, em gái của anh rất thông minh, tuổi còn nhỏ liền bắt đầu hiểu đi đùa giỡn tâm tư, chơi đùa thủ đoạn.

Anh cưng chiều sờ sờ đầu cô, hôn một cái trán bóng loáng của cô bé:

“Về nhà thôi.”

Cô bé nhẹ giống như lông vũ, anh dễ dàng nhấc cô đến trên vai, chiếc xe Bentley màu đen giật giật, cuối cùng biến mất ở cuối đường.

Khi để xe đi một nửa, Ôn Hinh lấy ra một tờ đô la từ trong túi, bụng miệng nhỏ sợ hãi kêu một tiếng:

“Trời ơi.”

“Xảy ra chuyện gì?” Ôn Di Thâm liếc mắt trêu Ôn Hinh, cô chớp chớp đôi mắt to với anh, vô tội nói:

“Không sao.”

“...”

Cô nhẹ nhàng le lưỡi, thuận tay sờ tiền giấy nhét qua loa vào trong túi áo.

□ □
Tập tin gọi kèm:

□

Đường trang.jpg [251.18 KiB | Đã xem 2046 lần]

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Edit: Công Tử Tuyết

Chỗ ở của bọn họ cách phố người Hoa không xa, cũng không lâu lắm, hai người lập tức trở về nhà, vừa vào cửa, Thương Lam lợi dụng khi Triển Mộ không khóa cửa, tránh né tay của anh rồi đi về phía nhà bếp.

Không còn trong tầm tay, anh nghiêm mặt gọi cô lại:

"Tiểu Lam."

Nghe vậy, Thương Lam cứng đờ cả người, mặc dù dừng bước, nhưng không lên tiếng trả lời.

"Chuyện ngày hôm nay, anh hy vọng đây là lần cuối cùng."

Triển Mộ ngượng lạnh nói, trên vẻ mặt bình tĩnh nhưng đang kiềm chế tức giận.

"Em hiểu ý của anh chứ."

Thương Lam hơi nhú mày, ngược mắt nhìn lại anh:

"Em không hiểu." Chuyện sáng nay giống như một ngòi nổ, bị tập kích một quả như thế, tức giận tích tụ rất lâu của cô phát tác ra ngoài.

"Chẳng qua tôi đi ra ngoài tản bộ một mình, cái này có gì sai? Anh không thể vì...điều này thì hạn chế tự do của tôi."

Thương Lam vẫn nghe lời anh mà giờ phút này lại đặc biệt kiên định, anh hơi kinh ngạc, đang suy nghĩ, người đã chạy đến trước mặt cô, cảm của cô bị vuốt nhọn, ép nâng lên, anh không phải vì lời nói bất tuân và việc làm phát tác của cô, ngược lại dè dặt giọng nói, xoa tóc đen dính vào hai má của cô ôn ngôn nhuyễn ngữ nói:

"Tiểu Lam, em mới tới một vài ngày, đối với hoàn cảnh của nơi này chưa quen thuộc, về sau không có anh đi cùng thì không được tự ý đi ra ngoài có được hay không? Sáng sớm hôm nay, em có biết anh tỉnh lại không nhìn thấy em đã lo lắng nhiều thế nào hay không?"

Trách móc xong, cúi đầu lại muốn hôn cô.

"Nghe lời, về sau không được như vậy, hửm?" Giọng điệu của anh giống như đang dạy dỗ một đứa trẻ sáu bảy tuổi, dịu dàng, rồi lại không được phép cãi lại người khác chút xíu nào.

Thương Lam vội vội vàng vàng lùi về sau, đẩy anh ra, nắm chặt tay trước của mình:

"Triển Mộ, em đã không còn là đứa trẻ!"

Triển Mộ không chỉ cao vượt trội hơn cô hai cái đầu, mắt lẳng lẳng nhìn xuống, Thương Lam chỉ cảm thấy có một cảm giác bị chèn ép lạnh như băng đang lượn lờ bao trùm xuống:

"Lời nói trong miệng của anh hoàn toàn có thể tiến hành trao đổi bình thường với em, hơn nữa em là một người lớn như thế rồi, nếu như thật sự xảy ra chút chuyện gì, em biết hỏi đường và sẽ tìm cách giải quyết, Anh vốn không cần lo lắng."

Anh im lặng không nói gì, chỉ là ánh mắt không hề chớp mắt ở trên người cô, một khoảng lặng im qua đi, Thương Lam chăm chú quan sát nhưng không nhìn ra tâm tình trên mặt anh, khẽ cắn môi, thả mềm giọng nói:

"Anh Triển, bây giờ quan hệ của chúng ta cùng lắm chỉ có thể coi là bạn bè trai gái, ngay cả vị hôn thê cũng không tính, anh không thể lúc nào cũng dùng loại thái độ này đối với em, em cũng có cuộc sống của mình, và lại, chuyện tương lai không có người biết, nói không chừng..."

"Nói không chừng cái gì?" Anh mặt không đổi sắc hỏi cô, vẫn là giọng nói bình tĩnh, có thể ẩn nấp yên tĩnh dưới đáy biển, cũng có thể là sóng lớn cuộn trào mãnh liệt mang sự sống của kẻ khác cắn nuốt.

Có chút sợ của khí thế bức người của anh, cô theo bản năng lùi lại, trốn tránh đề tài này:

"Anh... Anh đói bụng không, em đi nấu bữa sáng cho anh."

Dứt lời, cô xoay người muốn chạy về phía phòng bếp, trái tim nhảy thình thịch, giống như thỏ con chạy vì gặp phải sự săn bắt, chạy trốn trong ánh mắt sắc bén như điều hầu của anh, không ngờ rằng chút thủ đoạn vặt vãnh này của cô anh chỉ hơi một búng đầu ngón tay là có thể bóp chết cái thai trong bụng.

Thương Lam còn chưa tới cửa bếp, đã bị tay của anh chặn ngang bắt được, phần eo chặt chẽ của cô chạm vào lồng ngực rắn chắc của anh:

"Nói cho anh biết, nói không chừng cái gì?"

Nụ cười của anh rất mềm mỏng, rất ngăn ngừa, chỉ là lực cánh tay cầm lại rất lớn.

Cô bị ép đón nhận đôi mắt sâu không thấy đáy của anh, không nhận được rung mình, đối với sự đụng chạm của anh, bản năng sinh ra mâu thuẫn:

"Em không có ý gì khác."

Tâm tư vật nhỏ nghĩ gì sao anh lại không đá được, chỉ là im lặng chăm chú nhìn cô một lát, đột nhiên buông ra sự kiềm chế đối với cô:

"Tiểu Lam, thế giới này không đơn giản như em tưởng tượng, nếu như ngày hôm nay không phải là anh thì em nên làm cái gì bây giờ? Ngoan, về sau không có anh thì cũng không được khinh địch đi ra ngoài, giống như em nói, em đã không còn là trẻ con, đừng để cho anh lo lắng được không?"

Trong lòng Thương Lam lộp bộp một tiếng, lời cãi lại cũng không nói ra được, cô có chút tủi thân, bị tên móc túi để mắt tới cũng không phải là lỗi của cô, chẳng qua cô đi ra ngoài tản bộ, làm sao trải qua những gì như anh vừa nói, ngược lại cô giống như phạm phải chuyện kinh thiên động địa(long trời lở đất) gì.

"Em... Anh không được giam giữ em"

Thương Lam nín nửa ngày cuối cùng cũng lấy dũng khí nói ra khỏi miệng, anh bận rộn như vậy, thời gian đi cùng cô ít lại càng ít, chẳng lẽ cô lại giống như kiếp trước, ngay cả một dịp nghỉ hè cũng bị nhốt ở trong phòng này? diện diện le quỵ don

Lần này dù cô nói gì cũng không thể thỏa hiệp:

"Em đảm bảo, nhất định lần sau sẽ chú ý....Anh Triển, anh có thể thử tin tưởng em hay không, em không còn nhỏ, có năng lực phán đoán thị phi, biết cái gì nên hay không nên làm, anh không thể đối xử với em như trẻ con, em..."

Anh đặt lên tay của cô, nắm ở trong lòng bàn tay vuốt ve:

"Anh biết em không còn nhỏ, không phải vấn đề này của em, là anh, anh sẽ lo lắng em gặp chuyện không may, ngoan ngoãn nghe lời, em muốn đi đâu chơi anh giành thời gian dẫn em đi, sau này ngoan ngoãn sống ở chỗ này có được hay không?"

"Không được! Anh không có quyền làm như vậy, đừng nói bây giờ chúng ta chẳng là cái thứ gì, cho dù là vợ chồng anh cũng không thể hạn chế tự do của em."

Đột nhiên cô rút bàn tay của mình ra, tức giận nhìn anh chăm chăm.

Thương Lam rất tò mò đối với thành phố New York này, đã có cơ hội đến thì hy vọng có thể đi chơi nhiều hơn một chút, tăng thêm chút kiến thức, cô không muốn vì một câu nói của Triển Mộ, bị giam lỏng nghiêm ngặt ở nơi này trong lúc nghỉ hè.

Thế nhưng lời nói của cô khi anh nghe vào trong tai thì lại thành một loại nghĩa khác.

Triển Mộ hít mắt lại, đây là điềm báo của sự tức giận:

"Đám cưới của chúng ta chỉ là chuyện sớm hay muộn, cho dù em làm gì, chuyện này mãi mãi sẽ không thay đổi được."

Cô khẽ cắn môi, kích động buột miệng nói ra:

"Em sẽ không gả cho anh!" dien dan le quy don

Cuối cùng, một chút dịu dàng trong mắt cũng mờ nhạt, ánh mắt sắc bén của anh như muốn nhìn thấu cô, bỗng nhiên bàn tay to bóp cằm của cô lên:

"Không gả cho anh? Em muốn gả cho ai?"

Thương Lam muốn lùi lại, trên gò má truyền lại một con đau đốn, lưng dán lên tường lạnh như băng, anh giống như một tấm lưới, vững chắc bao trùm cô dưới thân.

"Không có lệnh của anh, ai dám muốn em?"

"Anh Triển." Đột nhiên viên mắt đỏ lên, cô nghẹn ngào nói:

"Anh yêu em sao?"

Đột nhiên không ngờ được cô lại hỏi như vậy, tay anh đặt trên bả vai cô cứng đờ.

"Anh không yêu em." Nhìn về mặt của anh, cô nói thân nhiên, trong lòng càng thêm chua xót:

"Em không biết tình cảm của anh đối với em như thế nào, có thể... Có thể anh chỉ ưa thích cơ thể của em, thế nhưng thanh xuân của con gái có giới hạn, chưa đầy mấy năm nữa, hoặc là vài chục năm, gặp được rất nhiều rất nhiều cô gái trẻ đẹp hơn so với em, ngược lại đến lúc đó chờ anh chán ghét em, thích người khác thì em nên làm gì bây giờ?"

"Anh Triển, chúng ta thật sự không thích hợp, điều kiện của anh tốt như vậy, muốn có loại phụ nữ nào mà chẳng được? Mà em chỉ muốn tìm một người bình thường sống bình yên hết một đời, xin anh thương xót thả em đi, chúng ta không làm được vợ chồng có thể làm anh em, em xin thề cả đời này sẽ coi anh thành anh trai tôn kính..."

"Câm miệng." Mắt anh nhìn xuống khuôn mặt lã chã nước mắt của cô, mặc dù người con gái dưới thân mình đang khóc, nhưng lưng lại ưỡn thẳng lên, anh nhìn ra được cô không phải chỉ nói suông, chỉ sợ đời này, cô đã sớm loại bỏ anh ra khỏi cuộc đời của cô...

Thật đáng buồn biết bao, Triển Mộ tung hoành thương trường mấy chục năm cũng có lúc sợ hãi, Tiểu Lam của anh lại muốn đẩy anh ra một lần nữa, trong đôi mắt đen nhánh của cô tràn ngập mâu thuẫn với anh, từ nội tâm cô muốn bỏ rơi anh, đẩy những gì liên quan đến anh ra khỏi thế giới của mình.

Cho dù như một trận hỏa hoạn mười năm trước, cô qua đời đột ngột, đứt khoát, mặc anh cầu xin, giữ lại như thế nào, cho dù là trong mơ, cô cũng không xuất hiện nữa.

Cho tới bây giờ anh không biết rằng, nhu nhược trong cơ thể cô thừa nhận một chữ "Độc", mà "Độc" của cô, nhắm vào anh càng sâu.

Đột nhiên, anh cười đến mức âm trầm dọa người: "Mặc kệ em nghĩ như thế nào, anh cũng không để ý, dien dan le quy don mà tốt nhất em đừng nghĩ chuyện gì, quan hệ của chúng ta sẽ chỉ là vợ chồng, đương nhiên, nếu như em muốn ở trên giường coi anh như anh trai, anh sẽ không để ý, ngược lại như vậy cũng là một loại sở thích khác."

Lưng đau nhói, anh áp chế cô ở trên vách tường như phát cẩu cắn lên môi của cô:

"Đời này không có lệnh của ảm, nơi nào anh cũng không cho em đi."

Yêu?

Một nụ cười nhạt nở giữa môi anh, anh không có loại đồ vật này, từ nhỏ đến lớn anh chỉ biết một đạo lý, nghĩ muốn thứ gì liền phải tự mình đi giành lấy, bất kỳ thủ đoạn, quá trình gì, những điều này cũng không quan trọng, chỉ cần kết quả như anh mong muốn là được rồi, mà anh biết rõ, đó chính là -- anh muốn cô.

Anh chiếm lấy cái lưỡi của cô, đầu lưỡi ở trong miệng cô cướp đoạt càn rỡ, Thương Lam khó chịu giãy giụa ở dưới người anh:

"Không được! Dừng tay!"

"Tiểu Lam, anh là thương nhân, thương nhân chưa bao giờ biết làm ăn lỗ vốn, em phải biết rằng, anh bỏ ra tâm tư trên cơ thể em bao nhiêu, trước khi không lấy lại vốn liếng thì nhất định sẽ không bỏ qua cho em."

Đương nhiên, vốn liếng này dùng phương pháp gì để lấy về, khi nào lấy về, cũng chỉ có anh định đoạt.

"... Phải tới lúc nào..." Cô đặt một câu hỏi khó khăn ở khe hở trong miệng anh.

"Sinh cho anh một đứa con! Sau khi cố gắng ở đây, anh sẽ bỏ qua cho anh."

Trong mắt của anh hiện lên một sự xảo quyệt, đứa con của bọn họ, trong những ngày tới sẽ trở thành vốn liếng lớn nhất để anh giữ cô lại.

Thương Lam cảm thấy chung sống ngủ nghỉ với Triển Mộ cũng không phải là một chuyện khó khăn gì, dù sao bọn họ đã từng làm vợ chồng, tình nhân, cô am hiểu sâu hướng hai người ở chung, mà có đôi khi người ta có một ngày chết lặng, thời gian chịu đựng khó hơn nửa thì chớp mắt một cái cũng sẽ trôi qua.

Thời gian lẳng lặng trôi đi mất, cuối cùng lễ tốt nghiệp cuối kỳ hai năm sau của cô đã đến.

Mùa hè thành phố B nóng bức giống như một cái lò nung, ánh mặt trời nóng hừng hực xuyên thấu qua tầng mây rọi khắp cả một vùng trời, lúc Thương Lam và Trình Anh gặp mặt đã qua buổi trưa, phía trước họ với mấy bạn học của cô, nét mặt trẻ con vừa mới trải qua kì thi đại học tràn đầy thoải mái và buồn vô cớ không thể diễn tả được.

Nhẹ nhõm là cuối cùng thoát khỏi ba năm cuộc đời học tập mệt mỏi, bước vào cánh cửa đại học, sau này cuộc sống sẽ nhiều màu. Mà buồn vô cớ chính là phải tạm biệt khoảng năm tháng đơn thuần mà ngây ngô, ba năm phổ thông, thực sự quá ngắn quá ít, chẳng qua bước đi trong chớp mắt, mà mấy ngày này, cũng là thanh xuân khi mình còn sống không hối hận, mãi không hối hận, mãi không kèm chế được.

Thương Lam cảm giác mình may mắn lắm sao, trên thế giới này, không phải ai cũng có duy nhất cơ hội sống lại, bây giờ có thể hồi tưởng khoảng thời gian thanh xuân vườn trường, thời gian tuy ngắn ngủi, nhưng đối với cô mà nói, đã là vô cùng hài lòng.

Trình Anh ôm lấy bả vai của cô theo nhóm tiến vào ở vào một khu trung tâm KTV, một đám thanh niên quây quần ồn ào, vẫn chơi từ giữa trưa đến bảy tám giờ tối, sau khi bảy giờ bắt đầu tối, thì kết thúc là đi dạo trong thành phố nóng bức này.

Trình Anh cắn miếng thịt bò, nhìn về phía Thương Lam, đêm nay cô cực kỳ yên lặng, ngược lại so với những người khác giống như một người tỉnh táo đứng xem, im lặng xem bọn cô vui đùa nhưng lại chưa từng cố gắng hòa vào, cô hoang mang bắt đầu nhíu chặt mi, để vào trong đĩa của Thương Lam một bắp ngô mới vừa nướng xong.

"Ăn đi, cậu lo lắng làm gì."

Cô bớt thời giờ nhìn tướng ăn lịch sự của Thương Lam, trong lòng xuất hiện trở ngại nửa vui cảm ở trong ngực, đó là một loại cảm giác gì cô không nói được, chỉ cảm thấy Thương Lam chỉ đóng vai một người đứng xem nói chuyện với cô, chẳng nói là cô đang dùng con mắt lẳng lặng ghi chép nhất cử nhất động (từng cử chỉ từng động tác) của các cô xuống.

Giống như người đi xa xứ muốn rời chỗ mà không thể trở về, cô dùng mắt, dùng não ghi chép tất cả nơi này xuống, sau này lúc rảnh rỗi cũng sẽ mở ra tường nhớ một mình.

Lần này Lam Trí cũng đến tụ họp lễ tốt nghiệp, ngồi sát vách bàn nói chuyện phiếm với nam sinh khác rất xa, Trình Anh đụng khuỷa tay cô một cái, im lặng một lúc, nói:

"Cậu không qua chào hỏi cậu ta sao? Nói đi nói lại thì mình chưa gặp cậu ta hai năm rồi."

Tay Thương Lam cầm bắp ngô dừng lại, ngược mắt nhìn về phía bên kia bàn của Lam Trí, mà vừa vặn đối mặt với ánh mắt của anh, hai người hai mắt nhau cũng sững sờ, Thương Lam vẫn lấy lại tinh thần trước, cô lễ phép gật đầu về phía anh thì lập tức lấy lại ánh mắt của mình.

Trong trí nhớ cậu bé trải qua hai năm tôi luyện càng trở nên thành thực hơn rồi, thể nhưng hơi thờ ơ tỏa ra ánh mặt trời trên người anh đang dần dần biến mất, cô nhớ lại ảnh bọn cô chụp chung, nhẹ nhàng lắc đầu:

"Không được."

Nụ cười đơn thuần như vậy mà vì liên quan đến cô, sợ là cũng không thể nhìn thấy lại rồi.

Lúc 9 giờ Triền Mộ lái xe đến đón cô, Thương Lam cúp điện thoại đứng dậy, do dự một lát, bỗng nhiên quay đầu lại cầm chặt lấy tay Trình Anh không buông.

"Làm sao vậy?"

"Trình Anh." Nét mặt của cô như muốn khóc, trong mắt tràn đầy ưu thương và không nở.

"Hẹn gặp lại."

"Cậu đừng dùng loại giọng nói này nói chuyện với mình." Trình Anh cảm ngược trở về:

"Nói giống như sinh lý tử biệt vậy, coi như chúng ta tốt nghiệp, cũng vẫn có thể gặp mặt!"

Đột nhiên Trình Anh vươn tay xoa lưng tung lên gò má của cô:

"Nếu sau này cậu ính một đứa con gái, gả cho con mình, chúng ta không chỉ phải làm bạn, mà còn phải kết thông gia, chuyện này có là gì, thân càng thêm thân! Phù hợp, thân càng thêm thân! Cứ quyết định như vậy, đến lúc đó cậu không được đổi ý."

Thương Lam bị cô chọc cười:

"Nếu như mình sinh con trai thì sao?"

Trình Anh che trán, như bị khó ở:

"Chuyện này...Thì để cho chúng nó quậy phá! Cho dù mình, ngược lại... Ngược lại chúng ta làm thông gia cái chắc rồi."

Thương Lam lộ ra một lúm đồng tiền, đổi qua về ám ức lúc trước, trên má trắng nõn lộ ra hai núm đồng tiền rõ rệt, đẹp đẽ động lòng người, Trình Anh không cầm được nhìn ngơ ngẩn, khuôn mặt của Thương lam rất tinh xảo, cái loại đẹp này như bông hóa trắng ngượng ngùng, thuần khiết.

Lăn tăn không có điểm nổi bật, lại có thể khiến cho người ta cảm giác được một loại nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, nhưng cô lại cười rất ít, ở cô bên cạnh luôn luôn một tỏa ra một thứ u buồn bám chặt.

"Trình Anh, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Nhìn bóng lưng của cô từng bước đi xa, Trình Anh không biết rằng, một nụ cười này sẽ giữ tại tưởng nhớ cuối cùng cho cô.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: づ(づ ▽ づ)づ tui muốn càng ngày càng ngày càng ngày càng ngày càng ngày càng ngày càng

Nói giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Editor: Lạc Tâm Vũ

Mặc dù đã đến thời tiết tháng sáu, nhưng nhiệt độ ban đêm vẫn cứ thấp như cũ, khi ra khỏi thành phố đồ nướng trời đã tối hẳn, trong trung tâm thành phố đèn đuốc sáng trưng, giữa người đi đường qua lại cô thấy được xe của Triền Mộ.

Người đàn ông tựa vào cạnh cửa xe, miệng nhả ra vòng khói, thấy cô đến, anh rút ra dụi tắt nửa điếu thuốc lá lịch thiệp vì cô mở cửa xe chỗ kế bên tay lái.

"Mệt mỏi?"

Thương Lam im lặng ngồi vào trong xe, tay vừa muốn đụng tới dây an toàn liền bị anh giành trước một bước, anh săn sóc cúi người cài chốt cho cô, đầu ngón tay hình như có ý, lại giống như vô tình xẹt qua nơi tròn trịa trước ngực, khẽ ma sát lên đỉnh gò lên, mang ra một trận run rẩy.

Cô ngăn người, nét mặt trắng bệch, lắc đầu nói:

“Không mệt.”

Hôm nay Thương Lam ra ngoài cũng không để ý cách ăn mặc thế nào, chỉ là phối hợp tùy ý một cái sơ mi cùng váy dài, mùa hè vốn ăn mặc ít, chất vải lại là loại chiffon* mát mẻ này, cho nên từ góc độ nhìn của Triển Mộ, anh có thể nhìn rõ áo ngực dưới áo mỏng màu trắng mờ của cô.

*Vải chiffon: Chiffon là loại vải có độ mỏng (hoi trong suốt) và sáng(hoi bóng), có độ rũ vừa phải. Cũng là chất liệu mỏng, nhẹ được rất nhiều nhà thiết kế ưa chuộng. Ngoài chất liệu chiffon làm từ polyester, còn lại các chất liệu vải chiffon khác đều rất dễ nhuộm màu. Chiffon thường được dùng để may sơ mi, váy, đầm vì nó tạo cho bạn một dáng vẻ thanh lịch, quý phái và điệu đà.

Chính là thời điểm dậy thì của con gái, hơn nữa trong hai năm này anh liên tục đưa đồ bỏ đến nhà họ Thương, thân hình vốn gầy gò dieendaanleequydonn của Thương Lam từ từ đầy đặn lên, hai cái bánh bao nhỏ nổi lên trước ngực căng ngọt ngào mê người.

Anh hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn cô dần trở nên nồng nhiệt, hai mắt quán quýt ở cổ áo của cô lưu luyến không rời, một đường từ cổ trắng nõn đi xuống....

Lòng Thương Lam run lên vội đưa tay che giấu, nhưng anh nhanh hơn cô một bước giữ cổ tay của cô, xuyên thấu qua cổ áo mở rộng suông sẽ đánh giá đáng người đẹp để dưới quần áo của cô.

Gần tới Triển Mộ mới xuống máy bay, phong trần mệt mỏi đến ngay cả quần áo cũng không thay, liền chạy tới tìm cô, nghĩ đến bọn họ cũng không gặp nhau non nửa năm, mà lần này anh quay về, vì một tuần sau chính là lễ đính hôn của hai người.

Thương Lam thử rút tay mình về, thấy sau khi giãy dụa vài lần không vùng ra được, cũng từ bỏ rồi.

Nhìn dự vọng sắp phá kén trong mắt anh, cô sinh ra một nỗi sợ sệt đến từ sâu trong linh hồn, nhớ lại hai người gặp lại sau khi tạm xa nhau, kết quả của cô, cô nhìn xuống xúc động gạt tay anh ra, toàn bộ cơ thể càng lùi về phía sau.

Cô vẫn nghĩ không ta, Triển Mộ của đời trước rõ ràng không phải là một người phóng túng dự vọng, cũng không yêu cầu quá đáng với cô như hiện tại... Rốt cuộc là cái nào sai?

Ngay tại lúc Thương Lâm ngậy người, anh đã buông cô ra vòng qua đầu xe về trên vị trí lái, cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, ngồi ngay ngắn.

Sau khi xe chạy trên quốc lộ được một đoạn thời gian, lúc này cô mới hậu tri hậu giác* phát hiện ra đường anh đi hoàn toàn không phải là đường về nhà họ Thương.

*Hậu tri hậu giác: Sau khi xem xét kĩ càng mới phát hiện ra

Tuy là đã sớm chuẩn bị tâm lí tốt rồi, nhưng cô vẫn ôm lòng gấp gáp, thử hỏi:

“Không phải chúng ta phải về nhà sao?”

Triển Mộ chuyên tâm lái xe không trả lời câu hỏi của cô, tất cả đường nét trên người đều cứng rắn, cẩn thận tỉ mỉ làm cho người ta có một loại cảm giác không hợp tình hợp lý, xe chạy chậm rãi trên đường lượn quanh núi, chính là lái về phía căn hộ nằm ở đường Đồng Sơn* của anh.

*Đường Đồng Sơn thuộc thành phố Từ Châu, Trung Quốc.

Đó là căn nhà mấy năm trước anh vì mua đắt mà bán đi, cũng là nhà của hai người vào đời trước, vài năm nay công ty anh trên quỹ đạo, kiếm về khoản tiền kìa, lại tìm được người mua, lấy giá cả cao hơn thị trường ba lần mua tầng lầu đó về.

Thương Lam là kính nhi viễn chi* với tòa nhà kia, dù sao nơi đó cho cô hồi ức chẳng hề tốt đẹp, mà ở trong trí nhớ của cô, căn nhà kia càng lạnh giá hơn nhà giam, mỗi đêm, khi cô trông coi ở trên ghế sofa, khi cô chờ cửa vì Triển Mộ, có thể làm bạn với cô, ngoại trừ bốn mặt tường thì không còn cái khác.

*Kính nhi viễn chi: thành ngữ "kính nhi viễn chi" thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

Chỉ ngẫm lại toàn thân cô đã sợ hãi, thấy Triển Mộ không có ý tứ trả lời vấn đề của cô, Thương Lam do dự một hồi, giọng nói lại nhẹ chút:

“Anh Triển? Về muộn ba sẽ lo lắng, anh có thể đưa em về nhà không?”

Tay lái vừa chuyển, xe chạy vào cửa chính khu dân cư, cô ngồi ở trên vị trí không dám lộn xộn, sống lưng ưỡn thẳng tắp, trơ mắt nhìn anh lái xe vào bãi đỗ xe dưới đất.

Anh im lặng không đáp, cô lại không hỏi lại, khi xe ngừng ổn định, anh hạ ổ khóa ở trước mặt cô.

Chú ý tới động tác của anh, cô quỳnh lên, thốt ra:

“Anh Triển?”

“Tiểu Lam.”

Triển Mộ đóng cửa sổ xe, nghiêng mặt qua có nhiều hứng thú nhìn cô:

“Đêm nay chúng ta chơi khác một chút?”

Như là đoán được suy nghĩ của anh, tia huyết sắc cuối cùng trên mặt cô rút đi, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ liền trắng bệch đến dọa người:

“Cái gì khác, em không hiểu!”

Nhẹ nhàng nghiêng tới trước, cô đưa tay sờ lên công tắc điều khiển ở giữa, nhưng tay chưa đụng tới công tắc liền bị anh bắt một phen, hơi dùng sức, cơ thể Thương Lam vừa lệch, bỗng chui vào trong lòng anh.

Cô bị ép dạng chân ở trên đùi anh, váy dài quá gối hơi cuốn lên, lộ ra hai cái chân dài trắng mịn, trong lòng hoảng hốt, cô luống cuống vùng vẫy ngồi dậy.

“Không sao, lát nữa em sẽ hiểu.” Eo mềm mại bị giữ thật chặt, ở trên người anh, cô hoàn toàn không thể động đậy, giãy giụa trong không gian chật hẹp thêm hơi thở độc nhất vô nhị trên người anh, gương mặt anh tuần trước mặt này, bây giờ đang bị ôi dăn ở trước ngực cô, thậm chí hấp thu mùi hương thoang thoảng của cô gái.

“Không nên ở chỗ này.”

Trong không gian bịt kín, tay anh như hình với bóng quấy rầy trên người cô, ở trước mặt anh sức lực của cô yếu ớt đến không chịu nổi một kích:

“Sẽ có người nhìn thấy...”

Vạt áo trước đột nhiên lạnh lẽo, cô lo sợ thét chói tai, buông mắt xuống phát hiện anh đang dùng miệng, cời ra từng cái từng cái cúc áo của cô, hai cánh tay trắng mịn của cô bị bắt chéo ở phía sau, thắt lưng bị ép nhô lên, cũng khiến cho hai khối tròn trịa trước ngực càng đứng thẳng, hơi thở nóng rực phun lên làn da non nớt, làm đưa tới vô số cái run rẩy.

Động tác của anh thông thả, thương đưa đầu lưỡi đi liếm láp, đùa giỡn đầu nhũ* mềm mại của cô, nhanh, môi mòng mò ra, thậm chí chiếm lấy cả hai khối tròn trịa trắng nõn kia.

*Theo văn cảnh thì mệnh nghĩ là mọi người sẽ hiểu được nên mệnh để vậy cho nó đỡ thô nha.

Cô hít vào một ngụm khí lạnh, khóc nhắc nhờ:

“Sẽ... Sẽ bị người khác thấy.”

Thế nhưng cái eo mảnh khảnh bị giữ thật chặt, ngoại trừ hai bắp đùi trắng bóng mập mờ chặn ở bụng dưới anh, toàn thân cô từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không bị anh khống chế.

Giống như bướm bướm bị đâm chết ở trên một mạng lưới mỏng, chỉ có thể yếu ớt động cánh làm sự vùng vẫy cuối cùng.

Vị trí trọng điểm của phụ nữ ngăn cách chiếc quần mỏng đang ma sát trên chân anh, cô thở phì phò, khóc đến gián đoạn, cô liền như một con nê thu* bị nắm chặt, cơ thể giãy dụa nhưng từ đầu đến cuối không thể chạy trốn.

*Nê thu: một loại cá sống ở vùng nước ngọt, tên tiếng Anh là “Loach”

Lúc này nội tâm của Thương Lam phức tạp, cô vùng vẫy một mạch muốn thoát khỏi sự khống chế của anh, lại sợ phát ra dieenndkdanleeequhydonnn âm thanh quá lớn đưa tới sự chú ý của người khác, sự kháng nghị im lặng này của cô càng trở nên nhỏ nhất trong mắt anh, mà dưới sự ồm ờ của cô, động tác của anh càng trở nên tùy tiện điên cuồng, buông thả, phóng túng.

“Anh Triển... Anh Triển...”

Trước đây với Thương Lam mà nói Triển Mộ là một người thật sự muốn gần mà không gần được, so sánh với anh cả, anh càng giống như là thần tượng cô sùng bái, một người thần thông không gì không làm được, bất kể chuyện tình vô cùng khó khăn theo ý nghĩ của cô rơi vào trong tay anh, luôn có thể giải quyết dễ dàng, so sánh với ba, trong mắt Thương Lam đang còn nhỏ, Triển Mộ càng đáng để dựa vào.

Nhưng hôm nay thần tượng trong mắt cô đây lại một lần lại một lần làm ra chuyện đê tiện, chuyện vô si nhất với cô.

“Yên tâm, mấy cái cửa này đều được chế tạo đặc biệt, chỉ cần em đừng kêu quá lớn tiếng, sẽ không có người biết.”

Anh cắn lỗ tai của cô, bàn tay lớn suông sẽ luôn vào trong váy cô, vén quần lột mềm mại lên, ngón trỏ tiến nhanh mà vào.

Dưới thân truyền đến một trận đau đớn, hai mắt Thương Lam đỏ lên, chăm chú đặt lên cánh tay của anh, khóc nói:

“Chúng ta về lại làm, không nên ở chỗ này được không?” Cô khóc đến đứt quãng, lời còn chưa nói xong liền bị người ta che cái miệng nhỏ nhắn lại.

Chậm chạp, đầu lưỡi ẩm ướt thăm dò vào khoang miệng của cô, một mùi hương nam tính thuần khiết chiếm đoạt cả miệng cô, anh quán quýt lưỡi cô không rời, không ngừng mớm nước bọt vào, Thương Lam nhú mảy ho khan một tiếng, trong lòng chán ghét mà không dám giãy dụa quá nhiều, sống lưng chỉ có thể cứng ngắc tùy ý anh nuốt trọn toàn bộ ghen ngào của cô.

Ngón tay của Triển Mộ đưa ở dưới thân cô một hồi lâu cũng không làm ra được bao nhiêu nước, ánh mắt anh rơi trên khuôn mặt trắng bệch của cô gái, bộ dáng không cam chịu yếu ớt như vậy sẽ không chọc cho người ta thương tiếc, ngược lại sẽ khiến người ta càng muốn giầy vò, chà đạp, đùa bỡn thêm.

Chợt, trong mắt anh thoáng hiện lên ánh sáng âm u, rút ngón tay mình ra, ngậm vào trong miệng, như đang đánh giá mùi vị gì, phóng thẳng nuốt ra “sân sân”, âm thanh bại hoại.

“Em không thấy làm ở chỗ này rất kích thích sao?”

Trên mặt cô gái không giấu được hổ thẹn và không chịu nổi, cô không dám lắc đầu gạt bỏ quan điểm của anh.

“Có nhớ anh không?”

Anh tùy tiện liếm chất ngọt trên tay, khoe miệng hiện lên nét cười yếu ớt, không chờ được đáp án của cô, anh không những không buồn bực, ngược lại dịu dàng nói:

“Hôm nay chúng ta sẽ chơi khác chút được không?”

Anh đang cười, giọng nói cực kì dịu dàng, nhưng không có chút ý tứ hỏi thăm.

Một dự cảm bất thường bao phủ trong lòng, cả người Thương Lam, trong mắt đầy sợ hãi, đột nhiên nhận thấy anh buông lỏng kim hãm với mình, vừa được tự do, cô như lấy được đại xá, ngã từ chân anh xuống, mở khóa, cũng như chạy chốn bỏ về phía cửa xe.

Nhưng chỉ thời gian mấy giây, Triển Mộ đã giữ lấy mắt cá chân của cô một lần nữa, tay dùng sức một chút, kéo Thương Lam vừa đụng tới chuôi cửa quay về.

Trong tay anh cầm thuốc mỡ, dưới ánh đèn mờ cô không thấy rõ lắm chữ phía trên, chỉ nghe được một tiếng “Thử”, vẩy dài bằng bông bị người xé ra từ dưới, hai cánh mỏng tròn trịa bại lộ rõ ràng dưới đèn xe.

Thương Lam khóc đến không kịp thở, căng chân ở trong tay anh đá loạn đạp bậy, động tác của anh làm bản năng cô sinh ra sự lo lắng, cô càng thêm giãy dụa dưới sự áp chế của anh.

Triển Mộ bóp cả hộp mỡ, tức giận đánh một cái lên mông nhỏ của cô, một tiếng “Bốp” trong chỗ dừng xe yên tĩnh có vẻ càng vang dội.

“Thành thực một chút.” Anh quát lớn nói, bàn tay to vung lên, lại cho cô một cái.

Anh không lưu tình chút nào đánh xuống mông tròn trắng nõn, nổi lên hai dấu tay thật sâu, Thương Lam đau đến cả người sợ hãi, chỉ lo anh lại xuống tay với mình, liền ngừng giãy dụa, biết điều quỳ nằm sấp ở trên ghế ngồi, không dám vọng ý vàng.

Dường như anh rất hài lòng sự ngoan ngoãn của cô, dịu dàng hôn nhẹ đỉnh đầu cô, tay dính thuốc mỡ tách ra □ cánh hoa của cô, bôi vào trong.

Vị bạc hà phảng phất qua chóp mũi một hồi, cô chỉ cảm thấy □ mát lạnh, kinh hoàng hô:

“Anh Triển!”

“Ngaoan, một lát sẽ tốt.”

Nắm lấy mông nhỏ của cô, anh cẩn thận bôi thuốc mỡ trong suốt vào trong lổ giữa chặt chẽ của cô:

“Mở chân ra.”

“Không, không! Em không muốn loại đồ vật này!”

“Mở ra!” Anh lạnh mặt ra lệnh.

“Anh Triển...”

“Lại muốn bị đánh sao?”

Anh nhéo hai cánh mỏng của cô, làm bộ lại muốn đánh tiếp, trong lòng Thương Lam sợ hãi, run rẩy mở chân đến tối đa.

“Không đủ!” Giọng nói của anh lại lớn hơn một chút, mang theo một sự mạnh mẽ đến mức làm cho không ai có thể quả quyết kháng cự.

Nước mắt từ từ mờ hai mắt, cô nằm ở dưới thân anh, hai chân mở rộng ra, với tư thế nhục nhã nhất...

Cuối cùng, anh dùng thuốc tốt nhất, mà trong quá trình mấy phút đồng hồ này, một ống thuốc mỡ to bằng ngón tay được anh dùng đủ hết, không thừa chút nào chen vào trong cơ thể cô.

“Bảo bối, có cảm giác không?” Bàn tay to phủ trên đỉnh, đầu nhũ của cô, đầu ngón tay kẹp nơi cao vút trên đó, lòng bàn tay thô ráp không ngừng vuốt ve, chơi đùa.

Thương Lam ôm mặt mình không nhìn anh, theo sự vỗ về chơi đùa của anh, cơ thể sinh ra một cảm giác khiến cô bối ngỡ, sợ sự nhiệt tình.

Cô đỏ mặt không ngừng thở hổn hển, hô hấp trở nên rối loạn, cả người bị một cảm giác vô lực bao phủ, tinh thần và trí tuệ dần trở nên mơ hồ giữa sự mờ mờ ảo ảo, cảnh vật bốn phía đều lắc lư, cô không thấy rõ die nd da nl e q u u ydo mình ở đâu, thế giới của cô bị bóp méo thành một cục, trừ người đàn ông trên người, cũng không cảm giác được cái khác.

Cơ thể trắng nõn nh陷 lên một tầng hồng nhạt, cô nắm lấy bờ vai của anh, đầu ngón tay lồm vào thật sâu trong đó:

“Anh Triển... Em nóng quá...”

Cô khóc đứt quãng ở trong miệng anh, bắt lực đẩy đầu của anh:

“Thật là khó chịu...”

“Bé ngoan, muốn không? Muốn thì tự mình tới ngồi lên.” Rồi khỏi môi của cô, anh mút thùy tai mượt mà của cô cảm dỗ nói:

“Vật nhỏ, đến trên người anh.”

Trong không gian nhỏ hẹp, hai người đều đang thở gấp, mùi người đàn ông và người phụ nữ quấn quýt, trong không khí tràn ngập mùi tình, dục nồng liệt, dưới sự dẫn dụ của anh, Thương Lam bò lên tận chân dài của anh, dặng chân ở giữa bụng anh.

Chân ngọc trắng nõn ôm lấy eo của anh, cỡi một nửa áo sơ mi rộng lưng thùng rọi trên cánh tay mảnh khảnh, hai con thỏ nở nang bại lộ trong không khí, trên đỉnh, nhũ, màu hồng đỏ còn dính nước miếng của anh, dưới ánh đèn lờ mờ lộ ra một chút ánh sáng trong suốt, mê người giống như quả dâu tây trong sương sớm, khiến người ta càng muốn đi sâu vào để hái.

Hai chân mềm nhũn, nếu không phải tay Triển Mộ giữ trên eo cô, thì ngay cả trọng lượng chính mình cô cũng sắp không chống đỡ nổi rồi.

Thương Lam cố gắng mở to mắt, muốn khôi phục một chút tỉnh táo, nhưng không biết Triển Mộ bôi cái gì cho cô, cô chỉ thấy cơ thể mình trở nên nóng khác thường, đầu óc mơ hồ thành một cục, cảm giác của cả người tập trung ở dưới thân, nơi hai người quấn quýt.

Không kịp đợi phản ứng của cô, Triển Mộ đã giữ eo của cô, thúc mạnh lên trên một cái, cần răng chịu đựng sự nồng nhiệt tìm được động nhỏ chặt chẽ của cô, “phì” một tiếng có gắng đến cùng mà vào.

Lần này nghênh đón anh cũng không phải sự khô khốc như thường ngày, bên trong ẩm ướt càng thuận tiện cho anh rút ra tiến vào cùng di chuyển.

Thương Lam đã nói không ra lời, lời nói coi như cũng không lưu loát, cô tựa vào ngực anh, vịn vịn lên xuống theo bàn tay giữ ở ngang hông mình, trong cơ thể như tích lũy vài ngọn lửa không biết tên, đang kêu gào mãnh liệt, chúng muốn biểu lộ ra, nhưng từ đầu đến cuối không tìm thấy lối ra.

Cô ghen ngào một lát, nước mắt như hạt châu rơi xuống đứt quãng, từng giọt từng giọt in lên lồng ngực trần trụi của anh, cô yêu kiều không có sức giãy dụa mà tựa vào ngực anh, cơ thể yếu đuối hoàn toàn không die,n; da.nlze.qu;ydo/mn chịu nổi sự phóng túng lỗ mãng của anh.

“Anh Triển... anh Triển...” Bây giờ ngoại trừ tìm đập, quanh quẩn ở bên tai cô chỉ có tiếng hít thở rối loạn của người đàn ông, cô khóc ghen ngào, dưới tác dụng của thuốc, ánh mắt đờ đẫn, có thể chính cô cũng không biết mình đang nói cái gì.

“Mau giúp em... Mau giúp em...”

Giọng nói nhỏ bé của cô rơi vào trong tai anh chính là thuốc, thúc, tình cao cấp nhất trên thế giới, cơ thể gầy yếu, biểu cảm quyến rũ như vậy, dẫn ra yếu tố thô bạo ẩn náu trong nội tâm của anh, giờ khắc này Triển Mộ không còn là Triển tổng áo mũ chỉnh tề, lời lẽ cử chỉ cẩn thận như ban ngày, anh đã biến thành một cảm, thú không kiềm chế được dục, vọng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93-2

Editor: Thiên Y

Trong đêm, Thương Lam bỗng sốt nhẹ. Sau khi Triển Mộ tắm rửa sạch sẽ cho cô liền ôm cô về trên giường, rồi đi thẳng tới phòng tắm.

Một lát sau, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy rào rào. Nằm ở trên giường, cô bỗng nhủ chặt chân mày, thân thể cảm thấy không thoải mái. Nghe âm thanh tích tắc của đồng hồ treo tường, cô quần chân nằm sát vào một góc giường theo bản năng.

Không biết qua bao lâu, tiếng nước chảy trong phòng tắm bỗng dừng lại. Trong lúc mơ màng, cô thấy anh duỗi bàn tay hướng về phía mình, lòng bàn tay dày rộng cùng những ngón tay tràn đầy tính xâm lược.

Cô nhìn thoáng qua dáng vẻ của Triển Mộ. Rất nhanh, cô không còn thấy rõ được động tác của anh. Trong lòng bỗng chấn động, cô giống như một con nhím bị hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào chăn mỏng, cả người lặng lẽ dựng lên gai nhọn.

Loại chuyện lật vật này Triển Mộ không để vào trong mắt, không điều gì mà anh không làm được. Với anh, thua cuộc đồng nghĩa với cái chết, cho nên anh không thể thua, cũng không thể có điểm yếu. Nhưng với Thương Lam, không thể nghi ngờ cô chính là điểm yếu của anh. Đời trước còn như vậy, huống chi hôm nay.

Nhìn thấy cô sợ hãi, bàn tay đang duỗi ra của anh bỗng dừng lại giữa không trung:

" Tiểu Lam "

Anh luồn qua đầu vai của cô, bàn tay ngang nhiên luồn vào trong cổ áo ngủ. Khi lòng bàn tay thô nóng áp lên da của mình thì Thương Lam bỗng run một cái.

" Bên Mi anh đã sắp xếp xong trường học, chờ sau khi kết thúc lễ đính hôn, em hãy đi cùng với anh. "

Ngón giữa vân vẽ đỉnh nhũ hoa, giống như nổi lên hứng thú, hai ngón tay miết nhẹ kéo lên khiến nhũ hoa đỏ ửng, run rẩy đứng lên.

Cả người Thương Lam khẽ run rẩy, cô co người lại, mặt mũi gật đầu. Hiện tại, cô một muốn chết đi được, không còn sức lực mà ứng phó với dục vọng của anh.

Anh ôm cô một lúc lâu rồi đột ngột rút tay về, đứng dậy khỏi giường. Cô nghe được tiếng anh đóng cửa thì lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ một lúc sau liền nghe thấy tiếng bước chân của anh từ từ đến gần. Trong tay bụng một chén thuốc, anh cẩn thận đỡ cô ngồi dựa vào thành giường, sau đó nhẹ nhàng khuấy đều cái chén nhỏ.

Đột nhiên ngửi thấy mùi thuốc bắc gay mũi tràn ngập ở trong phòng, cô nhủ mày cố lùi người về phía sau, bờ môi cắn chặt, dù thế nào cũng không chịu chạm vào cái thìa anh đưa đến.

" Ngoan, việc này có lợi cho thân thể của em. " Anh kiên nhẫn khuyên nhủ, miệng thổi thổi, cái thìa trong tay hướng đến miệng cô một lần nữa.

Cô lắc đầu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn xoay qua một bên, không chịu hợp tác.

" Tiểu Lam " Ánh mắt thoáng hiện vẻ không vui, mặt anh trầm xuống, nhỏ giọng nhấn mạnh: " Nghe lời. "

Giọng nói của anh khàn khàn lại thêm mấy phần cảnh cáo, Thương Lam có chút do dự, cả người chậm chạp quay về phía anh, môi anh đào chạm vào chiếc thìa anh đưa tới, nuốt xuống nước thuốc bên trong từng chút một.

Thật là đáng, đáng vào tận tim phổi.

Ánh mắt liếc qua cái chén anh đang cầm trong tay, cô khổ sở uống nốt chỗ thuốc trong miệng, rồi lấy lòng nói: " Nhiều quá, em không uống hết. "

Triển Mộ không trả lời vấn đề của cô, mắt chỉ hơi nhủ lại rồi tiếp tục múc một thìa đầy đưa đến. Cuối cùng thì toàn bộ chén thuốc đầy đều vào trong bụng của cô. Đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa của Triển Mộ, cô uất ức núp ở trong chăn rơi nước mắt.

" Khóc cái gì? Anh là vì sức khỏe của em, chẳng lẽ em không muốn có một đứa con thuộc về hai chúng ta? "

Anh không chắc chắn trong lòng Thương Lam còn giành tình cảm cho mình hay không, nhưng có thể khẳng định một điều là cô thật lòng muốn có một đứa nhỏ.

Triển Mộ sờ lên trán của cô, thấy bớt sốt thì mới thoáng yên tâm. Anh rút tay của mình về, nhìn thấy cô chìm trong suy nghĩ của mình.

[b]Truyện b đang đọc được đang trên diễn đàn lê quý đôn. Mọi web đều là copy. Mong các b đọc đúng nơi để ủng hộ nhóm edit tại mk

[/b]

Đời trước, Thương Lam khao khát có một đứa bé. Sau khi cưới, cô tích cực đi khám bác sỹ, uống các loại thuốc, từ thuốc bắc đến thuốc tây, tất cả cô đều dùng thử. Khi đó, cho dù đáng thế nào, uống thuốc khó khăn ra sao, cô đều uống hết một hơi mà mặt không nhăn một cái, chỉ vì mong muốn có thể sinh ra một đứa bé khỏe mạnh.

Nhưng dù cô có cố gắng như thế nào đi nữa thì cuối cùng đều không đạt được kết quả.

"Ngủ đi, ngày mai anh dẫn em ra ngoài đi dạo." Anh vén chăn lên rồi nằm vào, dang tay ôm lấy eo nhỏ của cô, nhiệt độ ấm áp liền truyền đến cánh tay. Thật ấm áp! Để có được cảm giác ấm áp này, anh đã phải chờ đợi đến mười năm.

Thật ra, bữa tiệc đính hôn lần này không khác biệt gì so với lần trước cùng Thương Hồng.

Gần tới ngày hôm sau, sau khi Triển Mộ đưa cô về nhà, liền thuận tiện bàn bạc một chút về chuyện đính hôn với Thương Trung Tín.

Hai người đàn ông ấy không có nói ra ước hẹn hai năm trước. Mà cái ước định kia, thay vì nói là dùng để kiểm chế Triển Mộ, chẳng bằng nói đó là một cách mà Thương Trung Tín dùng để trấn an Thương Lam.

Lễ đính hôn của Thương Lam và Triển Mộ cùng với thân phận người thừa kế của anh, thì chuyện kết hôn này là ván đã đóng thuyền. Điều này mọi người đều biết, mà Thương Lam chính là người hiểu rõ hơn bất luận kẻ nào.

Là người sống 2 đời, hiển nhiên cô hiểu hơn ai hết tính cách của hai người đàn ông này. Bọn họ đều cùng một loại người, ích kỷ vì bản thân. Chỉ cần có thể đạt tới mục đích, cái gì cũng có thể vứt bỏ, hy sinh. Với Thương Trung Tín mà nói, cô chính là vật hy sinh tốt nhất.

Thương Lam không biết bọn họ trò chuyện cái gì, cũng không có hứng thú muốn biết. Khi Triển Mộ và Thương Trung Tín bước ra từ trong thư phòng, cũng đến thời gian ăn cơm tối. Với thân phận con rể nhà họ Thương, lần này anh ngồi lại ăn cơm như chuyện đương nhiên.

Lúc ăn cơm tối, Triển Mộ ngồi xuống bên cạnh cô, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho cô, hành động tự nhiên, săn sóc tỉ mỉ, ngay cả bảo mẫu đứng một bên nhìn, cũng hài lòng gật đầu không ngừng.

Ở trong mắt người khác hai người trai tài gái sắc, một mảnh một yếu, đứng chung một chỗ giống như một đôi ngọc bích, cực kỳ xứng với nhau.

Nhưng điều đó cũng chỉ là hình ảnh bên ngoài, chẳng ai biết được sống ngầm mãnh liệt giữa hai người.

Từ lúc bắt đầu bữa cơm, Thương Lam vẫn luôn trầm mặc, ngay cả khi Triển Mộ ăn nói khép nép lấy lòng cô cũng xa cách mà nghiêng đầu sang một bên.

Nhận thấy điều này, Thương Trung Tín nhíu mày nói: "Tiểu Triển à! Tính tình con gái ta còn chút trẻ con, về sau con bao dung nó nhiều hơn chút, để cho nó làm quen."

"Con biết rồi, bác Thương! Bác yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt." Anh cười dịu dàng, đáng về lịch sự nho nhã.

Thương Lam thối nhẹ hơi nóng của bát canh đặt trước mặt, ánh mắt mờ lung qua làn khói trắng lượn lờ. Theo suy nghĩ của họ, Triển Mộ vừa galăng vừa ưu tú, có thể được làm vợ của anh chính là điều may mắn lớn nhất trong suốt cuộc đời của cô, nhưng không có ai hỏi mong muốn của cô, chỉ vì một câu: "Ta là vì lo cho con" liền bóp chết tất cả những cố gắng, sự chống đối của cô từ trong nội.

Ăn cơm xong, Thương Lam né tránh sự gần gũi của anh, ngồi cạnh Thương Hồng. Đã lâu hai chị em không ngồi nói chuyện với nhau, dù sống cùng một nhà nhưng mỗi lần gặp lại khó chịu quay đi.

Vậy mà hôm nay ở trước mặt Thương Trung Tín, Thương Hồng không dám làm quá, trong lúc xem ti vi cũng sẽ thảo luận đôi ba câu với cô.

Triển Mộ ngồi một góc đánh cờ với Thương Trung Tín, thỉnh thoảng hướng ánh nhìn về phía Thương Lam, lại bắt gặp ánh mắt cô gái nhỏ kia nhìn về phía mình, ánh mắt chán ghét của cô không che giấu chút nào, sau đó cô liền quay đi.

Hắn không vui nhíu mày, siết chặt con cờ nằm trong lòng bàn tay, hận không thể lập tức tiến đến dạy dỗ cô. Đúng là được nước lấn tới, lại dám tỏ thái độ với anh.

Nhưng sau đó lại nghĩ, sớm muộn gì Thương Lam cũng là người của mình, thỉnh thoảng giờ tính trẻ con nghịch ngợm, anh sẽ mặt nhắm mắt thuận theo cô đi, hướng chỉ đợi đến khi cô theo mình đến Mĩ định cư, còn lo không có cơ hội dạy dỗ cô sao? Nghĩ tới đây, anh thu lại vẻ mặt không vui, ánh mắt lại hướng về ván cờ đang chơi dở.

Vậy mà chỉ một phút mất hồn, anh đã để thua cả bàn cờ.

Đến chín giờ tối, Thương Lam theo Triển Mộ đi lấy xe:

"Ngủ ngon." Cô rập khuôn đi theo anh. Nếu như không phải là Thương Trung Tín ra lệnh, cô hoàn toàn không nghĩ sẽ tiễn anh. Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, làm rối vài sợi tóc trên má cô. Ánh mắt của anh tối lại, đưa tay lên thay cô vén tóc.

"Em vào trước." Cô lui về phía sau hai bước, tránh tay của anh, nói: "Hẹn gặp lại!"

" Tiểu Lam! Không cần sợ anh như vậy."

Đột nhiên anh cầm cánh tay của cô không buông: " Anh sẽ không làm tổn thương em."

Thương Lam thử rút tay mình ra, thấy không thể nên cũng không giãy giụa nữa, chỉ là ánh mắt hướng lên trời nhìn một chút, vẻ mặt không quan tâm đến bàn tay đang giữ cô của anh.

Đối mặt với tình cảnh như thế, sắc mặt anh cứng đờ. Qua lực tay của anh đang giữ tay mình, cô ý thức được anh sắp nổi giận, trong lòng bỗng giật mình, vội vàng lấy lòng nói: " Em không có. . . Không có nghĩ như vậy."

Lời nói này của cô không khác gì đang tự vả miệng mình. Chờ đến khi ý thức được những gì mình vừa nói đã không còn kịp rồi.

Nhìn đáng vẻ sợ hãi của cô, Triển Mộ bất đắc dĩ thở dài, cũng thu lại đáng vẻ dọa người của mình.

Không khí đột nhiên trở nên có chút gượng gạo. Thương Lam lo lắng quan sát vẻ mặt của anh, ánh mắt u tối, môi mím chặt, đáng vẻ này như nói cho cô biết anh đang đè nén sự tức giận của mình.

Cho tới bây giờ, Triển Mộ không phải là người đàn ông có tính kiên nhẫn, nhất là khi đối xử với phụ nữ.

Giờ khắc này, hai người đều im lặng. Thương Lam không hiểu nhìn anh, nếu như đời trước cô dùng thái độ này nói chuyện với anh, nhất định anh sẽ quay đầu bỏ đi, ngay cả một cái liếc mắt cũng sẽ không nhìn cô.

" Quên đi! Em vào trong đi."

Một lúc sau, rốt cuộc anh buông tay cô ra, nhưng vẻ mặt vẫn căng thẳng như vậy: " Đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh tới đón em."

Rút tay mình về, Thương Lam lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. do dự một lát, cuối cùng cô vẫn nhẹ nhàng nói với anh: " Ngày mai gặp."

" Đợi chút." Bước chân dừng lại, cô kinh ngạc ngoái đầu nhìn, liền nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của người nào đó. Gió đêm từ từ thổi qua, phảng phất quanh mũi hương vị nhàn nhạt mùi thuốc lá trên người anh.

Anh cương cường vuốt mái tóc đen của cô, khẽ cười nói nhỏ: " Tiểu Lam! Anh rất mong đợi bữa tiệc đính hôn của chúng ta."

Đến mười hai giờ đêm, Thương Lam mở to mắt, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, làm thế nào cũng không ngủ được, đột nhiên trong đầu hiện lên đôi mắt sâu không nhìn thấy đáy của anh, bên trong khoảng không gian đen kịt giống như một động không đáy, không cẩn thận liền bị cuốn vào.

Bỗng nhiên cô ngồi dậy từ trên giường, mò mẫm tìm kiếm công tắc đèn ngủ trên tủ đầu giường, ấn xuống công tắc, ánh sáng vàng nhạt của chiếc đèn ngủ chiếu lên khuôn mặt tại nhọt của Thương Lam.

Tay chân luống cuống mở ngăn kéo, lấy ra tiền đựng trong túi da, cô siết chặt số tiền trong túi mới cảm thấy hơi an tâm một chút.

Kéo hết khóa túi, cô cẩn thận kiểm tra từng thứ một bên trong. Số tiết kiệm, chút ít tiền mặt, giấy chứng minh thư giả, còn có vé tàu đã được đặt từ hai ngày trước.

Một nỗi lo lắng tràn ngập trong lòng, trong ánh mắt của Triển Mộ ẩn chứa quá nhiều điều cô không hiểu. Ở trước mặt của anh, cô cảm thấy mình như trần trụi không chút che đậy bị anh nhìn từ đầu đến chân, một chút riêng tư hay bí mật cũng không giữ được.

Không! Anh ấy sẽ không nhìn ra được.

Cô ôm ngực không ngừng an ủi mình. Những việc cô làm đều rất kín đáo, ngay cả người thân bên cạnh cũng không phát hiện ra, vậy Triển Mộ ở nước ngoài làm sao có thể biết được?

Thương Lam! Không nên hù dọa chính mình.

Qua thật lâu, rốt cuộc cô cũng bình tĩnh lại, thu dọn toàn bộ giấy tờ nằm rải rác trên giường vào trong túi da, xếp gọn gàng chúng vào bên trong.

Mấy năm chịu đựng là vì ngày hôm nay, Cô không thể vì nghi ngờ một chút giả dối liền dễ dàng bỏ qua, cô sẽ không đính hôn với anh ta, càng không gả làm vợ của anh ta. Bàn tay nắm ví tiền khẽ run, cô có chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn là sự mong đợi. Từ nay về sau, Triển Mộ, Thương Hồng, Thương thị, đều không có quan hệ với cô. Cô sẽ, bất luận như thế nào cũng sẽ không dẫm lên vết xe đổ của đời trước.

Cũng trong lúc đó, bên trong căn hộ của Triển Mộ đèn điện vẫn sáng trưng. Anh nhìn cuộc gọi đang được kết nối trên điện thoại, không lâu sau bên kia liền xuất hiện khuôn mặt so với phụ nữ còn đẹp hơn của Ngụy Vô Lan. d,d,l,qd

Qua điện thoại, anh ta lộ ra đôi mắt gấu mèo thâm quầng, trong lòng oán giận mà không dám nói gì.

" Tôi muốn cậu điều tra cái gì, cậu đã tra xong rồi sao?"

Nhìn chằm chằm khuôn mặt đáng đánh đòn của Triển Mộ trong điện thoại, Ngụy Vô Lan nhìn xuống sự kích động muốn dựng ngón giữa lên, đáp lời nói: "Đợi chút, một chút nữa tôi liền gửi cho anh."

Dứt lời, anh ta do dự một lúc rồi nhắc nhở: "Tôi vừa mới tra được, cô nàng kia mua 1 vé tàu khởi hành vào rạng sáng ngày mai."

Mở ra hòm thư, đọc những tư liệu Ngụy Vô Lan vừa gửi đến, Triển Mộ trả lời: "Tôi biết rồi."

Ngụy Vô Lan nhú mày, không hiểu hỏi: "Không phải anh nên làm chút chuyện gì chứ?"

"Làm cái gì?" Triển Mộ không chút để ý hỏi, ánh mắt vẫn liếc về từng hàng tư liệu trong máy vi tính.

Vợ mình sắp chạy mất, vậy mà anh ta còn có thể bình tĩnh như vậy.

"Anh không đi ngăn cô ấy sao?" Nếu chạy thật thì làm thế nào?

Rốt cuộc, Triển Mộ thu lại ánh mắt chuyên chú, nụ cười thâm thúy, giọng điệu nguy hiểm vang lên: "Có một số việc, nếu không trải qua sẽ không thể nào chết tâm, đúng không?"

Ngụy Vô Lan nghe xong như rơi vào trong sương mù mà ngẩn người. Vừa định mở miệng liền bị Triển Mộ cắt đứt: "Phương án hợp tác với ATH gửi cho tôi trước tối mai. Được rồi! Tôi đi ngủ, có chuyện gì sáng mai lại nói."

"Này! Vì cái tư liệu rách này mà hai ngày hai đêm lão tử không được chợp mắt, người còn không để cho người ta sống sao? Này! Này!"

Tút! Tút! Đối phương cúp máy.

Hít một hơi thuốc cháy trong tay, Triển Mộ lẳng lặng nhìn tấm hình trên mặt bàn, ánh mắt dần dần trở nên tối lại. Khi chìm Hoàng Yến một lòng muốn thoát khỏi xiềng xích thì sẽ luôn cho rằng mình có thể tự do bay cao, mà không biết bên ngoài, thợ săn đã bố trí tầng tầng lớp lớp lồng sắt. . . .

P.s: số chương được đánh đang sai với bản gốc nên mình cố gắng đẩy cho đúng hơn. Mong các bạn thông cảm <3

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Editor: Thiên Y

Hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Thương Lam đã xuất hiện ở bến tàu thành phố B. Tối hôm qua lẫn lộn một đêm không ngủ nhưng cô không thấy một chút mệt mỏi mà ngược lại, buổi sáng tinh thần cô lại cực kì sáng khoái. Có lẽ là nhìn thấy được tự do trước mắt, sâu trong tâm trí cô luôn có một cảm giác hào hứng và mong đợi không che giấu được.

Sáng sớm, làn sương mù bao phủ, ánh sáng mặt trời từ từ lộ rạng, chiếu sáng bốn phía tăm tối. Trên bờ, thuyền xếp thành một hàng, cách đó không xa đậu một chiếc du thuyền hai tầng. Đợi đến khi sắc trời dần sáng, xung quanh dần đông đúc lên, cô liền đi theo đoàn người đi xuống thuyền.

Chiếc du thuyền này sẽ đi qua nhiều thành phố, mà điểm dừng chân cuối cùng là một thị trấn nhỏ cách thành phố B khá xa. Cô đã tìm hiểu qua tài liệu, cái trấn nhỏ kia là một chỗ vắng vẻ, tin tức cũng không phát triển, quan trọng là nơi nào không có tiềm năng phát triển, d,d,l,q,d Triển Mộ sẽ không bao giờ mở rộng thị trường ở nơi đó.

Thương Lam đi theo sau lưng đám người lên thuyền. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên, cô tìm được phòng mình ưng ý. Để hành lý xuống, cô khép cửa phòng lại, chậm rãi nhìn ngắm không gian thu hẹp bên trong. Vì tiện nghi, cô ở trong phòng không có cửa sổ, không thấy được cảnh vật ở phía ngoài. Mặc dù gian phòng nhỏ bé nhưng đệm giường lại vô cùng mềm mại, đồ vật bên trong cũng được bài biện rất tinh xảo.

Thời gian vẫn còn sớm, còn hơn một giờ nữa du thuyền mới khởi hành. Cô kéo hành lý của mình vào trong góc phòng, rút ra một quyển tiểu thuyết ở bên trong rồi ngồi trên giường đọc chăm chú.

Nếu như bình thường, cô có thể ngồi an tĩnh cả ngày đọc tiểu thuyết, nhưng hiện tại ngay cả một chữ cũng không xem nổi. Thương Lam ngồi một lúc, cuối cùng cô quyết định để quyển sách xuống và ra ngoài dạo.

Trên du thuyền được trang bị đầy đủ, có thể coi là khá tiện nghi. Thương Lam nhận rồi không có chuyện gì liền đi dạo lung tung ở chỗ này. Đi dọc theo boong thuyền, đằng trước và đằng sau thuyền đều có hồ bơi, nhưng chỉ là hồ tắm nhỏ, ở bên trong đa số là mấy đứa bé đang chơi.

Bạn đang đọc truyện được đăng trên web di3n đA`n L3 Quy' ĐO`n

Bởi vì vừa mới lên thuyền, nên chỉ lác đác vài đứa bé chơi đùa trong nước.

Gió biển lướt qua gò má, cô đứng ở bên cạnh hồ nhìn mấy đứa trẻ nô đùa, xung quanh tràn ngập tiếng cười cũng khiến cô vui lây.

Bỗng nhiên không biết người nào va vào, đột nhiên thân thể Thương Lam nghiêng về trước

"Tùm"

Cô liền rơi vào trong nước.

Cô đập nẩy cái trong nước mới đứng lên được, lúc này mới phát hiện ra nước sâu không đến hông của mình.

"Chị gái! Thật xin lỗi."

Thương Lam nổi lên trên mặt nước mới thấy rõ hai mẹ con đứng bên cạnh hồ. Thân thể người phụ nữ không được gọn gàng lắm, có hơi mập mạp. Còn đứa bé đứng bên cạnh cô ta cũng béo tròn như quả cầu.

Hai má trắng trẻo mềm mại khiến cho người ta không nhịn được nghĩ muốn tiến lên véo một cái.

"Chị không sao chứ?" Cậu con trai và mẹ của mình đuổi tay về phía cô. Cô sững sờ trong giây lát, không có nắm lấy mà ngược lại ôm lấy bản thân, hơi chần chừ.

Quần áo trên người Thương Lam đã ướt đầm, hơn nữa mới đầu hạ nên cô mặc hơi ít, áo sơ mi mỏng dính sát vào làn da trắng nõn, lộ ra đường cong cơ thể hoàn mỹ của mình. Cô đứng ở trong hồ không dám đi ra, trên mặt thoáng qua một chút lung túng.

Cậu con trai nhìn thấy điều ngại ngùng của cô, vội vàng rút khăn tắm ở vai mình đưa cho cô: "Chị lau bằng khăn này trước đi."

Cô nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Nhận lấy khăn tắm khoác lên người mình, lúc này cô mới dám đứng lên đi ra khỏi hồ.

"Thật sự xin lỗi! Đứa bé không hiểu chuyện . . ."

"Không sao!" Cô lắc đầu một cái, dùng khăn lông lau hết đi nước đọng trên tóc.

"Cô ở gian phòng nào? Cũng đến du lịch sao?"

Cô chậm rãi bò lên bờ, nắm thật chặt khăn tắm trên người đi về phía phòng mình. Quần áo ướt dính vào trên người khiến cho cô cảm thấy dính dính, không thoải mái, hơn nữa ánh mắt dò xét của người chung quanh càng khiến cô cảm thấy ngượng ngùng.

Cô đi được vài bước liền phát hiện hai mẹ con vẫn luôn đi theo phía sau mình khiến cô có chút lúng túng, liền quay đầu lại nói: "Tự tôi có thể trở về được."

Trên mặt người phụ nữ thoáng qua chút áy náy, không được tự nhiên gãi gãi đầu: "Vây cũng tốt! Cô cẩn thận một chút, tôi đi trước."

"Được! Cảm ơn." Đi đến cầu thang, Thương Lam khách khí gật đầu nói cảm ơn với bọn họ. Có lẽ là bởi vì trời sinh tính cô đã hướng nội, cho dù người ta xuất phát từ ý tốt nhưng cô vẫn nảy sinh mấy phần lạnh lùng xa cách.

Bạn đang đọc truyện được đăng trên web di3n đA`n L3 Quy' Đ0^

"Mẹ! Con muốn ăn cánh gà."

Âm thanh nũng nịu của bé trai truyền đến tai, người phụ nữ trừng mắt liếc bé một cái: "Không được! Không phải con nói muốn giảm cân sao?"

"Đó là mẹ nói." Bé trai uất ức bĩu môi.

"Con có phải là con trai ngoan của mẹ không?"

"Có ạ." Bé trai gật đầu một cái, còn chưa có hiểu rõ ý tứ trong lời nói này.

Trong mắt người phụ nữ chợt lóe lên vẻ giảo hoạt, hài lòng nói: "Nếu con đã là con trai ngoan của mẹ thì phải giảm cân cùng với mẹ, có đúng không?"

"Vâng." Bé trai cau mày, cảm giác có điểm là lạ.

Người phụ nữ hài lòng nựng hai má mập mạp của bé trai.

"Mẹ! Nhìn kìa nhìn kìa! Có hải âu."

"Ừ! Có hải âu kia, chúng ta đi lên boong thuyền nhìn hải âu có được không?" Người phụ nữ dắt tay bé trai mập mạp đi ngày một xa.

"Mau nói lời tạm biệt với chị gái đi."

"Tạm biệt chị!"

Bé trai chào cô rồi đi theo sau lưng mẹ rồi đi. Thương Lam vẫn có thể nghe được giọng nói của họ vừa đi vừa nói: "Chị ấy thật kì lạ! Mẹ! Con không muốn giảm cân với mẹ, con muốn ăn cánh gà, cánh gà!"

Cô nhìn bóng lưng của họ từ từ đi xa, nhìn thân thể tiêu mập mạp thì cười thầm, không khỏi hâm mộ, nếu như trong tương lai mình cũng có một đứa bé đáng yêu như thế thì tốt biết bao nhiêu.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của hai mẹ con nữa, lúc này Thương Lam mới đi về hướng gian phòng mình.

Nhận lấy khăn lông của người phục vụ mang đến, cô vừa đi vừa lau tóc, mái tóc đen ướt nhẹp buông xõa ở sau lưng càng làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn. Không hề bất ngờ khi nói Thương Lam rất xinh đẹp, cơ thể mảnh mai kết hợp với nước da trắng đến tái nhợt làm cho người ta có cảm giác thương hương tiếc ngọc.

Trên đường về gặp không ít người khiến cô thu hút sự chú ý của người xung quanh, mà khi đi đến lối rẽ không người thì va vào một bức tường thịt vững chắc.

Cô khẽ kêu "A" một tiếng, khăn lông cầm ở trên tay liền rơi xuống đất.

"Xin lỗi."

Cô cúi đầu nên không nhìn thấy dáng vẻ của người đàn ông, chỉ đáp một câu lấy lệ: "Không sao." Rồi cúi người xuống muốn nhặt chiếc khăn rơi trên đất.

Một cánh tay nhanh hơn nhặt lên, đưa tới trước mặt cô.

Ánh mắt của Thương Lam nhìn về phía cánh tay người đối diện. Một cánh tay hiện đầy những vết sẹo và vết chai tay, thậm chí trên đầu ngón tay có một vết thương còn chưa liền. Nhìn cánh tay rắn chắc, có thể cảm nhận được hần rất khỏe, thậm chí nhìn kĩ hơn có thể thấy được bắp thịt đang nổi lên cuộn cuộn.

"Cám ơn!"

Người đàn ông này rất cao lớn, nếu cô đứng bên cạnh thì chỉ đến ngực của hắn. Cánh tay ngăm đen nhìn đối lập với làn da tái nhợt của cô, áo T shirt mỏng không che được cơ bụng tám múi của người nào đó. Cho dù không thấy mặt nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được tính xâm chiếm tỏa ra trên người hắn ta.

Ánh mắt của cô rơi xuống đôi giày màu đen sáng loáng, dù không nhìn được ra là của hãng nào nhưng cô biết người đàn ông ăn mặc như vậy thân phận sẽ không đơn giản.

Dù ăn mặc tùy ý nhưng trên người hắn vẫn toát ra khí chất lạnh lẽo đến đáng sợ. Cô không nhịn được liếc nhìn lên liền chạm phải một ánh mắt sâu tựa như một con sói đang chăm chú nhìn mình, khiến cả người cô như sét đánh giữa trời quang, cứng đờ ngay tại chỗ.

Mặt bên trái của người đàn ông có một vết sẹo dữ tợn kéo dài đến mắt, hần cầm khăn lông của cô đứng tại chỗ, mặt không chút thay đổi, giống như đang quan sát cô.

Hai người đứng rất gần, thậm chí hắn có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt tỏa ra trên người của cô. Trong mắt hắn, cơ thể gầy yếu của cô như một loại hấp dẫn. Bởi vì trong mắt những kẻ hung ác như bọn họ, những cô gái xinh đẹp mảnh mai kia không phải gọi lên trong họ sự dịu dàng thương tiếc, mà ngược lại là nhãn tâm đùa giỡn và chà đạp.

Khăn lông trên vai rõ ràng không giấu được đường cong xinh đẹp của thiếu nữ, lớp vải ướt sũng dính vào da, từ góc độ của của hắn nhìn đến có thể thấy rõ hình dáng áo ngực của cô.

"Đồ của cô." Ánh mắt nóng bỏng của hắn như dính chặt trên người của cô.

Nhìn bàn tay của hắn duỗi ra, sắc mặt Thương Lam bỗng trở nên trắng bệch, ánh mắt của hắn như nói cho cô biết, hắn có ý đồ khác.

Toàn thân cô run lên, ngã về phía sau. Trí nhớ rời rạc của cô từ từ chắp ghép lại, từng chút từng chút hiện lên. Một luồng khí lạnh truyền đến sống lưng, theo bản năng cô nín chặt lấy khăn tắm trên người.

Người đàn ông hơi nhíu mày, có chút kinh ngạc trước phản ứng của cô, nhưng vẫn chậm chậm bước về phía cô mấy bước, nói: "Cô không cần khăn của mình nữa sao?"

Nghe thấy tiếng bước chân của hắn càng ngày càng đến gần mình, bóng của người đàn ông bao trùm lên người cô, như tấm lưới dày bao phủ lấy mình. Một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng khiến Thương Lam có cảm giác bị đè nén.

Bỗng nhiên đôi mắt cô mở lớn, nhịp tim chợt tăng nhanh gấp đôi so với bình thường. Cho dù là khi đối mặt với Triển Mộ cũng chưa bao giờ khiến cô sợ đến như vậy.

Thương Lam hít sâu một hơi, không kim nổi mà phải lùi lại. Mặc dù cố gắng đè nén sự sợ hãi trong lòng xuống, nhưng đầu vai cô khẽ run. Giờ khắc này, toàn bộ cảm giác đều tập trung vào thị giác, nhìn kĩ hơn, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi thở chết chóc không ngừng toả ra trên người đàn ông này.

Nghe nói khi con người khủng hoảng cực độ là lúc ngay cả âm thanh cũng không phát ra được .

Ngày trước khi Thương Lam đọc được đoạn này trong sách còn cảm thấy nghi ngờ, hôm nay chính mình rơi vào hoàn cảnh đấy khiến cho cô không thể không tin được.

Tiếng cười bén nhọn vẫn vang vọng trong đầu cô Và ánh mắt lạnh lẽo đến cực độ của người đàn ông kia. Trong khoảnh khắc đó, cho dù cô kêu cứu như thế nào, gào thét đến chói tai, hắn vẫn nhìn một cách vô tình, so với việc đem cô lăng trì còn tàn nhẫn hơn. . . .

"Này! Cô làm sao vậy?" Người đàn ông cảm thấy thú vị, quan tâm đưa tay chạm vào cô, nhưng đầu ngón tay chưa kịp chạm vào bả vai thì cô liền hét lên một tiếng, chạy trốn về hướng phòng mình.

Cô chạy trốn quá nhanh, ngay cả khăn tắm ở trên vai rơi xuống lúc nào cũng không biết. Người đàn ông sững sờ tại chỗ, không ngờ cô lại có phản ứng lớn như vậy.

Nhìn bóng lưng chạy trốn của cô, hắn dừng một chút, đôi chân dài bước đến cúi xuống nhặt lên chiếc khăn tắm mà cô gái làm rơi dưới đất, bàn tay sờ lên lớp vải ướt mềm, phía trên vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể ấm áp của thiếu nữ. Để lên mũi hít một hơi, thậm chí hắn có thể ngửi thấy hương thơm nhẹ nhàng phảng phất.

Thương Lam đóng "Rầm" một tiếng. Khi cửa phòng khép lại, nháy mắt hai chân cô mềm nhũn ngã trên mặt đất. Co hai chân lên, cho dù ôm thật chặt lấy bản thân mình nhưng từ sâu trong linh hồn, cô vẫn cảm thấy sợ hãi không ngừng.

Trong căn phòng nóng như lò thiêu đó, vô số bàn tay túm lấy cô, còn có cả ánh mắt của người đàn ông lạnh như băng kia. Vào lúc này, những ký ức đó tràn đầy trong đầu của Thương Lam, giống như bị dao khắc sâu vào trong tận xương tuỷ, cho dù bị cắt gân rút tuỷ cũng không thể nào xoá được sự si nhục đó.

Thương Lam ôm mình ngồi chồm hổm trên mặt đất, trên mặt trắng bệch đến dọa người.

Cô nhận ra hắn!

Cho dù hắn có hoá thành tro cô cũng sẽ không quên!

Hắn bắt cô rồi mang ra cưỡng hiếp, sau đó liền ném cho bọn đàn em đùa bỡn, cuối cùng dùng một cây đuốc chôn vùi cô trong biển lửa.

Cô lắc đầu như muốn rũ bỏ những hình ảnh kia ra khỏi đầu, nhưng càng muốn quên thì những thứ đó lại càng khắc sâu trong trí nhớ, khiến cho cô vĩnh viễn nhớ đến bộ dạng kêu khóc của mình khi ở dưới thân của hắn, ánh mắt mất hồn lạnh lẽo nhìn mình bị hắn chà đạp, khoảnh khắc bị bọn chúng ném vào trong biển lửa, tuyệt vọng khi nhìn chúng cười lớn rồi bỏ đi.

Gian phòng này là phòng ngủ không có cửa sổ, trong không gian thu hẹp mỏng manh làm cho người ta hít thở không thông. Vốn dĩ là căn phòng được trang trí tinh xảo nhưng bây giờ bỗng trở nên đáng sợ, khiến cô không muốn ở lại dù chỉ một phút!

Thương Lam chống đỡ cơ thể mình đi dọc theo vách tường. Cô kéo ra chiếc vali ở góc tường, rút một bộ quần áo bên trong ra thay, ngay cả bộ quần áo ướt vừa cởi ra cũng không quan tâm, vất đại lên trên bàn. Thừa dịp không có lối thuyên, cô xách theo hành lý của mình vội vã chạy ra khỏi du thuyền.

6 giờ chiều, khi máy bay hạ cánh, Triển Mộ đi theo đám người xuất hiện ở phi trường. Khóe môi nhếch lên cười, bộ dạng thông dong thân nhiên không nhanh không chậm. Khi vừa mở máy, tiếng chuông điện thoại liền vang lên.

Không do dự bắt máy, đầu kia truyền đến âm thanh của Ngụy Vô Lan:

"Triển Mộ!"

"Chuyện của công ty liên giao cho cậu." Anh nói ra như chuyện đương nhiên: "Cực khổ cho cậu rồi." Lời nói này không có nửa điểm thành ý.

Ngụy Vô Lan ở đầu bên này chợt nhăn mày: "Du thuyền của cô nàng kia ít nhất phải mười ngày mới có thể đến nơi, anh đến sớm như vậy làm cái gì."

"Có một số việc tôi muốn chuẩn bị trước." Triển Mộ đón một chiếc taxi, khi xe chậm rãi chạy nhanh trên đường nhỏ, ánh mắt của anh rơi vào phong cảnh bên ngoài cửa sổ đang không ngừng lùi về phía sau.

Trần nhỏ rất yên tĩnh, người dân đơn thuần chất phác, phong cảnh nên thơ, không khí trong lành. Khó trách cô lại chọn dừng chân ở lại địa phương này, quả thật điều này phù hợp với tính tình của cô.

"Anh bạn! Cậu tới du lịch sao?" Xuyên qua kính chiếu hậu, tài xế tán gẫu với anh: "Tĩnh ở lại chơi bao lâu? Trần nhỏ của chúng tôi nổi danh nhất chính là

núi Lạc Đà ở phía nam, cậu có rãnh rồi nhất định phải đi xem một chút. Nếu cậu thích, bây giờ đi luôn."

Tài xế nhiệt tình chỉ một ngọn núi hướng cách đó không xa.

Triển Mộ nhìn theo ngón tay của ông ấy, quả thật thấy một ngọn núi cao, anh cười nói: "Có thời gian tôi sẽ đi, bác dừng lại ở đầu đường phía trước được rồi."

Trả tiền taxi, anh xuống xe bước vào một cửa tiệm rượu. Hướng mắt nhìn một chút, trước mắt chỉ có toà nhà này được coi là khách sạn ở thị trấn này. Nhận lấy thẻ phòng trên tay quản lý đang nhiệt tình chỉ dẫn, mở phòng ra.

Ban đêm, trấn nhỏ rất an tĩnh. Khi chưa đến 7, 8 giờ tối, nhà nhà đã đóng cửa đi ngủ rồi, không có sự ồn ào náo động như thành phố. Ở trong một phòng có cửa sổ sát đất, xa xa Triển Mộ có thể thấy ngọn núi Lạc Đà, bầu trời đầy sao. Tỉ mỉ thưởng thức rượu đỏ, loại yên tĩnh này thật đặc biệt, khiến lòng người vui vẻ thoải mái.

Anh nhìn về phương xa, làm ra tư thế mời rượu, trong mắt tràn đầy sự chiếm hữu.

Giống như khi mèo bắt chuột, luôn muốn đùa giỡn một phen mới nuốt vào bụng. Nhưng anh không phải mèo, anh là mãnh hổ, lúc này anh cũng phải kiên nhẫn với cô, anh hưởng thụ quá trình nhả từng cái từng cái gai nhọn trên người cô, nhìn cô từ từ tuyệt vọng đầu hàng, chấp nhận.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi của Thương Lam, khoẻ miện Triển Mộ chợt nở nụ cười tàn nhẫn. Khung cảnh ở cái trấn nhỏ này không tệ, có lẽ bọn họ có thể hưởng tuần trăng mật trước ở chỗ này. Trong thời gian này, Tiểu Lam có thể mang thai đứa bé của anh thì càng tốt.

Ban đêm, không gian trên mặt biển đen kịt. Tám giờ sáng hôm qua, du thuyền xuất phát từ thành phố B đã dừng lại trên biển. Nhưng khi nhìn vào bên trong, dù là phòng ăn, phòng khách, quầy rượu, những nơi vốn chật ních người thì hôm nay lại không tìm được bóng dáng một ai, mấy người đàn ông cao to lực lưỡng, trong tay cầm súng đang đi lại trên hành lang.

Bốn phía yên tĩnh, ngoại trừ tiếng giày dẫm trên đất "Cộc cộc" thì không còn âm thanh nào khác.

Gió biển nhẹ nhàng thổi qua, phảng phất mùi máu gay mũi. Người đàn ông liếm khoé miệng một cái, một luồng khí lạnh lẽo từ trên người hắn toả ra xung quanh, đó là hơi thở của kẻ đã lăn lộn nhiều năm trên đao súng mà thành.

Hắn đứng lẳng lặng ở đầu thuyền, mắt nhìn xuống những người quỳ gối trên boong tàu, vết sẹo trên mặt trái dữ tợn giống như ác quỷ bóng đêm, dễ dàng lấy đi tính mạng người khác.

Những người kia đều là du khách ra ngoài du lịch, vốn mang theo tâm trạng vui vẻ để lên đường, nhưng không ngờ sẽ gặp phải cướp biển. Hôm nay, ngoại trừ những kẻ tiếp ứng bên trong, tất cả đều bị bắt lại, trói chặt tay, quỳ gối ở trên boong tàu.

.

Chung quanh là những người đàn ông to cao, cầm súng đứng trông chừng, nhìn ra phía xa hơn, chỉ thấy những nhân viên an ninh nằm ở trong góc, trên người họ đã be bết máu, không còn nhúc nhích. Bốn phía tràn ngập mùi chết chóc.

"Thù lĩnh!"

"Đã tìm hết chưa?" Ánh mắt của người đàn ông quét một vòng ở trong đám người, bình thản hỏi: "Chỉ có tung đây người?"

"Vâng! Đã tìm toàn bộ."

Người đàn ông hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn trong đám người một lần nữa, nhưng không cách nào tìm được đáng về gầy yếu kia.

"Thù lĩnh! Những người này xử lý như thế nào?"

Hắn cúi đầu, ánh mắt tàn nhẫn: "Không giữ lại một ai."

Lập tức, trong đêm tối yên tĩnh, tiếng phụ nữ hét chói tai và tiếng trẻ con gào khóc vang lên cùng tiếng súng, nhìn xa như bức tranh hoa Bì Ngạn, đỏ rực một góc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Ngoại truyện Triển Mộ 1

Editor: Thiên Y

Sắc trời dần dần sáng lên, cơn mưa đêm qua như gột rửa toàn bộ mọi thứ trong thành phố, Cảng thành phố B vẫn mờ mịt như cũ, ánh sáng xuyên qua tầng sương trắng mỏng manh chiếu lên từng gốc cây bên đường. Trên đường lớn, tiếng còi xe vang lên inh ỏi, ánh mặt trời chiếu xuống phản chiếu lên chiếc xe Bentley đang chậm rãi lái tới.

"Được! Anh hiểu rồi! Anh sẽ mua cho em, còn muốn gì nữa nào?"

Chống tay lên bên cạnh cửa xe, giọng nói cung chiêu trả lời cô gái trong điện thoại: "Được! Được! Đều là lỗi của anh, trở về anh hai sẽ bồi thường cho em thật tốt, được không? Không nên nghịch ngợm, Newyork đã muộn rồi, còn không mau đi ngủ?"

" Là cô chủ sao ạ?" Khi gần đến cảng, tài xế giảm tốc độ xe, nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, cậu ta suy nghĩ một hồi, rất lâu mới mở lời nói: " Cô chủ thật sự rất hoạt bát đáng yêu."

Đám sương từ từ tan đi, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ xe, chiếu vào gương mặt anh tuấn của người đàn ông.

Anh ta cúp điện thoại, lắc đầu cười nói: " Chính là một đứa nhỏ nghịch ngợm."

Xe lại chạy nhanh một đoạn, đột nhiên, tài xế lo lắng hỏi: " Cậu chủ! Lần này cậu ra đảo có kịp trở về để mở cuộc họp Hội Đồng Quản Trị không?"

" Không sao." Nụ cười bên khoe miệng người đàn ông vẫn không giảm: " Nghe nói cảnh biển trên đảo rất đẹp. Dù sao cũng khó được một lần ra ngoài, tại sao tôi không thể đi lâu hơn?"

" Cậu chủ, đã đến rồi!" Xe dừng sát ở ven đường: " Tôi đi mua vé tàu cho cậu."

Tài xế nói xong liền tắt máy, bước xuống xe đi nhanh về hướng bán vé. Ôn Di Thâm để điện thoại sang một bên, lẳng lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong mắt lóe lên vẻ mắt mát.

Tay áo sơ mi trắng khẽ gác lên, anh hạ kính xe xuống, trong không khí mang theo mùi muối biển nhàn nhạt. Xe dừng lại bên cạnh một gốc cây đại thụ trên đường, gió nhẹ thổi đến khiến cho chiếc lá khô bay vào cửa sổ xe, rơi trên đùi của anh ta.

Ôn Di Thâm hơi sững sờ, ngón tay thon dài cầm chiếc lá lên đưa đến trước mắt, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt lá cây, có lẽ là do lớn lên ở cạnh bờ biển nên ngay cả chiếc lá cũng mang theo hương vị của nước biển.

Lần này ra ngoài, lấy cớ là muốn ngắm cảnh biển, thực chất là anh ta muốn trốn tránh nơi phố thị chật chội khiến người ta hít thở không thông kia.

Lúc này, tài xế đã mua vé trở về, cậu ta vòng qua đuôi xe rồi mở cửa, rất cung kính đứng ở một bên.

" Cậu chủ! Vé mua xong rồi."

Ôn Di Thâm khẽ gật đầu, nhưng không xuống xe ngay lập tức, chỉ cầm chiếc lá vàng lại gần một chút. Đó là lá cây bàng, chiếc lá lớn chùng bàn tay, phiến lá màu vàng nhẵn bóng, dùng đầu ngón tay miết có thể nghe được tiếng vang.

" Tôi biết rồi." Ánh mắt của anh rơi vào chiếc lá trên tay. Thấy người bên cạnh đang chuyên tâm, tài xế chăm chú nhìn cử chỉ của cậu chủ nhà mình, đầu óc bỗng thấy mơ hồ, không biết chiếc lá này có gì hay để nhìn.

Rốt cuộc, sau một lúc lâu, tầm mắt của Ôn Di Thâm cũng rời khỏi chiếc lá, tùy ý nhét vào túi, anh đẩy cửa bước xuống xe.

Ưu nhã nâng đồng hồ trên cánh tay lên nhìn. Tám giờ sáng, chính là lúc du thuyền cập bến.

" Anh trở về đi, tôi tự mình đi được."

" Cậu chủ." Tài xế vẫn chần chừ đứng tại chỗ: " Hay là tôi đi với cậu?"

" Không cần."

Mặc dù trong lời nói của Ôn Di Thâm vẫn dịu dàng, nhưng lại mang đến cảm giác không cho người khác cự tuyệt.

Anh ta quay lưng lại, khi ánh mắt lướt qua bóng dáng bên bờ biển thì nụ cười máy móc trên mặt bỗng cứng đờ, đôi mắt vốn u buồn bỗng trở nên đỏ đẫm, cố chấp nhìn về phía bóng dáng cô gái.

Lớp sương mù mỏng đã tan đi, khắc họa rõ nét hình ảnh người con gái đứng lặng lẽ trên bến tàu. Cô không nhìn thấy anh ta, ánh mắt rơi trên mặt biển, giống như đang trầm tư. Gió biển thổi qua làm bay mái tóc đen còn hơi ướt của cô, mấy sợi tóc nghịch ngợm dính lên gò má, Theo bản năng (ddlqđ) cô vén đến sau tai, lộ ra một khoảng da thịt mịn màng trắng nõn.

Phân tóc đen phía sau mỏng manh, mềm mại, giống như viên dạ minh châu màu đen dưới ánh mặt trời, Nổi bật trên cổ áo là chiếc cổ trắng mịn, cái miệng màu hồng đỏ nhẹ nhàng mím lại, trong sáng long lanh khiến cho người ta không nhìn được nghĩ muốn nếm thử một chút.

Ngũ quan xinh xắn vừa có nét của người phương tây, cộng với dáng người nhỏ nhắn mảnh khảnh của người phương đông. Mặc dù trong mắt của anh, cô gái vẫn còn lộ vẻ non nớt, nhưng so với hai năm trước thì đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Nhưng sâu trong đôi mắt đen nhánh kia, luôn toát lên vẻ u buồn.

Ôn Dĩ Thâm nhíu lông mày, có chút đau lòng, lại không nhận được muốn đi tìm hiểu sâu hơn, Đáng lẽ nỗi ưu thương này, không nên xuất hiện trên người một cô gái mười bảy, mười tám tuổi.

Cô gái chần chừ đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát, sau đó xách theo hành lý vội vã chạy về phía bến tàu.

"Cậu chủ?" Truyện đăng trên diễn đàn lqđ

Ôn Dĩ Thâm sững sờ, phục hồi tinh thần lại, anh ta nhìn về tàu trong tay, lại nhìn số hiệu chiếc tàu một chút rồi nói: "Quà tặng cho tiểu Hinh tôi để trong túi xách phía sau, cậu nói với ba tôi một tiếng, có thể trong một thời gian ngắn tôi sẽ không về. . ."

Lời nói còn chưa hết, khi nhìn thấy cô gái sắp biến mất trước mặt mình, anh ta nhắc hành lý sai bước đuổi theo.

"Cậu chủ. . ."

.....

Ngày thứ ba sau khi Triển Mộ đi tới hòn đảo nhỏ này, Thương Trung Tín liền gọi điện thoại tới.

"Bác Thương." Triển Mộ nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, ngược đầu nhìn lên bầu trời đêm đầy sao: "Dạ! Cháu hiểu rõ. Cháu sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, bác yên tâm... Đúng, một tháng sau cô ấy sẽ trở về, sẽ kịp thời gian đính hôn.Dạ, chuyện của công ty đã có Ngụy Vô Lan. . . ."

Gió đêm thổi từ ngoài cửa sổ vào thêm lạnh lẽo khiến cả người nổi da gà, nếu so với buổi tối trong thành phố thì lạnh hơn nhiều. Triển Mộ cúp điện thoại ngồi dậy, anh ngắm nhìn cảnh đêm phía xa, Đối diện với cửa sổ sát đất là núi nổi tiếng trong trấn nhỏ ở đây: núi Lạc Đà. Từ góc độ của anh nhìn đến, sương mờ bao phủ quanh núi, không khí xung quanh khiến ta có cảm giác u ám ủng hộ team lqđ

Trong lòng chợt có một cảm giác bất an, khiến cho anh đứng ngồi không yên suốt một đêm, cả người bỗng nóng nảy một cách khó hiểu.

Tin tức đến trấn nhỏ đến hơi muộn, sau khi nhận được điện thoại của Ngụy Vô Lan thì đã là ngày hôm sau, lúc đó anh đang mở tivi, ngồi nhâm nhi rượu vang đỏ.

Nhắm nháp một chút ly rượu đỏ mọng, hương thơm dịu êm của chai rượu vang năm 82 vương vấn trong miệng, giống như những sợi lông thiên nga mềm mại vuốt ve. Cảm giác tốt đẹp như vậy, bảo sao tìm bất cứ một chai nào cũng có giá đến cả vài chục triệu.

Không có gì phải nghi ngờ khi nói Triển Mộ là người rất biết cách hưởng thụ. Anh nhẹ nhàng nhấp môi ly rượu trong tay, tinh tế thưởng thức, đối với rượu vang như cách đối đãi với tình nhân, dịu dàng nâng niu, nhấp từng chút từng chút, cuối cùng mới nuốt xuống toàn bộ.

Điện thoại không ngừng vang lên, sau khi nhận điện thoại, thuận tiện bật TV.

Sau khi màn hình thay đổi liên tục, cuối cùng dừng lại ở bản tin về đêm qua.

"Bản tin thông báo ngày xx tháng xx: Rạng sáng ngày xx tháng xx, tại bờ biển đã xảy ra một vụ giết người cướp của man rợn. Một chiếc du thuyền của Trung Quốc mang số hiệu xxx đã gặp tập kích ở ngoài khơi hải đảo. Theo điều tra, trên thuyền có tổng cộng 312 hành khách. Tính đến 5:00 sáng nay, cảnh sát thành phố B đã phát hiện được 50 thi thể nạn nhân, trong đó có 20 người là nữ, 7 trẻ em, còn lại 262 du khách đến nay vẫn không rõ tung tích không rõ."

Trong phòng khách chợt yên lặng. Triển Mộ không có bật đèn phòng, chiếc đèn trên bàn toả ra ánh sáng màu vàng cam. Bóng lưng của người đàn ông chiếu xuống nền nhà, trên mặt bị khuất sáng, không nhìn được biểu cảm của anh.

"Này! Anh nhận được tin tức chưa?"

Âm thanh của Ngụy Vô Lan truyền đến từ trong loa, nghe rất chói tai, nhưng Triển Mộ lại giống như không nghe thấy gì. Ánh sáng ở TV phản chiếu, thấy được khuôn mặt như chết lặng của anh. Ánh mắt trở nên đờ đẫn, giữa con người đen nhánh bỗng tối tăm, cảm xúc bên trong quá phức tạp, có khiếp sợ, không thể tin.

Chiếc ly cao cổ trong tay rơi "bịch" một tiếng, lăn một vòng trên mặt đất. Chát lỏng màu đỏ văng ra, rơi xuống tấm thảm cao cấp màu nâu, vài giọt rượu đỏ bắn lên ống quần của anh, lưu lại dấu vết loang lổ.

"Này! Này! Anh có nghe hay không!"

"Tút. Tút. Tút."

.....

Trở lại thời gian đời trước

Ngoại truyện về Triển Mộ

Mấy năm này Triển thị kinh doanh càng ngày càng lớn, mở rộng từ trong nước lẫn nước ngoài, hai phía hắc bạch đều có qua lại, mà mỗi một lĩnh vực đều thành công. Những người đàn ông có điều kiện tốt, làm sao có thể không lăng nhăng đây? Bọn họ không thiếu phụ nữ, hơn nữa còn là người khiến cho các cô gái nhớ nhung tương tư. Trong số đó thì Triển Mộ lại càng thêm nổi bật.

Sắc trời dần tối. Từ khi nhũ mẫu qua đời, chị Luru liền thay vị trí của bà, giúp việc ở nhà họ Thương, quay đi quay lại đã được năm năm.

Sau khi Triển Mộ thu tóm được Thương thị, ngay cả nhà họ Thương ở ngoại ô thành phố cũng đều tiếp quản. Từ hai năm trước hai vợ chồng đã chuyển từ căn hộ chung cư của Triển Mộ về căn biệt thự này.

Xung quanh hai bên đường là hai hàng cây hoa Dương Tử Kinh, hoa khô lá vàng rơi đầy xuống đất nhưng lại không có người quét dọn. Vốn dĩ biệt thự này đã rất yên tĩnh, nên từ sau khi nữ chủ nhân mất đi thì không khí xung quanh càng thêm âm u tĩnh mịch.

Dù chỉ đến gần không tới mười mét, liền cảm thấy lạnh lẽo bám lấy, lan toả khắp toàn thân. Vì vậy, trong mấy năm nay, người giúp việc nhà họ Thương đều lần lượt bỏ đi, những người còn ở lại đến ngày hôm nay cũng chỉ là mấy người đã có tuổi.

"Ông chủ! Trà đây." Chị Luru vừa bung tách trà Phổ Nhĩ đi vào, ánh mắt đã nhìn thấy người đàn ông đang vui mình vào công việc phía sau chiếc bàn.

"Đề đó đi." Người đàn ông hồ hững lên tiếng, từ đầu đến cuối vẫn không dừng cây bút trên tay.

Trên mặt của chị Luru không che giấu được sự phẫn nộ. Đúng là một người đàn ông vô tình. Đối mặt với việc vợ chết, vậy mà ngay hôm sau, anh ta có thể bình tĩnh trở lại công ty làm việc giống như thường ngày.

Mặc dù vợ mất, anh vẫn là người cơ trí, một Triển tổng sáng suốt, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi vẫn quy củ ngăn nắp khiến cho người ta không tìm được bất kỳ sơ hở nào.

Trên cái thế giới này, thiếu đi người nào mới khiến người đàn ông này sống không nổi đây? Trái Đất vẫn đang chuyển động, cuộc sống vẫn đang tiếp tục. Bỏ ra chân tình chưa chắc đã được đáp lại. Trong cuộc sống, thâm sâu khó hiểu nhất chính là lòng dạ con người.

Người con gái đơn thuần, dốc hết cả đời cũng chỉ đổi lại cái nhìn lạnh lùng của người đàn ông. Rốt cuộc là ai có lỗi? Là do cô cố chấp? Hay là do anh tuyệt tình.

Chị Luru khép lại cánh cửa phòng sách. Nơi này vốn là thư phòng của Thương Trung Tín, trang trí bên trong vẫn giống như ngày trước. Người đàn ông kia đã leo lắt công ty nhiều năm, hôm nay Thương thị đã đổi chủ, tất cả mọi thứ đã sớm là cánh cửa của người mất.

Chị đi dọc hành lang tới phòng bếp. Khi đi ngang qua phòng riêng mà phu nhân ở trước khi lấy chồng, ánh mắt quét qua lá bùa màu vàng dán trên cánh cửa, một luồng khí lạnh lùa qua người khiến chị run rẩy, bước chân bước nhanh hơn, vội vã đi về phía cầu thang.

Một năm trước, gian phòng này được mở rộng thêm, không gian bên trong dùng làm phòng ngủ của hai vợ chồng.

Hôm nay chị mới đi tới cửa, liền thấy khí lạnh lan toả bốn phía xung quanh, làm người khác nổi da gà.

Khuôn mặt đẹp trai của Ngụy Vô Lan xuất hiện tại cửa biệt thự, người giúp việc mở cửa ở phía sau cho anh vào.

"Chị Luru." Anh ta cười chào hỏi với chị, cầm trong tay bánh ngọt được gói cẩn thận, nói: "Cho Từ Từ."

"Như vậy làm sao được, luật sư Ngụy thật khách khí." Chị Luru nhận lấy bánh ngọt, suy nghĩ một chút lại nói: "Cậu chủ ở trên lầu, có muốn tôi đi lên nói một tiếng không?"

"Không cần phiền phức vậy, tôi tự lên là được rồi."

Dáng vẻ của Ngụy Vô Lan là kiểu thư sinh tuấn mĩ, mắt phượng hẹp dài, so với phụ nữ còn dài hơn, lông mi cong vút, mắt kính gọng vàng cũng không che đi được đôi mắt đang phóng điện, chỉ một ánh nhìn cũng có thể khiến cho đứa bé bảy tuổi hay phụ nữ hơn bốn mươi tuổi không thể bỏ qua.

Đề bánh ngọt xuống, chỉ vài bước chân anh đã bước đến cầu thang. Khi đi ngang qua phòng gần cầu thang thì bước chân ngừng lại một chút, dù chỉ một chút cũng khiến tim anh ta đập mạnh và loạn nhịp. Sau khi lấy lại tinh thần, anh ta liền đi thẳng đến thư phòng.

Tiếng gõ cửa vang lên, bên trong truyền đến giọng nói trầm mạnh: "Vào đi."

Vừa bước vào cửa, Ngụy Vô Lan liền bước nhanh về phía trước, chỉ một động tác đã rút đi cây bút trong tay anh mà không hề có ý thương lượng.

"Đù rồi đây."

Anh ta nhìn chằm chằm quang mắt trên mặt của Triển Mộ. Khuôn mặt anh tuấn bỗng trở nên trắng bệch, hai gò má hơi hóp lại. Triển Mộ ngồi trước mặt anh bấy giờ đầu còn đáng vẻ cao to cường tráng, bây giờ nhìn cả người anh như kẻ bị bệnh lâu ngày.

" Cậu tới đây làm gì? Phương án hợp tác với tập đoàn TC đã hoàn thành xong rồi sao?"

" Hợp tác cái con khỉ! Anh cũng sắp biến thành quỷ rồi, còn quan tâm chuyện hợp tác làm gì nữa."

Sắc mặt Triển Mộ chợt tối lại, mở ra một bên ngăn tủ, lấy ra một cây bút mới ở bên trong rồi nói: " Tôi rất khỏe."

Chợt anh thấy một tấm hình để bên trong, bàn tay đang kéo bỗng dừng lại, cứng đờ tại chỗ.

Trong tấm hình là Thương Lam lúc hai mươi hai tuổi, mặc một bộ áo cưới màu trắng cười ngọt ngào, dịu dàng mềm mại, giống như mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.

Cho dù đây chỉ là một bức ảnh.

Cho dù bên cạnh cô dâu, không hề có chú rể.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của người phụ nữ, chợt nở nụ cười. Anh hồ hững đáp, giống như là tự nhủ: " Tôi rất khỏe."

Khuôn mặt anh tuấn bình tĩnh, không hề tỏ ra một chút cảm xúc nào. Ngụy Vô Lan cúi đầu, nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, không nói lại được.

Trận mưa này không lớn, nhưng mưa liên tục suốt mấy ngày liền, rèm cửa màu nâu sậm bị gió thổi lên, từng giọt mưa đập lên cánh cửa, ở dưới bề cửa tràn ra một ít nước đọng.

Trong không khí mang theo mùi ẩm ướt, Triển Mộ không có ý định đóng cửa sổ lại, chỉ là ánh mắt đờ đẫn nhìn chăm chăm hình trong ngăn kéo, thật lâu cũng không hề cử động.

Ngụy Vô Lan khẽ hừ một tiếng, bước nhanh đến chỗ cửa sổ để đóng lại, trong nháy mắt, thư phòng khôi phục lại sự yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống đất.

" Anh muốn tìm đến cái chết tôi không xen vào, tôi chỉ đến thông báo với anh một tiếng, sáng sớm ngày mai tổng giám đốc của tập đoàn Phi Hồng đến đây bàn về chuyện hợp đồng, tốt nhất anh nên chỉnh đốn lại dáng vẻ lời thôi lách thếch của mình một chút. Với giá trị hợp đồng lên đến 50 triệu, tôi không muốn vì bộ dạng như quỷ của anh khiến chúng ta thất bại."

Tầm mắt của Triển Mộ vẫn dừng lại trên tấm ảnh, để ý kỹ có thể thấy rõ ràng anh không hề nghe thấy khiến Ngụy Vô Lan lạnh mặt quát: " Mẹ kiếp! Anh đừng thể hiện dáng vẻ thâm tình cho tôi xem nữa, không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao? Khi cô ta còn sống, anh đối xử với cô ta thế nào thì chính anh rõ nhất, cũng chỉ có lão già nhà họ Thương kia sẽ hồ đồ tin anh. Bây giờ người nhà họ Thương cũng chết gần hết rồi, anh còn giả bộ cho ai xem, hả?"

" Vô Lan." Anh lạnh nhạt mở miệng, đột ngột hỏi: " Cậu nói xem, cô ấy sẽ hận tôi sao?"

Ngụy Vô Lan sững sờ, hừ lạnh nói: " Hận! Nếu đổi lại là tôi, dù có thành quỷ tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh."

Trong mắt Triển Mộ hiện lên vẻ ảm đạm, lời nói lạnh lùng nhưng lại giống như đang hỏi cô gái trong ảnh: " Nếu hận tôi, sao lại không đến tìm tôi?"

Muốn đánh phải không? Dù cô có biến thành quỷ tới đòi mạng của anh, chỉ cần có thể gặp lại cô một lần, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Lòng ngón tay vuốt ve gò má của người con gái trong tấm ảnh, nhưng cho dù vuốt ve như thế nào, cảm xúc vẫn lạnh lẽo, vô hồn như cũ.

" Em có biết không, mỗi ngày tôi đều đang chờ đợi em . . . "

Nhưng ngay cả trong giấc mơ, cô cũng chưa bao giờ xuất hiện.

Thời điểm khi một người mất đi một người, cái mùi vị này sẽ như thế nào?

Chỉ cần nghĩ đến từ nay về sau, trên thế gian này không còn xuất hiện người đó nữa, bất luận anh phải chờ đợi bao lâu cô cũng sẽ không trở về, cho dù chỉ là . . .

Bọn họ cũng chỉ là vợ chồng, chỉ là vợ chồng!

Vốn dĩ chỉ coi người đó như một dạng có cũng được không có cũng không sao được. Nhưng khi thật sự mất đi, anh mới để ý, áo sơ mi của anh là cô là, sinh hoạt hằng ngày của anh là cô lo, trong cuộc sống hằng ngày của anh, ngoài cô ra không có người nào đứng chờ anh ở cửa mỗi ngày. . . .

Cô chăm sóc anh quá tốt, quá tốt, một lòng một dạ coi anh là người chồng của mình mà chăm sóc, tuy bình thản nhưng lại chân thành tha thiết.

Thế mà anh lại chưa bao giờ quý trọng phần chân thành tha thiết này. Anh là Triệu Mộ, tổng giám đốc công ty Triệu thị, quản lý mấy vạn nhân viên, là người được giới kinh doanh tôn sùng, anh ngẩng đầu nhìn người đời cúi đầu với mình, khinh bỉ những kẻ phải lẫn lộn như con kiến hôi.

Anh quá kiêu ngạo, tự phụ.

Mà Triệu Mộ anh có quyền để kiêu ngạo. Người đàn ông ưu tú như vậy, sao có thể tình nguyện làm một người bình thường đây.

Nhưng Thương Lam chết rồi.

Người duy nhất coi anh như người bình thường đã biến mất, khiến anh sống sờ.

Làm sao anh tin được, bản thân vốn có được thứ quan trọng nhất, bỗng nhiên biến mất chỉ trong một đêm. Giống như bức tranh thủy mặc để lâu ngày, màu mực cũng dần phai nhạt. Sau nhiều năm, thậm chí ngay cả hồi tưởng lại cũng không còn nguyên vẹn, cái cảm giác ấm áp khi có người toàn tâm toàn ý đối xử với mình cũng dần phai nhạt.

Trái tim giống như bị khoét mất một lỗ hồng lớn, tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức anh không kịp phản ứng, cũng không dám động đến vết thương đã ăn sâu vào tim.

Thật ra thì anh đã chết lặng đến mức không còn cảm thấy đau đớn, chỉ còn lại một loại trống rỗng, lan tràn ở lồng ngực, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, không tìm được điểm tựa. Cái này so với đau đớn còn đau vặt hơn.

Ngụy Vô Lan lẳng lẳng nhìn người đàn ông trước mặt, vẫn là Triệu Mộ của trước đây, nhưng ở trên người anh lại tồn tại hơi thở sự chán nản suy sụp. Cuối cùng, anh thu lại ánh mắt nhìn về tấm ảnh, khoá ngăn tủ lại, tiếp tục tập trung vào tài liệu, kí giấy tờ.

"Cậu yên tâm! Tôi biết phải làm thế nào."

Ngụy Vô Lan há miệng, nhưng lúc này anh ta không biết phải nói gì. Cuối cùng lúc chuẩn bị đóng cửa, hờ hững nhắc nhở: "Tốt nhất anh nên đi ngủ một chút. Triệu thị còn có mấy vạn người phải dựa vào anh để kiếm cơm. Tôi không muốn ngày mai anh gây ra chuyện rắc rối gì đâu."

Đến khi tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng nhỏ, Cho đến ngoài cửa tiếng bước chân càng ngày càng nhỏ, người đàn ông ngồi trên bàn mới dừng lại cây bút đang cầm trên tay.

Khi Triệu Từ Tu trở về từ trường học, vừa đúng lúc chạm mặt Triệu Mộ đang bước ra từ thư phòng. Trẻ con mười tuổi chính là tuổi còn mãi ăn mãi chơi, vậy mà ở trên mặt non nớt của Triệu Từ Tu lại không tìm được cảm giác đơn thuần, trong sáng đó.

Cậu bé đứng ở bên cạnh cầu thang, cúi người cung kính với người cha đã nuôi dưỡng mình, giọng nói cũng lạnh nhạt: "Ba! Con đã trở về."

Nhìn khuôn mặt giống mình y đúc ở phía trước, Triệu Mộ sừng sốt một hồi lâu, gật đầu một cái, nói: "Ăn cơm thôi."

Đứa trẻ do dự một lúc, đột nhiên nói: "Ba! Con chưa thấy đói bụng, con có thể lên nói mấy câu với mẹ được không?"

Triệu Mộ dừng lại, nói: "Đi đi."

Đứa bé lễ phép cảm ơn một tiếng, liền quay lưng lại, bóng dáng nhỏ bé đi lên lầu.

Ánh mắt dừng trên bóng lưng nhỏ bé kia, trong mắt Triệu Mộ chợt thấy nặng nề, chẳng biết từ bao giờ, quan hệ cha con giữa bọn họ bỗng trở nên xa lạ, không còn thân thiết.

Cửa phòng bị mở ra rồi khép lại, sau đó một giọng nói trong trẻo của bé trai vang lên: "Mẹ! Con đã trở về. Con kể cho mẹ nghe, hôm nay. . . ."

Một lát sau, bên cạnh bàn cơm, chị Lưu đã dọn xong bát đĩa hỏi: "Ông chủ! Cơm canh đã chuanar bị xong, có cần tôi lên gọi cậu chủ xuống ăn không?"

Thân thể Triệu Mộ đứng nghiêm ở bậc cầu thang, ánh mắt nhìn trên cửa bỗng thu hồi lại: "Không cần."

Anh đi tới bên cạnh bàn ăn, nhìn ghế ngồi bên tay phải trống rỗng, nói: "Chị Lưu! Ở đây không còn việc gì nữa, chị trở về đi thôi."

Anh đã từng cho là Thương Lam sẽ đem những bất mãn đối với mình trút lên người đứa bé, cho nên mới liên tiếp nhiều bảo mẫu đến chăm sóc. Nhưng anh tính toán cẩn thận bao nhiêu cũng không ngờ, mặc dù không phải tự mình sinh ra nhưng Tiểu Lam vẫn đối xử với Từ Tu như con ruột.

Từ ngày cô xảy ra chuyện đến nay, vị trí bên phải của Thương Lam, chiếc ghế kia cũng không ai chạm đến.

Lúc ăn cơm, Triệu Từ Tu phát hiện ba mình vẫn nhìn mình phụ thân vẫn luôn nhìn mặt cậu. Lúc này bên ngoài trời đã tối đen, người giúp việc đều bị Triệu

Mộ đuổi về, cả phòng bỗng trở nên vắng vẻ hơn.

Cậu dừng lại, có chút nghi ngờ hỏi: "Ba, người đang nhìn cái gì vậy?" Cậu cảm thấy sợ, thay vì nói ánh mắt của ba cậu nhìn trên người cậu, chẳng bằng nói là xuyên qua cậu để nhìn một người khác.

Triển Mộ thu hồi ánh nhìn, đột nhiên nổi giận: "Thầy giáo dạy con phép tắc như thế nào?"

Vô duyên vô cớ bị mắng, đứa nhỏ có chút uất ức, cúi đầu xuống vội vàng và com, cũng không dám hỏi thêm nữa câu.

Nhân lúc ánh mắt của ba không để ý, cậu bé lau đi giọt nước mắt, nhìn về chỗ của mẹ, ghế ngồi trống rỗng bỗng trở nên lạnh lẽo dị thường.

Khuôn mặt Triển Tử Tu rất giống anh, cho dù là lỗ mũi hay đôi mắt

Tay cầm thìa của Triển Mộ bỗng cứng đờ. Nếu như bọn họ có một đứa bé, con trai cũng được, con gái cũng không sao, ít nhất trên người của chúng còn có hình bóng của cô, ít nhất ở hiện tại, ngay cả một thứ nhớ về cô cũng không có.

Cuộc sống của anh rất có quy luật. Sau khi ăn xong thì đến thư phòng để làm việc, đến một hai giờ đêm mới đứng dậy trở lại phòng ngủ.

Người đàn ông mở cửa đi vào, dừng chân bên cạnh bàn. Trên bàn bày một cái hũ đựng tro cốt, xung quanh tản ra một luồng âm khí mờ mờ, bốn phía quanh phòng cũng dán đầy các loại bùa chú.

Hình ảnh như vậy, vốn dĩ không nên xuất hiện trong phòng của một người bình thường.

"Tiểu Lam." Anh gọi tên của cô, âm thanh rất nhẹ, giống như là sợ hù dọa cô: "Em đi ra gặp tôi được không?" Bàn tay lau xung quanh chiếc bình lạnh lẽo, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong góc có một chiếc đèn đặt dưới đất, lúc này ánh đèn màu vàng hơi lung lay.

Trong phòng tràn đầy một luồng hơi thở ẩm ướt, quanh năm cửa sổ và cửa chính dán đầy những lá bùa màu vàng.

"Nếu như em hận tôi, sao sao không đến tìm tôi?"

Anh lẩm bẩm nhắc lại, trái tim bỗng siết chặt, đứng lảng lạng một lúc, cuối cùng rút tay về nằm ở trên giường.

Đầu giường để chiếc gối Thương Lam quen dùng khi còn sống, vỏ gối thêu chỉ vàng phía trên, đó là do tự tay mẹ cô làm, Từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn dùng, không bỏ đi bao giờ.

Triển Mộ biết cô là một người luôn nhớ về chuyện cũ, bất luận bề ngoài cô dịu dàng, ôn hoà bao nhiêu, nhưng trong nội tâm cô lại cố chấp hơn ai hết. Cũng chính vì sự cố chấp này, mới khiến cô ở bên cạnh mình.

Giống như là một cuộc đấu sức, nhưng kết cục như vậy, rốt cuộc là ai thua? Là cô, hay là anh.

Anh đưa cánh tay dài ôm lấy chiếc gối đầu, ôm thật chặt vào trong ngực, vùi mặt vào bên trong đó, ngửi mùi hương thơm ngát trên vỏ gối thật sâu, đó là hương vị đặc biệt trên người Thương Lam.

Anh chưa bao giờ dám mở cửa phòng, cửa sổ ra, vì anh sợ rằng mùi hương trong trí nhớ của anh cũng theo người đó rời đi mà biết mất.

Nhưng từng ngày từng ngày trôi qua, dù anh đóng cửa phòng chặt đến thế nào, hơi thở của cô vẫn từng chút từng chút biến mất, ngay cả mùi hương trên vỏ gối cũng bắt đầu phai nhạt dần.

Triển Mộ nhắm mắt lại, thử không nghĩ đến nữa. Nhưng anh trần trọc mãi cũng không ngủ được, đây là ngày thứ mấy?

Anh không nhớ rõ mình đã làm việc liên tục bao lâu, giống như là bị người ta lên dây cót, không ngừng đi làm, xã giao, ăn com.

Anh không dám dừng lại, không dám chừa lại một chút không gian có thể hoài niệm. Anh sợ, sợ nếu dừng lại, vết thương vô hình trong lòng sẽ rách thêm, cuối cùng ngay cả chính anh cũng sẽ bị hút vào trong bóng tối lạnh lẽo đó.

Anh biết, nơi đó sẽ không có Tiểu Lam của anh, chỉ có sự lạnh lẽo vô hạn.

Cái phòng này quá lớn, quá lạnh. Cuối cùng anh cũng ý thức được, Tiểu Lam của anh đã không còn, sẽ không bao giờ xuất hiện tại trong sinh hoạt của anh nữa. Bỗng nhiên trong đầu hiện ra hình ảnh năm mình bảy tuổi.

Đứa trẻ nhỏ bé mặc tang phục, ôm di ảnh của cha mẹ đứng cô đơn ở trên linh đường.

Chung quanh đứng đầy những "người thân" hoặc quen thuộc, hoặc xa lạ.

Trong một khắc kia, anh thấy mình giống như một quả cầu cũ nát, bị bọn họ đá tới đá lui.

Anh nhìn thấy đứa trẻ ngồi xổm, dựa vào bãi vùi của cha mẹ không nói một lời, vẻ mặt trưởng thành sớm không hợp với lứa tuổi.

Anh lạnh lùng nhìn bốn phía, cuối cùng dừng lại ở trên khuôn mặt mỉm cười của mẹ, con người đen như mực không chút sợ hãi, làm người khác không nhìn ra được cảm xúc.

Nhưng Triển Mộ cũng biết.

Sâu trong mắt anh là một nỗi hận sâu không nói thành lời, anh đang muốn hỏi bà: “Tại sao muốn bỏ lại con. Tại sao cho con ảm áp, rồi lại cướp đi mà không hề báo động trước.”

Cảm giác mệt mỏi khi bị vứt bỏ, hôm nay lại một lần nữa lại đến.

Bàn tay anh ôm lấy khuôn mặt, lập tức bốn phía trở nên tối tăm, trong đầu hiện lên hình ảnh người vợ nở nụ cười điềm tĩnh dịu dàng. Ngủ đi, sáng sớm ngày mai tỉnh lại, anh vẫn là tổng giám đốc Triển quản lý tất cả mọi thứ, vẫn được mọi người ngưỡng mộ.

Cuộc sống vẫn còn tiếp tục, nhưng anh biết trong lòng mình có một hố sâu, sợ rằng không có cách nào lấp đi được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Editor: Thiên Y

Bản tin ngày ×× tháng ××: rạng sáng ngày ××, trên bờ biển xảy ra vụ giết người cướp rất dã man, một chiếc du thuyền Trung Quốc ở Hải Vực ×× gặp tập kích. Theo điều tra, trên thuyền có tổng cộng 312 hành khách. Tính đến 5 giờ sáng hôm nay, cảnh sát thành phố B đã phát hiện 50 người bị sát hại, trong đó có 20 người là phụ nữ, 7 trẻ nhỏ, 262 hành khách còn lại hiện vẫn chưa rõ tung tích. . . .

Tháng bảy trời nóng nực đến mức khiến nhiều người khó chịu. Buổi chiều gặp một trận mưa lớn, chẳng những không mang không khí mát mẻ cho thành phố B, ngược lại sinh ra một luồng khí ẩm thấp, giống như đang hâm nóng mọi thứ, ngay cả người ngồi tại nhà cũng thấm ướt mồ hôi.

Thương Trung Tín ngồi trên ghế sa lon, nghe TV phát lại tin tức mấy ngày trước.

Lật ra từng trang báo trong tay, lòng ông không cảm thấy yên, cuối cùng vẫn không nhìn nổi.

Thương Hồng khéo léo ngồi ở một bên, cả người có chút cô đơn, tầm mắt nhìn một vòng quanh phòng, cuối cùng dừng lại chỗ mà chị gái thường ngồi.

Lúc này Thương Trung Tín đổi một tư thế, nghiêng người nhìn sang bên cạnh, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Thương Hồng. Hai cha con đều sững sờ, nhưng cũng chỉ trong chớp lát, cả hai liền thu hồi ánh mắt của mình.

Người giúp việc bận rộn ở trong phòng bếp, động tác mỗi người đều đặc biệt cẩn thận, chỉ sợ xảy ra một chút không may.

Mấy ngày nay không khí trong nhà họ Thương luôn nặng nề, mà Thương Trung Tín chính là tâm áp suất thấp. Sáng nay, có một người làm vườn bị sa thải vì phạm một lỗi rất nhỏ. Vì có vết xe đổ trước đó, nên tác phong của mọi người cũng cẩn thận hơn. Hôm nay, trừ người dẫn chương trình cất giọng bình thản trên TV, không gian to lớn vẫn yên lặng giống như có thể nghe được tiếng kim rơi dưới đất.

Không gian tắc nghẽn này kéo dài thật lâu, cho đến khi Trần Lệ bung một đĩa trái cây ra, những miếng táo được cắt gọn, dưa vàng mọng nước, nhìn có vẻ ngon miệng. Chị ta đặt ở trên bàn trà, nở nụ cười muốn phá vỡ không khí yên lặng này, nhưng chợt phát hiện người đàn ông và cô gái ngồi trên ghế salon đều không quan tâm.

Báo nẫu lạnh lẽo dọn dẹp bàn ăn, cổ nén không khóc thành tiếng. Nghe thấy tiếng động sau lưng, Thương Trung Tín cau mày, lại lật một tờ, cuối cùng phiền não ném tờ báo qua một bên, đứng lên định đến thư phòng.

"Ba." Đợi đến khi Thương Trung Tín đi lên hết cầu thang, Thương Hồng gọi ông lại. Cô ta do dự một lát, nói: "Buổi sáng chú Chu gọi điện thoại tới đây, muốn ngày mai chúng ta đi nhận . . . Nhận . . ."

Thương Trung Tín ngẩng đầu, bước chân ngừng lại một chút. Bởi vì ngược sáng nên không ai nhìn thấy được vẻ mặt của ông, ông chờ người một lát nói: "Ừ."

Dứt lời, người đã đi tới cửa thư phòng.

Cửa phòng "Cạch" một tiếng đóng lại, vai Trần Lệ đang co lại chợt thả lỏng, trong khoảnh khắc, ánh mắt chị ta chuyển từ phía cửa phòng đến vị trí Thương Lam ngồi. Chớp mắt mấy cái, thậm chí chị ta còn có thể thấy cô gái đang ngồi chỗ đó, mặc dù không nói một lời, d.d.l.q.d nhưng đôi mắt đen

tròn khác thường vẫn lẳng lặng quan sát mọi người.

Thương Lam quá yên tĩnh, im lặng đến mức khiến cho người ta không cảm thấy sự tồn tại của cô. Nếu như Thương Hồng đại diện cho ánh mặt trời, vậy thì Thương Lam lại như sao trời, dễ bị bóng tối che mờ, không dễ dàng để người khác nhận ra. Hai hình ảnh đối lập, Thương Lam tối tăm, trầm mặc, không làm cho người ta thích.

Đừng nói Trần Lệ chỉ là người ngoài, chính cha ruột của cô- Thương Trung Tín- cũng không phải quá quan tâm với đứa con gái này. Dù sao lúc nào Thương Lam cũng lạnh nhạt với tất cả mọi người, dù có ở chung cũng sẽ tạo một bức tường ngăn cách, thử hỏi ai sẽ nguyện ý lấy mặt nóng của mình dán vào mảng lạnh đây.

Nhưng dù tính cách của cô không được mọi người thích, cô cũng vẫn là người thân của họ.

Trần Lệ thở dài thật khẽ.

Chị ta không thân thiết với Thương Lam, đối với chuyện cô mất tích, chị ta không có nhiều cảm giác giống như Thương Trung Tín và Thương Hồng, nhưng trong nhà bắt chợt ít đi một người, vẫn khiến người ta cảm thấy thật nặng nề.

Nói đến thật đáng buồn, tính tình của Thương Lam luôn tự ti, sống nội tâm, đến khi cô dần dần mất đi người thân bên cạnh thì trở nên sợ hãi mọi thứ. Đòi trước phải đối mặt với việc em gái phản bội, cha thì coi thường khiến cô sợ bị tổn thương một lần nữa. Cho nên sau khi sống lại, mặc dù không oán hận, nhưng khi đối mặt với họ, từ đầu đến cuối cô luôn xây lên một bức tường để bảo vệ bản thân, đồng thời ngăn không cho họ bước vào cuộc sống của cô sau này.

Hôm nay, quan hệ vốn không thân thuộc lại càng trở nên xa cách ở kiếp này.

Trần Lệ thu hồi tầm mắt, cầm một miếng dưa bỏ vào trong miệng, hương vị ngọt ngào lan toả bên trong.

Mà nhìn lại Thương Hồng, cô ta co chân lên ngồi tựa vào trên ghế sa lon, hai mắt vô hồn nhìn chăm chăm hình ảnh trên TV, trên mặt bỗng dờ ẫn, không nhìn ra rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Bảo mẫu khóc một lúc, cuối cùng cũng ngừng lại, trong phòng đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ còn lại người dẫn chương trình trong TV, bình tĩnh đưa tin những chuyện đã xảy ra.

Máy điều hòa không khí được chỉnh ở nhiệt độ thích hợp, Trần Lệ lại ăn một chút hoa quả, mắt luôn nhìn về vị trí của Thương Lam một cách vô thức, mặc dù nơi đó đã không còn ai. . . .

"Đi đi lên phòng."

Chị ta có chút không chịu nổi bèn đứng lên, Thương Hồng không trả lời chị ta..., giống như là đang suy tư cái gì, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía trước.

Trần Lệ đứng tại chỗ, trên mặt hiện lên sự lúng túng, hơi mắt tự nhiên an ủi: "Chỉ cần một ngày không tìm được thi thể thì Tiểu Lam nhất định còn sống, con không cần quá lo lắng, đi ngủ sớm một chút đi."

Thương Hồng không quan tâm gật đầu một cái, nhẹ nhàng dạ, ánh mắt vẫn không nhìn về phía chị ta.

Trần Lệ chần chờ một hồi, cuối cùng vẫn vòng qua ghế sa lon đi lên lầu. Lúc đi qua cô ta, chị ta không nhìn được nhìn về phía Thương Hồng. Không có Thương Trung Tín ở đây, Thương Lam thì mất tích, vì vậy Thương Hồng cũng lười mang chiếc mặt nạ giả nhân giả nghĩa trước mặt chị ta.

Từ góc độ trên cầu thang nhìn xuống, trên mặt cô gái trẻ vô lo vô nghĩ, nhưng trong con người đen như mực tựa như đang loé lên thứ gì đó. . . .

Tay Trần Lệ để trên cầu thang bỗng cứng đờ, có chút nghi hoặc nhăn mày, ánh mắt Thương Hồng không giống như là bi thương khi mất đi người thân, ngược lại giống như một loại tính toán khiến chị ta thấy lạnh cả người. . . .

Mấy ngày nay trong nhà họ Thương trải qua không được yên ổn. Ở trong cục cảnh sát, Thương Trung Tín mở rộng quan hệ, nếu có tin tức sẽ thông báo ngay cho bọn họ.

Mà buổi chiều, khi ông ta dẫn Thương Hồng đến xác nhận thân nhân, sau khi biết không phải là Thương Lam thì cả người liền thờ phào nhẹ nhõm.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi cục cảnh sát. Thương Hồng che miệng, vừa đi tới dưới gốc cây liễu nôn thốc nôn tháo. Mới vừa rồi cô ta nhìn thấy một thi thể bị xâm phạm, cuối cùng bị một phát đạn bắn mà mất mạng, mặt mũi ngâm trong nước biển đã lâu khiến cho không thể nhận ra đáng về ban đầu. . . .

Thương Trung Tín xanh mặt, ở đằng sau vỗ vỗ lưng của cô ta: "Về sau con cũng đừng theo tới đây nữa."

"Không, con muốn đến." Thương Hồng lau miệng, sống lưng thẳng tắp, ở trong chuyện này, cô ta lại kiên trì một cách dị thường.

"Ba, cầu xin ba."

Ánh mắt Thương Trung Tín chột loé lên nhưng không nói gì nữa.

Lúc này tài xế lái xe đi đến: "Ông chủ!"

Thương Trung Tín mở cửa xe ngồi vào, ánh mắt nhìn dòng người trên đường đi qua đi lại trước đồn cảnh sát, nói: "Trở về đi thôi."

Thật ra thì lần này Thương Lam mất tích, trong lòng ông ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai, gặp phải chuyện này, cơ hội còn sống của cô quá thấp. Cho dù may mắn còn sống, ở trong tay một đám cướp kia, kết quả cũng sẽ không tốt hơn là bao.

Vuốt mi tâm đang nhú chặt, xuyên qua cửa kính ông ta nhìn thấy chỗ ngồi của Thương Hồng. Cô ta đang chống cằm, tim đập mạnh và loạn nhịp, ánh nhìn hướng ra ngoài cửa sổ, trên mặt bình tĩnh nhìn không ra cảm xúc.

Kể từ sau khi Thương Lam mất tích, Thương Hồng trở nên an tĩnh lạ thường. Người bên ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng do tình cảm chị em sâu đậm. Nhưng cô ta là con do ông ta sinh ra, ông ta nhìn bọn họ lớn lên. Trên đời này, không ai có thể hiểu rõ bọn họ hơn ông ta.

Khi lái xe đi đến ngã tư đường thì gặp đèn đỏ, đột nhiên Thương Hồng thu lại ánh nhìn ngoài cửa sổ, quay lại hỏi: "Ba! Gần đây sao lại không thấy anh Triển vậy?"

Thương Trung Tín nheo lại mắt, không vui nói: "Đừng nhắc tới nó."

"Ba!" Thương Hồng nhăn mày, nói đỡ cho Triển Mộ: "Chuyện của chị là ngoài ý muốn, không liên quan gì đến anh Triển, nếu như không phải là chị . . ."

"Câm miệng." Trong lời nói của Thương Trung Tín lộ ra sự uy nghiêm không cho phép phản đối, khiến Thương Hồng rút bả vai, thu lại lời định nói ra.

Lúc này đèn xanh sáng lên, tài xế cho xe chạy, ánh mắt len lén nhìn sắc mặt xanh mét của ông chủ, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Không gian trong xe rộng rãi bỗng trở nên ngột ngạt, khó thở.

Trên mặt của Thương Trung Tín bình tĩnh, trong con ngươi sâu thẳm không nhìn ra cảm xúc. Hai bên hắc bạch, người có thể nhờ vả ông ta đều tìm đến, mặc dù phải mất nhiều tiền nhưng ngay cả chân mày ông cũng không nhăn lấy một cái. Cho dù biết hi vọng mong manh, nhưng ông không bao giờ buông tay.

Đến khi từng ngày từng ngày trôi qua, lúc bắt đầu còn mong có hy vọng nhưng dần dần thấy thất vọng, sau đó là đến tuyệt vọng. Trên trán lộ ra một sợi tóc trắng, ông ta cũng không quan tâm nhổ nó đi. Dù sao Thương Lam cũng là con gái ruột của ông ta, dù tích cách của cô không được ông thích, nhưng hai người vẫn là người thân ruột thịt.

Thử hỏi khắp thiên hạ này có cha mẹ nào mà không thương con cái của mình?

Xe dừng ở trước cửa biệt thự, cửa tự động mở ra, tài xế chậm rãi lái vào bên trong.

Thương Hồng xuống xe, đi theo sau lưng cha. Dưới ánh mặt trời, bóng lưng của Thương Trung Tín không còn to lớn, cao ngạo như trước nữa, thậm chí nếu nhìn từ xa còn thấy hơi còng xuống, mái tóc được chải gọn gàng cũng mơ hồ lộ ra vài sợi tóc trắng.

Bây giờ ông ta đúng là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Nơi này là hòn đảo nằm ở phía nam thành phố A, bởi vì vị trí địa lý gần phía nam nên khí hậu ở trên đảo vẫn ôn hoà ẩm áp, cho dù là mùa đông cũng không rét lạnh bằng phương bắc, đảo nhỏ được vây quanh bốn phía là sông núi, phong cảnh hữu tình, mà nổi tiếng nhất ở trấn nhỏ là ngọn núi Lạc Đà được ngăn cách bởi một dòng sông nhỏ.

Từ phi trường là cảnh tượng vội vã đi ra của Ngụy Vô Lan, tiện tay vẫy gọi một chiếc taxi đi đến khách sạn lớn nhất trong thị trấn.

"Chàng trai! Đến du lịch sao? "

Tài xế nhiệt tình chỉ về ngọn núi Lạc Đà phía xa nói: "Tới nơi này chơi nhớ nhất định phải đi xem một chút, thị trấn của chúng tôi nổi tiếng nhất chính là ngọn núi kia. . . ."

"Bác tài! Bác chạy nhanh một chút." Ngụy Vô Lan cau mày thúc giục, không rảnh nghe ông giới thiệu.

"Này! Cậu gấp như vậy làm gì chứ." Tài xế có chút không vui, âm thanh lớn hơn vài phần.

"Vội vàng đi cứu người."

Sắc trời còn sớm, ánh mặt trời ấm áp không thể xuyên qua rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng, phản chiếu qua kính cửa sổ một tầng sáng. Bên trong phòng, ánh sáng vàng trên bàn hắt lên ghế sofa.

Áo sơ mi đen xốc xếch dính vào trên người, dọc theo tay áo đến cổ áo đầy những nếp nhăn, nhiều chỗ còn không nhìn ra dáng vẻ ban đầu của áo.

Mấy nút vạt áo trước không cài, để lộ ra lồng ngực rắn chắc của người đàn ông, dưới ánh đèn bàn, có thể thấy rõ ràng những vết sẹo ngang trên ngực.

Vết sẹo đã mờ, nhìn ra được đã có từ lâu.

Anh lẳng lẳng nhìn ly cao cổ trong tay, trong ly vẫn còn vài giọt chất lỏng màu đỏ. Tivi trong phòng không bật, trên màn hình màu đen phản chiếu đáng về của anh, trong đó là bộ dạng một người đàn ông chán nản, tinh thần sa sút. . . .

Vài ngày rồi anh không tắm, không thay quần áo, trên người mơ hồ phảng phất có mùi hôi. Dựa vào ghế sofa, anh ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, trong đầu đau đớn.

Đột nhiên, điện thoại di động rung chuông ở trên mặt đất. Người đàn ông sững sờ, phản ứng cực nhanh tiếp nhận.

Trong mắt tràn đầy hi vọng, nhưng sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, hai tay buông xuống, mất mát.

Anh ngồi thật lâu, rồi lại nhặt lên chai rượu trên đất dốc vào miệng. Triển Mộ là một người có tư lượng rất khá, thường ngày phải xã giao nên nó cũng là một ưu thế của anh. Nhưng hôm nay, anh lại rất hận ưu thế này của mình.

Thông qua thực quản, rượu đi đến dạ dày vẫn thấy nóng rát, không dễ chịu, nhưng ANH lại không dừng lại được. Điều khiển tivi không biết đã bị ném đi đâu, anh không dám mở ti vi, không dám nghe bất kỳ tin tức nào ở bên ngoài, chỉ phải người ở bên tàu, cẩn thận nghe ngóng từng ngày.

Anh hiểu Thương Lam, một khi đã nhận định chuyện gì thì với tính cách bướng bỉnh ấy cô sẽ không sửa đổi. Nếu như cô không có chết. Nếu như cô không có chết.

Mùi rượu dâng trào, Triển Mộ té xuống đất, nghĩ là cuối cùng thì rượu trong bụng cũng có tác dụng. . . .

Cũng không biết mình ngủ bao lâu, loáng thoáng nghe được tiếng gõ cửa ở bên ngoài, toàn thân người đàn ông chấn động, mở mắt ra.

"Anh Triển! Anh ở bên trong sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Editor: Thiên Y

Chị em nhà họ Thương là sinh đôi cùng trứng nên từ nhỏ đến lớn, khuôn mặt của hai người vẫn luôn giống nhau, ngay cả giọng nói cũng vẫn có vài phần giống nhau. Chẳng qua vào lúc bình thường, so với một Thương Lam ôn nhu mềm mại thì Thương Hồng lại năng động tràn đầy sức sống.

Triển Mộ nghiêng dựa vào trên ghế sofa, anh cố gắng mở mắt, cố gắng nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Trong mắt anh, ly thủy tinh trên bàn trở nên vụn vỡ méo mó, chai rượu bên cạnh như đám lửa mập mờ.

"Anh Triển. . . ."

Âm thanh êm ái xuyên thấu qua cánh cửa vang vọng ở bên trong phòng. Bởi vì tác dụng của rượu còn nên suy nghĩ của Triển Mộ bắt đầu mơ hồ, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang rơi đầy nước mắt. Nhớ đến thân thể mảnh khảnh kia run rẩy ở dưới thân thể mình, người đàn ông giật giật ngón tay, trong mắt chợt xuất hiện tơ máu. D^D^V^q^d

"Anh ở bên trong sao?" Người ngoài cửa nóng nảy, âm thanh lớn hơn vài phần.

Nước mưa rơi tí tách bên ngoài, đập lên trên cửa sổ thủy tinh, xung quanh phảng phất hương thơm quen thuộc quanh mũi. Ánh mặt trời không chiếu được vào trong phòng khiến bên trong âm u lạnh lẽo. Thời gian giống như trở lại mười mấy năm trước, một mình anh ôm tro cốt cô độc suốt ngày đêm.

Bàn năng quờ quạng bên phải nhưng chỉ chạm đến mấy cái chai không, chai thủy tinh nghiêng ngã rơi xuống đất phát ra âm thanh vỡ nát trong khoảng không.

Trong đầu vốn ong ong cũng từ từ trấn tĩnh lại, anh nghiêng mặt sang bên cạnh, ánh mắt dò dẫm nhìn mấy chai vỡ trên đất, lắng nghe tiếng gõ cửa dứt quãng ở bên ngoài. Sau một hồi định thần lại liền chống tay vào ghế salon đứng dậy, bước chân lao đảo đi đến cửa.

"Tiểu Lam."

Người đàn ông vừa đi vừa nói mê, giống như bị điên.

Trong nháy mắt, ánh mắt của anh trở nên tăm tối, không khí mỏng manh bị dồn nén trong lồng ngực từng chút từng chút một, một sự tuyệt vọng đánh vào

chỗ sâu nhất trong linh hồn, liên tục truyền lên não bộ.

Tiểu Lam của anh phải yêu anh, D^D^Y^q^d không được rời bỏ anh . . .

Mười mấy năm chờ đợi đã khiến anh trở nên điên cuồng. Hôm nay, sự tồn tại của cô chỉ còn là một loại chấp niệm khiến người khác phải sợ hãi của anh.

Anh chống tay lên tường bước từng bước một về phía trước, trong đầu lại hiện lên đôi mắt đen toả sáng của Thương Lam. Ân sâu bên trong là sự không cam lòng, là oán hận, còn có sự đau buồn mà vĩnh viễn cô không thể thoát khỏi. . .

Nghĩ tới đây, đột nhiên anh cười giễu cợt, trong mắt sáng lên, tràn ngập sự thích thú.

Ngụy Vô Lan vừa bước xuống taxi, trong lòng sốt ruột chạy vào bên trong khách sạn, giày da giẫm trên sàn nhà phát ra tiếng "cộc cộc" như muốn hả giận.

Anh ta chạy đến phía quầy tiếp tân ở trước mặt, vừa ngẩng đầu tùy tiện nở nụ cười mỉm, lập tức cô gái nhỏ xinh đẹp bị mê hoặc đến bảy tám phần, D^D^Y^q^d chỉ thiếu không nói ra toàn bộ số hộ khẩu, mật mã ngân hàng, sổ tiết kiệm của mình.

Khách sạn này kích thước rất nhỏ, Ngụy Vô Lan chỉ dịch chuyển người là có thể thấy cửa thang máy cách đó không xa.

Lần này Triển Mộ không nói tiếng nào đã ném công ty cho anh ta, điện thoại di động không gọi được, email không trả lời, nếu như không phải trước đó anh từng nhắc qua tên khách sạn này với mình, có lẽ anh ta cũng không tìm được nơi đây.

Thang máy dừng ở tầng 6 không xuống, không hiểu người ở tầng đó làm gì lâu thế. Ngụy Vô Lan có chút phiền não, đứng ở cửa không ngừng ấn chốt thang máy, coi như không thấy ánh mắt tò mò sợ hãi ở bên cạnh.

Sắc mặt anh khó coi, đã không còn nhớ rõ mình làm việc liên tục bao lâu nữa. Bởi vì vừa mới thành lập, công ty mới không nhiều nhân viên lắm, mà vị trí của Ngụy Vô Lan ở đây, có thể nói vừa là ông chủ vừa là nhân viên.

Tiếp đón, pha trà rót nước là anh ta, tài xế lái xe là anh ta, ghi phần mềm, bán trình tự, giao hàng cũng là anh ta, thậm chí quét dọn wc vẫn là anh ta. . . .

Mẹ kiếp!

Lát nữa thấy tên khốn kia, anh ta phải ném cái cặp công văn trong tay lên mặt anh, hét lớn một tiếng: Ông đây không làm nữa!

Rốt cuộc "đỉnh" một tiếng, thang máy xuống đến tầng một. Ngụy Vô Lan đẩy đám người ra đi vào, đứng ở ngay cửa thang máy nhớ lại số tầng vừa mới nhìn được, đến khi bước ra khỏi thang máy thì đi về phía phòng bên trái.

Số phòng trong khách sạn rất ít, một tầng chỉ có năm sáu phòng. Anh ta đi từng gian phòng, cuối cùng ở khúc quanh cũng thấy được số phòng mình tìm.

Không biết là anh làm ông chủ hay anh ta làm ông chủ nữa, như vậy có công bằng không? Nhớ tới bản thân trong mấy năm, vì mười triệu đô la mà bị Triển Mộ ra sức sai bảo, con mẹ nó chứ! Nhớ lại quá trình anh ta liều mạng làm, nhất thời thấy cay cay khoe mát, chỉ thiếu điều không rơi vài giọt lệ nam nhi ở ngay chỗ này thôi.

Anh ta đứng trên thảm trải ngoài cửa, theo thói quen cạo xát đế giày, tường tượng cánh cửa phía trước là khuôn mặt của Triển Mộ thì muốn đâm thật mạnh lên. Gõ mạnh như vậy, ai ngờ cửa phòng cũng không có khóa, tay vừa đập lên thì cửa chính liền được mở ra.

Bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng đàn ông thở gấp và tiếng phụ nữ khẽ nấc, sắc mặt anh ta lạnh lẽo, không nhìn được liền mắng to: "Mẹ kiếp! Anh đang làm cái trò gì thế!"

Xảy ra chuyện lớn như vậy, đại gia anh còn có tâm tình chơi gái ở chỗ này!

Xách cặp công văn trong tay, Ngụy Vô Lan đi về phía phát ra âm thanh, anh ta nhìn một bụng đầy hỏa khí, đang muốn tìm kẻ đầu xỏ để phát tiết. Đúng lúc chân đá phải vỏ chai rượu, anh ta liền nhấc chân đá về phía cửa phòng nhưng không trúng, chai rượu đụng trúng vách tường, phát ra một tiếng giòn vang, sau đó rơi trên mặt đất quay một vòng rồi lăn vào gầm ghế salon.

Lúc này, trong phòng và ngoài phòng như tạo thành hai thế giới độc lập, âm thanh trong phòng khách vang lên dường như không truyền đến phòng ngủ, chỉ là tiếng khóc của phụ nữ ngày càng nhỏ. . .

Thân thể Ngụy Vô Lan chết lặng đứng ở ngoài cửa, nghe thế nào cũng không giống âm thanh nam nữ quan hệ. . .

Cửa phòng không có khóa, anh ta do dự một hồi, đẩy cửa đi vào.

Rèm cửa sổ kéo kín mít làm cản trở ánh mặt trời ở bên ngoài, trong căn phòng mờ tối chỉ có một chiếc đèn nhỏ nhỏ trên bàn đang sáng. Dựa vào ánh sáng yếu ớt nhìn về bốn phía bừa bãi, trong không gian vắng lặng mơ hồ tản ra hàn khí khiến lạnh cả người.

Một đôi nam nữ đang nằm trên giường, nhìn xa thấy thân thể hai người quấn quýt giống như đang làm tình, nhưng nếu nhìn kĩ lại thì phát hiện không phải như vậy.

Người con gái nằm thẳng ở trên giường, váy ướt đầm dính người lộ ra vóc dáng mỹ lệ, mái tóc đen dài rối tung, rơi tán loạn trên giường, trong không khí tràn ngập mùi của đàn ông, xen lẫn với mùi chua của rượu để lâu ngày.

Nghe không tốt cho lắm.

Ngụy Vô Lan chán ghét nhăn mày, nhìn về phía cầm cô gái, cánh tay mảnh khảnh đang kéo một đôi tay đang siết cổ cô ta, đó là đôi tay của đàn ông.

Cô gái thét lên yếu ớt, hai tay vô lực giãy dụa, mặt dính đầy nước, không biết là nước mắt của cô ta hay là mồ hôi trên người của người đàn ông kia rơi xuống.

Bàn tay đặt lên nắm ngón tay đang siết lấy cổ mình, cô ta khò sở rên lên một tiếng, móng tay sắc nhọn bấm sâu lên trên lưng người đàn ông, kéo dài vài vết đỏ, thậm chí một móng đã gãy nhưng vẫn không ngăn được sức lực của người đàn ông.

Mặt của người con gái bị ép đến đỏ lên, cái miệng nhỏ nhắn mở ra nhưng nói không ra lời, nước mắt rơi trên tóc lăn xuống giường, mắt cô ta tròn trắng. Bỗng nhiên ánh mắt nhìn về phía cửa chỗ Ngụy Vô Lan đang đứng thì như sáng lên, giống như nhìn thấy vị cứu tinh.

Gối đầu, drap giường, cái gat tàn thuốc. . . . Bốn phía xốc xếch. Bàn ghế trong phòng đổ trái đổ phải, mấy chén nước rơi trên mặt đất, thủy tinh vỡ rơi đầy đất, thậm chí còn dính vài vết máu ở phía trên. . . .

Sắc mặt người con gái tím lại, trong mắt chứa đầy nước mắt, tựa như đang cầu cứu với anh ta.

Toàn thân Ngụy Vô Lan toàn thân cứng đờ.

Chuyện này. Cái này rõ ràng là hiện trường giết người mà!

"Triển Mộ!"

Dứt lời, anh ta bước dài tiến đến, không kịp suy nghĩ nữa, vung lên quả đấm về má trái của người đàn ông.

Lần này, người đàn ông bị đánh vội vàng nên không kịp chuẩn bị, hơn nữa say rượu không có sức nên buông tay, cả người ngã về một phía.

Ngụy Vô Lan ngạc nhiên nhìn nắm đấm tay mình, từ bao giờ mà Triển Mộ dễ đối phó như vậy, tùy tiện một đấm đã hạ được rồi sao?

Nhưng bản lĩnh kia cũng chỉ được một lúc. Chỉ phút chốc, nhìn Triển Mộ vừa ngã xuống đất lại đang gắng gượng muốn bò dậy, anh ta vội vàng nhào tới ấn anh xuống.

"Anh nổi điên cái gì!"

Sau khi cảm giác bị bóp cổ biến mất, Thương Hồng lật người lại, nằm ở bên giường ho khan không ngừng. Cô ta thờ hồn hển, không dám nhìn về phía sau, lăn một vòng lui sang một bên, tham lam hít thở không khí trong lành, trong mắt vừa kinh lại sợ.

Ngụy Vô Lan cố gắng ấn anh xuống, thậm chí bàn tay có thể cảm nhận bắp thịt của anh đang nổi lên, trong lòng anh ta liền thấy không ổn. So sánh chân tay bé nhỏ của mình với anh, thật sự anh ta muốn ngửa mặt lên trời thờ dài một tiếng. Sao đều là đàn ông mà lại kém nhiều như vậy.

Từ treo quần áo bên cạnh có đặt một tấm kính. Qua tấm kính phản chiếu thân thể nhếch nhác của cô gái, mái tóc đuôi ngựa đẹp đẽ đã rối tung, ướt nhẹp ở lưng, nhìn từ xa giống như một bà điên.

"Tiểu Lam. Đứng đi." Ánh mắt Triển Mộ dõi theo, trong miệng tự lẩm bẩm.

Ngày hè chói chang, ở bên trong không có bật điều hòa khiến căn phòng nóng như lò nướng, mùi mồ hôi nồng nặc bốn phía, bởi vì uống rượu mà cả người Triển Mộ nóng lên, làn da ngăm đen có chút hồng, áo somi mặc trên người đã ướt đầm, lộ ra vóc dáng cường tráng.

Thương Hồng che cổ của mình, hốc mắt nóng lên, kinh hoàng nhớ lại mấy phút trước, trong lòng vừa tức giận lại vừa sợ.

"Biến thái! Bệnh thần kinh!" Cô ta vừa mắng vừa khóc, cũng ngẩng đầu chống lại ánh mắt hung ác của anh, trong lòng bỗng run lên: "Tôi. Tôi muốn nói cho ba."

Bởi vì mới vừa giãy giụa, trên người cô ta chẳng chịt đầy những vết thương lớn nhỏ, thậm chí lòng bàn tay bị thủy tinh cửa rách, có mấy mảnh đâm vào bên trong da thịt, chỉ cần chạm nhẹ cũng khiến đau đến toát mồ hôi.

Từ nhỏ đến lớn Thương Hồng được mọi người nuông chiều như cô chủ nhỏ, chưa bao giờ phải chịu bạo lực như vậy, huống chi đó còn là anh Triển- người vẫn luôn dịu dàng quan tâm cô ta.

Nghĩ tới đây, cô ta chợt cảm thấy uất ức, bà vai run rẩy, rất đáng thương.

Ngụy Vô Lan hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn kẻ say rượu vẫn còn giùng giàng muốn đứng lên ở phía dưới, quay đầu lại không nhìn được quát cô ta: "Cô còn ngăn người ra đó làm gì."

Thấy người con gái kia vẫn khóc lóc rồi rít mà không có hành động gì, âm thanh của anh ta lớn hơn vài phần: " Còn không mau cút đi?"

Tiếng khóc của cô ta dừng lại, sắc mặt chợt trắng bệch, ánh mắt ướt lệ nhìn về phía Triển Mộ, tựa như đang nhìn một người xa lạ.

" Tiểu Lam, tới đây!" Anh nhìn về phía người con gái thì thào, ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run.

" Ở lại bên cạnh anh . . . "

Âm thanh trầm thấp khàn khàn như ma quỷ ẩn sâu bên trong nhưng vẫn làm cho người ta sợ hãi.

Khuôn mặt anh tuấn trở nên tái nhợt, vận vẹo. Đột nhiên, không biết sức lực từ đâu, anh đẩy Ngụy Vô Lan đang đè lên người mình ra, đỡ mép giường tiến đến chỗ cô ta từng bước một.

Ánh mắt tập trung trên người cô ta, Thương Hồng run lên, con ngươi co rút nhanh, trái tim đập cuồng loạn.

" Ở lại bên cạnh anh." Anh lặp lại, hai mắt hần lên tia máu, ngoài miệng lộ ra một nụ cười khát máu, khuôn mặt ngược sáng khiến anh giống như ác quỷ bước ra từ trong địa ngục, không ngừng toả ra hơi thở âm u.

Mười năm giày vò như vậy là đủ rồi. Anh cũng không chịu nổi thêm mười năm nữa. Nếu không chiếm được, chi bằng để cho anh tự tay đặt dấu chấm hết cho tất cả mọi thứ này đi. . . .

Nếu không yêu anh, vậy em phải chết. . . .

Ít nhất để cho anh giữ lại thân thể em, tất cả của em . . .

Mặc dù hết sức hoảng sợ, nhưng Thương Hồng vẫn không nhịn được run run, đột nhiên không khí bên trong phòng trở nên mong manh, lẫn lẫn bên tai là tiếng thở dốc của Triển Mộ giống như dã thú, cô ta nhìn hai mắt đỏ ngầu của anh, lắc đầu không ngừng lui về phía sau: " Tôi không phải . . . Tôi không phải . . . "

Cô vừa nói vừa nhìn về phía cửa. Thật ra thì Thương Hồng cũng chỉ là một cô gái mười bảy tuổi, cũng chỉ vì cô không phục, vốn dĩ người anh Triển thích là mình nhưng đột nhiên biến thành chị gái của mình.

Cho dù lúc trước cô ta bỏ qua, nhưng cô ta không tin, anh Triển sẽ chọn Thương Lam mà bỏ mình.

Chị gái kia. Người chị làm li kia có gì tốt, căn bản không bằng một phần vạn của cô ta!

Ghen tỵ làm người ta trở nên xấu xa, nước mắt rơi đầy mặt. Vốn dĩ hôm nay ăn mặc xinh đẹp, trang điểm lộng lẫy đến đây nhưng giờ chỉ còn lại một mớ hỗn độn, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Ngụy Vô Lan chán ghét quay mặt đi, nghe tiếng đóng cửa ở phía xa, anh ta giữ lấy Triển Mộ dưới thân.

Bỗng lại thấy choáng váng, Triển Mộ lắc đầu một cái, cố nhìn rõ người trước mặt, nói: " Vô Lan! Buông ra."

" Anh còn nhận ra tôi sao?" Ngụy Vô Lan nhe một bụng không có chỗ phát tiết, mắt thấy người con gái kia chạy, chân đè lên gương mặt tuấn tú của Triển Mộ nói: " Con mẹ nó anh nổi con cái gì? Nếu như mà tôi không có bay đến, có phải anh sẽ trở thành phạm nhân giết người không?"

Nằm trên mặt đất, ý thức anh trở nên mơ hồ, cũng không gây giữa nữa. Ngụy Vô Lan vừa nói, dưới chân dùng sức, ép mặt của anh lần nữa, nói: " Con mẹ nó! Anh nói chuyện cho tôi, chết rồi chắc?"

Thừa dịp Triển Mộ ý thức không rõ, anh ta đập một cước vào bụng của anh, trong lòng cảm thấy thật dễ chịu.

Lấy mũi chân đá thử mặt của anh, chỉ thấy người đàn ông nằm co quắp trên mặt đất, không có động tĩnh gì.

Trong lòng Ngụy Vô Lan cả kinh, vội vàng ngồi chồm hổm kiểm tra tình hình của anh, biết anh chỉ là rượu xông lên não, nhất thời hôn mê thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người ấn like ủng hộ bài trên diễn đàn Lê Quý Đôn để mình sớm ra chương mới nhé. 28 like sẽ đăng 2 chương mới vào thứ 2 tuần sau!. Không cần đăng kí tài khoản diễn đàn, bạn có thể dùng nick fb ấn like ủng hộ mình <3

Lần này, có lẽ là do uống rượu, Triển Mộ ngủ một giấc rất sâu.

Anh ngủ một giấc thật dài, trong mơ anh trở lại lúc mình mười sáu tuổi, khi lần đầu tiên nhìn thấy Thương Lam. . . .

Cô gái nhỏ xấu hổ đi theo sau lưng cha, một đôi mắt như nước trong veo lặng lẽ quan sát mình.

Anh vẫn nhìn biệt thự nhà họ Thương nguy nga lộng lẫy, trong mắt loé lên tia sáng của loài sói.

Có vài người đã định trước là bị lợi dụng, hy sinh. Mà anh, vĩnh viễn không phải là người đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Editor: Thiên Y

Khi trời còn sớm, ánh sáng chiếu vào bên trong phòng. Triển Mộ ôm trán cố xua đi cơn đau đầu choáng váng, ngồi dậy từ trên giường.

Anh gãi đầu, ánh mắt nhìn về phía cảnh vật bên ngoài cửa sổ, nháy mắt trong lòng thấy hoảng hốt.

Nghe tiếng nước chảy rào rào truyền ra từ trong phòng tắm, trong dạ dày trào lên vị chua, anh khó chịu cúi đầu cố nén xuống, không hề cử động ngồi ở ddldq trên giường.

Một lát sau, cửa phòng tắm bị đẩy ra, Ngụy Vô Lan bước ra từ bên trong: "Ồ, đã tỉnh rồi hả?"

Thiếu niên mới vừa tắm xong, mái tóc ướt nhẹp vuốt ra sau, từng giọt nước nhỏ xuống dọc theo sợi tóc, làn da mịn màng do được chăm sóc hiện lên màu hồng nhạt nhìn rất mê người, vòng eo mảnh khảnh quấn một chiếc khăn tắm phía dưới, giống như tùy thời có thể lộ ra bộ dáng.

Anh ta đi chân trần ra khỏi phòng tắm, bàn tay cầm bàn chải đánh răng, trong miệng đầy bọt trắng.

Triển Mộ vuốt ấn đường đang đau nhức, bình tĩnh hỏi: "Sao cậu ở chỗ này?"

"Chuyện tối hôm qua anh đã quên rồi sao?" Thiếu niên nói xong lộ vẻ mặt vô tội, một giọt nước trong suốt chảy dọc theo thẳng xuống lồng ngực, như viên ngọc sáng bóng lưu lại trên da. Lông mi dài như quạt rũ xuống khiến người ta thương tiếc, cơn người đen nhánh tinh khiết tồn tại trong đôi mắt yêu nị, sự dung hợp kỳ diệu này tạo nên một loại phong tình đến mê người.

Bàn tay đang vỗ trán của Triển Mộ bỗng cứng đờ, ánh mắt bài xích nhìn Ngụy Vô Lan, lồng ngực trần trụi, tiếp theo chính là cơ bụng bẽn lẽn. . . .

Ngụy Vô Lan nháy mắt mấy cái, nhỏ ra bọt kem đánh răng trong miệng cười nói: "Nếu không chúng ta ôn lại một lần nữa?"

Mới vừa nói xong liền chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của Triển Mộ, anh ta không nhịn được rung mình một cái. Diễn đàn B quý đôn

Người đàn ông nằm ở trên giường không thèm để ý tới anh ta, vén chăn lên đi xuống giường, không quan tâm đến chuyện bản thân vẫn đang trần truồng, ngay cả lòng bàn chân giẫm ở miêng thủy tinh, bị mảnh thủy tinh bén nhọn đâm vào làm máu tươi chảy ra, cũng không có chút cảm giác nào, sắc mặt đỏ ửng không nhìn ra cảm xúc của anh.

Anh đi thẳng đến bàn quỳ, chính xác tìm được đồ được đặt trong ngăn bàn.

Mở nắp ra, lại muốn rớt vào trong bụng.

"Anh muốn chết sao?" Ngụy Vô Lan tiến đến giật lấy chai rượu trong tay anh.

"Đưa tôi." Âm thanh của Triển Mộ trầm hơn so với bình thường, ánh mắt híp lại lộ ra sự nguy hiểm.

Ngụy Vô Lan siết chặt chai rượu trong tay, ngăn anh mở nắp: "Tôi không biết rằng anh là loại người si tình đấy."

Anh ta hừ lạnh: "Vì đàn bà mà đời sống đời chết, ngay cả công ty cũng không quản, cái này không giống như anh. . . ."

"Cậu không hiểu đâu." Sâu trong ánh mắt anh giống như một hồ nước, không tìm được nửa điểm ngọn sóng.

Sẽ không ai hiểu.

Một lần rồi lại thêm một lần mất đi, nhưng anh vẫn bất lực.

"Vô Lan! Đừng ép tôi phải đánh cậu."

Nhìn cảm xúc đè nén của anh như đang muốn phát ra khiến anh ta thấy kinh ngạc, bàn tay nắm miêng chai bỗng buông lỏng.

Triển Mộ thuận thế nhận lấy, quay lưng lại, bước chân loạng choạng đi về phía cửa sổ.

Anh dựa vào bệ cửa sổ, đôi mắt lặng lẽ nhìn xuống dòng người đi đường phía dưới.

"Vô Lan." Sau một hồi im lặng, anh bỗng cất tiếng trầm thấp: "Cậu để tôi yên tĩnh một chút."

Ngụy Vô Lan há mồm, vừa định nói thì Triển Mộ liền nói: "Cậu yên tâm, tôi tự có chừng mực."

"Đây chính là 'chừng mực' của anh sao?" Ngụy Vô Lan khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa sổ thủy tinh, gương mặt nhìn anh khinh bỉ: "Cần gì chứ, có tiền còn sợ không mua được đàn bà con gái sao? Về phần anh vì cô gái kia. . ."

"Tôi chỉ muốn cô ấy." Rượu vang dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng đỏ rực rỡ, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve miệng ly, anh lặp lại: "Chỉ cần cô ấy."

Trước kia, với Triển Mộ mà nói Thương Lam chính là hạt cát nhỏ mịn vô tình tiến vào bên trong con trai, sự tồn tại của cô không có ý nghĩa gì, có cũng được mà không có cũng không sao.

Nhưng không biết từ lúc nào, hạt cát này trải qua sự mài giũa của năm tháng, trở thành một viên trân châu toả ánh sáng chói mắt, dịu dàng vỗ về bên trong tâm hồn con trai, bổ sung cho cuộc sống của con trai, từ từ biến thành một phần quang trọng trong sinh mệnh của nó.

Viên ngọc này quá đẹp, toàn thân phát ra ánh sáng chói mắt. Chỉ cần có cơ hội, sẽ không lạ gì nếu viên ngọc này có thể trở thành tiêu điểm khiến mọi người chú ý, đua nhau tranh đoạt.

Viên ngọc dịu dàng sẽ khiến vô số người quan tâm muốn đoạt lấy. Sau khi hiểu rõ điều này, con trai bỗng thấy luống cuống, nó liền ngậm chặt thân mình, giấu kín viên trân châu ở thật sâu trong đáy lòng. Nó không cho phép người khác nhìn thấy dù chỉ một chút, càng không cho phép viên ngọc rời khỏi phạm vi thể lực của mình.

Anh chặt đứt tất cả đường lui của cô, không cho cô có công việc, không để cho cô tiếp xúc với xã hội quá nhiều. Phạm vi của cô bị anh vẽ ra rất nhỏ, rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể chứa được một mình anh.

Ngụy Vô Lan cau mày, không thể giải thích được sự cố chấp của anh.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

"Chúc ngài một ngày tốt lành! Xin hỏi ngài muốn chọn món ăn nào?"

Trong không khí tràn ngập mùi chua đã lên men, ánh mắt Ngụy Vô Lan nhìn về phía chiếc áo bị vứt vào một góc, phía trên còn dính vết bẩn, đều là do tội qua Triển Mộ nôn toàn bộ lên người của anh ta.

Anh ta bịt mũi buồn nôn, sai mấy bước dài đến mở cửa, gọi: "Đây cô gái."

Nhân viên phục vụ đứng ở ngoài cửa, vừa mở cửa liền chạm vào lồng ngực rắn chắc, sắc mặt cô ta ửng đỏ.

"Phiền cô mang một bộ quần áo đến đây, cảm ơn."

Đóng cửa lại, Ngụy Vô Lan cầm miếng pizza trong tay, nhét vào miệng một miếng to giống như là rất đói.

"Này! Anh có ăn không?"

Nói thì nói như thế nhưng động tác trong miệng cũng không dừng lại chút nào, hai ba miếng đã giải quyết xong một góc pizza. Anh ta lau khước miệng, chăm chú nhìn gò má Triển Mộ, không quan tâm nhún nhún vai: "Quên nói cho anh biết." Giương mắt nhìn khuôn mặt thần thờ của anh, anh ta dùng một lát, nói: "Mấy ngày trước nhận được tin tức, có người thấy cô gái kia ở bên cảng. . ."

Bàn tay nắm chặt chai rượu của Triển Mộ bỗng cứng đờ, trong ánh mắt chợt loé lên tia sáng kì lạ: "Cậu nói cái gì?"

Ngụy Vô Lan lau dầu dính trên tay, đá chai rượu ở dưới chân ra xa, bĩu môi nói: "Cô ấy còn sống."

Giết trai lấy ngọc.

Cô là hạt cát nhỏ do một tay anh mài giũa, là viên trân châu chỉ thuộc về riêng anh. Vậy nên trừ khi anh chết, nếu không anh sẽ không tặng cô cho bất kì kẻ nào.

Bốn năm sau, Dong Thành

Mặc dù tên thành phố là Dong Thành, nhưng thật ra thì chỉ là một thị trấn nhỏ. Ở cuối thị trấn có mở một quán cơm. Con gió mát thổi đi hơi nóng giữa trưa khiến mọi người cảm thấy buồn ngủ, một người đàn ông lớn tuổi đang gập gù tựa vào bàn thu ngân, hai mắt lim dim.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng chuông gió, từ xa truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Nghe được tiếng động, bác đột nhiên tỉnh dậy, không vui vì bị quấy rầy mà muốn bộc phát. Nhưng khi nhìn ra ngoài cửa thì sự khó chịu liền biến mất: "

Ông chủ. . . . Thấy Ôn."

Người đàn ông ôn hòa cười với bác, bác liền nói ngay: " Cô ấy ở trong phòng bếp."

" Cảm ơn."

Thị trấn nhỏ này tuy không lớn nhưng lại rất đẹp. Xung quanh chỉ có năm sáu con phố, cho dù là đi bộ thì không đến hai giờ là có thể đi hết một vòng thị trấn. Mặc dù diện tích nhỏ nhưng cách sắp xếp trong thị trấn lại hợp lý. Từ bưu điện, quán cơm cho đến rạp chiếu phim, cái gì cần cũng đều có . . .

Hơi nóng toả ra trong phòng bếp đơn sơ, một cô gái trẻ có mái tóc đen buộc sau ót, vài sợi tóc dính lên trên mặt vì đổ mồ hôi, làn da trắng nõn nổi bật dưới ánh mặt trời.

Cô quán một cái tạp dề quá lớn, rộng thùng thình bao bọc lấy cả người. Thực ra đây là do một đầu bếp cũ để lại. Hai năm trước người ấy từ chức để ra ngoài phát triển sự nghiệp.

Cô gái trông chừng ở trước bếp lò, tập trung nhìn nồi nước để bên trên, hơi nước trào lên bao phủ bốn phía. Vì để ý tiếng nước sôi nên cô cũng không chú ý tới có người ở sau lưng đang đến gần.

" Tiểu Lam " Tiếng cười nhỏ vang lên ở bên tai khiến Thương Lam giật mình quay đầu lại, sống lưng suýt nữa va vào nồi nước sôi đang đun.

" Nguy hiểm " Ôn Dĩ Thâm ôm lấy eo kéo cô ra.

Hai chân cô rời khỏi mặt đất, cả người Thương Lam bị người ta ôm lấy eo nhấc lên, cô khẽ kêu một tiếng, hai tay hốt hoảng bám lấy vai anh ta.

" Dĩ Thâm!" Trên mặt chột đỏ ửng, Thương Lam có chút náo mà nói: " Anh mau thả em xuống."

" Tôi nay ăn cơm với anh." Anh ta cười như con gió đầu xuân nhưng sức lực trên tay lại càng chặt, Thương Lam cố thoát ra nhưng không được nên đành để yên, cô không hiểu một người cao gầy như vậy, lấy đâu ra sức lực lớn như thế.

" Em vẫn còn công việc." Ánh mắt liếc nhìn về phía nồi canh đang sôi, cô vỗ lên cánh tay anh ta, nhắc: " Canh. . . "

" Anh sẽ nói với chị Bùi." Ngón tay cứng rắn ấn lên chỗ da thịt mềm mại qua lớp vải mỏng, trong mắt của anh ta đầy tràn ý cười: " Tôi nay em xin nghỉ được không?"

Ôn Dĩ Thâm rất cao, cho dù bị ôm lên, cô cũng chỉ có thể nhìn thẳng với anh. Lúc này ánh mắt của cô có chút trốn tránh: " Không được, nơi này chỉ một mình em là đầu bếp. Nếu em không có ở đây, tôi nay phải mở cửa thế nào?"

" Không sao." Rốt cuộc anh ta cũng thả cô xuống, nhưng vẫn ngăn ở trong góc, không cho cô tự do: " Không phải còn có chị Bùi sao?"

" Cái này làm sao có thể." Thương Lam né tránh bàn tay đang hướng về phía mình của anh. Nào có ai xin nghỉ khi đi làm mà để cho chủ quán làm thay cơ chứ. Hơn nữa, chị Bùi là người có ân với cô. . .

Cô nhìn chằm chằm nồi canh sắp tràn ra, có chút nóng nảy: " Dĩ Thâm! Anh để em suy nghĩ đã."

" Tôi nay đi với anh." Giống như là không nghe thấy thỉnh cầu của nàng, anh ta thản nhiên đứng ở lối vào, vừa hay chặn lại đường đi của cô.

Thương Lam không đẩy được anh ta, chỉ có thể thờ dãi nói: " Trước tiên anh để cho em tắt bếp đã, chuyện này nói sau được không?"

Ôn Dĩ Thâm nhún nhún vai, không chịu nhượng bộ chút nào.

" A! Cậu Ôn, cậu lại tới tìm Tiểu Lam nhà chúng tôi à." Lúc này, chị Bùi đi vào từ ngoài cửa, thấy hai người thì sững sốt: " Tôi không phải quấy rầy đến các người rồi chứ?"

Cũng không trách được cô ấy sẽ hiểu lầm, hôm nay không khí giữa hai người quả thật có chút mập mờ.

Khoé môi Ôn Dĩ Thâm nhếch lên nụ cười, xem ra đã được chỉ bảo rất tốt. Thương Lam nhân cơ hội đẩy anh ta ra, bước lên trước tắt bếp, có chút đau lòng nhìn nồi canh bị đun quá lửa.

" Chị Bùi." Ôn Dĩ Thâm gật đầu về phía cô ấy một cái, ánh sáng chột loé lên trong mắt.

Chị Bùi hiểu ý, quay đầu lại nói: " Tiểu Lam à!"

Thương Lam khuấy đều trong nồi canh, thận trọng nêm gia vị vào: " Có chuyện gì không? Canh xong ngay đây."

" Tôi nay em nghỉ đi."

" Nhưng..." Thương Lam sững sờ, có chút khó xử. Cái trấn này mặc dù nhỏ, nhưng quán cơm lại buôn bán rất tốt, đặc biệt là thời gian ăn cơm tối, không có cô thì ai sẽ đứng bếp đây?

"Còn có chị ở đây, vợ chồng son các người cũng nên đi nói chuyện yêu đương." Chị Bùi cười nói: "Để một cô gái như em ngây ngô trong phòng bếp, suốt ngày người đầy mùi dầu mỡ thì thật không nỡ. Tối nay em hãy đi chơi với cậu Ôn đi, chơi vui vẻ chút."

Mặt Thương Lam đỏ lên, nhìn Ôn Dĩ Thâm một chút, lại nhìn chị Bùi nói: "Bọn em không phải là. . ."

"Chị yên tâm, em sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt." Không để cho cô nói hết lời, Ôn Dĩ Thâm liền ôm chặt lấy eo của cô, nhanh như chớp cúi đầu xuống đặt lên trán cô một nụ hôn, không để ý đến ánh mắt của người bên cạnh.

Chị Bùi che miệng cười, trong mắt đầy tràn sự hâm mộ.

Ánh mắt Thương Lam chợt dừng lại, suy nghĩ trở lại ngày cô trốn đi bốn năm trước.

Địa thế của Dong Thành thiên về phía bắc, khí hậu không nóng như ở thành phố B. Khi xuống thuyền, cô đứng một mình ở bến tàu, nhìn người đi qua đi lại bên cạnh, trong lòng chợt thấy hoảng hốt.

Trải qua cuộc sống không gọn sóng vài chục năm, hôm nay đột nhiên khiến cô không biết phải làm thế nào, cho dù sự đột ngột này cô tìm đã lâu, sau nhiều lần gặp khó khăn mới thực hiện được.

Thương Lam cũng không phải một người dạn dĩ, cô không đủ thông minh lại nhất gan. Chỉ cần đối phương cương quyết một chút thì thái độ của cô liền mềm nhũn ra, nói dễ nghe một chút thì chính là tính tình ôn hòa, nói khó nghe thì như quả hồng mềm, mặc cho người ta nắn bóp.

Thời tiết gần chạng vạng thì có chút bóng râm, cô xoa xoa đôi bàn tay cánh tay, đi về hướng một quán cơm.

Đến nơi, trong tiệm không có người nào, dù sao còn chưa tới giờ ăn cơm tối.

Bà chủ nhiệt tình giới thiệu mấy món đồ ăn đặc sắc. Nhìn giá tiền hợp lý, cô dự tính được bản thân ăn hết bữa này vẫn còn dư lại tiền lẻ, đủ để cô tìm một nhà trọ ở chỗ này qua đêm, đợi ngày mai trời sáng lại đi tìm phòng trọ, tìm việc làm.

"Cô gái xinh đẹp tới du lịch thôi sao?" Thấy trong tiệm không có ai, bà chủ cũng không đi ra ngoài chào hỏi, xoa xoa ghế dựa ngồi xuống tán gẫu với cô.

Thương Lam có chút ngượng ngùng lắc đầu một cái, bởi vì không có thói quen thân thiết quá mức với người xa lạ, cũng không có nói thêm cái gì.

Thái độ cô như vậy, bà chủ cũng không giận, ngược lại còn lôi kéo cô tán gẫu một chút. Cho đến khi có khách tới cửa, lúc này mới đứng dậy chào đón.

Cách chế biến thức ăn ở quán không được tốt cho lắm. Thương Lam vừa mới cắn một miếng thịt cá, trong miệng liền tràn đầy một mùi tanh. Cô cau mày nhỏ ra, ngẩng đầu nhìn trong quán, món ăn như vậy, khó trách quán ăn lại vắng lạnh như vậy.

Cô thử thêm mấy món nữa, bất luận là màu sắc hay hương vị đều là chất lượng kém. Với một đại tiểu thư sống trong nhung lụa từ nhỏ mà nói, những thứ này chắc chắn là không có cách nào vào miệng được.

Vượt cái bụng rỗng tuếch, cô nhẹ nhàng thở dài, tùy tiện bôi hai thìa cơm coi như là giải quyết bữa ăn tối. Chờ sau này tìm được công việc ổn định ở đây thì sẽ tự mình nấu vậy, như vậy không những có thể tiết kiệm tiền, mà đồ ăn cô làm còn tốt hơn so với quán cơm bên ngoài.

Cô vừa ăn vừa đã nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ đến mất hồn. Cái trấn nhỏ này mặc dù nhỏ, nhưng cũng rất đẹp, vị trí thành phố này tương đối gần biển, ngồi ở đây ăn cơm, lúc rảnh rỗi có thể nhìn xuyên qua cửa sổ lớn được điều khắc tĩ mĩ, thưởng thức cảnh biển không xa, cũng coi là cảnh đẹp ý vui.

Thương Lam chống cằm, ánh mắt mông lung. Giờ phút này cô rất hưởng thụ không gian yên tĩnh hiện tại, cũng hi vọng cuộc sống tương lai, bản thân có thể hoà nhập vào bức tranh trước mặt này.

Nhưng cuộc đời không như mong muốn.

"Cô gái! Xin hỏi cô còn muốn tìm bao lâu." Ngồi ở quầy thu ngân, người đàn ông không nhận được nhìn chằm chằm động tác của cô, suy nghĩ trong đầu bỗng sáng tỏ.

Trên mặt Thương Lam trở nên trắng bệch. Cô không dám tin, mình mới vừa xuống thuyền không tới hai giờ, vì tiền đã không thấy tăm hơi?

Rõ ràng. Rõ ràng mới vừa rồi ở trên thuyền còn cẩn thận.

Cô đứng ở trước quầy, không nhận được run run, cô đánh mất ví tiền để toàn bộ tài sản mà cô có: tiền, sổ tiết kiệm, thẻ căn cước. . .

"Này! Rốt cuộc có tiền trả hay không đây?"

Thương Lam rút bả vai, tay chân luống cuống cứng đờ tại chỗ.

Lúc này bà chủ từ trong phòng bếp đi ra nói: "Bác Vương! Xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu Bùi! Có người ăn cơm chưa." Bác khê hừ một tiếng.

"Em không có, chỉ là em không tìm thấy ví tiền. . . ." Thương Lam vội vàng giải thích: "Thật xin lỗi, em cũng không biết là rơi mất lúc nào, bữa này có thể cho em nợ trước được không?"

"Tôi còn tưởng rằng là chuyện gì lớn." Chị Bùi tháo tạp dề ở trên người ra, lui về phía sau ném vào bên trong, giống như vô tình nói: "Cô gái! Em gọi điện thoại về để cho người ta cầm tiền tới đây là được, không phải sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Lam tái đi, cắn môi lắc đầu: "Em không thể. . . ."

Nếu gọi điện thoại về, nhất định Triển Mộ sẽ không tha cho cô.

Xin lỗi vì đăng truyện muộn. Mong mọi người ủng hộ nhóm dịch trên diễn đàn lễ quý đôn để có động lực ra truyện sớm. Hẹn mọi người chương mới vào thứ 7 tuần này!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Editor: Thiên Y

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ

Dong Thành là một trấn nhỏ giáp biển. Thời tiết ở trên đảo hay thay đổi, lúc đầu trời xanh mây trắng, nhưng không được bao lâu đã có cơn mưa nhỏ. Nước mưa tí tách rơi xuống đánh vào cửa phát ra tiếng "lộp bộp".

Ôn Dĩ Thâm nắm tay Thương Lam đứng ở cửa tiệm, nhìn những hạt mưa rơi nước bên ngoài cửa, không nói chuyện, cũng không đi chuyển, nhưng lại nhẹ nhàng nắm bàn tay mềm mại của cô mà thương thức.

Khung xương Thương Lam mảnh khảnh, mặc dù cả người nhỏ nhắn nhưng nơi cần lớn vẫn rất phát triển. Hơn nữa mấy năm nay tư tưởng thoải mái nên sức ăn cũng tăng lên, cả người dần dần trở nên đầy đặn hơn.

Gió biển nhẹ thổi qua, chuông gió treo ngoài cửa phát ra những tiếng vang thanh thúy. Thương Lam yên lặng đứng ở bên cạnh anh ta, nụ cười thân nhiên hiện lên trên mặt, ánh mắt cô nhìn về phía cảnh biển cách đó không xa, trong lòng chợt rung động.

Cuộc sống không buồn không lo bốn năm nay của cô giống như là đang nằm mơ, tất cả đều tốt đẹp khiến cô không có cảm giác chân thật.

Bác Vương đưa cho Ôn Dĩ Thâm một cái ô, ánh nhìn mập mờ dán lên hai người từ đầu đến cuối. Trên mặt Thương Lam hiện lên vẻ lúng túng, lông mi dài chớp chớp, bàn tay cô nhẹ nhàng di chuyển, dự định rút tay mình về. Diễn đàn lễ quý đôn

"Vậy chúng tôi đi trước." Ôn Dĩ Thâm gạt đầu một cái về phía chị Bùi, nắm ngón tay buông lỏng, thả bàn tay nhỏ bé của cô ra.

Thừa dịp anh ta mở dù ra, cô nhìn về một hướng định dời đi, ai ngờ bà vai bị nắm chặt, anh ta đã trực tiếp kéo cô vào trong ngực của mình.

"Tiến lại đây, đừng để ướt." Sức lực ôm cô không nặng cũng không nhẹ, không đến mức khiến cô cảm thấy đau đớn, nhưng cũng không để cho cô có cơ hội né tránh.

"Chúng ta muốn đi đâu?" Thương Lam ngược đầu nhìn anh ta, giờ phút này khoảng cách của hai người rất gần, trong mũi quanh quẩn mùi hương nước hoa nhẹ nhàng trên người anh ta, thậm chí cô có thể nghe được tiếng tim mình đập thình thịch.

"Có đói bụng không?" Anh ta không trả lời mà hỏi lại, trên mặt vẫn là nụ cười yếu ớt như cũ.

Thương Lam giật giật bả vai, sắc mặt hơi thay đổi, nhưng chỉ mất một chút thời gian liền khôi phục lại bình thường. Cô gạt đầu một cái coi như là đồng ý.

"Chúng ta ăn cơm trước đã." Đột nhiên anh ta vuốt ve mi tâm của cô, cố gắng an ủi cô gái trong mắt tràn đầy ưu sầu.

"Nếu như chỉ là ăn cơm. Ở chỗ nào cũng giống như nhau." Cô đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

Nhìn cô, ánh mắt của anh bỗng trở nên phức tạp, âm thanh lại khàn khàn mấy phần: "Tiểu Lam! Anh có chút chuyện muốn nói với em."

Thương Lam chợt sững sờ, né tránh ánh mắt của anh ta.

"Có chuyện gì có thể nói ở chỗ này."

Thái độ trốn tránh của cô cũng không khiến anh ta thấy tức giận, nhưng bàn tay đang nắm tay của cô có chút cứng ngắc: "Đi thôi."

Không cho cô cơ hội cự tuyệt, anh ta che ôm cô đi trong mưa, bước chân đi chậm chậm phối hợp với cô, hơn nửa người anh ta ở bên ngoài ô, mặc cho nước mưa làm ướt bả vai.

Những chi tiết nhỏ đó Thương Lam đều nhìn thấy, hành động ấy tự nhiên giống như sự quan tâm của người đàn ông giành cho người phụ nữ họ yêu.

"Dĩ Thâm. . . ." Cô thờ dãi, vừa muốn mở miệng, lại bị anh ta ngắt lời: "Có chuyện gì lát rồi nói."

Lúc này dù kiên nhẫn hơn cũng vô dụng, huống chi từ trước đến nay tính cách của người đàn ông này cũng không giống với vẻ ngoài dịu dàng, thiện lương của anh ta.

Mất thấy càng ngày càng cách xa cửa chính của quán cơm nhỏ, vô tình giữa hai người rơi vào trầm lặng, diễn đàn lễ quý đôn Thương Lam lẳng lẳng đi theo bước chân của anh ta, cúi đầu, suy nghĩ trở về thời gian bốn năm trước.

Bởi vì không có tiền lo quan hệ, cô thuận tiện ở lại trong quán ăn giúp một tay. Vô dĩ chị Bùi định sắp xếp cho cô ở quầy thu ngân thu tiền, lau dọn bàn ghế, ai ngờ. . . .

Ôn Dĩ Thâm muốn dẫn cô đi phòng ăn không gần cũng không xa, cách mấy con phố là đến.

Hôm nay hai người che dù, bước đi thông thả ở trong mưa. Nam anh tuấn cao lớn, nữ nhỏ nhắn xinh đẹp, bất tri bất giác trở thành một bức tranh lãng mạn trong mắt những người xung quanh.

Thương Lam yên lặng ngồi ở bên cạnh bàn, hai tay đan vào nhau ở trên đùi, bày ra tư thế một thực nữ. Cô cúi đầu lặng lẽ quan sát Ôn Dĩ Thâm ngồi đối diện. Trên mặt người đàn ông khôi ngô vẫn hiện lên nụ cười ôn hoà, nhưng nụ cười kia cũng không có chạm đến đáy mắt. . . .

Nhà hàng Tây này mới vừa mở không lâu, nên cách bài trí xung quanh cũng còn rất mới. Tiếng đàn êm tai vang lên bốn phía, bên cạnh là tốp năm tốp ba khách hàng ngồi xung quanh. . . . d.d.l.q.d

Ánh mắt của Thương Lam rơi vào quyển thực đơn trên bàn, nhìn thấy giá cả đắt đỏ phía trên, sắc mặt cô trở nên nặng nề.

"Muốn ăn chút gì không?" Ôn Dĩ Thâm lịch sự đưa thực đơn cho cô, Thương Lam chớp mắt mấy cái, lắc đầu đẩy trở về: "Anh quyết định đi."

Tay cầm thực đơn của anh bỗng dừng lại, cũng không miễn cưỡng, lần lượt gọi món chính và điểm tâm ngọt sau bữa ăn, sau đó lại hỏi người phục vụ chuẩn bị một chai Laffey.

Người đàn ông này, thật sự chỉ là một thầy giáo bình thường dạy mỹ thuật thôi sao?

Thương Lam cúi mặt không có lên tiếng, nhìn động tác thuần thục kết hợp với sự khéo léo, ánh mắt cô bỗng loé lên.

Ăn bữa cơm tây, nhưng thật ra trong bữa ăn rất chú trọng lễ nghi. Chỉ một chút chi tiết nho nhỏ trên bàn ăn, hoàn toàn có thể nhìn ra phẩm hạnh của một người.

Bởi vì có liên quan đến Thương Trung Tín, từ khi còn nhỏ Thương Lam đã tiếp nhận sự giáo dục của một thực nữ đoan trang. Ở phương diện này, cách dùng cơm càng phải nắm chặt, cho dù là ăn một miếng bánh mì cũng phải thể hiện sự đẹp mắt, không thể mất lễ độ ở trước mặt mọi người.

Ánh sáng hoàng hôn tạo nên khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh. Trong không khí lãng mạn, sau khi ngồi được một lúc, Ôn Dĩ Thâm quay đầu khẽ mỉm cười với cô, nói: "Không có món gì đặc biệt muốn ăn sao?"

Thương Lam lẳng lẳng lắc đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú phía trước, áo vest hơi ướt đã được người phục vụ mang đi hong khô, chỉ còn lại chiếc áo sơ mi trắng ôm lấy đường cong cơ thể, ống tay áo khẽ cuộn lên, lộ ra chiếc đồng hồ Rolex màu xám bạc trên cổ tay, khiêm tốn nhưng không mất đi sự ưu nhã.

"Tiểu Lam" Anh ta lấy một chiếc hộp nhung tinh xảo từ trong túi áo rồi mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn: "Qua một thời gian nữa, anh phải trở về Anh xử lý một chuyện. Anh hi vọng em có thể trở về với anh."

Nhất thời Thương Lam thấy sững sờ, nhưng không cảm thấy ngoài ý muốn. Sau một lúc nhìn vào mắt của cô, anh ta còn nói: "Dĩ nhiên, là với thân phận vợ của anh." Giọng điệu của anh ta vừa nghiêm túc, lại vừa chân thành.

"Chuyện này. Quá đột nhiên." Cả người cô cứng ngắc, căn bản không dám nhìn anh ta.

"Đã 4 năm rồi, Tiểu Lam." Đột nhiên anh ta cầm tay của cô: "Anh không tin em không có một chút cảm giác nào với anh."

Cô thử rút tay về, nhưng không được: "Em."

Ôn Dĩ Thâm chợt mở miệng, nụ cười vẫn hiện trên môi, âm thanh trầm thấp nhu hòa, mang đến một loại hấp dẫn: "Đồng ý với anh."

Lúc này, người phục vụ đã mang món khai vị lên, Thương Lam nhân cơ hội rút tay của mình về: "Em. . . . Em cũng cần thời gian."

Ánh mắt của cô lóe lên, nhìn chỗ này một chút, nhìn chỗ kia một chút, nhưng lại không chịu nhìn anh ta. Trên mặt Ôn Dĩ Thâm hiện ý cười, biết cô đang trốn tránh, nhưng cũng không muốn ép buộc cô, nhưng anh ta không có ý định rút tay về.

"Vậy bước đầu nhận nhả trước được không? Anh có thể cho em thời gian, nhưng đừng bắt anh chờ quá lâu."

Thương Lam cúi mắt, lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy, bả vai hơi co lại nhìn điềm đậm đáng yêu. Bốn năm này xảy ra rất nhiều chuyện, mặc dù cô không thông minh, nhưng cũng không phải là ngu ngốc.

Từ khi cô ở lại quán cơm đến lúc được nhận vào làm đến nay, người đàn ông này liền mang thân phận là bà con xa của chị Bùi, ngang nhiên bước vào cuộc sống của cô, như mưa dầm thấm đất, chỗ nào cũng nhúng tay vào.

Ngay từ đầu, Thương Lam vẫn cho là người đàn ông trong trần nhỏ chất phác thật thà, đối đãi hiền hòa với người lạ. Nhưng lâu dần cô bắt đầu thấy nghi ngờ. Rõ ràng chị Bùi mới là bà chủ trong quán ăn, nhưng lại đối xử với Ôn Dĩ Thâm như bậc bề trên, cung kính giống như người ở. Hơn nữa đối xử với một người làm công không rõ lai lịch như cô rất rất tốt khiến cho cô không thể giải thích được.

Cô được chia riêng một gian phòng ở trên lầu hai, phía dưới chính là phòng của Ôn Dĩ Thâm . . .

Điều kiện phòng ở rất tốt, phong cảnh chung quanh ưu nhã lại yên tĩnh, mặc dù không lớn nhưng đồ dùng, trang trí đều là mới tinh. Cửa sổ sát đất rất lớn, hướng về phía bờ biển cách đó không xa. Mỗi lần mặt trời mọc, mặt trời lặn, liền tạo thành một khung cảnh thật đẹp.

Theo như cô biết, muốn thuê được phòng ở trong trần nhỏ rất khó khăn, hơn nữa với điều kiện như căn phòng hiện tại, chỉ riêng tiền thuê phòng thôi ít nhất cũng phải là một tháng tiền lương của cô rồi.

Mặc dù trong lòng còn nghi ngờ, nhưng dù sao Thương Lam cũng phải khuất phục trước thực tế. Cô không có trình độ học vấn, không có kinh nghiệm làm việc, hôm nay tiền tích góp được qua mấy năm nay cũng bị trộm, suy đi nghĩ lại, cô cũng chỉ lựa chọn ở lại đây.

Mà một lần ở lại, là tận bốn năm. web diện đan le quy don

Bọn họ ở cùng một nhà, chỉ khác là tầng trên tầng dưới.

Sau khi ăn xong, mưa bên ngoài cũng ngừng, Ôn Dĩ Thâm kéo tay của cô đi bộ trở về. Sau cơn mưa, không khí mang theo hương cỏ cây thơm mát, hai bên đường phố sạch sẽ trồng hai hàng cây vòng đồng, mùa xuân hoa nở, mùa hè che nắng, mùa thu quả chín, mùa đông rụng lá.

Ban ngày đi qua nơi này luôn cảm thấy bóng râm che mát, gió thổi mạnh mẽ. Nhưng vừa đến buổi tối, mặc dù vẫn là thời tiết tháng 7, tháng 8, nhưng lúc nào cũng có từng luồng gió lạnh bất ngờ luôn qua sông lưng khiến Thương Lam không khỏi rung mình một cái, chà xát cánh tay đang rét run.

Đột nhiên, một chiếc áo vest vẫn còn hơi ẩm cơ thể khoác lên trên vai cô. Thương Lam ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt sâu không thấy đáy của Ôn Dĩ Thâm.

"Cảm ơn."

Lòng bàn tay không tự chủ chạm đến túi nhỏ trên váy, nơi đó chứa chiếc hộp nhung. Ánh mắt Thương Lam hạ xuống, khẽ thở dài một cái. Rốt cuộc cô vẫn không thể nào cự tuyệt lời thỉnh cầu của anh ta.

Anh ta có cảm tình với cô, chuyện này có thể khẳng định.

Ban đầu Thương Lam quyết định ở lại, không nhiều không ít cũng là vì liên quan đến Ôn Dĩ Thâm. Cô vẫn cho là anh chẳng qua chỉ là một thầy giáo dạy mỹ thuật bình thường, mà hoàn cảnh nơi này cũng vô cùng thích hợp. Nếu cứ tiếp tục cuộc sống như vậy, sau vài năm nữa, hai người kết hôn làm vợ chồng sống với nhau cả đời cũng là điều không phải là không thể.

Nhưng hôm nay ý niệm này lại dao động.

Một thầy giáo dạy mỹ thuật ở một địa phương nhỏ, làm sao có thể biểu hiện ra những lễ nghi khéo léo thuần thực như vậy. Mặc dù ăn, mặc, đồ dùng không phải tốt nhất, nhưng cũng là những thứ thể hiện sự giàu có. Hơn nữa thái độ của mọi người trong quán ăn khiến Thương Lam do dự hơn.

Cô mong muốn có một cuộc sống yên tĩnh, yên ổn sống qua ngày, không hy vọng lại xảy ra sóng gió gì. Vừa vặn ở trên người đàn ông này lộ ra hơi thở thần bí, anh ngây ngốc ở bên cạnh cô gần bốn năm, không mong cô báo đáp, như vậy có thật hay không?

Rốt cuộc ý đồ của anh ta là gì?

Thương Lam không rõ cô có gì tốt, mà để một người ưu tú như anh ta lại coi trọng một người cô đơn như cô.

"Dĩ Thâm" Rốt cuộc bọn họ cũng đến nhà. Lúc Ôn Dĩ Thâm định móc chìa khóa để mở cửa, Thương Lam giữ cánh tay của anh ta nói: "Chiếc nhẫn này anh hãy cầm lấy đi, em không thể"

Động tác của Ôn Dĩ Thâm dừng lại, nụ cười trong ánh mắt thu lại, quay đầu hỏi: "Tại sao?"

Thương Lam cúi đầu nhìn mũi giày của mình, không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh ta: "Quá đột ngột, em chưa chuẩn bị xong."

"Em ghét anh sao?"

Thương Lam giật mình, vội giải thích: "Không, tại sao anh lại nghĩ vậy?"

Nụ cười trên mặt anh ta đã không còn, ánh mắt khoá chặt trên người của cô, nhấn mạnh từng chữ: "Nếu không ghét anh, tại sao không cho anh một cơ hội." Đột nhiên anh ta giữ bà vai của cô nói: "Tiểu Lam! Không cần tiếp tục trốn tránh nữa. Anh không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu, chẳng lẽ em chưa bao thích anh?"

Trốn tránh.

Thương Lam lặng lẽ lùi về phía sau một bước, cô đúng là đang trốn tránh, cho dù khoảng cách giữa hai người luôn ngăn cách bởi một lớp voan mỏng manh mập mờ, hưởng thụ sự dịu dàng của anh giành cho mình, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ sẽ tiến lên xé bỏ.

Cô biết làm vậy là không công bằng với anh, nhưng cô không thể nào vượt qua cánh cửa trong lòng mình. Cô tự ti, mềm yếu, khiến cho cô gặp phải chuyện gì cũng chỉ biết chạy trốn, né tránh.

Ôn Dĩ Thâm quá ưu tú, cho dù là bên trong hay bên ngoài, điều kiện của anh ta đáng giá với một người phụ nữ tốt hơn, mà cô – chưa đủ tốt.

Cô cảm thấy lo lắng với tương lai của hai người. Gặp phải chuyện của đời trước, thái độ của cô với hôn nhân cũng thay đổi theo. Cô hiểu được rằng một người đàn ông quá ưu tú, hoàn mỹ không phải là người mà cô có thể nắm bắt được. Cô sợ, sợ một giây phút khi mang tâm mình giao ra, sẽ đổi lấy kết quả còn thảm hại hơn trước kia.

"Em không tốt. . ." Bà vai cô co lại, ánh mắt dừng lại ở cú áo đầu tiên trước ngực anh ta.

Nghe được lời của cô..., biết lý do cô cự tuyệt không phải là vì ghét mình, khuôn mặt nặng nề của Ôn Dĩ Thâm chợt thả lỏng.

"Sao em lại nghĩ như vậy?" Anh ta buông lỏng sự kiềm chế với cô, bàn tay vuốt ve gò má của cô, ép cô nhìn thẳng vào mình: "Em rất tốt! Anh muốn cả thế giới này biết được không có người con gái nào tốt hơn em. Không cần nghi ngờ ánh mắt của anh, anh yêu em, anh muốn cưới em, em có đồng ý làm vợ anh không?"

Thương Lam cắn môi, ánh mắt dao động lại muốn né tránh, nhưng lần này anh ta không có ý định bỏ qua cho cô, giữ chặt lấy khuôn mặt của cô, trong mắt giống như có ngọn lửa đang đốt, phát ra ánh sáng nóng bỏng.

"Anh không hiểu, em không phải người con gái trong tưởng tượng của anh, em. . ." Đối mặt với khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc, trong lòng cô chợt thất chặt lại, lắc đầu nói: "Anh không biết, em không phải là. . ."

Dứt lời, một bóng đen che kín, anh ta giữ chặt lấy eo của cô, bàn tay đặt trên gáy cô, môi mỏng dán lên, như muốn nuốt hết những lời cô muốn nói ra.

Khác với Triển Mộ, Ôn Dĩ Thâm hôn rất dịu dàng, anh ta không vội vã, lực trên môi cũng không khiến cô thấy đau, nhưng cũng không cho cô có cơ hội để hít thở.

Thừa dịp cô mở miệng định nói chuyện, đầu lưỡi ướt át thăm dò vào nơi sâu nhất trong miệng cô, dịu dàng vuốt ve vách tường mềm mại trong miệng. Cô bị anh ta ép ở trên cửa lớn, toàn bộ không khí trong đầu như bị rút đi, tất cả các giác quan trên cơ thể như đang tập trung vào chiếc lưỡi mềm mại ẩm ướt của anh ta.

Trong thoáng chốc, thậm chí cô có thể nếm được mùi vị của chai rượu vang đỏ lúc này vừa uống.

Anh ta chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô từng chút một. Giống như vừa mới bắt được một con báo nhỏ, anh ta không định một hóp nuốt hết, mà chỉ bình thần trên chọc cô một chút. Rốt cuộc chỉ là một sự an ủi, sự mềm mại bên trong miệng đã không thỏa mãn được anh ta, môi mỏng hút vào, anh ta cuốn lấy đầu lưỡi của cô vào miệng mình, không ngừng dây dưa, như muốn hấp thu hết mật ngọt một cách tham lam.

Đầu óc Thương Lam trống rỗng, hai chân mềm nhũn. Nếu như lúc này không phải tựa vào trên cửa, cộng thêm bàn tay của anh ta đang chống đỡ lấy cô, cô nghĩ mình nhất định sẽ ngã trên mặt đất một cách chật vật.

"Không sao, bây giờ chúng ta bắt đầu 'hiểu rõ' về nhau cũng chưa muộn." Anh ta cắn lên vành tai của cô nói thật nhỏ, hơi thở nóng rực phả lên lỗ tai của cô, tạo nên một trận run rẩy.

Chắc chắn Ôn Dĩ Thâm là một cao thủ tán tỉnh. Mặc dù chỉ là một nụ hôn cũng khiến toàn thân của cô không còn sức lực, mềm nhũn chur con chi chi, ngã vào trong ngực anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Editor: Thiên Y

Thương Lam tựa vào trước ngực Ôn Dĩ Thâm thở dốc từng hồi: " Dĩ Thâm . . . "

Yếu ớt như tiếng mèo kêu phát ra từ trong ngực khiến trong lòng Ôn Dĩ Thâm rung động, ánh mắt dừng lại trên cổ áo khẽ mở rộng của cô. Thời gian bốn năm đủ khiến một cô gái trở nên thành thục, vốn là cơ thể trẻ trung từ từ tỏ nên nẩy nở. . . .

" Tiểu Lam, anh hi vọng em có thể cho mình một chút lòng tin, cũng cho anh một chút lòng tin. Em hãy thử tin tưởng anh được không? Cái này không khó khăn."

Thương Lam ngược đầu nhìn anh ta mỉm cười, trong mắt là sự do dự không chắc.

Chỉ chốc lát sau, cô đi theo Ôn Dĩ Thâm vào cửa:

" Em . . . Đi lên trước, ngủ ngon."

" Không định mời anh đi lên uống một ly cà phê sao?" Ôn Dĩ Thâm bình tĩnh đứng ở cửa cầu thang, hoàn toàn chặn lại lối đi của cô.

Ánh mắt như khoá chặt vào khuôn mặt trắng nõn, nhỏ nhắn của cô, trong ánh mắt của anh ta chợt sáng lên, nhưng rất nhanh lại trở lại bình thường khiến người khác không nắm bắt được.

Chuyện này. Thật ra là một loại ám hiệu.

Thương Lam cúi mặt né ánh mắt anh, một cơn gió nhẹ xuyên qua rèm cửa sổ thổi vào bên trong, mang theo hương cỏ xanh tươi mát sau cơn mưa. Cô nhẹ nhàng từ chối: " Đã muộn rồi! Không tiện lắm!"

Hơn nữa, cô còn chưa chuẩn bị tinh thần.

" Thật xin lỗi, Chiếc nhẫn của anh vẫn nên giữ lại thôi." Cô lấy chiếc hộp nhung từ trong túi, đưa cho anh ta.

Sắc mặt của Ôn Dĩ Thâm chợt cứng đờ nhưng không có nhận lấy.

Tay Thương Lam lơ lửng giữa không trung, chần chờ một chút, cô chỉ có thể đặt chiếc hộp nhỏ ở một bên:

" Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai gặp."

Cô đứng nguyên tại chỗ một lát, cuối cùng lướt qua anh ta về phòng ngủ của mình.

Một đường đi lên thang lầu nhưng cô không ngoảnh lại nhìn mặt của anh ta. Đóng cửa phòng lại, đợi đến khi bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dần xa, lúc này cô mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Thương Lam lấy ra từng bộ quần áo của mình ở trong tủ, sắp xếp gọn gàng rồi bỏ vào vali. Kéo ngăn tủ ra, bên trong là toàn bộ tiền tiết kiệm của cô trong mấy năm nay. Ôn Dĩ Thâm . . . Ôn Dĩ Thâm

. . . .

Trong đầu không tự chủ hiện lên người đàn ông nho nhã lịch sự, bàn tay đang cầm quần áo bỗng siết chặt, anh ta là người đàn ông tốt nhất mà cô đã từng quen, nhưng cô đã sớm mất đi dũng khí để tiếp tục yêu. . . .

.....

Ban đêm, thị trấn nhỏ hết sức yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh tivi của vài gia đình và tiếng sóng biển.

Ánh trăng mờ lung xuyên thấu qua cửa sổ chiếu xuống đất. Gian phòng của Ôn Dĩ Thâm không có mở đèn, một bóng dáng cao lớn cô đơn đứng thẳng gần cửa sổ sát đất.

" Là tôi." Âm thanh trầm thấp quanh quẩn ở trong phòng.

" Nói một tiếng với cha tôi, đúng, nhưng có thể phải một thời gian nữa tôi mới trở về."

Người đàn ông nhẹ nhàng dựa vào tấm kính ở trên cửa, ngón tay thon dài kẹp lấy điều thuốc lá, làn khói trắng lượn lờ khiến người ta không thấy rõ vẻ mặt của anh ta.

" Có một chút chuyện riêng phải xử lý. Không sao, không mất bao lâu." Âm thanh của anh ta rất dịu dàng, ở trong bóng tối, con người đen nhánh của người đàn ông bắt ngờ hiện lên những tia sáng tối tăm, đó là ánh mắt của loài thú khi nhìn thấy con mồi của mình.

.....

Hôm sau, Thương Lam dậy thật sớm rồi đi mua vé tàu, thời gian khởi hành là buổi trưa ngày mai.

Sau khi qua giờ trưa, chị Bùi thừa dịp không có ai, hỏi: "Đang làm tốt như vậy sao đột nhiên lại muốn đi?"

Nghe được tiếng nói truyền từ phía sau lưng, động tác rửa chén của Thương Lam chợt cứng đờ. Cô dừng một lát, tắt vòi nước đang chảy đi, quay đầu lại nói: "Nhà em có chút việc phải xử lý, cho nên. . . . Thật xin lỗi chị Bùi, gây ra phiền toái cho chị rồi."

"Chị có thể để cho em nghỉ dài hạn, không cần thiết phải từ chức. Chẳng lẽ nguyên nhân của em là vì thầy Ôn sao?"

Về mặt của chị Bùi có chút nặng nề, Thương Lam cắn môi lắc đầu, nói: "Chuyện không liên quan đến anh ấy. . . . Là vấn đề của em."

Chị Bùi vẫn muốn giữ cô lại: "Nhất định phải đi sao?"

Thương Lam cúi đầu, ánh mắt lưu luyến nhìn bốn phía, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Buổi tối sau khi tan việc, Ôn Dĩ Thâm vẫn chưa về, phòng ốc trống rỗng có vẻ không còn sức sống, Thương Lam khẽ thở dài một tiếng, trở lại phòng của mình.

Hành lý để ở cuối giường để chuẩn bị cho ngày mai cũng không ít, nhưng cũng chỉ là một phần. Dù sao trong bốn năm này có rất nhiều điều cô chỉ có thể lưu trong trí nhớ mà mang theo.

Thương Lam mở hộp nhỏ trong ngăn kéo, đổ ra từng món từng món đồ vật bên trong. Trong đó chứa toàn bộ những kỉ niệm năm cô đến đây, vỏ ốc nhặt ở bờ biển, còn có món quà mua khi lần đầu tiên cô được lĩnh tiền lương. . . . Ánh mắt cô rơi trên bức tượng nhỏ trong góc, đó là món quà sinh nhật mà Ôn Dĩ Thâm tặng cô hai năm trước, một mình anh ta điêu khắc rồi tô màu cho bức tượng, tuy chỉ là hình một quả trứng gà nhưng lại được làm vô cùng tinh xảo.

Cô không nhận được quả trứng nhỏ, vuốt ve màu sắc bên trên, do dự một lát cuối cùng vẫn quyết định nhét vào trong vali hành lý.

Thật ra thì lần này cô quyết định rời đi, cũng không phải hoàn toàn liên quan đến anh ta.

Thương Lam lẳng lặng ngồi tựa vào bên giường, lấy điện thoại di động ra nhìn lịch. Ở đời trước, cũng là lúc này, mẹ cô qua đời vì bệnh nặng. . . .

Cô nghĩ tình cảnh lúc đó mình ở nước ngoài không kịp về gặp bà lần cuối, trong mắt chợt ảm đạm. Ở trong ngôi nhà lạnh lẽo đó, mẹ là người duy nhất thật lòng đối xử tốt với cô. Nhưng lúc bị tình yêu làm đầu óc bà lu mờ, đánh mất những thứ quan trọng. . . .

Suy nghĩ một hồi, cô nhặt tất cả những đồ trên mặt đất lên, sau đó nhét toàn bộ vào vali.

Vào lúc này, ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ.

"Tiểu Lam"

Thương Lam đi tới mở cửa ra một cái khe nhỏ:

"Dĩ Thâm?"

"Nghe chị Bùi nói em nghỉ việc à?" Ôn Dĩ Thâm ôn hoà nhìn cô, cười hỏi: "Em tính khi nào thì đi?"

"Chuyến tàu trưa mai."

Thương Lam mở cửa ra, Ôn Dĩ Thâm nhìn hành lý cô đặt bên chân giường, nụ cười trên mặt cứng đờ: "Sao đột nhiên lại như vậy?"

Thương Lam thần nhiên nói: "Nhà em xảy ra chút chuyện."

"Có liên quan đến anh sao? Bởi vì ngày hôm qua anh cầu hôn em sao?" Anh ta giận tái mặt, ánh mắt nhìn cô chằm chằm.

Thương Lam nhìn anh ta nửa giây, cuối cùng hơi lắc đầu một cái: "Chuyện không liên quan anh, vấn đề là ở em, thật xin lỗi." Cô dừng một hồi, lại nói: "Dĩ Thâm! Anh xứng đáng với một cô gái tốt hơn. . . ."

"Tiểu Lam, mặc kệ em luôn từ chối, anh vẫn hi vọng em có thể đi với anh đến một nơi." Hít sâu một cái, Ôn Dĩ Thâm phản bác lại lời thuyết phục của cô.

Thương Lam ngạc nhiên nhìn anh ta: "Chỗ nào?"

Anh ta vuốt ve mái tóc đen của cô, nhàn nhạt mà nói ra: "Đi thôi, biết đâu em sẽ thay đổi chủ ý."

Đối với lời nói của Ôn Dĩ Thâm, cô nửa tin nửa ngờ. Thì ra nơi mà anh ta nói chính là phòng của anh ta. Thương Lam do dự đứng ở cửa một lát, cuối

cùng vẫn đi theo phía sau anh ta vào bên trong.

Bố cục ở chỗ này giống như phòng ở trên lầu của cô, chẳng qua là bên trong phòng có thêm một vách ngăn. Đẩy cửa ra, chính là một không gian riêng biệt.

Trong bốn năm này, mặc dù cô thường giúp anh ta quét dọn phòng, nhưng cũng chỉ dừng lại ở phòng khách và hành lang. Bởi vì là chỗ riêng tư, anh ta không nói gì nên cô cũng không đặt chân vào phòng của anh ta.

Thương Lam lẳng lặng đứng ở bên trong, trong lòng thoáng qua một chút bất an. Khi anh ta bật công tắc, tất cả các đèn trong phòng sáng lên, những bức tranh treo trên tường đập vào mắt cô.

Từng bức tranh đều được dùng khung gỗ đóng lại một cách chỉnh tề, treo ngay ngắn ở bên trong phòng. Trên đất là bút lông, dụng cụ vẽ tranh để tán loạn. Có một giá tranh đặt một bức tranh đang vẽ được một nửa, bên trong vẽ . . .

Là cô, trong phòng này tất cả tranh vẽ, tất cả đều là cô.

Thương Lam khiếp sợ che miệng lại, ở trong đó có hình ảnh cô ngủ, cô ngồi yên lặng, mà nhiều nhất là hình cô ngắm nhìn biển rộng khi mặt trời mọc, điểm tình nở nụ cười. . .

Ôn Dĩ Thâm vuốt ve thiếu nữ ở trong tranh, động tác êm ái giống như sợ vừa động vào sẽ rách:

" Có lẽ em đã không nhớ rõ, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt cũng không phải vào bốn năm trước."

Hắn dịu dàng hôn lên cô gái trong bức tranh, ánh mắt chuyên tâm đến dọa người:

" Em giống như là một thiên sứ. Không, là một tinh linh, thuần khiết tốt đẹp khiến cho anh không nhận được muốn đến gần em."

Muốn tiếp xúc, muốn chiếm lấy, khiến phần tốt đẹp này thuộc về riêng một mình anh ta.

Anh ta xoay người về cô, ánh mắt trở nên trầm tĩnh: " Tiểu Lam! Cho tới bây giờ, chính anh mới là người với cao đối với em." Anh ta bước đến cầm tay cô, nói: " Hãy cho anh một cơ hội."

" Dĩ Thâm" Thương Lam giật mình, bị bắt đối diện với ánh mắt của anh ta.

" Để cho anh chăm sóc em." Ôn Dĩ Thâm vuốt đi sợi tóc trên trán cô, nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn ở phía trên, từ cái trán sáng bóng đi xuống, cuối cùng dừng lại ở trên môi đỏ hồng, không vội vàng hôn xuống, chỉ là tình tế lướt qua.

Thương Lam đè xuống trái tim đang đập thình thịch ở trong ngực, bàn tay nhỏ bé không còn sức đẩy ra, đặt ở trước ngực của anh ta.

" Dĩ Thâm! Đừng."

Ôn Dĩ Thâm nở nụ cười nhẹ, nhìn ra được sự do dự trong mắt của cô gái, không ép buộc buông tay cô ra, yêu thương vuốt ve mái tóc dài đen nhánh.

Cả người con chim nhỏ này tràn đầy đề phòng, nếu gấp gáp tiến lên chỉ hù dọa khiến cô chạy trốn. Mặc dù dục vọng trong lòng ngày một tăng lên, nhưng anh ta cũng không thể nóng vội. Cái anh ta muốn, dù sao cũng là sự tình nguyện một cách chân chính.

" Thật xin lỗi." Anh ta dựa vào trán của cô, thủ thỉ: " Là anh quá gấp, hù dọa em"

Cầu xin mà như không phải cầu xin, đối mặt với cả phòng tranh, hoặc do người đàn ông lịch sự nho nhã này, nên đó là lý do cô đã lọt vào lưới tình từ mấy năm trước.

Thương Lam sợ sự nóng bỏng ở trong mắt của anh ta nên lặng lẽ lùi về phía sau một bước, nhưng cổ tay vẫn bị giữ chặt chẽ. Anh ta liền trở về với bộ dạng người đàn ông tốt: " Tiểu Lam! Anh mới đi dạy ở trường học về, cũng chưa có ăn gì . . ."

""

Thương Lam ngẩng mắt nhìn đồng hồ treo trên vách tường, cộng với sắc trời đen thui ở bên ngoài, cuối cùng vẫn là mềm lòng, vào bếp nấu cho anh ta một tô mì.

Cô tan làm muộn, hơn nữa vì tiết kiệm tiền nên ba bữa cơm đều giải quyết ở quán, vì vậy ở nhà không có nhiều nguyên liệu nấu ăn lắm.

Thương Lam tìm thật lâu ở trong tủ lạnh, chỉ có thể làm cho anh một tô mì trứng đơn giản. Nhưng với một người đàn ông quen ăn sơn hào hải vị thì hiếm khi lại ăn sụn sứa ngon lành một chén mì đơn giản như vậy. Thấy vậy, cô cũng phải nhíu mày, nó ngon đến vậy sao?

Cầm thấy cô vẫn nhìn mình chằm chằm, Ôn Dĩ Thâm ngẩng đầu lên khỏi tô mì, hỏi: " Muốn ăn với anh một chút không?"

Nói xong, anh lấy một chén nhỏ ở bên cạnh, vớt một chút mì và nước vào, cuối cùng chia cho cô một nửa trứng gà.

Nhìn khuôn mặt tươi cười thân thiện của anh ta, Thương Lam nhắm mắt nhận chén anh đưa đến. Nhìn chén mì nấu sủng bên trong, cô cắn môi lưỡng lự, muốn cự tuyệt nhưng lại không mở miệng được.

Anh ta vẫn ung dung nhìn cô, trong mắt nổi lên sự hứng thú.

Tô mì này, anh ta đã ăn qua

Thương Lam trộm nhìn, ánh mắt vừa đúng lúc đối diện với anh ta, chỉ thấy anh ta đang chống cằm mà không ăn, tập trung nhìn cô như là đang đợi cái gì.

Thương Lam nhớ lại Triển Mộ. Ngày trước chính mình ăn không hết anh cũng không nói hai lời liền kẹp đi, hai ba miếng liền giải quyết hết. Lúc ấy còn cảm thấy không có gì, nhưng hiện tại biến thành người khác thì cả người cảm thấy không được tự nhiên.

Dù gì cô và Triển Mộ cũng từng là vợ chồng, chuyện phân chia ăn uống như vậy cô còn có thể tiếp nhận, nhưng người trước mặt này. . . .

Người này không thân không quen với cô

Đũa cầm trên tay Thương Lam dừng lại, gương mặt không nhìn được nhìn về phía người đàn ông, giữa con người đen nhánh như in lên dòng chữ rõ ràng: em có thể không ăn được không?

Trong mắt Ôn Dĩ Thâm hiện lên nụ cười, nhìn ra ý của cô nhưng không lên tiếng, vô tội nói: "Sao lại không ăn?"

Thương Lam cắn môi, khô sở rừ mắt xuống, đối mặt với "ý tốt" của anh ta, cô không thể cự tuyệt được, cô khuấy sơi mì ở trong chén, dưới ánh mắt "không hiểu" của anh ta, gấp một đũa mì đưa vào trong miệng.

Cô thích ăn thức ăn thanh đạm, nhưng Ôn Dĩ Thâm lại thích đậm đà, cho nên khi nấu nước mì, cô có cho thêm nửa thìa muối ăn. Khi ăn sơi mì trắng mềm vào trong miệng, mặc dù không đến mức khó có thể bỏ vào miệng, nhưng cũng không hợp khẩu vị của cô.

Nhìn động tác của cô, ánh mắt Ôn Dĩ Thâm chợt loé lên rồi cúi đầu tiếp tục ăn mì trong chén mình, nhưng lúc cô không nhìn thấy thì trong đôi mắt đen nhánh kia hiện lên vẻ vui sướng mơ hồ.

Trong phòng chợt yên lặng, chỉ nghe được âm thanh nuốt thức ăn. Hai người mặt đối mặt ngồi đối diện ở bàn cơm, giống như cặp vợ chồng sống với nhau đã nhiều năm, trong màn đêm yên tĩnh nhìn thật hài hoà, an nhàn.

.....

Bầu trời âm u như bị đè nén, không khí oi bức toả ra trong không khí. Nơi này là bệnh viện trung tâm thành phố B. Có lẽ do thời gian đã muộn, trong hành lang yên tĩnh không thấy một bóng người, chỉ thấy ở cuối hành lang vang lên tiếng bước chân từ xa tới gần.

Cơ thể cao lớn của người đàn ông xuất hiện ở cửa phòng bệnh, những đường cong cường tráng như ẩn như hiện dưới lớp tây trang phẳng phiu, trên khuôn mặt anh tuấn không gọn sóng làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc. Anh lặng lẽ mở cửa chính, đi vào.

" Mẹ."

Trên giường, người phụ nữ cố hết sức mở mắt nhìn: " Tiểu Triển à."

" Hôm nay thân thể mẹ khỏe mạnh hơn chút nào sao?" Anh cười bước vào trong, đặt xuống giỏ trái cây.

" Con thật có lòng, công việc bận rộn như vậy còn bớt chút thời gian đến thăm bà già này."

" Cần phải vậy." Triển Mộ ngồi ở bên giường, thuận thực gọt một quả táo cho bà, bàn tay bỏ ra, từng miếng táo an phận nằm ở bên trong đĩa. Anh dùng cây tăm xiên một miếng rồi đưa đến miệng của bà.

Bởi vì bị bệnh, khẩu vị của bà cũng không được tốt, không ăn vào thứ gì. Một phần nhỏ miếng táo cũng chỉ ăn được nửa miếng, sau đó liền nhìn về phía người đàn ông lắc đầu một cái.

Thân thể vốn mập mập dần dần trở nên gầy gò, trên mặt tái nhợt, hai má lõm xuống thật sâu, dưới hốc mắt hiện lên màu xám xịt, cả người tràn ngập hơi thở chết chóc.

Bà không sống được bao lâu.

Triển Mộ thu tay lại, bốn phía phòng bệnh bao quanh một tầng âm khí. Anh không nhúc nhích đặt giỏ trái cây vào trong ngăn, đứng dậy nói: " Mẹ! Công ty còn có chút việc con đi trước. Người chăm sóc mình thật tốt, ngày mai con lại tới thăm người."

Lời nói động tác lịch sự giống như làm theo đúng phép tắc.

Thật ra thì đúng là anh làm theo đúng phép tắc. Không có ai biết nguyên nhân tại sao một người đã không còn liên hệ gì với bố Thương Lam lại khiến Triển Mộ chăm chỉ hơn so với người khác, chạy đến bệnh viện thăm hỏi từ khi bà nhập viện đến giờ.

"A" Ngón tay người phụ nữ đang nằm ở trên giường bỗng giật giật, nhưng hôm nay bà đã suy yếu đến mức một câu cũng không nói hết được: "Cháu. . . Cháu đi làm việc đi, không cần mỗi ngày dành thời gian đến đây thăm bà lão này. Ở đây có bác sĩ có y tá. . . Rất tốt. . . Rất tốt. . ."

Triển Mộ không trả lời bà, chỉ là nhẹ nhàng khép cửa rồi đi.

Anh lẳng lặng đi tới cửa thang máy, giày da giẫm trên sàn nhà phát ra tiếng "cộc cộc". Ở khúc quanh hành lang đột nhiên xuất hiện một cô gái đi đến.

Một thân váy trắng của cô gái, cây dù vẫn còn dính nước ở trong tay, tóc dài đen mượt kết gọn gàng ở sau ót, bước đi hoạt bát đáng yêu – Đó là Thương Hồng.

Đồng thời cô ta cũng chú ý đến Triển Mộ. Từ xa cô ta nhìn thấy bóng dáng của anh, giống như là bị giật mình, cả người cứng đờ tại chỗ không nhúc nhích.

Triển Mộ nhú mày, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn cô ta. Thương Hồng sững sờ, cảm thấy như nhìn thấy lũ lụt thú dữ, ngay cả chào hỏi cũng không dám, vội vã đi lướt qua anh.

Suốt mấy năm nay, thái độ của Thương Hồng với anh thay đổi một trời một vực so với lúc trước. Triển Mộ nhìn theo bóng lưng rời đi của cô, tim đập mạnh và loạn nhịp trong chớp mắt, nhưng cũng chỉ là một chút, anh ta không để ý nhiều mà quay người rời đi.

Ra khỏi cổng bệnh viện, anh ngồi trên xe, bấm điện thoại gọi cho Ngụy Vô Lan.

Điện thoại reo hai tiếng đã bắt máy: "Này! Anh có biết ở Mi bây giờ là mấy giờ không?" Đầu kia vang lên giọng nói bất mãn của Ngụy Vô Lan.

Mây đen giăng đầy trời, thời tiết âm u khiến cho mỗi người đều cảm thấy khó chịu. Từ xa nhìn lại, cả bệnh viện đang bị tầng mây đen bao phủ, có thể ngày mai thời tiết sẽ chuyển lạnh.

"Tìm người theo dõi ở bệnh viện, nếu có tin tức lập tức báo cho tôi biết."

Âm thanh của anh vẫn bình thản như nước, chẳng qua trong mắt lộ ra sự sắc bén mơ hồ.

Anh đang đánh cuộc, đánh cuộc lòng của cô. Nếu như cô còn sống, nếu như cô thật sự đã trùng sinh, như vậy cô nhất định sẽ trở lại.

.....

Trời mới vừa tờ mờ sáng, đồng hồ báo thức còn chưa có vang thì đã bị Thương Lam ấn tắt. Cô đuổi người rồi ngồi dậy từ trên giường. Khẽ mở cửa sổ cho gió biển thổi vào, mang theo hơi mát. Có lẽ là do đêm qua vừa mới mưa, trong không khí có mùi bùn đất.

Cô mới vừa rửa mặt xong, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ.

Thương Lam mở cửa, thấy Ôn Dĩ Thâm xách theo hành lý thì ngăn người, không đợi cô mở miệng, anh ta đã nói trước: "Em có thể cự tuyệt lời cầu hôn của anh, nhưng mà em không thể ngăn cản anh theo đuổi."

Anh đang cười, không còn sự nhe nhả ngày thường, ngược lại giống như một tên vô lại.

Vốn Thương Lam định đến quán cơm nhỏ giúp đỡ một tay trước, chờ hết buổi trưa mới đi. Nhưng hôm nay Ôn Dĩ Thâm luôn đi theo phía sau, ánh mắt của mọi người trong tiệm dần dần chuyển sang mập mờ, thỉnh thoảng lại nhìn về hai người họ, giống như là đang nhìn một cặp vợ chồng son sắp ra ngoài hưởng tuần trăng mật.

"Tiểu Lam à." Biết cô phải đi, bác Vương lão gãi gãi quả đầu trọc lóc của mình, bàn tay cho vào túi quần, như đang lấy ra cái gì đó, nói: "Bác có đồ tốt muốn tặng cháu."

Thương Lam coc chút vừa mừng vừa lo, dù sao cô vẫn nghĩ là bác Vương không thích cô, dù sao lúc bình thường thái độ của bác không được tốt với cô lắm.

Người đàn ông móc nửa ngày, cuối cùng cũng lấy ra một lá bùa hình tam giác từ trong túi: "Cái này là do hôm qua bác đi đến chùa cầu bình an cho mọi người, cháu một cái, thầy Ôn một cái. Tốt nhất cháu hãy mang theo, bùa ở chùa này rất linh nghiệm."

Thương Lam chớp mắt mấy cái, mặc dù trong lòng không tin quỷ thần, nhưng vẫn nhận ý tốt của bác:

"Cảm ơn bác."

"Có rảnh rồi nhớ về thăm chúng tôi, cô gái nhỏ đừng vì lập gia đình mà quên đi ông bà già ở đây nhé."

Khoé mắt của Thương Lam hơi ướt, không có giải thích, nhưng vẫn nghẹn ngào gật đầu một cái.

Lúc rời đi, cô nhìn lại liên tục, trong mắt đầy tràn sự không nỡ.

Ôn Dĩ Thâm nhẹ nhàng cầm tay của cô: "Nếu như em thích nơi này, về sau chúng ta có thể thường xuyên trở lại."

" Di Thâm." Trong mắt cô hiện lên vẻ bất an.

Đời trước, không kịp về gặp mẹ một lần cuối đã trở thành tiếc nuối lớn nhất cả đời của cô. Trong lòng đau xót, nước mắt rơi xuống, ngược lại cô nắm chặt lấy bàn tay của anh ta nói: " Em sợ."

Sống lại có ý nghĩa như thế nào? Cho dù có làm lại tất cả, nhưng sinh, lão, bệnh, tử, cho dù biết trước kết cục của tất cả chuyện này thì cô cũng không làm gì được, chỉ có thể trở mắt nhìn những người mà cô quý trọng lần lượt rời đi.

Cô không phải không muốn ở bên cạnh mẹ trước khi bà bị bệnh. Nhưng cô hết cách rồi, chấp niệm của Triển Mộ quá điên cuồng, chỉ suy nghĩ một chút cũng đã khiến cô hít thở không thông . . .

Ánh mắt Ôn Di Thâm khẽ chớp, lần đầu tiên cô gái này toát ra vẻ bất lực ở trước mặt của anh. Nghĩ tới đây, khóe miệng của người đàn ông không nhịn được khẽ nhếch, mặc dù anh ta không biết cô đang sợ cái gì, nhưng không thể không nói, đây là một hiện tượng tốt.

Dành tặng mọi người đọc cuối tuần cho xôm. Hihi. Thứ năm tuần sau mình định đăng 3 chương 1 lần. Có thể xin 26 like may mắn của mọi người được không ạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Editor: Thiên Y

Rốt cuộc Ôn Di Thâm là mẫu người đàn ông thế nào?

Ngoại hình của anh ta xuất chúng, nói năng ưu nhã học thức uyên bác, mỗi một động tác luôn toả ra dáng vẻ tự nhiên lại sang trọng.

Anh ta tự nhận mình là một thầy giáo dạy mỹ thuật ở trong trấn nhỏ, vẽ cũng rất tốt. Thương Lam cũng đã từng gặp anh ta ôm giá vẽ ra ngồi ở bờ biển một buổi chiều hoàng hôn. Nếu như nói Triển Mộ giống như là đáy biển sâu, bất cứ lúc nào cũng có thể kéo người khác xuống mà nuốt chửng, vậy thì Ôn Di Thâm chính là một suối tinh khiết và thanh mát.

Cừ chi nhỏ nhả, ngoại hình thu hút, thậm chí anh ta không cần làm cái gì, chỉ cần lẳng lặng đứng một bên cũng khiến người ta có cảm giác thư thái.

Thật ra bốn năm ngắn ngủi không thay đổi được cái gì, khi Thương Lam đặt chân lên cảng biển thành phố B một lần nữa, cô không cảm thấy vui sướng khi trở lại chốn cũ, ngược lại bởi vì thời gian lẳng đọng, trong lòng cũng có nhiều mâu thuẫn hơn so với trước.

Cô cự tuyệt ý tốt của Ôn Di Thâm, tìm một phòng trọ đơn sơ để thuê tạm trước, dù sao với khả năng kinh tế của cô bây giờ không thể thuê nổi một khách sạn có giá vài trăm một đêm được.

Ôn Di Thâm xách theo hành lý đi theo phía sau cô, nhất quyết không bỏ qua mà khuyên nhủ: " Tiểu Lam! Em theo anh ở khách sạn đi, nơi này an ninh không tốt, anh không yên lòng em . . . "

Thương Lam không để ý đến anh ta, nhận lấy chiếc chìa khoá của chủ cho thuê nhà liền đi lên trên lầu. Mỗi một tầng ở đây sẽ có hai gian phòng đối diện nhau, không gian không lớn, những người thuê phòng ở đây đa số là học sinh ở xung quanh.

Lầu dưới có một quán đồ ăn, buôn bán không phải quá tốt, ngồi ở cửa trông quán chính là một ông già, nhàn rỗi không chuyện gì thì xua tay đuổi mấy con ruồi bay xung quanh.

Cô thờ hồn hên bò lên lầu sáu, chỉ một đoạn lộ trình cũng khiến toàn thân cô toát mồ hôi.

Một chiếc khăn tay được đưa đến từ phía sau lưng, hiếm khi có thể thấy được Ôn Di Thâm vận động, vậy mà sau cả đoạn đường lại không thấy anh ta mặt đỏ, hơi thở không gấp, khóe miệng vẫn nở nụ cười tươi như cũ.

Thương Lam không khách khí nhận lấy lau mồ hôi trên trán nhưng trong lòng rất kinh ngạc, giờ là thời buổi nào rồi mà vẫn còn người đàn ông cầm chiếc khăn tay bên mình. . .

Gian phòng rất nhỏ, ngay cả một phòng khách cũng không có, sau phòng bếp chính là phòng ngủ, chiếc giường đơn chiếm phần lớn không gian bên trong, cô nghiêng người nhìn vào nhà vệ sinh bên trong một chút, bên trong còn dư lại một số đồ dùng tắm rửa, đại khái đoán được người thuê phòng trước đó là con gái.

Ôn Di Thâm nhiu chặt mày đứng ở ngoài cửa, trong không gian chật chội bức bối, đồ dùng đơn sơ khiến cho người ta vừa xem liền hiểu ngay. Anh ta mở

miệng, nhưng khi nhìn thấy cô gái dễ dàng hành lý xuống, bắt tay vào sửa sang lại phòng, lời vừa tới miệng liền thu về.

Anh ta không hiểu Thương Lam. Tại sao cô gái nhỏ lại có thể cố chấp như vậy? Ở bên cạnh anh ta, cho dù cô muốn ở 'phòng tổng thống' cũng không thành vấn đề, cần gì phải uất ức bản thân ở nơi nhỏ bé thế này.

Thương Lam xoay chiếc khăn lau chùi từ ở đầu giường đến xung quanh. Sau khi lột một lớp báo vào bên trong, cô mới để quần áo của mình vào. Ngẩng đầu lên, cô mới chú ý đến Ôn Dĩ Thâm vẫn còn đứng ở cửa, liền nói: "Dĩ Thâm! Chỗ này rất tốt, anh không phải cần phải lo lắng cho em."

Điều kiện có chút đơn sơ, nhưng may mắn là tiện nghi, cô âm thầm tính toán.

Tiền gửi ngân hàng của mình, sau khi nộp tiền thuê phòng thì phần còn lại cũng chỉ đủ hai tháng chi tiêu, tiếp theo cô phải nhanh chóng tìm việc để sống qua ngày rồi.

Thấy đáng về Ôn Dĩ Thâm muốn nói lại thôi, Thương Lam lắc đầu nhìn anh. Đối mặt với tiền tài ở phía trước, khó ai giữ được kiên trì. Cô hi vọng quan hệ giữa hai người được xây dựng bình đẳng, nếu cô có sức lực, tại sao lại phải phụ thuộc vào đàn ông.

Nhớ tới đoạn hôn nhân thất bại đời trước, cô cũng phải gánh chịu một phần rất lớn trách nhiệm trong đó. Đừng nói Triển Mộ, ngay cả cô cũng xem thường mình lúc đó. Một người sợ nặng nhọc, sợ phải chịu trách nhiệm, cuộc sống tiêu thụ phụ thuộc vào người khác để sống thì không có tư cách yêu cầu được đối xử ngang hàng . . .

Ôn Dĩ Thâm nhún nhún vai, thấy không thuyết phục được cô, chỉ có thể xoay người đi xuống dưới lầu. Khi Thương Lam tưởng anh ta đã rời đi rồi thì tại cửa cầu thang truyền đến tiếng bước chân một lần nữa, sau đó chính là bóng dáng của Ôn Dĩ Thâm.

Anh ta giờ cái chìa khóa trong tay đến trước mặt cô, lời kéo hành lý đi vào gian phòng cách vách.

Gia cả ở trong nội thành của thành phố B không cao lắm, nhưng vì tiết kiệm tiền, Thương Lam vẫn quyết định đi ra ngoài mua ít thức ăn về nấu. Đối diện với siêu thị to lớn với rất nhiều đồ, cô lựa chọn đi thêm một đoạn đến khu chợ ở cách một con phố.

Ôn Dĩ Thâm thành thạo đi theo một bên, giống như cảm thấy địa phương nhỏ này cũng thú vị, thậm chí ngồi chồm hổm bên cạnh cô, cùng nhau chọn cá trích trong chậu.

Anh ta hứng thú nhìn đáng về cô gái nhỏ thường ngày đang trả giá, đôi mắt tròn tròn giả bộ hung tợn đang nhìn chăm chăm người ta, ngược lại thật sự có thể hù dọa người bán hàng. Cuối cùng, khi bọn họ đi ra khỏi chợ, Ôn Dĩ Thâm cảm thấy có chút không nói lên lời, hai tay xách theo chiến lợi phẩm nặng trĩu. Anh ta chưa bao giờ biết, thì ra là chỉ cần bớt chút tiền là có thể mua được một bữa ăn phong phú như vậy.

Thương Lam không có chú ý đến suy nghĩ trong lòng anh ta, chỉ đứng yên lặng một bên đếm lại số tiền trong túi mình. Lúc đi ngang qua cửa siêu thị thì cô chợt dừng lại.

Từ góc độ của Ôn Dĩ Thâm, chỉ thấy cô gái vừa rồi còn hùng hổ như biến thành một thiếu nữ xinh đẹp rụt rè trong nháy mắt. Khuôn mặt cô đỏ bừng nhìn về phía anh ta, có chút xấu hổ nói: "Dĩ Thâm! Anh có thể đứng ở cửa chờ em được không . . . Em muốn mua chút đồ."

"Sao không cùng vào?" Ôn Dĩ Thâm cắn môi, không để ý mà nói: "Vừa đúng lúc anh cũng cần mua thêm một số đồ dùng hằng ngày."

Nụ cười trên mặt Thương Lam cứng đờ, anh ta không cho cô cơ hội từ chối, xách theo hai túi đồ to bước vào siêu thị.

Thương Lam sững sờ đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát, nhìn bóng lưng anh ta đi càng ngày càng xa, chỉ có thể yên lặng bước theo.

Ôn Dĩ Thâm kéo xe đẩy đi ở phía trước, tiện tay nhặt một số thứ, cứ những cái đắt tiền nhất thì bỏ vào giỏ đồ. Mà ánh mắt của Thương Lam vẫn len lén nhìn về chỗ để băng vệ sinh bên tay phải. Tính toán thời gian thấy kì kinh nguyệt của mình cũng sắp đến rồi, vốn định một mình vào đây chuẩn bị mua những thứ đồ riêng tư này, nhưng xem ra chỉ cần có thể đợi thêm hai ngày nữa, lúc anh ta không có ở đây thì quay lại mua. . .

Thương Lam cầm một chiếc khăn lông nhìn có vẻ tốt và một chút đồ rửa mặt ở trên giá ném vào trong giỏ.

Nghe thấy tiếng động, Ôn Dĩ Thâm quay đầu lại nhìn cô một cái. Không gian các gian hàng trong siêu thị không lớn, cho nên anh ta không tìm được hàng mà anh ta thường dùng, đành phải chọn thương hiệu đắt tiền nhất, mặc dù chất lượng không bằng một góc của hàng cao cấp nhưng cũng được cái là tiện lợi.

Thừa dịp lúc Thương Lam chạy đến khu thực phẩm, Ôn Dĩ Thâm lấy đồ nào đó của cô ném vào giỏ, nhìn từng kiếu dáng một, cuối cùng chọn mấy loại nhãn hiệu coi như không tệ rồi bỏ vào giỏ mua đồ, sau đó còn để vật dụng của mình chồng lên phía trên.

Thương Lam cảm bình xỉ dầu trở lại, anh ta làm như không có chuyện gì xảy ra, đứng bên cạnh chọn quần lót của mình. . .

Thấy thế mặt cô đỏ lên, không dám đến gần, chỉ đứng ở cửa ra vào để chờ.

Cho đến khi tính tiền, cô mới phát hiện không ổn, cố chấp ôm giỏ đồ nói với Ôn Dĩ Thâm: "Đề em thanh toán."

Ôn Dĩ Thâm không để ý cô, cười đưa tấm thẻ cho nhân viên thu ngân, trực tiếp kết thúc việc thanh toán.

Thời tiết nóng bức, không ít người hóng mát đến siêu thị.

"Hết bao nhiêu tiền? Em trả lại cho anh." Thương Lam chạy chậm phía sau anh ta hỏi.

Ở trong mắt người ngoài, sự tiết kiệm của Thương Lam có chút keo kiệt, đặc biệt là đối với chính mình. Làm gì có con gái nhà ai bỏ ra mấy tệ để mua một bánh xà phòng để rửa mặt, trong thời tiết mùa đông lạnh giá mà không mua nổi một sản phẩm dưỡng da, cũng may trời sinh da cô đẹp hơn da người bình thường.

Nhưng đây cũng chỉ vì do còn trẻ. Ôn Dĩ Thâm thả chậm bước chân, âm thầm tính toán, suy nghĩ về phúc lợi của mình sau này, không thể để cô tùy ý chà đạp nữa.

"Dĩ Thâm! Anh đừng như vậy." Cô giữ lấy tay anh nói: "Anh để cho em trả."

Ôn Dĩ Thâm dừng lại, có chút không hiểu. So với những người đàn ông khác, anh ta hơn về nhiều mặt, tướng mạo tốt, gia thế tốt, phải nói chưa từng có người phụ nữ nào từ chối. So với những người bạn gái trước của anh ta, có ai mà không vắt óc suy tính muốn lấy lợi ích từ chỗ anh ta, chẳng ai giống như cô

Cô gái nhỏ này thật là bướng bỉnh muốn chết.

Ôn Dĩ Thâm ở trong lòng kết luận.

Bình thường nhìn hiền lành yếu ớt, nhưng ai ngờ khi nhắc đến phương diện này cô tựa như con trâu, dù một chút uốn nắn cũng không xoay chuyển.

"Tiểu Lam" Anh ta thở dài: "Anh hiểu ý của em, nhưng anh là đàn ông, anh càng hy vọng em có thể dựa vào anh."

Anh ta đã quyết định không cầm tiền của cô, cô cũng hết cách rồi, cuối cùng chỉ có thể đi theo anh ta trở về phòng trọ.

Gần tối, khi Thương Lam đang bận việc ở trong bếp, Ôn Dĩ Thâm liền cởi giày nằm ở trên giường của cô, dựa vào tường lật xem tạp chí ở trong tay. Bất tri bất giác, người đàn ông giống như rất mệt mỏi, nhắm mắt lại liền ngủ say.

Đợi đến khi trời dần tối đen, canh cá trong nồi cũng chín, cô mới lấy bát đũa mua từ chợ về rửa sạch sẽ. Sau khi dọn dẹp xong, cô liền lẳng lặng đi tới bên giường.

Nhìn thấy người đàn ông hình như là mệt mỏi thật sự, trong lúc cô đang do dự không biết có nên gọi anh ta tỉnh dậy hay không thì đột nhiên anh ta mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, cô giật mình, thu lại cánh tay đang vươn đến giữa không trung, trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng: "Com Làm xong."

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm giác ánh mắt Ôn Dĩ Thâm nhìn cô của hơi dọa người.

Không gian phòng trọ nhỏ hẹp, ngay cả nơi bày biện bàn ăn cũng không có. Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể tìm mấy tấm bìa lớn gấp lại xếp thành chỗ ngồi, cũng có thể đặt hai món mặn, một món canh lên đó.

Hai người cứ như vậy ngồi ở trong góc giải quyết bữa ăn tối đầu tiên sau khi trở lại thành phố B, mặc dù khó coi, nhưng lại ấm áp lạ thường.

Thương Lam cảm thấy may mắn khi Ôn Dĩ Thâm không phải là một người kén chọn, bình thường cô làm cái gì anh ta cũng có thể ăn. Không giống như Triển Mộ, nếu như là món anh không thích, bất luận cô dùng phương pháp gì để nấu, anh cũng không động đũa.

Sau khi ăn xong cô dọn bát đĩa vào rửa ở trong phòng bếp, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ đã đen thui, lại nhìn người đàn ông đang nghiêng người dựa vào trên giường nhưng không có nửa điểm muốn rời đi.

Trong phòng không có TV, không có bất kỳ đồ gì giải trí, anh ta chỉ có thể ôm cuốn tạp chí lật xem từng tờ từng tờ, trong phòng an tĩnh chỉ còn lại âm thanh lật giấy của anh ta.

Thương Lam lau sạch tay, có chút do dự nhìn anh ta.

"Dĩ Thâm" Cô gọi tên anh ta, hai người cô nam quả nữ sống chung một phòng không phải là chuyện tốt, nhưng cô lại không biết mở miệng đuổi người.

"Tiểu Lam" Anh ta rời mắt khỏi quyển tạp chí, nháy mắt về phía cô nói: "Tối đây, anh cho em xem mấy mẫu này."

Trong mắt của Thương Lam thoáng qua tò mò.

Ôn Dĩ Thâm đang nhìn hình bên trong, Thương Lam nhìn vào, cô không phải là người hiểu nghệ thuật, nhìn trái nhìn phải, ngoại trừ cảm giác hình ảnh này rất đẹp thì cũng không thấy gì nữa.

Cô khẽ ngẩng đầu, vừa định muốn hỏi, lại thấy eo bị nắm chặt, nửa người nghiêng về trước, may mà cô nhanh tay lẹ mắt chống lên lồng ngực của Ôn Dĩ Thâm, lúc này mới không đến nỗi cả người ngã vào trong lòng anh ta.

"Dĩ Thâm, anh. . . ." Cô nhủ mảy vừa muốn mở miệng, liền thấy trước mặt bỗng tối sầm, một tay anh ta giữ eo của cô, một tay giữ gáy cô, môi mỏng trực tiếp chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Đến bước này rồi, cô cũng hiểu ý tứ của anh ta.

Thương Lam chợt hoảng hốt, tay muốn đẩy ra nhưng lại không có lực.

"Tiểu Lam, có thể không?" Có lẽ là sợ hù dọa đến cô gái nhỏ trong ngực, nụ hôn của anh ta cũng không đi sâu vào, chỉ chần chừ mút cắn ở bên ngoài, rất dịu dàng, nhưng tay vẫn giữ ở sau gáy cô, không cho phép cô trốn tránh.

Hai tay Thương Lam đặt ở trước ngực chợt mềm nhũn, hơn nữa người đã ngã vào trong lòng anh ta. Cơ thể cả hai cách một lớp quần áo dính chặt lấy nhau, vài vóc ma sát vào nhau. Thậm chí cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh ta đang không ngừng truyền đến ngực cô qua lớp áo sơ mi, tiến vào trong cơ thể của chính mình.

Cô không nhận được giấy giữa, lại phát hiện nguồn nhiệt chống đỡ ở bên đùi cô đang dần dần cứng rắn đến dọa người.

"Dĩ Thâm!" Thương Lam có chút hốt hoảng gọi anh ta.

Nhưng âm thanh yêu kiều mềm mại phát ra từ miệng cô truyền đến tai người đó lại giống như là sự cổ vũ mạnh mẽ.

"Tiểu Lam, đừng cự tuyệt anh." Ánh mắt dừng trên hai gò má đang ửng hồng của cô, anh ta cảm nhận được sự ngượng ngùng của cô. Trong lòng mừng thầm vì nghĩ cô vẫn còn thuần khiết, sau hôm nay, cô sẽ trở thành thiên sứ của riêng một mình anh ta.

Nghĩ vậy, bàn tay liền dán vào eo của cô, trượt theo tấm lưng thăm dò xuống dưới, vuốt ve da thịt mềm mại của cô lúc nhẹ lúc mạnh, sức lực vừa đủ mà không cần phải trêu chọc những điểm mẫn cảm trên người cô.

Anh ta cố gắng muốn cô đáp lại, cuối cùng xoay người đè cô dưới thân mình.

Cô gái chôn sâu khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vào trong lồng ngực của Ôn Dĩ Thâm khiến anh ta không nhìn thấy được khuôn mặt cô đã bắt đầu trắng bệch, thậm chí mồ hôi trên trán thấm ướt một khoảng áo sơ mi.

Thương Lam nín chặt ga giường, từng phần quần áo bị rút đi. Rõ ràng là thời tiết tháng bảy, tháng tám nhưng cả người lại chỉ có cảm giác lạnh đến dọa người, ở cạnh người đàn ông đang nhiệt tình như lửa lại khiến cô cảm thấy run rẩy.

Ôn Dĩ Thâm chỉ nghĩ cô không có kinh nghiệm, lời nói dịu dàng ôn nhu thì thấm bên tai cô, sử dụng tất cả vốn liếng của mình, nhẹ nhàng hôn, chỉ mong có thể khiến cho cô thả lỏng tinh thần.

Thương Lam mở mắt gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, người đàn ông phía trên tựa như bức tường đối diện, vững vàng bao bọc. Ánh mắt nóng bỏng của anh ta, lồng ngực mở rộng, cô không tự chủ nhớ lại Triền Mộ. Anh cũng thích dùng cái tư thế này, cúi đầu nhìn cô ngẩng lên, ánh mắt đó giống như là đang nhìn vật sở hữu của mình.

Thương Lam run run, sắc mặt càng trắng bệch. Cô tự nói với mình, người này không phải Triền Mộ, anh ấy và Triền Mộ không giống nhau, anh ấy rất tốt với mình, rất dịu dàng, anh ấy sẽ đi cùng với cô phần đời còn lại.

ủng hộ truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Một bàn tay to đặt lên ngực của cô, vỗ về chơi đùa một lúc rồi theo bụng một đường đi xuống. . . . bờ vai Thương Lam co lại, trong mắt hiện lên sự hoảng sợ, ngón tay nín chặt lấy ga giường nhưng không có ý định ngăn cản.

Chuyện như vậy sớm muộn cũng sẽ xảy ra, cô biết mình không thể trốn tránh, nên cũng bỏ qua giây giữa.

Mặc dù tự động viên bản thân, nhưng khi người đàn ông đụng đến chỗ riêng tư của mình, trong nháy mắt dây thần kinh vốn căng thẳng chợt nổ tung, cô khóc thành tiếng: "Dĩ Thâm. . . . Em không được."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

Editor: Thiên Y

Ôn Dĩ Thâm chỉ dừng lại trong chốc lát, rồi sau đó ngẩng đầu lên nhìn cô trấn an cười nói: " Anh biết rõ em là lần đầu tiên. Yên tâm, anh sẽ không làm đau em. . . ." Vừa nói vừa vuốt ve đùi mềm mại.

Thương Lam cắn chặt môi, chân run rẩy bị giữ chặt, trong mắt một mảnh ướt át, cô đẩy lồng ngực của anh ta, lặp lại: " Dĩ Thâm! Anh buông em ra, em không được. . . . Em còn chưa chuẩn bị xong. . . . "

Thân thể gầy yếu của cô gái giống như bông hoa trong mưa gió, đôi mắt trong suốt run lên khiến người ta thương tiếc, cặp nhũ hoa đỏ hồng, ở trên làn da trắng tái nhợt càng thêm mê người. Ôn Dĩ Thâm ngừng lại động tác trong tay, đối diện với ánh mắt cầu khẩn của cô, bụng dưới bỗng nhiên căng thẳng, ham muốn trong mắt đang toả ra mãnh liệt.

" Tiểu Lam! Cho anh đi, anh sẽ đối xử với em thật tốt. . . . "

Chỉ trong nháy mắt, cô cảm thấy sự lịch sự khôi ngô trên người đàn ông đột nhiên bị bóp méo. Cẩn thận nhìn lại, ngũ quan của Ôn Dĩ Thâm đã tạo thành khuôn mặt lạnh lùng của Triển Mộ.

Khóe miệng anh ta nở nụ cười khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, trong mắt không che giấu dục vọng, một mảnh đen tối sâu không thấy đáy. . . .

— Tiểu Lam

Con người cơ rút nhanh, cô kinh sợ đến cực điểm, thậm chí bên tai còn quanh quẩn âm thanh đáng sợ của anh ta.

Bàn tay của Ôn Dĩ Thâm đang đặt trên đùi cô liền tiến về phía sau kéo cô đến gần mình, nhìn chăm chăm vào hoa huyết hồng nhạt của cô, trong mắt nổi lên những tia máu, chỉ nhìn thấy cũng có thể tưởng tượng lúc mình tiến vào sẽ siết chặt bao nhiêu. . . .

Bệ cửa sổ cũ kĩ đã rỉ sét, mỗi khi gió nhẹ lướt qua liền phát ra âm thanh " kẻo kệt ". Thương Lam lắc đầu một cái, rốt cuộc thấy rõ người đàn ông ở trước mắt, chân mày cô nhíu chặt, cố gắng ngăn lại động tác của anh ta, quát lên: " Dĩ Thâm! Dừng tay!"

Nhưng giọng cô khi vào tai người đàn ông lại giống như vô lực, chẳng những không có tác dụng ngăn cản, ngược lại giống như tiếng cô gái đang làm nũng trong đêm khuya, đáng thương làm cho người khác không nhận được muốn chiếm được nhiều hơn, nhiều hơn nữa. . . .

Ôn Dĩ Thâm không buông cô ra, nhìn thử trong quần mình đang căng phồng, bụng dưới vừa nóng lại chặt, không cần nhìn cũng biết thứ bên trong dữ dội đến dọa người. Bây giờ anh ta như tên đã lấp vào cung. . . .

Chẳng lẽ đàn ông đều như vậy?

Thương Lam nhìn theo ánh mắt của anh cũng nhìn thấy dục vọng của anh ta, trong mắt không giấu nổi nỗi khiếp sợ và khó tin.

Hình tượng người đàn ông dịu dàng trong quá khứ đã bị phá hủy hoàn toàn vào giờ khắc này.

Đột nhiên cô ý thức được, thì ra người đàn ông vẫn quan tâm chăm sóc mình vậy mà bây giờ lại lộ ra một mặt đáng sợ như một con dã thú.

Thương Lam thờ hồn hèn, dùng sức tách đôi tay đang giữ trên eo mình ra, sắc mặt tái nhợt nhìn anh ta, mơ hồ nói: " Dừng tay. . . . Cầu xin anh dừng tay. Em không thích như vậy. "

Tiếng thờ dóc của người đàn ông quanh quẩn ở bên tai, anh ta rất khó chịu, rất muốn chôn sâu vào tiểu huyết ở trước mắt, mạnh mẽ xuyên qua đến cùng, nhưng anh ta biết không được: " Tiểu Lam! Anh sẽ khiến em thoải mái, cùng anh cảm nhận đi. Tin tưởng anh, chuyện này cũng không đáng sợ."

Anh ta nói nhỏ ở bên tai cô, ngay cả động tác vuốt ve cũng hết sức dịu dàng. Lý trí còn sót lại mách bảo anh ta, cô gái nhỏ chỉ mới lần đầu. Lần này, bất luận là đối với anh ta hay đối với cô cũng rất quan trọng.

Nhưng dù anh ta có cố gắng dịu dàng cũng không thể mang đến bất kỳ tác dụng trấn an nào với cô. Cơ thể Thương Lam vẫn bài xích dựa gần vào anh ta như cũ, cô khẩn trương không giống là sợ một cách đơn giản. . . .

Nếu như Ôn Dĩ Thâm nhìn kĩ hơn, có thể phát hiện sự khác thường trong đó. Nhưng người đàn ông khi đã khuất phục trước dục vọng thì trong lòng cũng không còn rảnh rỗi. Anh ta chỉ cảm thấy da thịt trắng sáng mê người hiện ra trước mắt, mùi thơm cơ thể của thiếu nữ ngập tràn quanh mũi. Lúc này nghe thấy từng tiếng nấc của cô, càng giống như một liều thuốc xuân được mạnh mẽ, khiến cho lửa nóng phía dưới như muốn bùng nổ.

" Tiểu Lam . . . Tiểu Lam . . . "

Anh ta không kìm chế được ngửi khắp cơ thể cô, hơi thở nóng ẩm không ngừng di chuyển trên làn da trắng hồng đang lộ ra bên ngoài, bụng dưới gồng gượng ma sát ở chỗ giữa đùi mềm mại của cô, vận sức chờ phát động.

Thương Lam cảm nhận được sự xâm nhập của anh ta, mồ hôi trên trán chảy một đường trượt vào bên trong, cho đến khi biến mất ở chỗ sâu nhất nơi ngực cô.

Cảm giác lạnh lẽo truyền từ da đầu xuống đến tận gót chân khiến cả người cô bỗng run lên, vào giờ khắc này đầu óc lại càng thêm tỉnh táo, cảm giác này

là gì đây?

Lúc này người đàn ông phía trên mang tới cho cô không phải là niềm vui sướng, mà nhiều hơn là sự chán ghét.

Áo sơ mi trắng bị mở ra, rộng lưng thùng giắt ở cánh tay, nhũ hoa mềm mại trước ngực cùng bị bại lộ ở trước mắt người đàn ông, khiến cho cô cảm thấy nhếch nhác và khuất nhục. Ở trong nội tâm của Thương Lam, sự hiểu biết về Ôn Dĩ Thâm không quá bốn năm, cô cố ý cởi mở hơn với người đàn ông này, nhưng đó cũng chỉ là "cố ý" thôi, dù sao cô còn chưa quen thuộc với anh ta.

Quan hệ của hai người, cũng chỉ hơn người xa lạ một chút mà thôi.

Nói cho cùng, dù là cơ thể hay tâm hồn của cô, cũng không chưa kịp chuẩn bị để tiếp nhận người đàn ông này.

"Dĩ Thâm" Nằm phía dưới anh ta, cô khóc van xin: "Cầu xin anh . . . Hiện tại không được. . . Cầu xin anh cho em thời gian. . . Em vẫn còn chưa . . ."

"Tiểu Lam! Đừng tàn nhẫn như vậy, tiếp nhận anh . . . Em có biết không, anh sắp điên rồi."

Ôn Dĩ Thâm thở hổn hển, nhìn cơ thể non mềm của cô gái, tia máu trong mắt nổi lên rất dọa người, thứ to lớn càng cứng rắn chen giữa hai chân cô. Không quan tâm đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang giàn dụa nước mắt của cô gái nhỏ, anh ta tìm đúng khe hở nhỏ hẹp kia, ma sát ở lối vào, muốn tiến vào bên trong chỗ đó. . .

Giống như là cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, Thương Lam hoảng sợ hít vào một ngụm khí lạnh, tiếng khóc thê thảm nghẹn ở trong cổ, cứ mắc kẹt như vậy, hít vào không được mà khạc cũng không ra. Giương mặt nhỏ nhắn vốn dĩ đang trắng bệch bỗng đỏ bừng, hơi thở tuyệt vọng bao trùm lên cô, trong đôi mắt đen nhánh của cô hiện lên khuôn mặt khó chịu của người đàn ông.

Vào giờ khắc này, tất cả các giác quan của cô đều tập trung ở phía dưới, cô cảm nhận được bàn tay của người đàn ông đang giữ lấy eo mình, sức lực của anh ta rất lớn, không cần nhìn cũng có thể biết nhất định là chỗ đó đã đỏ lên, rồi anh ta nhân cơ hội mà tiến vào nơi đó, từng bước mở ra cơ thể của cô. Mặc dù chỉ quanh quẩn chỗ cửa động, tạm thời không tiến vào sâu bên trong, nhưng thứ khổng lồ kia vẫn toát ra ngoài sự nguy hiểm. . .

Mồ hôi lạnh từ trên trán của anh ta chảy xuống, theo sợi tóc rơi xuống chân của cô. Cô quá chặt, anh ta tạm thời không thể tiến vào được. Nhưng mỗi lần người đàn ông đẩy về phía trước một chút thì cô gái liền chống đỡ thân thể của mình lùi về nhiều hơn, cuối cùng chọc giận người đàn ông, đôi tay trên eo kéo cô trở lại, hạ thấp eo, cũng không quan tâm cô có thoải mái hay không, anh ta chỉ biết mình trưởng căng như sắp nổ tung đang cần sự khít khao mà âm áp của cô bao bọc lấy mình. . .

"Không!" Thương Lam thét chói tai, giấy giụa như bị điên vậy, bỗng nhiên đầu ngón tay vung đến trước mặt anh ta, để lại một vết đỏ lựng.

Vết thương nhỏ dài chảy máu đỏ tươi, kèm với đó là tiếng âm thanh vang lên thanh thúy.

Trời cao vẫn còn ưu đãi với Ôn Dĩ Thâm. Từ khi vừa sinh ra, bất luận là gia thế, diện mạo, tài trí đều hơn người. Nếu như người khác phải cố gắng raast lâu, thậm chí là cả đời mới có được thành tựu gì đó thì anh ta không mất chút gì đã có thể dễ dàng có được trong tay. 28 năm trôi qua thuận buồm xuôi gió, có thể nói anh ta sinh ra đã là con ông trời, được người người nâng niu chiều chuộng.

Mà lúc này, lần đầu tiên anh ta bị phụ nữ đánh.

Nhưng cũng chính nhờ cái tát này, khiến cho dục vọng của anh ta bị đánh bay, xù xì khiến lý trí không còn sót lại bao nhiêu của anh ta quay trở lại.

Màu đỏ trong mắt dần dần biến mất, ánh mắt anh ta nhìn về cô gái nhỏ nhếch nhác đang khóc ở phía dưới. Mặc dù trong lòng không hối hận về chuyện vừa rồi mình làm, nhưng vẫn ngậm trách bản thân nóng vội. Nhìn đôi mắt mờ to sợ hãi của cô, anh ta biết hành động vừa rồi của mình đã hù dọa cô, mà cũng bởi vì vậy khiến con đường thuận lợi của anh ta sau này gặp không ít phiền toái.

Suy đi nghĩ lại, Ôn Dĩ Thâm liền buông lỏng sự kiểm chế với cô, sau đó đổi lại khuôn mặt cười ôn hòa: "Anh xin lỗi, là anh quá gấp, có dọa đến em không?"

Sự đau rát trên mặt khiến cho người đàn ông không vui, ánh mắt chợt loé lên rồi biến mất, nhưng cũng chỉ là mấy giây, nếu như không phải là người rất tỉ mỉ thì tuyệt đối không thấy.

Đây là lần đầu, cậu chủ của một gia tộc lớn như anh ta bị phụ nữ đánh.

Bất luận người phụ nữ trước mắt là ai, chuyện mất mặt như vậy khiến tự ái của một người đàn ông tuyệt đối không nhịn được. Mặc dù anh ta không vui nhưng lại không thể nổi giận với cô, cô gái phòng bị mình quá lớn. . . Ôn Dĩ Thâm thu lại ánh nhìn, trên mặt lại hiện lên khuôn mặt âm áp giả dối trước sau như một. Một ngày nào đó, anh ta muốn để cô phục tùng tuyệt đối ở dưới thân mình, xin anh ta đừng quên!

Nhưng cũng chỉ là mấy giây, Thương Lam thấy được sự dửng dưng của anh ta.

Sợ hãi trong mắt cô càng sâu hơn. Khi anh ta vừa buông lỏng sự kiểm chế với cô, có phải lần hay bỏ cô cũng cố đi đến chân giường, luống cuống tay chân chỉnh lại quần áo trên người mình, sợ hãi nhìn về phía anh ta.

"Tiểu Lam" Ôn Dĩ Thâm đuổi tay về phía cô.

" Anh đừng tới đây!" Cô thét chói tai như bị tâm thần, nước mắt vương trên mặt bị gió thổi, lạnh lẽo xuyên vào tận trong tim phổi.

" Đi ra ngoài, anh đi ra ngoài!"

Ôn Dĩ Thâm càng tiến gần hơn lại càng khiến cô run rẩy hơn.

Anh ta đè nén lửa nóng ở phía dưới, bình ôn lại cảm xúc, cố gắng khiến giọng nói của mình nhẹ nhàng hơn: " Đừng như vậy, anh sẽ không làm tổn thương em."

" Tránh ra. . . Anh tránh ra." Cô vừa khóc vừa nói, thân thể trốn ở góc phòng co lại trông thật nhỏ bé.

" Tiểu Lam." Ôn Dĩ Thâm không coi quan tâm lời nói của cô, bàn tay vươn đến nhẹ nhàng chạm vào vai của Thương Lam, sau đó vươn tới tấm lưng trắng nõn vô nhẹ, trên mặt vẫn hiện lên nụ cười hoà ái, như bậc trưởng bối trấn an vỗ về: " Điều là do anh không tốt. Em mắng anh, đánh anh cũng được, nhưng đừng không để ý đến anh. Em ngừng đầu nhìn anh một cái được không? Tiểu Lam. . . ."

Mà sự dịu dàng trấn an của anh ta đối lấy sự run rẩy không ngừng của cơ thể cô. Nhìn thấy cô gái nhỏ như vậy, xem ra cô gái nhỏ đã quyết định sẽ không tha thứ cho mình. . . .

Không khí bên trong phòng bất chợt làm người ta hít thở không thông, đột nhiên xung quanh yên lặng đến dọa người, bên tai chỉ còn lại tiếng thở của hai người một sâu một nông. Bất chợt, khi ánh mắt của người đàn ông càng ngày càng mãnh liệt thì cô gái trẻ chợt kêu lên một tiếng: " Dĩ Thâm."

Người đàn ông thu lại ánh nhìn như con sói, cúi đầu nói: " Anh đây."

" Anh. . . ." Cô rút vai khỏi cánh tay anh ta, ngẩng đầu nhìn đau xót: " Không còn sớm nữa, anh để em yên lặng một mình được không?"

" Không giận anh sao?" Anh ta đỡ lấy trán của cô, hai tay cẩn thận lau đi giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt. Bởi vì nước mắt bị gió thổi qua nên chạm vào liền cảm thấy lạnh lẽo.

Cô gái nhỏ run rẩy một hồi, do dự nhìn anh ta, cuối cùng cắn môi lắc đầu một cái.

Dáng vẻ mệt mỏi kia giống như có thể dễ dàng cho người khác định đoạt, khiến cho bụng dưới của anh ta căng cứng, không nhịn được liền dựng lên. Hình như nhận thấy được anh ta có ý đồ xấu, Thương Lam ghen ngào, nói thật nhỏ: " Không có. . . Em không tức giận."

Nghe được đáp án của cô, người đàn ông như thở phào nhẹ nhõm, ghé vào sát môi của cô nói: " Thật xin lỗi! Chỉ là nhất thời anh không kiềm chế được. Tiểu Lam! Là do em quá mê người. . . ."

Thương Lam siết chặt lòng bàn tay của mình, ra sức đè nén suy nghĩ trong đầu, chỉ là "không kiềm chế được" mà có thể không quan tâm đến cảm nhận của cô, muốn ép buộc của cô sao?

Giờ khắc này, hình tượng về Ôn Dĩ Thâm nhiều năm qua xây dựng ở trong cảm nhận của cô dường như sụp đổ, vỡ thành vô số mảnh nhỏ cuốn theo gió, theo bụi đất, dù cố gắng cũng không thể tìm được dấu vết ban đầu được nữa.

" Dĩ Thâm! Em mệt rồi." Cô nhẫn nại đẩy bàn tay to đang vỗ nhẹ lên lưng mình ra, sống lưng vẫn cứng đờ không nhúc nhích.

Ôn Dĩ Thâm liếc nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, là loại giá rẻ còn gói trong túi nylon, do Thương Lam thuận tiện mua trong chợ lúc buổi trưa, mà thời gian hiển thị bên trên quả thật cũng không còn sớm.

Nhưng anh ta không muốn rời đi.

" Tiểu Lam, anh. . . ." Bàn tay siết chặt lại, anh ta nghiêng người muốn ôm cô.

" Dĩ Thâm!" Thương Lam thét to, không giấu được sự van xin ở trong mắt: " Em. . . . Có chuyện gì ngày mai nói được không?"

Âm thanh của cô khàn khàn, mang theo tiếng khóc nức nở.

Nụ cười trên mặt Ôn Dĩ Thâm cứng đờ, có thể thấy được cô đang miễn cưỡng.

4 năm rồi, nếu như điều anh ta muốn không phải là sự cam tâm tình nguyện của cô thì cũng không nhịn đến giờ này.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của người đàn ông chợt loé lên, thu hồi tay mình lại, không miễn cưỡng cô nữa: " Được rồi, đi ngủ sớm một chút. Anh ở ngay sát vách, có chuyện gì thì gọi anh."

Bàn tay ôm chặt đầu gối đến mức trắng bệch, cô khe khẽ gạt đầu, cơ thể cứng đờ chịu đựng nụ hôn của anh ta ở trên trán, rồi nhìn anh ta rời đi.

Cho đến khi cửa phòng khép lại nhẹ nhàng, nghe được tiếng bước chân phía bên ngoài cửa càng ngày càng xa, lúc này cô mới lật người xuống giường, lao đảo chạy đến trước cửa, " tạch" một tiếng, khoá cửa lại.

Dựa vào cánh cửa, cô ngồi trên mặt đất. Giống như vừa đánh một cuộc chiến, cảm thấy hơi sức cả người như bị hút hết.

Hôm sau trời còn chưa sáng, Thương Lam xách theo hành lý đứng ở cửa. Nếu như nói thời gian trước đây cô còn có chút do dự và xem chừng thái độ của Ôn Dĩ Thâm, thì trải qua tối hôm qua, cô càng chắc chắn hai người không thể ở bên nhau.

Trên người hắn có quá nhiều thứ cô không cách nào có thể nắm bắt được. Cô mong muốn nửa kia của mình chỉ là một người đàn ông bình thường, có thể cô không có cách nào để yêu anh ta nhưng lại nguyện ý sống với anh ta cả một đời. . .

Nhưng Ôn Dĩ Thâm thì không được. . . .

Thương Lam vừa nghĩ vừa đi xuống cầu thang. Chân mới vừa bước ra, bên cạnh liền truyền tới tiếng mở cửa.

"Chào buổi sáng." Ôn Dĩ Thâm tựa vào cạnh cửa nói: "Em xách theo hành lý muốn đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 104

Editor: Thiên Y

Giọng nói ôn hòa, khuôn mặt tươi cười không có ác ý, giống như chuyện tối hôm qua chỉ là do cô ảo tưởng nghĩ ra.

Bàn tay Thương Lam nắm chặt tay kéo vali, không nhìn anh ta, cúi đầu tăng nhanh bước đi xuống lầu dưới.

"Tiểu Lam." Ôn Dĩ Thâm mấy bước xa đuổi theo, kéo rương hành lý của cô nói: "Anh muốn nói xin lỗi."

"Anh buông tay." Thương Lam giằng co với anh ta một hồi, rất tức giận nói: "Chuyện tôi đi đâu không liên quan gì đến anh."

"Tối hôm qua là anh quá thô lỗ." Anh ta không buông tay, ngược lại càng nắm chặt hơn: "Em tha thứ cho anh có được không? Không cần đi."

"Dĩ Thâm." Cô quay mặt nói: "Tôi không phải đứa ngốc."

Ôn Dĩ Thâm sững sờ nhìn Thương Lam, buông lỏng bàn tay đang giữ tay cô ra:

"Tôi biết mình đã nhận của anh rất nhiều sự giúp đỡ, cũng rất cảm kích sự chăm sóc của anh mấy năm nay, nhưng. . . . Nhưng những chuyện anh đã làm, tôi cũng hiểu rất rõ. . . ."

Năm đó cô một thân một mình đi tới Dong Thành, những chuyện xảy ra sau khi xuống thuyền đều quá mức trùng hợp. Vì tiền bị trộm mất, Ôn Dĩ Thâm xuất hiện, một nhà trọ tốt như vậy, người xa lạ trở nên thân thiết. . . . Còn lời tỏ tình của anh ta: Chúng ta gặp mặt lần đầu tiên, nhưng không phải là vào bốn năm trước.

Anh ta cười, lại bước phía trước một bước hỏi: "Em hiểu cái gì?"

Ôn Dĩ Thâm cúi xuống nhìn cô, nhìn thấy hàng lông mi thật dài của cô gái đang run rẩy, nhưng không lên tiếng.

"Ngược lại em nói rõ ràng một chút, em đã hiểu ra cái gì?"

Thương Lam lặng lẽ lui về sau một bước, cô không phải là người giỏi tranh luận. Ôn Dĩ Thâm làm quá tốt, tốt đến mức khiến cho người ta không tìm ra được sơ hở. Mặc dù trong lòng cô hoài nghi nhưng lại không có chứng cứ. Hôm nay bị anh ta hỏi như vậy khiến cô á khẩu không trả lời được.

Bắt đầu một ngày mới, trong hành lang yên tĩnh dường như có thể nghe được tiếng gió thổi qua ngoài cửa sổ, một luồng sáng mặt trời xuyên thấu qua mấy lỗ nhỏ trên vách tường chiếu vào bên trong phòng. Bóng cây chiếu bóng phủ xuống chân, Thương Lam cúi đầu trầm mặc, một lát sau nói: "Dĩ Thâm! Anh không hiểu, thật ra thì tôi không tốt như những gì anh nghĩ." Cô do dự nhìn thẳng mắt anh ta, nhấn mạnh: "Tôi từng có một người chồng sắp cưới. . . ."

Anh ta thản nhiên ngắt lời cô: "Tiểu Lam! Quá khứ của em anh không quan tâm."

"Chúng tôi đã ngủ với nhau."

Trong nháy mắt, nụ cười trên mặt Ôn Dĩ Thâm trở nên cứng đờ.

Ánh mắt cô rũ xuống, không nhìn anh ta, tiếp tục nói: "Tôi đã từng rất thích anh ấy, nhưng. . . ."

Cô ngập ngừng nói: "Tôi không có cách nào toàn tâm toàn ý tiếp nhận một chuyện tình cảm khác. . . . Dĩ Thâm, như vậy không công bằng với anh."

Nhớ lại một chút chuyện cũ đã phui đầy bụi, giống như vết thương vừa mới đóng vảy bị xé ra, lộ ra miệng vết thương chảy đầy máu tươi, rất đau. Nhưng nỗi đau này chỉ có mình cô biết.

"Thật xin lỗi, tôi vẫn không nói cho anh biết. Cơ thể tôi không tốt, có lẽ đời này cũng không thể có con của mình. . ."

"Đáng lẽ chuyện này tôi nên nói sớm với anh. . . Chỉ hi vọng bây giờ vẫn không muộn. . ."

Nói hết ra những lời chôn sâu ở trong lòng, Thương Lam chợt cảm thấy nhẹ nhõm không ít. Những chuyện luôn cất giấu, vùi sâu không thấy dấu vết mới giúp cô có thể bỏ qua mà bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng sự thật cũng không phải như thế.

Có một số việc không phải quên đi là có thể coi như không có chuyện gì xảy ra. Suy cho cùng thì cô không phải là một người nhẩn tâm, cũng biết việc lừa gạt sẽ chỉ đổi lấy tình cảm không được bền lâu.

Ôn Dĩ Thâm lẳng lẳng nhìn bóng lưng của cô rời đi, bàn tay buông xuống siết chặt ở bên người, nhưng không mở miệng giữ cô lại.

Chủ cho thuê nhà là một người phụ nữ hơi mập, tính khí không phải quá tốt. Thương Lam cầu xin bà ấy rất lâu mới miễn cưỡng đồng ý trả lại hai tháng tiền thuê nhà, nhưng tiền đặt cọc thì một phần cũng không hoàn lại.

Chỉ ở lại có một đêm mà lại tốn vài trăm đồng, so với ở khách sạn còn đắt hơn.

Thương Lam đứng ở trạm xe bus cũ kỹ, sờ vào ví tiền trong túi xách, có chút đau lòng. Cô đi đến sạp bán báo bên cạnh, mua lấy một tờ báo. Sau khi lên xe liền lẳng lẳng ngồi ở trong góc tìm kiếm tin tức tuyển dụng, cô cần tìm một công việc để kéo dài cuộc sống.

Trong vài năm, thành phố B này rõ ràng không thay đổi quá lớn, xe buýt đi trên một đường nhỏ rợp bóng cây, dừng lại ở trạm xe bên cạnh khu chung cư, hơn 10 giây sau, xe lại lái đi.

Qua cửa kính xe, Thương Lam nhìn về phía chung cư, trong lòng nổi lên nhiều cảm xúc. Nơi này từng là chỗ ở của cô và Triển Mộ. Hai cây dương tử kính bên cửa không biết bị chặt mất một gốc cây từ lúc nào. Bàn ghế đá không còn phía dưới gốc cây cổ thụ, dưới ánh mặt trời chói chang đã không có người nguyện ý đứng chờ ở nơi đó.

Xe vội vã đi, chung cư lùi về phía sau, dần dần chỉ còn lại chấm nhỏ. Cô thu lại ánh mắt của mình, khoanh tròn mấy vòng ở trên báo, cuối cùng gấp gọn lại bỏ vào trong túi.

Cô không có bằng cấp, cũng không có ý định ở lại thành phố B quá lâu, cho nên tìm một công việc bán thời gian ở trong trung tâm thương mại, đồng nghiệp đều là sinh viên đại học làm thêm trong dịp nghỉ hè. Mọi người đều là bạn cùng lứa, lúc không có khách còn có thể trò chuyện đôi câu.

Hơn nữa Thương Lam rất xinh đẹp, bắt tri bắt giác, người đến mua đồ của cô cũng rất nhiều. Cứ như thế tình hình kinh tế trong tay cô cũng dư dả hơn không ít, đủ để thuê một phòng trọ không tệ ở gần trung tâm thương mại.

Chỉ là làm một thời gian, trong lúc các cô kể chuyện cuộc sống ở trường đại học thì trong lòng Thương Lam nổi lên sự khao khát. Nếu như không phải là vì Triển Mộ, cô có thể có lựa chọn tốt hơn.

Thấy khách tới, cô thu hồi cảm xúc của mình, tính toán chờ chuyện qua đi thì rời khỏi cái thành phố này, để dành ít tiền vừa học vừa làm để hoàn thành giấc mơ. . .

Mỗi lần Thương Lam tan việc cũng sẽ đi ngang qua trung tâm bệnh viện, cô ngồi trên xe bus nhìn qua, nhưng cũng không dám đi vào, không vì cái gì khác, chỉ là sợ hãi với chuyện cũ. Trong lòng luôn nghĩ kéo dài thời gian thêm mấy ngày nữa, sau đó mấy ngày rồi lại thêm mấy ngày, cuối cùng kéo dài đến nửa tháng.

Mà hôm nay, cuối cùng khi cô lấy dũng khí muốn tới thì Ôn Dĩ Thâm- người biến mất gần nửa tháng- đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng cô.

Ôn Dĩ Thâm lẳng lẳng quan sát chỗ ở phía sau lưng cô, cười nói: "Không mời anh đi vào ngồi một chút sao?"

Thương Lam hơi sững sờ, cuối cùng vẫn nhường ra một lối đi cho anh ta.

Có bài học lần trước, cô không đóng cửa phòng lại, chỉ là khép hờ: "Muốn uống nước sao?"

Thấy Ôn Dĩ Thâm không có phản ứng, cô nói: "Chỗ của tôi chỉ có nước suối."

"Làm phiền em vậy." Anh ta gật đầu với cô, ngồi thẳng lên ghế sofa. Từ lúc bước vào đến bây giờ, ánh mắt của anh ta vẫn dán lên trên người cô không hề rời đi.

Điều kiện phòng trọ của Thương Lam cũng không tệ lắm, đồ đạc tuy đơn giản nhưng lại ngăn nắp gọn gàng. Cô rót cho anh ta một ly nước lọc.

"Thời gian trước anh trở về nước Anh, cho nên vẫn không thể tới tìm em."

Anh ta còn tới tìm cô làm gì?

Thương Lam có chút không hiểu, cô không phải đã nói hết rồi sao?

Ôn Dĩ Thâm để cái ly trong tay xuống, giống như không chút để ý nói: "Tiểu Lam! Thật ra lần này anh tới đây là có một yêu cầu quá đáng."

Mi tâm Thương Lam giật giật, nhưng không có tiếp lời anh ta.

Giọng nói ôn hoà của anh ta vẫn tiếp tục: "Anh cầu xin em gả cho anh."

Nhìn cô gái đột nhiên tròn tròn đôi mắt và nét mặt trở nên hoang mang, anh ta cười nói: "Quá khứ của em anh sẽ không hỏi, anh muốn bước vào tương lai cùng em, như vậy là đủ rồi."

Thương Lam há miệng, vừa định từ chối, anh ta lại nói: "Em lại muốn tìm cái gì? Bởi vì em có bệnh? Hay là còn cái khác?"

Giống như là biết suy nghĩ của cô, anh ta đứng dậy tiến lại gần cô: "Tiểu Lam, hiện tại y học phát triển, em an tâm giao cho anh, tương lai chúng ta nhất định có thể sinh ra rất nhiều đứa nhỏ hoạt bát đáng yêu."

Mất thấy anh ta càng ngày càng gần, cô không nhận được lui về phía sau mấy bước. Đột nhiên bị nắm lấy, bàn tay to của anh ta giữ lấy tay cô, sự ấm áp bao trùm khiến cô quên mất rút tay mình ra.

Đột nhiên trái tim đập thình thịch, đó là sự quý trọng mà cô chưa bao giờ được cảm nhận.

Xe lái vào trong bãi đỗ xe của bệnh viện. Thương Lam ngồi ở ghế cạnh tài xế, nhìn anh ta tắt máy, ánh mắt nhìn xuống chiếc nhẫn trước ngực cô.

Em có thể không chấp nhận nhưng không thể ngăn cản anh theo đuổi.

Một giờ trước, sau khi Ôn Dĩ Thâm nói hết những lời này thì lấy ra chiếc nhẫn mà cô đã trả anh ta thời gian trước, luồn vào một sợi dây chuyền bạc rồi đeo lên cổ cô.

Một chiếc nhẫn nho nhỏ nhưng lại nặng trĩu, càng ngày càng nặng.

Trải qua quãng thời gian mà mẹ cô qua đời đã rất lâu, nên trừ việc Thương Lam biết bệnh viện này thì cô không còn nhớ rõ phòng bệnh nằm ở đâu.

Sau khi hỏi cô y tá, hai người cùng nhau tiến vào thang máy, trực tiếp lên tầng năm.

Trong khoảng thời gian này tinh thần mẹ cô vẫn không tốt. Thời điểm khi Thương Lam đi vào phòng bệnh, nhìn gương mặt gầy đi vì bệnh tật, cô không nhận được mà khoé mắt cay cay, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào: "Mẹ! Con tới thăm mẹ."

"A . . . Là Thương Hồng à" Trên giường bệnh, người phụ nữ nhú lại đôi mắt, không thấy rõ người trước mặt.

Thân thể Thương Lam dừng lại ở cửa nhưng không giải thích, sau đó cô đi tới bên giường, không nói một lời cầm lấy tay của bà.

Bên cạnh bàn để một giỏ trái cây và một chiếc bình giữ nhiệt, trong bình nước canh còn nóng, có thể thấy được người đưa tới chỉ mới đi không bao lâu.

"Mẹ, người đói chưa? Con đút cho mẹ ăn một chút có được không?" Cơ thể vốn mập mạp thì bây giờ chỉ còn một lớp da bọc xương, trên mu bàn tay lộ ra nhiều vết kim đâm, nhìn chỉ chút đến dọa người.

Ôn Dĩ Thâm đi theo sau lưng Thương Lam đến cửa, tùy tiện tìm một chỗ ở bên cạnh cửa ngồi xuống, lẳng lặng nhìn cô nói chuyện khi còn nhỏ.

Trên giường, dáng vẻ người phụ nữ mệt mỏi, cũng không biết có nghe vào lời của cô không.

"Mẹ, mẹ còn nhớ hay không, khi còn bé mẹ hay hát bài hát thiếu nhi cho con"

"Lúc con 7 tuổi nhặt về một chú chó nhỏ mẹ còn nhớ không? Ba không nói tiếng nào liền vứt nó đi, con đã khóc thật lâu. . . ."

"Mẹ! Mẹ phải nhanh chóng khoẻ lại, con còn chờ mẹ làm hoàng thái hậu cho con ăn."

Âm thanh của cô gái rất nhẹ nhàng, nụ cười trên mặt vẫn giữ nguyên, kể rõ từng ly từng tí. Nhưng lời cô nói người phụ nữ giống như là không nghe được, nằm ở trên giường ô ô a a đáp lời, Xem ra lần này thời gian không kéo dài được bao lâu nữa. Sau một tiếng, hai người đi ra khỏi cửa chính của bệnh viện, Thương Lam vẫn quay lại nhìn về phía sau như cũ.

Mũi hồng hồng, rõ ràng cho thấy cô vừa mới khóc xong.

Ôn Dĩ Thâm kéo vai của cô, an ủi vỗ nhẹ sống lưng: "Đừng đau lòng, ngày mai chúng ta lại đến đây thăm di."

Vừa nói, ánh mắt anh ta chợt sáng lên.

Thương Lam- con gái lớn của chủ tịch Thương thị, 16 tuổi từng có một vị hôn phu, theo như tài liệu thì tình cảm của hai người cũng không được tốt. . . .

Cửa bệnh viện người đến người đi, Thương Lam thuận theo tựa vào trong ngực anh ta, vẫn đắm chìm trong nỗi đau khi sắp mất đi người thân. Cô cúi đầu xuống, cũng không chú ý tới vẻ mặt anh ta đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Ôn Di Thâm ôm cô đi tới bãi đậu xe, anh ta quan tâm mở cửa xe cho cô, còn cúi người thắt dây an toàn.

"Tiểu Lam, để anh chăm sóc em . . ." Khi ngồi vào ghế lái, anh ta chợt quay sang nói với cô: "Tin tưởng anh, anh sẽ đối xử với em thật tốt."

Trong lòng Thương Lam rung động nhưng cô không trả lời. Chiếc xe chậm rãi lái ra khỏi cổng chính của bệnh viện, phong cảnh bên ngoài cửa sổ lướt qua trước mặt cô, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Bây giờ, ngay cả bản thân cô cũng không biết rốt cuộc mình muốn thế nào.

Trong tiềm thức, cô không cách nào an tâm tiếp nhận tình cảm của Ôn Di Thâm giành cho mình như cũ. Có lẽ là do trên người anh ta có quá nhiều điểm tương đồng với Triển Mộ, mới đầu cô có thể bị những điểm này hấp dẫn, nhưng sau đó lại bị những điều trên hù dọa.

Thương Lam chống cằm không nhìn anh ta, cho nên cô không biết, lúc xe rẽ ngang, trong mắt người đàn ông toát ra sự lạnh lẽo.

Ôn Di Thâm vưng vàng cầm tay lái, trên mặt vẫn thoáng nở nụ cười.

Sao anh ta có thể cam tâm để nước chảy về biển đông. Trong bốn năm này, anh ta tốn nhiều tâm huyết ở trên người cô như vậy, nên giờ cũng muốn đòi lại gấp mười, gấp trăm lần!

Sau giờ trưa, con gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo mùi hương thơm mát trên người đàn ông. Căn nhà gồm bốn phòng không tính là lớn, trái ngược hoàn toàn với thân phận của người đàn ông ở đây, vì anh ta hoàn toàn có thể dời đến khu vực tốt hơn.

Đột nhiên trong phòng rộng rãi vang lên một tiếng chuông, phá vỡ không gian yên tĩnh bên trong.

Tiếng chuông không có vang bao lâu liền bị người bắt máy:

"Là tôi."

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông lộ ra một sự uy nghiêm, quanh quẩn ở trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Editor: Yin Lam

Beta: Thiên Y

Mạc Mạc là một nữ quý.

Nàng đã chết cách đây 500 năm trước, chỉ là không đầu thai ngay, nàng cảm thấy có chuyện gì đó mình chưa làm xong nhưng không nhớ rõ đó là việc gì. Nàng đi hỏi Phán Quan: “Ngài có biết lúc trước ta có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?”

Phán Quan lật sổ sinh tử rồi thở dài “Lúc trước ngươi có đi qua một con phố bị một vật nặng từ trên trời rơi xuống đầu dẫn đến tử vong, cho nên dù thành quý nhưng không còn đầy đủ ký ức. Về những chuyện người đã trải qua, ta cũng không rõ lắm “

Mạc Mạc không từ bỏ ý định, khi nàng còn sống thì rất cố chấp, bây giờ thành quý cũng không sửa được tính tình, dù thế nào cũng không chịu ngoan ngoãn đầu thai. Vì thế, bỏ lỡ lần đầu thai này, nàng cũng chỉ là một linh hồn lượn lờ chốn nhân gian, là một cô hồn dã quỷ. Mỗi ngày nàng chơi bời trên những con đường để hi vọng nhớ lại quá khứ của mình, dù một chút nàng cũng thấy mãn nguyện.

Qua nhiều năm tháng, từ một kinh thành sầm uất đến xơ xác tiêu điều, từ chiến tranh loạn lạc đến khi được xây dựng lại, từ ồn ào huyên náo đến yên tĩnh, từ sụp đổ đến lúc khôi phục. Lịch sử của con phố này đã trải qua xuân, hạ, thu, đông không biết bao nhiêu lần, từ đầu đường đến cuối ngõ truyền ra những bài hát của các triều đại. Mạc Mạc đã chứng kiến hết mọi thứ, có đôi lúc nàng ngồi ở trên cây, có lúc nàng ngồi trên những bậc thang, có lúc dựa vào gia đình giàu có, cũng có khi bon chen vào trong nhà của người nghèo đói. Nhìn thời gian và năm trôi nhanh trước mắt nàng nhưng không ai thấy nàng, không ai có thể giúp nàng bởi vì nàng là 1 dã quỷ không có hình hài rõ ràng.

Nửa đêm nàng si ngốc vô số lần, đi đi lại lại trên những con đường. Thế mà chớp mắt đã trôi qua 500 năm, cửa gỗ được thay bằng cửa sắt, cửa sắt được thay bằng cửa chống trộm, ngay cả cây bạch quả- nơi ở thích nhất của cô- cũng khô héo, đổi lại là những cột đèn điện của hiện đại. Mọi người vừa hào hứng tham gia tổ chức thể vận hội Olympic, vừa hân hoan ăn mừng năm mới đã đến, Mạc Mạc vẫn không thấy vui vẻ, bởi vì nàng vẫn không nhớ rõ, năm trăm năm trước mình còn chưa làm xong chuyện gì.

Trong lòng Mạc Mạc rất cô đơn, nhưng những người khác lại không cô đơn như vậy. Đa số cô hồn đã quý đều có một tâm địa khó lường, lấy đe dọa trêu chọc con người làm thú vui tiêu khiển của chúng, có một số ít lấy sự tức giận và oán hận của kiếp trước để làm nhiều loạn cuộc sống của người dân. Dù nàng là quý nhưng nàng khinh thường những hành động này. Nàng còn quen biết một con quý khác, hắn cũng khinh thường hành động đó giống nàng. Mạc Mạc hỏi hắn tên gì, hắn nói: lúc còn sống được gọi là Bội Mạc, chết thì không có tên.

Mạc Mạc cảm thấy Bội Mạc rất đẹp trai, bởi vì dù làm quý, nhưng ít nhất vẫn giữ lại bảy phần hình người. Lâu lâu nàng cũng hỏi hắn chết như thế nào, hắn liền thò dài kẻ: “Bởi vì làm vỡ một cái ly, bị thê tử trách cứ, hối hận nên ta tự vẫn”. Sau đó thì không giải thích gì thêm.

Nghe xong lý do này, trong lòng Mạc Mạc rất muốn cười, nhưng vẫn không dám cười vì nàng cảm thấy dù biến thành quý cũng nên cần một sự kính trọng lẫn nhau.

Đề cập đến nguyên nhân nàng không muốn đầu thai, Mạc Mạc cũng rất bối rối. Có rất nhiều con quý chê cười nàng ngu xuẩn, có cơ hội đầu thai mà không đi, lại cam lòng tay chân lạnh toát vất vưởng giữa đêm khuya. Những cô hồn đã quý vì phạm vào điều cấm kị, hoặc là khi còn sống gây ra tội ác tày trời thì khi chết bọn họ không thể đầu thai, được sống lại để hưởng lộc là gấm vóc. Duy nhất ngày rằm tháng bảy là lễ Xóa Tội Vong Nhân, bọn họ có thể đi xem nào nhiệt, mà Mạc Mạc lại là một trong số ít linh hồn tự nguyện gia nhập làm dã quý. Nhưng Bội Mạc không giống mấy con quý khác, hắn không cười nhạo ý tưởng này của nàng, hắn nói với nàng: “Có rất nhiều khúc mắc nếu như có thể giải đáp, thì nhất định phải tìm được đáp án cho bằng được. Bởi vì nếu không có kiếp trước, thì sẽ không có nhân quả của kiếp sau. Cho dù người có được đầu thai làm người, thì kiếp sau người cũng bị chôn vùi trong thù hận.

Cho nên Bội Mạc liền chờ với Mạc Mạc, làm lòng tin của nàng có hi vọng. Mặc dù hắn nói không nhiều, phần lớn thời gian đều nghe Mạc Mạc kể lể. Có lúc nói đến khi trời sáng mà không biết, bọn họ liền vội vàng chạy trốn. Có khi họ trốn dưới tán lá cây chuối tây, lại khi trốn dưới mái hiên hoặc phía sau cánh cửa sức vóc tinh thần. Có một buổi đêm, Mạc Mạc hưng phấn đến tìm Bội Mạc, hồn phách bay nhảy giữa không trung, rồi vào một cái chui xuống dưới mái hiên, đánh thức Bội Mạc còn đang ngủ gật.

“Bội Mạc! Bội Mạc! Ta đã biết tâm nguyện của mình là gì rồi. Có một lần ta gặp một linh hồn, hắn gọi tên ta và nói mình là tướng quân kiếp trước của ta. Tên hắn là Tuấn sinh, tình cảm của chúng ta rất tốt. Cho đến khi ta đi mua trà và bánh hắn yêu thích, kết quả là bị chậu hoa rơi từ trên cao xuống nên qua đời. Hắn nói khi biết tin ta qua đời khiến ngày đêm hắn đau lòng, không lâu sau thì sinh bệnh mà mất. Hắn cũng không muốn đi đầu thai mà vẫn cố gắng đi tìm ta, rốt cuộc ngày mà hắn chờ đợi cũ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106

Thương Lam cho nên chọn vào hôm nay trở lại, trừ muốn nhìn một chút phụ thân, cũng là vì qua nải nải ngày giỗ.

Nàng lòng không yên dùng chiếc đĩa đâm com trong chén, suy nghĩ đi theo trở lại bốn năm trước, bà nội vừa qua khỏi hết năm, không có mấy ngày đi ngày, giống như đời trước, an tĩnh nằm ở quê quán trên giường gạch khỏe miệng mang theo cười qua đời.

Rất an tường, rất hạnh phúc.

Thương Lam nghĩ nhập thần, cũng không có phát hiện Triển Mộ tầm mắt từ mới vừa rồi nàng liền vẫn đặt ở trên người của nàng, nàng khẽ nhíu lông mày, khi bọn hắn biết bà nội qua đời lúc đã cách một ngày.

Ngay lúc đó ở nông thôn là tương đối lưu hành thổ táng, từ sơ cuối cùng, báo tang, khóc điệu, túc trực bên linh cửu, nhập liệm, đưa ma đến giữ đạo hiếu, quá trình vừa nhiều hạn chế vừa trầm dài. Mà Thương Lam kể từ mười sáu tuổi mùa đông liền sau nữa không có trở lại lão gia, dù sao cái kia ở giữa nơi ở cũ từ cho nàng nhớ lại cũng không tốt đẹp.

Vốn là Trần Phong thật lâu nhớ lại, lạnh lẽo không khí, chật hẹp phòng tắm, còn có nam nhân cần rửa tay. Hôm nay một tia ý thức tràn vào trong đầu.

Nàng hoảng nhập ma chương, chợt lắc đầu một cái, cố gắng vùng đi từ trước lo lắng, nhưng vừa ngược mắt, liền đụng phải Triển Mộ lóe ánh lạnh mắt, hắn đang âm trầm trầm nhìn chằm chằm nàng, giống như trong rừng tron nhẵn rần độc, núp trong bóng tối, tham lam khóa trước mắt con mồi, như hình với bóng làm người khác nổi da gà.

"pằng" nàng nắm trong tay chiếc đĩa lên tiếng rơi xuống đất, đưa tới ngồi cùng bàn mấy người nhìn chăm chú.

Ôn lấy sâu liềm phía dưới lên cười, ánh mắt ở giữa hai người lưu luyến.

Nàng vẫn khiếp sợ, cho đến người giúp việc cho nàng đổi lại mới bát đĩa, lúc này mới lộ vẻ tức giận thu hồi ánh mắt của mình, từ trước Thương Lam thích Triển Mộ, cho nên hẳn phải hết tâm tư đi tìm hiểu tất cả của hắn yêu thích, điều này cũng làm cho hai người trong nhiều trong năm dưỡng thành một loại không cần nói cũng biết ẩn ý.

Phản bội.

Ngay mới vừa rồi, nàng từ trong mắt hắn đọc được, là ý này.

Thương Lam ân núp ôn lấy sâu ánh mắt dò xét, cúi đầu yên lặng bối com, lúc này, thương hồng lại mân mê cái miệng nhỏ nhắn nói:

"tỷ, cái người này lần trở lại cũng không đi được chưa."

"tỷ tỷ của ngươi còn có thể đi đâu?" Thương trung tín không vui chen vào nói: "một hồi sẽ để cho tài xế tiễn đưa cho ngươi trở về dọn dẹp hành lý. . . ."

"Tiểu Lam muốn trở về ở?" Phùng nguyên theo hướng về phía Thương Lam cười khúc khích nói: "nghe nói tài làm bếp ngươi không tệ, có rảnh rồi cũng muốn dạy ta một chút a."

Thương trung tín ở một bên hừ lạnh, rất có chỉ tiếc rèn sắt không thành thép ý tứ.

Tiểu tử nhà quê này cả ngày cùng một nữ nhi gia tự đắc, không có nửa điểm tiền đồ!

Đến sự tình quá nhanh, nàng vốn còn muốn nữa chậm tầm vài ngày, hôm nay một chút chuẩn bị tâm tư cũng không có, nàng ngẩng đầu lên há miệng, nói:

"ba."

Thương trung tín ánh mắt nghiêm nghị hướng trên người nàng đảo qua, nàng liền đã ra động tác giật thối lui, ấp úng nửa ngày, rốt cuộc không đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

Thương trung tín thái độ, để cho nàng bỗng cảm thấy chính mình bốn năm trốn đi không có chút ý nghĩa nào, thật vất vả tạo dựng lên tự tin, ở hắn vài ba lời, đủ số tiêu diệt.

Nàng có chút không cam tâm, nhưng lại không dám xen vào phụ thân quyết định, dù sao từ lâu dài đến xem

, mới có thể hoàn thành việc học so với cái gì đều trọng yếu.

"Tiểu Lam." Từ vừa mới nổi lên liền vẫn trầm mặc Triển Mộ đột nhiên gấp miếng thịt cá bỏ vào trong chén nàng, Thương Lam Nhất sững sờ, không có cự tuyệt.

"mấy năm này đi đâu?" Giọng nói lạnh lạnh thật thấp quanh quẩn ở bên tai, nàng nhìn hắn hé mở môi mồm, liếm hạ mắt không có tiếp lời.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Triển Mộ không hề tính toán ở nơi này đốt thả qua nàng, ánh mắt lợi hại chưa từng rời đi, không hề chớp mắt khóa đối với bàn hình người, không khí giống như đọng lại, chu vi đột nhiên trở nên an tĩnh, cái loại đó làm người ta hít thở không thông, đè nén đến mức tận cùng tĩnh.

Có một trong nháy mắt, Thương Lam cảm giác mình bị cô lập ra ngoài, ở nơi này đen nhánh trong thế giới, chỉ còn lại nàng cùng Triển Mộ hai người, hắn không chút để ý ngưng nàng, lại mang theo một cô vô hình áp bức, bóng đen không lồ quay đầu chụp xuống, nàng thở khê một tiếng, toàn thân thần kinh buộc được gắt gao, khăn trương hít thở không thông.

Hắn đang người khác không thấy được địa phương, đối với nàng làm áp lực.

Lúc này, đặt tại mép bàn tay bị một con ách áp bàn tay bao trùm, trên mu bàn tay truyền tới xúc cảm để cho nàng bỗng nhiên từ hắn ăn thịt người trong ánh mắt rút về, nghiêng mặt sang bên, đem nàng lấy roi vào ánh mắt ôn lấy sâu trấn an nụ cười lên, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, giống như là mới vừa đánh một cuộc chiến, hai tay chống góc bàn, toàn thân hư mềm vô lực.

Triển Mộ – vô luận là bốn năm trước còn là bốn năm sau, nàng như cũ không thể thoát được đạo này ma chướng.

Ôn lấy sâu mập mờ ngất lòng bàn tay của nàng, tức thời giải vây nói:

"Tiểu Lam m

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Nghe vậy, Triển Mộ động tác có một trong nháy mắt dừng lại, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, bàn tay lại một lần theo hông của nàng tuyền lui về phía sau lưng lên đi, thô lệ lòng ngón tay cách y phục thật mỏng chất vải mập mờ vuốt ve ở thiếu nữ non nớt trên da thịt.

Thương Lam lông mi thật dài khẽ run, hai tay vô lực khi hấn trước ngực xô đẩy, "Xuy lạp" một tiếng là váy khóa kéo bị mở ra âm thanh, một tiếng này hí ở nơi này yên tĩnh dọa người trong không gian có vẻ càng thêm chói tai.

Nhờ ánh trắng, nàng ngược mắt chống lại Triển Mộ đỏ thắm cặp mắt, nam nhân mắt nhìn xuống ánh mắt của nàng liền giống như mới vừa bộ hoạch đao con mồi rắn độc, to và dài có lực thân thể thật chặt dây dưa tứ chi của nàng, tron nhãn xúc cảm thấu xương mà lạnh lẽo, đột nhiên đánh úp tới, là một loại làm cho người ta từ đáy lòng sợ hãi lạnh lẽo.

Nghiêng tai lắng nghe, thậm chí nàng có thể nghe được độc xà thổ tín "Tê tê" thanh.

Âm trầm quý dị.

Ảo giác, tất cả đều là ảo giác!

Thương Lam giật giật ngón tay, mặc dù nàng vẫn nỗ lực muốn khôi phục trấn định, nhưng khi hấn cường thế xâm chiếm, như cũ ức chế không được sự khiếp đảm của chính mình.

Gương mặt bởi vì sợ mà trắng bệch, làn thanh, hấn không đứng ở trên người nàng bởi đôi tay ướt lạnh phải giống như trơn trượt thân rắn, này món đồ mỗi di động một tác nàng liền không cầm được bắt đầu khẽ run, cho đến đề nén không chịu nổi, lúc này mới khóc thút thít lên tiếng.

"Lấy sâu." Thương Lam muốn thối lui tới cửa, nhưng bởi vì bắp chân bị nam nhân đầu gối áp chế nhi động bắn ra không được, ánh mắt của nàng buồn bã thiết nhìn bị đóng lại Thiết Môn, ánh đèn yếu ớt xuyên thấu qua trên cửa khe hở khắc sâu vào trong mắt.

Nàng chỉ có thể hi vọng ôn lấy sâu có thể ở lâu không thấy người nàng dưới tình huống đi ra ngoài tìm nàng.

Âm thanh của nàng rất nhỏ, nhẹ ngay cả mình cũng nghe không rõ ràng lắm, ở tại cái này thu hẹp trong kho hàng, Triển Mộ lại nghe rõ ràng.

Hấn toàn thân chấn động, đôi tay cứng ở trên người của nàng, trong mắt dục vọng toàn bộ rút đi.

Cầm đầu nhói, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị người thô lỗ bóc lên, nàng bị buộc mở mắt, chống lại hấn bóc lột trừng mắt.

Hấn thủ phạm ngoan nhìn nàng, từng chữ từng câu hỏi

"Người nói cái gì?"

Thương Lam co lên bả vai không ngừng lắc đầu, nàng ý thức được mình trong lúc vô tình một câu nói, đã đem hấn chọc giận.

Nhớ tới Triển Mộ nổi giận bộ dáng, thấy lạnh cả người áp vào lòng, ngay cả đóng chặt hàm răng đều ở đây run run, Thương Lam té té thờ dốt, nội tâm vô hạn hối tiếc, nàng sai lầm rồi, nàng làm sao sẽ cho là Triển Mộ ấy là loại vài ba lời là có thể đá phát nam nhân đâu, hấn căn bản là người điên!

Hơn nữa cái người điên này sẽ không theo nàng phân rõ phải trái, hấn muốn làm chỉ là không ngừng chiếm đoạt!

Hấn lẳng lặng ngưng nàng, không sòng trong mắt làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc, chỉ là đột nhiên trầm xuống mặt của xanh mét phải dọa người, hấn đang đợi nàng đáp án, một người để cho hấn hài lòng "Đáp án".

Khi hấn ánh mắt lạnh lẽo, nàng trốn không thoát, không tránh được, tựa như một con bị mèo dẫm ở cái đuôi con chuột, kinh hoảng chạy trốn tứ phía, nhưng vô luận như thế nào cũng không tránh thoát trở thành người khác trong bụng vật số mạng.

"Triển Mộ, người phải cái gì, ta cấp người, ta cho hết người. Ta không học sách, ta cái gì cũng không cần, van cầu người bỏ qua cho ta đi."

Ở trong lòng hấn ở bên trong, nàng rút cuộc hồng mắt khóc lớn.

"Bỏ qua người?" Triển Mộ không có hạ lực lượng lớn nhất, Thương Lam thấy thế bản năng tránh thoát hấn trối buộc lui về phía sau, cho đến sống lưng đụng vào cứng rắn giấy da, cũng phát xuất kêu đau một tiếng, lúc này mới phát hiện ra trong lúc vô tình, đem nàng lấy mình vây khốn đi vào một chết giác trong, không còn có thể lui địa phương.

Trong bóng tối, hấn hừ lạnh một tiếng lại một lần khi đi lên, phản chiếu trong kính làm cho người ta không nhìn ra tâm tình của hấn, nhưng bị cái phải phát đau mãnh khỏe cũng không lúc không khắc không có ở đây nhắc nhở nàng, hấn đang tức giận:

"Người còn muốn đi đâu? Gả cho người nam nhân kia sao? A. Người đừng mơ tưởng, người có tin hay không ta ngày mai sẽ có thể tìm người làm hấn, ta có thể để cho hấn sạch bóng biến mất ở trên cái thế giới này."

Hấn yêu thương vuốt ve thượng nàng trắng bệch hai gò má, cúi thấp thân thể chạm khẽ môi của nàng:

"Tiểu Lam, đừng ép ta khóa người...người cho là thương trung tín có thể giữ được người bao lâu? Một năm, hai năm?" Hấn đánh vào trên môi của nàng cười lạnh: "Đến cuối cùng, người chỉ có thể là của ta đây, điểm này không có ai có thể thay đổi, người tốt nhất ngoan ngoãn không nên đánh khác chú ý, dĩ nhiên, ta tuyệt không để ý nhốt người vào trong lồng sắt, cũng như người nói như vậy, Tiểu Súc Sinh."

Thương Lam cả người đều đã rúc vào trong góc, nhưng hấn môi, tay, lại như ảnh tùy hình, dán thật chặt ở trên người, càn rỡ chiếm đoạt.

Sợi tơ quần dài cùng áo lót sớm bị vén đến ngực cùng xương quai xanh giữa, hai khóa mượt mà thịt luột xích, lỏa, trắng trơn bại lộ ở trên không tức trong đó, màu hồng nhũ, nhọn bị nam nhân hung hăng bóp ở đầu ngón tay, bừa bãi đùa bỡn, hấn xuống tay không chút lưu tình, cho đến này hai khóa xinh xắn anh đào nhĩ bị lỏng phải đỏ lên đầy máu, lại như cũ không thấy buông tay.

"Không." Thương Lam nhân Trung Sung đầy sợ hãi và tuyệt vọng, mấy năm này nàng từ từ thối lui thiếu nữ trẻ trung trở nên thành thực, mặc dù vẫn còn lộ vẻ non nớt, nhưng nên trở mặt địa phương ngược lại so với trước kia sung túc không ít.

Triển Mộ thật là hài lòng trong tay mềm mại, nhìn thiếu nữ suy nhược bộ dáng, vốn là muốn phải dụ dỗ đợi tâm, cũng đang nhớ lại bốn năm này trong, nàng có lẽ sẽ có nam nhân khác, nằm ở người khác phía dưới, cũng lộ ra loại vẻ mặt này thời điểm, trong mắt hấn sát ý từ từ ngưng tụ.

Trước ngực đau xót, Thương Lam hoảng sợ phát hiện hấn động tác ở trong lúc bắt chợt trở nên thô lỗ, bạo lực, bởi vì giận dữ quan hệ, tề tề hôn biến thành cắn xé, lúc này, hấn tựa như một đầu đối diện rồi dã thú, đối mặt dưới người thức ăn, ăn ngấu ăn nghiến .

Nước mắt chậm rãi chảy xuống khóe mắt, khi hai chân bị nam nhân nâng lên, cấm ở bên hông thời điểm, nàng hiết tư để lý thuyết to:

"Triển Mộ. Ta hận người! Cứu mạng. Cứu mạng!"

Thương Lam khóc đến giọng nói cũng câm, nàng vỗ vào trên mặt nam nhân, trên người tay hầy cùng gãi ngứa tự đắc, rung chuyển hấn không được chút nào, chỉ có thể trở mặt nhìn hấn một chút xiú đến gần, tiến vào.

Không lồ nam, rễ sâu sâu xâm nhập, chật hẹp dừng, đạo bị buộc mở rộng, nàng đau đến ngay cả móng tay gãy lìa cũng không biết, dã thú thờ dốc ở nơi này yên tĩnh bên trong phòng có vẻ rất là rõ ràng, thấp nhiệt hô hấp gần trong gang tấc, trong mũi tràn ngập là nam nhân trên người đặc biệt xạ hương.

Thương Lam từ nhỏ trở mặt liền so những thứ khác nữ hài từ tới chậm chạp, hơn nữa lâu không lịch sự người, chuyện thân thể, sao lại có thể chứa đựng vào một thành thực phái nam dương, cây.

Lập tức, nàng đau nhói chặt mày lên, toàn thân buộc được gắt gao, mảnh khảnh bắp chân dừng tại giữa không trung, bị nam nhân bàn tay thật chặt thủ sẵn, giống nhau chịu hình tù phạm, vô lực đi giữa giữa, phản kháng.

Bỗng nhiên, khi hấn một vọt mạnh , cự vật hung hăng lăm vào khí khoả hoa, hành ở bên trong, toàn bộ nuốt hết!

Lần này tới đột nhiên, Thương Lam gọi càng thêm tê tâm liệt phế rồi, tựa liên thanh âm cũng là chói tai dọa người, hấn đem lấy nàng tiểu mông bấm ra thanh nhất khối từ nhất khối dấu vết, thô kết mà hỏi:

"Nói, nơi này có hay không bị người, chen vào, qua, người nam nhân kia chạm qua người nơi nào, nói chuyện, có nghe hay không!"

Lúc này Thương Lam đã nói không ra lời, thân thể của nàng bị buộc đè ở trên sàn nhà, theo nam nhân rất động, quang, trắng trơn sống lưng một cái lại một cái đụng chạm lấy mặt đất, dục vọng của nam nhân quá mức mãnh liệt, bị đè nén bốn năm tình cảm lập tức bộc phát ra, khiến cho động tác của hấn so sánh với từ trước tính, chuyện tới có vẻ hơn máu tanh, bạo lực.

"Người là của ta, là của ta, cho dù chết cũng chỉ có thể là ta đây." Một bên hấn động, vừa nỉ non, trong mắt giáu là một loại làm người ta sợ hãi chấp niệm, đến chết không rời!

Loại này chấp nhất, Thương Lam xem không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Nàng chỉ cảm thấy trên người nam nhân thoát khỏi loài người thân xác nhiều nhất chỉ là một đầu dã thú khát máu, âm hiểm, xấu xí!

Hấn căn bản không có coi nàng như một "Người" mà đối đãi, giống như hấn nói, nàng chỉ là hấn chăn nuôi một đầu Tiểu Súc Sinh!

Ta cư nhiên có yêu người, cư nhiên!

Nàng vừa khóc vừa hướng nơi cửa bò, nước mắt ba thác ba thác rơi trên mặt đất đuổi ra từng vòng thủy ấn, hôm nay, nàng đối với hấn từng có quá , vô luận là tình yêu, hoặc là thân tình toàn bộ tan thành mây khói, người đàn ông này không sẽ yêu, hấn chỉ sẽ không tận đoạt lấy, tình cảm của hấn vừa biến thái lại vụn vụn, yêu hấn là một cuộc bi kịch, bị hấn yêu, sẽ chỉ là cả đời tại nạn.

"Tiểu Lam, chúng ta lần nữa bắt đầu, ta sẽ đối với người rất tốt."

"Cứu mạng. Cứu mạng."

Nàng đối với hấn tỏ tình trí nhược không nghe thấy, chỉ là một tâm một ý muốn hướng cửa bò đi, ở trong bóng tối, nàng hốt hoảng đụng phải đặt ở thùng giấy khác bình hoa, lúc này thiếu nữ doanh Thủy Quang trong mắt lộ ra nhất mặt hiểm thấy quyết tuyệt, trong bụng nàng hung ác, nhát lên bình liền hướng

trên đầu hấn đập tới.

"Bịch" một tiếng, trên người nam nhân có một trong nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, cũng rút cuộc dừng lại xâm chiếm động tác, chỉ là thân thể trắng kiện cũng không ngay lập tức ngã xuống, hấn mở một đôi tròng mắt đen nhánh, quý dị mắt nhìn xuống nàng.

Nguyên bản là an tĩnh khác thường không gian hôm nay chỉ còn lại hai người thờ dốc, mà Triển Mộ nồng đậm tiếng hít thở hôm nay nghe tới càng giống như là tiềm phục tại chỗ tối ác quỷ, đang ở nàng xem không tới địa phương, dữ tợn nhìn chăm chăm từng cử động của nàng.

Thương Lam Nhất trận lạnh đến buồn nôn, nắm chai tay dừng tại giữa không trung, kích động đi qua mơ hồ sinh ra chính là lo lắng, cùng sợ, nàng đôi mắt đẹp trừng trừng, không dám tin, ngay mới vừa rồi, cư nhiên mình đánh hấn, cư nhiên.

Cho đến ám áp máu tươi chảy xuống bên trán, như hoa hồng nhỏ xuống, ở trước ngực nàng nở rộ thời điểm, Triển Mộ lúc này mới không không chế được té ở trên người nàng.

Ngai ngái mùi máu từ từ tràn ngập ở trên không tức trong đó, nàng sợ ném đi trong tay bình hoa, âm lãnh hoàn cảnh sinh ra một cổ âm trầm kinh người hơi thở, từ trên người hấn chảy ra máu đang niêm trừ dính ở trên người của nàng.

Chỉ sợ nam nhân tỉnh lại lần nữa, nàng không dám lộn xộn, theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, nàng tiếp tục đợi thêm một lát, như cũ không thấy hấn có hành động hậu, rút cuộc đánh bạo đẩy hấn ra.

Triển Mộ mặc dù tạm thời mất đi ý thức, nhưng trong chốc lát, ngăn ở trong cơ thể nàng □ không hề có thể hoàn toàn mềm xuống, hấn □ vẫn bá đạo chống đỡ ở nàng chỗ sâu nhất không muốn rời đi.

Thương Lam nhẹ nhàng thở hỗn hển, một chút xiu đem lấy chính mình rút ra, nhưng chỉ là một động tác đơn giản liền xé rách đến dưới người vết thương, bén nhọt, đau đến nàng vẫn hít hà.

Đợi đến nàng rút cuộc đem lấy chính mình hoàn toàn hút ra lúc đi ra, cả người đầu đã là đầy mồ hôi, thở hồng hộc.

Nàng nhìn nằm trên đất nam nhân, trong mắt vừa run vừa sợ, chỉ sợ hấn cứ thế mà chết đi, nàng tại nguyên chỗ do dự một hồi, cuối cùng vẫn còn quyết định tiến lên điều tra.

Cũng không đợi nàng đến gần, hấn đột nhiên lại mở mắt ra.

Trong mắt tinh hồng đã lui, nghiêng mặt sang bên, chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm nàng.

"Tiểu Lam." Hấn hé mở môi, giọng giăng muốn ngồi dậy.

"Người đừng tới đây!" Thương Lam hét lên lui về phía sau.

"Tiểu Lam, tới đây, không cần đi, không được đi." Triển Mộ nghĩ đứng dậy, nhưng ngất xiu để cho hấn không làm được gì, cuối cùng chỉ có thể yếu đuối nằm trên mặt đất, hai mắt nhưng thủy chung lao lao nhìn chăm chăm nàng.

Thương Lam cắn môi sửa sang lại của mình nghi dung, nàng lại không dám đến gần, chỉ có thể cảnh giác nhìn động tác của hấn.

Trên người vấy bị lộn phải nhẵn nhúm, điểm một cái vết máu in ở trước ngực thế nào cũng biết không sạch sẽ, giống nhau thân thể của nàng.

Mà nàng bị lột ra tới quần lót để lại ở Triển Mộ tay phải bên cạnh, rồi đi hấn quá gần, đang ở có thể đụng tay đến địa phương.

Thương Lam không dám tiến lên đi lấy, đang kẹp trống rỗng hai chân, chỉ có thể đến đây thì thôi.

Mới vừa rồi một ít gỗ, nàng không dám dùng toàn lực, vì vậy hấn có thể nhanh như vậy thức tỉnh, nàng không biết hấn lúc nào thì có thể khôi phục bình thường, trong lòng loạn tung từng phèo, hôm nay nàng chỉ nghĩ tới mau sớm rời đi hấn, rời khỏi nơi này.

Nằm ngang trên đất nam nhân không ngừng thở hỗn hển, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm thiếu nữ sắp sửa rời đi bóng lưng:

"Trở lại. Không được đi."

Hấn duỗi tay về phía nàng, ngay cả mình cũng không có ý thức được, trong lời nói của hấn mang theo một tia nhỏ bé không thể nhận ra cầu xin.

Thương Lam không từng nghe qua hấn dùng loại giọng nói này tự nhủ lời nói, đụng phải tay cầm cái cửa tay dừng lại, nàng không nhìn được quay đầu lại.

Đôi mắt thiếu nữ đôi mắt to tròn trong suốt, Triển Mộ có một trong nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, nàng xem ánh mắt của hấn không có từ trước ước mơ cùng tình yêu, chỉ còn lại một dòng làm cho người ta thấu xương lạnh như băng bình tĩnh.

Nàng nhìn hấn, giống như là đang nhìn một người xa lạ.

"Triển Mộ, tất cả đều đủ rồi."

Không thương chính là không thương, ban đầu nàng không hiểu, chỉ là một cửa tâm tư đi bỏ ra, đi lấy lòng, mình nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, nàng yêu, hẳn rồi cuộc muốn không cần.

Hôm nay xem ra, nàng cảm giác không phải là ích kỷ, từ trước nàng giống như là cái này Triền Mộ phiên bản, tổn hại người khác ý nguyện một vị cường cầu, quay đầu lại, nàng đổi lấy chỉ là một trường bi kịch, mà trường bi kịch đã không có cần thiết tiếp tục nữa!

Sẽ để cho nàng làm cho này tất cả họa lên dấu chấm hết, nàng cùng Triền Mộ quan hệ, vô luận là người thân, bằng hữu, còn là người yêu, đều không cần làm lại, từ đó lui về phía sau, chờ đợi bọn họ sẽ chỉ là người lạ, cũng chỉ có thể là người lạ!

Triền Mộ nhìn Thương Lam đi tới cửa bên bóng dáng, thiếu nữ suy nhược trong thân thể lộ ra một dòng quyết tuyệt, nàng bước rất nhẹ, lặng yên không tiếng động cũng đang nơi cửa dừng lại.

Hắn có một trong nháy mắt mừng rỡ, không có chút huyết sắc nào trên mặt rồi cuộc trời lên vẻ thư thái, chống lên thân thể sẽ phải tiến lại gần nàng, nàng rồi cuộc vẫn không nở bỏ hắn, trong lòng nàng còn là yêu hắn.

Đúng vậy, nàng trừ hắn ra còn có thể yêu người nào, còn có thể yêu người nào.

"Tiểu Lam. Tiểu Lam." Trong đầu hắn một hồi ngất xỉu, bước chân tập tễnh, trước mắt thậm chí xuất hiện ảo giác.

"Triền Mộ."

Cô gái giọng nói lạnh lạnh ở trong nhà vang vọng, nhìn hắn nàng trương lại hợp môi đỏ mọng, lại nghe không rõ, cho đến nàng không chút do dự xoay người lúc rồi đi, một hàng chữ nhỏ như đao khắc loại, thật sâu dấu ấn vào bên trong sâu trong lòng.

"Người bây giờ, để cho ta ghê tởm"

Bên tai vang lên cô gái rời đi tiếng bước chân, giày vải đập lên mặt đất âm thanh rất nhẹ, hắn nhất định phải đem lỗ tai dán thật chặt trên mặt đất mới có thể nghe rõ, "Rầu rĩ" một tiếng lại một tiếng của muộn hưởng giống như là gõ vào chú ý trong, càng ngày càng xa, cho đến cũng nữa không nghe được.

Không người hành lang lọt vào một mảnh cái chết yên tĩnh trong đó, không biết đã trải qua bao lâu, u ám trong kho hàng phát ra một tiếng thật thấp, đầy tràn tuyệt vọng thú mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Editor: Thiên Y

Thương Lam nhìn vết máu dính trên váy mình, không dám trở về tìm Ôn Di Thâm. Cô lao đảo rồi đi từ cửa sau, lúc này mới nhớ tới túi của mình đặt ở trong phòng khách, mà ví tiền và điện thoại di động... Tất cả đều ở bên trong đấy.

Thành phố B sắp vào thu, gió lạnh thổi thoáng qua, một ngôi sao nhỏ chiếu sáng trên bầu trời đêm tối đen, nhìn lên càng thêm cô đơn lẻ loi.

Thương Lam chờ ở trạm xe bus ven đường, gập con gió thổi qua mà không nhìn được rung mình một cái. Nhìn người đi đường đi qua lại, cô nhẹ nhàng chà xát cánh tay đã lạnh như băng, thậm chí thấy may mắn vì buổi chiều khi ở trong tiệm mua đồ đã tiện tay nhét số tiền lẻ vào trong túi. Mặc dù số tiền không nhiều lắm nhưng vẫn đủ để cô về nhà trọ.

Dưới váy lạnh lẽo, mỗi khi gió nhẹ lướt qua liền cảm thấy phía bên dưới rất nhạy cảm, lạnh như băng. Lớn đến như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Thương Lam xảy ra chuyện như thế này.

Lập tức, khuôn mặt trắng nõn hiện lên sự bối rối. Cô kẹp chặt hai chân tiện tay vẫy xe taxi, ngay cả một giây cũng không muốn đứng chờ ở đây.

Ở trong phòng khách, Thương Trung Tín và Ôn Di Thâm ngồi tán gẫu, cho đến nửa giờ sau vẫn không thấy Thương Lam quay lại. Lúc này hai người mới cảm thấy không ổn, ánh mắt trao đổi liền cùng đứng lên đi đến phòng bếp.

Cửa kho hàng vô đóng chặt thì lúc này lại mở toang, theo gió thổi, cánh cửa bằng sắt đung đưa trái phải, phát ra tiếng vang kéo kệt kệt kệt.

Bóng đèn trong kho hàng đã hỏng từ lâu. Thương Trung Tín nhú mày, nhận lấy đèn pin mà người giúp việc đưa tới, bật lên rồi đi vào bên trong. Ánh sáng yếu ớt, không thấy một bóng người ở trong kho hàng, trên mặt đất còn lại vài giọt máu đỏ tươi, ở dưới ánh trăng phản chiếu sự kì lạ.

Trở lại phòng trọ, Thương Lam liền chạy vào trong phòng tắm, kì cọ thật lâu. Đợi đến lúc cô lau tóc bước ra thì đã qua mười hai giờ đêm. Cô đứng ở trước phòng tắm, ánh mắt dò dẫm nhìn đồng hồ treo trên vách tường, nghe âm thanh tiếng kim chạy, đột nhiên lại nhìn mình trong gương.

Thật bản.

Trong gương, cơ thể cô có nhiều dấu vết ứ đọng máu, dù là ở trước ngực, cánh tay, bắp đùi, tất cả đều là dấu vết mà người đàn ông đó để lại. . . .

Cô che miệng ngồi xồm xuống, trong mắt một mảnh mê lương.

Thương Lam không biết mình đã làm sai điều gì mà trời cao lại đối xử với cô như vậy. Chẳng lẽ chỉ vì kiếp trước cô tham lam mà gây họa tới kiếp này sao?

Nghĩ đến ánh mắt như ép người của Triển Mộ, bỗng nhiên túm lấy mái tóc dài còn ướt của mình, giống như một kẻ điên mà túm chặt lấy, muốn lợi dụng sự đau đớn mà quên đi những vết thương mà anh vừa thêm vào trên người mình.

Người đàn ông này đã không phải là Triển Mộ mà cô quen biết trước kia, anh quá xa lạ. Ngoại trừ vẻ bề ngoài ra thì bên trong con người anh đã hoàn toàn thay đổi.

Cô không hiểu chấp niệm của anh về cô đến từ đâu. Rõ ràng ở đời trước, anh vứt bỏ cô như vứt bỏ một đôi giày cũ, tại sao ở kiếp này thái độ lại thay đổi lớn như thế.

Tất cả đều quá không thích hợp. Chỉ cần là những người có liên quan đến Triển Mộ, dù là chuyện nhỏ thì tất cả đều mang hơi thở kì lạ.

Cửa sổ không được đóng chặt làm lung lay mỗi khi gió thổi, bóng cây bên ngoài in dấu vào bên trong phòng. Đối mặt với căn phòng yên tĩnh, đột nhiên Thương Lam cảm thấy sợ hãi. Cô ôm chặt lấy áo ngủ trên người nhưng vẫn là cảm thấy rét run. Bất hình linh, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, suýt nữa thì cô hoảng sợ hét lên.

"Tiểu Lam! Tiểu Lam!" Ôn Dĩ Thâm nhẹ nhàng gọi, thấy không ai lên tiếng, thì vỗ vỗ gõ cửa, tiếng sau to hơn tiếng trước.

"Em có ở trong đây không? Nếu về rồi thì lên tiếng đi."

Thương Lam ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm lấy hai cánh tay của mình. Lúc vừa mới về, cô chỉ một lòng muốn đi tắm để tẩy sạch những dấu vết trên người mình, cho nên không có bật đèn ở trong phòng khách. Bây giờ trong không gian gồm một phòng ngủ và một phòng khách, chỉ có một ánh đèn yếu ớt chiếu từ phòng tắm, cửa sổ lay động, bóng đen bên ngoài bao trùm càng tăng thêm vẻ quỷ dị.

Cô khẽ vỗ nhẹ trái tim còn chưa kịp ổn định, bước mấy bước đến góc tường để bật đèn lên. Ánh sáng đột nhiên lan toả khắp không gian khiến cô lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Mà cùng lúc đó, Ôn Dĩ Thâm chờ ở ngoài cửa giống như chú ý tới ánh đèn sáng lên chỗ khe cửa, biết cô ở bên trong, giọng của anh ta lớn hơn vài phần: "Tiểu Lam."

Hắn lòi còn chưa dứt cửa đã bị người từ giữa mờ ra, tái nhợt đến mức tận cùng mặt xuất hiện tại trước mắt, nàng hướng về phía hắn yếu đuối mà cười cười, nói về:

"Dĩ Thâm."

"Sao không nói tiếng nào đã trở về?" Trong giọng nói của anh ta lộ ra sự oán giận, trong tay còn cầm túi xách của cô, ánh mắt rơi xuống bộ quần áo mỏng manh của cô: "Em có biết anh lo lắng cho em nhiều thế nào không?"

Không tìm được cô, mà toàn bộ điện thoại di động và ví tiền vẫn ở chỗ anh ta, biết trên người cô không có tiền nên anh ta chỉ có thể lái xe dọc theo con đường trở về nhà trọ của cô.

"Thật xin lỗi." Cô cúi đầu: "Em. . . . Đột nhiên em không thoải mái nên đi về trước."

Ánh mắt Ôn Dĩ Thâm chợt loé sáng, mặc dù không tin lời giải thích của cô, nhưng cũng truy cứu thêm. Anh ta đưa túi trong tay cho cô: "Tiểu Lam! Lần sau đừng như vậy được không? Có chuyện gì nhớ nói với anh."

Nhìn cô khéo léo gạt đầu một cái, anh ta hơi yên lòng một chút, nhưng sắc mặt không thấy tốt hơn.

Anh ta để ý đến cô gái nhỏ đang mặc một bộ quần áo ngủ, mái tóc dài vẫn còn ướt, nhỏ giọt ở phía sau lộ ra vành tai trắng nõn như ngọc, rõ ràng là đáng yêu vừa tắm xong.

Mùi thơm của dầu gội đầu thoảng qua, lộ ra hơi thở của thiếu nữ.

Trong lúc vô tình, ánh mắt Ôn Dĩ Thâm nhìn cô trở nên nóng bỏng.

Dục vọng của anh ta giành chỗ cô được giấu diếm rất kĩ. Thường ngày, vì muốn để cô thả lỏng sự phòng bị với mình mà những cử chỉ thân mật cũng chỉ dừng lại ở mức tiếp xúc bên ngoài. Trừ đêm đó, anh ta không làm những hành động vượt quá giới hạn vì anh ta muốn dùng hành động để nói cho cô biết mình quý trọng cô. Nhưng phần tâm ý này của anh hình như không được thiếu nữ cảm kích.

Thương Lam lui về phía sau mấy bước, thoát khỏi cánh tay đang đuổi ra của anh ta rất nhanh, ánh mắt sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt.

Bàn tay vươn ra dừng lại ở giữa không trung, Ôn Di Thâm nhướn mắt, kinh ngạc với động tác của cô, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Khuya lắm rồi. . . Em mệt." Giọng Thương Lam vừa mềm vừa êm ái, giống như cô gái nhỏ đang làm nũng.

Ôn Di Thâm không để ý mà vuốt tóc của cô, không để ý sống lưng cô cứng nhắc, nói: "Được rồi, đi ngủ sớm một chút." Cuối cùng, đặt một nụ hôn trên trán của cô, ôm lấy đầu cô thân thiết một hồi rồi mới lưu luyến trở về phòng cả mình.

Đợi đến khi anh ta vừa đi, Thương Lam liền quay lại khoá cửa, đi tới bên giường thu thập hành lý của mình, lấy từng món quần áo trong ngăn tủ ra xếp vào.

Cô phải đi ngay, đi ngay lập tức.

Nếu như Triển Mộ vẫn là Triển Mộ của ngày đó, vậy thì những gì anh làm sẽ không thay đổi, tất cả những người đã từng đắc tội với anh đều không có kết quả tốt.

Thương Lam nhớ lại những gì mình từng nhìn thấy. Người làm vườn nhà họ Thương chỉ không cẩn thận làm văng vài giọt nước dính bùn lên giày của anh, người phía sau liền nhanh nhẹn tiến lên trước an ủi khi người làm vườn mở lời xin lỗi, thể hiện sự rộng lượng và cao thượng của tổng giám đốc Triển. Nhưng sau đó, Thương Lam không còn nhìn thấy người đàn ông đội mũ ở vườn hoa nữa.

Nghĩ tới đây, lòng bàn tay tê dại một hồi, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được cảm giác ấm nóng, dính dính, còn có mùi tanh ngai ngái.

Hôm sau Thương Lam đến trạm xe lửa từ sớm, nhưng chưa kịp đợi cô mua vé xong thì đã có người ngăn lại. Cô nhìn những người đàn ông lực lưỡng trước mặt, nhận ra đây là vệ sĩ của Thương Trung Tín.

"Tiểu Lam." Thương Trung Tín ngồi bên cạnh bàn làm việc, nói: "Ngay cả ba con cũng không tin rồi hả?"

Những lời này vào tai của Thương Lam chợt cảm thấy chói tai. Vệ sĩ đưa cô đến thư phòng, nhìn khuôn mặt già nua của ba, nhớ tới tất cả những chuyện mình đã gặp phải tới hôm qua, mặc dù trong lòng có oán hận nhưng không dám thể hiện trước mặt ông, chỉ nhẹ nhàng lên tiếng: "Con không có. . ."

"Vậy con cảm hành lý là muốn đi đâu?" Thương Trung Tín hướng một bên nháy mắt: "Mang đồ của cô chủ về phòng."

"Ba!" Nhìn thấy hành lý trong tay mình bị người khác cầm đi, Thương Lam vội vàng nói: "Con đã trưởng thành, con có quyền quyết định chỗ ở của mình."

"Dù con có lớn hơn nữa thì vẫn là con gái của ba!" Giọng Thương Trung Tín hạ thấp xuống lộ vẻ không vui: "Thế nào? Hiện tại cánh cứng cáp rồi, ngay cả người cha này cũng không nhận?"

"Con không phải ý này. . . Con . . ." Cứ như vậy, hành lý của cô đã bị người ta lấy đi.

"Tiểu Lam, trở về đi." Thương Trung Tín nhìn cô khẽ thở dài: "Có ba ở đây. . ."

Đợi đến khi Thương Lam trở lại phòng của chính mình, nơi đó đã được lau chùi sạch sẽ, vị trí các món đồ trưng bày đều giống như trước khi cô rời đi, giống như là . . . Cô đã đứng ở ngoài cửa rất lâu, chưa bao giờ rời đi.

Điện thoại ở trong túi xách vang lên. Sau khi nhận cuộc gọi, đầu kia vang lên giọng nói của Ôn Di Thâm: "Tiểu Lam, em đi đâu?" Ôn Di Thâm đứng ở trong phòng trọ của Thương Lam, bên trong vẫn sạch sẽ nhưng lại không thấy hành lý đâu.

"Em về nhà."

Nghe được lời của cô..., người đàn ông ở đầu dây bên kia thở phào nhẹ nhõm, không phải chạy trốn là tốt rồi.

"Tại sao không để anh đưa em đi?"

Cô ngồi xuống ở bên giường, nhìn nơi mình đã từng ở vài chục năm, không trả lời vấn đề của anh ta.

Ôn Di Thâm đợi một lúc lâu, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng nói: "Hiện tại có rảnh không? Đi ăn trưa với anh được không?"

"Xin lỗi, hôm nay sợ rằng không được."

"."

Ôn Di Thâm nghe được giọng của Thương Lam ở đầu bên kia thì nhẹ nhàng cười, dường như tâm trạng rất tốt: "Buổi chiều có thể em phải đến trường làm thủ tục nhập học . . ."

Bởi vì bi kịch xảy ra vào bốn năm trước, có rất nhiều người cho là Thương Lam chết rồi, dĩ nhiên trong đó cũng bao gồm cả Trình Anh.

Ngày hôm nay, khi Trình Anh gặp được Thương Lam ở trong thang máy thì cô ấy sững sờ một hồi lâu, sau đó quyển sách đang cầm trong tay rơi xuống,

cả khuôn mặt từ đỏ chuyển sang xanh, từ xanh chuyển sang trắng. . . .

Nhưng dù sao Trình Anh vẫn là Trình Anh, dù ban ngày gặp quỷ cũng sẽ không có phản ứng của người bình thường. Chỉ thấy cô ấy nhướn mày, đi nhanh đến chỗ Thương Lam.

Lúc đầu Thương Lam còn cười tủm tỉm nghĩ nên nói câu gì đầu tiên nhưng bây giờ thì ngược lại, cô sợ hãi lùi lại phía sau theo bản năng, nhưng lại bị một gương mặt quen thuộc giữ lại, đồng thời bên tai truyền đến một tiếng quát to: "Yêu nghiệt phương nào!"

"Đau. . . . Đau. . . ." Thương Lam tội nghiệp kêu lên dưới tay cô ấy. Thời gian rảnh của sinh viên vốn nhiều, mà trong mấy năm nay, Trình Anh gia nhập câu lạc bộ Không Thủ đạo, ngày tập đêm tập, ngược lại khiến cho toàn thân cơ bắp rắn chắc.

Lực tay của cô ấy không nhỏ, bóp nhẹ một cái liền khiến khuôn mặt của Thương Lam hiện lên màu hồng.

Trình Anh sờ da thịt ấm áp, cảm nhận xúc cảm mềm mại, ánh mắt rơi xuống bóng đen dưới ánh mặt trời, trừng lớn mắt gào to nói: "Người! Người!"

"Trình Anh, cậu mau buông ra, đau quá!"

Trình Anh không dám tin trừng mắt nhìn người đang sống sờ sờ, đột nhiên buông lỏng tay ra, mạnh mẽ vỗ lên vai cô: "Làm sao cậu lại không chết!"

Cơ thể Thương Lam nghiêng một cái, thoát khỏi nguy hiểm, chỉ thiếu chút nữa bị cô ấy dồn hết sức lực đánh lên lưng.

Cô khẽ thở dài: "Bởi vì mình không chết, cho nên cậu phải tự thân động thủ sao?"

Trình Anh cắn môi, lại cho cô một cú đập.

Thương Lam không dự đoán được phản ứng này của cô ấy, kinh ngạc ngược mắt, nhìn khoé mắt cô ấy đột nhiên cay cay.

Trình Anh hít hít mũi, nhìn cô chằm chằm nói: "Mình đánh chết cậu... Cái đồ không có lương tâm, uổng công mình thường ngày đối tốt như vậy. Cậu không sao, không có việc gì sao không báo cho tin cho mình. . . ."

Loại cảm giác này rất vi diệu. Rõ ràng là hai người cùng tuổi, nhưng hôm nay Trình Anh đã trở thành chị đại trong trường. . . .

Người ta nói có tiền mua tiên cũng được. Thương Trung Tín chỉ cần quan hệ ở phía sau nên ngay cả thi Thương Lam cũng không cần, ngay lập tức được tuyển thẳng vào đại học A khoa Trung văn.

Nhìn khung cảnh sân trường quen thuộc, cô nghĩ đến bản thân mình ở kiếp trước, nhớ đến không gian lớp học trong trường.

Đi theo sau lưng Trình Anh, nghe cô ấy kể lể những chuyện xảy ra mấy năm nay, trong nội tâm Thương Lam lại thoáng qua vẻ bất an.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Editor: Thiên Y

Trở lại nhà họ Thương, Thương Lam tìm một cơ hội muốn nhắc đến chuyện chỗ ở với Thương Trung Tín. Cô biết Thương Trung Tín thích trà, liền pha cho ông một tách trà Long Tĩnh thượng hạng, ở bên cạnh vừa đầm lưng vừa bóp vai, nhún nhường lấy lòng.

Lặng lẽ cúi xuống, tin rằng không ai hiểu Thương Trung Tín như thế nào rõ hơn người từng trải qua hai đời như cô. Có lẽ ông sẽ đau lòng vì con gái bỏ trốn, sau đó làm những chuyện để bồi thường cho cô, nhưng dù sao cũng không được bao lâu. So với Thương thị, người đàn ông này vĩnh viễn luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, ngay cả phụ nữ của mình cũng có thể bán cho người đàn ông khác, vậy con gái ruột có là gì?

Nhưng Thương Lam sớm đã không còn sự lựa chọn. Bây giờ dưới sự uy hiếp của Triển Mộ, cô chỉ mong Thương Trung Tín sẽ che chở cho mình. Thương Lam hi vọng sự đau lòng của Thương Trung Tín với cô có thể kéo dài hơn một chút, vừa là để cô đủ lòng đủ cánh, vừa là để sự kiên trì của Triển Mộ với cô giảm đi. . . .

Sau buổi trưa, ánh mặt trời chiếu vào phòng khiến không khí bên trong ấm áp. Hương thơm của trà đậm đà vẫn vương ở trong không khí, thấm vào ruột gan, làm con người ta cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Thương Trung Tín nhấp một ngụm trà, sau khi tỉ mỉ thưởng thức một hồi, nhưng không hài lòng.

Không có lý do gì, chỉ là phát tay để cho cô đi ra ngoài. Thương Lam há miệng định nói gì đó, chợt thấy Trần Lệ bưng khay trà từ bên ngoài đi vào, mấy

hạt đậu đỏ đặt phía trên trang trí cho những viên bánh tròn tròn màu trắng, dùng lá sen bọc lại nhìn thật tinh tế, ngon miệng.

" Tiểu Lam " Chị ta khách sáo gật đầu với cô một cái, đặt cái khay lên trên bàn sách, dịu dàng nói: " Muốn ăn điểm tâm sao?"

Thương Trung Tín không để ý lắm mà nói: " Để đó đi."

Những thứ trà bánh này là đặc sản mà Trần Lệ mang về đột đi du lịch nước ngoài. Kể từ khi Thương Trung Tín bắt đầu nuôi phụ nữ ở bên ngoài, Trần Lệ cũng thường xuyên đi ra ngoài, trong một năm cũng chỉ có vài chục ngày là ở lại trong nước.

Trong lòng Thương Lam nổi lên nghi ngờ. Trước kia, sau hai năm Trần Lệ thường xuyên đi ra ngoài, Thương Trung Tín bắt đầu phát hiện bị ung thư, sau đó đột nhiên chết, làm người ta không kịp trở tay.

Ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa ở trên bàn. Nhận thấy được tầm mắt của cô, Trần Lệ cười nói: " Tiểu Lam, con cũng ném thử một chút."

Nói xong, nhắc lên một khối bánh đưa tới. Thương Lam nhận lấy, chỉ là cẩn thận nâng niu trong tay, cũng không có bỏ vào trong miệng.

Vào cuối tuần, Thương Lam đụng phải một người, cũng chính là người kia khiến cho cô hiểu được sự bất an của mình bắt nguồn từ đâu.

Ở trong cửa hàng mở điều hoà, cô ngồi chờ ở trước cửa phòng thay quần áo, lật xem quyển tạp chí trong tay. Cô bán hàng mang vẻ mặt tươi cười vây quanh, tán gẫu với cô.

Thương Lam lắng lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại nhưng không để ý. Ở nhà họ Thương, mỗi bộ lễ phục đều có nhà thiết kế chuyên nghiệp đến đo và may theo vóc dáng của hai chị em. Cho nên ở phương diện quần áo, Thương Lam ít khi tự mình mua.

Cửa phòng thay quần áo bị người bên trong mở ra, đi ra cũng không phải Trình Anh.

Bản thân dáng người Trương Tiệp cao gầy, như một móc treo quần áo di động vậy. Hơn nữa trang phục khéo léo khiến toàn thân người phụ nữ kia toả ra sự trưởng thành lại duyên dáng, dù chỉ vừa xuất hiện đã hấp dẫn vô số ánh mắt của người đi đường.

Dạ phục màu tím cao quý sang trọng, cắt xẻ khéo léo, mặc lên người cô ta giống như cố ý may theo yêu cầu vậy, màu sắc trang phục đậm kết hợp với đường cắt phía sau càng làm nổi bật tấm lưng trắng nõn nà, hấp dẫn, khiến nhiều người không thể rời mắt.

Thấy thế, hai mắt cô bán hàng tỏa ánh sáng, nhanh chân bước tới trước mời chào.

Mà Trương Tiệp đang đứng ở trước gương thay quần áo, vô tình bắt gặp ánh mắt của Thương Lam ngồi cách đó không xa. Cô trầm mặc, trên mặt lạnh lẽo thoáng qua vẻ lo lắng, nhưng rất nhanh đến mức khiến cho người ta không nắm được. Cũng trong tích tắc, cô liền bình tĩnh nở nụ cười.

Bởi vì những chuyện của kiếp trước, ngay từ lúc bắt đầu Thương Lam đã không có ấn tượng tốt với Trương Tiệp, thậm chí sâu ở trong lòng là sự bài xích, chán ghét người phụ nữ này.

" Quý khách, chị mặc bộ này thật đẹp mắt." Cô bán hàng tán thưởng từ tận đáy lòng.

" Cảm ơn!" Trương Tiệp mỉm môi cười một tiếng, cử chỉ hào phóng thỏa đáng, nhưng nhìn tới giá niêm yết trên bộ dạ phục thì ánh sáng trong mắt hơi thu lại, lắc đầu một cái rồi đi vào trong phòng thay quần áo.

Thương Lam nhìn nụ cười trên mặt của cô bán hàng trong nháy mắt sụp xuống, cũng biết dựa theo năng lực kinh tế của Trương Tiệp, chắc chắn cô ta sẽ không mua.

Mà khi Trương Tiệp thay xong quần áo ra ngoài, cô ta tiếc nuối trả chiếc váy lại cho người bán hàng.

" Để tôi xem thêm một chút đi." Bỏ lại những lời này, cô ta xách túi lên định rời đi.

Ánh mắt của Thương Lam nhìn theo bóng dáng rời đi của cô ta, trong đầu của cô hiện lên lý do Trương Tiệp muốn mua váy dạ hội.

Ở kiếp trước, cũng vào lúc này, Trương Tiệp vừa mới bước vào Thương thị, thuận lợi trở thành thư ký của Triển Mộ, xuất hiện ở các bữa tiệc, các buổi đấu giá. Ngoài các trường hợp công khai hay kín đáo thì hai người cũng đều cùng nhau xuất hiện, chưa bao giờ vắng mặt.

Thương Lam nhíu mày, sự lo lắng trong mắt càng tăng thêm. Hôm nay vì cô quan hệ của Triển Mộ với Thương Trung Tín đã trở nên căng thẳng, anh cũng đã sớm rời khỏi Thương thị, bắt đầu lại từ con số không.

Nếu như dựa theo con đường của kiếp trước, như vậy khoảng thời gian gian này Trương Tiệp vừa mới tốt nghiệp. Dựa vào năng lực của cô ta, nếu nộp hồ sơ thì cũng phải là những công ty lớn mới đúng. Nhưng không biết giữa chừng lại có chuyện gì, cô ta lại có thể bỏ Thương thị để vào công ty mới mở được mấy năm của Triển Mộ.

Sắc mặt Thương Lam nghiêm túc nghĩ, chẳng lẽ mục đích của Trương Tiệp không phải là Thương thị, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, điều cô ta hướng đến vẫn là Triển Mộ sao?

Cô nhìn bên trong túi xách của mình, chợt nhớ tới tính huống lần đầu gặp Trương Tiệp. Cô ta gượng ép đi đến trước mặt cô, gương mặt lạnh nhạt. Thời

điểm đó bản thân cô giống như một kẻ thứ ba, bởi vì ghen tỵ mà những lời nói ra khỏi miệng toàn là những từ ngữ dơ bẩn, tức giận mắng người phụ nữ này là kẻ cướp chồng của mình.

Nhưng đối diện với vẻ giận dữ của cô, Trương Tiệp lại chưa bao giờ tỏ ra một chút không vui, chẳng qua ưỡn thẳng sống lưng cao ngạo cúi xuống nhìn cô, trong ánh mắt của cô ta phản chiếu lại vẻ mặt xấu xí của cô, khinh thường và châm chọc nói: “Ngoại trừ việc có một người ba lần tiền nhiều của ra, thì cô có cái gì có thể so sánh được với tôi đây?”

Khóe môi cô ta khẽ nhếch, không thèm nhìn cô, điều thuốc Moka trong tay lượn lờ làn khói trắng, từ từ phủ mờ cả tầm mắt cô ta.

Thương Lam bỗng kéo suy nghĩ của mình về thực tại. Nếu nghĩ tiếp cũng chỉ khiến tăng thêm sự khó chịu cho mình, nguyên nhân là vì cô tự ti với Trương Tiệp, cũng chỉ có thể là Trương Tiệp!

Cô đã từng nghĩ đến người Triển Mộ yêu, có phải là cô ta không?

Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh hai người đứng chung một chỗ, họ phù hợp như một đôi trời đất tạo nên, cho dù cô là người đến trước cũng không nhìn được muốn né tránh. Lời nói của Trương Tiệp không phải không có lý, nếu như cô không phải con gái của Thương Trung Tín thì ngay cả cơ hội duy nhất để có thể đến gần anh cũng sẽ không có.

" Chào cô!"

Thương Lam đột nhiên đứng dậy, rút tấm thẻ trong túi ra, nói: " Bộ váy mới vừa rồi cô gái kia thử, làm phiền cô gói lại giúp tôi."

Người phụ nữ đi đến cửa, khi nghe thấy vậy thì đột nhiên sống lưng chợt cứng đờ.

Cô ta quay đầu lại, ánh mắt của hai người không hẹn mà nhìn về phía nhau, cảm giác mơ hồ như có tia lửa hiện ra.

Thương Lam có chút khiêu khích nhìn lại cô ta, không có ý gì khác, chẳng qua là trong lòng có một luồng khí như bị chặn lại, khiến cô không tìm được nơi để phát ra. Mà sự không thoải mái đó, cô không muốn một mình chịu đựng, như vậy thì truyền sang cho người bên cạnh mình cũng là một ý hay.

Ánh mắt của Trương Tiệp chợt thay đổi, nhìn về phía bộ dạ hội màu tím kia. Đây là bản giới hạn chỉ có mười chiếc ở trong nước, giá tiền cũng là đắt đến dọa người, nếu tùy tiện mua là có thể bay mất mấy tháng tiền lương của cô ta. Vốn dĩ Trương Tiệp là một người tiết kiệm, nếu như không phải là vì buổi đấu giá mấy ngày nữa thì cô ta cũng không xuất hiện ở đây ngày hôm nay.

Trương Tiệp cắn cắn môi, vốn dĩ còn do dự trong lòng, nhưng khi nhìn thấy nhân viên bán hàng đưa túi đồ cho Thương Lam cầm thì vội vàng kêu lên: " Đợi chút, cái váy kia là tôi nhìn thấy trước."

Cô bán hàng cũng chỉ là một cô gái 18, 19 tuổi, mới vào làm việc không bao lâu. Nhìn hai người, nhất thời cô gái cảm thấy khó khăn, đứng tại chỗ không biết làm sao .

Thương Lam nhận lấy thẻ của mình, cầm túi hàng rồi quay sang cười với cô ta, nói: " Xin lỗi, tôi đã trả tiền."

Lúc Trình Anh đi ra, chỉ thấy được dáng vẻ đối địch của hai người.

Chiếc váy Thương Lam cầm trên tay, dù là kích cỡ hay màu sắc đều không phù hợp với phong cách và dáng người nhỏ bé của cô.

Trình Anh cảm thấy kinh ngạc trước thái độ hiếm thấy này của Thương Lam. Từ trước đến nay, chưa bao giờ cô ấy nhìn thấy một người nói chuyện dịu dàng mềm mại như Thương Lam lại có một mặt sắc sảo như vậy.

Trên mặt của Trương Tiệp hiện lên sự không vui một cách rõ ràng. Cô ta im lặng một hồi lâu, cuối cùng giống như một con chim công cao ngạo, không dừng lại lâu mà ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

Trình Anh cảm bộ quần áo vừa mới thử đi tính tiền, cũng không để ý đến sự khác thường của Thương Lam, hưng phấn kéo tay cô vội vã vào thang máy.

" Nghe nói trên lầu mới mở một nhà hàng, chúng ta đi thử một chút."

Thương Lam vô thức đáp lời, cảm giác túi quần áo nhẹ nhàng trong tay lại như nặng ngàn cân. Cô lo lắng phát hiện ra, mặc dù cô đấu tranh để thay đổi như thế nào, thì những chuyện phát sinh lại vẫn phát triển theo quỹ đạo của kiếp trước.

Buổi tối, khi Thương Lam từ trong phòng tắm ra ngoài, ánh mắt rơi vào túi mua hàng ở mép giường thì dừng lại chốc lát. Cô đi tới, rút bộ váy dài bên trong ra, buồn bực ném qua một bên.

Trong đầu lại hiện lên khuôn mặt lạnh nhạt của Trương Tiệp. Cô nhìn thấy trong ánh mắt của cô ta, không hề có cam chịu hay tức giận, mà là sự khinh miệt và coi thường. . . .

Suy nghĩ trong đầu cô chợt dao động, từ trong ngăn kéo lấy ra cây kéo, nhặt chiếc váy trên đất lên, rồi như phát điên mà cắt nát chiếc váy.

Đúng! Cô có một người cha ba lần tiền nhiều của. Mà thứ duy nhất cô có, cũng chỉ là người cha có tiền này thôi!

Cô thua kém hơn cô ta, cho dù là học thức, tướng mạo, hay là cả khí chất!

Nhưng cô có tiền, cô có thể dễ dàng đạt được thứ mà cô ta phải cố gắng phấn đấu trong thời gian dài, dù cầu xin cũng không thể có được thứ đó. Ví dụ như chiếc váy này, hay thứ khác như . . . Triền Mộ. . .

Thương Hồng đứng ở cửa, hoảng sợ mà hô lên: "Chị! Chị đang làm gì vậy?"

Cả người Thương Lam chấn động, đột nhiên vứt cây kéo trong tay, nhìn chiếc váy bị rách tả tơi vất trên đất mà tim vẫn còn đập mạnh và loạn nhịp.

Thương Hồng như sợ cô sẽ làm chuyện ngu xuẩn gì, liền nhặt cây kéo trên đất rồi ném đi thật xa.

"Không có gì, Chị là . . . Tâm trạng của chị không được tốt lắm." Thương Lam quay đầu hỏi: "Tim chị có việc gì?"

"Em thấy chị buồn bực ở trong phòng cả ngày. . . " Thương Hồng do dự một lát, nói: "Có muốn cùng em ra ngoài xem một chút không? Họ đang đốt pháo hoa, rất đẹp."

Không biết Phùng Nguyên Chiêu lấy ở đâu ra một cái thùng pháo hoa, nhân dịp ánh trăng lơ mờ, một mình đứng ở trong vườn hoa, tay nắm chặt một cây pháo hoa, khua tay ở giữa không trung.

Nghe được tiếng bước chân, anh ta vui mừng quay đầu lại, lúc nhìn thấy Thương Lam thì nụ cười trên mặt liền cứng đờ: "Tiểu Lam, là em à."

"Anh Nguyên Chiêu." Thương Lam chào anh ta, sau đó mới phát hiện Thương Hồng đi theo sau mình không biết đã bỏ đi từ lúc nào, trong mắt thoáng qua sự u tối.

Phùng Nguyên Chiêu mắt mát mát ngồi ở trên cỏ, Thương Lam nhìn bà vai rũ xuống của anh ta thì ngồi xuống bên cạnh.

"Tiểu Lam, em nói xem có phải anh quá ngu ngốc hay không?"

Anh ta mắt mát mát dụi đi ngọn lửa của cây pháo hoa, than thở: "Nếu không thì tại sao tiểu Hồng lại chán ghét anh như vậy. . . Anh biết mình không được thông minh, nhưng anh thật lòng thích em ấy, ngay từ lần đầu tiên gặp đã thích cô ấy rồi. Hơn nữa chú Thương cũng đồng ý. . ."

Thương Lam nghe đến đó, vẻ mặt cô bỗng trở nên lạnh lùng. Rốt cuộc cô cũng hiểu được, tại sao gần đây Thương Hồng lại luôn mượn cớ để cho mình và Phùng Nguyên Chiêu ở cùng một chỗ rồi.

Dường như Phùng Nguyên Chiêu nhận ra mình nói thừa cái gì, theo bản năng ngậm miệng lại. Anh ta mắt mát nhìn pháo hoa ở một bên.

"Anh Nguyên Chiêu." Thương Lam An vỗ lưng của anh ta, trấn an: "Anh là người tốt như vậy, sao tiểu Hồng có thể ghét anh được. Ở đây nhiều pháo hoa như vậy, không bằng đêm nay chúng ta liền đốt hết chỗ này đi."

Phanh –

Tối nay Thương Lam trút hết nỗi lòng vào việc đốt pháo hoa không ngừng. Nhìn bầu trời sáng bùng lên bởi pháo hoa và những tiếng nổ lớn, giống như là bỏ xuống gánh nặng nhiều năm nay, trở thành một đứa trẻ vô lo vô nghĩ, thỏa thích chơi đùa đến nửa đêm.

Mà hôm sau, lúc nhận được điện thoại của Ôn Di Thâm, Thương Lam mới mơ mơ màng màng mở mắt, ngay cả giọng nói cũng rõ ràng là giọng của người còn chưa được ngủ đủ.

Ôn Di Thâm hẹn cô ở một quán cafe gần nhà họ Thương. Rất gần, chỉ mất gần mười phút đi đường.

Âm thanh tiếng dương cầm vang lên trong quán cafe đơn giản, Thương Lam đứng ở cửa liền nhìn thấy anh ta ngồi ở bên cạnh cửa sổ, nhẹ nhàng khuấy đều đồ uống trong tay.

Tiệm này dùng loại cà phê hình như không hợp với khẩu vị của anh ta, vì vậy anh ta chỉ tùy ý gọi một ly, nhưng không uống.

"Tại sao không nhận điện thoại của anh?"

Thương Lam ngồi xuống đối diện với anh ta, động tác trở nên cứng nhắc. Cô không mượn được cớ, chỉ có thể im lặng không nói.

Ôn Di Thâm vẫn đối xử với cô rất tốt. Trong mấy năm nay, mặc dù mục đích lúc ban đầu của anh ta cũng không đơn thuần, nhưng dù sao trong bốn năm qua, anh ta cũng tạo cho cô cuộc sống như mong ước. Ở đâu cô được hưởng tự do, được làm tất cả những gì mà cô muốn từ trước đến giờ, nhưng không cách nào nhận được kết quả.

Ôn Di Thâm nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của cô: "Tiểu Lam! Tình hình của ba anh vẫn luôn xấu đi, bác sĩ nói không còn chống đỡ được bao lâu. . ."

"Trở về Anh với anh đi! Nếu như em muốn đi học, anh có thể giúp em tìm trường học tốt nhất, giáo sư tốt nhất. . ."

"Di Thâm. . . Em còn chưa chuẩn bị xong." Thương Lam do dự không nhìn anh ta. Mặc dù Ôn Di Thâm đối xử với cô rất tốt, nhưng cô cũng không thể tiến lên giống như kiếp trước, vội vã muốn gả cho anh ta giống như với Triền Mộ. Dù sao cô mới hai mươi hai tuổi, cuộc sống vừa mới bắt đầu, sao

có thể tình nguyện gả làm vợ người khác quá sớm được.

Ôn Di Thâm bỗng nhiên siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Dường như đã sớm biết đáp án của cô, mặc dù anh ta không vui nhưng vẫn nhìn sâu vào đôi mắt cô, giống như là muốn nhìn vào sâu trong linh hồn của cô: "Anh có thể chờ. Tạm thời chúng ta không kết hôn cũng không sao, anh chỉ hy vọng em có thể đi cùng anh một chuyến đến nước Anh, để ba anh gặp được em, cũng để cho ông cụ có thể an tâm."

Trên mặt người đàn ông anh tuổi này không hề lưu lại chút dấu vết nào của thời gian, thoải mái mỉm cười, hiện lên một loại chân thành, gần gũi.

Ở bên Anh luôn thúc giục, thời gian anh ta có thể tồn ở trên người cô không còn nhiều nữa

Thương Lam bị siết chặt mà mơ hồ cảm thấy đau. Giọng nói trầm thấp của Ôn Di Thâm vẫn vang lên bên tai, cho đến khi rời khỏi của tiệm cà phê vẫn không tiêu tan.

"Ba ngày nữa ở sân bay, anh sẽ chờ em đến mới thôi."

.

Lúc chạng vạng, Thương Trung Tín nhận được một cuộc điện thoại, nhìn số hiển thị, khuôn mặt của ông chợt trầm xuống, nhưng cuối cùng vẫn nhận.

"Bác Thương, là cháu."

"Cậu muốn nói chuyện gì?"

Cửa sổ sát đất ở trên tầng cao có thể thấy rõ ràng cảnh vật ở xa. Máy con chim bay qua, đậu ở trên cột điện. Trên bàn làm việc, người đàn ông kẹp ly để cao giữa hai ngón tay, ánh mắt sâu xa nhìn chằm chằm đồ tươi trong ly, khóe miệng hiện lên nụ cười khát máu: "Cháu muốn cho bác xem ít đồ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Editor: Thiên Y

Buổi tối ở thành phố B mưa nhỏ rơi tí tách, sương mù bao phủ toàn bộ trường học.

Hết giờ học, Thương Lam mở ô đứng dưới đèn đường lẳng lặng chờ đợi tài xế nhà họ Thương.

Vài con gió nhẹ thổi qua, mang theo hơi lạnh. Cô vén những lọn tóc bị gió thổi loạn về phía sau tai, nhìn chung quanh tốp năm tốp ba sinh viên ra ngoài ăn khuya, tản bộ, trong lòng cảm thấy vừa khao khát, vừa mất mát.

Nếu như không phải là vì liên quan đến Thương Trung Tín, cô nghĩ bây giờ mình cũng sẽ là một thành viên trong đó.

Đèn xe chiếu vào trên người của cô, một chiếc xe màu đen xuất hiện ở trong tầm mắt.

Ánh trăng mờ lung lộng với đèn đường mờ vàng, phản chiếu lên cửa sổ xe khiến Thương Lam không nhìn rõ được người ngồi ở chỗ tài xế.

Cô nhận ra đây không phải là xe nhà họ Thương liền lui về phía sau mấy bước, nhường ra một lối cho người ta đi qua. Nhưng khi chiếc xe hơi lái đến lại không có lướt qua cô mà dừng ở ngay sát bên cạnh.

Kết -

Nhìn qua cửa sổ xe được hạ xuống, rốt cuộc Thương Lam cũng thấy rõ người đàn ông ngồi ở trong xe.

Cô biết bên cạnh mình luôn có vệ sĩ của Thương Trung Tín, tất cả đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, ẩn núp trong bóng tối, vừa bảo vệ an toàn vừa không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của cô.

Mà cũng vì nhờ những vệ sĩ này mà trong một khoảng thời gian dài cô không nhìn thấy Triển Mộ.

Hôm nay đột nhiên đối mặt với sự xuất hiện của anh, cô có chút không phản ứng kịp. Chiếc ô cầm trong tay chợt buông lỏng, rơi xuống đất.

Triển Mộ đưa tay cởi dây an toàn, ánh mắt âm trầm nhìn về phía khuôn mặt hốt hoảng của cô gái trước mặt. Thấy cô không ngừng nhìn quanh phía sau

lưng mình, giống như là đang tìm kiếm cái gì, giọng điệu của anh mang theo sự giễu cợt nói: "Đang tìm cái gì?"

Âm thanh của anh trầm thấp dọa người, vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo.

Thương Lam vừa lui về phía sau vừa nhìn quanh, trong lòng nóng như lửa đốt. Cô không hiểu, vệ sĩ mà Thương Trung Tín an bài cho cô đi đâu cả rồi?

Mưa phùn rơi xuống trên mặt khiến cô cảm thấy lạnh lẽo, giống như là cảm nhận được sự nguy hiểm sắp đến, cô im lặng một hồi lâu, đột nhiên chạy như điên về phía cổng trường học.

Phanh –

Tiếng đóng cửa xe vang lên bên tai, tiếp theo là tiếng bước chân trầm ổn ở phía sau.

"Táp táp"- Âm thanh giày da giẫm trên mặt đất còn ướt nước, từng tiếng từng tiếng đập vào bên tai. Thương Lam thờ hồn hồn chạy chậm dần, nghe âm thanh phía sau lưng càng ngày càng gần, trên mặt như mất đi huyết sắc, ở dưới ánh đèn càng hiện lên vẻ trắng bệch đến dọa người.

Mới vừa tan lớp, người đến người đi ngoài cửa trường. Thương Lam chạy nhanh nên đụng phải hơn vài người. Cô tưởng rằng Triển Mộ sẽ giữ hình tượng ở chỗ đông người nên mới dùng hết sức chạy về nơi có nhiều người qua lại. Nhưng cũng vì có nhiều người nên khi còn chưa chạy được mấy bước liền bị người phía sau giữ lại cánh tay.

"Cứu . . . A . . ."

Sau một hồi trời đất quay cuồng, cô bị người phía sau bế ngang lên. Chuyện tới quá vội khiến cô chưa kịp phản ứng lại thì Triển Mộ đã ôm cô trở lại bên cạnh xe.

Cửa mở ra, cơ thể mảnh mai đột nhiên bị ném vào trong chỗ ngồi phía sau.

Động tác của Triển Mộ quá nhanh, cho dù chung quanh nhiều người nhưng không ai có ý định tiến lên ngăn cản. Anh lưu loát đóng cửa xe, nhấn càn ga một cái liền vội vã đi.

Thương Lam nằm ở trên ghế da, ánh mắt mờ mờ nhìn phong cảnh không ngừng chạy ngược ở ngoài cửa sổ. Mà ở trên ghế tài xế, vẻ mặt lạnh lùng của người đàn ông làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc.

Anh vẫn im lặng lái xe, thỉnh thoảng nhìn bóng dáng của cô qua kính chiếu hậu. Mưa phùn từ từ trở nên to hơn, "độp độp độp" đánh vào cửa sổ thủy tinh. Nước mưa rơi trên cửa kính, tạo thành một lớp màng trong suốt, Thương Lam từ trong xe nhìn ra ngoài, chỉ cảm thấy thế giới bên ngoài bỗng trở nên thay đổi, vụn vụn.

Mới vừa rồi bị nước mưa làm ướt quần áo một chút, mái tóc đen dài không ngừng nhỏ nước xuống ghế. Cô lẳng lặng ngồi ở đằng sau, run run sờ đến mếp túi balo bị ném ở trong góc, ánh mắt do dự nhìn về phía Triển Mộ, cô lờ ra điện thoại di động của mình ở bên trong.

Thấy được hành động của cô, khoé môi Triển Mộ nhếch lên một nụ cười lạnh, nhưng không có ý định ngăn cản.

Giống như là cảm nhận được sự lạnh lẽo phát ra từ trên người anh, cô càng run hơn, co rúc vào trong góc, ngay cả hơi thở cũng bắt đầu phát run.

Điện thoại reo mấy tiếng thì có người bắt máy, không đợi người bên kia trả lời tiếng Thương Lam liền vội vàng cầu cứu: "Ba . . . Cứu con . . . Ba . . ."

Âm thanh của cô yếu ớt mang theo tiếng khóc nức nở.

Đối phương hình như sững sờ một lát, nhưng lại không lên tiếng. Thương Lam tiếp tục nói: "Ba, là con . . ."

Nhưng lời nói của cô còn chưa xong thì Thương Trung Tín đã cúp điện thoại.

Tút tut tut – âm thanh rõ ràng vang vọng ở bên trong xe, cho dù là tiếng mưa rơi cũng át đi được.

Thương Lam giống như là đột nhiên hiểu được cái gì, lòng bàn tay đang siết chặt điện thoại chợt buông ra, chiếc máy nhỏ bé rơi xuống ghế rồi bật vào một góc ở dưới đất.

Xe chậm rãi lăn bánh ở trên đường lớn, Thương Lam nhận ra đường này là trở về căn hộ của Triển Mộ.

Cô thu mình lại trong góc, không chịu nổi sự yên lặng chết chóc bên trong xe, liền gấp ngừng gọi anh một tiếng: "Anh Triển. . ."

Cô không dám khơi lên cơn giận của anh, trong giọng nói thể hiện sự lấy lòng.

Triển Mộ hơi híp mắt lại, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái, cũng không lên tiếng.

Thương Lam càng co mình về phía sau, trong lòng cảm giác được sự nguy hiểm, mắt thấy tốc độ xe càng ngày càng chậm, mà phía trước là nơi ở của họ ở kiếp trước.

Cô nắm chặt lấy balo, âm thanh lớn hơn vài phần: "Triển Mộ, tôi muốn về nhà."

Giống như là không có nghe được lời của cô, xe dừng lại ở cổng chung cư, Triển Mộ mỉm cười lên tiếng chào hỏi nhân viên an ninh: "Vất vả cho bác rồi!" Thái độ rất hoà đồng.

Bác Lưu coi như là nhân viên kỳ cựu trong đội bảo vệ ở đây. Gặp mặt Triển Mộ nhiều lần, thấy chàng trai này rất lịch sự, gặp ai cũng thân thiện chào hỏi lễ phép, hơn nữa khuôn mặt anh tuấn, tây trang phẳng phiu, có xe có nhà, sự nghiệp thành công, dù nhìn ở góc độ nào cũng không không thể nghi ngờ, là người của cả hội thượng lưu.

Bác tò mò nhìn về phía sau xe của Triển Mộ, trêu ghẹo nói: "Tiểu Triển, đây là bạn gái cậu à?"

Triển Mộ cười nhạt một tiếng: "Là vợ chưa cưới."

Dứt lời, nhìn ánh mắt bác Lưu hướng về phía mình, sắc mặt Thương Lam trầm xuống, rồi như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, hai mắt chợt sáng lên. Cô dời khỏi chỗ ngồi của mình, hướng phía của sổ sau xe kêu gào: "Không phải! Không phải! Cháu không biết anh ta, cứu cứu cháu . . . Cầu xin bác cứu cháu với!"

Thấy vậy, bác Lưu sững sốt một hồi lâu, ánh mắt nhìn về phía khuôn mặt anh tuấn của Triển Mộ, chỉ thấy anh dịu dàng nói: "Cô gái nhỏ đang giận dỗi thôi." Trong mắt đầy tràn sự cưng chiều với cô gái.

Bác Lưu nhất thời hiểu ra, vừa cười vừa mở cửa, khiến anh dễ dàng xe lái vào.

Cho đến khi rời khỏi tầm mắt của an ninh, nụ cười trên mặt của Triển Mộ tắt ngấm, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng lúc ban đầu.

"Triển Mộ, người cái này, đây là tội bất cớ, là phạm pháp!"

Khóe miệng nở nụ cười lạnh, ngón tay thon dài chợt đánh lái sang bên phải, cả người Thương Lam nghiêng một cái, ngã xuống ghế.

"Anh chờ vợ chưa cưới của mình về nhà, phạm vào tội gì?" Anh dừng xe, vừa cởi dây an toàn trên người vừa quay đầu lại nhìn cô, trong mắt phản chiếu một loại điên cuồng, tàn nhẫn.

Trong lòng Thương Lam căng thẳng, cơ thể không khỏi run rẩy, cắn răng nói: "Tôi không phải là vợ chưa cưới của anh!"

Triển Mộ hơi nhíu mày, phóng khoáng thừa nhận: "Đúng! Em không phải là vợ chưa cưới của anh. Sau ngày mai, em sẽ danh chính ngôn thuận trở thành vợ của anh."

Thương Lam không dám tin nhìn lại anh: "Không thể nào."

Thấy anh tắt máy, đang muốn mở cửa đi ra ngoài, cô van xin nói: "Anh Triển! Anh làm như vậy ba. . . Ba sẽ không bỏ qua anh, anh để tôi về nhà có được không? Chuyện tôi nay tôi bảo đảm sẽ không nói cho bất kỳ người nào biết, tôi. . ."

Triển Mộ nhẹ nhàng cười giễu cợt, buông tay mở cửa: "Bây giờ không phải chúng ta đang về nhà sao?"

Ngoài cửa xe, bóng cây lay động. Vừa rồi mưa còn rơi xuống, không biết đã tạnh từ lúc nào, Cô nhìn căn hộ cách đó không xa, không ngừng lắc đầu: "Đó không phải là nhà của tôi, tôi không muốn về nơi đó."

"Thương Lam" Về mặt anh không chút thay đổi nhìn cô, từng câu từng chữ phát ra từ trong miệng: "Từ hôm nay trở đi, nơi em có thể về, chỉ có thể là nơi này."

Nhìn theo động tác của anh, cô vội vàng hấp tấp đẩy cửa xe chạy đi. Ban đêm gió lớn, cô chạy một mạch, gió đêm thổi bay mái tóc đen, rối loạn đằng sau lưng, tựa như một bà điên.

Nhưng cho dù là sức lực hay tốc độ thì giữa nam và nữ khác xa nhau quá nhiều, huống chi Triển Mộ lại là một người luyện võ.

Thương Lam chạy chưa được mấy bước thì bị người phía sau bắt được tóc, da đầu bị căng lên, Cô hét lên một tiếng, đau đến phát khóc: "Cứu. . ."

Ngay cả sự nhẫn nại tranh chấp với cô Triển Mộ cũng không có, trực tiếp lấy tay chém xuống gáy Thương Lam khiến cô đau nhói, mềm nhũn ngã vào trong ngực của anh.

Trong lúc mơ hồ, cô cảm thấy mình bị người ta ôm lấy. Trên đường trở về, người đàn ông trầm ổn, in xuống dấu chân trên nền đất.

Không nhìn thấy rõ những vì sao trong đêm vì cả bầu trời cũng đang xoay tròn. Giờ khắc này, đầu của cô rất đau. . . Rất đau. . .

Người thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người đàn ông, nhưng ngay sau đó, cô lại hoàn toàn mất đi ý thức.

Căn hộ của Triển Mộ cũng không xa lạ gì với Thương Lam, dù sao từ sau khi cưới, cô vẫn ở nơi này. Đến khi Thương Trung Tín qua đời, lúc đó hai người mới về nhà chính.

Phòng ngủ chính rộng rãi không có bật đèn lớn, chỉ còn lại hai ngọn đèn bàn chiếu sáng trên tủ đầu giường. Sau khi Thương Lam tỉnh lại, đập vào mắt là lồng ngực của người đàn ông, dưới ánh sáng yếu ớt khiến làn da ngăm đen rõ ràng càng thêm đối lập với cô.

Đau –

Khi thân thể khôi phục ý thức, đầu óc tỉnh táo lại, cô có thể cảm thấy chỗ đó như tê liệt đau đớn.

Chiếc váy mặc trên người bị nhét tụy ý vào chân giường, để cùng một chỗ với chiếc áo sơ mi hàng hiệu được may thủ công, trong đó còn có cả quần áo lót bên trong của cô. . . .

Biết cô tỉnh lại, anh động thân, mạnh mẽ chôn vào nơi sâu nhất trong cô, phát ra tiếng "bành bạch" dâm mị.

Tiếng thét chói tai mắc kẹt ở trong cổ họng, cô giống như là đột nhiên bị mất đi âm thanh, kêu không ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể cường tráng của anh đè ép lên, xâm nhập chặt chẽ, không có bất kỳ kẽ hở nào.

Anh vô tình nhìn cô, giống như là đang nhìn một con vật.

Cô cảm thấy đau nhưng làm thế nào cũng không tránh thoát được. Lúc này thứ đó của người đàn ông như một lưỡi dao, từng nhát từng nhát đâm xuống lần sau lại càng sâu hơn lần trước, ở trong cơ thể mạnh mẽ khuấy đảo, ma sát. Hôm nay vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới. . . .

Cô không biết anh thoa thứ gì cho mình, dùng từ bao giờ, phía dưới mát lạnh, ướt thành một mảnh, hai chân vừa đau lại tê buốt, cảm giác như đó không phải là của mình.

Thương Lam cắn môi, đè nén tiếng khóc đến miệng. Nhìn đôi mắt đỏ rực của người đàn ông phía trên, cô biết dù có cầu xin thế nào cũng sẽ vô dụng, thể lực của hai người chênh lệch nhau, ai mạnh ai yếu nhìn một cái liền sáng tỏ.

Thậm chí cô tin tưởng, chỉ cần anh muốn thì một tay cũng có thể bóp chết cô.

Thương Lam cảm thấy eo của mình sắp bị anh bẻ gãy, theo động tác lên xuống của anh, sống lưng ma sát vào tấm ván gỗ ở đầu giường, dù cho chiếc giường có chắc chắn cũng phát ra âm thanh "Kéo kẹt", khiến người ta xấu hổ.

Vào giờ khắc này, cả căn phòng trừ tiếng gió thổi ở ngoài cửa sổ thì chỉ còn lại âm thanh nam nữ hoan ái.

Thương Lam đau đến nhũ chặt lông mày, bàn tay dài với lấy cái gạt tàn thuốc ở trên tủ đầu giường, lại muốn lặp lại chiêu cũ lần nữa, muốn đập lên người anh.

Nhưng vừa nâng lên, bàn tay của anh vung xuống rất nhanh, vật cầm trong tay liền rơi ra, bay thẳng vào vách tường, “choang” một tiếng, vỡ thành mấy mảnh.

Thương Lam đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của Triển Mộ, trong lòng khẽ run rẩy, mu bàn tay đỏ ửng do vừa bị đập vào truyền đến cảm giác đau đớn mơ hồ.

Mà lúc này động tác của anh cũng dừng lại, một tay nắm chặt eo cô, một tay siết lấy cổ tay cô, sắc mặt âm trầm nhìn xuống cô.

"Triển. . . ." Cô run rẩy, đột nhiên khẽ gọi.

Trong ánh mắt Triển Mộ loé lên một tia ngoan độc, đột nhiên bàn tay gior lên giáng xuống má trái cô một cái tát, vừa nhanh vừa nặng, khiến mặt cô lệch sang một bên.

Thương Lam không kịp phản ứng, cũng bị cái tát này làm cho tỉnh mộng, nhưng cô còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Triển Mộ đã lật thân thể cô lại, mạnh mẽ tiến vào từ phía sau, sau đó cắn lên lỗ tai của cô nói: "Thương Lam! Có phải trước kia tôi đã đối xử với em quá tốt, tốt đến mức để cho em nhiều lần lặp đi lặp lại xuống tay với tôi?"

Thương Lam rụt vai, rốt cuộc thì nước mắt không thể kìm được mà rơi xuống. Cô chống lên đầu giường ổn định cơ thể của mình, vừa lắc đầu vừa khóc nói: "Anh Triển! Đau quá, cầu xin anh thả em ra, em đau quá. . . ."

"Thả em?" Triển Mộ tùm lấy tóc của cô, thô lỗ gạt đi nước mắt ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó chuẩn xác mạnh mẽ in xuống môi cô, mút cắn, tựa vào khuôn mặt cô. Âm thanh khàn khàn vang lên: "Thả em, tôi đi đâu tìm được người làm âm giường, sinh con cho tôi đây?"

"Không! Anh có thể đi tìm người phụ nữ khác. . . ." Cô cảm thấy cổ của mình đã bị vạ lại quá lâu, tiếng khóc đến miệng đều bị anh nuốt vào trong miệng.

"Nếu bên cạnh có sẵn một người, vậy việc gì tôi phải vất vả đi tìm một người phụ nữ khác, hơn nữa. . . ." Ánh mắt trong mắt chợt loé lên rồi biến mất, đột nhiên anh cắn xuống khóe miệng của cô, lập tức, mùi máu tanh ngọt tràn ngập ở trong miệng: "Tôi rất hài lòng với cơ thể của em, tạm thời không muốn đi tìm người khác."

Sự đau rát bên má trái vẫn còn, Thương Lam sợ anh lại đánh cô nên không dám giãy giụa quá, nhưng khóc càng thê thảm hơn: "Không! Em không yêu

anh, em không muốn sinh con cho anh, không muốn gả cho anh, không muốn . . . A. . . ."

Triển Mộ kéo tóc về phía sau nhấc cả người cô lên, sự tàn nhẫn trong mắt hiện rõ hơn bao giờ hết: "Không sao." Âm thanh trầm thấp vang vọng bên tai cô, giống như ma quỷ trong mùa đông, không tiêu tan: "Chỉ cần em có thể ở lại bên cạnh tôi, sống hay chết cũng không quan trọng nữa. . . ."

Tia máu đỏ tươi trong mắt càng tô đậm sự điên cuồng và nguy hiểm, không khí lạnh lẽo bao phủ xung quanh khiến cả người cô không nhận được mà run rẩy, từ sâu thẳm trong nội tâm hiện lên sự sợ hãi.

Cô cảm thấy anh đã điên rồi, nhìn ánh mắt của anh không còn đơn thuần là sự ham muốn về dục vọng mà càng giống như là một con dã thú bị đói đến cực hạn. Một khi bị dồn đến đường cùng, vậy thì trên người anh sẽ không còn che đậy mà hiện rõ ràng sát ý muốn ăn thịt người khác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Editor: Thiên Y

Đêm nay quá dài với Thương Lam, Triển Mộ lôi kéo gầy vò cô, từ thoải mái đến phải chịu đựng, cũng không quản sự sống chết của cô nữa. Đến cuối cùng, Thương Lam cũng không nhớ rõ mình ngất đi lúc nào.

Đến khi tỉnh lại lúc nửa đêm, nghe tiếng mưa rơi "tí tách" trên vách tường ngoài cửa sổ hoà với tiếng đồng hồ, cô lặng lẽ mở mắt, thích ứng rất nhanh với bóng tối bên trong phòng.

Sau lưng, Triển Mộ dán chặt vào lưng của Thương Lam, hơi thở ấm áp có quy luật phun ở trên cổ, thậm chí một cánh tay ngang ngược ôm một bên nhũ hoa của cô, lòng bàn tay thô ráp vô ý vuốt ve. . . .

Lần này Triển Mộ làm quá mức khiến Thương Lam chỉ nhẹ nhàng di chuyển cơ thể liền chạm đến vết thương, cô than nhẹ một tiếng, một dòng chất lỏng đặc dính chảy xuống theo bắp đùi. . . .

Nàng cắn môi, kéo bàn tay đang đặt ở trên ngực mình xuống rồi cố gắng chống đỡ ngồi dậy trên giường trong chốc lát, cuối cùng khom người xuống giường đi đến nhà tắm.

Bàn tay nhỏ bé đỡ lên trên vách tường sờ soạng lung tung để bật đèn, phòng vệ sinh rộng rãi nhất thời trở nên sáng lên.

Cô đi chân trần đến xả nước vào trong bồn tắm, nhưng chỉ là mấy động tác đơn giản cũng khiến chất lỏng màu trắng ở trong người theo động tác di chuyển mà chảy ra ngoài. Nhìn những giọt dơ bẩn rơi trên đất, Thương Lam chán ghét nhũn nhũn lông mày, đưa tay vào bên trong, đầu ngón tay không ngừng moi ra thứ ở bên trong. Nhưng giống như là do Triển Mộ cố ý, vài lần bắn vào tận sâu bên trong. . . .

Dù có cố cũng không lấy ra hết.

Càng cố càng khó chịu, Thương Lam không nhận được khe khẽ khóc thút thít.

Ôm chặt lấy cơ thể mình, ngồi xổm trong phòng vệ sinh. Thương Lam sợ đánh thức người đàn ông trên giường sẽ kéo đến một cuộc hành hạ khác, chỉ có thể cắn mạnh lên cánh tay của mình, ngăn lại tiếng khóc lớn.

Cuối cùng, nàng mở vòi nước tắm rửa thân thể mình, giống như phát điên mà chà xát lên da mình, chà đến mức làn da đỏ ửng lên, xước da mà cũng không dừng tay.

Nhưng có tắm thế nào cũng không thấy sạch được, dù chỉ cần hơi di động thì sẽ thấy vài giọt chất lỏng màu trắng chảy xuống giữa hai chân.

"Tiểu Lam"

Thương Lam lại tắm một lúc nữa thì nghe được tiếng gõ cửa ở bên ngoài. Cô ngăn người, nhưng không có lên tiếng, chỉ trầm mặc tắt vòi hoa sen, khăn trương nhìn chăm chú vào động tĩnh bên ngoài.

"Tiểu Lam." Âm thanh phía ngoài cửa lớn hơn vài phần: "Mở cửa." Sắc mặt Triển Mộ khẽ thay đổi: "Em không mở anh liền phá cửa vào đó."

"Em còn chưa tắm xong. . . ." Giọng nói yếu ớt của Thương Lam truyền qua lớp cửa dày ngăn cách, khác biệt với sự mềm mại thường ngày, tiếng cô khàn khàn chứa vài phần ghen ghét.

"Mở cửa." Sự mạnh mẽ trong lời nói của anh không cho phép kháng cự.

Xung quanh lại rơi vào sự yên lặng một lần nữa. Trong phòng tắm Thương Lam không ên tiếng, mà Triển Mộ chờ ở ngoài cửa cũng không nói gì, trong không khí tràn ngập sự lạnh lẽo.

Phanh –

Đột nhiên, cửa truyền đến một tiếng vang thật lớn, Thương Lam ngồi ở trên bồn tắm hoảng sợ ngược mắt, vừa đúng lúc nhìn thấy cánh cửa bị Triển Mộ đá đập vào vách tường.

Thương Lam chưa từng thấy qua một mặt thô bạo của Triển Mộ như vậy. Nhìn cánh cửa xiêu vẹo như sắp rơi xuống, nhớ đến cái tát của anh lên mặt mình lúc trước, sự tuyệt tình không thương tiếc đó không còn là Triển ca mà cô biết ngày trước.

Toàn thân Triển Mộ không che đậy đứng ở ngoài cửa, cơ thể cường tráng với những khối cơ bắp rõ ràng, không chút nào che giấu trước mặt. Anh đi chân trần bước từng bước đến trước mặt cô, thu hết toàn bộ sự thay đổi trên nét mặt của cô gái do sợ hãi vào trong mắt.

Do chưa khoá chặt vòi nước nên vào lúc này âm thanh tiếng nước chảy " tí tách" nghe có vẻ quỷ dị.

Anh duỗi tay về phía cô, dựa vào lực cánh tay nhắc cô lên nhẹ nhàng, tầm mắt lướt qua một vòng, cơ thể thiếu nữ mềm mại, từ chiếc cổ mảnh khảnh đến nhũ hoa căng tròn vênh cao, xuống phía dưới là vùng đất huyền bí giữa hai chân trắng nõn. . . .

Ánh mắt của Triển Mộ càng ngày càng nóng, mà Thương Lam bị anh giữ trong tay giống như vật hiến tế, mặc dù sợ đến mức cả người run rẩy nhưng lại không có chỗ để trốn.

Cô cảm nhận được cánh tay bên chắc mà có lực đang giữ lấy mình, trái ngược với cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của cô. Cô sợ chỉ cần anh hơi dùng sức là có thể bóp gãy cổ tay của cô.

" Anh Triển. . . ." Cô dịu dàng gọi anh một tiếng, cố gắng gọi về lý trí của anh.

Thật sự cô rất sợ khi anh không nói một lời mà chỉ nhìn đáng sợ của mình.

Bởi vì như thế sẽ khiến cho cô cảm thấy, anh không phải đang nhìn cô mà là đang nhìn một loại thức ăn.

" Đang tắm sao?" Ánh mắt của anh rơi trên mái tóc đen nhánh, ẩm ướt của cô và thứ chất lỏng vẫn đục dưới chân, dù biết rõ vẫn còn hỏi: " Chúng ta cùng nhau tắm."

Thương Lam không tránh được bàn tay của anh đang giam cầm mình. Bởi vì do hơi nước nên cả phòng trở nên mờ lung khiến cô không nhìn rõ được vẻ mặt của người đàn ông, nhưng từ cách nói chuyện hằng ngày và kinh nghiệm ở chung hằng ngày với anh đã nói cho cô biết, suy nghĩ về việc " tắm chung " của mình và anh tuyệt đối không phải là cùng một loại!

" Em. . . . Em tắm xong rồi, em ra trước. . . . A!" Dứt lời, cô đã bị người ôm lên thả vào trong bồn tắm. Động tác của anh rất nhẹ, cũng không làm cô đau, nhưng ngay sau đó một bóng đen đè tới đã vững vàng chặn cô ở trong góc.

Thương Lam không có chỗ tránh, ê a kêu một tiếng, đầu lưỡi liền bị người nào đó mút chặt, một đường cắn vào trong miệng. Hơi thở của phái nam mạnh mẽ xông vào mũi, mùi thuốc lá nồng đậm gay mũi khiến cô bị sặc đến mức ho nhẹ không ngừng trong miệng anh, nhưng cuối cùng những âm thanh yếu ớt kia vẫn vẫn bị anh nuốt vào trong bụng.

Thương Lam cảm thấy mình sắp hít thở không thông, từ trên xuống dưới không một chỗ nào là không bị giam cầm. Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi trò đùa quá mức của anh, vừa hôn vừa áp cả người cô vào trong nước, hai người chìm xuống bồn tắm, điên cuồng đẩy dũa.

Một sự tuyệt vọng tràn ngập trong lòng, rõ ràng khi ở trong nước cô không có cách nào hô hấp, mà người đàn ông phía trên này lại dốc lòng muốn chiếm lấy lượng không khí ít ỏi trong miệng cô. Thương Lam cảm thấy khô sở, vào lúc này đại não như bị dồn nén, tất cả các giác quan đều tập trung ở đầu ngón tay, thậm chí cô có thể cảm nhận được dòng nước ấm áp chảy qua ngón tay và cơ thể, giống như là đang được vuốt ve, thật ấm áp. . . . Rất dịu dàng. . . .

Thân thể càng ngày càng nhẹ, mà ý thức của cô cũng ngày càng mơ hồ. Thời điểm khi cô sắp ngất đi thì người đàn ông buông cô ra, cũng vớt cô lên khỏi mặt nước.

Thương Lam dựa vào một bên bồn tắm, ho khan không ngừng, giống như là muốn đẩy hết không khí trong phổi ra ngoài vậy. Cô hoảng sợ nhìn về người đàn ông ở phía sau. Đối lập với sự nhếch nhác của mình, Triển Mộ lại giống như một người không liên quan, ánh mắt hung ác như dã thú đang nhìn trên người cô không chớp mắt.

Anh sẽ giết cô, sẽ giết cô. . . .

Trong lòng Thương Lam càng ngày càng sợ, đôi mắt nhắm chặt lại vì sợ hãi, cô ôm lấy lồng ngực không ngừng lên xuống, cảm nhận trái tim đang đập thình thịch, rốt cuộc thì sự đè nén trong lòng như sụp đổ, cô khóc lớn.

" Triển Mộ. . . . Tôi chưa từng trêu chọc đến anh. . . Anh. . . . Tại sao anh phải đối với tôi như vậy. . . . "

Cả người cô co lại khóc nức nở, cũng không để ý anh có phản ứng gì, chỉ lặp lại một cách đứt quãng: " Tại sao. . . . Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì. . . . "

Cuối cùng Thương Lam khóc mệt, giằng co gần một đêm khiến thể lực của cô sớm tiêu hao, bất tri bất giác liền ngủ, mà trong mơ hồ cô cảm thấy mình bị ôm vào trong một lồng ngực vững chắc, ở đó cô cảm thấy rất an toàn, ấm áp.

Lúc tỉnh lại lần nữa, sắc trời đã tờ mờ sáng, ánh sáng xuyên qua bóng cây ngoài cửa sổ chiếu vào bên trong phòng, gió nhẹ thổi vào làm tan đi mùi vị hoan ái ở trong phòng.

Thương Lam khẽ mở mắt, cả người đau đớn như nhắc nhở cô những chuyện xảy ra đêm qua, những chuyện kia làm cô cảm thấy xấu hổ, không chịu nổi.

Cô mắt hôn nhìn chăm chăm trần nhà trắng muốt, dưới thân đau rất.

Chống người ngồi dậy, lẳng lặng nhìn người con gái ở trong kính, áo sơ mi đơn giản của đàn ông mặc ở trên người, lộ ra phần cô và bả vai đầy những dấu vết bầm tím, rải rác in ở trên người, khiến người ta nhìn thấy mà ghê.

Triển Mộ không biết đã đi đâu, bên cạnh trống trơn. Cô nhìn phía giường bị lồm xồm xuống đến ngáy người, không nhìn được liền đưa tay chạm lên, vỏ gối trắng nõn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của anh.

Có lẽ anh dời đi chưa bao lâu.

Thấy vậy, Thương Lam bỗng nhiên phục hồi tinh thần. Cô nhớ đến chuyện tối hôm qua Triển Mộ bắt thứ chất lỏng trắng đục và dơ bẩn kia vào trong thân thể của chính mình, khiến trong lòng cô cảm thấy sồn da gà, không suy nghĩ gì mà vén chăn xuống giường.

Mặc dù thể chất của cô không dễ thụ thai, nhưng đêm qua anh đòi hỏi quá nhiều, ngay cả khoảng thời gian sau khi cưới trước kia cũng không thấy anh điên cuồng như vậy. Cô sợ mình mang thai đứa bé của anh, sợ sẽ có bất kỳ dính dáng gì với anh. . . .

Khi Thương Lam tìm được váy của mình ở trong góc thì nó đã bị rách tả tơi đến mức không cách nào để mặc đi gặp người, nhưng lúc này cô cũng không quan trọng nhiều như vậy. Vậy mà cô chưa kịp mặc quần áo của mình thì cửa phòng đã bị người từ bên ngoài mở ra.

Triển Mộ bung một chén thuốc đi vào, Thương Lam nhẹ nhàng hít lấy, mùi thuốc quen thuộc kia khiến khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch.

" Nằm xuống lại." Anh đứng ở cửa, lạnh lùng hạ lệnh.

Thương Lam ghét thái độ cứng rắn của anh. Mặc dù trong lòng khó chịu nhưng khi đối diện với ánh mắt như muốn ăn thịt người của anh thì tất cả khí thế đều bị dọa bay mất, cô ngoan ngoãn ném chiếc váy trong tay, trở lại bên giường, khi anh vừa ho nhẹ một tiếng liền trốn vào trong chăn.

Triển Mộ khẽ nheo mắt lại, đi về phía cô, rút tấm chăn mỏng cô đang ôm trong ngực ra, bê chén thuốc ngồi xuống một bên.

Nhìn dáng vẻ anh vừa dùng thìa nhẹ nhàng khuấy, vừa dùng miệng thổi hơi nóng, vành mắt của Thương Lam đỏ lên, cúi xuống không nhìn anh nữa. Cô đã từng động lòng khi anh giành cho mình sự quý trọng. Nhưng xem ra hôm nay, sự dịu dàng của anh hoàn toàn được xây dựng trên lợi ích cá nhân, cuối cùng thì anh chỉ yêu mỗi bản thân mình.

Triển Mộ dùng môi thử một chút nhiệt độ, cảm thấy đủ nguội liền đưa tới cho cô.

Thang thuốc này là Triển Mộ lấy từ trong tay một vị thầy thuốc. Thương Lam nhớ tới bốn năm trước mình cũng uống thứ này hằng ngày, mãi cho đến khi trốn đi thì không còn chạm qua.

Cô quay mặt không muốn uống, mùi thuốc nồng nặc vẫn không không thấy đổi như cũ.

" Uống đi." Anh giận tái mặt: " Tiểu Lam "

Thương Lam kháng cự đẩy tay anh ra: " Em không muốn uống."

" Thương Lam?" Anh thấp giọng cảnh cáo, gọi cả họ tên cô.

Thấy trong mắt anh dần trở nên lạnh lẽo, Thương Lam không nhìn được hạ thấp giọng: " Triển đại ca, hôm nay em có giờ học. . . ."

" Uống hết." Thìa sứ chạm đến môi cô, trong lời nói của anh không có nửa phần thương lượng.

" Em uống xong có thể trở về trường học sao?" Giọng nói của cô rất nhẹ, mang theo sự lấy lòng.

Triển Mộ không trả lời vấn đề của cô, chỉ múc một thìa thuốc bắc đút vào trong miệng cô. Thương Lam khéo léo nuốt xuống, sau đó chủ động nhận lấy cái chén trong tay Triển Mộ: " Em có thể tự mình uống." Dứt lời, nhắm mắt lại uống một hơi hết số thuốc trong bát.

Triển Mộ nhìn chăm chăm động tác của cô không nói gì, đợi đến khi bát thuốc thấy đáy thì mới đưa tay nhận lấy bát.

Ánh mắt Thương Lam hơi thu lại, ở trước mặt anh liền muốn lật người xuống giường. Nhưng khi vừa nhúc nhích thì bị người giữ lấy bắp chân. Cô rụt vai quay đầu lại, không hiểu hỏi: " Triển đại ca? Em. . . . Em còn có tiết học. . . ."

" Còn đau nhức không?" Anh lấy lọ gel ở trong ngăn kéo ra, ánh mắt dừng lại ở cảnh xuân giấu ở dưới lớp áo sơ mi.

Thương Lam nhìn động tác của anh thì nhất thời hiểu ra, hốt hoảng lắc đầu: " Không . . . Không đau. . . "

Anh dùng tay mở nắp: " Để anh xem thử."

" Triển đại ca!" Cô khóc kêu: " Anh đồng ý cho em trở lại đi học rồi."

Triển Mộ nheo lại mắt: " Lúc nào thì anh đồng ý với em?"

Vừa nói anh vừa tách đùi cô ra, nhìn nơi tư mật của thiếu nữ sung đỏ không chịu nổi thì khẽ nhủ mảy, bóp gel ra rồi đưa tay bôi vào bên trong. . . .

Sự mát lạnh như băng ở đầu ngón tay đụng đến vết thương khiến Thương Lam hít vào một ngụm khí lạnh, hai chân co lên né tránh.

" Đừng động!"

Anh giữ lấy cái mông nhỏ của cô, trừng phạt bằng một cái tát đã thành công ngăn lại cô gái không an phận giây giụa.

Bị đánh một cái, cô ngoan ngoãn nằm yên, trừ lúc mông bị đánh và khi ngón tay đưa vào làm đau khiến cô kêu lên hai tiếng, thì còn lại là nằm yên.

Triển Mộ xoa thuốc giảm sưng cho cô, nhìn hoa huyết nở bé gần trong gang tấc, ánh mắt dần âm u, bụng dưới vừa căng chặt, dục vọng phồng lên như muốn phá quần xông ra, như một con dã thú vận sức chờ phát động, chỉ chờ sau một giây liền bổ nhào lên, xé xác con mồi ăn vào trong bụng.

Anh nghĩ đến cảm giác khít khao chặt chội khi ở bên trong cô. Xa cách lâu như vậy, chỉ một buổi tối làm sao có thể. . . .

Than nhẹ một tiếng, Triển Mộ cố đè xuống dục vọng ở trong lòng mà thu tay lại. Tối hôm qua làm quá mạnh, đành phải để cô nghỉ ngơi 1-2 tuần mới có thể ăn mặn.

Thương Lam nằm lỳ ở trên giường khóc sụi sụi, đợi đến anh quay người đi, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: " Triển đại ca, Em . . . Em muốn đi học. . . ."

" Đi học sao?" Âm thanh lạnh lẽo của anh vang lên ở phía trên, đi thẳng vào trong lòng cô: " Trừ phi em sinh cho anh đứa bé, nếu không cả đời này em đừng nghĩ đến rời khỏi nơi này."

Thương Lam bị lời nói của anh dọa sợ đến quên khóc thút thít, nhịn đau ngồi dậy, giữ chặt cánh tay anh nói: " Anh không có quyền giam cầm em, anh không có quyền lợi làm như vậy!"

" Quyền lợi ư?" Anh cười nhỏ một tiếng: " Em muốn nói quyền lợi với tôi sao?"

Thân thể vạm vỡ của Triển Mộ đột nhiên đè xuống, hai tay chống ở hai má của cô nói: " Em cho rằng không có sự đồng ý của Thương Trung Tín, anh có thể dễ dàng mang em tới đây sao? Tiểu Lam! Thu hồi sự ngây thơ của em đi, đến bây giờ em còn không hiểu sao? Ngoại trừ anh ra, ở trên thế giới này không ai dám che chở cho em, bảo vệ em, dù là lão hồ ly Thương Trung Tín kia cũng vậy thôi."

Thương Lam kinh ngạc dưới ánh mắt lạnh lẽo của anh, giống như là thứ mình không muốn tin cất giấu bị anh vô tình xé tạc ra, máu chảy ở trước mặt mình.

Cảm giác bị người khác nhìn thấu, cảm giác vô vọng bị ai bao phủ ở trong lòng. Muốn trốn nhưng sau lưng là vách đá vạn trượng, cô không có đường khí nhảy xuống, chỉ có thể ngồi chồm hóm ôm lấy mình tuyệt vọng, chịu đựng anh năm lần bảy lượt đến tổn thương.

Không có sự đồng ý của Thương Trung Tín, không có Thương Trung Tín ra lệnh, Triển Mộ làm sao có thể dễ dàng đến gần mình như vậy.

‘Nếu như con không muốn, không ai có thể ép buộc con.’

Lời nói của cha còn văng vẳng bên tai của, nhưng bây giờ nghe lại thì thấy châm chọc làm sao.

Gạt người, đều là gạt người. . . .

" Triển Mộ! Tôi không cách nào sinh con được, có thể sinh con cho anh là Trương Tiệp. Anh đi tìm cô ta, đi tìm cô ta!"

Cô khóc lóc hét lên, bịt lỗ tai không muốn nghe, từ chối sự thật mình bị người thân vứt bỏ một lần nữa.

Bàn tay trắng nõn bị nắm lấy, Triển Mộ hôn lên những giọt nước mắt lưu lại trên mặt cô, bàn tay từ cổ đi thẳng xuống đặt lên vùng bụng phẳng lý tìm kiếm, đầu ngón tay vuốt ve vòng eo mềm mại, anh nhẹ nhàng cắn lên môi của cô, nói ra lời khiến cô cực kỳ sợ hãi: " Tiểu Lam! Lần này Từ Tu của chúng ta, chỉ có thể chui ra từ nơi này của em."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112

Editor: Thiên Y

Sáu giờ sáng, rốt cuộc thì Thương Trung Tín cũng bước vào cửa nhà.

Thương Hồng lẳng lặng chờ ở trên ghế sa lon, mấy người giúp việc đứng bên cạnh. Ba vừa vào cửa, cô ta liền vội vàng chào đón: "Ba."

"Ừ." Thương Trung Tín gật đầu. Cả đêm vui đầu vào công việc nên trên mặt ông không giấu được sự mệt mỏi.

"Tại sao ba . . . Không nhận điện thoại của con. " Vì khiếp sợ uy nghiêm của Thương Trung Tín, giọng của Thương Hồng càng ngày càng nhỏ: " Cả một đêm chị hai không trở về, có phải lại đi rồi không?"

Sau khi Thương Lam mất tích, Thương Hồng cảm thấy sốt ruột nên chờ cô cả một đêm.

Suy nghĩ của cô gái nhỏ thì có thể lừa gạt được người nào chứ? Chuyện Thương Hồng và Thương Lam bằng mặt không bằng lòng sao Thương Trung Tín lại không biết. Đột nhiên em gái bỗng nhiên quan tâm đến chị gái, lý do chỉ có một, nghĩ tới đây gương mặt Thương Trung Tín liền lạnh xuống, nói: " Chuyện này con đừng tham gia vào."

Phùng Nguyên Chiêu từ trên lầu đi xuống, lộ ra đôi mắt gấu mèo, trong miệng không ngừng ngáp dài, là đáng về một đêm không ngủ.

" Chú Thương, sao bác không nhận điện thoại vậy? Cháu và tiểu Hồng đợi một buổi tối, sao Tiểu Lam còn chưa trở lại?"

Phùng Nguyên Chiêu lo lắng nói: " Có cần báo cảnh sát không ạ?"

Sự xuất hiện của cậu ta thật là tốt, nhắc đến mấy vấn đề khiến Thương Trung Tín chán ghét nhú mày, trợn mắt nhìn Thương Hồng, lướt qua cô ta đi thẳng đến thư phòng, cuối cùng ở trước cửa dừng lại, nói: " Ta có chừng mực."

Dứt lời, ông đóng sầm cửa lại.

Phùng Nguyên Chiêu gãi gãi đầu, không nghĩ ra mình chọc đến chỗ nào khiến chú Thương tức giận, bước đến gần Thương Hồng hỏi: " Tiểu Hồng! Em muốn ăn cái gì? Anh làm cho em nhé?"

" Ăn, ăn, ăn! Trên thế giới này tại sao lại vẫn còn có người đàn như anh chứ, cả ngày chỉ biết ăn thôi!" Thương Hồng đẩy tay Phùng Nguyên Chiêu nói: " Tránh ra, đừng đụng vào tôi, anh không xứng!"

Nói xong, cũng không nhìn ánh mắt bi thương của ánh mắt, liền vội vã chạy về gian phòng của mình. Ngoài cửa sổ, mặt trời từ từ lên cao, chiếu sáng vào bên trong phòng, nhưng không xua đi sự tối tăm trên mặt của cô ta.

Thương Hồng cắn chặt môi, chỉ cần vừa nghĩ tới gương mặt quần chúng của người nào đó, nụ cười gờ nghech, sự chèn ghét hiện lên trong mắt.

Tại sao cô ta có thể cam tâm gả cho tên quê mùa cứng đầu này, ngay cả việc xách thì người đàn ông này cũng không xứng làm cho cô ta.

Cùng lúc đó, khi Thương Trung Tín đi vào thư phòng, giống như là nghĩ tới điều gì, cánh tay vung lên gạt hết tất cả những thứ trên bàn xuống đất mà không hề báo động trước.

Ông mở ra máy vi tính nhìn tài liệu xuất hiện trên màn hình, sắc mặt từ từ trở nên lo lắng.

Ông nhớ tới cuộc gọi của Triển Mộ cho mình.

- Triển Mộ, cậu dám uy hiếp tôi sao?

- Những thứ sổ sách kia chú cũng có phần, nếu vạch trần ra cũng không tốt với chú vì công ty nào mà không có một chút vấn đề. Cháu muốn cho chú biết, thủ đoạn của chú không hại chết cháu được, vì vậy đừng làm chuyện quá tuyệt tình, nếu cháu không sống được thì chú cũng chạy không thoát.

Lời cảnh cáo của anh không mang theo sự nặng nề.

— Chú Thương.

Triển Mộ cười, nói nhỏ một tiếng:

— Chú già rồi. . .

Hai người đàn ông này đều hiểu, một khi những tài liệu này bị lộ ra, không ai trong bọn họ có thể thoát được. Nhưng có thể khẳng định một điều, dù sao

Triển Mộ trẻ hơn Thương Trung Tín quá nhiều, dù có phải đi tù mấy năm thì vẫn còn có thể làm lại từ đầu.

Nhưng Thương Trung Tín thì khác. Thương thị là tâm huyết nửa đời của ông, nên mất đi Thương thị thì đồng nghĩa với mất đi tất cả. Hướng chi với tình trạng sức khỏe của ông mấy năm này, căn bản không chịu được cuộc sống ở trong lao tù.

Cuộc đối thoại này kéo dài thật lâu. Cuối cùng, sau khi cả hai cân nhắc, ông quyết định thỏa hiệp.

– Cậu muốn như thế nào?

.....

Thương Trung Tín tức giận vung tay lên laptop, chiếc máy tính mỏng manh bị rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng vang. Sau đó bên trong phòng lại chìm trong im lặng một lần nữa, ngoài trừ tiếng chim hót thỉnh thoảng truyền vào vào trong phòng thì không còn âm thanh nào.

Ngày hôm đó khi trời sáng, ánh mặt trời hưng phấn chiếu vào bên trong phòng. Mấy năm trốn đi công việc Thương Lam làm là làm đầu bếp. Mỗi ngày trời chưa sáng liền đi chợ chọn mua thực phẩm, lâu dần đồng hồ sinh lý dần hình thành, trời vừa sáng đã mở mắt ra.

Nhưng Triển Mộ không để cho cô dậy, sau khi dứt cô uống hết thuốc thì không nhìn được đề cô làm một lần ở trên giường, khiến cả người cô mềm nhũn, ngủ mê mang.

Cô nằm ở trên giường động dậy một chút, có thể cảm thấy hạ thân lạnh như băng chảy ra một dòng dịch dính ở giữa ở hai chân, mặc dù đã lau khô, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Cô hít sâu một hơi ở trong chăn, mùi hương bạc hà quanh quần bên mũi, đoán là sau khi Triển Mộ làm xong cũng không quên mà bôi thuốc cho cô.

Thương Lam quay lưng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào trong chăn mỏng, im lặng nghe động tĩnh ở phía sau lưng, Triển Mộ đứng ở tủ quần áo, truyền đến âm thanh sột soạt, không biết đang làm gì.

Cô mở mắt ra, rốt cuộc không nhìn được mở miệng: "Triển Mộ, tại sao?"

Nếu như Triển Mộ cũng sống lại, như vậy những hành động của anh càng khiến cô không thể hiểu.

Thật ra thì cô nên nghĩ tới từ sớm, đời này Triển Mộ rất lý lạ, bất luận là tác phong hay thái độ của anh với cô cũng khác một trời một vực. Thậm chí khiến cô không hiểu, một người luôn coi như không thấy cô, vứt bỏ người khác như giấy cũ, tại sao lại đột nhiên nhiệt tình với cô như vậy, hơn nữa còn không thêm quan tâm đến suy nghĩ của cô mà mạnh mẽ chiếm đoạt. . . .

Động tác của Triển Mộ hơi chậm lại, nhưng chỉ là nửa giây, anh tiếp tục lấy quần áo trong tủ ra mặc lên người.

"Tại sao cái gì?"

Bàn tay giữ chăn bỗng siết chặt hơn, Thương Lam ngồi dậy, trong mắt tràn đầy bất mãn với anh.

Nhưng dù cô bất mãn cũng không dám thể hiện ở trước mặt anh, chỉ là mở to đôi mắt đen như mực, tức giận nhìn anh chằm chằm.

Cái gì anh cũng biết, nhưng lại giả ngu với mình, nhìn cô giả vờ như chẳng hề. . . .

Triển Mộ nhìn Thương Lam như nhìn một chú cún nhỏ, trong nội tâm khẽ động. Tiểu Lam của anh bị tổn thương cũng chỉ dám trốn một mình vào trong góc, ngay cả một chút năng lực phản kháng của con gái cũng không có.

Trong lòng anh đang suy nghĩ, người con gái mềm yếu như vậy, nếu như là mình khi còn trẻ thì tuyệt đối thấy thương xót. Bởi vì lúc đó người anh thích là kiểu như Trương Tiếp- người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa độc lập, ngay cả hào quang xung quanh Thương Hồng cũng mạnh hơn cô.

Nhưng trải qua cuộc sống, khi tuổi Triển Mộ càng lớn, cũng từng trải hơn, anh dần dần phát hiện, khi ở nhà có người phụ nữ có thể toàn tâm toàn ý phục vụ cho mình, chờ ở cửa, cẩn thận giặt quần áo nấu cơm, cảm giác được trân trọng, được yêu thương, chỉ cần một lần đạt được, cảm nhận được thì sẽ không bao giờ muốn mất đi nữa.

Thời điểm đó trong mắt Thương Lam chỉ có anh, thậm chí hạnh phúc một đời của người phụ nữ được cô gửi gắm trên người anh. Anh tin tưởng, cho dù toàn thế giới đều phản bội, gạt bỏ anh thì cũng luôn có cô sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình.

Dù sao khoảng thời gian đó cô chỉ có anh.

Nói cho cùng, xuất phát điểm của anh vẫn là vì mình. Triển Mộ là một người đàn ông âm u ích kỷ, bởi vì do từ nhỏ thiếu hụt sự ấm áp nên suy nghĩ của anh luôn cực đoan hơn người bình thường.

Anh sợ cô độc, sợ hãi bị vứt bỏ. Cho nên từ nhỏ, bất luận làm cái gì anh cũng muốn mạnh hơn so với những kẻ khác. Và anh đã làm được, dưới sự nỗ lực của mình, cho dù là việc học hay sự nghiệp thì anh luôn nổi trội. Bất kể chuyện gì, từ chuyện nhỏ nhất cũng sẽ không buông qua, đều muốn hoàn thành tốt nhất. . . .

Mà tài năng của anh cũng dần dần gây được sự chú ý với Thương Trung Tín . . .

Về phần Thương Lam, lúc đầu tình cảm của anh giành cho cô chỉ như một ngọn lửa nhỏ trong tim, rất nhỏ, nhỏ đến mức khiến người ra quên đi sự tồn tại của cô. Thế nhưng đám lửa ấy lại càng ngày càng lớn, từng chút từng chút một sưởi ấm nội tâm u ám của anh, nhân lúc anh không để ý đã dần dần tạo thành một khối khiến anh không cách nào dứt bỏ được.

Sau đó đám lửa này cho anh đầy đủ ấm áp, khiến cho anh nghiện cái cảm giác đó, rồi lại đột nhiên dập tắt. . .

Triển Mộ liếm môi dưới rồi cười, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

Sao anh có thể mặc cho người ta trêu đùa được. Thứ là của anh thì vĩnh viễn là của anh, không ai cướp đi được.

Thương Lam bị nhìn thì trong lòng sợ hãi, càng vui người vào trong chăn, đột nhiên bên tai truyền đến giọng anh than nhẹ: " Anh muốn đi ra ngoài một chuyến, em tốt nhất ngoan ngoãn một chút chờ anh trở lại, biết không?"

" Triển Mộ! Em không muốn ở đây, anh thả em ra ngoài!" Mặc dù trong miệng Thương Lam nói như vậy, nhưng cũng chỉ rụt rè đi chuyển, không dám hấp tấp, đứng ở chỗ cô cảm thấy an toàn mà cầu xin anh.

Thân thể của cô không thể quên được những tổn thương anh mang lại, với người đàn ông này, thật tâm cô vẫn sợ hãi.

" Tiểu Lam, những thứ này đều là do bản thân em tự tìm." Nếu như không có chuyện trốn đi bốn năm trước, anh tin tưởng bây giờ Thương Lam đã là vợ của mình từ sớm, mà tất cả sẽ trở về lúc đầu, hai người bọn họ sẽ xây dựng một gia đình hạnh phúc, sau đó sinh con. . .

" Sinh cho anh đứa bé, anh sẽ để em đi ra ngoài." Anh đến gần, nói nhỏ vào bên tai cô, hơi thở ấm áp thổi bên cạnh khiến cô tê dại, mang theo hương vị đàn ông.

Sắc mặt Thương Lam khẽ thay đổi, ngược mắt lên, cô nhìn thân thể cường tráng kết hợp với ngũ quan tuấn tú, khẽ lắc đầu một cái: " Triển đại ca, em chưa suy nghĩ đến, cho nên anh cho em chút thời gian."

Sinh một đứa bé –

Chưa nói đến thể chất của cô, cho dù chăm chỉ sản xuất cũng mất ít nhất một năm. Nếu như cô vẫn không có bầu được, vậy thì anh muốn nhốt cô cả đời hay sao?

Nghĩ tới đây Thương Lam hoàn toàn luống cuống: " Cầu xin anh . . . đừng giam giữ em . . ."

Cô còn muốn đi học, tương lai của cô vẫn còn rất dài. . . .

" Bảo bối, anh chỉ muốn một đứa con trai." Anh dịu dàng vuốt ve mặt của cô, từ đôi môi mỏng xuống cằm, đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một lát, rồi sau đó dán lên môi của cô nói: " Em sinh cho anh một đứa chứ? Sinh xong anh sẽ để cho em ra ngoài, đến lúc đó em muốn đi nơi nào, muốn làm cái gì, chỉ cần không rời khỏi anh... Anh sẽ thuận theo em, có được không?"

Triển Mộ khóa kỹ cửa sổ, trở lại bên giường vỗ nhẹ lên khuôn mặt dính nước mắt của Thương Lam, nắm chặt hai vai mảnh khảnh, buộc cô nhìn thẳng vào mình, nói: " Muốn ăn cái gì? Anh sẽ trở lại rất nhanh." Nói xong, anh lại cắn mút lên môi cô một lúc, cho đến khi hài lòng mới buông cô ra.

Triển Mộ trở về công ty một chuyến, khi anh thấy bóng dáng Trương Tiệp đang bận rộn làm việc thì bước chân ngừng lại một chút.

" Tổng giám đốc Triển." Trương Tiệp ngược mắt lên, nhìn thấy anh thì mỉm cười, cả người mặc bộ đồ công sở đơn giản, đôi mắt sáng, nhìn ra được cô rất có cảm tình với anh.

" Sao cô lại ở đây." Triển Mộ không quên hôm nay là chủ nhật.

Cả một công ty lớn như vậy mà hôm nay chỉ còn lại hai người, nam anh tuấn nữ xinh đẹp, loại không khí này thật mập mờ.

" Ở chỗ tôi còn vài bản báo cáo, thấy không có việc gì nên đến công ty làm nốt cho xong."

Trương Tiệp vừa nói vừa lôi hồ sơ trong hộc tủ, mở ra trước mặt anh. Triển Mộ ngăn lại động tác của cô ta: " Có chuyện gì chờ tôi trở lại rồi nói. Cô tìm giúp tôi mấy bản kế hoạch trong tuần tới, tôi muốn mang về xử lý."

Anh nhìn dáng người thon dài mảnh khảnh của Trương Tiệp, không khỏi nghĩ đến cô gái trong nhà kia, họ thật sự là hai người phụ nữ hoàn toàn khác biệt.

Bất luận là về bề ngoài hay tính tình.

Nhưng Triển Mộ biết mình cần gì, Trương Tiệp là một người phụ nữ tài giỏi, điểm này anh vẫn rất rõ ràng, trình độ học vấn cao, diện mạo được, biết tiến lùi, biết rõ đạo lý. Trong quá khứ, anh không tìm được một trợ thủ nào có thể so được với năng lực làm việc của cô ta, cho nên khi anh biết cô ta mang hồ sơ đến công ty mình xin việc, mặc dù trong lòng kinh ngạc nhưng vẫn không cự tuyệt.

Lúc lái xe rời đi, trong lòng Triển Mộ vẫn còn đang suy nghĩ. Qua một thời gian ngắn, chờ Thương Lam ổn định cảm xúc thì anh sẽ giới thiệu bạn trai cho Trương Tiệp, vừa là để cắt đứt những tâm tư của cô gái kia với mình, vừa tránh cho người nào đó trong nhà biết được làm ầm lên với anh.

Thương Lam thích ăn hải sản. Vì để cô vui vẻ, Triển Mộ đặc biệt tìm khu chợ bán đồ hải sản ở gần khu chung cư, rồi sau đó lại đi dạo bên trong một lúc. Đến khi đi ra, bộ vest mặc trên người đã lấm lem không nổi nhìn.

Kể từ sau khi Triển Mộ đi làm, chưa bao giờ anh đến những nơi buôn bán hỗn tạp như thế này. Trước kia đi mua thức ăn cũng chỉ đến siêu thị ở gần nhà. Nếu như không phải là vì muốn bồi bổ cho cô gái nhỏ kia thật tốt, anh cũng không muốn biến mình thành một kẻ nhếch nhác như vậy.

Triển Mộ vừa đi về chỗ đậu xe vừa suy nghĩ. Chắc chắn mấy ngày nay đã giày vò cô đủ rồi, tốt nhất là mang thai cho anh một đứa bé trai. Một khi hai người có đứa bé, anh muốn xem cô còn có thể chạy đi đâu.

Sau đó Triển Mộ lại đi một chuyến đến siêu thị, chọn mua một chút vật dụng hằng ngày rồi mới lái ô-tô về nhà. Đợi đến khi anh mở cửa khóa, thấy cả phòng bữa bãi thì nhất thời sắc mặt âm trầm. Đang muốn phát tác thì cảm thấy một bóng đen ở phía sau lưng. . . .

Anh nguy hiểm nheo mắt lại, động tác cực nhanh tránh thoát sự đánh lén từ phía sau. "Choang" một tiếng, anh nhìn bình hoa được dùng trang trí được mua năm ngoái rơi bên chân mình, vỡ tan thành từng mảnh.

"Thương Lam!"

Trong phòng khách, đồ đạc lộn xộn rơi vỡ lung tung trên mặt đất, có thể thấy được khoảng thời gian anh không có ở đây, cô gái này đã làm chuyện tốt gì này.

Núp ở cạnh cửa, nghe thấy tiếng quát giận giữ của anh, theo bản năng Thương Lam càng rụt rè hơn. Nhìn lòng bàn tay trống trải, cô bị dọa sợ đến mức không nói ra lời.

"Tôi không có nhìn lầm nhỉ? Mới vừa rồi em muốn giết tôi đúng không?"

Anh nhìn chằm chằm mảnh vụn bên chân, nguy hiểm tiến lại gần cô.

Triển Mộ ném túi đồ xách ở trong tay, cuộn tay lên, thu lại khoảng cách giữa hai người. Anh rất tức giận, mình ở bên ngoài bận rộn mất nửa ngày, nghĩ đủ cách lấy lòng, mà đối lấy là cái gì?

Thấy cô run rẩy, nước mắt ướt mi, anh tức giận càng nhiều: "Em khóc cái gì?"

Thương Lam nhìn đồ vật rơi xuống đất, nhìn con cá đang quẫy đuôi liên ngăn người, sống lưng dán lên vách tường lạnh lẽo, nhất thời không có phản ứng.

Những thứ anh mua đều là đồ cô thích, bao gồm rất nhiều thứ mà bình thường anh khinh bỉ như: bánh bích quy, khoai tây chiên.

Sau khi anh đi, Thương Lam cố gắng muốn phá cửa, nhưng cửa chính khóa kín khiến cô không thể làm gì được, vì vậy cô liền nghĩ đến gọi điện thoại tìm cứu viện. Điện thoại trong nhà Triển Mộ đã bị anh ngắt từ lâu, điện thoại di động của mình cũng không bị anh giấu ở đâu, chỉ có thể tìm xung quanh phòng. Càng gấp gáp càng hốt hoảng, bất tri bất giác, đồ đạc trong nhà Triển Mộ bị cô lật tung lên như có trộm vừa vào.

Không kịp để cô có thời gian dọn dẹp, ngoài cửa vang lên từng tiếng bước chân quen thuộc, Thương Lam biết bị Triển Mộ nhìn thấy tình cảnh này thì mình nhất định là không có quả ngon để ăn. Vì lo sợ đến con giận của anh, dưới tình thế cấp bách liền cầm lên bình hoa đặt cạnh tủ TV, núp ở phía sau cửa chờ anh bước vào cửa thì đập mạnh xuống. . . .

"Triển đại ca!" Khi anh đưa cánh tay dài đến chỗ Thương Lam, cô liền chủ động tiến lên, níu lấy áo sơ mi trước ngực anh nói: "Anh để em gọi điện thoại nói một tiếng với người nhà có được hay không? Một đêm em chưa về nên sợ bọn họ lo lắng."

Triển Mộ hơi nhú mày, nhìn xuống ngực mình rồi ngược nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ đang lấy lòng mình, thờ ơ nói: "Em yên tâm, Thương Trung Tín biết em ở chỗ của tôi."

Nghe thế, đôi mắt Thương Lam sáng lên liền âm thầm ngay lập tức. Trong lòng biết là một chuyện, bị người khác nói trắng ra như vậy lại là chuyện khác, cô mất mát hạ thấp mí mắt, bàn tay đang giữ ở trước ngực anh cũng từ từ hạ xuống.

Vậy mà, đột nhiên giống như là nghĩ đến những thứ gì, cô lại níu lấy bờ vai anh nói: "Em chỉ muốn nói chuyện với ba, không mất bao nhiêu thời gian."

Thật ra thì trong lòng cô có tính toán nhỏ, lúc được gọi cho Thương Trung Tín thì có thể tìm cơ hội báo cảnh sát. Dù Triển Mộ lợi hại hơn nữa cũng không thể công khai đối đầu với cảnh sát, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của cô. . . .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113

Editor: Thiên Y

Triển Mộ không phải dễ dàng bị lừa như vậy, hơi nhú mày, bàn tay theo sống lưng giữ chặt lấy eo của cô.

Thương Lam nhất thời sững sờ, hai chân bỗng lơ lửng, hai tay Thương Lam theo bản năng bám lấy ngực anh. Cánh tay hơi dùng sức, anh dễ dàng bế cô lên, hai tay nắm lấy hai bên eo ép cô nhìn thẳng vào mình.

Thương Lam nghe được tiếng cười khê của anh bên tai mình: "Hiện tại đến phiên tôi tính sổ với em."

Anh ôm cô đi thẳng đến ghế salon, thận trọng đặt cô nằm ngang lên, cơ thể cường tráng đè lên.

Kẻ ngu cũng biết anh muốn làm gì.

Thương Lam lo lắng giãy giụa, đến bây giờ giữa hai chân vẫn còn cảm giác đau đớn mơ hồ.

Cổ tay mảnh khảnh trắng nõn chần trước ngực anh, cô xoay mặt đi trốn tránh anh lại gần, vừa sợ hãi vừa nói: "Em rất đau, không cần . . ."

Triển Mộ nhìn chằm chằm hai mắt ướt nhoè của cô gái phía dưới, ánh mắt hướng về phía đùi của cô: "Rất đau sao? Để anh xem thử."

Thương Lam kinh ngạc, nhìn bắp đùi bị người nào đó mạnh mẽ tách ra, đỉnh đầu người đàn ông đang để giữa đôi chân cô.

Anh kéo quần lót của cô ra, ngón cái đặt lên trên da thịt non mềm, đẩy vào cái khe hẹp kia, cúi đầu quan sát tỉ mỉ. Mặc dù vì động tác của anh mà khuôn mặt của cô gái nhỏ trắng bệch đến không còn huyết sắc, anh vẫn không chịu buông tay.

Chỗ đó đã không sưng như đêm qua, nhưng vẫn còn đỏ lên như cũ, chỗ bị ứ máu nhìn cực kỳ mê người. Ánh mắt anh càng ngày càng nóng khi nhìn chăm chú, cuối cùng không nhịn được nhẹ nhàng sờ vào trong. Nhưng cũng chỉ thoáng đụng vào liền nghe thấy cô gái rên khẽ vì bị đau nên anh liền dừng tay lại.

Thương Lam cắn lên bàn tay nhỏ bé của mình ngăn tiếng hét chói tai, cúi nhìn cái đầu nhô lên giữa hai chân mình, hơi thở âm áp của người đàn ông phả lên nơi riêng tư, truyền đến từng trận co rút . . .

Vào giờ khắc này, hai chân của cô bị buộc tách ra, người đàn ông vững vàng giữ chặt lấy thân thể khiến cô nhất thời thẹn thùng. Nơi riêng tư như vậy lại tùy tiện phơi bày trước mặt đàn ông khiến cả người cô run rẩy, hốc mắt đỏ lên, sáng long lanh như viên ngọc, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Nghĩ rằng bị anh ép buộc, cô cảm thấy không bằng chết đi cho xong. Anh đối xử với cô như vậy có khác gì đối đãi với súc vật đâu.

Bây giờ Triển Mộ cũng không rảnh rồi để ý đến sự oán hận của cô, nhìn nơi nhỏ bé đỏ hồng một chút liền rút ngón tay rời đi. Anh đi tới bên cạnh cửa nhất lấy túi thuốc thuận tay mua ở bên ngoài.

Đứng ở một bên nghiên cứu tỉ mỉ tờ hướng dẫn sử dụng, nhân lúc anh không để ý lùi ra, Thương Lam nhặt lên quần lót bị ném ở dưới ghế sa lon rồi mặc vào, rồi khỏi ghế muốn chạy vào trong phòng trốn tránh.

"Nằm yên ở đó."

Thậm chí anh không liếc nhìn cô một cái, chỉ thấp giọng cảnh cáo cô một câu thì cô không dám động đậy.

Thương Lam nín thở, cả người cứng ngắc, chăm chú nhìn vào từng cử động của người đàn ông kia, thậm chí cô có thể nghe được tiếng thở dốc nặng nề của anh.

Anh đứng tại chỗ một lát rồi lấy thuốc bôi đi về phía cô.

Từng bước một mang theo cảm giác bị áp bức, khiến cô không dám thở mạnh.

Bắp chân bị bắt được lần nữa, Triển Mộ nhìn chằm chằm cô vừa mặc xong quần lót, mắt hơi híp lại, tiến lên trước trực tiếp kéo ra rồi vứt xa.

Anh bóp ra lượng thuốc bằng ngón tay út, đặt ở ngón giữa rồi từng chút từng chút đút vào khe hẹp giữa hai chân Thương Lam, tất cả bên trong đều thoa một lần.

Nhân tiện ngón tay được cắt tỉa gọn gàng cào nhẹ lên vách thịt non mềm khiến cô gái run rẩy hơn.

Cô biết không thể tránh được cơ thể cường tráng của người đàn ông, chỉ yếu ớt thừa nhận sức lực anh tăng lên trên thân thể tổn thương của mình. Hôm nay trừ khóc, cô không biết mình còn có thể làm được gì nữa.

Nhưng dù cô khóc thút thít cũng không đổi được sự thương tiếc của anh, chỉ biết chấp nhận sự chiếm đoạt của người đàn ông. Mới vừa rồi chỉ để tiện bôi thuốc nên chiếc váy nhả nhúm của Thương Lam đã bị vén đến trên hông, lộ ra vùng bụng đến đôi chân thon dài trắng nõn . . .

Nơi đó mềm mại từng giờ từng phút như đang khiêu chiến với sự tự chủ của người đàn ông, vật giữa hai chân đã sớm cứng rắn căng trướng, phình ra ngoài, chạm nhẹ vào chân cô gái, lúc nhẹ lúc nặng.

Triển Mộ nắm lấy bắp chân của cô hôn xuống, chỉ cảm thấy người con gái run rẩy càng nhiều hơn. Mặc dù đã cắn môi nhưng tiếng nghẹn ngào vẫn truyền đến đứt quãng.

Triển Mộ nhìn ánh mắt của cô thì càng thêm nóng bỏng, động tác cũng càng ngày càng táo bạo, ngay lập tức lôi ra thứ to lớn của mình chống đỡ ở giữa chân của cô, nhéo lên thịt mềm nơi bắp đùi cô, sau đó đưa vào giữa chân của cô rồi kẹp ở trong đó, cũng không tiến vào mà chỉ chặn ở trước cửa động mà sát.

Anh ôm lấy eo của cô không ngừng thở hổn hển, nếu như không phải là bận tâm đến cơ thể cô không khoẻ thì cũng không uý khuất bản thân mình như vậy, bởi vì tư vị bên trong khe hẹp kia tốt hơn nhiều so với khi được hai chân kẹp lại.

Nhưng cho dù anh không tiến vào, Thương Lam vẫn bị vật cứng kia cọ đến đau chân, ngay cả làn da trắng nõn cũng bị đỏ lên một lớp.

Cô nhẹ nhàng khóc sùt sùi, biết rằng anh coi như đã nhẹ tay với mình rồi. Nếu như anh thật sự đi vào thì cảm giác còn đau hơn hiện tại.

Vì vậy, Thương Lam cũng liền dừng lại giây giũa, bởi dù cô cố gắng thế nào thì trong mắt anh cũng chỉ như đùa giỡn với trẻ con.

Cô che mắt không nhìn đến nét mặt dữ tợn của anh, chỉ là trong lòng không ngừng cầu nguyện để hết thấy mọi chuyện đều qua đi.

Mà đúng lúc này, trong túi áo Triển Mộ vang lên một hồi chuông, Thương Lam nhận ra đó là tiếng chuông điện thoại của mình.

Cô sững sờ, ánh mắt nhìn theo động tác anh mở túi áo. Thì ra điện thoại mình tìm này giờ bị anh mang theo người.

Triển Mộ như tên đã lên dây, không muốn để ý điện thoại di động nọ kia, Nhưng tiếng chuông giống như âm hồn không tan, vang lên không ngừng.

Rốt cuộc, anh dừng lại động tác trong tay, phiền não rút điện thoại từ trong túi ra. Đến khi nhìn thấy tên hiển thị trên điện thoại thì sắc mặt trở nên nguy hiểm.

Ôn Di Thâm

Thương Lam thấy anh nhìn chăm chăm màn ảnh nửa ngày mà không có động tĩnh, rụt rè hỏi: "Là . . . Là ai vậy?"

Đối diện với đôi mắt ửng đỏ của cô nhưng anh lại không trả lời câu hỏi đó, ánh mắt nhìn Thương Lam chần chừ, cuối cùng ngón cái ấn xuống, ngắt điện thoại.

Thương Lam nhìn động tác của anh giống như là giận mà không nói. Mắt thấy anh ném chiếc điện thoại đã gắn bó với cô nhiều năm nhưng không bỏ đi về phía sau, thân máy màu trắng va vào trên vách tường phát ra một tiếng vang, ngay sau đó rơi xuống mặt thảm dày, pin và máy rời khỏi nhau, có lẽ là không thể dùng được nữa.

Tại sân bay

"Cậu chủ! Còn chờ nữa sao? Ông chủ đang thúc giục rồi."

Ánh mắt thâm trầm của Ôn Di Thâm nhìn chăm chăm vào điện thoại bị ngắt điện thoại, gọi lại một lần nữa thì vang lên tiếng nữ phát thanh thông báo điện thoại không liên lạc được.

"Đi thôi."

Sắc mặt của anh ta không tốt lắm, trong lời nói cũng mang theo sự âm u.

.....

Thương Lam quay mặt đi, nhớ lại lời nói của Ôn Di Thâm, thời gian trước, đột nhiên trong lòng hiện lên một chút hối hận.

Nếu như khi đó cô đi với anh ta, như vậy bây giờ cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Đang suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên bị người nào đó kéo lại, ngay sau đó đối diện với một đôi ánh mắt lạnh lùng.

Cô khẽ cắn răng, không chịu yếu thế mà nhìn chăm chăm lại. Cô đã như vậy rồi thì còn gì phải sợ nữa.

Triển Mộ nhìn vật nhỏ không biết sống chết ở phía dưới, giận quá hóa cười, anh thả tay cô ra rồi kéo cả người cô lại.

Da đầu Thương Lam đau nhói, tóc dài đen nhánh bị người ta túm trong tay, đầu nhỏ bị ép kéo gần đến giữa hai đùi anh, khuôn mặt trắng nõn chạm đến vật cứng ở giữa hai chân, mùi đàn ông xông vào mũi . . .

Vừa tanh vừa khó ngủ khiến bản thân cảm thấy buồn nôn.

Đột nhiên hiểu được dụng ý của anh, Thương Lam không dám tin ngược mắt: "Em không. . ."

"Ngậm nó." Triển Mộ lạnh lẽo ra lệnh, bầy tay cũng không buông lỏng mà nắm chặt mái tóc như cũ.

Thương Lam không hiểu người đàn ông khó hiểu này, mới vừa rồi còn tốt, sao đột nhiên liền thay đổi?

Cô chán ghét muốn tránh thoát sự trói buộc của anh, nhưng hôm nay dù cô gãy giữa, phản kháng thế nào cũng chỉ đổi lấy sự đối xử thô bạo của người đàn ông.

Nhắm mắt lại, cô thầm quyết định: Mình không làm, có chết cũng không làm, anh ta thà giết chết mình còn hơn, chết có khi lại là sự giải thoát.

Triển Mộ không vui nhăn mày, ngón tay dài đột nhiên thăm dò trong thân thể của cô, bóp lên nơi sưng đỏ kia, ở bên tai cô gần từng tiếng: "Em không ngậm thứ của tôi, tôi sẽ đi vào bên trong này. Em hy vọng tôi vào phía trên hay phía dưới đây??"

Bị ngón tay của anh bóp như vậy, Thương Lam đau đến rơi nước mắt, oán hận nhìn anh một cái. Đợi một lát, thấy thái độ của anh vẫn cứng rắn như cũ, kiên quyết muốn chiếm lấy cô, nên chỉ có thể há mồm ngậm lấy vật kia.

Thương Lam chưa bao giờ làm điều này cho Triển Mộ, cho dù là khi kết hôn ở đời trước. Lúc cô bất tiện, nhiều lần thì cũng chỉ lấy tay giải quyết cho anh, hôm nay khoảng cách gần như vậy. . . . Trong dạ dày cuộn lên khiến cô khó chịu sắp phun ra.

Mà với sự không lưu loát của cô lại khiến anh rất hưởng thụ, ấn đầu cô không buông, từng phát từng phát đâm sâu vào trong cổ họng, cũng không quan tâm khuôn mặt cô đã trắng bệch đến dọa người.

Chỉ cần nghĩ đến thời gian bốn năm vừa qua, người phụ nữ này ở chung với đàn ông làm những chuyện kia, một loại cảm giác bị phản bội quanh quẩn trong lòng. Giờ khắc này anh chỉ nghĩ muốn trừng phạt cô thật nặng, ngay cả động tác cũng thô lỗ hơn mọi ngày.

Thương Lam cảm giác như mình sắp chết, hai tay yếu ớt bám lấy eo anh, nước mắt dính đầy mặt, ngay cả tầm mắt cũng trở nên mờ hồ.

Mà khi Triển Mộ đang cao hứng thì chuông cửa lại vang lên.

Tiếng chuông càng lúc càng to, hiển nhiên là người ở ngoài cửa không chịu dừng lại.

Triển Mộ buồn bực giận tái mặt, rốt cuộc gầm nhẹ một tiếng, phát tiết ở trong miệng cô. Chát lỏng trắng ngà tràn ra khỏi khoé miệng của cô, nhìn cô gái nước mắt lã chã, tạo nên bức tranh thật phóng đảng.

Nhìn Thương Lam, anh không nhịn được nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn đáng vẻ ho khan nằm trên mặt đất của cô, ra lệnh: "Nuốt xuống."

Thương Lam hoảng sợ tròn to mắt, chính mình không thể tin những gì mình nghe được. Cô cắn môi lui về phía sau, nôn ra thứ trong miệng, cảm thấy lòng tự ái đã hoàn toàn bị chà đạp, sỉ nhục.

Người đàn ông nheo mắt lại, mặc dù không vui, nhưng cũng không ép buộc cô. Anh đứng dậy kéo khoá quần, chỉnh sửa lại quần áo, nhìn cô gái nhỏ vẫn còn ngồi ngẩn người trên mặt đất liền bước đến vuốt mặt của cô nói: "Đáng vẻ này của em muốn để cho ai nhìn?"

Cảm nhận được nhiệt độ trên đầu ngón tay anh, cô hoàn hồn lại, trái tim cô đập mạnh và loạn nhịp. Ngoài cửa vang lên từng tiếng chuông như nhắc nhở cô bộ dạng này mà để ai thấy thì sẽ càng thêm nhục nhã.

Nghĩ tới đây, cũng không cần Triển Mộ nói gì, cô liền đứng dậy chạy về hướng phòng ngủ, "Phanh" một tiếng đóng cửa lại.

Triển Mộ nghe được âm thanh khoá trái cửa phòng, tâm tình cực tốt đi tới mở cửa.

Cửa vừa mở ra, lập tức xuất hiện khuôn mặt xinh đẹp của Ngụy Vô Lan.

"Hi~"

Anh ta lên tiếng chào hỏi, kéo theo hành lý đi vào bên trong, tùy ý bước vào như nhà của mình.

Triển Mộ ngăn ở trước cửa không cho anh ta đi vào: "Cậu đến đây làm gì."

Ngụy Vô Lan tròn trĩnh mắt: "Không phải anh kêu tôi trở về à?"

Triển Mộ hừ lạnh nói: "Nếu về thì cũng là về cái ổ của cậu đi."

"Này, anh Triển, anh quá vô tình rồi! Tôi từ nước Mỹ xa xôi trở lại giúp anh, vậy mà muốn tá túc nhà anh cũng không được sao?"

"Hiện tại không tiện." Lời anh nói như chuyện đương nhiên.

"Hắc, con người này, anh có ý gì? Hai ngày tới anh tìm cho tôi một gian phòng thật tốt là được. Bây giờ muộn rồi, chẳng lẽ anh lại muốn tôi ngủ ngoài trời sao?" Ngụy Vô Lan bắt mắt nói, rồi sau đó lướt qua Triển Mộ. Thấy cả phòng lộn xộn, với thị lực 12/10 của anh ta liền nhìn thấy chất lỏng còn lưu lại trên ghế salon, trên thảm.

Anh ta mập mờ cười, nhất thời hiểu ra, trong lòng tích tụ sự tức giận muốn trút ra ngoài. Giỏi cho tên này, cả ngày ở nước ngoài anh ta phải vùi mình vào công việc, ngay cả thời gian tán gái cũng không có. Vậy mà Triển Mộ anh thì hay rồi, có thể an nhàn ở nhà vui vẻ với tình nhân.

"Được! Được! Anh không cho tôi ở đây thì tôi đến khách sạn, nhưng anh cũng phải cho tôi uống ly nước thì mới đi được chứ. Tôi lặn lội từ xa về đây, vừa mệt mỏi vừa khát nước, anh không thể mời tôi vào trong ngồi một chút được sao?"

Triển Mộ neho mắt lại, từ chối cho ý kiến.

Ngụy Vô Lan coi như là anh chấp nhận, bước nhanh vào phòng khách, dùng ánh mắt như tới bắt gian phu gian phụ liếc xung quanh, tìm nhìn cách bày biện từng chỗ một, cuối cùng nhìn chằm chằm vào trước cửa căn phòng đang đóng chặt.

Triển Mộ rót cho anh ta chén nước. Lúc đi ra từ phòng bếp liền thấy tên tiểu tử này đang cố gắng cạy khoá cửa phòng mình, động tác thành thục khiến người không biết còn tưởng rằng đó là thợ khoá chuyên nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114

Editor: Thiên Y

"Vô Lan." Khuôn mặt Triển Mộ trở nên lạnh lùng, đặt cốc nước xuống bàn, khoanh tay trước ngực nhìn anh ta.

Nghe thấy tiếng động, Ngụy Vô Lan dừng "việc" làm trên tay, sờ mũi một cái, anh ta đứng dậy lộ vẻ tức giận, ánh mắt lưu luyến nhìn khoá cửa sắp bị cạy mở mà không muốn đi.

Đáng tiếc, thật đáng tiếc, chỉ thiếu chút nữa. . .

"Nước." Triển Mộ khẽ nói, trên mặt in rõ dòng chữ to đùng: UỐNG XONG CÚT MAU.

Hừ, anh đuổi tôi thì tôi sẽ cút chắc?

Ngụy Vô Lan hơi nhàu mày, anh ta cứ không đi, chẳng lẽ Triển Mộ có thể ném anh ta đi ra ngoài sao?

Đang suy nghĩ, ánh mắt anh nhìn vào chiếc quần nhỏ dưới bàn, kích thước này, không lẽ là. . .

Lập tức, ánh mắt Ngụy Vô Lan sáng lên, bước nhanh mấy bước về phía trước rồi cầm lên nhẹ nhàng, mập mờ nói với anh: "Anh được đấy! Mấy năm không chạm đến phụ nữ, tôi còn tưởng anh thành hòa thượng rồi, thì ra là lén lút giấu ở nhà."

Khi đàn ông bước đến tuổi 38, uy lực kia tuyệt đối không kém gì đàn bà.

Nhìn gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Triển Mộ, trong lòng Ngụy Vô Lan đã đoán được bảy tám phần, nhưng vẫn không nhận được lắm mồm, hỏi: "Anh giấu người nào ở bên trong?"

"."

Triển Mộ không trả lời anh ta những vấn đề nhảm chán như vậy, giật lấy đồ trên tay của anh ta, thuận tiện nhét vào trong túi, rồi sau đó lại lấy một phần tài liệu từ dưới mặt bàn ra.

"Giúp tôi điều tra một người." Nói xong, trong mắt anh hiện lên sát khí: "Tôi muốn toàn bộ tài liệu của anh ta."

Ngụy Vô Lan sững sờ, ánh mắt nhìn xuống tấm ảnh trên tập hồ sơ trong tay.

— Trầm Thành.

Đó là khuôn mặt có sẹo của một người đàn ông.

Hai người đàn ông này lại trò chuyện một lúc lâu, cho đến khi Ngụy Vô Lan đi, lúc này Triển Mộ mới lấy chiếc chìa khoá ra, rồi bê bát thuốc bắc vừa mới nấu xong đi vào trong phòng.

Trong phòng rộng rãi nhưng không thấy bóng dáng Thương Lam đâu.

Đi đâu rồi?

Anh không vui cúi xuống, nhìn chốt cửa sổ đóng chặt, đi tới mở tủ quần áo nhưng bên trong vẫn chỉnh tề, ngoài ra không có gì.

Triển Mộ nhìn chằm chằm hơi thuốc bay lên trong chén, chưa từ bỏ ý định tìm ở trong phòng tắm rồi nhìn khắp bốn phía, anh gọi như cảnh cáo: "Thương Lam."

Giọng anh chưa dứt, phía sau rèm cửa sổ truyền đến một tiếng động nhỏ, rất nhanh liền khôi phục lại yên lặng.

Triển Mộ hiểu được cái gì, đi tới kéo rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng ra, quả nhiên thấy được bóng dáng cô co rúc trong góc.

Thương Lam lặng lẽ nhìn, chỉ liếc mắt một cái liền quay mặt đi.

Cô gái nhỏ này đang cấu kính với anh.

"Sao lại trốn ở chỗ này?" Triển Mộ đưa tay muốn chạm vào mặt cô, lại bị cô tránh đi rất nhanh.

Cô trầm mặc nhìn mình chằm chằm xuống chân mình, không để ý tới anh, dĩ nhiên cũng không thể nhìn thấy sắc mặt anh đột nhiên trầm xuống.

Mới vừa rồi khi nghe thấy tiếng động ở sau cánh cửa, cô liền luống cuống, bất tri bất giác liền chui vào trong rèm cửa sổ.

Để ý thấy hai vai cô còn đang run rẩy, Triển Mộ không thu hồi tay của mình, ngược lại bắt lấy cánh tay của cô kéo về phía mình, môi mông hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cái, giọng nói cố gắng nhẹ nhàng hơn: "Đến giờ uống thuốc rồi."

Thương Lam nhìn anh đưa chén thuốc tới, cắn chặt môi không muốn mở mồm.

Anh muốn đứa bé có thể tìm người phụ nữ khác sinh, bất luận là Trương Tiếp hay ai khác cũng có thể, tại sao nhất định phải ép buộc cô!

Thương Lam không nghĩ ra, cũng không hiểu nổi. Đột nhiên, da đầu cô đau nhói bị buộc phải ngửa cổ lên, khuôn mặt nhỏ bé nhìn thẳng vào ánh mắt mang tính xâm lược của người đàn ông.

Anh nâng gáy lên để cô không thể lộn xộn, há mồm ngậm nước thuốc trong bát, bàn tay dùng sức bóp lấy xương hàm của cô, cúi người hôn xuống. Thương Lam kêu đau, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, bị ép phải nhận nước từ trong miệng anh mớm cho.

"Ừm. Ừm."

Cô khò sở cổ đẩy anh ra, từ trong cổ họng phát ra âm thanh nuốt "ừm ực ừm ực".

Sức lực mà Triển Mộ giữ cô không nhỏ, rõ ràng là không cho cô có cơ hội phản kháng. Mắt cô mở lớn, nhìn anh lúc này giống như: nếu em không uống hết tôi sẽ không buông tay, vì vậy chỉ có thể ngoan ngoãn nuốt xuống.

Vậy mà khi cô uống xong thuốc trong miệng anh thì anh cũng không thả cô ra, ngược lại đầu lưỡi liền thừa dịp đi vào bên trong, ác ý khuấy động ở bên trong hết lần này đến khác, len lỏi đến tận sâu trong cổ họng. Thương Lam nhũu chặt chân mày, sống lưng căng cứng chống đỡ ở trên tường, hoàn toàn không có sức phản kháng. Đây rõ ràng không phải là hôn, mà là ăn thịt người.

Triển Mộ vừa mới hút thuốc xong, mùi thuốc lá nồng nặc xông vào mũi khiến cô chán ghét, không ngừng lắc đầu, muốn thoát khỏi anh nhưng gáy lại bị anh giữ chặt, đừng nói là né tránh, cho dù nghĩ muốn hơi nhúc nhích cũng có vẻ khó khăn.

Ở trước mặt anh, cô giống như một con thú nhỏ không có năng lực tự vệ, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị thợ săn bắt được.

Trong lúc không để ý, nước mắt rơi đầy gò má, anh giữ lấy lưỡi cô không buông, mút sâu hơn, điên cuồng dây dưa. Thương Lam thừa nhận hơi thờ bực người của anh, cả người không ngừng run rẩy, cảm thấy không thể đẩy cơ thể anh đang bao vây cô như xiềng xích, nên đành buông tha sự giãy giụa, ngoan ngoãn nhắm mắt lại chịu đựng, chỉ thỉnh thoảng bị cắn đau thì nức nở nghẹn ngào hai tiếng. . .

Đợi đến khi anh hôn đủ, dù chưa thỏa mãn nhưng vẫn buông cô ra, Thương Lam đã muốn ngất đi rồi.

"Tốt nhất em đừng giờ trò với anh, thành thật sinh con trai, nếu không anh sẽ có biện pháp trị em." Anh tiến gần bên tai cô nói thật nhỏ, cuối cùng vẫn cảm thấy không đủ, liền cắn mạnh lên tai cô một cái.

"Đau. . . ."

Cô ở trong lòng anh khẽ rên, âm thanh vừa mềm mại vừa quyến rũ, giống như tiếng son ca hát trong đêm, chỉ một tiếng đã khiến Triển Mộ nổi lên phản ứng. Anh sờ da thịt mềm mịn trên đùi cô. Cô gái nhỏ này thuộc dạng người gầy, nhưng gầy như không có xương vậy, càng sờ vào trong thì thấy từ trên

xuống dưới không chỗ nào là không mềm mại.

Dĩ nhiên, như vậy rất tốt, nhưng nếu như cô có thể nhiều thịt hơn chút nữa, vậy thì càng tốt hơn.

Ảnh hưởng thụ cảm giác mềm mịn trơn nhẵn trên làn da cô, không nhận được thờ dài, vết thương trên cơ thể cô còn chưa lành, xem ra chính mình lại phải nhìn thêm mấy ngày nữa.

Nhưng cũng vừa hay nhân dịp thời gian này cho cô chăm sóc cơ thể thật tốt, một khi có đứa bé, cô còn có thể chạy đi đâu nữa? Đã là vợ chồng nhiều năm, sao anh lại không hiểu được tính tình của cô được. Đến lúc đó, cô cũng chỉ có thể cam chịu số phận, một lòng ở lại bên cạnh anh.

Thương Lam vừa lấy được tự do liền kéo rèm cửa sổ bò ra ngoài. Bây giờ cô không muốn ở cạnh anh một giây một phút nào hết.

"Vật này em không cần nữa sao?" Khoé miệng Triển Mộ hiện lên một nụ cười, không ngăn cản cô, chỉ móc trong túi ra một miếng vải nhỏ nhẵn, tinh tế.

Đó là chiếc quần lót được cời ra từ trên người cô. Nhìn kĩ lại, bên cạnh viền còn dính vài vệt chất lỏng màu trắng.

Vành mắt Thương Lam không khỏi đỏ lên, cánh tay vươn ra định giành lại. Nhưng anh giống như cố ý muốn đối nghịch với cô, cầm thật chặt lấy một bên không chịu buông tay.

Cô giằng co với anh một hồi, tay của hai người cầm hai bên quần lôi kéo ở giữa không trung. Khi cô nhìn thấy ánh mắt anh hiện lên nụ cười hứng thú thì nhất thời hiểu ra.

Anh đang trêu chọc cô.

Đột nhiên có cảm giác giống như mình bị mang ra làm trò đùa khiến trong lòng cô không chịu nổi, đôi mắt mở to, gào lên: "Trả lại cho tôi!"

Cô cố nói thật to nhưng lời nói vào tai anh lại không thấy có một chút uy hiếp nào. Anh vừa lòng cười, trong tay sức lực càng cầm chặt hơn.

Thương Lam giành giật với anh, nhất thời trong lòng vừa tức vừa vội, khuôn mặt nhỏ nhẵn lúc xanh lúc trắng, suýt nữa lại muốn khóc.

Triển Mộ buồn cười buông tay ra, véo lỗ mũi hồng hồng của cô, cung chiều nói: "Đã lớn bằng từng này rồi, mà hơi động một tý đã khóc nhè, có biết xấu hổ hay không?"

Thương Lam nghe anh nói mà thiếu chút nữa thì tức muốn nổ phổi, chuyện này là ai bày ra chứ!

Cô rút chiếc quần nhỏ của mình về, nắm chặt lấy tấm vải mềm mại, tức giận trừng mắt nhìn anh một cái, chạy đi giống như sau lưng có thứ gì kinh khủng đang đuổi theo, rồi đóng cửa phòng tắm lại thật mạnh.

Triển Mộ nghe tiếng cửa bị khóa lại, tựa vào bên cửa sổ nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tương lai của bọn họ vẫn còn rất dài, cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó, Tiểu Lam của anh sẽ lại trở lại, yêu anh một lần nữa.

Trong khoảng thời gian sau đó, hình thức hai người sống chung tựa như những cặp đôi vợ chồng bình thường khác, thậm chí càng lộ vẻ thân mật, ăn cơm, tắm, ngủ, như hình với bóng.

Gần đây Triển Mộ vì đề ý cô, thậm chí còn dọn công việc mang về nhà, mỗi ngày đổi các cách để nấu cho cô các món ăn bồi bổ.

Không thể không nói là tài nấu nướng của anh rất, chỉ là không thường xuống bếp. Ngày trước vẫn là cô phụ trách công việc phòng bếp cho nên chưa bao giờ được thử qua tay nghề của anh, nên vẫn nghĩ Triển Mộ là một người đàn ông không biết làm cơm.

Sau này khi anh tựa như làm ảo thuật biến ra một bàn đồ ăn, hơn nữa đều là những món Thương Lam thích nhất thì cô có cảm giác được sủng ái mà lo sợ.

Mấy ngày nay anh lấy lòng cô đều nhìn thấy được, dù sao cô cũng là người không phải là cỏ cây nên cũng sẽ cảm động. Nhưng sự cảm động vừa mới nhen nhóm lên như một ngọn lửa nhỏ thì cô lại nghĩ đến những gì anh làm với mình, trong nháy mắt, ngọn lửa trong lòng liền bị dập tắt.

Đang suy nghĩ, Triển Mộ đã gấp cho mình một miếng thịt cá bỏ vào trong bát. Cô ngược mắt nhìn anh một cái, chiếc đũa liền muốn gấp ra, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của anh thì chỉ có thể lộ vẻ tức giận nhét vào trong miệng.

Thương Lam vừa nhai thức ăn trong cái miệng nhỏ của mình, vừa trừng anh. Mấy ngày này, cô cũng không phải là không nghĩ đến dùng sự lạnh lùng để phản kháng, nhưng mỗi lần chuẩn bị áp dụng anh lại luôn có biện pháp để cho cô khóc cầu xin tha thứ, không dám làm lung tung.

Bên dưới bị thương nên không thể làm ư? Không sao, anh có thể để cho cô lấy tay, miệng. . . . Thậm chí, từ trên xuống dưới của cô cũng có thể lấy ra để thỏa mãn dục vọng của anh.

Chỉ cần nghĩ tới mỗi buổi tối, anh đè ở trên người mình thờ dục, Thương Lam liền không nhận được mà phát run. Hôm nay cô còn không dám đi soi gương, trên người tất cả đều là dấu yêu, vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới, sự bầm tím đan xen trải rộng từ ngực xuống đến tận đùi, mà trong mắt cô những thứ này giống như nỗi khuất nhục khiến cô có cảm giác không chịu nổi.

Sau khi ăn cơm xong, Thương Lam nhìn anh dọn dẹp chén đĩa, lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Triển Mộ vẫn nhốt cô trong phòng, một lần chính là một hơn tuần. Cả ngày trừ anh ra, cô chưa từng thấy qua bất luận kẻ nào, ngay cả Thương Trung Tín bên kia cũng không có tin tức.

Thương Lam cảm thấy sợ, cô không bao giờ nghĩ muốn mang thai đứa bé của anh. Nhưng nếu không có con, anh có thể sẽ giam cô cả đời hay không?

Giọng điệu của Triển Mộ không giống như đùa giỡn với mình, cô biết anh nói được làm được, không có con, cô sẽ phải đối mặt với chuyện cả đời bị giam cầm.

"Không!" Cô lắc đầu không nhìn được nói ra tiếng, cũng làm cho người mới từ trong phòng bếp ra ngoài nghe được.

"Không cái gì?"

Anh lau nước đọng trên tay rồi đi về phía ghế sa lon, ngồi xuống vị trí bên cạnh. Đến khi Thương Lam thoát khỏi suy nghĩ của mình, anh đã ở bên cạnh cô, cũng kéo lấy bà vai cô vào trong lồng ngực mình.

"....."

Cô không trả lời vấn đề của anh, chống tay lên ngực anh ngồi dậy, tựa như là sớm hình thành thói quen gần gũi này, cũng mất đi sự bài xích lúc ban đầu, nhưng chỉ mở to mắt nhìn chăm chăm vào TV mà không chịu nhìn anh.

Đối với sự phản kháng lạnh lẽo này của cô, anh cũng không giận, khoác vai của cô nhìn lên bản tin thời sự.

Người dẫn chương trình nói cái gì một chữ Thương Lam cũng không để ý, chỉ suy nghĩ về chuyện của mình.

Cô đang tìm cách trốn đi, sau đó rời thành phố này rồi chạy thật xa, cho dù là Thương Trung Tín hay tình thân gì cô cũng không tin nữa, không đọc sách hay học tập gì nữa, vì cô cũng có một nghề thành thạo, có thể nào cũng sẽ không khiến mình chết đói.

Thương Lam cúi đầu nghĩ nghiêm túc, nhất thời không để ý khiến cho người đặt mình ở phía dưới.

Triển Mộ ấn bà vai của cô, cơ thể cường tráng vây kín lấy cô. Lúc này cô moi giết mình, tiếng hét chói tai bị người nào đó nuốt vào trong bụng, anh không vui nhìn chăm chăm cô hỏi: "Đang suy nghĩ gì?"

"Không có. . . Không có. . ." Thương Lam thở gấp ở trong lòng anh, nào dám nói thật. Nhưng dù sao cũng không phải là một người giỏi nói dối, thỉnh thoảng ánh mắt lại nhìn trái nhìn phải, sự thiếu tự tin trên mặt khiến người khác vừa nhìn liền hiểu ngay.

Triển Mộ hít mũi lại, không muốn cùng cô so đo. Vì anh chắc chắn cô trốn không thoát lòng bàn tay của mình nên cũng tha thứ những tâm tư nhỏ kia của cô.

"Nơi này. . . Còn đau không?" Anh vừa nói, vừa đưa tay lần tìm giữa đùi cô, sau đó thì chạm vào chỗ nhỏ đang nổi lên kia.

Thương Lam hít khí lạnh, hiểu được ý tứ của anh, vội vàng kêu: "Đau. . ."

"Để anh xem thử." Mặc dù là câu hỏi thăm, nhưng hành động dudwois bàn tay anh không có nửa điểm hỏi kiến của cô, kéo váy lên, anh vuốt bên ngoài chỗ sưng trước kia, cười nói: "Cô gái nhỏ lừa gạt."

"Triển đại ca, em còn chưa khỏe, không muốn. . ." Cô cần tay của anh cầu khẩn nói: "Mấy ngày nữa làm tiếp có được không?"

Triển Mộ cầm lấy tay của cô, nhìn chăm chăm cái khe màu hồng kia, mấy ngày nữa ư? Anh đã đợi quá lâu rồi.

Lòng bàn tay thô ráp đi từ dưới lên, thăm dò ở trước ngực cô. Thương Lam lấy tay đẩy bà vai anh, một con tay che ở trước ngực, nhưng không đủ để chống cự: "Triển Mộ Em. . . Em còn rất đau. . . Không muốn. . ."

"Ngoan, đừng động."

Đột nhiên người đàn ông lấy tay không ngừng xoa nắn lên bộ ngực nhỏ của cô, một tay thăm dò xuống dưới, hơi thở nóng bỏng phun lên trên bắp đùi của cô, truyền đến từng cơn tê dại.

Thương Lam thấy không ngăn cản được nên đành bỏ qua.

Xoay mặt đi, cô nằm trên ghế sa lon như một xác chết, chân tay cứng ngắc không động đậy, trong lòng tuyệt vọng nghĩ: làm thì làm đi, coi như bị chó cắn thôi, nhìn một chút sẽ qua.

Nhưng chờ mãi cũng không thấy Triển Mộ có hành động gì khiến cô không nhìn được mở mắt nhìn về phía anh.

Chỉ nghe được bên tai đã tuôn ra một tiếng nói tục.

Bụng dưới cũng đau nhói, một luồng nhiệt chậm rãi chảy xuống, giống như là ý thức được cái gì, Thương Lam vui mừng đối diện với gương mặt âm trầm kia của Triển Mộ.

Kỳ kinh nguyệt của cô tới.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115

Editor: Thiên Y

Triển Mộ từ bên ngoài lúc trở lại thấy chính là Thương Lam co rúc ở trên ghế sa lon đáng vẻ, cong lên chân đem thân thể cuộn tròn, có vẻ lạnh run đáng thương.

Mấy ngày nay Thương Lam cho chơi đùa thật sự quá mức, vô luận là thân thể còn là trong lòng, giờ nào khắc nào cũng đang chịu đựng khảo nghiệm, người đàn ông này khí thế quá mạnh mẽ, mình cùng hắn đang cùng nhau thừa nhận áp lực so bất cứ lúc nào đều tới lớn.

Vào lúc này, khi Triển Mộ ra cửa, nàng căng thẳng chừng mấy ngày dường thần kinh rốt cuộc buông lỏng xuống, nằm trên ghế sa lon không bao lâu liền ngủ mất rồi.

Nàng ngủ được không quá an ổn, thanh tú chân mày nhíu thật chặt, trong miệng hanh hanh tức tức không biết ở tại đây nói gì.

Triển Mộ đứng xa xa nhìn, tâm như là bị hung hăng nhéo một cái.

Thương xanh tư thế ngủ từ trên tâm lý nói, là một loại bản năng tự bảo vệ mình, nàng bản năng đem lấy chính mình vây ở giả tưởng ra trên thế giới, giống như mỗi một phút mỗi một giây đều ở đây cự tuyệt tất cả mọi người đến gần, dĩ nhiên cũng bao gồm cả hắn.

Nàng ngủ cũng không rất say, cho nên đang nghe nơi cửa truyền tới vang động thì cả người rất nhanh sẽ tỉnh.

Nàng trầm mặc ngồi dậy, đang kẹp chân theo dõi hắn trong tay túi mua hàng, thấy hắn đứng tại chỗ không hề cử động, nàng dứt khoát trực tiếp nhảy xuống ghế sa lon, chân trần hướng hắn phương hướng đi tới.

Nhận lấy trong tay hắn đồ, Thương Lam ở bên trong lục soát một hồi rốt cuộc tìm được mình thường dùng băng hiệu, nắm trong tay băng vệ sinh, tiểu vào phòng vệ sinh, sau đó ngay trước Triển Mộ trước mặt đóng.

Ngăn cách bằng cánh cửa bản, nàng nhẹ nhàng thờ ra.

Triển Mộ rất cẩn thận, biết nàng sẽ đau bụng kinh, còn đặc biệt lượn quanh đi tiệm thuốc mua thuốc giảm đau.

Thương Lam nhìn chăm chăm trong tay một ít chai nhỏ viên thuốc, ánh mắt từ từ trở nên tĩnh mịch.

Nàng đột nhiên có chút hiểu được.

Triển Mộ đối với mình có chấp, có phải hay không là bởi vì nàng tự thân vấn đề?

Nàng đã không cách nào toàn tâm toàn ý đi tin tưởng hắn, nếu như chỉ là bởi vì đời này, nàng thái độ đối với hắn có điều biến chuyển, từ đó đối lấy hắn không cam lòng cùng dây dưa, như vậy thứ tình cảm này cũng sẽ không lâu dài.

Không.

Thương Lam thật chặt cắn môi, vậy làm sao có thể tính là tình cảm đâu rồi, Triển Mộ đối nàng, chỉ là một loại đoạt lấy, người là sẽ thay đổi, nàng đã không còn ấy là cá ngừ thơ đơn thuần cô gái nhỏ rồi, nàng hiểu khi hắn lại một lần lấy được nàng thời điểm, như vậy chờ đợi nàng, chỉ sợ là càng bị thâm hơn kết cục.

Thương Lam ở bên trong mè nheo thật lâu, rốt cuộc, Triển Mộ không nhịn được đập cửa.

"Tiểu Lam."

Hắn thủy chung là không yên lòng để cho nàng một người ngây ngô, luôn nghĩ có thể toàn bộ ngày hai mươi bốn giờ nhìn nàng.

Nhưng hắn không thể đem cả đời thời gian đều đặt ở trên người một nữ nhân, cho dù là sống lại, ở Triển Mộ trong lòng, sự nghiệp vẫn là xếp hạng vị trí

đầu não.

Hắn là nghèo tới được người, cho nên so với hắn bất luận kẻ nào cũng hiểu tiền bạc, quyền lợi tầm quan trọng.

Hắn nhớ tới trên mình đời chuyện.

Ba mươi hơn, gần như đến gần bốn mươi nam nhân, chính là sự nghiệp tới đỉnh phong thời kỳ, thời điểm đó hắn, ăn là tốt nhất, ở là tốt nhất, có nhà đình, có con nít, vợ con tính tình mặc dù mềm yếu một chút, nhưng không thể không nói chính là, hắn Tiểu Lam rất đẹp, ở trong mắt của hắn, so bất luận kẻ nào cũng tới nhà nhận lịch sự dịu dàng.

Thời điểm đó Thương Lam cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, không có sinh tồn năng lực, năng sao lại dám dễ dàng rời đi mình?

Mà đối mặt hắn hoang đường, nàng cũng chỉ có một chọn pháp, đó chính là khẳng khẳng một mực ở lại bên cạnh hắn, thành thành thật thật làm cả đời giường phu nhân.

Chỉ nhưng mà hắn chưa bao giờ nghĩ tới dạ, cái này hèn yếu nữ nhân, thì ra là có thể dùng như vậy quyết tuyệt phương pháp rời đi, hóa thành bụi, từ đó tan thành mây khói, ngay cả đám ti niệm tưởng, cũng chưa từng để lại cho hắn.

Trong đầu trời lên Thương Lam nhìn mình ánh mắt, trong bình tĩnh lộ ra tĩnh mịch, mệt mỏi không có truy đuổi hơi sức, giống như một bãi nước lặng, mà phần kia đối với mình lưu luyến si mê là thật từ trong thế giới của nàng biến mất.

Cửa phòng tắm mở ra một cái khe hở, từ bên trong lộ ra tái nhợt không có huyết sắc mặt.

Mấy ngày nay mặc dù không lộ rõ, nhưng nàng đúng là so sánh với lúc gầy.

"Ta còn không có chuẩn bị xong." Rút rề bộ dáng, so với người yêu giữa thân mật, càng giống như là một loại xa cách lấy lòng.

Ngay đầu tiên cứ tới đây mở cửa, là sợ hắn xô cửa thôi.

Nghĩ tới đây Triển Mộ liếm hạ mắt, bó tốt nàng tán đến bên má tóc đen, dịu dàng nói:

"Tôi nay muốn ăn cái gì? Ta cấp người làm."

Thương Lam không hiểu thái độ của hắn thể nào chuyển biến được nhanh như vậy, mới vừa rồi còn âm dương quái khí nâng đập cửa, vào lúc này cùng biến thành người khác vậy, đối với mình hỏi han ân cần.

Nàng chép miệng, thấy tâm tình của hắn không tệ, nhưng cũng không dám lơ đãng:

"Tùy tiện."

"‘tùy tiện’ là cái gì, ta không biết làm." Hắn cố ý giận tái mặt, vốn chỉ là nghĩ trêu nàng một chút, ai biết Thương Lam cũng là thật dọa cho gấp, a a ô ô nửa ngày, cuối cùng vừa trầm lặng yên xuống tới.

"Tiểu Lam, đừng sợ ta...ta sẽ không đánh lại người, có được hay không?" Âm thanh của hắn lại thấp vừa mềm, giống như là đang dỗ đứa bé giống như nhau, không dám lớn tiếng, xoa tay nhỏ bé của nàng, nói:

"Muốn ăn cái gì?"

"Cháo."

Trong khoảng thời gian này, thương xanh khẩu vị vẫn không được tốt, một chén cơm ăn hai cái liền sẽ không ăn được, đây cũng là nàng gầy gò một trong những nguyên nhân.

Triển Mộ suy nghĩ một chút, gạt đầu đồng ý.

Lúc ăn cơm tối, hắn mặc dù làm cháo, thức ăn đầy bàn như cũ lấy loại thịt làm chủ.

Nàng ngồi ở đối diện một chút một chút uống cháo trong chén nước, chén trước đĩa nhỏ thượng đã chất đầy Triển Mộ kẹp tới món ăn.

Nàng theo dõi hắn lại kẹp tới một khối thịt dê, lắc đầu một cái:

"Ta ăn không hết nhiều như vậy."

"Thịt dê ẩm dạ dày, ngoan, ăn nhiều một chút." Nói xong, lại bị cho nàng nhiều gấp khối.

Thương Lam lặp lại trong miệng miếng thịt, vị như nhai sáp nến, tấm này bàn ăn không lớn, chỉ là vừa tốt có thể ngồi xuống hai người, cũng khiến cho Triển Mộ khoát tay là có thể đụng phải nàng.

Hắn lau mồ hôi trên trán nước, kéo ra nơ bộ đáng có chút chật vật, mới vừa vào thu thì thời tiết mang theo một tia nhẹ nhàng khoan khoái, mà dù sao tại trong phòng bếp bận rộn một buổi chiều, trên người hoặc nhiều hoặc ít dính chút mùi khói dầu.

Thấy như thế Triển Mộ Thương Lam có chút ngại ngùng, thật ra thì hắn hoàn toàn có thể tốn tiền thuê Phi Dung, không cần tại loại này chuyện nhỏ thương tự thân tự lực .

Hắn không cần làm việc sao?

Vì thế Thương Lam cảm thấy không hiểu, ở trong trí nhớ của nàng, Triển Mộ hình tượng còn là dừng lại ở cái đó lãnh ngạnh công việc điên cuồng thượng.

Nhưng mấy ngày gần đây, nàng lại rất ít thấy hắn xử lý công sự.

Rốt cuộc, nàng vẫn là nhịn không được lên tiếng:

"Triển đại ca, người gần đây công việc không bận rộn sao?"

Nghe nói như vậy thời điểm Triển Mộ đang cho nàng múc canh:

"Không vội vàng."

Hắn đem đũa kỹ canh đưa tới, vội vàng là một người khác người.

Lúc này, đang phương xa chia vào hai con lại nòng vừa đen mắt gấu mèo 0.0 chui vào án Ngụy không lan hung hăng hắt hơi một cái, hắn hùng hùng hổ hổ ngược mắt, trừng mắt cánh cửa nơi, Triển Mộ bị cấm vô số chỉ phi tiêu trong hình, chê hừ một tiếng, tiếp tục trở lại như núi trong công việc.

Cơm ăn đến một nửa, Thương Lam chú ý tới Triển Mộ hôm nay tâm tình hình như không tệ, suy nghĩ một hồi, đề nghị:

"Người ngày mai có rảnh rỗi hay không?"

Triển Mộ gấp thức ăn động tác không có ngừng, nàng lại bổ sung:

"Có thể hay không đi theo ta bệnh viện xem một chút mẹ?"

Thấy Triển Mộ nửa ngày không có đáp lời, Thương Lam Tâm trung quýnh lên, một đôi thủy mâu giăng co tại trên người của hắn, trong mắt đầy tràn mong mỏi:

"Có được hay không?"

Hắn đột nhiên duỗi tay về phía nàng, Thương Lam Nhất sửng sốt, nhưng không có tránh, chỉ là cả người cứng ngắc, trở mắt nhìn hắn lau đi mình bên mép hạt cơm.

Hắn liếm đi trên ngón tay mỡ đông, canh chừng nàng trong ánh mắt, là một loại trước nay chưa có dịu dàng:

"Tốt."

Chiều nay Triển Mộ cũng không có làm khó nàng, hai người sau khi ăn cơm xong, hắn ôm nàng ở trên ghế sofa nhìn một hồi TV, liền trực tiếp từ trong thư phòng mang ra laptop, ngồi vào một bên làm việc.

Thương Lam ôm gối đầu miễn cưỡng tựa vào trên ghế sa lon, cầm trong tay hộp điều khiển ti vi, cũng không biết muốn xem cái gì, cứ như vậy từng phát từng phát theo như.

Trên TV truyền bá cuộn phim đối với nàng mà nói, vô luận cũ mới đều là đã nhiều năm trước lão phiền rồi, kịch tình diễn viên cũng không cái gì ý mới.

Nhìn một chút, Thương Lam liền ôm gối dựa đã ra động tác ngủ gật, trong chốc lát đi nằm ngủ chín.

Nghe một bên truyền đến hơi thở nhẹ một tiếng, Triển Mộ từ trong công tác rút người ra, đưa mắt rơi vào cô gái gương mặt xinh đẹp lên, thật dài tóc đen khéo léo xoắn ở sau ót, nổi bật lên da của nàng hơn trắng nõn, đây không thể nghi ngờ là một Thụy mỹ nhân, thuần khiết tốt đẹp.

Nhìn hắn nhìn tự ra thần, không nhịn được đưa tay sờ lên, cảm thụ nàng ấm áp da mang đến cho mình xúc cảm.

Thời gian giống như vào giờ khắc này dừng lại, ánh mắt của hắn khẽ lóe ra, ddưa cánh tay dài kéo nàng vào ngực mình.

Thương Lam Chính là tốt mộng say sưa, nhủ nhủ mảy nhưng không có tỉnh, chỉ là dựa vào hắn cọ xát, tìm cá thể thoải mái vừa trầm trầm đã ngủ, Triển Mộ mắt hôn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khoe miệng không khỏi trôi lên một chút ý cười, đây là hắn thê tử, là hắn thất nhi phục đắc bảo bối.

Hôm sau buổi trưa, Triển Mộ xe chạy tới khu bệnh viện.

Hắn đi theo Thương Lam ở một bên Công Ti Bách Hóa mua chút dinh dưỡng phẩm, lại đang ven đường chọn chút mớ trái cây hậu, song song đi tới phòng bệnh.

Mẹ ngày hôm đó trạng thái tinh thần khác thường được, cứ nhiên đem Thương Lam cho nhận ra.

Nhưng nhận ra về nhận ra, nàng hình như đem nàng mất tích bốn năm chuyện quên, chỉ là một sức lực nắm tay của nàng, câu có câu không nói qua nói xấu.

"Mẹ, gần đây khá hơn chút nào không?" Triển Mộ các hạ lễ vật trong tay, đứng tới nàng ở bên giường ngồi xuống.

"Tôi thì tôi còn phá phí cái gì." Mẹ ánh mắt ở vợ chồng son trên người không ngừng đảo quanh, cuối cùng thở dài: "Giương trụ lý a, chúng ta Tiểu Lam liền giao cho người, người có thể phải đối nàng tốt, bằng không, bằng không ta lão thái bà chết thành quỷ cũng không thả qua người a."

Giọng nói kia, cùng cáo biệt không sai biệt lắm.

Thương Lam Nhất nghe, hốc mắt lập tức đã ươn ướt:

"Mẹ, ngài đừng nói như vậy, ngài nhất định sống lâu trăm tuổi."

.....

Thương Lam lại đang trong phòng bệnh ngây người hồi lâu, đợi đến hai người rời đi thời điểm đã đến buổi chiều.

Thương Lam cùng Triển Mộ sóng vai đi ở hành lang bệnh viện trong, nàng cúi đầu đi theo hắn bước đến từ từ bước chân đi thong thả, lòng không yên nghĩ tới tâm sự của mình.

Triển Mộ đột nhiên cầm tay của nàng nói:

"Mấy ngày nữa có một nước Mỹ nào khoa chuyên gia sẽ tới một chuyến, ta để cho hắn nể mặt ta, đem mẹ xoay qua chỗ khác, người xem như thế nào?"

Thương Lam một chút đầu, không có tiếp lời.

Hắn an ủi:

"Yên tâm đi, mẹ không có việc gì."

"Ừ." Thương Lam thật thấp đáp lời.

Thật ra thì hai người bọn họ đều biết, những thứ này cũng chỉ là phí công, chỉ vì cầu xin một an tâm thôi.

Có một số việc một khi nhất định, liền không có cách nào sửa đổi.

Triển Mộ tựa vào nhà vệ sinh nữ trước cửa, lấy ra trong túi thuốc lá vừa định muốn tạt, nhưng vừa đọc cùng nơi này là bệnh viện, lại thu về.

Hắn phiền não ở tại cửa ra vào đợi đã lâu, cũng không còn thấy Thương Lam ra ngoài.

Nhìn khắp bốn phía, chính đang hắn muốn tìm một người vào xem một chút thời điểm, rốt cuộc nhìn thấy nàng từ bên trong đi ra bóng dáng.

Thương Lam gù lấy lưng, ôm Bao Bao đi tới trước mặt hắn.

Hắn không vui nhìn chằm chằm nàng hắc bạch phân minh mắt to:

"Tại sao lâu như thế?"

"Ta." Mặt nàng đỏ lên, không có nói đi xuống.

"Thôi, trở về đi thôi."

Thương Lam cúi đầu kéo léo đi theo phía sau hắn, chẳng qua là khi bọn họ sau khi rời đi, từ trong nhà vệ sinh nữ lại đi ra khỏi một Tiểu y tá, nàng siết trong tay tờ giấy nhìn đây đối với từ từ đi xa tình lữ, trên mặt trời lên nhất mặt khôn hoặc.

Trên tờ giấy viết cận kề địa chỉ cùng vài cái chữ to.

— xin giúp ta báo cảnh sát.

Cự ly phòng bệnh đến bệnh viện dừng xe kho có chút xa, Thương Lam lẳng lặng đi theo Triển Mộ sau lưng, bởi vì mang giày cao gót nguyên nhân, nàng đi không vui, chói tai gót giày giẫm ở hành lang bệnh viện trong, phát ra "Cộc cộc" vang vọng thanh.

Đột nhiên, dưới chân nàng lao đảo một cái, thẳng tắp hướng Triển Mộ hậu lưng đánh tới:

"A –"

Bối rối ở giữa, nàng núm lấy hần tây trang áo khoác, miễn cưỡng ôn hòa thân thể của mình.

Triển Mộ quay đầu lại, nhìn mình bị nhéo phải nhăn nhúm áo khoác, ánh mắt hơi thu lại lại, hai tay thủ sẵn hông của nàng nâng nàng lên, giọng điệu của hần dẫn theo điểm bất đắc dĩ:

"Thế nào liền đường cũng sẽ không đi nha."

". . . ." Thương Lam khẽ cắn răng, đỡ cánh tay của hần, lúc này mới phát hiện ra trái qua mới vừa ngắt một cái, hiện tại nơi mắt cá chân hơi đau.

"Uốn eo đến?" Triển Mộ ôm nàng đi tới một bên trên ghế ngồi: "Nơi này đau không đau?"

Hần đang nàng sung lên địa phương nhẹ nhàng đề.

"Thương, người đừng đứng nơi đó." Nàng thật thấp tiếng hô, đá đập lung tung bấp chân không để cho hần đứng.

"Hoàn hảo không đau đến gân cốt, trở về bồi điểm thuốc xoa bóp liền hết chuyện." Hần đứng lên, trách cứ nói: "Người kia đi bộ không nhìn đường tạt xấu phải thay đổi đổi."

Nói xong, chưa cho nàng né tránh cơ hội, hần ngắt gò má của nàng, cúi người xuống vừa muốn đem nàng ôm lấy.

"Ta không muốn người ôm. . . ." Thương Lam Nhất đường lui về phía sau một đường dùng tay áo lau mặt, người này tại sao có thể mới vừa chạm qua chân của nàng sẽ tới sờ mặt nàng đấy.

"Khó coi."

Hai tay hần ôm ngực, buồn cười mắt nhìn xuống nàng:

"Người có thể mình đi trở về?"

Câu nói đầu tiên đem nàng phá hỏng.

Nàng giật giật mình trả ở đau mắt cá chân, cắn răng một cái vừa định rơi xuống đất, lại bị hai bàn tay to lớn ấn về.

"."

Triển Mộ thờ dài, đè ép bả vai của nàng:

"Lên đây đi."

Hần quay lưng lại ngồi xổm xuống, xem chừng cũng mau mất hết kiên nhẫn:

"Đi lên, người là muốn cho ta đem người gánh về đi thật sao?"

Trong giọng nói lộ ra nhàn nhạt cảnh cáo.

Như vậy, Thương Lam sẽ không tình nguyện cũng không dám lỗ mãng rồi, nàng biết hần nói được làm được.

Nằm ở trên tấm lưng rắn chắc của hần, Thương Lam không nhịn được hắt hơi một cái, chề nói:

"Triển Mộ, người bao lâu chưa giặt đầu?"

"."

Triển Mộ vẫn còn ở đi bước cứng đờ, cũng chỉ có nữ nhân này có thể ở như vậy lẳng mạn trong không khí, sát phong cảnh nói ra những lời này.

Thương Lam thấy hần không có trả lời, không nhịn được lại càu nhàu .

"Làm sao người lão như vậy, ta theo nói rất nhiều lần."

Nghe sau lưng như như thao thao âm thanh, một cổ ẩm áp chảy vào nội tâm, Triển Mộ khóe miệng không nhịn được rách ra nụ cười, cho đến hai người trở lên xe, Thương Lam từ lâu ngừng miệng, hần còn cười.

– Triển Mộ, vợ không thể ném loạn.

– Triển Mộ, đồ lót muốn tách ra tắm, ta đã nói với ngươi mấy lần.

– Triển Mộ.

Hắn Tiểu Lam sẽ trở lại, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thương Lam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.